(2) 251

2127

# ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. XII.

---

## COMMENTARIUS.

VOLUMINIS TERTII PARS SECUNDA.

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

# EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

---

VOLUMINIS TERTII

PARS SECUNDA.

---

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCCIII.

PA
3458
A2
1794
t.12

22764

# INCERTORUM POETARUM

## EPIGRAMMATA.

CCXXXIII. Vat. C. in primis pag. ſine lectionis diverſitate. Plan. p. 328. St. 468. W. In Mercurium Scopae, quem aliunde notum eſſe negat *Heynius* in Comment. Soc. Reg. T. X. p. 83. — τῶν πολλῶν ἕνα. quaſi ex Mercuriorúm plebe, quo ſenſu οἱ πολλοὶ uſurpari ſolet. Cf. *Ruhnken.* Epiſt. crit. p. 298. Reſpicitur autem ad magnam illam Hermarum multitudinem, qua plateae urbium et viae publicae exornari ſolebant. Ex multis locis, quae afferri poſſint, inprimis notabilis *Platon.* in Hipparch. p. 228. D. (T. V. p. 262. ed. Bip.) ubi Hipparchus agricolas erudire cupiens, Hermas collocaſſe narratur κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τῶν δήμων ἑκάστων. Cf. *Thucyd.* VI. 27. et *Deſ. Heraldum* in Adv. II. 1. p. 79.

CCXXXIV. Planud. p. 342. St. 482. W. „De lapidum acervis in viis, quos Graeci Ἑρμαίους λόφους et Ἕρμακας appellabant, vide Ouzelium ad Minut. Felic. p. 13. ed. Lugd. Bat. in 4to.“ *Br.* De veterum more, ad quem hoc Epigramma referendum eſt, notavimus quaedam ad *Crinagor.* Ep. VII. 6. T. II. P. I. p. 385.

Illuſtravit eum, et cum ſimili Muhammedanorum ritu comparavit *Joſ. Scaliger* de Em. Temp. L. V. p. 520. et *Seldenus* de Mercurii acervo Synt. II. c. 15. in Operib. p. 398. ubi etiam noſtrum Epigramma excitatur. Adde *Ever. Otton.* de Tutela Viar. I. 9. p. 171. *Intrpp. Heſychii* v. Ἑρμαῖος λόφος. ἑρμαῖα lapidum acervos appellat *Dio Chryſoſt.* Or. LXXVIII. p. 420. ed. R. in loco a *Caſaubono* reſtituto: καὶ τῶν λίθων κινουμένων καὶ ξυνιόντων, ὥστε μεγάλα ἑρμαῖα ἀθροίζεσθαι λίθων πλησίον αὐτοῦ. Apud *Themiſtium* Or. XX. p. 239. C. ubi de acervo lapidum, quibus Anytus ab Heracleotis obrutus fuerat, agitur, legendum puto: καὶ νῦν δείκνυται λίθων αὐτόθι σῆμα ἐν τῷ προαστείῳ, οὐ μακρὰν θαλάττης, οὗ περιέβαλον τὸν Ἄνυτον οἱ Ἡρακλεῶται. Vulgo legitur ἄνευ τῶν. — V. 2. ἀντ' ὀλίγης οὐ μεγάλην – reſpicitur ad formulam in precibus paſſim obviam, ubi a Diis pro parvis muneribus magna beneficia optantur. *Callimach.* Ep. XXVII. αἱ δὲ, Γλαῦκος ὅπως, ἔδοσαν Ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. — V. 3. αὐτῆς. Vulgo. quod in αὐτοῖς mutavit *Huetius* p. 33. et *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — „ἔγνω. Recte in uno Planudeae reg. cod. quod ut recepi, ſic v. 4. ſcribendum erat λέγει, quod omnino, jubente ſenſu, reponendum." *Br.* In vulgata non haeſit *Grotius.* — V. 4. κρήνην vulgo, quod a cl. Editore codicis auctoritate mutatum eſſe ſuſpicor. Praepoſitio ἐπὶ cum verbis motus nonnunquam ſecundum caſum adſciſcit, ut ap. *Apollon. Rhod.* IV. 579. ταῖς αὖτις ἀναρπάγδην φορέοντο Νήσου ἐπὶ κραναῆς Ἠλεκτρίδος. *Aeſchyl.* Prom. v. 663. κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς Θεοπρόπους ἴαλλεν. ubi *Brunck.* plura notavit. Conf. *Locellam* ad *Xenoph. Epheſ.* p. 206.

¶. 198.] *CCXXXV.* Planud. p. 342. St. 482. W. Mercurius in Midonis horto poſitus, viatoribus damnum ei inferentibus poenam minatur. De Mercurio, hortorum agrorumque tutore, quaedam monuimus ad *Hermocreont.* Ep. II. T. II. P. II. p. 245. — V. 3. τηνίδε. Vulgo.

— σχοῖνον. Si vera eſt lectio, Mercurius viatoribus viam, non per hortum, ſed per loca juncis obſita ducentem indicare videtur. Quum ἡ σχοῖνος etiam funem et radium ſive decempedam ſignificet, *Grotius* vertit: *Sed recta perge norma quam monſtrat viam. Scaliger* ap. *Huetium* p. 33. emendavit τὴν σχῖνον. quo quid lucremur, non ſatis video. Rubis et ſentibus veteres vineta et oliveta circumdediſſe intelligitur ex *Plutarch.* T. II. p. 94. E. οὐ γὰρ αἱρετέον πάντως τὸ ῥᾳδίως ἁλισκόμενον· καὶ γὰρ ἐρείκην καὶ βάτον ἐπιλαμβανομένην ὑπερβάντες καὶ διωσάμενοι, βαδίζομεν ἐπὶ τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν ἄμπελον. Ad ejusmodi ſepes reſpicit *Liban.* T. IV. p. 1077. ed. R. αἱμασιὰ περιεῖργε τὸν χῶρον, οὐχ ἧς ἄν τις προσαψάμενος ἔπαθεν. — V. 4. μή τι θράξῃς. ne quid horum, quae cuſtodio, turbes frangasve. θράττειν dicitur pro ταράττειν. Vide *Albert.* ad *Heſych.* T. I. p. 1728. 29.

*CCXXXVI.* Plan. p. 342. St. 482. W. Mercurius, in rupe ſolitaria collocatus, ſe non ſua ſponte, ſed Archelochi voluntatem ſecutum, illam regionem tenere affirmat. Elegans Epigramma et optima aetate dignum. — V. 3. ἀκρολοφίτας. Cf. ad *Leonidae,* non *Alexandrini,* ſed *Tarentini* Ep. XII. T. II. P. II. p. 94. — Non montibus rupiumque verticibus, ſed multo magis hominum in viis publicis conſortio delector. τὸ πλεῦν idem quod ἐπὶ πλέον, *majorem in modum. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. I. 30. 7. ἐς πλέον in *Sophocl.* Oed. T. 710.

*CCXXXVII.* Ex *Grutero* p. MXXXIX. Repetivit *Fleetwood* in Sylloge p. 321. quem conſulant, qui ineptae interpretationis ſpecimen cognoſcere cupiunt. Mercurii ſtatuam fur quidam abſtulerat. *Audax* procul dubio facinus, quo quis furum praeſidem auferre conatus erat. Hoc ſenſu θερμὸν uſurpavit *Ariſtoph.* Plut. 415. ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον. ubi vide *Berg-*

*ler.* et ad Veſp. 922. Nautas omnia audentes θερμοὺς appellat *Aeſchyl.* VII. c. Theb. 610. θερμουργός, Idem Eumen. 563. πολέμιον et ὑποθερμότερον ἔργον junxit *Herodot.* VI. 38. p. 454. ἀθέρμαντον. ἀθράσυντον. *Schol. Aeſchyl.* Choëph. 627. *Calida conſilia* ſunt ap. *Ciceron.* Offic. I. 24. et fortaſſe ap. *Iuvenal.* Sat. VI. 639. *Feci: confiteor, puerisque aconita paravi, Quae deprenſa patent; facinus* *c a l i d u m* *ipſa peregi.* Vulgo *tamen*, quod in illo contextu nullam vim habet. Obverſabatur autem, quod obiter monendum, Satyrico Romano Clytaemneſtrae Aeſchyleae imago in Agam. v. 1373. οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι. cf. v. 1396. ſqq. — V. 2. ἄνακτι. *Gruter.* et *Fleetw.* Veram lectionem ſecutus eſt *Grotius* in Mantiſſa Tertia. T. III. p. 413.

*Eſt qui Mercurium furem furatus abivit:*
*Fur audax, furum qui rapiebat herum.*

*CCXXXVIII.* Vat. Cod. p. 171. Plan. p. 411. St. 546. W. Primum et ſecundum diſtichon laudat *Suidas* in Κολοσσαεύς. T. III. p. 338. Conf. notata ad *Simonid.* Ep. LXXXIX. T. I. P. I. p. 258. — V. 3. „κατευνήσαντες. Hoc vulgato praeſtare videtur, κατευνάσσαντες. At Vat. membr. et Florent. ed. [etiam Schedae Krohn. et *Suidas*] κατευνάσαντες, quod verum et genuinum eſt, nempe Dorice pro κατευνήσαντες. Epigramma hoc Rhodi factum, et Coloſſi baſi inſculptum, Dorice ſcriptum fuit totum. “ *Br.* Unde, quaeſo, noverat cl. editor, hoc Epigramma, non, ut plurima alia hujus generis, ἐπιδεικτικὸν, ſed baſi ſtatuae inſculptum fuiſſe? Nec ulla cauſa ſatis gravis apparet, quae nos credere cogat, illud Rhodi ſcriptum fuiſſe; niſi forte et *Leonidae Tar.* Ep. XXXVII. in Anacreontis ſtatuam, quae Athenis erat, in illa urbe compoſitum fuiſſe exiſtimari debet. — Κατευνάσαντες. *Apollon. Rhod.* I. 1155. αἰθὴρ νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας κατὰ δ' εὔνασε πόντον. *Aeſchyl.*

Eumen. 818. Κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος. — κῦμα Ἐννοῦς. Similiter *Aeſchylus* VII. c. Theb. 114. κῦμα περὶ πτόλιν καχλάζει, πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον. Cf. *Stanlei.* ad Perſ. v. 90. *Valcken.* ad *Eurip.* Phoen. p. 89. Ex hoc loco intelligitur, Coloſſum ex hoſtium manubiis factum eſſe. ¶. 199.] V. 5. Terra marique Rhodienſes hoſtes ſuperaverant, et in harum victoriarum memoriam ſtatuerant Apollinis imaginem. Referri poſſe videntur haec ad vanas Demetrii molitiones, quibus Rhodum expugnare inſtituit. Cf. *Diodorum* L. XX. c. 96 – 100. *Vitruvium.* L. X. 22. — πελάγους et κάτθεσαν. Vat. C. — V. 6. ἐλευθερίης. Vat. C. et Plan. φέγγος ἐλευθ. eſſe videtur σύμβολον ἐλ. cum notione laetitiae, quam libertas parit. Fortaſſe huc etiam referri poteſt, quod de Sole tradit *Artemidor.* Oneir. II. 36. Ἥλιος – δούλους ἐλευθέρους ποιεῖ. ἥλιον γὰρ καὶ τὴν ἐλευθερίαν καλοῦσιν ἄνθρωποι. De Rhodiorum felicitate et libertate memorabilis eſt *Strabonis* locus XIV. p. 964. B. θαυμαστὴ δὲ καὶ ἡ εὐνομία καὶ ἡ ἐπιμέλεια πρός τε τὴν ἄλλην πολιτείαν, καὶ τὰ ναυτικά, ἀφ' ἧς ἐθαλασσοκράτησε πολὺν χρόνον, καὶ τὰ ληστήρια καθεῖλε, καὶ Ῥωμαίοις ἐγένετο φίλη — ἀφ' ὧν αὐτόνομος δὲ διετέλεσε καὶ πολλοῖς ἀναθήμασιν ἐκοσμήθη. — V. 7. Proprium enim Herculeae ſoboli maris terraeque imperium. Tlepolemus, Herculis filius, Rhodum venerat ibique plures exſtruxit urbes, teſte *Homero* ιλ. β. 686. cf. *Strabon.* L. XIV. p. 965. D. — γενέθλης Vat. C. a pr. m. — V. 8. κοιρανίᾳ vitioſe Vat. C.

*Lectiones p.* 311.] *CCXXXVIII.* [b] De hominum ſanctitate et innocentia agens *Clemens Alex.* Strom. V. 1. p. 652. 19. καὶ τοῦτο ἦν, ὃ ᾐνίξατο, ὅστις ἄρα ἦν, ἐκεῖνος ὁ ἐπιγράψας τῷ εἰσόδῳ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ νεώ· Ἁγνὸν χρὴ κ. τ. λ.

*CCXXXIX.* Plan. p. 357. St. 496. W. Bonis templa Deorum patere docet, nec luſtrationibus iis opus eſſe; nam ſecundum *Epicharmi* dictum καθαρὸν τὸν νοῦν

ἐὰν ἔχῃς, ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ, ap. *Clement. Alex.* Strom. VII. 844. 30. Facit huc verſus *Menandri* ab eodem ſervatus: πᾶς ἁγνός ἐστιν ὁ μηδὲν ἑαυτῷ κακὸν Συνειδών. — V. 3. οὖλοδς emendabat Vir D. ap. *Huetium* p. 34. Sed οὐλοὸν ἦτορ de perſona dici potuit, ut κακὴ φρήν, πονηρὸς νοῦς et ſimilia. — V. 4. „Corrupte vulgo legitur ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα μιαινόμενον. Emendaveram νᾶμα μιαινομένην. At praetuli conjecturam E. H. van Eldick in Suſp. p. 29." *Br.* In eandem fortaſſe emendationem inciderat *Scaliger*, qui ap. *Huetium* p. 34. emendaſſe dicitur ψυχὴν ἐκνίψεις σῶμα μιαινόμενος. At multa ibi vitioſe exſcripta eſſe ſatis conſtat. *Pierſon.* in Veriſim. p. 148. νᾶμα μιαινομένην tentabat. Appoſite comparavit *Eldickius Ciceronem* de LL. II. 10. *Animi labes nec diuturnitate vaneſcere, nec omnibus undis elui poteſt.* Animam vitia et virtutes tanquam colorem quendam imbibere dicebat *Plato* de Rep. IV. p. 634. ita ut anima pro rerum, quibus imbuta fuerit, varietate varios colores oſtendere videretur. Confer inprimis *Gatacker.* ad *M. Anton.* L. III. 4. p. 70. et *Wyttenb.* ad *Plut.* de S. N. V. p. 111. Ad luſtrationis ritum ſpectant Aeſchylea in Eumenid. v. 281. Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερὸς Μητροκτόνον, μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει. Sic hos verſus ſcribendos et diſtinguendos exiſtimaverim. — Ceterum *Grotium* in noſtro Epigr. νᾶμα μιαινόμενον legiſſe, apparet ex ejus verſione:

*Impurum cui pectus, abi: non eluet unquam*
*Mentem, quae de te ſordida fiet, aqua.*

CCXL. Vat. C. p. 626. Χρησμὸς τῆς Πυθίας. Primus hoc oraculum edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 64. unde id repetivit *Pierſon* in Veriſim. p. 148. — V. 1. ἁγνὸς εἰς et καθαρός. Utrumque emendavit *Dorvill.* quem velim docuiſſe, ἁγνῶς pro ἁγνὸς in veterum libris reperiri. — V. 2. νυμφαῖον νᾶμα eſt *purum* et *limpidum*, quo ſen-

ſu παρθένος πηγὴ occurrit ap. *Aeſchyl.* Perſ. 617. et παρθένιον φρέαρ in Hymn. Homer. in Cerer. v. 99. — V. 3. κεῖται. Si vera eſt lectio, ſenſus eſſe debet: Exiguus hic fons bonis viris deſtinatus eſt. κεῖσθαι enim dicuntur ea, quae uſui ſunt repoſita. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 438. At hunc ſenſum antitheſis non patitur. Nam ſi poëta dixit: *Exiguo hoc* fonte boni viri fruentur, epitheton *fonti* additum nullam vim habet et ſine ullo ſenſus detrimento omitti poteſt. Jam vero ſq. vſ. νάματα Ὠκεανοῦ opponuntur τῇ βαιῇ λιβάδι, unde apparet, generalem eſſe ſententiam, non ad unum modo, ſed ad omnes exiguae aquae fontes valentem. Hinc ſuſpicor poëtam ſcripſiſſe:

ὡς ἀγαθοῖς ἀρκεῖ βαιὴ λιβάς.

quo admiſſo nihil ad ſenſus integritatem deſiderabitur. Senſus fere ut ap. *Aeſchyl.* Choëph. 70. πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ Βαίνοντες τὸν χειρομυσῆ φόνον Καθαίροντες λούσειαν μάτην. *Sophocl.* Oedip. T. v. 1227. Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα Κεύθει. *Catull.* LXXXVIII. 5. Scelus *Suſcipit, o Gelli, quantum non ultima Tethys, Non genitor Nympharum abluit Oceanus.* ubi vide cl. *Doering.* Similia collegit *Gatacker* in Miſcell. Adv. Poſthum. c. XL. p. 838. — V. 4. νίψῃ Vat. C.

*CCXLI.* Vat. C. p. 483. Plan. p. 382. St. 519. W. — V. 1. οὐρανὸν perperam corrigit *Brodaeus*, qui Doriſmos in reliquis patienter tulit. — χωροῖσα. Vat. C. Optime hujus diſtichi ſenſum explicuit *Salmaſius* ad *Solin.* p. 449. A. „Veteres breviſſimum diem et longiſſimum aeque in duodecim horas partiebántur. Hinc longiſſimae horae ſolſtitiales, brumales vero breviſſimae. Horologia itaque, quibus ad totum annum uterentur, iis rationibus facta oportuit, ut horarum incrementa et decrementa per ſingulos menſes et dies pe-

ne ſingulos deſcripta haberent et notarent. *Vitruv.* L. IX. 8. Hinc explicandum hoc diſtichon: ad omnem Solem accommodari dicit horologii lapidem, ad aeſtivum nimirum et brumalem aequinoctialemque atque omnium menſium.“ In eandem rem disputans *Erneſtus* de Solar. Opuſc. Philol. T. II. p. 24. recte monuit, ſingulis menſibus aut ſingulas aut paucas lineas attributas fuiſſe, e quibus omnium dierum horae ſine inſigni errore colligi poſſent. Nam omnium dierum lineas deſcriptas fuiſſe, nec veteres prodiderunt, nec probabile eſt; quod linearum multitudo turbare homines potuiſſet et vix locum in lacunaris anguſtiis habuiſſet.

*CCXLII.* Vat. C. p. 495. Plan. p. 122. St. 176. W. Senſum hujus diſtichi, quem Interpretes minime perſpexerunt, aperuit Scholion a *Brunckio* ex membranis erutum: Ὅτι φησὶ δεῖ μέχρι τῆς ἕκτης ὥρας τῆς ἡμέρας ἐργάζεσθαι, μετὰ δὲ ταύτην ἐπ᾽ ἄριστον ἔρχεσθαι. τοῦτο δέ φησι δηλοῦν καὶ τὸ ὡρολόγιον· τὰ γὰρ μετὰ τὴν ἕκτην σημεῖα, τουτέστι τὸ τῆς ἑβδόμης, τὸ Z, καὶ τῆς ὀγδόης, τὸ H, καὶ τῆς ἐνάτης, τὸ Θ, καὶ τῆς δεκάτης, τὸ I, κατὰ συλλαβὰς συναπτόμενα, ZHΘI δίδωσιν ἀναγινώσκειν, τουτέστι προτρέπεται· φάγε, ἵνα ζῇν ἔχῃς. Idem Scholion dedit *Stephanus* proximo ante *Annotationes* loco. Noſtrum fortaſſe diſtichon in mente habebat *Euſtath.* ad Ιλ. H. p. 554. 46. ἰστέον δέ, ὡς οὐ νυκτὶ μόνον πείθεταί τις εἰς τὸ σχολάζειν ἀπ᾽ ἔργου, ἀλλὰ καὶ ταῖς μετὰ σταθερὰν μεσημβρίαν ὥραις, εἴ τι προσεκτέον τῷ ἀποφηναμένῳ, ὡς αἱ μὲν ἓξ πρῶται τῆς ἡμέρας ὧραι, ἔργων εἰσίν, αἱ δὲ ἄλλαι, ζῆθι λέγουσι βροτοῖσι. — τοῦτο δὲ ἐσοφίσατο ἐκεῖνος, ἐκ τοῦ ἀριθμητικὰ σημεῖα τῆς ἑβδόμης, ὀγδόης, ἐνάτης καὶ δεκάτης ὥρας ὁμοῦ παρακείμενα, δοκεῖν ἐπιτάσσειν τοῖς ἐργατίναις ἑκάστῳ τὸ ZHΘI. Conf. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 447. C. D. In horarum diei enumeratione, et quid in unaquaque earum conveniat fieri, *Martialis* L. IV. 8.

*Sexta quies laſſis, ſeptima finis erit.*
*Sufficit in nonam nitidis octava palaeſtris;*
*Imperat exſtructos frangere nona toros.*

Hinc ſex priores diei horas *ſerias* ejus *partes* appellat *Plinius* in Panegyr. c. XLIX. Paraſiti, σκιὰν ἀναμετροῦντες ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ut *Plutarchus* loquitur T. II. p. 50. E. ſextam inprimis horam obſervabant. *Alciphron* L. III. 4. p. 284. ὁ γνώμων οὔπω σκιάζει τὴν ἕκτην· ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω τῷ λιμῷ κεντούμενος. — Voc. ζῆθι non recte explicatur in Scholio ſupra laudato. Non enim ſignificat *ede, ut vivas*, ſed potius *vita fruere*, quo ſenſu Graeci ſemper ζῆν adhibent. Hoc itaque a βιοῦν accurate diſtinguit Epitaphium *Similis*, qui ſub Hadriano praetorii praefecturam exercuit: Σίμιλις μὲν ἐνταῦθα κεῖται βιοὺς μὲν ἔτη τόσα, ζήσας δὲ ἔτη ἑπτά. *Dio Caſſ.* L. LXIX. 19. p. 1167. Cf. *Fabrettum* Inſcr. p. 76. — Reſpondet Latinorum *Vive*, *Vivamus*, de quibus cf. *Burmann.* ad *Petron.* c. XXXIV. p. 164. *Mitſcherl.* ad *Horat.* T. II. p. 289. et quae notavimus ad *Agath.* Ep. XXVI. T. III. P. I. p. 70.

*CCXLIII.* Vat. C. p. 458. Plan. p. 322. St. 461. W. Qui in lemmate Erechtheus vocatur, idem eſt, quem vulgo Erichthonium vocant. Cf. Violarium Zenobiae p. 151. καὶ ἐκ τῆς γῆς ἐγένετο καὶ τοῦ ἐρίου ἄνθρωπος δρακοντόπους, ὃς καλεῖται Ἐρεχθεὺς καὶ Ἐριχθόνιος· ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονὸς τοὔνομα λαβών. Utrumque nomen apud poëtas obvium. — Caeterum hoc diſtichon non de una ſtatua ſeu Herma, Vulcanum una cum Minerva et Erichthonio exhibente, ſed de plegmate (*Gruppo*) accipiendum videtur. — Ἡ τέχνη συνάγειρεν ἃ μὴ φύσις. Haec parum acute dicta. Quae enim in ſequentibus ut a naturae legibus aliena proferuntur, non a ſculptore conjuncta erant, ſed ab eo, qui primus mythum de Erichthonii natalibus concepit.

¶. 200.] *CCXLIV.* Vat. C. p. 458. Plan. p. 322. St. 462. W. In tabulam pictam, quae Martem cum Venere cubantem exhibebat. Per feneſtram Sol amantium myſteria illuſtrabat. Jejunum Epigramma. V. 1. εἰς. Vat. C. — ἀμφιπεριπλέγδην. *Repoſian.* in Concub. Mart. et Vener. v. 108. *Quam bene conſertis baeſerunt artibus artus.* Cf. not. ad *Paul. Silent.* Ep. VII. 17. T. III. P. I. 128. nam de vinculis Amoris, quibus ſeſe innexos tenebant amantes, non de Vulcani catenis agitur, ut ap. *Statium* Sylv. I. 2. 59. *Feſſa jacet ſtratis, ubi quondam conſcia culpae Lemnia repſerunt deprenſo vincula lecto.* ubi certa emendatione legendum:

*deprenſo vincula moecho.*

Mercurius ap. *Lucian.* D. D. XVII. 2. T. II. p. 50. ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. *Ovid.* Metam. IV. 182. *Ut venere torum conjux et* a d u l t e r *in unum, Arte viri vinclisque nova ratione paratis, In mediis ambo deprenſi amplexibus haerent.* V. 3. ἐκ θυρίδος. *multo manifeſti lumine, quo ſe Plena per inſertas fundebat Luna feneſtras. Virgil.* III. Aen. 152. cf. *Burm.* ad *Propert.* p. 40. — V. 4. ἔστη σκοπέων. *Viderat effuſis Gradivum Phoebus habenis In gremio Paphiae ſpirantem incendia amoris. Repoſian.* l. c. v. 138. — Pro σκοπέων in Vat. C. vitioſe σκοπήσας. — V. 5. κήρῃ. Vat. C. — οὐδ' ἐπὶ κηροῦ. ne pictus quidem in tabula iram deponere voluit. Minus recte haec accepit *Brodaeus.* Tabula, Medeam repraeſentante, deſcripta *Philippus* Ep. XLII. ἔῤῥε, καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε. Ep. ἀδεσπ. CCXCVII. ἁ δ' ἀγέρωχος Λύσσα καὶ ἐν χαλκῷ κεῖνο τὸ πικρὸν ἔχει.

*CCXLV.* In primis Vat. C. paginis ſine lectionis varietate. Plan. p. 323. St. 462. W. Venerem Praxitelis conſpicatus poëta, dubitat, an non Venus ipſa, Olympo relicto, in Cnidum deſcenderit. — V. 1. τίς αἰ-

θον. *Quae manus bos animavit equos?* Anth. Lat. II. p. 458. Pro ἐψύχωσε *Lennepius* ad *Phalar.* p. 22. 2. malebat ἐμψύχωσε. Ep. ἀδ. CCLXXIII. ὥςτε τίς ἔμψυχον ἀνδρόσινιν ἤνυσε τέχνα. Ep. CCLXXXIV. ἔμψυχον τὸ πλάσμα. *Lucian.* T. II. p. 198. κινήσεως αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. *Ariſtaen.* L. II. Ep. X. p. 88. εἴθε μοι τοιαύτην ἔμψυχον δοίητε φίλην.

*CCXLVI.* Planud. p. 323. St. 463. W. Cf. Ep. *Luciani* III. — Schedae *Krohnianae* noſtrum diſtichon cum diſticho vulgo inter *Platonis* Epigrammata edito veriſimiliter conjungunt, ſic:

Ἁ Κύπρις τὰν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
  Φεῦ, φεῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν, ἃ μὴ θέμις· ἀλλ' ὁ σίδηρος
  Ἔξεσεν, οἷαν Ἄρης ἤθελε τὴν Παφίην.

Vide notata ad Ep. *Platonis* IX. T. I. P. I. p. 346.

*CCXLVII.* Planud. p. 324. St. 463. W.

*CCXLVIII.* Planud. p. 324. St. 463. W. Comparantur Veneris et Minervae ſtatuae, utraque pulchritudinis palmâ digniſſima. Geminum germanum eſt Epigramma *Hermodori* T. I. p. 262. — V. 2. τὸν Πάρι. Ed. Flor. pr. Ald. pr. et Aſcenſ.

¶. 201.] *CCXLIX.* Planud. p. 325. St. 464. W. Venus armata a Pallade ad novum certamen provocata, illud detrectat. Bis vertit hoc Epigramma *Auſonius* XLII. et XLIII.

*Armatam vidit Venerem Lacedaemone Pallas.*
  *Nunc certemus, ait, judice vel Paride.*
*Cui Venus: Armatam tu me, temeraria, temnis,*
  *Quae quo te vici tempore, nuda fui.*

* * *

*Armatam Pallas Venerem Lacedaemone viſens,*
*Viſne, ut judicium ſic ineamus? ait.*
*Cui Venus arridens: Quid me galeata laceſſis?*
*Vincere ſi poſſum nuda, quid arma gerens?*

De Venere armata quaedam monuimus ad *Leonidas Tar.* Ep. II. T. I. P. II. p. 106. ſq. — V. 1. τὴν. Sched. *Krohn.* — V. 3. τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν. quid mihi opus eſt ſcutum contra te attollere i. e. armis in te uti? In talibus Graeci infinitivo elliptice poſito ad indignationem quandam exprimendam utuntur; ut praeter alios docuit *Valckenar.* ad *Eurip.* Phoen. p. 572.

*CCL.* Planud. p. 327. St. 466. W. Miranti cuidam, quomodo fiat, ut Bacchus prope Minervam ſit poſitus, Bacchus rem explicat, multa ſibi cum Pallade communia eſſe docens. Argutum carmen, quod illuſtravit *Arnaldus* de Diis Παρ. c. XII. p. 70. ſq. — V. 1. τῇ γὰρ ἄκοντες — εἰλαπίναι. Comparavit haec cl. *Mitſcherl.* cum Horatianis II. Odar. XIX. 25. *Quamquam, choreis aptior et jocis Ludoque dictus, non ſat idoneus Pugnae ferebaris: ſed idem Pacis eras mediusque belli.* Similiter Martem a Baccho alienum deſcribit *Euripid.* Phoen. v. 792. et 797. — V. 2. Vulgo poſt πόλεμοι diſtinguitur, quod minime ferendum. Nec ſic tamen verſus valde elegans. — V. 4. εἴκελος. Vulgo. Sed ἴκελος in optimis edd. lectum revocavit *Arnaldus.* — V. 7. Notandum φυὴν pro φῦλον, γενέθλην poſitum. — Utrumque Minervae et Bacchi munus junxit *Nemeſian.* Cyneg. 206. *Quin acidos Bacchi latices Tritonide olivae Admiſcere decet.* — V. 6. ἠῷος vulgo. ἐπ' Ὠκεανὸν ſuſpicabatur *Arnaldus*, ut Bacchus ſe Indos usque ad ultima Orientis maria ſuperaſſe dicat. Non video, quid inde lucremur. Ἰνδὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ eſt circumſcriptio apud poëtas utriusque linguae frequenter obvia. *Paſtor ab Amphryſo. Virgil.* Georg. III. 2. *Atlas a litore Hibero. Sil. Ital.* V. 271. ubi vide *N. Heinſium.*

*CCLI.* Planud. eodem quo ſuperius loco. Cauſae, cur Bacchus juxta Herculem collocatus ſit, explicantur. Conf. *Arnaldum* de Diis Παρ. p. 111. — V. 2. „Vulgo κὴκ Ζηνός· θύρσῳ δεινός, ὁ δὲ ῥοπάλῳ. Manifeſta corruptela.“ *Br.* Plane ſic, ut cl. editor, hunc verſum emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — θύρσῳ δεινός. *gravi metuende thyrſo. Horat.* II. Carm. XIX. 8. *Corniger increpuit thyrſo graviore Lyaeus. Ovid.* III. Amor. XV. 17. — V. 3. ὅπλα. ea, quibus uterque inſtructus eſt, praecipue, quae ad tela arcenda faciunt. Hunc uſum Herculi pellem leonis praeſtitiſſe, conſtat. *Diodor. Sic.* L. IV. p. 257. τὴν δὲ δορὰν αὐτοῦ περιθέμενος καὶ διὰ μέγεθος ἅπαν τὸ ἴδιον δέμας περιλαβὼν εἶχε σκεπαστήριον τῶν μετὰ ταῦτα κινδύνων. Idem ad Ajacem Telamonium poëtae transtulerunt, ut apparet ex *Argum. Ajacis Sophoclei* fin. περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθέν, τρωτὸν ἔμεινε. — V. 4. „Vulgo male νεβρίς.“ *Br.* — πλαταγή. Crepitaculum illud, quo Hercules Stymphalides fugavit, quae χάλκεα κρόταλα appellat *Apollodor.* L. II. 5. 6. Fabulam illam enarrans *Apollon. Rhod.* L. II. 1056. ὅγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δουπεῖ ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος, αἱ δ' ἐφέβοντο Τηλοῦ, ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι. *Etymol. M* pag. 731. Στυμφαλίδας ὄρνιθας. – ἐξεδίωξεν αὐτὰς ὁ Ἡρακλῆς πλαταγῇ, μὴ δυνάμενος αὐτὰς κατατοξεῦσαι διὰ τὸ πλῆθος. — Vulgo παροξυτόνως ſcribitur πλατάγη, invitis Grammaticis, quorum auctoritatem ſequutus eſt *Eichſtaedt* V. cl. in *Diodoro* L. IV. 13. Cf. Praefat. p. XXVI. — ¶. 202.] V. 5. Uterque domum, mortali natura per flammas purgatâ, ad ſuperos evolaverunt. — Similiter Aeneam et Herculem, poſt obitum mirabilem, inter Deos relatos comparat *Iuvenal.* Sat. XI. 61. – *venies Tirynthius, aut minor illo Hoſpes, et ipſe tamen contingens ſanguine coelum; Alter aquis, alter flammis ad ſide-*

*ra miſſus.* In verſu, qui proxime ſequitur: *Fercula nunc audi nullis ornata macellis,* probe perſpexit *Schraderus* vitium, ſed quod ipſe proponit *portata macellis,* nihili eſt. Tu ſcribe:

*Fercula nunc audi nullis corraſa macellis.*

*CCLII.* Vat. C. p. 483. Planud. p. 329. St. 468. W. In Hermaphroditi ſtatuam, in balneo viris mulieribusque communi collocatam. De ejusmodi ſtatuis quaedam acute monuit *Boettigerus in den Vaſengemählden.* III. p. 16. not. — V. 1. Ἑρμῆς — Κύπρις. Similiter de Hermaphrodito *Auſonius* Ep. C.

*Mercurio genitore ſatus, genitrice Cythere,*
*Nominis ut mixti, ſic corporis Hermaphroditus,*
*Concretus ſexu, ſed non perfectus, utroque:*
*Ambiguae Veneris, neutro potiundus amori.*

Cf. *Ovid.* IV. Metam. 384. — V. 2. σύμβολα. Puerum ſimul puellamque referens; muliebrem pulcritudinem in puerili corpore oſtendens. *Heynius* in Comm. T. X. p. 84. ne forte de ſtatua utriusque ſexus partes habente cogites. Cf. *Winkelmannum in den Anmerkungen zur Geſch. der Kunſt.* p. 37. — V. 4. ἀμφίβολον. *Lucian.* D. D. XXIII. 1. T. II. p. 79. de Hermaphrodito: ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. Οὐκ ἂν διακρίναις, εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος. De puero formoſo *Horatius* II. Od. V. 21. *Quem ſi puellarum inſereres choro, Mire ſagaces falleret hoſpites Diſcrimen obſcurum ſolutis Crinibus ambiguoque vultu.* qui locus obverſabatur *Statio*, Achillem deſcribenti, cultu muliebri inſtructum, in Achill. I. 336. *fallitque tuentes Ambiguus, tenuique latens diſcrimine ſexus.* Plura vide ap. *Marklandum* ad *Statii* Sylv. II. 6. 39. p. 112. ſeq.

*CCLIII.* Plan. p. 331. St. 470. W. In Amoris, quatuor coronis inſtructi, ſtatuam. Vid *Mariani Schol.* Ep. I. Byzantini poëtae eſſe videtur. — V. 1. Scribendum: τὸν ἐκ Λιβάνοιο. agitur enim de monte Libano, ubi Venerem cum Amore cultam eſſe conſtat. Iis, quae notavimus ad *Leontii* Ep. X. T. III. P. I. p. 197. adde *Euſebium* in Vita Conſtant. III. 53. qui Venerem, in Libano cultam, αἰσχρὸν δαίμονα appellat, in cujus ſacris viri muliebria paterentur, mulierum vero eſſent παράνομοι ὁμίλιαι, ἄῤῥητοί τε καὶ ἐπίῤῥητοι πράξεις, ὡς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστάτῃ χώρῳ. — V. 3. Νύμφης. Unus Amor Veneris erat filius, reliqui Nympharum. *Claudian.* X. 72. *Mille pharetrati ludunt in margine fratres. Ore pares, ſimiles habitu, gens mollis Amorum. Hos Nymphae pariunt, illum Venus aurea ſolum. Philoſtrat.* I. Imag. VI. p. 770. εἰ δὲ πλῆθος Ἐρώτων, μὴ θαυμάσῃς· Νυμφῶν γὰρ δὴ παῖδες οὗτοι γίγνονται. — V. 4. ἔργα φυτοσκαφίης. An alibi apud veteres poëtas Amor rei olitariae praepoſitus occurrat, ignoro. Nec tamen haec imago mirabilis videbitur iis, qui in antiquae artis monimentis Amores (ſive Genios potius, ſub Amoris ſpecie repraeſentatos) ad omnia fere vitae miniſteria adhibitos meminerint. — Hoc Epigramma in Ed. Flor. pr. deſideratum, primus edidit Aldus in Lectionibus ed. Ald. pr.

*CCLIV.* Vat. C. p. 457. Plan. p. 333. St. 473. W. Ineptum diſtichon in Iunonem, mammam Herculi praebentem. Nota fabula, unde viae lacteae origo explicabatur. Vid. *Eratoſthen.* Cataſter. c. XLIV. *Hygin.* P. A. II. 43. Supereſt ſtatua Iunonis cum Hercule infante, cujus delineationem vid. ap. *Winkelm.* Monim. ined. T. XIV.

*CCLV.* Plan. p. 335. St. 474. W. Cf. *Meſomedis* Hymn. in Nemeſ. T. II. p. 292. Epigramma noſtrum cum ſequente explicavit *Spanhem.* ad Callim. p. 472.

¶. 203.] *CCLVI.* Planud. l. c. τίνος οὕνεκα. Vulgo.

*CCLVII.* Planud. p. 344. St. 483. W. In Nemeſin Rhamnuſiam, ex marmore, a Perſis in Atticam allato, factam. Cf. not. ad *Parmenion.* Ep. VI. T. II. P. II. p. 113. et ad *Theaetet. Schol.* Ep. IV. T. II. P. III. p. 406. Vertit hoc Epigr. *Auſonius* Ep. XXI.

*Me lapidem quondam Perſae advexere, tropaeum*
*Ut fierem bello: nunc ego ſum Nemeſis.*
*At ſicut Graecis victoribus adſto tropaeum,*
*Punio ſic Perſas vaniloquos Nemeſis.*

V. 2. „στήσωνται. Malim στήσοιντο. In uno Planud. R. στήσονται.“ *Br.* — V. 4. τοῦ πολέμου. ſuperbiae, qua bellum in Graeciam ſuſceperant, vindex.

*CCLVIII.* Vat. C. p. 488. Plan. p. 335. St. 475. W. Senſum h. verſus lemma diſerte explicat.

*CCLIX.* Plan. p. 27. St. 41. W. Simile Ep. *Platonis* XIII. — V. 1. ἔρχεο. Vulgo. Noſtrum habetur in membr. Vat. ubi hoc Epigr. in prioribus pag. legitur. Ibid. ἣ et κεκλιμένη. Pinus Zephyris oppoſita, κεκλιμένη, ut ap. *Alciphr.* III. 12. p. 304. μεσημβρίας οὔσης σταθερᾶς φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν, καὶ πρὸς τὰς αὔρας ἐκκειμένην. — V. 3. ἦνὶ δέ. Vulgo. — ἔνθα. ubi fiſtulam inflans ad dulcem ſomnum invito. Sic fere *Plato* l. c. καὶ σοὶ — σύριγξ θελγομένῳ ἄξει κῶμα κατὰ βλεφάρων. — V. 4. ἐρημαίοις. *Meleager* Ep. CXI. τέττιξ — ἀγρόνομον μέλπεις Μοῦσαν ἐρημολάλος.

*CCLX.* Plan. p. 335. St. 475. W. Boni poëtae Epigramma, cui comparandum Ep. nuper editum a V. cl. *Huſchkio* in Anal. crit. p. 232. ex Vat. membr. p. 491. — V. 2. In ed. Fl. pr. et Ald. I. γυῖα καμάτου, quod poſteriores in μόθου mutarunt. At hoc non de quovis labore, ſed de labore bellico uſurpari ſolet. Hoc nomine praeſtat *Brunckii* emendatio, quam tacite in

textum admiſit. Non minus tamen probabiliter ſcripſeris:

ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα ΚΟΠΟΥ.

quod etiam facilius in καμάτου depravari potuit. *Rufin.* Ep. V. ἔκλυτος ὑπναλέῳ γυῖα κέκμηκα κόπῳ. Incert. Ep. CCCLXIII. δίψαν ἀλαλκὼν Ἄμπαυσον παρ' ἐμοὶ καὶ κόπον (ſic Vat. C. pro πόνον) ἡσυχίῃ. — V. 3. ἧχί σε. *Meleager* Ep. CXI. ὄφρα φυγὼν τὸν Ἔρωτα, μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσω Ἐνθάδ' ὑπὸ σκιερῇ κεκλιμένος πλατάνῳ. — ¶. 204.] V. 5. ποιμήν. Vulgo. Apte haec comparavit cl. *Mitſcherlich* cum Horatianis III. Od. XXIX. 18. *Iam Procyon furit — Et ſtella veſani leonis, Sole dies referente ſiccos. Iam paſtor umbras cum grege languido, Rivumque feſſus quaerit, et horrida Dumeta Silvani.* -- V. 7. καύματ' ὀπωρινοῖο φυγὼν κυνός. ἀστέρα ὀπωρινὸν appellat *Homer.* Ἰλ. Ε. 5. cf. Euſtath. p. 389. 22. *Aratum* v. 333. ibique *Schol. Tibull.* I. El. I. 27. *Sed Canis aeſtivos ortus vitare ſub umbra Arboris, ad rivos praetereuntis aquae.* Iam ponamus Epigr. ab *Huſchkio* V. cl. optime emendatum:

Τῇδ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἴτ' ἀμπαύοντες, ὁδῖται,
γυῖα παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὸν, ὁδοῦ φύλακι·
μὴ φύρδαν, ὅσσοι δὲ βαρεῖ γόνυ κάμνετε μόχθῳ
καὶ δίψᾳ, δολιχὰν οἶμον ἀνυσάμενοι.
πνοιὴ γὰρ καὶ θῶκος εὔσκιος· ἅ θ' ὑπὸ πέτρᾳ
πίδαξ εὐνήσει γυιοβαρῆ κάματον.
ἔνδιον δὲ φυγόντες ὀπωρινοῦ κυνὸς ἆσθμα,
ὡς θέμις, Ἑρμείην εἰνόδιον τίετε.

ἄλμα. *ſaltum.* τὸ ἄλσος. Λυκόφρων. ἵν' ἄλμα πομποῦ καὶ χαμαινίδου διπλοῦν· λέγεται δὲ καὶ ὁ κλάδος παρ' Αἰολεῦσιν. *Etymol. M. Euripid.* Ion. v. 1268. ὅθεν πετραῖον ἄλμα δισκευθήσεται.

CCLXI. Vat. C. p. 378. Plan. p. 343. St. 482. W. Etiam hoc Epigramma ſcriptum in Pana, ad fon-

tem in antro poſitum. — V. 1. Νυμφῶν. Vulgo et in Vat. C. Nympharum dux dicitur, qui cum Nymphis choros inſtituit. *Homeri* Hymn. in Pan. VII. 2. αἰγοπόδην. δικέρωτα, φιλόκροτον, ὅστ' ἀνὰ πίσεα Δενδρήεντ' ἄμυδις φοιτᾷ χορoήθεσι Νύμφαις. Ibid. 19. Σὺν δέ σφιν τότε Νύμφαι ὀρεστιάδες, λιγύμολποι, Φοιτῶσαι πύκα ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ – Μέλπονται. Cf. *Platon.* Ep. XIV. et *Alcaei Meſſen.* Ep. XII. — V. 2. „τόνδε δόμον. Subauditur κατά. *qui latitat in hoc antro.* Mallem τόνδε λέλογχε δόμον." *Br.* Vitioſam eſſe vulgatam dubitare noli. Scribendum puto:

ὃς πέτρινον τόνδε γέγηθε δόμον.

*qui hoc antro delectatur.* Verba χαίρειν, ἥδεσθαι, γηθεῖν plerumque ablativum, nonnunquam accuſativum adſciſcere conſtat. *Homer.* Ιλ. I. 77. τίς ἂν τάδε γηθήσειε. ubi *Euſtath.* p. 631. 21. φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω που γράψαι, γέγηθα τὸν ἄνδρα· τοιοῦτον καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τό· τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τό· ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε. Εἴη δ' ἂν οὐκ ἀπᾷδον πρὸς ταῦτα οὐδὲ τό· τὸ δ' ἔπος ὃ ἐξερῶ τάχα ἥδοιο μέν. χρήσιμον δ' εἰς αὐτὰ καὶ τό· πρᾶξιν ἣν ἤλγησ' ἐγώ. His exemplis addendus fortaſſe locus *Sophocl.* Elect. 922. nuper merito impugnatus a *Purgoldio*, juvene acutiſſimo, in Obſervatt. crit. p. 136. Scripſiſſe videtur Tragicus:

οὐκ οἶσθ' ὃ γηθεῖς, οὐδ' ὅποι γνώμης φέρῃ,

non, ut vulgo legitur, ὅποι γῆς. Illud contextui unice accommodatum, et praecedentibus Chryſothemidis verbis: τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε – tantum non flagitatur. — πέτρινος δόμος, ut λάϊνον ἄντρον ap. *Theocrit.* Eid. VII. 149. — V. 3. ἄμμι. Vat. C.

*CCLXII.* Plan. p. 336. St. 475. W. In Pana, ſupra cujus caput nubecula conſpiciebatur. Hinc poëta eum revera Jovis progeniem eſſe affirmat. Fruſtra

alium ſenſum ex planiſſimis hujus Epigram. verbis extundere inſtituas. Sed quid pictor — nam de picta imagine agitur — nubecula illa ſignificare voluerit, non exputo. *Brodaeus* quidem *Euſebium* laudat, qui Praep. Evang. L. III. Pana σφαῖραν χρυσῆν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα fingi ait, quae eum *univerſae ſubſtantiae materialis dominatorem* (*Macrob.* Saturn. I. 22. init.) ſignificaret. Sed aliud eſt ſphaera, aliud nubecula.

*CCLXIII.* Plan. p. 343. St. 483. W. In Pana ex aere, qui in loco Dictynnae ſacro in antro ſtabat. Dictynna ap. Cretenſes colebatur, a monte Dicte vocata. Vide *Strabon.* L. X. p. 733. C. 734. A. et *Spanhem.* ad *Callim.* p. 309. ſq. — V. 1. τοῖόν με καθ' ἱερόν. Sic, ut me vides, Cretenſis collocavit in hoc fano. Hoc ſenſu accipi poteſt vulgatum τοῖον· ſed longe probabilius mihi videtur, depravatum eſſe vocabulum ex nomine hominis, qui illam ſtatuam dedicaverat. Fac enim, ſcriptum fuiſſe:

Δικτύννης Πείσων με καθ' ἱερὸν ἔμπυρον ὁ Κρὴς

vel aliud nomen repone, et aliquid elegantiae huic loco accedere ſenties. Perperam *Iunius* in Pictor. Catal. ex hoc Epigrammate p. 57. ſtatuarium nobis *Cres* appellatum obtrudere conatus eſt. — V. 3. „Vulgo legitur ἐκ δέ γε πέτρας σπήλυγγος." *Br.* Emendationis fontem indicare neglexit cl. editor, quem ſic ex ingenio ſcripſiſſe nullus dubito. At in vulgata

ἐκ δέ ΓΕ ΠΕΤΡΑΣ

non id latet, quod *Br.* dedit, ſed potius

ἐκ δὲ ΠΕΤΡΑΙΑΣ

σπήλυγγος — —

πέτρινος δόμος ſupra eſt de antro Pani ſacro Ep. CCLXI. nec aliter loquitur *Eurip.* Iph. in Aul. v. 1082. πετραίων

ἀπ' ἄντρων ἐλθοῦσαν. et Cycl. v. 82. ἄντρα δ' εἰς πετρηρεφῆ. — V. 4. τείνω βλέμμα. Oculos in montes intendo, feras, ſi quae prodierint, obſervans. Pana enim venatorem, Dianae πάρεδρον, hoc Epigramma nobis ſiſtit.

¶. 205.] *CCLXIV.* Planud. p. 343. St. 483. W. De Pane, in pugnae Marathoniae memoriam, Athenis ſub arce collocato, vide notata ad *Simonid.* Ep. XXVIII. T. I. P. I. p. 219. — V. 1. ἄκρης. Aldin. 1. 2. 3. ἄκρην Aſcenſ. et Steph.

*CCLXV.* Planud. p. 340. St. 480. W. In Veneris ſtatuam, in maris litore a Glycera, Dionyſii filia, collocatam. — V. 2. ἑζόμενος vulgo et in fine ἠιόνος. — V. 4. „Omnino ſcribendum mihi videtur πορφύρεον ἁπαλᾶς κῦμα παρ' ἀϊόνος " *Br.* Non perſuadet. ἁπαλὸν κῦμα molles undae ſunt, quae leniter litus alluunt, quales deſcribit *Lucretius* L. II. 375. *qua mollibus undis Litoris incurvi bibulam pavit aequor arenam.* quod *Virgil.* expreſſit IX. Aen. 816. *Ille* (fluvius) *ſuo cum gurgite flavo Accepit venientem, ac mollibus extulit undis.* — Litus πορφύρεον ſic dicitur ab undis, ad quas hoc epitheton proprie pertinet, permutatione ubivis obvia.

*CCLXVI.* Plan. p. 341. St. 481. W. In Amorem, fulmen frangentem. Vide Gemmam ap. *Lippert.* Dactyl. I. nr. 775. — Diſtinctionem poſt ἰδὼν politam melius deleveris. Fortaſſe praeterea ſcribendum:

Ὁ πτανὸς τὸν πτανὸν, ἰδού, ἄγνυσι κεραυνόν.

Hoc mihi quidem veriſimilius videtur, quam hoc diſtichon, quod vulgo fieri video, de Anterote accipi. — V. 2. πῦρ πυρός. Amor fulmine potentior.

*CCLXVII.* Planud. p. 341. St. 481. W. Elegans Epigramma et *Meleagro*, vel meliore etiam poëta dignum. Scriptum in Amorem, ab alio Amore vulneratum. De Anterote explicant, de quo tradidit *Pauſan.* I. 30. p. 75. et *Suid.* in Ἀντέρως. cujus articuli

pars poſterior ducta videtur ex *Heraclide Pontico* περὶ Ἐρωτικῶν. unde hiſtoriam de Charitone et Melanippo derivavit *Athen.* L. XIII. p. 602. et *Aelian.* V. H. II. 4. Elide in gymnaſio Ἔρωτος et Ἀντέρωτος arae conſpiciebantur, teſte *Pauſan.* L. VI. 23. p. 511. In Gemma ap. *Lippert.* nr. 833. Amor triſtis humi ſedet, Anterote aufugiente. Cf. *Manſo über verſchiedene Gegenſt. der Mythol.* p. 337. ſqq. Diverſo autem modo veteres de Anterote tradiderunt. Alii *mutuum* Amorem intelligunt, alii *contrarium*, qui Amorem reſolvat. Vide *Servium* ad *Virgil.* Aen. IV. 520. et quae docte de eo monuit *Huſchkius* in Anal. Cr. p. 47. Cum *Servio* facit Epigramma noſtrum, quo Amoris impotentia ſuis ipſius telis impugnata inſolentisque pueri ſuperbia Nemeſios armis fracta repraeſentatur. Iam conf. *Meleagri* Ep. XLII.

Τί κλαίεις, φρενοληστά, τί δ' ἄγρια τόξα καὶ ἰοὺς
ἔῤῥιψας, διφυῆ ταρσὸν ἀνεὶς πτερύγων;
Ἦ ῥά γε καί σε Μυΐσκος ὁ δύσμαχος ὄμμασιν αἴθει;
ὡς μόλις, οἷ' ἔδρας πρόσθε, παθὼν ἔμαθες.

et quae ibi notavimus T. I. P. I. p. 61. — V. 1. τὸν ἀντίον. Si codex offerret

πτανῷ πτανὸν Ἔρωτα κατ αντίον ἔπλασ' Ἔρωτι

id non repudiarem. — V. 3. τά κ' ἔρεξεν. Vulgo. Locutionem illuſtravimus ad *Meleagrum* l. c — V. 4. ἐς κόλπον ἀπέπτυσεν. Ad avertendam Nemeſios impotentiam ter in ſinum ſpuit. Cf. not. ad *Straton.* Ep. LXXI. T. II. P. III. p. 112.

*CCLXVIII.* Planud. eodem quo ſuperius loco. Et eſt ejusdem poëtae et praecedentis quodammodo continuatio. — V. 2. ἤγειρε pro compoſito παρήγειρε, me excitavit, ut alas in fratrem moverem eumque telis peterem.

¶. 206.] *CCLXIX.* Plan. p. 341. St. 481. W. Dianam ad ſacra euntem poëta deſcribit. Arcu Dea et pharetra depoſita, pedibus nudis et veſte ad talos demiſſa incedit. Suſpicabatur Ill. *Heynius* in Comment. T. X. p. 105. poëtae obverſatam eſſe Apellis tabulam, qui Dianam *ſacrificantium virginum* choro mixtam pinxiſſe traditur ap. *Plin.* H. N. XXXV. 36, 17. ubi tamen de lectionis ſinceritate dubitat *Leſſingius* in Laoc. p. 224. not. *c.* Diana, ad ſacrificium ipſi a mortalibus factum accedens, omnia, quae illis timorem incutere poſſent, depoſuiſſe putanda eſt, ut placida videretur omnibus et propitia. Eandem ob cauſam, ubi, ſylvis relictis, puerperas adjuvat, arcum Nymphis tradere fingitur in Ep. *Noſſidis* III., et apud *Phaedimum* Ep. III. laudatur, quod ad Themiſtodicen, puerperio laborantem, ἄτερ τόξου venerit. Quamvis ibi ſimul ad Εἰλειθυίης βέλη reſpicitur. — V. 1. παρ' αὐχενίη. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. — V. 2. ἐνδρομίδες. caligarum genus, venatoribus inprimis uſurpatum. *Pollux* VII. 93. Hinc ap. *Callimach.* H. in Dian. v. 16. infans Diana Jovem ἐνδρομίδας rogat. Etiam Iris, ut Deorum nuncia, ἐνδρομίδας gerit. Vide *Graevium* ad *Callim.* H. in Del. 237. Et Furiae venantium habitu repraeſentatae, quod nuper docuit *Boettigerus in der Furienmaske* p. 40. Cretenſem caligarum illarum originem indicat Λυκαστείων ἐνδρομὶς ἀρβυλίδων. — V. 3. Cum vulgo legatur πρὸς ἄκρην ἰγνῦϊν, *Ioſ. Scaliger.* emendavit πρὸς ἄκροιν ἰγνύοιν. *Brunckii* emendatio lenior. *Chriſtodor.* in Ecphr. v. 307. de Diana:

> οὐ τόξον ἑκηβόλον, οὐδὲ φαρέτρην
> ἰοδόκον ἀνέχουσα κατωμαδόν· ἦν δ' ἐπὶ γούνων
> παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα.

ubi vide not. T. II. P. III. p. 120. *Ovid.* X. Metam. 536. *Nuda genu, veſtem ritu ſuccincta Dianae.*

CCLXX. Plan. p. 342. St. 482. W. In ſtatuam Bacchi a Myrone conflatam. De hac imagine nihil aliunde conſtat. V. 1. „Vulgo χαλκῷ legitur." *Br.* — γενεήν. Similiter Apelles Venerem genuiſſe dicitur ap. *Ovid.* III. A. A. 401. *Si Venerem Cous nunquam genuiſſet* (al. *pinxiſſet.* al. *poſuiſſet*) *Apelles, Merſa ſub aequoreis illa lateret aquis.* *Iul. Aegypt.* Ep. XXXII. ἄρτι θαλασσαίης Παφίη προὔκυψε λοχείης Μαῖαν Ἀπελλείην εὑραμένη παλάμην. Ep. in Stat. Athlet. LX. T. III. 32. Χεὶρ οἶδε γεννᾷν τοὺς πάλαι τεθνηκότας. Ep. ἀδεσπ. CCXXIV. ἃ δὲ Μύρωνος χεὶρ οὐ πλάσεν, ἀλλ' ἔτεκε.

CCLXXI. Plan. p. 344. St. 483. W. — V. 1. καρποτόκῳ. Fertilitatis auctor habebatur, cujus indicium *viperae inſurgentes ejus dextra laevaque et ſpicae Cereales,* quibus eam inſtructam fingit *Appul.* Metam. XI. init. Eandem cum Cerere comparabant Graeci. — μυριομόρφῳ. Unice huc facit memorabilis locus ap. *Appulejum* l. c. ubi Iſis Lucio per quietem viſa, his verbis utitur: *En adſum – rerum Natura parens,* (i. e. παχυμήτωρ. niſi forte fuit πολυμήτορι) *elementorum omnia domina – Deorum Dearumque facies uniformis – cujus numen unicum, multiformi ſpecie, ritu vario, nomine multijugo totus veneratur orbis.* — V. 2. Iſidis feſtum in nonnullis urbibus ita celebrari ſolebat, teſte *Diodoro Sic.* I. 14. p. 18. ut in pompa vascula circumferrentur, hordei et tritici plena, ἀπομνημόνευμα τῶν ἐξ ἀρχῆς τῇ θεῷ φιλοτέχνως εὑρεθέντων. — μογερῶν ἀπάνευθεν ἀρότρων. ut aureo aevo, quo καρπὸν ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον. *Heſiod.* E καὶ H. 118. *Ovid.* III. Amor. VIII. 39. *At meliora dabat curva ſine vomere fruges, Pomaque.* *Horat.* Epod. XVI. 43. *reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis.* Cf. *Antip. Theſſ.* Ep. XXXIX. 7. 8.

CCLXXII. „In Planud. p. 344. St. 484. W. duo ſunt Epigrammata, quorum prius diſtichis primo, ſe-

cundo et ultimo hujus carminis conſtat; alterum, repetito primo diſticho, tertium illi et quartum ſubjungit. Mihi controverſia nulla obmoveri poſſe videtur, quin haec male divulſa et turbata fuerint." *Br.* Valde dolendum eſt, quod hoc Epigramma cum plurimis illis, quae artis opera deſcribunt, in Vat. membr. deeſt. Recte clar. Editor duo carmina in unum contraxit, deleto primo diſticho, quod, cum poſterior pars Epigrammatis in alteram forte paginam procurreret, aut in ſumma pagina, aut in margine iterum erat ſcriptum, cujusmodi repetitionum haud pauca ſunt in Vat. membr. exempla. „Exhibuerat artificis manus ſenem in terram projectum, frendentem dentibus nudatis, emaciatum, capite manu ſubnixo, baculo terrae innitentem, coma hirta, cute rugoſa; ut tantum non Livor ſeu Invidia expreſſa videri poſſit." *Heynii* verba ſunt in Comment. T. X. p. 93. Livorem ab Apelle pictum commemorat *Lucian.* T. III. p. 131. ſq. ed. R. ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ ἄμορφος, ὀξὺ δεδορκὼς καὶ ἐοικὼς τοῖς ἐκ νούσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. Poëta in Anthol. Lat. T. I. p. 546. de Livore:

*Ut debet, ſibi poena ſemper ipſe eſt.*
*Teſtatur gemitu graves dolores:*
*Suſpirat, fremit, incutitque dentes.*
*Sudat frigidus, intuens quod odit.*
*Effundit mala lingua virus atrum;*
*Pallor terribilis genas colorat;*
*Infelix macies renudat oſſa.*

V. 1.2. „In primi diſtichi, quod bis legitur in Planud. hexametro abſurde ediderunt παναπενθέα, quum manifeſto ſenſus requirat βαρυπενθέα, πολυπενθέα. At unica mutata litera vox genuina rediit. Ἐσθλοῖσι ſine ν et ἐνεπλάσατο habent duo regii codd. in iisdem v. 7. ut in editis omnibus ante Stephanum σεσηρός." *Br.* ταλα-

πενθέα emendavit *Huet.* p. 33. — V. 3. Quam vivida vis imaginis! Spirare videtur ſenex humi recumbens. In fine diſtichi major diſtinctio ponenda. Deinde nulla cauſa erat ſatis gravis, cur *Brunckius* verba μανύει δίστοιχος – εὐτυχίας, quae vulgo poſt v. 4. leguntur, inde removeret et in ultimo carminis loco collocaret. His in priſtinum locum, jure poſtliminii, revocatis, ſententiarum contextus et elegantior eſt et facilior. μανύει, αὐτὸν ſcil. Momum eſſe indicant dentes, cutis arida etc. Sic ſtatim proximo Epigr. νεῦρά σε μανύει τετανυσμένα. Cf. notata ad *Asclepiad.* Ep. X. T. I. P. II. p. 29. „Vulgo ὀλέθριος, quod ſic ad ὄγμος inepte refertur, quum ad Momum referendum ſit: ὁ δίστοιχος ὄγμος ὀδόντων πριομένων – μανύει αὐτὸν ὀλέθριον ὄντα.“ *Br.* Quaſi ὀλέθριος non et ſic ad Momum referri poſſit, epitheto a perſona ad partem translato, ὄγμος ὀδόντων τοῦ ὀλεθρίου. Quodſi tamen duplex epitheton in eundem ſonum exiens offenſioni fuerit, admittatur ὀλέθριον, ita tamen, ut pro αὐτὸν ſimpliciter accipiatur. ὄγμος ὀδόντων, dentium ordo. *Schol. Nicandri* Ther. 571. ὄγμος. – ἡ τάξις, ἡ ἐπίστιχος φυτουργία τῶν δένδρων, καὶ ἡ κατὰ τάξιν ἀγωγή. Dentibus autem inter Livoris ſigna primus debebatur locus, quippe quibus alios carpere et rodere ubique dicitur. Hinc *dens invidus* ap *Horat.* IV. Od. III. 16. ubi vid. *Mitſcherlich.* — V. 5. „Pro κεῖνος ſcribendum κρατός. Illud otioſum, frigidum et ineptum eſt, quod eo liberius dicere poſſum, quia meum eſt; in Planudea enim legitur κείνου, toto loco aliter interpuncto, ſed non melius.“ *Br.* Legitur enim apud Planudem:

καὶ τὸ κατεσκληκὸς ΚΕΙΝΟΥ βάρος· ᾇ μὲν ἐρείδει
ψιλὸν γηραιᾷ χειρὶ βαλὼν κρόταφον.

Illo diſticho, de quo paulo ante dixi, in priſtinam, quam olim recte obtinebat, ſedem revocato, totum hunc locum ſic emendandum et diſtinguendum puto:

Μανύει δίστοιχος ὀλέθριον ὄγμος ὀδόντων,
πριομένων ἐπὶ τὰς τῶν πέλας εὐτυχίας,
καὶ τὸ κατεσκληκὸς ΣΚΗΝΟΥΣ βάρος· ᾧ μὲν ἐρείδει
ψιλὸν γηραιᾷ χειρὶ βαλὼν κρόταφον.

In hac emendatione me veram et genuinam poëtae manum aſſecutum eſſe nullus dubito. Momum conſpici indicat *aridi corporis macies.* De σκῆνος, σῶμα, vide *Intrpp. Heſychii* T. II. 1208. 25. *Barneſium* ad *Eurip.* Heracl. v. 690. et *Daviſium* ad *Maxim. Tyr.* Diſſ. VIII. 3. p. 133. ed. R. Iuſto fortaſſe videbor audacior, ſi proximum quoque vocabulum in mendo cubare dixero. Fieri poteſt, ut fallar: ſed parum abeſt, quin ſcribendum eſſe contendam:

καὶ τὸ κατεσκληκὸς σκήνευς ῥάκος.

Certe hoc a codice oblatum nemo facile ſperneret. *Lucian.* Tim. 32. T. I. p. 102. ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν — μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον. ubi vide *T. Hemſterh.* p. 398. *Crinagor.* Ep. XXXVI. κεῖται δὲ τῇδε τοὐλιγηπελὲς ῥάκος Εὐνικίδαο. *Antiphil.* Ep. XLI. μυριέτης, ἀλίοιο βίου ῥάκος. Iam his noſtris conjecturis praeclare reſpondet magni *Hug. Grotii* interpretatio:

*Et corpus, fera quod tabes edit: altera languens*
*Suſtinet annoſi tempora macra manus.*

βαλὼν κρόταφον. Eadem manu, qua caput fulcit, idem percutit, quod indignabundi eſt et deſperantis. — ¶. 207.] V. 7. Ut altera manu caput feriebat, ſic altera, qua baculum tenebat, percutiebat terram. κωφὰ ἀπεχθ. i. e. μάτην. αὔτως. ut ap. *Theon.* Ep. III. κωφὰ δὲ μήτηρ μύρετο. Minus recte haec accepit *Grotius*, qui vertit:

*Altera ringentis baculo veſtigia firmat,*
*Dum nil ſenſurum murmurat in lapidem.*

*CCLXXIII.* Planud. p. 344. St. 484. W. „Aldus Manutius primus in Append. edit. 1503. epigramma hoc protulit, quo caret editio Florentina, et quod a quibusdam Planudeae codd. abeſſe comperi.“ *Br.* — V. 1. Tabeſce inde ab unguibus. Parum commode *Brodaeus* comparavit *Ciceron.* Tuſc. Qu. II. 24. *Toto corpore et omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt.* Cf. V. D. in Miſcell. Obſſ. T. I. p. 401. Noſter eorum morem ſpectavit, qui, ubi ipſis aliquid displicet, ungues ſibi rodunt. *Martial.* IV. 27. *Ecce iterum nigros corrodit lividus ungues. Da, Caeſar, tanto tu magis ut doleat.* — V. 2. ἰοβόλους *veneni plenos. rubiginoſi dentes* lividi ſunt ap. *Martial.* V. 28. *dens ater* ap. *Horat.* VI. Epod. fin. — πάμφαγε M. *Livor edax. Ovid.* II. Amor. XV. 1. — V. 3. νεῦρα. Similiter de Eryſichthone, fame confecto, *Callim.* H. in Cerer. 93. ἐτάκετο, μέσφ' ἐπὶ νευραῖς Δειλαίῳ ῥινός τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλιφθεν. — φλέβες. *Silius Ital.* II. 466. *jam lurida ſola Tecta cute et venis male juncta trementibus oſſa Exſtant.* — V. 4. κενὰ σ. δύναμις corporis tantum non exanimati debilitas. Carnem putridam, ſiccatam, ceu defuncti hominis, a pictore repraeſentatam tibi finge. — V. 6. Quae tandem ars te mortalibus inimicum daemonem egregia arte ita animavit, ut ne tuis quidem dentibus (i. e. tuae reprehenſioni) locum relinqueret? — Senſus igitur, opus eſſe ἀμώμητον. — Vulgo ἀνδροσσινιν et v. ſq. δήκτα. Utrumque cl. editor tacite emendavit. ἀνδροσινις eſt Momus, qui omnes laedit. — V. 7. In δήκτα στόματι non offenderer equidem, nec juſtam emendandi cauſam video, niſi forte praeſtantiores Planudeae codd. ſic exhibent. Tum praeferenda lectio δῆκτα, cum ob licentiam poëticam, qua poſterior ſyllaba in caeſura producitur, tum quod ſic vividior evadit oratio.

*CCLXXIV.* Plan. p. 321. St. 460. W. In Echûs ſtatuam, quam ad templum Bacchi collocatam poëta ita interpretatur, ut eam a Pane, Bacchi comite, non, ſicut olim, alieno animo eſſe dicat. — V. 1. Λυκαίου tentabat *Brodaeus* contra poëtae mentem. — V. 3. „Vulgo Βακχεῦ φίλε, quod librarii eſſe credo de metro male ſolliciti, non quia nomen Βακχεὺς per ſe bonum non ſit, ſed hujus loci alienum eſt.“ *Br.*

*CCLXXV.* Vat. C. p. 479. Plan. p. 321. St. 461. W. Scyllam a Phalerione pictam commemorat *Plinius* XXXV. 11. Sed in noſtro Epigrammate deſcribitur Scylla aenea, fortaſſe ea, quam in Hippodromo CPolitano poſitam deſcripſit *Anonym.* in Antiqq. CP. ap. *Bandur.* T. I. nr. 114. p. 42. Hominem illa tenebat capite. Eam ἀγριότητος μεστὴν fuiſſe ait *Nicetas* de Statuis ap. eundem T. I. nr. 313. p. 110. eamque cum multis aliis, capta a Latinis urbe, fractam eſſe narrat. Non dubito, quin eandem ante oculos habuerit *Themiſtius* XXII. Or. p. 279. B. τεθέαμαι, οἶμαι, πολλαχοῦ Σκύλλης εἰκόνα, οὐχ οἵαν Ὅμηρος διηγεῖται . . . . . οἱ πλάσται δὲ ἔτι μᾶλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ· ποιοῦσι γὰρ αὐτῆς τὰ μὲν ἀπ᾽ ἄχρι (ἀπ᾽ ἄκρας *Petav.*) κεφαλῆς ἄχρι λαγόνων, παρθένον, ἀπὸ δὲ τῆς ἰξύος εὐθὺς εἰς τοὺς κύνας ἐκφερομένην, δεινοὺς ὄντας καὶ σμερδαλέους· καὶ τρίστιχοι μὲν αὐτοῖς (ſic leg. pro αὐτῆς) οἱ ὀδόντες, ἀνεστήκασι δὲ αἱ κεφαλαί, ζητοῦσι δ᾽ ἰσάριθμον θήραν. Cf. *Fabric.* ad *Sext. Empir.* L. VII. p. 386. De Scyllae in Hippodromo ſtatua noſtrum Ep. interpretatur etiam *Bandur.* Antiqq. CP. T. II. p. 846. — V. 1. Εἰ μή. Niſi aes ſplendens conſpiceretur, nec id argueret opus Vulcaneae artis, multi procul dubio ipſam Scyllam, mari relicto, huc commigraſſe exiſtimarent. Hic ſenſus non fefellit magnum *Grotium*, qui vertit:

*Aere niſi fulgeret opus, ſi tale quid eſſet,*
*Qualia Daedaliae Mulciber artis habet,*

*Eminus aſpiciens Scyllam quis crederet ipſam*
*Migrato terras nunc habitare mari.*

ubi in edit. cl. *H. de Boſch.* ſignum interrogandi irrepſit poſt *mari*, quo ſenſus peſſumdatur. — In Vat. C. ἐμάνυε et τέχνας legitur. — ¶. 208.] V. 3. τηλόθι Vat. C. quod revocandum. — ὤισατο vulgo. — V. 4. ἀμειψαμέναν. Vat. C. — V. 5. ἐπισσείει. φόβον intell. tam vehementer minatur. *Heſych.* ἐπισείειν. ἐκφοβεῖν. — V. 6. Junge νέας ἀπὸ πελ. *naves marinas*, abundante ἀπὸ, ut in plurimis locis. — συγκλονέουσα. Rem poëta hyperbolice auget, quaſi Scylla non homines tantum ex navibus, ſed ipſas naves fluctibus ereptas fregiſſet.

*CCLXXVI.* In primis pag. Vat. Cod. Plan. p. 313. St. 453. W. „Tres hi verſus in Planudeâ male divulſi, melius in membranis cohaerent et unicum Epigramma faciunt.“ *Br.* Luſus non valde ingenioſus in mirabilem Hippocentaurorum figuram. Vſ. 3. *Juliano Caeſari* tribuit *Io. Tzetza* in Chil. VII. 94. vſ. 962. de Chirone:

ἱππομιγῆ συμπλάττουσιν ἄνθρωπον μυθογράφοι·
ἄνθρωπον μέχρις ὀμφαλοῦ, ἵππον τὰ κάτω μέρη·
καὶ δὴ καὶ Ἰουλιανὸς ὁ αὐτοκράτωρ γράφει
ἡρῴῳ μέτρῳ, ἀνθρώπου δ' ἀποπέρδεται ἵππος.

non ἀποπέρδετε, ut eſt in *Lectii* Collectione, ubi abſurde hoc verbum vertitur. Pulchra haec Centauri deſcriptio videbatur *Rittershuſio*, hunc verſum laudanti ad *Oppian.* Cyneg. II. 6. p. 47. et *Euſtathio* ad Homer. Ιλ. α. p. 76. 41. ubi Centauris deſcriptis: καὶ τὸ ὅλον εἰπεῖν, ait, ἵππους τε ὄντας ἀκεφάλους καὶ ἀνθρώπους ἄποδας. ὅθεν καὶ τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο εἴρηται, ὅτι δηλαδὴ ἐν τῇ τῶν ἱπποκενταύρων φύσει, ἵππος μὲν ἀπερεύγεται ἄνδρα, βροτὸς δ' ἀποπέρδεται ἵππον. — Pro ἄνδρα erat qui ἀνέρ' vellet; fruſtra.

*CCLXXVII.* Plan. p. 340. St. 480. W. „In Satyrum tam perite factum, ut aut ille ſe in aes inſinuaſſe, aut aes ipſi circumfuſum videri poſſet. Fuere ſane

Satyri nobiles plures, in his tamen inprimis Praxitelis περιβόητος dictus ex aere. *Plinius* XXXIV. 19. 10. Ad hunc hoc Epigramma referam." *Heynii* verba ſunt in Comment. T. X. p. 89.

*CCLXXVIII.* Plan. p. 296. St. 436. W. In Bacchae ſaltantis et furibundae ſtatuam. Cf. not. ad *Paul. Silent.* Ep. LVIII.

*CCLXXIX.* Vat. C. p. 466. εἰς Ῥώμην ἀδέσποτον. In Plan. p. 357. St. 496. W. Πομπηίου inſcribitur, neſcio qua auctoritate. At nomen auctoris non magis ſincerum videtur, quam reliquum lemma, quod Victoriae Romanae alas fulmine ambuſtas tradit. Victoria enim paſſim boni ominis cauſa ſine alis repraeſentabatur. Νίκην ἄπτερον Calamidis laudat *Pauſan.* V. 26. p. 447. Idem ap. Lacedaemonios Martem compedibus vinctum conſpici tradens L. III. 15. p. 245. γνώμῃ δὲ τῇ αὐτῇ, ait, Λακεδαιμονίων τε ἐς τοῦτό ἐστιν ἄγαλμα, καὶ Ἀθηναίων ἐς τὴν ἄ π τ ε ρ ο ν καλουμένην Ν ί κ η ν· τῶν μὲν οὔποτε τὸν Ἐνυάλιον φεύγοντα οἰχήσεσθαι σφίσιν ἐνεχόμενον ταῖς πέδαις, Ἀθηναίων δὲ τὴν Νίκην αὐτόθι ἀεὶ μένειν οὐκ ὄντων πτερῶν. Similiter de Romanorum Fortuna *Plutarch.* T. II. p. 318. A. ἡ Τύχη τῷ Παλατίῳ προσερχομένη καὶ διαβαίνουσα τὸν Θύμβριν, ὡς ἔοικεν, ἔθηκε τὰς πτέρυγας, ἐξέβη τῶν πεδίλων, ἀπέλιπε τὴν ἄπιστον καὶ παλίμβολον σφαῖραν· οὕτως εἰσῆλθεν εἰς Ῥώμην ὡς μενοῦσα. Recentiores, qui de Victoria non alata disputarunt, laudat *Klotzius* ad *Tyrtae.* p. 40. quibus adde *Boettigerum* nuper de aënea Victoriae ſtatua diſputantem in der *Allgem. Liter. Zeit.* Ann. 1803. T. II. p. 111. ſqq. ubi antiquiſſimis temporibus omnes Victoriae ſtatuas ſine alis fuiſſe ſtatuit. — V. 1. τὸ σὸν κλ. Vat. C. quod ob membran. auctoritatem revocandum. — Ad κλέος in marg. Wechel. notatur γρ. καὶ κράτος.

¶. 209.] *CCLXXX.* Servavit hoc Epigr. *Euſebius* in Praepar. Evang. XI. 6. p. 520. de Iudaeorum Deo illud interpretatus. De Sarapide agi primus docuit *Joſ. Scaliger* ad calcem Libri de Emend. Temporum

p. 38. cujus ſententiam ſecutus *H. Valeſius* in not. ad *Socratis* Hiſt. Eccl. V. 17. et in Emendatt. L. I. 2. p. 4. ſqq. monuit praeterea, prius Epigr. diſtichon non ſolum nomen Sarapidis ſeptem literis conſtans ſignificare, ſed ſimul ad eum ritum reſpici, quo hic Deus ſeptem vocalibus (γράμματα φωνήεντα appellantur) ſubinde repetitis, coli ſolebat. *Dion. Hal.* περὶ Ἑρμ. §. 71. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ τοὺς θεοὺς ὑμνοῦσι διὰ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων οἱ ἱερεῖς, ἐφεξῆς ἠχοῦντες αὐτά, καὶ ἀντὶ κιθάρας τῶν γραμμάτων τύοτων ὁ ἦχος ἀκούεται. Prius diſtichon excitavit *Sopingius* ad *Heſychium* in Ἑπταγράμματον· τὸ ὀργίλον ἢ σκληρόν· καὶ Σάραπιν. Disputavit de hoc argumento *le Moyne* Diſſert. ad Ieremiae c. XXIII. 6. p. 64. ſq. qui non ad manus eſt. — V. 3. χέλυς. hoc ad ſeptem planetas eorumque harmoniam referendum. *Macrob.* I. Saturn. 19. fin. *ut lyra Apollinis chordarum ſeptem tota coeleſtium ſphaerarum motus praeſtat intelligi, quibus ſolem moderatorem natura conſtituit.* — Deus converſionis coeleſtis cantum moderatur. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XIX. 3. p. 363. ἀλλ' ἡγοῦ τὸ πᾶν τοῦτο ἁρμονίαν τινὰ εἶναι ὀργάνου μουσικοῦ, καὶ τεχνίτην μὲν τὸν θεόν, τὴν δὲ ἁρμονίαν ταύτην ἀρξαμένην παρ' αὐτοῦ, δι' ἀέρος ἰοῦσαν καὶ γῆς — ἐμπεσοῦσαν μετὰ τοῦτο εἰς πολλὰς καὶ ἀνομοίους φύσεις, συντάττειν τὸν ἐν αὐταῖς πόλεμον· ὡς κορυφαία ἁρμονία, ἐμπεσοῦσα εἰς πολυφωνίαν χοροῦ, συντάττει τὸν ἐν αὐτῷ θόρυβον. Cf. not. ad *Procli* Hymn. T. II. P. III. p. 274.

*CCLXXXI.* Plan. p. 307. St. 447. W. Bonae notae Epigramma in Herculem puerum, dracones a noverca ipſi immiſſos manibus jugulantem. Conf. inprimis *Theocrit.* Eid. XXIV. 26. ſqq. — V. 1. „In Planudea peſſime habitum primum diſtichon, quo in emendando fruſtra ſe torſit Munkerus ad Antonin. Liber. Metam. XXXIV. cui tamen σπεῖρας debeo. Ex ἄγχι βαθεῖς, quod certo certius eſt a poëta fuiſſe relictum, imperitus librarius ἀγχιβαθεῖς fecerat, ſine ullo

ſenſu. φάρυξ ea ſignificatione, qua hic poſitum, maſculini eſt generis, ut docent Lexica. *Leonidas Tar.* XCIII. ᾤχετ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάρυγα. Verbum autem ἄγχω hac in re proprium eſt. Hercules apud Theocritum (XXV. 264.) ubi narrat certamen cum Nemeaeo leone: αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἔφθασα μάρψας, Ἦγχον δ' ἐγκρατέως." *Br.* In Planud. eſt χεῖρας Η. δ. ἀγχιβαθεῖς φ. Prius cum optime emendaſſet *Munkerus*, eum mox poenituit facti, ita ut interpretationem tentaret. Fruſtra. περιμήκεας σπείρας tuetur *Theocrit.* l. c.

ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ
δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι·
τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα.

ὁλκοὺς interpretatur *Philoſtrat. Iun.* Imag. V. p. 869. ἀλλ' οἱ μὲν ἤδη παρεῖνται, μηκύναντες ἐς γῆν τοὺς ὁλκούς. *Apollon. Rhod.* IV. 150. de dracone aurei velleris cuſtode: δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν Γηγενέος σπείρης, μήκυνε δὲ μυρία κύκλα. — In marg. ed. Wechel. ad χεῖρας notatur: γρ. θῆρας. laudato *Theocriti* loco XXIV. 54. — βαθεῖς φάρυγες *ingentes fauces.* βαθὺς enim pro magnus, robuſtus interdum ponitur. ταῦρον βαθὺν τένοντα *Antip. Sidon.* Ep. XL. elephanti βαθὺς αὐχὴν *Philipp.* Ep. XXIX. — Pro δρακοντείους in quibusdam edd. δρακοντίους. In Ald. 3. δρακοντείουν. — Partem emendationis Brunckianae occupavit *Grotius*, vertens: *Stringe feris longis fauces, animoſe, profundas, Alcide: valida comprime monſtra manu.* — V. 3. ἐξέτι νηπιάχοιο ut ap. *Homer.* ιλ. IX. 106. ἐξέτι τοῦ. Jam inde a teneris unguiculis Junonis iram fortiter factis placare ſtudeas. — Quo ſenſu Juno h. l. ζηλήμων appelletur, apparet ex *Callim.* H. in Dian. 29. ubi Jupiter de Diana gaudens: ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης Χωομένης ἀλέγοιμι. — ἐκ βρεφέος. *Cunarum labor eſt angues ſuperare*

*mearum*, Hercules ait ap. *Ovid.* IX. Met. 67. — V. 5. οὐ γάρ σοι. Idem color in *Diotimi* Ep. V. de Herculis cum Antaeo certamine: κεῖται δέ σφιν ἀγὼν οὐ χαλκέου ἀμφὶ λέβητος, Ἀλλ᾽ ὅςτις ζωὴν οἴσεται καὶ θάνατον. ubi vid. not. T. I. P. II. p. 162. — V. 6. ὁδὸς εἰς αὐλὴν ꝛ. *Horatius* de fortitudinis et juſtitiae praemiis III. Od. III. 9. *Hac arte Pollux et vagus Hercules Innixus arces attigit igneas.* ubi vide cl. *Mitſcherl.* Statius III. Sylv. I. 25. de Hercule: *Sive tui ſolium Jovis, et virtute parata Aſtra tenes.*

*CCLXXXII.* Plan. p. 308. St. 447. W. Scriptum videtur hoc Epigramma in tabulam, quae Herculis labores opere anaglypho exhibebat, qualem edidit *Winkelmann* Monim. inediti. tab. 64. 65. Hoc anaglyphum in templo quodam Pergami collocatum fuiſſe, ex ultimo diſticho fit probabile. — V. 2. ὀλ. ἔχεις. Ed. pr. Flor. ἔβης. Aldin. 1. 3. Sched. *Krohn.* — V. 5. θωϋκτῆρα χάους. canis, orcum cuſtodientis, *tria latrantia colla. Propert.* III. El. XVI. 23. — χάος eo ſenſu, quo ap. *Virgil.* VI. 265. *Dî, quibus imperium animarum, umbraeque ſilentes, Et chaos et Phlegethon, loca nocte ſilentia late.* quem multi ſecuti ſunt. *Heliodor.* II. 4. p. 91. καὶ ζόφος τὴν πυρφόρον, καὶ χάος τὴν ἐκ τῶν ἀνακτόρων κατείληφεν. — V. 7. κατ᾽ ἄκρα πόλ. Herculis templum Pergami in arce fuiſſe videtur. Cives hujus urbis Τηλεφίδας appellat poëta a Telepho, cui Myſia antiquiſſimis temporibus paruit. Pergamus Τηλέφου πόλις in oraculo ap. *Ariſtidem* T. I. p. 312. ed. *Jebb.* ibique Telephum ut indigenam heroëm cultum eſſe, apparet ex *Pauſan.* V. p. 407. Probabilis eſt conjectura *Brodaei*, Pergamenos Herculem, quod Telephi pater eſſet, inſigni honore coluiſſe. Certe ab eo ſtirpis originem derivabant. Vide *Wernsdorf.* ad *Himer.* Orat. XXVIII. 2. p. 847. Caeterum hoc Epigramma ſcriptum eſſe

debuit, cum regnum Pergamenum opibus et potentia floreret.

¶. 210.] *CCLXXXIII.* Plan. p. 309. St. 449. W. „Planudeae libri IV. carmina non pauca ſerioris aevi poetarum ſunt, quorum inter peſſimos cenſendus eſt auctor hujus Epigrammatis. Quum ad ea nullas varietates lectionis e Cod. Vat. adnotaſſe videam Salmaſium, ſuſpicor illis non fuiſſe locum in membranis conceſſum. Ejusdem farinae eſt ſequens carmen.“ *Br.* Cf. quae diximus in Prolegg. noſtris p. LXXXV. ſq. — V. 1. τί πρῶτον – τέχνης ἀνέρος ἠδ' ἐλ. Quid in hoc opere, quod virum cum cervo pugnantem repraeſentat, primum aut ultimum admirer? — V. 2. θαυμάσω. edd. antiq. — V. 3. Tenebat Hercules cornua cervi et ejusdem latus genu ſuo premebat. γόνυ βρίθει. pondus genuum nititur, τὸ βρῖθος, τὸ βάρος τοῦ γόνατος ἐρείδει. Male *Spanhemius* ad *Callim.* p. 253. Herculem ſibi finxit cervo inſidentem, cujus errorem notavit jam *Viſconti* in Muſ. Pio-Clement. T. IV. p. 82. not. [d.] Hic Herculem, cervam capientem, in omnibus monimentis eodem habitu, qui hîc deſcribitur, repraeſentatum inveniri monuit, illum habitum fortaſſe ab Alcamene aliove illuſtri artifice repertum eſſe ſuſpicatus. — V. 4. εὐπτόρθων κεράων. *ramoſa cornua Virgilii* Eclog. VII. 30. cervos — *capita alta ferentes Cornibus arboreis.* Idem Aen. I. 189. κλάδους, ὄζους, ἔρνεα alii appellant. Notavimus quaedam in Cur. Sec. in Euripid. p. 5. ſq. — Caeterum cervam cornibus inſtructam poſt crebras doctorum virorum obſervationes nemo mirabitur. — V. 5. Nihil hoc verſu ineptius. χάσμα eſt rictus ferae, ut ap. *Alcae. Meſſ.* Ep. VIII. λέων ἤντησε πελώριος, ὡς ἐπὶ θοίνην χάσμα φέρων. — ὑπὸ cum φυσιόωσα videtur jungendum. Os apertum, anhelitus et lingua prominens oppreſſum ejus pectus indicant. — φυσιόωσσα. edd. vett. — V. 8. Vulgo gravi metri detrimento: ἀλλὰ τέχνη χρυσέη. — Cur cerva

κέρασι θάλλειν dicatur, apparet ex iis, quae ad v. 4. notavimus. Arte eadem floret, ut omnia, quae ſplendent et inſigni honore conſpicui ſunt χρυσέη τέχνη eſt omnino *pulchra* ars; ſed ſimul, ni fallor, ad *aurea* cervae *cornua* reſpicitur.

*CCLXXXIV.* Planud. p. 309. St. 449. W. „Signum ex aere Herculem referebat cum Antaeo luctantem, cujus, a qualicunque artifice illud profectum fuit, extat ſimile marmor Florentiae: Hercules a tergo amplexus Antaeum brachiis ſtringit a terra ſublatum et ilia ita comprimit, ut ſpiritus eum deficiat. Jam in ore Antaei audacia et dolor cernitur, ipſe autem Hercules vultu terribilis. Atqui haec ipſa in carmine memorantur; ut adeo probabile ſit, ſignum illud Florentinum expreſſum eſſe ad exemplar alterius praeſtantioris operis; nam non adeo praeſtantis artis illud ſignum eſſe memoratur." *Heynii* verba ſunt in Comment. T. X. p. 85. ſq. Idem certamen duobus capitibus deſcripſit *Libanius* T. IV. p. 1082. ſqq. — V. 2. πόνον. dolorem in Antaei vultum. θράσος. Herculem virtutis et audaciae plenum. — Vulgo ἐκ μορφᾶς legitur. — V. 3. μογέοντα. Antaeum Herculis lacertis ſublatum et conſtrictum. *Theocrit.* XXIV. 32. de draconibus, ἐπεὶ μογέοισιν ἀκάνθας, Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν. Hercules Morti inſidias facturus ap. *Euripidem* in Alc. 851. μάρψω, κύκλῳ δὲ περιβαλῶ χεροῖν ἐμαῖν, Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται. ubi Tragico fortaſſe pugna cum Antaeo obverſabatur. Conf. deſcriptionem illius certaminis ap. *Lucan.* IV. 612. ſqq. — V. 4. φρίττω. Vulgo. — V. 6. ἰνδωθείς. cf. IX. β. 266.

*CCLXXXV.* Plan. p. 309. St. 449. W. Hercules ebrius et ſomno oppreſſus. Nihil frequentius in ſcena veterum, quam Hercules temulentus, unde ſculptores et pictores eum arripuerunt. — V. 2. Κενταυρ. Οἶνος καὶ Κένταυρον -- ἄασεν. *Hom.* Od. φ. 298. Cf. not. ad *Al-*

*cae. Meſſen.* Ep. XV. T. I. P. II. p. 358. — V. 2. ὤλεσεν. Ed. pr. Flor.

*CCLXXXVI.* Plan. p. 310. St. 449. W. In Herculem Baccho, imbelli quamvis deo, ſuperatum. — ¶. 211.] V. 3. Stantem, ſed vacillantibus pedibus, artifex Herculem exhibuerat.

*CCLXXXVII* Plan. p. 310. St. 450. W. „Signum fuit *Herculis bovem cornu prehendentis et altera clavam elatam intentantis.* Interpretatur poëta bovem Thiodamantis, in quem Hercules inciderat arantem, abductumque jugo bovem devoraverat. Vid. Apollodor. II, 7. 7. “ *Heynius* in Comm. S. G. T. X. p. 86. — V. 4. γράψε. Tabula picta fuit igitur; *Heynius* tamen, qui ſignum intelligi malit, γλύψε emendandum cenſet. Tum opus trium figurarum fuiſſe cenſendum; nam Thiodamantem quoque exhibitum fuiſſe, apparet ex ultimo diſticho. Hunc triſti vultu, deprecanti ſimilem, repraeſentaverat artifex.

*CCLXXXVIII.* Plan. p. 310. St. 450. W. Perperam *Huetius* p. 30. Herculem in eadem imagine naſcentem, pugnantem et morientem exhibitum fuiſſe cenſet. Alium ſenſum poëta efficere voluit; talem nempe Herculem artificis opera repraeſentatum eſſe, ut agnoſcas Jovis filium, triplici illa nocte elaboratum, Euryſthei miniſtrum, duodecim laborum effectorem, eum denique, qui, maximis rebus peractis, victor ad Deos adſcenderit. — V. 1. τῇ τρισελήνῳ. unde Hercules ipſe τριέσπερος appellatur in *Doſiadae* Ara ſecunda v. 11. ubi vide not. T. I. P. II. p. 222. — V. 3. ὄλυμπον. Ed. pr. Fl. Ald. 1, 3. — ἐκώμασας. ex rogo pompa triumphali in Deorum coetum ingreſſus es. κωμάζειν et κῶμος de pompa victoris paſſim obvium ap. *Pindarum* et alios. — V. 5. Hoc marmor Herculem, Alcmenae vulgo filium dictum, peperit; unde nunc quidem fabulae Thebanorum, Herculem apud ſe ex Alcmena natum dicen-

tium, minus videbuntur verae. Simile eſt acumen, ſed elegantius, Ep. ἀδεσπ. CCLXX. – Perperam haec accepit *Schol.* in ed. Wechel.: ὡς τῶν Θηβῶν καταστραφεισῶν ἡττόνων πιστευομένων εἶναι πατρίδος Ἡρακλέους.

*CCLXXXIX.* Plan. p. 314. St. 454. W. In Herculis ſtatuam, a Dionyſio quodam ad feras et fures arcendos, in paſcuis forte, collocatam. Ipſe Deus loquitur, ſuumque ipſe numen jurat, quod facetum. Praeivit *Ariſtophan.* in Avib. 1613. qui Neptunum per ſe ipſum jurantem fecit. — De Hercule, agreſtibus Diis annumerato, vide ad *Erycii* Ep. IV. T. II. P. II. p. 355. — V. 1. βουθοίναν. Hercules εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στέγην ἀφικόμενος, σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι. *Philoſtr.* II. Icon. p. 849. Cf. *Spanheim.* ad *Callim.* p. 481. δαμαληφάγον appellat *Erycius* Ep. IV. — ἀγρόται. Vulgo. *Huetius* p. 30. ἀγροῖται, quod pro ἀγροιῶται poni poſſe cenſebat. At illum ἀγρῶται ſcripſiſſe vix dubito. — Poſſis etiam ἀγρῶσται legere, quod non ſolum de venatoribus, ſed de paſtoribus quoque uſurpatur. Rheſus v. 266. et 287. *Archiae* Ep. XXVII. de Hercule: Μηκέτι ταυροβόροιο βαρὺ βρύχημα λέοντος Πτήσσετε, λῃϊνόμοι γειαρόται Νεμέης. — V. 4. ἄκριτος ὕπνος. gravis et altus ſomnus. τὰ ἄκριτα enim ſunt ea, quae immodice fiunt et ſine judicio. v. *Stephani* Theſ. Gr. L. T. II. p. 430. D. — V. 6. Vulgo χαίρω τῷδ'. quod in χώρῳ mutavit *Brodaeus.* Eandem emendationem *Joſ. Scaliger* adſcripſit exemplari ſuo.

¶. 212.] *CCXC.* Plan. p. 314. St. 454. W. In ſtatuam Herculis σωτηρίου ſive ἀλεξικάκου, clavam manu tenentis leonisque exuvias induti; arcus et ſagittas ante pedes jacent. — V. 5. ἀλλὰ κακοέργους. Ap. *Callim.* H in Dian. 153. Hercules Dianam his verbis hortatur: βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθὸν, Ὡς ἐμὲ κικλήσκωσιν. ubi vid. *Spanhem.* p. 283.

*CCXCI* [a]. Hercules cum Asbolum Centaurum cruci affixiſſet, hos ei verſus adſcripſiſſe traditur ap. *Philoſtratum* in Heroic. c. XIX. p. 748. Ex illo fonte hanc inſcriptionem laudat *Tzetza* in Chiliad. V. 22. Accenſetur Asbolus ſcriptoribus, qui ante Homerum floruerint, ap. *Euſebium* Praep. Evang. X. p. 495. Conf. *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 12. ed. *Harl.* — V. 2. κατακρεμαστὸς κατ' εὐλ. π. – εὐλιπὴς πεύκη. Sic *Bianor* Epigr. IX. πεύκης τῇ λιπαρῇ νοτίδι. *Oppian.* Hal. IV. 644. ἔνθ' οἱ μὲν πεύκης λιπαρῇ φλογὶ καγχαλόωντες. — V. 3. ἔγκειμαι. *Philoſtr.* – ἀμετροβίοις. fictum vocabulum ad ſimilitudinem v. ἀμετροεπής, ἀμετρόκακος. Notae ſunt fabulae de corvorum longaevitate.

*Lectt.* p. 288.] *CCXCI.* [b]. „Apud Chandler. Inſcriptt. Syll. p. 13. In muro urbis Prienes, cui veriſimile eſt olim impoſitam fuiſſe ſtatuam herois cujusdam, repertum hoc Epigramma, quod ſic ſcribendum eſſe credo. Veriſſima eſt emendatio vſ. 1. ubi pronuntiationis affinitate deceptus quadratarius ſculpſit ΕΞΑΛΑΜΙΝΟΣ pro ἐκ Σαλαμῖνος. Tum v. 2. nomen patris Philii deeſt et latet in corrupta voce δυςτονοεν, quam cl. Chandler *triſte* vertit: ſed nihil triſte in ſomnio, quo quis jubetur herois ſtatuam erigere. Non longe a veſtigiis genuinae lectionis abscedit υἱὸς 'Αριστονόου, pro quo tamen melius quid reponi poſſe, facile, ut credam, adducar. Quarti verſus, qui ſic concinnior ſit, voces transpoſui; an ἥρωα dactylus ſit, valde dubito; talis prosodiae non ſuccurrit exemplum. Caetera, quae mutavi, leviora ſunt, et ſe ipſa commendant.“ *Br.* Ap. *Chandler.* nr. XXXVII. totum hoc Epigr. ſic habetur:

Υπνωδης Φιλιος, Κυπριος γενος, Εξαλαμινος
υιος, δυςτονοεν απλοκον ειδεν οναρ,

Θεσμοφερους τε αγνας ποτνιας εμ φαρεσι λευκοις·
οψεσι δ' εν τρισσαις ηρωα τονδε σεβειν
Ηνωγον πολεως φυλακογ χωραν τ'απεδειξαν·
αν ενεκα ιδρυσεν τονδε Θειον Φιλιος.

V. 1. Salamis una ex nobiliſſimis Cypri urbibus. — V. 2. ἄπλοκον. σαφές, diſertum et minime implicatum. — V. 3. Θεσμοφόρους. Cererem cum Proſerpina. *Ariſtoph.* in Theſm. 304. εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν, Τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ. Easdem Θεσμοφόρω μάλα ποτνία appellat idem v. 1167. — Cl. editor otioſam conj. τε e textu circumſcripſit. At in marmore fuiſſe videtur: ΣΕΜΝΑΣ, quod facile ΤΕΑΓΝΑΣ legi poterat. — V. 4. ἥρωα in *Chandleri* editione deſcribentis fortaſſe negligentiae tribuendum, ut plurima alia vitia in illo opere; fieri tamen poſſit, ut ipſe verſuum auctor ἥρωα pro dactylo habuerit, quales licentiae in Inſcriptionibus haud paucae occurrunt. Melius quid non habeo quod reponam; ſed audacem *Brunckii* transpoſitionem admittendam non eſſe, certe ſcio. — V. 5. χῶρον jam *Chandler.* emendavit. Orthographiae φυλακογ, ut et v. 3. ἐμ φαρ. pro φύλακον et ἐν φ. multa in marmoribus exempla inveniuntur. Vide *Viſconti* Iſcr. Triop. II. 44. p. 98.

CCXCII. Plan. p. 311. St. 450. W. Hominis, taurum ſuperantis, deſcribitur ſtatua, quam lemma de Theſeo interpretatur. Videtur hoc Epigramma ejusdem auctoris eſſe, qui Ep. CCLXXXIII. compoſuit. Hiſtoriam de tauro Marathonio a Theſeo devicto pete ex *Plutarch.* in Theſ. c. 30. *Pauſan.* I. c. 27. — V. 1. In vocabulo ἀλκὰν interpretando trepidat *Brodaeus*, qui de Alcibus cogitabat. Deinde ſubſtantivum pro ἀλκήεντα accipiendum exiſtimabat. Mihi depravatum videtur vocabulum et fortaſſe emendandum:

ὧν ὁ μὲν ἀκμῶν
Θῆρα βίῃ βρίθει —

*vi manuum feram deprimit.* ἀκμαὶ de extremis corporis partibus uſurpatur; χειρῶν ἀκμὴ *Aeſchyl.* Perſ. 1065. *Eurip.* Bacch. v. 1205. — V. 2. γυῖα τιταινόμενος. omnibus membris, pedibus inprimis et brachiis, extenſis. — V. 3. ἶνας. cervicem deprimit. Cum hac deſcriptione inprimis comparandus *Theocritus* Eid. XXV. 145. Herculem cum tauro luctantem pingens:

τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.

V. 5. Cervicem retorſit ita, ut vertebrae inflecterentur; quae eſt *Heynii* interpretatio in Comm. S. R. T. X. p. 95. ἀστράγαλοι enim *vertebrae* ſunt ap. *Homerum* Od. κ. 560. ἐκ δέ μοι αὐχὴν Ἀστραγάλων ἐάγη. Eidem poſt αὐχένα diſtinguenti accedere nolim. Cum poëta cauſam reddere vellet, cur taurus retro ſubſideret, non ſimpliciter dixit δαμνάμενος, ſed αὐχένα addidit, quod cervix repreſſa poſteriorem tauri partem ad terram afflixit. Haec mihi verior videtur interpretatio, quam *Arnaldi* in Lectt. Gr. p. 221. qui vertit: *Et collum fera, manibus victa validis, retro flexit.* Recte *Grotius*:

*Jam domitus collo, luxatis verticulis bos*
*Deficit, et labens in ſua crura ſedet.*

V. 7. οἴσασθαι. Vulgo. Cf. Ep. CCLXXV. 3.

*CCXCIII.* Plan. p. 311. St. 451. W. Capanei furorem, quo in Thebanos muros impetum faciebat, tam egregie expreſſerat ſtatuarius, ut eum vel Jovi tremendum fuiſſe poëta judicet. Faciunt huc inprimis ex *Euripid.* Phoen. vſſ. 1183 — 1187.

*Καπανεὺς δέ, πῶς εἴποιμ' ἄν, ὡς ἐμαίνετο;*
*μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις*
*ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,*
*μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς*
*τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.*

Hinc *Valckenarius* p. 405. in Epigr. noſtri v. 2. certa emendatione repoſuit ἄμβασιν ἠερίην, cum vulgo ἄμμασιν legeretur. Haud aliter emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. Minus perſpicax fuit *Dorvillius*, qui in Vann. crit. p. 591. ſq. mendoſa Epigrammatis verba comparavit cum *Statio* X. Theb. 834. *Torvo metitur culmina viſu, Innumerosque gradus, gemina latus arbore cluſus, Aërium ſibi portat iter.* Ex his Latini poëtae verbis apparet, recte legi ap. noſtrum κλίμακα, quod pro appoſitione habendum eſt. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. κλίμακι corrigebat. — ¶. 213.] ὑπὲρ μόρον. Homericum. Ιλ. β. 155. ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη. Cf. el. *Heyn.* ad Ιλ. υ. 336. T. VIII. p. 84.

*CCXCIV.* Plan. p. 312. St. 452. W. Sculptorem Philoctetes incuſat tanquam ipſo Ulyſſe crudeliorem, quod ipſius morbum aeternum fecerit. Cf. *Glauci* Ep. V. *Juliani Aeg.* Ep. XXVII. — V. 1. ἐμός. Vulgo — V. 2. Similiter Ep. CCCIII. ſtatuarius ὑπὸ τέχνης λαϊνέην Μηδείαν ὅλης ἔμνησεν ἀνίης. — V. 3. πέτρη. antrum ſaxeum, ubi Philoctetes habitabat. τρῦχος. veſtis detrita, qua indutus erat, vel panni, quibus vulnus obligabat. *Sophocl.* Phil. 38. καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα. — V. 4. ἐν χαλκῷ. *Anonymus* in Anthol. Lat. I. CXXV. T. I. p. 95.

*Prodentem ducibus Tirynthia tela Pelasgis,*
*Laeſa Philoctetam vulnere planta domat.*
*Docta manus vivos duxit de marmore ſenſus,*
*Sentit adhuc poenam triſtis et inde lapis.*

*CCXCV.* Plan. p. 302. St. 442. W. Ex illuſtrioribus antiquitatis tabulis erat Timomachi Ajax furens, quam tabulam una cum ejusdem artificis Medea Caeſar Dictator octoginta talentis emtam in Veneris genetricis aede dicavit, ſecundum *Plinium* VII. 38. Cf. *N. Heinſium* ad *Ovid.* Triſt. II. V. 525. Caeterum non optimi poëtae carmen, in quo auctor omnes Sophiſtarum argutias coacervare conatus eſt. — V. 1. αἶσαν. Vulgo. Vitioſa lectio commovit *Brodaeum*, ut de Oreſte agi putaret. *Scholiaſtes* tamen in Wechel. recte comparavit *Philoſtratum* Vit. Apollon. II. 22. p. 76. qui hujus de Ajace tabulae mentionem fecit. — ἥρπασε τ. τὴν φύσιν. Ars naturam arripuit, i. e. non artis opus, ſed ipſum hominem videre putamus. — V. 3. „Elegantem Grotii verſionem in Artificum Catalogo dedit Junius, qua tamen vis vocis κεραστὰ non exprimitur, derivatae a κεράννυμι, et qua augeri Lexica poſſunt: *mixtas lacrymas ex iniqui judicii dolore, et e furoris pudore.* At Grotius: *omne doloris Ingenium trucibus miſcuit in lacrymis.*" *Br.* At rectius κεραστὰ a κέρας deduxeris, ut *rigentes* intelligantur *oculi.* *Homer.* Od. τ. 211. ubi Ulyſſes Penelopen miſeratus, ſed dolorem reprimens,

ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα,
ὀφθαλμοὶ δ᾽ ὡςεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος,
ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλῳ ὅγε δάκρυα κεῦθεν.

quo reſpexit *Themiſt.* Orat. XX. p. 234. A. ἀνάγκη οὖν ἱστᾶν μου τοὺς ὀφθαλμοὺς ὥςπερ σίδηρον ἢ κέρατα. et *Heliodor.* T. II. p. 365. ed. Bip. — V. 3. συνελυσσήθη. Cf. ad *Philippi* Ep. XLII. T. II. P. II. p. 176. — V. 4. τοὺς λ. πάντας ἔμιξε πόνους. Vulgo. quod cl. editor non ex codd. ſed ex ingenio emendavit. Si quid mutandum, minori mutatione legendum videtur:

καὶ τὰ κεραστὰ
δάκρυα τοὺς λύπης πάντας ΈΔΕΙΞΕ πόνους.

*rigentes oculi omnem doloris vim oſtendunt.* Fortaſſe tamen ſincera eſt vulgata, ita ut ἔμιξε neutra ſignificatione accipiatur: *rigentes lacrymae omnem dolorem miſcent* pro *mixtum habent.*

CCXC*VI.* Plan. p. 315. St. 455. W. In Minotaurum, cujus plurimae ubique occurrunt imagines in nummis et gemmis. Vide cl. *Heyne* in den Antiq. Auſſ. T. I. p. 19. et *Boettiger.* in den Vaſengemâlden. T. I. faſc. 3. p. 24. — V. 1. Diſtinguendum puto ὁ παῖς, ὁ ταῦρος. ut dubius eſſe videatur et incertus poëta, utrum puerum appellet id, quod videt, an taurum. *tauri geminam juvenisque figuram. Ovid.* Met. VIII. 169. ὁ κατὰ μηδὲν ἐντ. in quo neque taurus perfectus neque homo. — V. 2. Nefandi amoris, quo Paſiphaë flagravit, teſtis et *opprobrium generis*, ut dicitur ap. *Ovid.* VIII. Met. 155. — V. 4. ταυρόκρανος. Achelous βούκρανος ap. *Sophocl.* Trach. v. 13. in antiquioribus quidem edd. Sed rectius ap. *Strabonem* βούπρωρος legitur, quod *Brunckius* recepit. — V. 5. ὅλος Sched. Krohn.

CCXC*VII.* Plan. p. 315. St. 455. W. In Lycurgi, regis Thraciae, ſtatuam, quae eum, ſecurim tenentem, repraeſentabat. Nota ejus fabula ex *Homeri* ιλ. Z. 130. et *Apollodor.* L. III. 5. 1. qui eum, a Baccho in furorem actum, et filium interfeciſſe et ſe ipſum mutilaſſe narrat. Cf. Ill. *Heynium* ad *Apollodor.* p. 576. ſqq. — In Ed. Flor. pr. lemma eſt erroneum: Εἰς Ὀρέστην. — V. 1. μονοκρήπιδα. altero pede nudo, quo malum, quod Lycurgus ſibi intulit, indicare voluiſſe videtur artifex. Erat autem apud nonnullos et Graeciae et Italiae populos more receptum, ut altero pede discalceato incederent; quem morem ad *Virgilii* VII. Aen. 689 *veſtigia nuda ſiniſtri Inſtituere pedis; crudus tegit altera pero.* illuſtravit *Heynius* in Exc. VIII. T. III. p. 152. ſq. Cf. *Valckenarium* ad Schol. in Phoen. v. 140. p. 624. Iaſon, cum Anaurum transiiſſet, μονόκρηπις erat, ſecun-

dum *Pindar*. IV. Pyth. 133. de qua fabula verbo monuit *Boettigerus in den Vaſeng.* T. I. faſc. II. p. 128. not. Etiam Perſeus ἕτερον μόνον τῶν ὑποδημάτων ἔχων traditur ap. *Artemidorum* IV. Oniroer. c. LXV. p. 239. De Lycurgo noſtro *Ovid.* in Ibid. v. 347. *Usque Dryantidae Rhodopeïa regna tenenti, In gemino dispar cui pede cultus erat.* quod *Conſtantius* de crepida ſucciſo pedi adjuncta interpretabatur; rectius *Meziriac.* ad *Ovidii* Heroid. T. I. p. 164. ubi totam de Lycurgo fabulam diſerte explicuit. — ¶. 214.] V. 3. παρὰ πρ. ſtans ad vitem. *Veſanumque nova nequidquam in vite Lycurgum. Propert.* III. El. XV. 23. — V. 4. ὑπὲρ κεφαλᾶς. Lycurgum tibi finge ſecurim, quam manu tenebat, alte tollentem, quo fortius eam ligno impingeret. Totum hunc locum male interpretatur *Brodaeus. Bipenni* armatus fingebatur Lycurgus; unde *bipennifer* ap. *Ovid.* IV. Met. 22. V. Triſt. III. 39. *Seneca* Oedip. 471. *Regna ſecurigeri Lycurgi.*

*CCXCVIII.* Plan. p. 315. St. 456. W. Hoc fortaſſe Epigr. ante oculos habuit *Auſonius* in Epitaph. nr. XXVIII.

*Vivebam: ſum facta ſilex, quae deinde polita*
*Praxitelis manibus, vivo iterum Niobe.*
*Reddidit artificis manus omnia, ſed ſine ſenſu.*
*Hunc ego, cum laeſi numina, non habui.*

*CCXCIX.* Plan. p. 317. St. 457. W. In Medeam Timomachi, in qua mixtus amoris et furoris ſenſus, a pictore artificioſe expreſſus, laudari ſolebat. Cf. not. ad *Antiphili* Ep. XX. T. II. P. II. p. 52. — V. 3. τῇ μέν. partim enim ad enſem inclinat, partim ab incepto facinore declinat. — ξίφος. Medea ap. *Euripidem* v. 1246. ἀλλ' ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος. In veterum operibus Medea gladio, quem tenet, agnoſcitur. *Calliſtrat.* Cap. XIII. p. 905. ἦν αὐτῇ καὶ ξιφοφόρος ἡ χεὶρ — ἐπὶ τὸ μι-

ασμα σπευδούσῃ. Conf. inprimis *Boettiger.* in den Vaſengem. T. I. faſc. II. p. 168. *not.*

*CCC.* Plan. p. 318. St. 457. W. Bonae notae Epigramma. V. 1. παιδολέτειραν. Wech. παιδοκτόνον eam appellat *Theophyl. Simoc.* Ep. XXX. in loco depravato: παιδοκτόνον ἐκείνην ἐδίδασκεν ἀγνώμων ὁμόζυγος τὴν αἰνετὴν καὶ τῶν ἀγώνων τὴν σύμμαχον Legendum, ni fallor: τὴν γαμετήν. Fruſtra hunc locum tentavit *Bernard.* in Act. Traject. T. I. p. 199. — V. 3. Vulgo majori diſtinctione in fine praecedentis verſus poſita, θυμὸς μέγας legitur; quod nec ipſum malum. *Grotius*:

*Ferro armata manus, cor ingens, lumina ſaeva,*
*Queis tamen ob parvos lacryma parva ſubit.*

*Brunckii* lectio, ſi ex cod. fluxit, probanda fortaſſe, accuſativis ab ἴδε pendentibus; ſi ex ingenio, vulgata procul dubio revocanda. — V. 5. ἀγείρας. Vulgo. — Laudat poëta pictorem, quod matrem de liberorum caede conſilia agentem nec jam ipſum facinus perpetrantem repraeſentaverit. Sic *Antiphilus* Ep. XX. αἷμα δὲ τέκνων Ἔπρεπε Μηδείῃ καὶ χερὶ Τιμομάχου.

¶. 215.] *CCCI.* Plan. p. 318. St. 458. W. — V. 1. θυμὸς et οἶκτος ſimul in Medeae vultu expreſſi. Vide, quae laudavi in Exercitatt. crit. T. II. p. 60. — V. 2. βλεφάρων ἴτυν. oculorum igneos orbes *Lucian.* T. II. p. 411. βλεφάρων ἴτυν κελαινήν. apud *Euripid.* autem Ion. v. 210. γοργωπὸς ἴτυς eſt Minervae ſcutum, Gorgûs terrifico vultu inſigne. — V. 3. Conjux graviter offenſa ad caedem perpetrandam properat, mater inde abhorret; hinc ὁρμὴ φειδομένη. Similiter de Althaea, fratrum caedem in filio ultura, *Ovidius* VIII. Metam. 463.

*pugnant materque ſororque,*
*In diverſa trahunt unum duo nomina pectus.*
*Saepe metu ſceleris pallebant ora futuri.*

*Saepe ſuum fervens oculis dabat ira ruborem,*
*Et modo neſcio quid ſimilis crudele minanti*
*Vultus erat, modo quem miſereri credere poſſes.*
*Cumque ferus lacrymas animi ſiccaverat ardor,*
*Inveniebantur lacrymae tamen.*

V. 6. θάμβος. juſtam illam admirationem, qua tabula ſpectatur. — ἀμβλῦναι pro *vim imminuere, retundere* uſurpavit *Aeſchyl.* VII. c. Theb. 850. θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. Epigr. ἀδ. DCXV. οὐ γὰρ ἀοιδὰς Ἀμβλύνειν αἰών, κἢν ἐθέλῃ, δύναται.

*CCCII.* Plan. p. 318. St. 458. W. In ſtatuam Medeae ex marmore. Totum hoc Epigramma inſigniter depravatum, ſic emendandum videtur:

Μαίνῃ καὶ λίθος οὖσα, καὶ ἐκ κραδίης σέο θυμὸς
ὄμματα κοιλήνας σ' ἐς φόνον ἠὐτρέπισεν.
ἔμπης οὐδὲ βάσις σε καθέξεται, ἀλλ' ἄρα θυμῷ
πηδήσεις, λεχέων εἵνεκα μαινομένη.

*Furis etiam nunc, cum marmor ſis, et animi ira, in tumeſcentibus oculis conſpicua, te ad caedem inſtigat.* κοιλήνας, oculos reddens κυλοιδιῶντας, *tumidos*, quod inter irae et furoris ſigna habetur. De Philoctete *Philoſtratus Jun.* XVII. Icon. p. 889. τῷ προσώπῳ ξυννεφῆ ὀφρῦν ἐπὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἐφέλκων, κάτω που καὶ ἐν βάθει ὄντας, καὶ ἀμενηνὸν ὁρῶντας. Vide inprimis *Ruhnken.* ad *Timae.* p. 169. — Mox recte mihi emendaſſe videor

σ' ἐς φόνον ἠὐτρέπισεν.

Quid enim vulgata ineptius, ubi ira Medeam ad bilem, i. e. ad iram, compuliſſe dicitur? Eundem errorem in *Calliſtrato* ſuſtulimus c. XIII. p. 44. Exercitatt. crit. T. II. p. 60. — V. 3. οὐδὲ βάσις σε καθ. Similiter de Lada Ep. CCCXIII. πηδήσει τάχα χαλκὸς ἐπὶ στέφος, οὐδὲ καθέξει Ἁ βάσις. et *Philippus* Ep. L. ὁ σὸς πόνος, Λύσιππε, καὶ

παρ' ἐλπίδα τάχ' ἐκδραμεῖται. — ἀλλ' ἄρα. ira inflammata exſilies, *conjugii cauſa* furens. λεχέων εἵνεκα, non τεκέων; *in* liberos enim furebat propter laeſum conjugii foedus, non *propter liberos*, ut eſt in vulgata. λέχος pro connubio ſatis notum, nec minus plurali in hac ſignificatione utuntur poëtae quam ſingulari. *Euripid.* Med. v. 154. εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει. et, qui locus inprimis huc facit, v. 998. ἃ φονεύσεις τὰ τέκνα νυμφιδίων εἵνεκεν λεχέων. — V. 5. τόδ' ἀνέπλασεν. Vulgo τόδε γ' ἔπλασεν. quod non codd. auctoritate, ſed ex ingenio emendatum eſſe videtur. — V. 6. εὐτυχίῃ. Ed. Flor. pr.

*CCCIII.* Vat. C. p. 458. Plan. p. 319. St. 458. W. — V. 1. οἶκον. Ed. Flor. pr. et Ald. 1. — V. 3. „Priſtinum dolorem in lapideam Medeam revocavit. Legerim tamen ἔπλησεν." *Huet.* p. 31. Nulla emendatione opus eſt. Ep. CCXCIV. ἐχθρὸς ὑπὲρ Δαναοὺς πλάστης ἐμοί — ὅς μ' ἔμνησε κακῆς οὐλομένης τε νόσου.

*CCCIV.* Plan. p. 319. St. 459. W. Ariadnen dormientem et ſaxo acclinem repraeſentaverat artifex. Sic eam in tabula picta exhibitam deſcripſit *Philoſtrat.* I. Imag. XV. p. 786. ἐπὶ τῶν πετρῶν μαλακῷ κειμένην ὕπνῳ. ad quem vide cl. *Heynium* in Opuſc. Acad. T. V. p. 53. Frequentatum fuiſſe debet hoc argumentum, quippe ad quod poëtae paſſim reſpiciunt. *Propert.* I. El. III. 1. de Cynthia dormiente: *Qualis Theſea jacuit cedente carina Languida deſertis Gnoſia litoribus.* Illuſtris eſt ſtatua Ariadnae dormientis, quae olim pro Cleopatra habebatur. v. *Boettigeri archaeol. Hefte.* I. p. 29.

¶. 216.] *CCCV.* In Planud. l. c. Color ut in Ep. *Platonis* XVI. ubi ſimilia notavimus T. I. P. I. p. 350. — V. 2. „ἀναθρώσκῃ. ſcil. ἐξ ὕπνου ἐγερθεῖσα. *ne ſomno excita proſiliat.* Sic ſupra in *Macedonii* Ep. XXXIV. e mea emendatione ἤθελ' ἀποθρώσκειν." *Br.* Ariadne ap. *Ovidium* in Heroid. X. 13. *Excuſſere metus ſomnum;*

*conterrita ſurgo: Membraque ſunt viduo praecipitata toro. — Interea toto clamanti littore, Theſeu, Reddebant nomen concava ſaxa tuum.*

*CCCVI.* Plan. p. 315. St. 455. W. Iphigenia furens, ſed agnito fratre in miſerationem adducta. Scena igitur fabulae, quam pictor exprimere voluit, in Tauris ponenda; ſed quinam in illa parte fabulae de Oreſte et ſorore furori Iphigeniae locus fuerit, non facile dictu eſt. Hanc difficultatem tangens Ill. *Heynius* in Comment. S. R. T. X. p. 114. „Eſt, ait, in Euripidis Iphigenia in T. 795. 798. ſq. locus, quem artifex exprimere potuit, cum Oreſtes eam amplectitur tanquam ſororem per ipſius verba proditam, cum ipſa adhuc ignoraret fratrem adſtare. Potuit tamen (nam fuit Iphigenia *Aeſchyli*, *Sophoclis*, aliorum) eadem res ab alio poëta aliter eſſe tractata; forte ut illa, ira in omnes Graecos incenſa, (ut ap. ipſum Euripidem v. 344. 348. ſq.) exardeſceret in captos, ſimulque vultum Oreſtis ſimilem in altero ex captivis animadvertens, miſeratione moveretur. Prius tamen veriſimilius." Quam diverſa veteres de Iphigenia tradiderint, intelligi poteſt ex *Pauſ.* I. 43. p. 103. — V. 3. ἀδελφόν. Ed. pr. Flor. Ald. 1. 2. 3. Aſcenſ. — V. 4. συνεξάγεται. Eſt ac dixiſſet ὁμῶς οἴκτῳ καὶ μανίῃ ἐξάγεται. ἐξάγεσθαι autem dicuntur, qui commoventur affectu quodam. Cf. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 481. Hoc loco oculus, qui animum furore et commiſeratione affectum indicat, οἴκτῳ καὶ μανίῃ ἐξάγεται.

*CCCVII.* In Plan. p. 320. St. 460. W. Dido Virgilium incuſat, quod falſa de ea tradiderit. De Didonis fabula, apte Aeneae erroribus a Virgilio intexta, vide acute diſputantem ill. *Heynium* ad L. IV. Excurſ. I. p. 541. ſq. Noſter ante oculos habuit *Meleagri* Ep. CXIX. de Lycambis filiabus. Vertit *Auſonius* Ep. CXVIII.

*Illa ego ſum Dido vultu, quem conſpicis, hoſpes,*
*Aſſimilata modis pulchraque mirificis.*
*Talis eram: ſed non, Maro quam mihi finxit, erat mens;*
*Vita nec inceſtis laeta cupidinibus.*
*Namque nec Aeneas vidit me Troïus unquam,*
*Nec Libyam advenit claſſibus Iliacis.*
*Sed furias fugiens atque arma procacis Iarbae,*
*Servavi, fateor, morte pudicitiam,*
*Pectore transfixo: caſtus quod perculit enſis,*
*Non furor, aut laeſo crudus amore dolor.*
*Sic cecidiſſe juvat: vixi ſine vulnere famae.*
*Ulta virum, poſitis moenibus, oppetii.*
*Invida cur in me ſtimulaſti Muſa Maronem,*
*Fingeret ut noſtrae damna pudicitiae?*
*Vos magis hiſtoricis, lectores, credite de me,*
*Quam qui furta Deûm concubitusque canunt*
*Falſidici vates, temerant qui carmine verum,*
*Humanisque Deos aſſimilant vitiis.*

V. 3. τοίη καὶ γεν. Vulgo. At vide, annon legendum ſit:

τοίη ναὶ γενόμην —

ἀλλ' οὐ νόον. non ea eram mente, quam mihi turpis affinxit fama, quamvis praeclare rebus geſtis. ἐπ' εὐφήμοις. poſt laudanda facinora. Sic enim ſerioris aevi ſcriptores εὔφημα pro *laudandis*, εὐφημίαν pro *laudatione* ponere ſolent. v. *Spanhem.* ad *Julian.* Orat. I. p. 26. et *Lennep.* ad Phalar. p. 23. — V. 5. οὐδὲ χρόν. Longe ſerius enim Dido in Africam venit. Vide *Simſon.* ad Ann. M. 3132. ibique *Weſſeling.* et inprimis *Heynium* l. c. -- V. 7. Ἰαρβ. ὑμ. Haec optime explicat narratio ap. *Juſtin.* XVIII. 6. ubi, cum Poeni eam coëgiſſent, ut Hiarbae, Maxitanorum regi, nuberet, *pyra in ulti-*

*ma parte urbis exſtructa, velut placatura viri manes inferiasque ante nuptias miſſura, multas hoſtias caedit, et ſumto gladio pyram conſcendit; atque ita ad populum reſpiciens, ituram ſe ad virum, ſicut praeceperant, dixit, vitamque gladio finivit.* — V. 9. „Ultimum diſtichon corrupte in Planudea legitur, cui medicam admovi manum; quam perite, judicent eruditi.“ *Br.* Vulgo legitur:

— τί μοι ἄγνὸν ἐφωπλίσσασθε Μάρωνα;
τοῖα καθ' ἡμετέρης ψεύσατο σωφροσύνης.

quae ſi cum Brunckianis comparaveris, parum probabile videbitur, tam multa a librariis depravari potuiſſe. Primum autem ἄγνὸν damnare non audeo; cum, quantopere Virgilius pudicitiae laude floruerit, inter omnes conſtet. *Donatus* in Vit. Virg. V. 22. *Caetera ſane vita et ore et animo tam probum fuiſſe conſtat, ut Neapoli Parthenias vulgo appellaretur.* ubi vid. *Heynium.* Nec hoc Virgilii epitheton a noſtro loco alienum videri debet, cum magis etiam reprehendendae videantur Muſae, quod caſtiſſimum poëtam excitaverint, ut turpem Didoni famam conciliaret. Quod ſi quis tamen αἰνὸν praeferre velit, is ſuam ſententiam firmaverit Ep. *Meleagri* ſupra laudato: Πιερίδες, τί κόρῃσιν ἐφ' ὑβριστῆρας ἰάμβους Ἐτράπετ', οὐχ ὁσίῳ φωτὶ χαριζόμεναι; Quod ad reliqua attinet, minima mutatione totum hunc locum ſic corrigendum cenſeo:

Πιερίδες, τί μοι ἄγνὸν ἐφωπλίσσασθε Μάρωνα
τοῖα καθ' ἡμετέρης ψεύσματα σωφροσύνης;

Hic omnem rem una litera inſerta, altera leviter immutata, profligatam vides. Nec de verborum ſtructura dubitandum. Non ſolum dicitur ἐφοπλίζεσθαι τινά τινι, ut ap. *Platon.* Ep. XXX. τὸν Ἔρον ὔμμιν ἐφοπλίσομαι. ſed etiam inſtrumentum, quo quis armatur, in accuſativo

additur, ut apparet ex Ep. ἀδεσπ. XXV. ὥπλισμαι πολλὴν εἰς ὁδὸν Ἀφροσύναν. *Diocles Caryſt.* Ep. III. de pelta: τὴν ἐπὶ πολλοὺς Ἀντιπάλους πιστὴν σύμμαχον ὡπλισάμην. — Ejusmodi emendationem obverſatam eſſe *Grotio* apparet, qui vertit:

*Invida cur caſto dictabas Muſa Maroni*
*Falſa adeo in noſtram probra pudicitiam.*

Lect. p. 274.] *CCCVII.*[b] Ex *Stobaei* Florileg. CXIX. p. 603. *Geſn.* 495. *Grot.* Ad verbum expreſſum eſt hoc Epigramma ex *Herodot.* L. I. 31. p. 14. ubi vide *Weſſeling.* et *Daviſium* ad *Ciceron.* Tuſc. Qu. I. 47. Cleobin et Bitonem matrem in plauſtro ſedentem trahentes vidit *Pauſanias* e marmore ſculptos L. II. 20. p. 155. Epigramma in idem nobile facinus ex membranis edidi in Exercitatt. crit. T. II. p. 200. idque hîc emendatum adſcribam:

Οὐ ψευδὴς ὅδε μῦθος, ἀληθείῃ δὲ κέκασται,
Κυδίππης παίδων εὐσεβίης θ' ὁσίης.
ἡδυχαρὴς γὰρ ἔην κόπος ἀνδράσιν ὥριος οὗτος,
μητρὸς τ' εὐσεβίῃ κλεινὸν ἔθεντο πόνον.
χαίροιτ' εἰν ἐνέροισιν ἐπ' εὐσεβίῃ κλυτοὶ ἄνδρες,
καὶ τὸν ἀπ' αἰώνων μῦθον ἔχοιτε μόνοι.

V. 7. αὐτῷ *Grotius* ex Codd. ſuis reſtituit pro vulg. αὐτοῦ.

*CCCVIII.* Vat. Cod. p. 568. Plan. p. 298. St. 438. W. in Vitis Homeri ap. *Allatium* p. 28. et p. 30. Cf. *Villoiſon.* Anecdot. T. II. p. 185. — V. 1. „Vulgo legitur τρίς με τ. – καὶ τρὶς ἐπ. – contra hiſtoriae fidem, quae Athenis notior fuit, quam ut in eam peccare potuerit, qui Epigramma hoc Piſiſtrati ſtatuae baſi inſcribendum fecit, ita ut error librario tribuendus ſit, et proinde corrigendus. Vide Meurſium

in Piſiſtr. c. IV." *Br.* Hoc Epigramma non magis quam plurima alia hujus generis ἐπιδεικτικὰ marmori inſculptum fuiſſe confido; nec Athenis igitur, nec ab homine hiſtoriae perito ſcriptum eſſe oportuit. Hoc primum emendandi conatum retundere debet. Jam alia vide. Lectio a cl. editore damnata conſtanter habetur in membr. Vat. in Vitis ab *Allatio* editis, in *Tzetzae* Exegeſi Homeri, unde locum protulit *Fabricius* Bibl. Gr. T. I. p. 330. ed. *Harl.* Verum quidem eſt, Piſiſtratum non ter, ſed bis tantum ejectum eſſe; ſed cum poſt alterum exſilium rediiſſet, imperium usque ad mortem tenuit, et tyrannidem adeo triplici vice exercuit. Hinc apparet, errorem hic commiſſum non librariis, ſed poëtae ipſi tribuendum eſſe, et *Brunckii* emendationem vetus vitium tollendo novum inducere. Ea enim admiſſa fides hiſtorica non minus vacillat quam antea. Recte *Waſſenbergius* p. 7. *Herodotum* excitavit ad firmandam lectionem: τρίς με τυραννήσαντα – L. I. 64. οὕτω δὴ Πεισίστρατος τὸ τρίτον σχὼν Ἀθήνας ἐῤῥίζωσε τὴν τυραννίδα. Caeterum jam *Barneſius* δίς με τυρ. legendum propoſuit. Poëtae errorem notavit *Edw. Simſon* ann. M. 3454. — Pro ἐξεδίωξε, quod eſt in Planud. et Vat. C. ἐξεκύλισε habetur in Cod. Leidenſ. ἐξετίναξε in Schol. inedit. *Dionyſ. Thrac.* ap. *Fabricium.* In hac lectionis diverſitate *Valckenarius* vulgatam praetulit. — V. 2. δ. Ἐρεχθειδῶν. Plan. Allat. Barneſ. Cod. Leidenſ. prior. Alter cum *Tzetza* ap. *Fabric.* et cum membr. Vat. Ἐρεχθῆος. — Deinde vulgo et in membr. καὶ τρὶς ἐπηγάγετο. In Codd. Leid. et ap. Allat. καὶ τρὶς ἐπεσπάσατο. *Tzetza* τρὶς δ' ἐπανηγάγετο. quod cl. editor totum debebat amplecti. — ¶. 217.] V. 3. ἐν βουλῇ Plan. et Vat. C. reliqui βουλαῖς. — ὃς τὸν Ὅμηρ. Res inter veteres criticos celeberrima, *Piſiſtratum primum Homeri libros, confuſos antea, ſic diſpoſuiſſe, ut nunc habemus.* Cicero de Orat. III. 34. Veterum loca collegit cl. *Wolfius* Prolegg. ad

Homer. p. CXLIII. not. 5. - Ad σποράδην ἀειδόμενον facit inprimis *Scholion* ap. *Villoiſ.* in Anecd. T. II. p. 182. not. 1. λέγεται, ὅτι συνεῤῥάφησαν ὑπὸ Πεισιστράτου – τὰ Ὁμήρου ποιήματα καὶ κατὰ τάξιν συνετέθησαν τὰ πρὶν σποράδην καὶ, ὡς ἔτυχεν, ἀναγινωσκόμενα, διὰ τὸ τὴν ἁρμογὴν αὐτῶν τῷ χρόνῳ διασπασθῆναι. In ſimili re *Artemidorus Grammaticus* (T. I. p. 263.) carminum Theocriteorum collector: Βουκολικαὶ Μοῦσαι σποράδες πόκα· νῦν δ' ἅμα πᾶσαι Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας. — V. 5. κεῖνος unus Vat. quod vulgatae non praeferendum. — Homerum Athenienſes ſibi vindicabant ob neceſſitudinem, quae iis cum Smyrnaeis intercedebat. Smyrna enim, cum primum una eſſet e duodecim Aeolenſium urbibus, procedente tempore Ionibus accenſeri coepit, et in commune Ionum concilium admiſſa eſt. Vide *Pauſan.* VII. 5. p. 532. Jam vero Iones Athenienſibus propinquitate proximi, unde *Herodotus* I. 147. εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνέων γεγόνασι. Cf. *Valckenar.* ad L. VII. p. 547. 100. et *Jebb.* ad *Ariſtid.* T. II. p. 559. — Pro ἐπῳκίσαμεν Plan. et Vat. C. ἀπῳκίσαμεν. unus Leidenſ. ἐπῳκήσαμεν, vulgari errore.

*CCCIX.* ap. Plan. p. 314. St. 454. W. Cf. Epigr. *Archelai* I. T. II. p. 58. — V. 1. τεκμαίρεο. *ipſum Alexandrum hoc vultu fuiſſe tibi finge.* Sic haec accipienda, docente *Valcken.* ad *Eurip.* Phoen. p. 60. — τἀκείνου. edd. vett. — V. 2. ὄμματα. Oculos in aënea ſtatua inprimis commemorari, ubi de ſimilitudine expreſſa agitur, nonnihil mireris. At non ipſos oculos, ſed obtutum ſignificari puta. *Poſidippus* in Alexandri ſtatuam Ep. XIV. ὁάϊε τεχνῖτα, πῦρ τοι ὁ χαλκὸς ὁρᾷ.

*CCCX.* Planud. p. 314. St. 454. W. Si recte ſe haberet ſecundi verſus diſtinctio, ſcriptum eſſet hoc tetraſtichon in imaginem Alexandri infantis recens nati. At hoc parum veriſimile. Probabilius, poëtam regem Macedonicum ab ipſis natalibus quaſi exceptum usque

ad ſummum gloriae faſtigium proſequi. Diſtinguendum ergo:

μεγαλήτορος υἷα Φιλίππου
δέρκεαι· ἀρτιλόχευτον Ὀλυμπιὰς ὃν π.

quod monuit *Heynius* in Commentat. S. R. T. X. p. 97. *quem Olympias ipſo partu fortem edidit.*

*CCCXI.* Plan. p. 310. St. 449. W. In Lyſimachum, Herculis robur et fortitudinem referentem, ut, ſi leonis exuviae addantur, ipſum te Herculem videre cenſeas. Hoc ad inſignem Lyſimachi virtutem referendum eſſe, nemo non videt. In numis cornibus arietinis inſtructus repraeſentatur, quo genus a Jove deductum indicare voluit. — V. 1. ἀταρβῆ θυμόν. De animo intrepido Lyſimachi multa ap. veteres narrantur. Vide *Pauſan.* I. 9. 22. *Plin.* VIII. 6. — V. 2. βλοσυρὸν ἐπισκύνιον. De Harpalyco *Theocrit.* XXIV. 116. τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.

*CCCXII.* Plan. p. 295. St. 435. W. Eſt in Ladam, dolichodromum longe praeſtantiſſimum, de quo *Pauſan.* III. 21. p. 261. Alius fuit Ladas Aegienſis, qui ſtadio vicit Ol. CXXV. *Pauſan.* ibid. et L. X. 23. p. 857. Prioris illius ſtatua conſpiciebatur in templo Apollinis, Corinthi, *Pauſan.* II. 19. p. 153. qui haec habet: Λάδας ποδῶν ὠκύτητι ὑπερβαλλόμενος τοὺς ἐφ' αὑτοῦ. Eum cum Perſeo et Pegaſo jungit *Catull.* LV. 24. *Non ſi Pegaſeo ferar volatu, Non Ladas ſi ego pennipesve Perſeus.* Ad eundem reſpicit etiam *Juvenal.* Sat. XIII. 96. ubi vide *Grang.* Cf. etiam *Raderum* ad Martial. II. 85. X. 100. — Ex comparatione hujus diſtichi cum Ep. ἀδεσπ. CVI. et Ep. *Nicarchi* XXVI. noſtrum carmen mutilum eſſe apparet, quod monuit *Brunckius* in Lectt. ad *Nicarchi* Ep. p. 206. Pars ejus diſtichi, quod periit, habetur in parodia illa ſatis faceta:

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
οὐδεὶς εἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτής.
ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στε-
φανοῦτο
ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

et ex *Plutarcho* T. II. p. 804. E. ὅπου δὲ, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ Λάδα λέγουσιν, ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασιν, ἔνθα καὶ ἐστεφανοῦτο πρεςβεύων ἢ θριαμβεύων ἢ στρατηγῶν ἐπιφανῶς, apparet, Epigramma noſtrum olim ſic lectum fuiſſe:

Λάδας τὸ στάδιον εἴθ' ἥλατο, εἴτε διέπτη,
δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
Λάδας — —

In poſtremis, quae perierunt, Ep. *Nicarchi* XXVI. efficit, ut de ſubita Ladae morte actum eſſe credam. Nam eum ſtatim poſt palmam acceptam morbo obiiſſe tradit *Pauſan.* III. 21. p. 263. Locum *Luciani*, quo noſtrum carmen reſpexit, laudavi in Animadv. T. III. P. I. p. 344.

¶. 218.] *CCCXIII.* Plan. p. 295. St. 435. W. In ejusdem Ladae ſtatuam Myronis. Floruit hic ſtatuarius circa Ol. LXXXVII. unde apparet, etiam in hoc carmine de Lada Lacedaemonio agi, non de altero Aeginenſi, qui vicit Ol. CXXV. — V. 2. Θῦμον. Ita ſcribendum, non, ut vulgo, θυμόν. Eſt enim nomen proprium τοῦ ἀνταγωνιστοῦ: alias nullus eſt ſenſus. Aliunde tamen mihi notus non eſt hic athleta. Sic jam edideram, quando comperi hunc locum a ſummo Grotio ita etiam fuiſſe intellectum, cujus haec eſt primi diſtichi verſio:

*Qualis eras, Lada, fugiens veſtigia Thymi*
*Alipedis, premeres cum pede flabra tuo.*

Latina graecis non magis perſpicua ſunt: aeque enim intelligo, quid ſit *premere flabra pede*, ac ἐπ' ἀκροτάτῳ πνεύματι θεῖναι ὄνυχα. Corrupta haec eſſe cenſeo: talis eſt aut eſſe debet ſententia: *ſummis pedibus tangens ſolum*, ἐπ' ἀκροτάτους θεὶς ὄνυχας δαπέδῳ." *Br.* *Burette*, qui hoc Epigr. protulit *dans les Mémoir. de l'Acad. des Inſcr.* T. II. p. 365. vertit: *Lorsqu' à peine touchant la carrière du bout des ongles, tu laiſſais bien loin derrière toi un coureur vite comme le vent.* quod fere ad *Brunckii* ſententiam redit. *Joſ. Scaliger*, quem vitium hujus loci non fugit, emendavit in not. mſt. ἀκροτάτῳ πνεῦμά τε θεὶς ὄνυχι. Noviſſimi vocabuli emendatio veriſſima videtur; ſed quid ſit *ſpiritum ponere ſummis pedum digitis* ſive *in digitis*, non video. Ill. *Heynius* in Comm. S. R. T. XII. p. 291. monuit, poëtam de extrema curſus parte videri loqui, ut ille pedem ponat ἐπ' ἀκροτάτῳ νεύματι, *prominens*, ſcil. *in metam.* Mihi in mentem venit ſcribere:

ἐπ' ἀκροτάτῳ ῥίμφα συθεὶς ὄνυχι.

συθεὶς pro τι θεὶς ſaltem probabile videbitur. *Pindar.* Ol. α. 32. de Pherenico, ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο. — ῥίμφα. *Homer.* Ιλ. ψ. 766. αἰεὶ ῥίμφα θέων. Plura vide ap. *Schneider.* ad *Orphei* Argon. v. 1354. p. 225. *Antimach.* in *Schol.* ad *Lycophr.* p. 33. ῥίμφα δ' ἀπ' ἠπείροιο μελαίνης ὕψοσ' ἀερθείς, Πηλείδης ἀπόρουσε. — V. 3. ἐχάλκευσε Μύρων. Vulgo. σε inſerendum eſſe vidit *Huetius* p. 29. et *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — Mox peſſime legitur et diſtinguitur in Planudea: ἐπὶ παντὶ χαράξας σώματι, Π. προσδοκίῃ στ. Optime hoc emendavit cl. editor. In toto corpore Piſaeae palmae, i. e. victoriae, conſpicitur exſpectatio. — V. 7. οὐδὲ καθέξει ἁ βάσις. Cf. not. ad Ep.

CCCII. 3. — V. 8. ὤ. Vulgo ὦ. Illud admirantis eſt. Senſus horum verborum non valde perſpicuus, τέχνη ipſum Ladae ſignum eſſe videtur, in quo tam expreſſa celeritatis ſignificatio, ut ventos ipſos praevertere poſſe videretur. *Scholiaſtes* in Wechel. hallucinatur.

*Lectt. p.* 274.] *CCCXIII. b.* A *Polluce* ſervatum IV. 92. p. 401. illuſtravit *Iſ. Voſſius* in libro de poëmatum cantu et viribus rhythmi p. 109. et *Palmerius* in Exercitatt. p. 578. ſq. Ex verbis a *Polluce* huic Epigrammati additis intelligitur, Archiam Hyblaeum primum ex peregrinis fuiſſe, qui Olympiae in praeconum certamine victoriam referret, et quidem ita, ut tribus Olympiadibus continuis competitores ſuperaret. Idem Delphis victoriam reportavit. Ob triplicem illam palmam ſtatua ei Delphis eſt poſita cum Epigrammate. De certaminibus praeconum, qui in ara ἐν Ἄλτει ſtantes vocis documenta dabant, locus eſt claſſicus ap. *Pauſan.* V. 22. p. 434. Eorum meminit *Philoſtrat.* Vit. Apoll. IV. 24. *Euſeb.* Chron. p. 44. et alii, quos vide ap. *Joſeph. Scaliger.* in *Euſeb.* p. 420. et *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 427. ed. Bip. — V. 2. ἐπ' ἀπημοσύνῃ. quod incolumis illud certamen peregit, nec venis nec cute ruptis, quod in tanta clamoris intentione factum eſſe nonnunquam probabile eſt. — V. 3. τρεῖς. Vulgo. τρὶς correxit *Faber* in Agoniſt II. 15. — τὸν Ὀλυμπίας vitioſe vulgo. Ὀλυμπίᾳ emend. *Caſaubonus*; rectius *Jungermannus* Ὀλυμπιάσ'. — V. 4. ὑποσαλπίγγων vulgo; *Jungermannus* diviſis vocibus ὑπὸ σαλπ. quod Brunckiana emendatione fortaſſe non deterius. Vociferatus erat ille aſſa voce, *tuba non accinente*; hoc eſt οὐχ ὑπὸ σάλπιγγος; ut ὑπ' αὐλητῆρος ᾄδειν. *tibia accinente canere*, in Fr. *Archilochi* ap. *Schol. Ariſtoph.* Av. 1426. Cf. de hoc uſu praepoſitionis ὑπὸ *Valcken.* ad *Herodot.* p. 521. 24. — ἀναδείγματα. *Stephanus* in Th. L. Gr. Append. p. 410. F. noſtri loci non memor ἀναδέγματα ſcribendum cenſet ap. *He-*

ſychium: ἀναδείγματα· ἡνίας περὶ τραχήλους. in errorem inductus depravato vocabulo ἡνίας, ut de habenis cogitaret, quibus equi retinentur et ἀναχαιτίζονται. At *Heſychius* ſcripſiſſe videtur: ἀναδείγματα· ταινίας περὶ τρ. Abſorpta ſcilicet ſyllaba τα, quae praeceſſerat, ινιας remanſit. Idem *Sopingio* in mentem veniſſe, nunc video. Faſciae igitur intelligendae, quibus praecones collum circumdabant, ne nimis inflarentur arteriae, ſicuti tibicines φορβειαῖς ob ſimilem cauſam utebantur. Male hoc Epigr. adhibentem *Winkelmannum* in Tratt. Prelim. innanzi alla Spieg. dei Monimenti Inediti p. LXXII. meliora docet *Heynius in den antiqu. Auff.* II. p. 232. ſq.

*CCCXIV.* Vat. C. p. 458. Plan. p. 301. St. 441. W. Peſſimus verſus et indignus, qui hîc legatur. Apellis imago aliunde non cognita.

*CCCXV.* Plan. p. 343. St. 483. W. — V. 1. Ὁ τραγόπους. Praxitelis Satyrus, utrem humeris gerens, quod recte vidit *Brodaeus*. *Junius* in Catal. perperam de Pane interpretatur, cui nihil cum utre. Vide *Heyn.* in Comment. S. R. T. X. p. 89. Plures fuerunt ejusdem ſculptoris Satyri. Is, quem *Pauſanias* deſcribit L. I. 20. Baccho pateram porrigebat. Danaën et Nymphas Praxitelis una cum Pane commemorat *Nicomedes* Ep. IV. T. II. p. 383. — V. 3. λύγδηνα. Ald. 1. 2. 3. — In ſequentibus opera ἀμώμητα vel ab ipſo Momo laudanda ſignificantur. Verba σοφαὶ χέρες haud ſcio an etiam Momo tribuenda ſint. — V. 4. ἄκρητος σοφίη. ars perfecta et eximia. Sic κάλλος ἄκρητον eſt ap. *Paul. Silent.* Ep. XXXVII. ubi not. quaedam T. III. P. I. p. 151. Similiter ζωρὸν uſurpatur. v. ad *Leonid. Alex.* Ep. X. T. II. P. II. p. 92.

*CCCXVI.* Plan. p. 302. St. 442. W. „In Planudea ſine lemmate, cujus defectum non ſupplent *Brodaei* notae. V. 2. legendo τῶ, i. e. τίνος, planus ſenſus

eſt. " *Br*. Sic quoque ſenſum ſatis planum eſſe dubito. ἁ τέχνα de ipſo artis opere accipiendum; hoc quid ſit, dignoſci non poterat, τῷ ἐλέγχῳ deficiente. Jam cauſa hujus defectus additur: ipſum enim indicare non poteſt, i. e. ex ipſo opere intelligi nequit, cujusnam caput effecerit. Num hoc planum? Mihi quidem obſcuriſſimum videtur. Nam quis eſt ille ἔλεγχος, quem poëta deſiderat? Nomen fortaſſe baſi operis inſculptum? At hoc ad ipſum opus nihil facit. An mutilum erat caput et male adfectum? Tum perperam hoc expreſſum verbis οὐδὲ – κεφαλάν. Nam eadem adhiberi poterunt de protome integerrima, ſed hominis nobis ignoti vultum exhibente. Tum quid eſt πόρε hoc loco? Ego certe ſenſum huic contextui idoneum non reperio. Magis igitur probaverim emendationem ab *Huetio* in Cod. Scaligeri repertam et ab ipſo doctiſſimo praeſule probatam:

οὐδὲ γὰρ αὐτὰ
μανῦσαι δύναται τὼ πόδε, τὰν κεφαλάν.

Erat igitur ſtatua mutilata, cujus nihil niſi truncus ſupererat, capite pedibusque perditis.

¶ 219] *CCCXVII*. Vat. C. p. 480. Plan. p. 302. St. 442. W. Reſpicitur fortaſſe ad hiſtoriam de uvis Zeuxidis. V. *Plin*. XXXV. 10. *Seneca* in Controv. X. 5.

*CCCXVIII*. Vat. C. p. 475. Plan. p. 349. St. 488. W. — V. 1. Ὀλύμπῳ. Vat. C. Ald. 1. Aſcenſ. Steph. Οὐλύμπῳ ed. Fl. pr. Ald. 2. 3. – ὕψι τεθέντα vulgo. ὑψωθέντα Vat. C. — V. 2. χεῦσις Vat. — V. 3. Νειλοΐδες Vat. — V. 4. ὑ κύρουσι. προςπελάζουσι, hîc ſignificatione transitiva. De hoc verbo vide praeſtantiſſimum *Valckenar*. ad Eurip. Hipp. p. 244. " *Br*. Pyramides ſummo vertice ſidera tangunt. *Propert*. III. El. 1. 57. *Pyramidum ſumtus ad ſidera ducti*. Anth. Lat. II. CCLXI.

p. 448. *Pyramidasque auſas vicinum adtingere coelum.* Ibidem Ep. CCLXII. p. 449. *Tu licet extollas magnos ad ſidera montes Et calidas aeques marmore Pyramidas.* ubi *N. Heinſii* emendatio *Pharias aeques*, quamvis vehementer probata a *Burmanno*, nec tamen apta eſt huic loco, nec eum integrum praeſtat. Corrigendum potius:

*Et coelo exaeques marmore Pyramidas.*

i. e. licet Pyramidas, marmore exſtructas, usque ad coelum educas. Sic *Lucret.* I. 80. *nos exaequat victoria coelo.*

*CCCXIX.* Vat. C. p. 474. εἰς λίθον ἀκοίτονον. ἀκοίτωνον eſt in Plan. p. 349. St. 488. W. Lapidem acoetum vel acoetonum cum ignorantiſſimis ignoro, nam quod lapidem interpretantur ſine ſedimento, ex *Plinio* XI. 15. ubi olim *mel acoetum* legebatur, id nihil eſt. *Grotius* lemma ſuperſcripſit: *In lapidem Aquitanum.* quem illo non magis novi. — Deſcribitur lapis, venis vario ordine discurrentibus, diſtinctus. ἄτακτος εὐταξία. naturalis ordo, non ſtudio aut arte effectus.

*CCCXX.* Vat. C. p. 141. Εἰς τελετὴν Διονύσου. Edidit *Reisk* in Anthol. nr. 1. p. 396. Scriptum in gemmam, in qua pompa myſtarum Iacchi repraeſentata erat, Amoribus ſupra volitantibus. A varietate figurarum, quam illa exhibebat, πολύμορφος. Amores autem illi vindemiam exercebant; hine χορὸς τρυγόων. Plures ex antiquitate ſuperſunt gemmae huic diſticho accommodatae, interque eas inprimis nobiliſſima gemma *Michaëlis Angeli* appellata, in qua bini Amores uvas de vitibus decerpunt, alter etiam in pateram ſublatam muſtum exprimit. Eſt ea revera πολύμορφος, cum ibi homines mulieresque, cum Satyris, pueris et animalibus mixti, potantes, ſacrificantes, vindemiantes, ludentes conſpiciantur. — V. 1. In Apogr. Lipſ. erat εἰ, quod

*Reiſkius* in ἡ mutavit. Sed revocanda membranarum lectio εἷς λίθος, unde antitheſis efficitur haud inelegans.

*CCCXXI.* Vat. Cod. p. 480. ſimul cum ſequente. Plan. p. 351. St. 490. W. „Vulgo tribuitur Platoni juniori; in membranis ante lemma ἀδέσποτον, et huic ſubjunctum eſt alterum illud, quod hic ſequitur ſimilis argumenti monoſtichon.“ *Br.* — V. 1. ζυγόν. Vulgo et in Vat. idque revocandum. *Euſtath.* Ιλ. γ. pag. 313. 41. τὸ δὲ μέγα κουλεὸν καὶ τὸ κέλευθον καὶ τὸ ζυγὸν καὶ τὸ δεσμὸν καὶ τὰ τοιαῦτα μεταπέπλασται. Eandem obſervationem paſſim inculcavit. — Proximum verſum cl. editor neſcio unde, ſed longe aliter protulit, quam eſt in membr. ubi ſic habetur:

Εἷς δίφρος, ἅρμ', ἐλατήρ, ἵπποι, ζυγός, ἡνία, Νίκη.

¶. 220.] *CCCXXIII.* Vat. C. p. 460 Plan. p. 351. St. 491. W. Hoc Epigramma et nonnulla ſequentium annumeranda ſunt Grammaticorum exercitationibus, quibus eandem rem vario modo efferre ſtudebant. Haud pauca hujus generis in utraque Anthologia reperiuntur. — Venuſtum deſcribitur balneum, in quo ipſa adeo Venus habitare videri poſſit. Quod commentum ut exornaret poëta, Martem invitat, ut jam ſine metu ad hoc balneum viſendum veniat. — V. 1. τὸ πάρος et Κυθείρην. Vat. C. — V. 4. Τειρεσίας. γυμνὴν Τειρεσίας θηήσατο μοῦνος Ἀθήνην. *Nonni Dion.* XX. in fin. Nota fabula ex *Callimachi* H. in Pallad. Lav. v. 71. ſqq. Comparandum inprimis Epigr. *Rufini* XI.

*CCCXXIV.* Vat. C. p. 460. Plan. p. 351. St. 491. W. Ut hic Gratiae fonti, ubi laverant, ſui corporis ſplendorem impertiviſſe dicuntur, ita fons quidam limpidiſſimus inter Euphraten et Tigriden a Junone, poſt nuptias ibi cum Jove lavante, ſuaviſſimum odorem

accepiſſe dicebatur. *Aelian.* XII. V. H. 30. Cf. ad *Marian* Ep IV. T. II. P. III. p. 401. ſq.

*CCCXXV* Vat C p. 460. Planud. l. c. Vulgo V. 1. ἢ τοῖον κ. legitur; nec aliter eſt in membranis. Cauſam mutandi ſatis gravem non video. — V. 2. τ. τεῦξεν. Vat. C.

*CCCXXVI.* Vat. C. p. 464. Plan. p. 355. St. 494. W. Cf. Ep *Agathiae* XLVII. *Libanius* in Antiochica T. I. p. 352. de fontibus in Daphne: πείθομαι δὲ κἀκεῖνο, τὰς τρεῖς θεάς, ὅτε περὶ κάλλους ἤριζον, ἐνταυθοῖ λουσαμένας ἥκειν

*CCCXXVII* Vat. C. p. 460. Plan. p. 351. St. 491. W. In parvum balneum, quod non niſi tribus Gratiis recipiendis videbatur ſufficere. — ἀθύρματα. quodvis oblectamentum. V. *Ruhnken* ad H. in Cer. v. 16. — V. 2. „In membr. μούνας εἴσω παίσδειν. Scribendum μοῦνας, ultima corripitur Dorienſium more." *Br.* Vulgo ἐκείνας (et ſic Vat. C.) μοῦνον (μούνας Ald. 1. 2. 3.) ἔσω.

*CCCXXVIII* Vat. C. p. 460. junctim cum praecedente Plan. p. 352. St. 491. W.

*CCCXXIX.* Vat. C. p. 464. Plan. p. 355. St. 494. W. Male in membr. ὀρχούμεναι. Notiſſimus Gratiarum Orchomeni cultus. Cf. *Pindar.* Ol. XIV. 4.

¶. 221.] *CCCXXX.* Vat. C. p. 460. Plan. p. 352. St. 491. W. „Vulgo ἡδεῖαν ὀπωπήν. et ſic etiam ſcriptum in membranis a prima manu, at ſupra correctum ὀδωδήν. Infra Epigr. CCCXXXII. eaedem ὀδωδὴν habent ſine alterius lectionis veſtigio." *Br.* In apogr. Gothano etiam h. l. nullum correctionis veſtigium, ſed ὀδωδὴν reperitur ſolum; quare cl. editorem Salmaſianis notulis in errorem inductum eſſe ſuſpicor. In Plan. eſt ὀπωπήν.

*CCCXXXI* Vat. C. p. 460. Plan. p. 352. St. 491. W. Suſpicor hoc ſcriptum eſſe in balneum, cui Ἔρως nomen; quo admiſſo intelligitur, cur poëta Amorem

parvo latici adeſſe dicat. Cf. Ep. CCCXLVI. Hoc ſi diſpliceat, ἔρως accipiendum pro πόθος: exiguus latex lavantibus dulce inſpirat deſiderium. *Huetius* p. 44. cogitavit de Cupidinis ſimulacro, qualia veteres in balneis collocaſſe conſtat ex *Theocriti* Eid. XXIII. 59. — V. 1. λουτροῦ. Vat. C.

*CCCXXXII.* Vat. C. p. 461. Plan. p. 352. St. 491. W. Mala imitatio Ep. CCCXXX. In 1. v. dubito an ſincere legatur δένδρον. Nam certae cujusdam arboris exſpectatur commemoratio, cui et epitheton βραχύφυλλες et ἡδεῖα ὀδωδὴ conveniat.

*CCCXXXIII.* Vat. C. p. 483. Plan. p. 355. St. 495. W. Parvum balneum non propterea vituperandum eſſe; nam et Amorem eſſe parvum. Cf. *Leontii* Ep. XV. T. III p. 107. et Ep ἀδεσπ. CCCXLVI.

*CCCXXXIV.* Vat. C. p. 461. Planud. p. 352. St. 491. W. Scriptum in balneum Mariae Stilichonis filiae, Honorii Auguſti conjugis; num unum ex binis Honorianis thermis, an diverſum, non dixerim. Thermae Honorianae erant aliae in regione quinta, aliae in decima tertia, in veteri urbis deſcriptione. Vide *Du Cang*. L. I. p. 93. *Bandurium* T. II. Antiqq. CP. p. 849. nr. 413.

*CCCXXXV.* Vat. C. p. 461. Plan. p. 353. St. 492. W. Notus ex Odyſſ. locus IX. 94.

— ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν
οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὔτε νέεσθαι.

Hinc Λωτοφάγων λήθη in proverbium abiit. Vide *Eraſm.* II. Chil. VII. 62.

¶. 222.] *CCCXXXVI* Vat. C. p. 464. Plan. p. 355. St. 493. W. In 1. v. τοῦτ' ἴδ Vat. C. — V. 2. ἐπίληθες. Eadem lectionis diverſitas obtinet in Codd. *Homeri* Od. IV. 221.

*CCCXXXVII.* Vat. C. p. 462. Plan. p. 353. St. 493. W. Matronas, virgines et meretrices balneum invitat, ut lavantes pulchritudinem ſuam auctum veniant. — V. 1. πόθος. Ex ſequentibus ſubaudi, μείζονος κάλλους τεύξεσθαι. Quaecunque mulier formoſior evadere cupit, omnes autem cupiunt, huc veniat. Hoc mihi verius videtur, quam πόθος de amore abſolute accipere, quod *Grotius* fecit:

*Pulcrae. queis amor eſt, (nulli puto nullus) adeſte:*
*Hac ab aqua vobis gratia major erit.*

V. 2. τευξόμενοι. Vat. — V. 5. πόρους ἀπὸ σώματος. corporis quaeſtum faciens. *Noſſis* Ep. IV. ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν Κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας. — ἑσμὸν ἐρ. ex *Platon.* Ep. VII ἡ τὸν ἐραστῶν Ἑσμὸν ἐπὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων. — In Vat. C. ἥξει.

*CCCXXXVIII.* Vat. C. p. 462. Plan. p. 353. St. 493. W. Praecedentis carminis imitatio; niſi haec fortaſſe iisdem thermis inſcripta fuerunt. V. 4. λήψῃ. μισθὸν ſcil. quod ex voce μισθοφόρους aſſumi poteſt. — Meretrices, alias rapaces, tibi mercedem offerunt, ubi hîc laveris.

*CCCXXXIX.* Vat C. p. 464. Plan. p. 355. St. 494. W. Gratiae Solem jurabant, ſe in his thermis habitare malle, quam apud Venerem. Ante ἢ omiſſum eſt μᾶλλον, de qua ellipſi notavi ad *Meleagri* Ep. CVI. T. I. P. I. p. 117. — Quod Gratiae Solem jurant, eo referendum videtur, quod balneum illud Soliis radiis colluſtrabatur. Id enim veteres in balneorum ſtructura ſtudioſe efficere ſolebant. *Lucian.* in Hipp. §. 5. T. VII. p. 298. ed. Bip. βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις — καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος καὶ φωτὶ φαιδρότατος ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας. — Ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, φωτός τε πολλοῦ ἀνάμεστος κ. τ. λ. *Plinius*

V. Epiſt. VI. 26. *Frigidariae cellae connectitur media, cui ſol benigniſſime praeſto eſt; caldariae magis; prominet enim. Seneca* Epiſt. LXXXVI. *In hoc balneo Scipionis minimae ſunt rimae magis quam feneſtrae. — At nunc blattaria vocant balnea, ſi qua non ita aptata ſunt, ut totius diei ſolem feneſtris ampliſſimis recipiant.*

CCCXL. Vat. C. p. 464. Plan. p. 355. St. 494. W. Cf. Ep. *Pauli Silent.* LXII. — V. 1. Διόνυσος. Finge tibi balneum, unde proſpectus in vineta patebat. — V. 2. ἀλλήλων. Vat. C.

CCCXLI. Vat. C. p. 464. Plan. p. 355. St. 494. W. Scriptum eſt in balneum publicum, in quo diverſae hominum claſſes diverſis horis lavabant. Non ſatis perſpicuum diſtichon, quod *Brodaeus* certe, aliena de Diis et heroibus docens, non illuſtravit. ἀθάνατοι et ἡμίθεοι pro loquendi more illius aevi, quo hoc diſtichon conſcriptum eſſe videtur, Caeſares ſunt et proceres. Hi, ſecundum hoc diſtichon, prius, reliqua turba ſetius lavari ſolebat. - πέμπτῃ. mature ſane! Nam vulgo hora *octava* balneo deſtinata erat, (*Plin.* Epiſt. III. 1. 8. ubi vide Intrpp.) ſeptem priores negotiis. Cf. not. ad Ep. ἀδεσπ. CCXLII. — V. 2. „μετέπειτα δὲ πήματα πάντα. Sic recte Vat. membr. *et puis la canaille.* Abſurde vulgo ἤματα.“ *Br.* *Salmaſius* in not. ineditis eandem membr. lectionem adſcripſit, cum interpretatione: *faex vulgi. turba vulgaris.*

¶. 223.] *CCCXLII.* Plan. p. 356. St. 495. W.

*CCCXLIII.* Vat. C. p. 461. Plan. p. 352. St. 491. W. Smyrnae Gratiae colebantur in templo Nemeſios. Pauſan. IX. 35. p. 781. Smyrnam laudans *Ariſtides* T. I. p. 522. ed. *Iebb.* τὸ δ᾽ αὖ μέγιστον ἁπάντων καὶ ἐντιμότατον εἰπεῖν, οἱ Μουσῶν καὶ Χαρίτων χοροὶ οἱ δι᾽ αἰῶνος τὴν πόλιν ἐμβατεύοντες. Idem eodem loco Smyrnae omnia reperiri ait, quae ad corpus animumque recreandum faciant, ἅπας κόσμος συνελήλυθεν ἐξ ἱερῶν, ἐκ λουτρῶν, ἐκ λιμένων,

ἐκ δρόμων. Id. p. 232. λουτρὰ τοσαῦτα Smyrnae eſſe ait ὥςτε ἀπορήσαις ἄν, οὗ λούσαιο. — πέπλα. Gratiae velatae ab antiquioribus repraeſentabantur; etiam Smyrnae. Vide loca veterum ap. *Manſo in den Verſuchen über einige Gegenſt der Myth.* p. 448. ſq

*CCCXLIV.* Vat C. p. 472. Plan. p. 348. St. 487. W. Hortus deſcribitur triplici venuſtate (gratia) conſpicuus. Primam ei conciliat mare propinquum; alteram arborum ordines; tertiam denique balneum ibidem exſtructum. Cf. *Paul. Silent.* Ep. LXII. — V. 1. Χάριτας λεύσσεις ξένε. Vat. C. unde elegantior exiſtit numerus.

*CCCXLV.* Plan. p. 356. St. 495. W. In balneum, Alexandri Epiſcopi cura et ſumtibus exſtructum in loco, ubi antea ſordes projiciebantur. Πραίνετος oppidum erat Bithyniae. — V. 2. ἀποκρίσιος. Quae corpus tanquam ſuperflua ejicit, τὰ ἀποκρινόμενα vocantur, et ἀποχωροῦντα et περιττώματα. Vide *Toup.* ad *Longin.* Π. Τ. p. 375. ubi et noſtri loci non immemor fuit, et *Foeſium* in Oecon. Hipp. v. ἀπόκρισις. — V. 3. Nunc autem ſplendore ſuo venuſtiſſima et celeberrima loca ſuperat. προφέρειν Latinorum modo, ut *praeſtare*, c. accuſ. copulatum. „Inferioris aevi eſt hoc carmen. Debuiſſet juxta rectam loquendi normam ſcribere auctor νῦν δὲ ἀγλαΐῃ προφέρει τῶν τερπνῶν τῶν πᾶσι βοωμένων καὶ χαριέντων. προφέρειν cum accuſativo graecum non eſt. Vide quae notavi ad Leonid. Alex. XXVII.“ *Br.* — V. 4. „Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος. Sic codices et veteres edd. Refractarium nomen in ordinem cogere neſcivit malus poëta. Forte tamen ſcriptum reliquerat:

ἀγλαΐῃ προφέρει Νικαέων ἱερεὺς
καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος, σοφίης ἐρικυδέος ἀστήρ.“

*Br.* Supervacaneam, ut mihi videtur, inſumunt operam, qui ejusmodi poëtarum peccata emendare conan-

tur. In Lectr. Ald. 1. ἀλεξάνορος emendatum, quod Ald. 2. 3. et Aſc. ſequutae ſunt. — De Alexandro, Nicaeënſium Epiſcopo, nihil, quod ſciam, aliunde conſtat.

¶. 224.] *CCCXLVI.* Plan. p. 347. St. 487. W. In membr. Vat. p. 469. Cf. Ep. ἀδεσπ. CCCXXXI.

*CCCXLVII.* Plan. p. 291. St. 430. W. In Palmae cujusdam ſtatuam, a Caribus ei poſitam. Hic Palma magiſtratus Cariae fuiſſe videtur. Nomen Παλμᾶς ductum a Πάλματος. *Palmatus* quidam commemoratur ſub Honorio. V. *Godofredum* in Proſopogr. Cod. Theod. v. — „Vulgo legitur in pentametro: τόσσον ἀγασσάμενοι, pendente ſenſu ob defectum verbi, quod in his exprimi ſolet. Poterat quidem in hexametro ſubaudiri εἰσί, ſed ſic inficeta eſſet ſententia.“ *Br.* Vulgo habetur: Πάλματον ἰθυδίκην τόσσον ἀ. In marg. ed. Wech. γρ. καὶ Παλμᾶν ἰθυδίκην. ἵνα ᾖ ὄνομα κύριον αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ Παλμᾶν· ἄλλως γὰρ δύςκολον.

*CCCXLVIII.* Vat. C. p. 488. Plan. p. 298. St. 437. W. — V. 1. ἀρετήν. in membr. Vat. deſideratur. In iisdem, ut etiam in Planudea, praecedit Ep. quod inter Byzantina retulit *Brunckius* nr. XXI. T. III. p. 137. in quo Heraeum a Juſtiniano exornatum laudatur. In Vat. C. huic noſtro diſticho lemma additum εἰς τὸ αὐτό. unde apparet, κοίρανοι referendum eſſe ad Juſtinianum ejusque conjugem. Si quis tamen Cod. κοίρανε offerret, hoc lubens amplecterer. ὑμετέρην ap. poëtas illius ſeculi ſaepenumero ad unum refertur. Cf. *Agath.* Ep. LXXIV. *Paul. Silent.* X. 2. XLII. 6. In Stat. Athl. Ep. XXIII. Heroica XIII. 2.

*CCCXLIX.* Vat. C. p. 486. Plan. p. 322. St. 462. W. „Εἰς στήλην κεχωσμένην ἐν Θρ. Sic Vat. membr. e qua etiam primus verſus emendatus. At ſuſpicor in lemmate ſcribendum κατακεχωσμένην et v. 1. ὑπὸ χθονί.“ *Br.* *Huetius* p. 31. lemma ſic emendandum cenſebat:

εἰς στ. Ἄρεος κεκλιμένην, (ſic quoque *Brodaeus*) his additis: „Hac ſtatua expreſſus fuiſſe videtur Mars humi recumbens, quietis gratia. Exiſtimem autem, fuiſſe hoc ſimulacrum de genere eorum, quae Talisman appellant, certa arte ſabrefactum ad arcendos Gothos." Vulgo κεκοσμημένην legitur in editt. antiq. praeter Florent. pr. ubi κεχωσμένην habetur. Si vera eſt conjectura cl. editoris, de ſtatua Martis defoſſa agi putandum eſt. Veriſimilius tamen, Martis ſtatuam pro Palladio Thraciae fuiſſe habitam, ubi colleb̄atur, ita ut inter Thraces vitae ſedem fixiſſe putaretur. Hoc etiam *Heynio* viſum V. Ill. in Comment. S. R. X. p. 84. cujus haec ſunt: „ἐπὶ χθονὶ κέκλιται non eſt prolapſa ſtatua, ſed *poſita in ſolo.* Niſi, quod malim, fuit pro ἐπικέκλιται ἐπὶ χθόνα. *converſa proſpicit.*" — V. 1. εἴσθκε θούριος οὗτος. Vulgo. In Vat. C. ε. θοῦρος οὗτος ἐ. χ. κέκλυται. quod vulgato deterius. Falſus erat igitur cl. editor, cum ſuam lectionem in membranis exſtare putabat.

*CCCL.* Plan. p. 375. St. 514. W. cum lemmate: εἰς εἰκόνα Πτολεμαίυ, ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ptolemaeum rhetorem fuiſſe, inde apparet, quod *Eloquentia* (λόγοι) ei ſtatuam poſuiſſe dicitur; idem vero virtutem maxime illuſtraverat judiciis prudenter et integerrime habitis. Nam cum dicitur virtutem εἰς τοὺς δικολέκτας exercuiſſe, rabularum improbitatem coërcuiſſe videri debet. Notus eſt *Ptolemaeus* rhetor Naucratites, qui Hadriani et Trajani temporibus floruit; Cretenſis ejusdem nominis alibi non commemoratur. — V. 4. ξύλον. ſignum ex ligno. — χρύσεον. quia alienus a corruptione. Sic quoque *Arabius Schol.* Ep. II. T. III. p. 109. Εἰκόνα Λογγίνῳ χρυσέην πόλις εἶχεν ὀπάσσαι, Εἰ μὴ πότνα Δίκη χρυσὸν ἀπεστρέφετο.

*CCCLI.* Vat. C. p. 316. Ἀδεσπ. Εἰς Κασσίαν τὴν σώφρονα. Plan. p. 233. St. 338. W. Imagini Caſſiae, in monimento fortaſſe ſepulchrali conſpicuae, ſubſcriptum. — V. 1. Κασσίας. Vat. C. — V. 3. ἡ τῆς ὄψεως. Hanc

lectionem unde duxerit cl. editor, non indicat. Vulgo ἢ τοῦ σώματος. quod ut per ſe bonum eſt, ita *Planudi* fortaſſe debetur. Nam in membr. Vat. vitioſe ἢ τοῦ προσώπου habetur.

¶. 225.] *CCCLII.* Plan. p. 300. St. 440. W. Praecedit Epigramma *Pauli Silentiarii* LIX. in ejusdem Theodoriadis imaginem; deinde ſequitur noſtrum cum lemmate εἰς τὸ αὐτό, ut eſt in ed. pr. Flor. Ald. 1. 2. 3. Aſc. et al. ſive εἰς τὴν αὐτήν, ut eſt ap. Steph. Etiam hoc Epigramma *Pauli* eſſe nullus dubito, quod et argumentum et oratio oſtendit. — Conqueritur poëta, quod pictor pulcherrimam Theodoriadis comam velo texerit. — V. 3. Si ſummum ſummi capitis decus et ornamentum occultaſti, quomodo quis exſpectare poterit, reliqui corporis pulchritudinem accurate expreſſam eſſe? — V. 5. Aliud Epigr. εἰς τὸ αὐτὸ incipere exiſtimabat *Joſ. Scaliger* in Not. mſt. in quo fallitur. Haec enim arcte cum praecedentibus cohaerent, nec ab iis divulſa ſenſum praeſtant integrum. Pictor, qui Theodoriadis imaginem adumbraverat, contra ac pictores ſolent, ejus pulchritudini detraxiſſe videbatur, comam tegendo ſcil.

*CCCLIII.* Plan. p. 363. St. 502. W. Si fides lemmati habenda, ſcriptum eſt hoc Epigramma in ſtatuam Xenophontis pantomimi, qui ibidem Smyrnaeus eſſe traditur. At de ſtatua agi, nihil eſt in carmine ipſo, quod fidem faciat; quippe cum in eo ars viri laudetur, quam in Pentheo ſaltando praeſtiterit. Referendum itaque, ni fallor, hoc Epigramma inter carmina ἐπιδεικτικά. Caeterum Xenophontem illum aliunde cognitum non habeo. — V. 1. αὐτόν. Sic de Pylade pantomimo *Antipater Theſſ.* Ep. XXVII. αὐτὸν Βακχευτὴν ἐνέδυ θεὸν, ἡνίκα Βάκχας — ἤγαγε πρὸς θυμέλην. — Perperam legitur ληνοῖς, quod *vindemiam* eſſe volunt; ſed exempla deſidero. Fuit potius:

ἡνίκα Ληναῖς
ὁ πρέσβυς νεαρῆς ἦρχε χορομανίης.

*cum ſenex Baccharum chorum duceret.* Senex Tireſias eſſe videtur, qui inter Bacchas juvenculas ſaltavit. — V. 3. τὰ πάρηβα χορ. Cadmi ſenis Bacchicum furorem. *Nonnus* Dion. XLV. p. 1160. 24. Βριθομένοις δὲ πόδεσσι γέρων ὠρχήσατο Κάδμος Στέψας Ἀονίῳ χιονώδεα βόστρυχα κισσῷ. Haec et ſequentia, nuntius a Cithaerone reverſus, ubi Baccharum thiaſos obſervaverat, et Agave de filii caede exſultans, ducta ſunt ex *Euripidis* Bacchis. Tenendum vero, Xenophontem has omnes partes unum exſecutum eſſe; in eo enim ſumma artis ponebatur, ſi unus plures perſonas recte ſuſtinere poſſet. Notavimus nonnulla huc ſpectantia ad *Crinagorae* Epigr. XLVII. (Lectt. p. 164.) T. II. P. I. p. 418. ſqq.

*CCCLIV.* Plan. p. 334. St. 473. W. Scriptum in honorem Cyri illius, cujus carmina ſupra legimus T. III. p. 474. Calliope ſe Cyro mammam praebuiſſe ait, qua olim Homerum et Orpheum nutriverit. Orpheus Calliopes filius vulgo habebatur. — V. 1. ὄπασα. Ald. 1. 2. 3.

*CCCLV.* Vat. C. p. 474. Plan. p. 356. St. 496. W. In Jovis Olympii templum, (hodie *pilae Hadriani*) quod Athenis dedicavit Hadrianus an. poſt Chr. n $\frac{1}{1}\frac{3}{3}\frac{2}{3}$. Vide *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* p. 1164. et *Meurſium* Athen. I. 10. Erat in hoc templo coloſſus, maximis hujus generis ſtatuis comparandus, ſecundum *Pauſan* I. 18. p. 42. — V. 1. αὐτοῦ. Ducta haec videntur *Brodaeo* ex Odyſſ. Δ. 74. ubi Telemachus, ſplendorem aedium Menelai conſpicatus, exclamat: Ζηνός που τοιήδε Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή. De Daphne Antiochiae *Libanius* in Antioch. T. I. p. 351. θεοὶ δέ, εἴπερ ὄντως οὐρανὸν ἀφέντες εἰς γῆν ἔρχονται, τῇδέ μοι δοκοῦσι συνεῖναί τε καὶ συνεδρεύειν, ὡς οὐκ ἂν καλλίονι διατρίψαντες.

¶. 226.] *CCCLVI.* Vat. C. p. 474. Plan. l. c. — V. 1. τόνδε θέσαν. Vat. C. — V. 2. νισόμενος. Vat. C. Vulgo νεισσόμενος. — γᾶν et ἔχει Vat.

*CCCLVII.* Hoc Ep. quod in Planud. p. 357. St. 497. W. ſine auctoris nomine proſtat, in Vat. membr. p. 466. *Macedonio* vindicatur: Μακηδονίου εἰς οἶκον ἐν Κιβύρᾳ unde apparet, falſum eſſe lemma a cl. editore appoſitum. Cf. not. ad *Macedonii* Ep. XXXI. T. III. P. I. p. 231. Suam ipſius domum poëta hospitibus apertam praedicat. — V. 2. τίς, πόθεν. Spectant haec ad formulam Homericam, de qua diximus ad *Marc. Argentar.* Ep. XV. T. II. P. II. p. 285.

*CCCLVIII* Planud. p. 293. St. 432. W. In Theodoſium Proconſulem, qui, dum Smyrnae praeeſſet, hanc urbem multis in partibus inſtauraverat et exornaverat. — V. 1. Θεοδόσιον Vulgo. Nec aliter hoc nomen apud veteres ſcribitur; et ſane brevis vocalis, duplicata in pronuntiatione litera ſibilante, produci poteſt. — V. 3. ἔγειρε. urbem, quae ceciderat, erexit, i. e. inſtauravit. Ep. Byz. XXII. φαιδρὸν Ἰουστινιανὸς ἄναξ ἐμὲ χῶρον ἐγείρει. — ἤγαγεν ἐς φάος. priſtinum ſplendorem ei reſtituit. Locutionem illuſtravit *Wetſtein* ad N. Teſt. T. I. pag. 374. — V. 4. ἔργα θαυμάσια de ſplendidis aedificiis, quam de memorabilibus factis, accipere malim. De Smyrnae magnificentia habet quaedam *Strabo* XIV. p. 956. B. plura *Ariſtides* in Orat. de hac urbe T. I. pag. 521. et 231. etc. et *Philoſtrat.* in Vit. Soph. I. 25. 2. p. 531.

*CCCLIX.* Plan. p. 293. St. 432. W. Scriptum eſt in Damocharidem, Iuris Ctum, qui Smyrnam, terrae motibus vehementer vexatam, inſtauravit. Is eſt fortaſſe, cujus Epigrammata ſupra leguntur, T. III. 69. Floruit is Juſtiniano regnante, quo tempore plures Aſiae urbes terrae motibus dirutas eſſe conſtat. Cf. *Gibbon.* T. VII. p. 363. ed. Baſ.

¶. *Lect. p.* 287.] *CCCLIX.* [b] Edidit *Richard. Chandler.* in Inſcriptt. ant. p. 80. Scriptum eſt in Theodorum quendam, cui Troezenii, ob rempublicam bene adminiſtratam, ſtatuam poſuerant. — Fuit Theodorus Decurio, cui *Agathias* Anthologiam a ſe conditam dedicavit; ſed an hunc noſtrum Epigramma indicaverit, non dixerim. Paſſim enim Theodori nomen apud Byzantinos obvium. — V. 1. Πιτθεΐδος. *Troezene Pitthea Ovid* XV. Metam. v. 296. *Pittheïa regna* ap. eundem Heroid. IV. 107. ubi vid. *Bachet de Mezir.* T. I. p. 369. ſq. — „In primi verſus fine lapis has ſolas literas exhibet πόλιν ΗΕΞΗΕΕ pro quo repoſui ἐξήγειρε, quod veriſimilius eſſe credo commento Ric. Chandleri ἐξεσάωσεν." *Br.* Neutrum probabile, ſed veſtigia literarum in marmore rimantibus ſcribendum videbitur:

ἐπεὶ πόλιν ΗΕΞΗΣΕ.

Unam literam immutatam vides, Ε in Σ, quibus literis nihil in membranis marmoribusve ſimilius. Ut autem ab αὐξάνω, αὔξω, derivatur ηὔξησα, ita ab ἀέξω ἠέξησα deſcendit. Plerumque ſine augmento reperitur; apud *Callimachum* tamen H. in Jov. 55. eſt ἠέξεν, et ἠέξετο ap. *Heſychium.* — Recte autem dicitur πόλιν ἀέξειν et αὐξάνειν. *Euripid.* Suppl. v. 507. πατρίδα θ' ἣν αὔξειν χρεών. ubi vide *Markland* Iphig. in Aul. v. 572. μείζω πόλιν αὔξει. Ibid 966. οὐκ ἠρνούμεθ' ἂν τὸ κοινὸν αὔξειν. — V. 2. Urbem prudente mitique regens animo. πευκαλίμοις. πυκνοῖς. φρεσὶ πευκαλίμῃσι. *Homer.* Ιλ. ξ. 165. θ. 366. — V. 3. κτεάτιστον ἄργυρον. Theodorus divitias, quas ſibi comparaverat, in teſtamento Smyrnaeis reliquiſſe videtur, ita ut reditus ſtatis temporibus inter cives diſtribuerentur.

¶. 226.] *CCCLX.* Plan. p. 293. St. 432. W. „Hoc in codicibus et veteribus editionibus cum Epi-

grammate CCCLIX. continuatur; at revera ſunt duo carmina, quorum hoc in imperatoris, neſcio cujus, ſtatuam factum. Vulgo legitur πᾶσα φύσις βασίλεια τεόν, quod corruptum et emendandum cenſui. Servata ultimi verſus lectione vulgata, in penultimo pro ἀνῆψας omnino ſcribendum erat ἀνάψας, optimo ſenſu; at e veteribus libris, qui habent ἱπ̓πολύτης δ' ἐκέδασσας, legendum ἀνῆψας, ἱπ̓πολύτης τ' ἐκέδασσας.“ *Br.* In vett. editt. hoc Epigr. cum verſibus in Damochariden non magis cohaeret, quam plurima alia, quae lemmate ἄδηλον non diſtinguuntur. Quod v. 1. pro lubitu immutavit cl. editor, reginae ignotae neſcio quem regem ſubſtituens, an probari poſſit, equidem dubito. At cum v. 3. ἀνάψας emendandum cenſuiſſet, neceſſario βασιλεῦ ſcribendum erat pro βασίλεια; illa damnata emendatione, etjam hoc damnandum erat. Scriptum videtur hoc carmen in Theodoram, Juſtiniani conjugem, cujus fortitudine factum, ut graviſſima illa factionum ſeditio, Nicae nomine celebrata, opprimeretur. Cf. *Procopium* in Perſic. I c. 26. et *Zonar* XIV. p. 61. ſqq. Huic conjecturae reliqua egregie conſpirant, praeſertim v. ultimus, quem nec *Scholiaſtes* nec quisquam interpretum recte accepit. Ille quidem verba ἱπ̓πολύτης χάρμης non male interpretatur: ἤτοι τῆς χάρμης τῆς λυσύσης τοὺς ἵππους; at quae addit idem, ἵν' ᾖ, κατεπολέμησας τοὺς πολεμίους πεζικῇ δυνάμει ἐπιστρατεύσαντας, ſatis oſtendunt, verum ſenſum eum fugiſſe. *Brodaeus* de Hippolyte, Amazone, cogitans in eundem errorem ſecum traxit ſummum *Grotium*, qui vertit:

*ceſſit et atrox*
*Seditio, cujus recreaſti pacis amantes,*
*Paſſos, Hippolytes tulerant vix qualia bello.*

omnino male, niſi quod vidit, de ſeditione agi; nam verba ὁμόγνια πήματα niſi de bello domeſtico accipi non

poſſunt *ἱππολύτης* autem ad aurigas ſpectat, qui, aurigandi ſtudio omiſſo, armis et bello totam urbem implebant. *ἱππολύτη χάρμη*, pugna, ſeditio, equos jugis ſolvens, cum acumine dictum, cum vulgo contra fiat. — V. 4 *ἱπ. δ' ἐκέδ.* vulgo. Probabiliter cl. editor *τ' ἐκέδασσας*. Nulla tamen emendandi neceſſitas, cum *δὲ* etiam nonnunquam copulandi vi praeditum per *inſuper*, *praeterea* reddi poſſit.

¶. 227.] *CCCLXI.* Vat. C. p. 473. *Εἰς πόλην τὴν ἀνατολικὴν τῆς Θεσσαλονίκης.* Idem fere lemma habet Planud. p. 293. St. 433. W. Inepte *Brodaeus* de Alexandri M. ſtatua agi putabat. Scriptum eſt non in *regem* quendam, quod lemma a cl. editore fictum indicat, ſed in *Baſilium*, quod nec *Stephanum* fugit, nec *Grotium*. At quem tandem Baſilium poëta celebravit? Laudantur victoriae de Babyloniae ſuperbia reportatae; hominis juſtitia, reſpublica ſapienter adminiſtrata, ſecuritas populo a Barbaris comparata. Haec omnia in Baſilium I. conveniunt. Sub hoc enim imperatore Romanorum arma Barbaris terrorem incutere coeperunt; quin ipſe exercitum ad Euphratem duxit Saracenosque ſuperavit. Eundem et judicem fuiſſe integerrimum et aſſiduum conſtat. Adde quod Macedonica Baſilii origo cauſam habet idoneam, cur ei ſtatua in porta Theſſalonicae poneretur. Unum huic conjecturae obſtare videtur, quod *ὕπαρχος* appellatur in Epigrammate noſtro. Videndum igitur, an hoc vocabulum, quod tituli vim habet ap. Byzantinos et fere cum *ἔπαρχος* confunditur, etiam de ſummo totius imperii adminiſtratore adhiberi potuerit. Infra Baſilius quidem celebratur Ep. *ἀδ.* DXCVI. neſcio an diverſus a noſtro. — V. 2. *δίκη ἀκτέανος* ad pauperes ſpectat, quibus in Baſilii tribunali haud ſecus ac divitibus jus adminiſtrabatur. — V. 3 4. In his auctor ante oculos habuit *Agathiam*, cujus haec ſunt in Prooemio v. 77. Ἀλλ' ἴθι

νῦν ἀφύλακτος ὅλην ἤπειρον ὁδεύων, Αὐσόνιε, σκίρτησον, ὁδοιπόρε. Etiam in ſeqq. imitatio eſſe videtur ejusdem poëtae v. 47. ſqq. ita ut noſter ad Baſilium transtulerit, quae *Agathias* de Juſtiniano praedicavit. — ἄῤῥενας ἀῤῥενοκοίτας. De nefando marium amore accipiendum, quem Perſis aliisque Orientis populis exprobrabant Chriſtiani. — V. 6. ὅπλα Λάκων. Lacedaemonii non moenibus, ſed armis tuti eſſe debebant ſecundum Lycurgi leges. Cf. *Kuhn.* ad *Pauſan.* VII. p. 542. — Ut Sparta civium arma, ſic tu, Theſſalonica, Baſilii imaginem pro moenibus habes.

CCCLXII. Vat. C. p. 473. Εἰς τὸ αὐτό. Plan. p. 294. St. 434. W. cum lemmate: Εἰς τὴν ἀνατολικὴν πύλην Θεσσαλονίκης. Nulla huic lemmati fides habenda. Suſpicor, in Anthologia Vaticana ante hos verſus, inepti hominis foetum, carmen excidiſſe, ad cujus argumentum lemma Εἰς τὸ αὐτὸ ſpectaverit. Ad praecedentis certe Epigrammatis (quod etiam in membran. praecedit) lemma nullo modo referri poteſt. Quod cum intellexiſſet *Planudes*, lacunam autem in Cod. non animadvertiſſet, etiam hos verſus ad portam Theſſalonicae pertinere arbitratus, lemma mutavit eaque verba adſcripſit, quae ſupra poſuimus. Nemo certe ſibi perſuadebit, hos verſiculos publico urbis monimento inſcriptos fuiſſe. — V. 1. μορφάς. *Antioch.* Ep. II. T. II. p. 305. Ψυχὴν μὲν γράψαι χαλεπόν· μορφὴν δὲ χαράξαι ῥᾴδιον. — V. 2. ἀνεόειρασεν. Apogr. Goth. at in membr. ἀνεσείρασεν legi vix dubito. — ἡ τέχνη. limites artis, ipſos mores in imagine repraeſentari vetantis. — V. 3. εὔλαλον. facundum, diſertum, in laudem dictum.

CCCLXIII. Vat. C. p. 421. Plan. p. 364. St. 503. W. Fons purus et frigidus viatores invitat, ut ad ripas ſuas conquieſcant. — V. 1. κ. με. Vat. C. — V. 2. ἀναβλύζει. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3 Aſcenſ. — V. 3. π. δ' αὖ. Vat. C. — πλατάνοισιν. *Moſchus* fr. V. αὐτὰρ

ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν. — V. 3. ἡμεροθαλέσι. Vulgo. — V. 4. σκιερὴν ψ. κλισίην. Vat. C. quod verum. κλισίη eſt locus, quo quis requieſcere poteſt; h. l. igitur herboſa fontis ripa, cui arborum frondes gelidam umbram praebebant. — V. 4 οὕνεκα. Vat. C. — Ibid. ἀλάλκῳ. male. — Ubi ſitim reſtinxeris, membra etiam, itinere fatigata, quieſcendo recrees. Cf. *Satyr. Thyill.* Ep. III. — V. 4. κόπον ἦσ. Vat. C. quod revocandum. Vide quae notavimus ad Ep. CCLX.

*CCCLXIV.* Vat. C. p. 472. cum lemmate: Εἰς τὴν ἐν Πάφῳ τῇ νήσῳ κρήνην. Inepte. Plan. p. 363. St. 503. W. Recte cl. editorem ſcripſiſſe Τάφος, ex Ptereali et Teleboarum commemoratione apparet. Pterelaus enim, Taphii ſecundum nonnullos filius, in una Echinadum Taphum urbem condidit, populumque Τηλεβόας appellavit, ὅτι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβη. *Apollodor.* II. 4. pag. 102. conf. ibi *Heyn.* p. 313. — V. 1. Νύχεια. Hujus nominis Nympha eſt ap. *Theocrit.* XIII. 46. — V. 2. τόδ', ὄνομα ſcil. quod vocabulum ſic eleganter opprimitur. Plane ut hic, *Schol. Theocrit.* Eid. XIII. 34. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο. Illuſtravit hanc ellipſin T. *Hemſterh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 502. et 566. *Jenſius* ad *Lucian.* T. II. p. 283. ed. Bip. *Valcken.* ad Phoen. v. 12. p. 9. — V. 4. Πτερέλας et Πτερέλαος. Illa forma *Plautus* in *Amphitruone* plus ſemel utitur.

¶. 228.] *CCCLXV.* Vat. C. p. 474. Plan. p. 364. St. 504. W. In neſcio quem fontem, cui Alexander Olympiadis matris nomen tribuiſſe dicitur. Plures fontes hoc nomen geſſiſſe videntur. Unum commemorat *Pauſanias* ap. Arcades L. VIII. 29. p. 606. — V. 2. ῥ. παγᾶς. Vat. C. — V. 3. σῆμα δὲ τοῦτο in fine Vat. C. Vult igitur, Alexandrum prope illum fontem

etiam monimentum poſuiſſe, quod nomen fonti inditum cauſamque ejus indicaret.

*CCCLXVI.* Vat. C. p. 472. Plan. p. 370. St. 509. W. In Axiochum quendam, qui aquam per fiſtulas Aſſum deduxerat, quae urbs usque ad ejus tempora caruerat aqua. — V. 2. Ut Dii, cum res humanas adeunt, earum malis medentur, ſic Axiochus, quamcunque urbem aggrederetur, eam juvare ſolebat. — V. 3. κρηναῖ Ἄσσῳ. *Steph. Byz.* Ἄσσος πόλις Λυκίας, πλησίον Ἀτάρνης, ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ὀξέος καὶ δυσανόδου τόπου, πρὸς ὃν Νικόστρατος ὁ κιθαριστὴς ἔλεγε παίζων·

Ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.

Cf. Strabon. L. XIII. p. 610. — V. 4. πετρώων μέτωπα. Sic ἐπὶ στάλας μετώπῳ *Heraclid.* Ep. I.

*CCCLXVII.* Vat. C. p. 474. Plan. p. 371. St. 509. W. Εἰς τὴν Μέψου ἑστίαν. In Anal. *Brunckius* ediderat lemma εἰς Μόψιον πόλιν, quem errorem in Lect. emendavit: „Inconſiderate titulum hujus diſtichi mutavi. Repone εἰς πόλιν Μόψου ἑστίαν. Urbs eſt Ciliciae ad Pyramum amnem ſita, Μόψιον vero Theſſaliae, quae longiſſimo terrarum et marium tractu diſſitae ſunt; fefellit me memoria et eadem utriusque nominis origo.“ *Br.* Mopsveſtia Latinis appellatur haec urbs, quam a Mopſo vate conditam ferebant. Cf. *Strabon.* L. XIV. p. 993. *Interpp. Stephani Byz.* p. 473.

*CCCLXVIII.* Vat. C. p. 466. Plan. p. 369. St. 508. W. Inter plures illas urbes, quibus Heracleae nomen, Heraclea Ponti ſe nulli reliquarum cedere affirmat.

*CCCLXIX.* Vat. C. p. 471. Plan. p. 372. St. 571. W. „Huic carmini ineptum in Planudea praefixum lemma εἰς σωτήρια ἐν Σμύρνῃ. In membranis εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, quod quidem ad neſcio quam Heracleam referendum eſſet, quum ſequatur poſt Antipatri Sidon.

Ep. LI. Sed revera eſt in Smyrnam, quae Homero cive gloriabatur.“ *Br.* Ab apographis ſuis ſibi imponi paſſus eſt cl. editor. In Vat. C. non *Antipatri* Epigr. praecedit, ſed ἀδέσποτον CCCLXXI. cum lemmate: εἰς φάρον ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. i. e. Smyrnae; nam ante illud diſtichon legitur Ep. CCCLXX. Εἰς μῶλον ἐν Σμύρνῃ. — V. 1. ὁδεύσῃς. Vat. C. — V. 3. οἷον ἔτευξεν. Urbem publicis aedificiis exornaſſe veteresque ſordes abſterſiſſe videtur. *Joannes* quidam laudatur ap. *Chriſtodor.* II. III. *Julian. Aeg.* Ep. LXIX. Alius fuit Joannes Ducas, quem Smyrnam inſtauraſſe auctor eſt *Michaël Ducas* Hiſt. c. 7. fin. initio ſeculi decimi tertii. Eum ob hanc rem laudat Epigr. quod edidit *R. Pocock.* in Inſcr. p. 66. ubi inter alia:

χιόνος βάλε μιν κατὰ γαίης,
γρηὶ δέ μιν θήκατο πανείκελον ἰσχνοπαρείῳ,
κάλλος ἀμαλδύνας καὶ ἀγλαΐην ἐρατεινήν·
ἀλλὰ Ῥώμης κοίρανος ὁπλοτέρης Ἰωάννης
παῖς Δουκοφύτων ἐρικύδων βασιλήων
οἰκτείρας μογέουσαν ἀποφθιμένην ἐπαείρων
γῆρας ἀπέξεσεν ἠδ᾽ ἄκμητα τεύξατο γυῖα.

Sic haec legenda videntur. Vitia prosodica offenſioni eſſe non debent. ¶. 229.] V. 4. χθονός. Smyrna prima urbs Aſiae in Inſcr. Marm. Oxon. nr. V. ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει λαμπροτάτη καὶ μητρόπολις.

*CCCLXX.* Vat. C. p. 470. Plan. p. 369. St. 508. W. In Venetium quendam, qui Smyrnam mole inſtruxerat, in qua dulcis aquae ciſterna. — V. 1. ἠπείρωσε. *Philipp.* Ep. LXXIV. in molem Puteolis exſtructam: ἀλλὰ Δικαιάρχεια διηπείρωσε θάλασσαν, Καὶ βυθὸν εἰς χέρσου σχῆμα μετεπλάσατο. ubi vid. not. T. II. P. II. pag. 201. — V. 3. ἐνὶ κύμασι. tantum non in medio mari, quia moles in mare porrigebatur. — V. 4. χ. ἀρχομέ-

νεως. Vat. C. — Ciſterna tam commode exſtructa erat, ut nautae, navibus non relictis, aquam inde haurire poſſent. — V. 6. Parum apte citantur Pelopis et Theſei exempla. Nam licet ille plures urbes condidiſſe feratur, ab eo tamen non magis quam a Theſeo, Athenarum conditore, ſingularem artem adhibitam fuiſſe narrant.

*CCCLXXI.* Vat. C. p. 470. Plan. p. 370. St. 508. W.

*CCCLXXII.* Vat. C. p. 471. Plan. p. 370. St. 508. W. — V. 1. „Optimam hanc lectionem dedit Vat. membr. Vulgo abſurde ἀμεμφέα.“ *Br.* λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην. *Muſae.* v. 238. — V. 3. τηλαυγέα δαλόν. in mari errantibus longe ſplendentem attollo facem. In deſcriptione Phari Aegyptiaci ap. *Achillem Tat.* V. 6. p. 196. ed. Bip. Ἐς δὲ τὴν τοῦ ὄρους ἀκρόπολιν ὁ τῶν νεῶν κυβερνήτης ἀνέτελλεν ΑΛΛΟΣ. Scribe certa emendatione: ἀνέτελλε ΔΑΛΟΣ. *fax, navium quaſi gubernator, eluceſcebat.* Nam ex hoc noſtro Epigrammate abunde apparet, δαλὸν non *titionem* tantum ſignificare, quod autumabat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 39. — V. 4. Ἀσκληπιαδῶν. *in memoriam laborum Aſclepiadarum.* Quo haec referenda ſint, non docuit *Brodaeus*, qui omnes medicos Aſclepiadas appellatos fuiſſe, rem decantatiſſimam, demonſtrat. Senſus eſſe debet, Pharum, qui in Epigrammate noſtro loquitur, Aſclepiadarum cura et impenſis exſtructum eſſe. Jam conſtat, Smyrnae ſcholam Eraſiſtrateorum fuiſſe, de qua *Strabo* XII. p. 869. C. et omnino Aeſculapium magno honore in illa urbe cultum eſſe. Quanta autem Aſclepiadarum in eadem urbe auctoritas fuerit, intelligitur ex numis Smyrnaeis, quos, a *Chisbullo* acceptos, docte explicuit *Rich. Mead* in peculiari Diſſert. ad calcem Orationis anniverſ. Londin. 1724. Medicos illos publicis honoribus ap-

Smyrnaeos functos eſſe, ſuſpicatur *Sprengel.* in Hiſt. Medic. T. I. p. 402.

*CCCLXXIII.* Vat. C. p. 471. Plan. p. 370. St. 508. W. In Pharum turrem, ab Ammonio inſtauratam. Vide de eo Animadvſſ. T. II. P. II. p. 78. — V. 2. Haereo in verbis Ποσειδάωνος ἀπενθέα πυρσόν. Licet enim ἀπενθέα πυρσὸν de face explicare poſſis, quae calamitates a navigantibus prohibeat, minime tamen apparet, cur eadem *Neptuni* fax appelletur. Haec efficiunt, ut corrigendum exiſtimem:

ναύτῃσιν ἀλωομένοισιν ἀρήγων
εἰμὶ Ποσειδῶνος ἀ ν ὰ β έ ν θ ε α, πυρσὸν ἀνάπτων.

*trepidis ubi dulcia nautis Lumina noctivagae tollit Pharus aemula lunae.* quae ſunt *Statii* III. Sylv. V. 100. — V. 3. βαρυγδούποισιν. Eodem epitheto uſus *Pindar.* IV. Pyth. 373. βαρυγδούπων ἀνέμων στίχας. — ¶. 230.] V. 4. βασιλῆος πατήρ. Sic appellabantur Patricii CPoli. V. *Pancirolli* Notit. Imper. in Theſ. Graev. T. VII. p. 1345. et *Godofred.* ad Cod. Theodoſ. VI. tit. 6. — Ammonium, quem hoc Epigr. commemorat, ſub Anaſtaſio floruiſſe ſuſpicor, quem Imperatorem Pharum Alexandrinam, ruinas minantem, reſtituiſſe narrat *Procopius Sophiſta* in Panegyr. Anaſtaſii a *Villoiſonio* edito T. II. Anecdot. p. 41. *Ammonii* nomen lectum fuiſſe ſuſpicor in Inſcriptione vitioſe a *Pocockio* edita in Inſcriptt. antiq. p. 44. quam ſic legendam puto:

Εἰσοξόων τόδε θαῦμ' Ἀμμώνιον ἡγεμονῆα
πολλάκι . . . . . . μέλπε πορευόμενος.
δίψῃ τειρομένοισι μελισταγὲς ἤγαγεν ὕδωρ,
καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης εὗρε πόρον ὕδασιν.
καὶ τὰ μὲν [οὖν] κατέθηκεν ἐπὶ σκοπέλοις κελαρύζειν,
τὸ πρὶν ξηροτέροις καύμασι τειρομένοις.

τῷ νιν μηδ᾽ ἀπολῆγε, κέλευε δὲ πᾶσιν ὁδίταις
ὑμνεῖν Θαρσαλέως τῇδε πορευομένοις.
ἢ χαρίτων πόρον ἔσχεν ἐπιτρέψαντος Ἀρίστυ,
ὅς γέ μιν ἡμερίοις δεῖξεν ἀγαλλομένην.

— V. 5. μετ᾽ ἄγρια κύματα. poſtquam undarum furorem effugerunt.

*CCCLXXIV.* Vat. C. p. 474. Plan. p. 371. St. 509. W. In Aſclepiodotum, publici aedificii conditorem. — V. 1. πέτρην. Vat. et Plan. Ep. DCXV. Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐχὶ σιδήρου Φείδεται, ἀλλὰ μιῇ πάντ᾽ ὀλέκει δρεπάνῃ. ubi vide not. — V. 2. Ἀσκληπιοδότου. Is eſſe videtur, qui inter Procli diſcipulos claruit ſub Anaſtaſio Dicoro, de quo vide *Suidam* T. I. p. 352. cujus haec inprimis ad noſtrum Epigr. faciunt: Εὐφυὴς δὲ ἐκ παίδων γεγονὼς ἄχρι γήρως πολλὰ συνεισήνεγκεν εἰς τὰ ἱερὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἔκγονα μηχανήματα, ἀγάλματά τε διακοσμῶν, καὶ ὕμνους προστιθεὶς ἔστιν οἷς. His operibus, quae *Damaſcius* (ex hoc enim ſcriptore ſua excerpſit *Suidas*) τῆς Ἀσκληπιοδότου φύσεως ἔκγονα appellat, hunc quoque tholum annumerat Epigr. auctor. De eodem homine conſuli poteſt *Photius* in Bibl. nr. CCXLII. p. 1052. ſq. *Lambec.* ad *Codinum* nr. LXV. — V. 3. κε οἷα πόῤῥεν Vat. — V. 4. Θόλος. κυρίως μὲν καμάρα. καταχρηστικῶς δὲ οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην κατεσκευασμένος. Heſych. *Curvas* et *cavas* appellabant veteres. Cf. *Salmaſ.* ad Script. Hiſt. Aug. T. II. p. 550. et veterum grammaticorum loca a *Geſnero* excitata ad *Varron.* III. 5. 12.

*CCCLXXV.* Vat. C. p. 473. Plan. p. 371. St. 509. W. — V. 3. ,,τεῦξε Κλέης, Κλεάδος ἀγνῆς. Sic in Vat. membr. Juxta hanc lectionem viri nomen eſt Κλέης, mulieris autem Κλεάς, Κλεάδος. At quin falſa ſit, dubitationem omnem tollit lapis antiquus in Oxonienſi Muſeo, cujus Epigraphe habetur infra DCXII. e qua manife-

ſtum eſt hîc ſcribendum eſſe τεῦξε Κλέης Κλεάδας ἁγνῆς πόσις. Maritus Κλεάδας, uxor Κλέη. Idem videtur eſſe in utroque carmine ſacrorum Lernaeorum antiſtes, de quibus conſule *Meurſium* in Graecia feriata; eorum meminit etiam Strabo p. 371. διὰ δὲ τοὺς γενομένους καθαρμοὺς ἐν αὐτῇ παροιμία τις ἐξέπεσε, Λέρνη κακῶν.“ *Br.* Vulgo
Ηα
κλέης κλεάδης ἀγανῆς. In membr. Κλεάδος ἁγνης. — De Lerna agens *Pauſan.* II. 36. p. 198. καὶ τελετὴν Λερναῖα ἄγουσιν ἐνταῦθα Δήμητρι. — V. 4. Λερνέων α. π. ἀργιοφ. Vat. C. „Vulgo ἀργειοφάντης. Idem quod ἱεροφάντης eſt ὀργιοφάντης.“ *Br.* Sic etiam emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. *Lernae ſervans penetrale ſacerdos* vertit *Grotius.*

*Lect. p.* 288.] *CCCLXXV.*[b] Ex Chandleri Syllogе Inſcript. p. 11. W. In Meſſalinum, qui theatrum, neſcio quod, vetuſtate adfectum inſtauravit. — V. 1. ἔκτοθι, etiam externam ſpeciem admirata. — V. 4. ἀρηγοσύνη, ab ἀρήγειν, *opem* ſignificat, quam Meſſalinus ruenti theatro tulerat. Huic ejus auxilio vel tempus, quamvis omnia domans, ceſſit. i. e. injuriam temporum reparavit.

¶. 230.] *CCCLXXVI.* Vat. C. p. 483. Plan. p. 378. St. 516. W. „Hoc diſtichon merito inter aenigmata referendum erat, quod a Salmaſio expoſitum eſt in notis ad Hiſt. Aug. p. 485. A. (T. II. p. 803.) ipſum autem aenigma habet p. 483. (800.) ubi in hexametro melius legitur καὶ ἢν οἴξῃς, σύ με κλείσεις.“ *Br.* Vulgo legitur κλείσεις με. In Vat. membr. ἢν κλείσῃ μ' α. καὶ ἢν οἴξῃς με κλείσεις με. *Salmaſii* interpretatio huc redit: Κάγκελοι ſunt januae cancellatae et translucidae ex lignis reticulatim compoſitis textae; κιγκλίδας veteres Graeci appellabant; recentiores καγκέλλους et καγκελοθύρια. *Lucidas fores* appellat *Caſſiodorus*, *clauſtra patentia*, *feneſtratas januas.* Cancelli itaque, quando claudebantur, nihilominus tamen quodammodo aperti mane-

bant, nam διαφανεῖς erant; at ubi revera aperiebantur, tum vel intra ſeptum reducti, vel ad parietem reclinati non amplius apparebant, aut pariete oppoſito viſum non amplius transmittebant, et ſic quodammodo clauſi erant. In eundem modum hoc aenigma explicat *Huetius* p. 35. *Caſſiodorus* de iſtis cancellis L. XI. Ep. 6. *quamvis ſtudioſe claudas, neceſſe eſt, ut te cunctis aperias.* θύρας δικτυωτὰς διαφανεῖς appellat *Polyb.* XV. 28. Conf. collectanea *Godofredi* ad Codic. Theodoſi T. I. p. 83. ſq. ed. *Ritter.*

*CCCLXXVII.* Vat. C. p. 488. Plan. p. 378. St. 516. W. „Μινσώριον vox eſt barbara, quam male *Brodaeus menſam* interpretatur. Notat diſcum, lancem, une jatte, un plat. Vid. du Cange in Gloſſar. et Salmaſ. in Plin. p. 449. " *Br.* Lemma in Vat. C. et Plan. Εἰς μινσώριον ἔχον ιβ (τὰ δώδεκα) ζώδια καὶ ἕτερα. Erant enim in opere illo anaglypho non zodiaci tantum ſigna, ſed luna etiam ſoli oppoſita, plures ſtellae cum fixae tum errantes, expreſſae. Non praetermittenda, quae *Huetius* p. 35. docte ad hoc Epigr. monuit: „μινσώριον Latini *miſſorium* appellant. Frequens vox ea eſt in ſcriptoribus infimae latinitatis. Dictum eſt a miſſibus ſive ferculis et patinis, quae in eo ſtructae erant, et menſae inferebantur. Rectius dixeris *repoſitorium.* In repoſitoriis autem fabricandis ingenioſa erat et delicata veterum gula. Similia autem hujus alia duo in antiquorum libris deſcripta reperio, aliud ab Alexide, a Petronio aliud. Haec duodecim itidem ſigna zodiaci habebant in orbe diſpoſita; ſuper quae proprium et convenientem materiae ſtructor impoſuerat cibum. " Locus *Alexidis* eſt ap. *Athen.* L. II. p. 60. A. B. *Petronii* in Satyr. c. 35. — ¶. 231.] V. 3. ἀλιται. Vat. C. — V. 4. Sic *Theon Alex.* II. ἑπτὰ πολυπλανέες κατ' Ὀλύμπιον ἀστέρες οὐδὸν Εἱλεῦνται, καὶ τοῖσιν ἀεὶ κανονίζεται αἰών.

*Conſcia fati Sidera diverſos hominum variantia caſus* dixit *Manil.* initio operis.

*CCCLXXVIII.* Vat. C. p. 457. Εἰς μισσώριον ἔχον Ἀφροδίτην καὶ Ἔρωτα. Plan. p. 379. St. 517. W. Ineptum carmen. In anaglypho Venus conſpiciebatur, obſcoenis tantum partibus velatis; quatuor circa eam Amores volitabant. — V. 4. Ἀφροδίτας. V. C.

*CCCLXXIX.* Vat. C. p. 458. Plan. p. 362. St. 501. W. Reprehenditur ſculptor, quod Chriſtum recens natum, pacis inter homines auctorem, in ſcuto, non in cunis, repraeſentaverit. — ἀσπίδι τικτόμενον, ut Hercules ap. *Theocrit.* Eid. XXIV. 4. Cf. Ep. Heroic. XXXII. 7.

*CCCLXXX.* Ex *Bern. de Montfaucon* Diario Italico p. 427. *Wheler* Voyage p. 32. *Murator.* Theſaur. p. 1889. Jovianus gloriatur, quod, paganorum templis everſis, Chriſto ſacram aedem exſtruxerit. Hoc circa ann. 363. factum eſſe videtur. Ad noſtrum carmen facit inprimis *Libanius* in Monodia T. I. p. 509. ubi gentilium Diis levitatem ſuam exprobrans, quae Juliani mortem inſecuta ſint religionis mala recenſet: ἀμείνων ἄρα ἦν λογισμὸς ὁ τέως καταγελώμενος, ὃς πόλεμον ὑμῖν ἀράμενος πολύν τε καὶ σφοδρὸν καὶ ἄπαυστον, ἔσβεσε μὲν πῦρ ἱερόν, ἐπέσχε δὲ θυσιῶν ἡδονήν, βωμοὺς δὲ ἐφῆκε λακτίζουσιν ἀνατρέπειν, ἱερὰ δὲ καὶ νεὼς τοὺς μὲν ἔκλεισε, τοὺς δὲ κατέσκαψε, τοὺς δέ, βεβήλους ἀποφήνας, πόρνοις ἐνοικεῖν ἔδωκε. — V. 1. βασιλιαν. *Montf. Wheler.* — συνέριθον i. e. σύμμαχον. De metaphorico hujus vocabuli uſu vide *Ruhnken.* ad *Timae.* p. 242. — V. 3. ap. *Whelerum* legitur ante verſum ſecundum. — V. 4. ὀντιδανας. *Whel.* οὐτιδανῆς. agnoſcis humilem et abjectum Chriſtiani hominis animum.

*CCCLXXXI.* Vat. C. p. 377. Plan. p. 27. St. 40. W. — Oleae vitibus ſaepenumero commiſtae in eodem loco. *Marian.* Ep. II. καὶ λιπαρῆς εὔβοτρυν ἀν' ὀργάδα καρπὸς ἐλαίης Θάλλει ἐρισταφύλων παντόσε θειλοπέδων. Cf. *Co-*

*metae* Ep. III. — V. 2. ἄρατε. Vat. C. — θλίβετε, ut amantes. Cf. ad *Aſclepiad.* Ep. XII.

*CCCLXXXII.* Vat. C. p. 376. ἄδηλον ὑπό τινος εἰς δάφνην τὸ φυτόν. Plan. p. 26. St. 41. W. — In membr. lacuna eſt, quaſi verſus deſit. At nihil deeſt. — φ, πορεύεται, Ἄρης ἀναμίγνυται Δ. Vat. C.

¶. 232.] *CCCLXXXIII.* Vat. C. p. 373. Plan. p. 78. St. 114. W. In eodem argumento exornando plures exercuerunt ingenium. Cf. *Zelotum* Ep. I, II. — V. 2. γευσαμέναν. Vat. C.

*CCCLXXXIV.* Vat. C. p. 377. Plan. p. 79. St. 114. W. — V. 2. „Tres Planudeae codd. ἐξεκύλισε, recte.“ *Br.* Vulgo ἐξεκύλισσε. — V. 4. τόλμης οὔποτε φειδόμενοι. *audax omnia perpeti Gens humana. Horat.* I. Od. III. 25.

*CCCLXXXV.* Vat. C. p. 421. Plan. p. 79. St. 115. W. — V. 1. τίπτε με. Vat. C. — τέκτον dedit Vat. C. Vulgo τέκτων legitur, quod primus notavit Aldus in Lectt. Nam in Flor. pr. et Ald. 1. τέκνον habetur, quod etiam in marg. Wechel. reperio. — V. 3. „ὅτι. Ultima producitur vi caeſurae. Male in membranis ὅτοι. Non intellecta librariis metri ratio multas peperit corruptelas.“ *Br.* — ἀλώσιμον. *ventis obnoxiam*, vel *ventorum procellis expugnatam* vertendum cenſet *H. Stephanus* in Not. ad Ep. Select. p. 300.

*CCCLXXXVI.* Vat. C. p. 421. Plan. p. 2. St. 6. W. „Lemma in Vat. C. εἰς βότρυν ἄωρον κοπέντα. In optimo Planudeae codice Epigr. hoc legitur L. I. cap. εἰς οἶνον. In duobus aliis bis exſtat, capite εἰς ἄμπελον, et iterum cap. εἰς οἶνον. Hi altero in loco v. 3. habent ἀπό μιν βάλεν, quod praetuli.“ *Br.* *Agathiae* ingenium hoc Epigr. redolet. — V. 2. ἐξέταμεν. Vat. C. — V. 3. χείλεα στυφθείς. *Alcaeus Meſſ.* Ep. XVIII. πνιγόεσσαν ἄχερδον, ἀποστύφουσαν ὀδιτῶν χείλεα. — ἀπό μιν βάλεν ex ſuo Cod. notavit Aldus in Lectt. unde in Ald. 2. 3. Nic.

Sabienſ. aliasque fluxit. Caeterae ex ed. princ. χαμάδις βάλεν. — V. 4. νισσομένοις Vat. C. Ed. pr. et Junt. νεισσομένοις. Ald. 2. 3. et Nicol. Sab. νισσομενος. Lectt. Aldi νισσομένοις. recte. Vide *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* I. 53. p. 7. — V. 5. οἷα Λυκοῦργος Vat. C. Hoc revocandum deleta diſtinctione in fine verſus. Infeſtus ei ſit Bacchus, quod, ut Lycurgus olim, naſcentem ejus laetitiam exſtinxit. Hunc verborum nexum cum librarii non intelligerent, Λυκοῦργος in Λυκούργῳ mutarunt. — αὐξομέναν εὐφροσύναν. Vulgo et in Vat. C. — ἔσβεσεν. In deſcriptione feſti *Libanius* T. IV. p. 1056. τετάρτη δὴ ἡμέρα τὴν μὲν ἀκμὴν τῆς ἑορτῆς ἀμβλύνει, τὸ πᾶν δὲ οὐδ' ἡ μετ' ἐκείνην σβέσαι δύναιτ' ἄν. *Plutarch.* II. p. 783. F. τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν σβεννυμένην. — V. 7. Hujus enim uvae latex facile aliquem ad cantum excitare, aut triſtitiam et aegritudinem depellere potuiſſet. — V. 8. κάδεος. Vat. C.

*CCCLXXXVII.* Vat. C. p. 382. Plan. p. 23. St. 36. W. Bonae notae Epigramma, quod *Martorello* quoque, judici alioqui parum idoneo, perantiquum videtur in Opere de Theca calamaria p. 33. Loca veterum de calamo vide ap. *Herm. Hugonem* de Prima Scr. Origine p. 71. ed. *Trotzii*, qui et noſtrum Epigramma, ſed craſſis vitiis obſitum, repetivit. — V. 1. ἦ μὴν. Ed. Ald. 2. 3. Nic. Sab. id quod *Joſ. Scaligerum* induxiſſe videtur, ut ἦα μὲν emendandum conjiceret in not. mſt. — ἐμοῖο. nonnullae editt. — V. 2. οὐ σύκον, οὐ μῆλον Vat. C. quod in metrum peccat. In vulgata lectione brevis ſyllaba in caeſura pentametri poſt tot hujus licentiae exempla neminem facile offendet. — ¶. 233.] V. 3. ἐμύησ' Ἑλικωνίδα. pro ἔθηκε Ἑλ. me Muſarum ſacris initiavit. — V. 5. „In membr. ἔνθεν οἷα, quod etiam bonum, refertur enim ad γραφεῖον; vulgatum tamen ἔνθεος magis probo. Ex iisdem v. 6. λαλῶ. ἀφθέγκτῳ τῷδε λαλῶ στόματι, eadem antitheſis, quae in

*Antipatri Sid.* XCIII. καὶ τὸ κυβευθὲν Πνεῦμα δι' ἀφθέγκτων εἶπέ τις ἀστραγάλων, ubi perperam membranae διὰ φθεγκτῶν. « *Br.* Vulgo habetur λέγω. Similia comparavit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 410.

CCCLXXXVIII. Vat. C. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. De muneribus, quae Ajax et Hector ſibi invicem poſt monomachiam dederant, utrique pernicioſa. Ex Homer. Ιλ. η. 303. ſq. — Vulgatam ἡ χάρις εἰς θάνατος tacite mutavit *Brunckius*. Haud aliter tamen membr. Vat. exhibet, nec Cod. Conſtantini Laſcaris ap. *Iriarten.* In marg. Wechel. ἦν notatur. Nulla harum lectionum ſatis placet. — εἰς θάνατον debetur *Opſopoeo.*

CCCLXXXIX. Vat. C. p. 228. Plan. p. 238. St. 346. W. Imprimis comparanda ſunt verba *Teucri* ap. *Sophoclem* in Ajace v. 1027.

σκέψασθε πρὸς θεῶν τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν·
Ἕκτωρ μέν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι πρισθεὶς, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
ἐγνάπτετ' αἰέν, ἔςτ' ἀπέψυξεν βίον·
οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων,
πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
κἀκεῖνον Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος.

V. 1. 2. laudat *Suidas* in φέρασπις. T. III. p. 591. ubi ἔφερον legitur, minus recte. φέρασπις Ajax ob ingens, quo inſtructus erat, ſcutum: φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. — V. 4. Quo animo haec munera data eſſent, morientes experti ſunt. Laudat h. v. cum duobus ſqq. *Suidas* T. III. p. 106. in πείρησαν. δοκιμήν, ἀπόπειραν ἔλαβον. In Vat. C. πείρισαν. — V. 6. δίφρια. Vocabulum vix alibi obvium adverbii vim habet: ἐκ δίφρου συρόμενον. — V. 7. »Vulgo οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα. In ge-

nerali hac ſententia, qua carmen clauditur, ſenſus omnino πέμπεται requirit, quod habent Cod. Jani Laſcaris et Florent. edit. Ob metrum mutarunt in πέμπετο. Male. Tranſpoſitae voces ordini ſuo reſtituendae erant. Vide quae notavi ad Argentarii XIX." *Br.* A vulgata lectione nihil diſcrepant membr. Vat. et *Suidas*, qui hoc diſtichon profert ad αὐτοκτόνα. T. I. p. 386. — πέμπεται δῶρα eſt in Edit. pr. Ald. 1. 2. 3. Hoc licet probari non poſſit, non magis tamen probanda cl. editoris tranſpoſitio, quae rhythmi elegantiam tollit; et verba minus apte collocat. Vitioſum eſſe videtur verbum πέμπεται, quod pro meo quidem ſenſu elumbe eſt. Fac fuiſſe:

οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτακτόνα δῶρα πέλονται

et nihil offendes. Non tamen dico, ſic ſcriptum fuiſſe; ſed hac vel tali emendatione hujus verſus difficultatem minori, quam a cl. editore factum eſt, opera tolli potuiſſe. — Reſpexit poëta verſum in *Sophoclis* Tragoedia 665. ubi Ajax, de Hectoris gladio locutus, ἐχθρῶν, inquit, ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Cf. *Schott.* ad *Zenob.* Cent. IV. 4. p. 79.

CCCXC. Vat. C. p. 375. Plan. p. 28. St. 43. W. Ex Cod. hoc carmen profert *Bandinus* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 297. ubi duo priora diſticha junctim leguntur cum Ep. *Palladae* XLI. — De ſcuto Achillis, poſt Ulyſſis naufragium, ad Ajacis tumulum fluctibus delato. *Pauſan* I. 35. p. 86. Λόγον δὲ τῶν μὲν Αἰολέων, τῶν ὕστερον οἰκησάντων Ἴλιον, ἐς τὴν κρίσιν τὴν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις ἤκουσα· οἵ, τῆς ναυηγίας Ὀδυσσεῖ συμβάσης, ἐξενεχθῆναι κατὰ τὸν τάφον τὸν Αἴαντος τὰ ὅπλα λέγουσιν. — V. 2. Δ. ἦρε. Vat. C. — V. 4. ὤμισεν. Vat. C. — V. 4. 5. „Ultimo diſticho e membr. addito mancum eſt hoc Epigr. in Planudea, cujus hexameter in ſequ. carmen irrepſit." *Br.*

Cauſa et fons erroris, quomodo factum ſit, ut ultimum diſtichon omitteretur a *Planude*, apparet ex Vat. C. ubi v. 1. inſequentis Epigrammatis poſt v. 4. noſtri carminis legitur, ita ut ejus reliqua pars noſtrum ſequatur. — V. 6. Σαλαμίς. Salaminius Ajax ejusque patria, in quam herois gloria redundat; ne quis Ajacem in patria ſepultum eſſe ſuſpicetur.

CCCXCI. Vat. C. p. 375. In Plan. p. 28. St. 44. W. uno verſu auctius legitur hoc carmen. Vide ad Ep. praeced. — V. 1. δίκασεν. Vat. et Plan. — Ἀθήνης. Ex *Homeri* Οδ. λ. 546. παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. qui locus totius fabulae de Ulyſſis certamine cum Ajace fundus eſt. Hinc *Leſches* etiam Ulyſſem Achillis arma κατὰ βούλησιν Ἀθήνης accepiſſe tradiderat, ut conſtat ex *Procli* Excerpt. p. 35. — V. 2. σῆμα τινάσσει. tumulum Ajacis tundit, fluctibus crebro admotum. — ¶. 234.] V. 3. αὐτὸν σὲ καλέουσα. Vat. C.

CCCXCII. Vat. C. p. 472. Plan. p. 373. St. 512. W. Ineptum diſtichon. — V. 1. Ἀλφειός. Vat. C. — V. 2. ποταμὸν εὖρ. Vat.

CCCXCIII. Ex *Strabone*, qui hoc Epigr. ex Eratoſthene laudat, L. II. p. 126. B. relatum eſt in Append. Anth. Steph. p. 533. St. *28. W. Inſculptum erat hydriae aëneae, gelu ruptae, quam ſacerdos Aeſculapii in Dei templo, quod apud Panticapaeum erat ad Bosporum, cum inſcriptione dedicaverat. Exempla prodigii, quo aqua in glaciem mutata ferrea vaſa perruperit, protulit *Krieſius* in *Euler's Briefen* T. III. p. 347.

CCCXCIV. Append. Planud. p. 533. St. *28. W. Ex *Athenaeo* L. X. p. 442. F. qui de populis vino deditis haec habet: Πολέμων δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ πόλεις Ἐπιγραμμάτων περὶ Ἠλείων παρατίθεται τόδε τὸ Ἐπίγραμμα· Ἦλις κ. τ. λ. — V. 2. σοίη δή. Vulgo ap. Athen.

¶. 334.] *CCCXCIV.*[b] Ex *Syneſii* Epiſt. CXXVII. p. 262. A. Legitur etiam ap. *Suidam* in φρῦνος T. III. p. 638. ubi v. 2. λυσσητῆρα habetur, metro refragante. Priorem verſum etiam in Λακιδέας exhibet T. II. p. 410. Turbato ordine idem in Λυσσάνιε T. II. p. 475. καὶ κύνα λυσσητὴν Ἀσπίδα κ. τ. λ. Acumen hujus Epigrammatis *Muretus* in Var. Lect. L. XI. 9. p. 259. comparavit acumini in verſibus *Eubuli* ap. *Athen.* L. I. p. 8. B. Εἰσὶν ἡμῖν τῶν κεκλημένων δύο Ἐπὶ δεῖπνον ἄμαχοι Φιλοκράτης καὶ Φιλοκράτης· Ἕνα γὰρ ἐκεῖνον ὄντα δύο λογίζομαι, Μᾶλλον δὲ τρεῖς.

*CCCXCV.* Append. Anth. St. p. 533. * 29. W. ex *Athenaeo* L. VIII. p. 337. F. qui, acuto tibicinis cujusdam dicto relato, haec ſubjicit: οὐκ ἀνοήτως τοῦτο φήσας ὁ αὐλητής· λόγος γὰρ παλαιός, ὡς ὅτι ἀνδρὶ μὲν κ. τ. λ. *Caſaubonus* in Animadvſſ. p. 588. vulgatam lectionem impugnat his allatis: Tibicines dum tibias inflant, mentem amittere dicuntur; ſi amittunt ergo, habent; quare falſum illud in priore θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν. Aut igitur commoda interpretatione molliendum, quod dictum videtur duriuscule, et accipiendum quaſi diceret, datam quidem et tibicinibus mentem a Diis, ſed non firmam nec perpetuam, verum quae tunc illis adimatur, cum tibias inflant, aut legendum: νόον εἰςενέφυσαν. Stant ab hac emendatione non codices quidem, in queis vulgata lectio habetur, at particulae μὲν et ἀλλά, ſi volumus earum vim recta ratione expendere. Haec *Caſaubonus.* Amplexus eſt ejus emendationem V. cl. *Boettigerus* in Muſeo Attico T. I. Faſc. II. p. 348. ubi plura veterum dicta de tibicinibus expenduntur. Vulgata quo modo ferri poſſit, non video, cum poëta ſine dubio dicere debuiſſet ἢ νόον οὐκ ἐν. ἢ ἅμα τῷ φ. etc. *Caſauboni* autem emendationem commendat etiam τὸ παράδοξον, quod inde exiſtit, cum prior verſus tibicinum laudem promittat. *Grotius* tamen vulgatam ſequi ma-

luit, ſenſu admiſſo, quem ut graeca verba ferant, vereor:

*Ne tibicinibus mens conſtet, lege Deorum*
*Cautum eſt; cum flatu nam ſimul avolitat.*

CCCXCVI. Vat. C. p. 317. Primus edidit *L. Holſtenius* ad *Stephan. Byz.* v. Ἰκαρίη. p. 145. *Reiskius* in Anth. nr. 686. p. 128. inter Jenſiana nr. 35. Poëta in mare Icarium, ut importunum, invehitur. — V. 1. νεόφυτον. Vat. C. νεόφαιτον. *Holſten.* νεόφοιτον, quod *Br.* dedit, reperitur in ap. Ruhnk. nec aliter emendavit *Reiskius* et *Heringa* in Obſſ. p. 264. Sic appellatur aër, tum primum Icari tentatus alis. — V. 2. „In cod. τύμβε κακοδρομίης. quod merito *Reiskio* diſplicuit, qui tamen, quod in Epigrammate corruptus occurrat verſiculus, ideo affirmare non debebat, *nunquam fuiſſe poëtas optimos dicendi magiſtros.*" *Br.* Sed quo ſponſore, quaeſo, *Brunckio* credemus, hunc verſum depravatum eſſe et πτεροδρομίης ſcribi debuiſſe? κακοδρομίη certe imperito librario minime imputaverim; verbum ſcilicet eleganter compoſitum, ut κακοκρισίη ſupra Ep. CCCXC. κακοσπορίη Ep. CCCCL. et alia, quae enumerare nihil attinet. At epitheton πικρῆς huic voci additum abundare videtur. Fateor. Tum vero potius epitheton emendaverim, quam ſubſtantivum; ſive potius conceſſerim, poëtam paulo negligentius ſcripſiſſe. *Reiskius* νεφοδρομίης conjiciebat. — V. 3. Utinam nec Icarus te vidiſſet, nec omnino Triton tibi locum in maris ſuperficie tribuiſſet, i. e. utinam omnino non eſſes. Quod h. l. Tritoni tribuitur, idem aliis Diis ſimili phantaſmate tribuit *Oppian.* II. Hal. 30. Θεὸς – ὃς καὶ πρῶτα μεσσοῤῥαγέας κενεῶνας Γαίης ἀγρομένοισιν ἐνιπλήσας ποταμοῖσι Πευκεδανὴν ἀνέηκε καὶ ἐξέστεψε θάλασσαν, Ὀφρύσι καὶ ῥηγμῖσι περίδρομον ἀμφιπεδήσας, Εἴτε μιν εὐρυμέδοντα Ποσειδάωνα καλέ-

ϑαι, Εἴτ' ἄρα καὶ Νηρῆα παλαίφατον, εἴτ' ἄρα Φόρκυν Βέλτερον, εἴτε τιν' ἄλλον ἁλὸς θεὸν ἰθυντῆρα. — Pro κεῖνος in Ap. *Rubnk.* et *Guy.* αὐτὸς legitur. — ¶. 235.] V. 5. Nullum habes portum, quo naves tuto morari poſſint, nec verſus borealem, nec ad auſtralem plagam. — ἐφόρμισις Ap. *Guy.* et *R.* — βόρειος. Vat. C. et ſic *Jenſ.* et *Holſt.* At κλίτος neutram terminationem flagitabat. — V. 6. ἄγειν. Vat. C. *Jenſ. Holſt.* ἀγὴν, quod Ap. *Guy.* et *R.* exhibet, *Salmaſii* ſagacitati deberi videtur. νοτίη ἀγὴ κύματος eſt circumſcriptio maris auſtralis plagae. ἀγή. ἡ κλάσις τοῦ κύματος. *Suid.* — *Apollon. Rhod.* L. I. 554. πολιῇ ἐπὶ κύματος ἀγῇ τέγγε πόδας. Ibid. L. IV. 941. ὑψοῦ ἐπ' αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς. Praeclare *Valckenarius* emendavit ap. *Moſchum* Eid. II. 36. τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἀγῇ pro ἠχῇ. quod *Brunckius* recipere non dubitavit. Cf. de hac voce *Abreſch.* in Miſcell. Obſſ. V. 1. p. 82. et quae de κυματωγὴ monuit *Weſſeling.* in Diſſert. Herodot. p. 207. et *Valcken.* ad *Herodot.* IV. p. 367. 54. — V. 8. ὅσσον a *Jenſio* omiſſum *Reiskius* reſtituit ex Ap. Holſten. Cf. *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 81. Mire hoc Epigr. vertit *Leichius* in Praef. ad Carm. Sepulcr. p. XII.

*CCCXCVII.* Vat. C. p. 390. Edidit *Reisk.* in Anth. nr. 756. p. 156. inter Jenſiana nr. 105. — V. 1. μετοκλάζεις. Vat. C. quod emendavit *Ruhnk.* in Epiſt. crit. p. 122. comparato *Homeri* Ιλ. π. 428. et *Heſiodi* Scut. 405. οἱ δ' ὥςτ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ, μεγάλα κλάζοντε μάχονται. — V. 2. ἔῤῥεξεν. Vat. C. — ἐξοφερ *Jenſ.* quod correxit *Leich.* in Praef. ad Sepulcr. p. XIV. — V. 3. πτερὰ πυκνὰ βαλοῦσα. Etiam hoc ductum ex Ιλ. λ. 455. οἰωνοὶ — περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Cf. ad *Anytes* Ep. XI. T. I. P. I. p. 428.

*CCCXCVIII.* Vat. C. p. 305. ſq. Edidit hoc carmen *Valeſius* ad *Euſeb.* Hiſt. Eccl. IV. 2. *Holſten.* et *Berkel.* ad *Steph. Byz.* in Νασαμῶνες. *Dodwell.* de Patriā

et Aetate Dion. Perieg. §. 4. *Reisk.* in Anth. nr. 708. p. 137. ex Jenſ. nr. 58. „Lemma in Vat. C. ὅτι Καῖσαρ ἐξεκάθηρε Λιβύην τῶν ἐνοικούντων θηρίων καὶ ἐποίησεν οἰκεῖσθαι. Falſus mihi videtur graeculus hujus tituli auctor, neque hîc ad colonias reſpici credo, quibus Imper. Hadrianus Libyam frequentavit, quae Valeſii eſt opinio ad Euſeb. Hiſt. Eccl. IV. 2. ubi hoc carmen protulit; factum fuiſſe credo in ſpectaculum ab Imperatore quodam editum, in quo leonum ſtupendus numerus caeſus fuerit, quale fuit illud Neronis, de quo Dio p. 988. in quo tercenti leones ab equitibus haſtis confixi ſunt. Hinc v. 6. corruptam codicis lectionem emendavi ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἔθηκεν ὁ παῖς. Ultima Salmaſio ſcrupulum non injiciebant; ſed αἰχμηταῖς mutabat in αἱμασιάν." *Br.* Lemma graecum cum veriſſima cl. editoris interpretatione facile conciliari poteſt; nihil enim continet, niſi multas feras ex Libya captas eſſe; poſteriora verba καὶ ἐποίησεν οἰκεῖσθαι, ultimum diſtichon interpretantur, quo poëta regiones illas olim infeſtiſſimas, tot belluis inde abductis, habitabiles fuiſſe factas ait. Quanta autem tum leonum tum aliarum Africanarum ferarum vis ad publica ſpectacula Romam devecta ſit, vix credideris, niſi certa teſtimonia haberemus. Gordianus uno die feras Libycas centum exhibuit; urſos uno die mille; ſecundum *Julium Capit.* in Scr. H. Aug. T. II. p. 78. Sed centum leones ſimul exhibere, ſolemne erat. Nullus autem Imperatorum ſuperavit Probum, qui *Vopisco* narrante T. II. p. 678. una miſſione centum jubatos leones emiſit, deinde centum leopardos Libycos, totidemque Syriacos, centum leaenas et urſos ſimul trecentos. De numero leonum his certaminibus vehementer imminuto monuit quaedam *Zimmerm.* in Zoologia geogr. p. 388. — V. 1. ἐσχατιαί. Ultimi terrae habitabilis tractus. Vide *Weſſeling.* ad *Herodot.* p. 254. — V. 2. ἔθνεσιν ἠπει-

ρῶν ν. Vat. C. „Iſtud ἠπείρου nihil prorſus ſignificat, et adeo eſt otioſum, ut ſine ſenſus detrimento abeſſe poſſit, nec tanquam poëticae orationis ornamentum retineri debuerit; ideo repoſui αἰχμηρά.“ *Br.* *Reiskius* νηπείροις repoſuit, optione lectoribus data, num malint hoc, an ἔθνεσιν ἠπείροις, nam eodem redire, cum νήπειρος et ἤπειρος pro ἄπειρος ſit poſitum. Talia nonnunquam exciderunt viro alioqui doctiſſimo. Elegans autem cl. editoris lectio tam longe abeſt a ſcriptura codicis, ut librarium tantopere aberraſſe vix ſit credibile. Scribendum fortaſſe:

οὐκ ἔτι θηρῶν
ἔθνεσι ληστήρων νῶτα βαρυνόμεναι.

V. 3. η χ'οι Vat. C. unde nonnulli ἠχοῖ fecerunt. Inepta hoc verſu molitur *Reiskius*, quorum eum merito poenituit, cum notas ſcriberet. Totus verſus in membr. ſic legitur: η χ'οι ἐρημαιαισιν ἐπιπτυσσεσθε λ. quem ſic, ut *Br.* edidit, ſcriptum reperio in Ap. Guy. In lectione membr. fortaſſe οὐκέτ' latet. — ἐρημαίῃσιν ὠρυγαῖς eleganter dictum de rugitu leonum ἐν ἐρήμοις τόποις, qui cum expaveſcere dicuntur. — V. 4. ἐπεὶ ἀνίερηθμον. Vat. In marg. Ap. Guy. νήριθμον notatum reperio, quod Brunckianae lectioni fortaſſe praeferendum. — V. 6. αἰχμηταῖς Κ. ἔθηκεν ὁ παῖς. Vat. C. unde *Valeſius* fecit l. c. ἐς μίαν αἰχμηταῖς Κ. ἔθηκεν ὄπα *militibus ſub unum ſimul adſpectum ſubjecit.* *Reiskius* dedit: ἐς μ. αἰχμητὴς Κ. ἔθηκεν ὀπάν *in unam caveam.* in lectionibus autem hanc emendationem propoſuit ἐς μ. αἰχμηταῖς Κ. ἔθηκε νέοις. *in unum locum congregatos exbibuit bellicoſis, haſta gaudentibus tractanda juvenibus.* Quae omnia non magis probanda ac *Bernardi* conjectura in literis ad *Reiskium* propoſita p. 507. δέσμιον αἰχμητὴς Καῖσαρ ἔθηκεν ὀπαῖς. — Mihi primum αἰχμηταῖς temere mutandum non videtur. Feras enim in ejusmodi muneribus armatis objectas eſſe

conſtat. *Dio Caſſ.* L. LXI. 9. p. 988. τετρακοσίας τε ἄρκτους καὶ τριακοσίους λέοντας οἱ ἱππεῖς οἱ σωματοφύλακες τοῦ Νέρωνος κατηκόντισαν. Deinde ἐς μίαν minime opus eſt cum ſubſtantivo jungatur, cum per ſe *junctim*, *ſimul*, ſignificet, ut ap. *Homer.* Ιλ. β. 379. εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν. *Aelian.* Hiſt. An. V. 9. εἰς μίαν νοεῖν καὶ τὴν αὐτήν. *Meleag* Ep. CXXVIII. 13. ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἔρωτι Καὶ Χάριτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἡρμόσαο. Cf. *Abreſcb.* in Auct. ad Thucyd. p. 368. Fortaſſe igitur in poſtremis verſus noſtri verbis ΕΘΗΚΕΝΟΠΑΙC latet ΕΦΗΚΕ ΜΕΓΑC; niſi forte quis malit:

ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἐφῆκε θοαῖς.

V. 9. Loca olim ob feras deſerta nunc armenta frequentant. Similiter de Hercule Nemeaei leonis victore Ep. *Archiae* XXVII. ποίμνας ἐξελάσασθε· πάλιν μυκηθμὸν ἀκούσοι Ἠχὼ ἐρημαίης ἐνναέτειρα νάπης.

CCCXCIX. Vat. Cod. p. 411. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 792. p. 171. inter Jenſian. nr. 141. „E manifeſto carminis ſenſu lemma addidi; ineptum enim eſt illud, quod in membr. eſt: ἄδηλον ἐπὶ τίνι ἁρμόζει τὸ ἐπίγραμμα." *Br.* — V. 1. „Male membr. ἀλικλαύστου et v. 2. εὐαλθές. [Hoc falſum. In Ap. certe Gothano εὐαλδὲς habetur]. Hoc recte Salmaſius emendavit, licet ſui non memor poſtea in Plin. p. 806. ubi hunc verſiculum profert, ſcribat εὐανθές, et in fine ἀπαινυμένα. Cod. ἀπαινομέναι [ἀπαινυμένα potius.] et Salmaſius in marg. emendaverat ἀναινομένα, *recuſans* i. e. *vitans*, quod praetuli." *Br.* Ap. *Jenſ.* ἀλικαύτου. *Hering.* in Obſſ. p. 271. ἀλικλύστου emendavit, quod etiam in marg. Ap. Guy. legitur cum nota: De concha accipiendum videtur, in qua dormientis Amoris ſimulacrum poſitum erat. — ἧμαν. *Reisk.* — V. 2. εὐαλδές. *Heſych.* εὐαλδῆ. εὐαυξῆ. ubi vide *Intrpp.* — In fine vſ. haud ſcio an vera ſit membr. lectio ἀπαινυμέ-

να, quod eodem fortaſſe ſenſu accipi poteſt, quo ἐπαύρεσθαι, et *frui* ap. Latinos: ut ſcilicet concha adhaerens ſaxo, quod alga marina circumdabat, *algae* illius *particeps fuiſſe* dicatur. *Reiskius* dedit ἐπεννυμένα, *marina alga* quaſi *veſtita et obſita.* — V. 3. κόλποις ἔντοθεν. Vat. C. quod omnes certatim emendaverunt.

¶. 236.] *CD.* Ex *Agathiae* Hiſtor. p. 43. ed. Vulc. Legitur etiam ap. *Conſtantin. Porphyrogen.* de Them. L. II. nr. 79. ubi *Bandurius* illud ex *Agathia* emendatius exſcribendum curavit T. I. p. 29. Cf. notas T. II. p. 30. Repetivit *Reineſius* in Inſcriptt. p. 349. *Bonada* in Anthol. p. 541. *Grotius* in Mantiſſa Quarta. T. III. p. 442. — Inſcriptum erat lapidi ad ripas fluminis Caſolini, ubi Franci, duce Butelino in Italiam irrumpentes, a Narſe ſuperati fuerant anno p. Chr. 554. Cf. *Gibbon.* in Hiſt. cadentis Imper. Rom. T. VII. p. 346. ſqq. — V. 1. Κασωλίνου. Ap. Agath. et Conſt. Κασουδίνου. Alii Caſilinum appellant, et pro Vulturno habent in Campania, ad cujus utramque ripam oppidum Caſilinum erat conditum. — V. 2. δέξατο Τυρσηνὶς αἰχῃ .... *Conſt.* ap. quem reliqua deſunt cum verſu ſq. integro. Habuit, ut ſuſpicari licet: δ. Τυρσηνῆς αἰγιαλὸς κροκάλης. — V. 5. ὄλβιον καὶ τ. Cod. Conſt. et in fin. δεινὸν ἐρευθ. — Tropaei loco fluvius habebit barbarorum ſanguinem.

*CDI.* Ex *P. Lucae* Itiner. Aſiat. nr. 65. ubi male diſtinctum et paſſim depravatum exhibetur, emendatius dedit *Heringa* in Obſſ. p. 147. quem *Brunckius* ſequitur. Ponti inſculptum fuiſſe videtur Epigramma, quo Auxentius quidam Cydnum fluvium junxerat. — V. 2. χειμερίοισι δρόμοις. Ad frigidas Cydni aquas referendum, quibus τὸ ψυχρὸν καὶ τραχὺ tribuit *Strabo* L. XIV. p. 990. C. Ne de rapido curſu cogites, vetat *Curtius* L. III. 4. 7. qui eum *leni tractu e fontibus labi, nec torrentes in eum incurrere* dicit; et *Tibull.* I. 7. 1

*An te, Cydne, canam, tacitis qui leniter undis Coeruleis placidis per vada ſerpis aquis.* — V. 5. πρόσθενα πειρειησινοσκο. *Lucas.* quod in ἀπειροσύνῃσι ſive ἀπειρεσίῃσι νόοιο mutavit *Heringa.* Senſus eſt, jam alios pontes ibidem exſtruxiſſe, ſed pro aquarum vi debiliores. — V. 8. πρηΰτερος. Similiter *Horatius* II. Od. IX. 21. *Medumque flumen gentibus additum victis, minores volvere vortices.* ubi vide *Mitſcherl.* et *Burm.* ad Anth. Lat. T. I, p. 230. — V. 9. Hinc apparere videtur, Auxentium architectum fuiſſe, idque opus perfeciſſe, Pitho Ciliciae praefecturam obtinente. *Brunckius* nomen praeſidis Πίθου corruptum cenſet. — V. 12. ζεῦξαν. Nili ripae in oſtiis pontibus junctae. *Diodor.* L. I. 32. p. 39. ἔστι δὲ καὶ ἕτερα στόματα — ἐφ' ἑκάστῳ δὲ πόλις τετείχισται διαιρουμένη τῷ ποταμῷ, καὶ καθ' ἑκάτερον μέρος τῆς ἐκβολῆς ζεύγμασι καὶ φυλακαῖς εὐκαίροις διειλημμένη. Ibid. L. XV. 42. p. 34. τοῦ γὰρ Νείλου τὰς εἰς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος ἐκβολὰς ποιουμένου, καθ' ἕκαστον τῶν στομάτων πόλις κατεσκεύαστο, πύργους μεγάλους ἔχουσα καθ' ἑκάτερον τοῦ ῥείθρου, καὶ ξυλίνην γέφυραν τοῦ εἴσπλου κυριεύουσαν.

*CDII.* Vat. C. p. 620. Edidit *Philib. de la Mare* in Vitis Guijon. nr. VIII. Eandem ſententiam plures protulerunt. *Xenophon* de Venat. II. 1. juvenes hortatur, ne venationis ſtudia negligant: ἐκ τούτων γὰρ γίγνονται τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀγαθοί, εἴς τε τὰ ἄλλα. et c. XII. 1. τάδε πρὸς τὸν πόλεμον μάλιστα παιδεύει *Liban.* Or. V. T. I. p. 230. ed. *Reisk.* ὅλως δὲ ὅστις θηρᾷν ἀγαθὸς, οὗτος καὶ πολεμεῖν ἀγαθός· ἀγαθὴ γὰρ πολέμου διδάσκαλος ἡ θήρα. *Plinius* in Paneg. 81. 2. de venatione agens: *Olim haec experientia juventutis, haec voluptas erat: his artibus futuri duces imbuebantur: certare cum fugacibus feris curſu, cum audacibus robore, cum callidis aſtu.* Ipſo verbo μελέτη in hac re utitur *Athen.* L. I. p. 24. C. καὶ ἐπὶ κυνηγέσια ἐξιᾶσιν οἱ νέοι πρὸς μελέτην τῶν πολεμικῶν κινδύνων. et *Pollux* Praef. ad L. V. p. 457. venationem eſſe

ait εἰρηνικῆς τε καρτερίας ἅμα καὶ πολεμικῆς τόλμης μελέτημα. Qui plura cupit, adeat *Rittershuſ.* ad *Oppian.* I. Cyneg. 86. p. 12.

*CDIII.* Ex *Gruteri* Inſcriptt. p. 399. *Hagenbuch.* Epiſt. ad Blaurerum p. 85. Adhaeret hoc diſtichon Inſcriptioni latinae in honorem *Cronii Euſebii*, Conſularis Aemiliae, cui ob vitam et eloquentiam monimenti honor delatus eſt. Meminit ejusdem, ut videtur, Euſebii *Symmachus* IX. Ep. 52. Sed plures illo nomine inſignes vixerunt iſtis temporibus, de quibus vide *Ritterum* in *Godofredi* Proſopogr. Cod. Theod. T. VI. P. II. p. 51. ſq. — Vitioſe habetur ap. *Gruterum*:

ΗΜΙΗΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΛΟΤΙΤΟ ΑΙΝΕΣΤΗΣΑΝΤΟ
ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΤΟΝ ΣΟΦΟΝ ΕΥΣΕΒΙΟΝ.

quod *Hagenb.* ſic emendavit, ut ap. *Brunckium* legitur. λόγιον eſt pro λογιότης, ἡ ἐν τῷ λέγειν δεινότης. Ut Ep. DXXXIII. Herodotus ἱστορίης πρύτανις appellatur, Democritus ποιμὴν μύθων ap. *Timon.* in *Diog. Laërtii* Vit. P. p. 247. ſic Euſebius ἄρχων λογίου, *eloquentiae* princeps. Tireſias ap. *Aeſchyl.* VII. c. Th. 27. τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων. In ſtatua Proaereſii, maximi nominis Sophiſtae, ſcriptum: Ἡ βασιλεύουσα Ῥώμη τὸν βασιλεύοντα λόγων. quod tradit *Eunapius* in Vita Proaereſii. Cf. *Wernsd.* ad *Himer.* XIV. 8. p. 617. *Fiſcher* ad *Anacr.* p. 106. — βασιλεῖς ſcribendum eſſe docet latina Inſcriptio: PETITIONE. SENATUS. CONTEMPLATIONE. VITAE. ATQUE. ELOQUENTIAE. EJUS. AB. INVICTIS. PRINCIPIBUS. EST. DELATA.

¶. 237.] *CDIV.* Vat. C. p. 376. et iterum p. 568. εἰς γέροντα ὀξύχολον. Plan. p. 21. St. 33. W. *Palladae* ingenium ſapit. Schol. in ed. Wechel. confert verſus *Antiphanis*, unde hoc Epigramma derivatum vi-

detur. Leguntur ap. *Stobae.* in Flor. CXVIII. p. 589. 13. *Gesn.* p. 479. *Grot.*

> σφόδρα τί ἐστιν ὁ βίος ἡμῶν οἴνῳ προσφερής,
> ὅταν ᾖ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὄξος γίνεται.

ubi prioris ſenarii vitium in oculos incurrit. Scribendum verbis leviter transpoſitis:

> σφόδρ' ἐστιν ἡμῶν ὁ βίος οἴνῳ προσφερής.

V. 3. ἀπαντλήσας. Vat. C. utroque loco.

*CDV.* Vat. C. p. 505. Plan. p. 20. St. 32. W. Comici fortaſſe ſenarii. In eandem fere ſententiam neſcio quis in Anth. Lat. T. I. p. 574.

> *Tam malum eſt foris amica, quam malum eſt uxor domi;*
> *Nemo non haec vera dicit, nemo non contra facit.*

*CDVI.* Vat. C. p. 377. Plan. p. 19. St. 31. W.

*CDVII.* Vat. C. p. 229. Plan. p. 223. St. 324. W. Poëta, cui Chaldaei triginta ſex annos ad vivendum deſtinaverant, ſe longiorem vitam deſiderare negat. Conf. *Antip. Theſſ.* Ep. VI. quod hinc fortaſſe expreſſum. — V. 1. ἔθηκεν. Vat. — V. 3. ὁ γὰρ χρόνος. pro οὗτος γὰρ ὁ χρ. Hoc enim temporis ſpatio pulcherrimus aetatis flos continetur. — V. 4. Brevis vita longiori praeferenda, cum multi anni voluptati nihil adjiciant, mors autem ne a longaeviſſimis quidem vitari poſſit.

*CDVIII.* Vat. C. p. 379. Plan. p. 16. St. 27. W. Seculum incuſat poëta, quod et malis abundet et ſtul-

torum largum proventum habeat. — V. 3. τὸ πλέον corrigit *Wakefield.* in Silv. crit. T. II. p. 155. et ſq. verſ. πάντως. Neutrum probaverim. — V. 6. μεριμνῶν Vat. C. — Si vos reſpicio, veſtrum morem imitaturus, in medio inter riſum et lacrymas poſitus, neſcio, quomodo utrumque ſimul facere poſſim.

¶. 238.] *CDIX.* Bis in membr. Vat. legitur p. 494. et p. 568. In Plan. p. 39. St. 58. W. *Luciano* tribuitur. Cf. *Luciani* Opera T. III. p. 676. ed. R. In Cod. Vat. loco priore *Luciani* Epigrammata praecedunt et ſequuntur; hinc *Planudis* error, qui ad lemma adſcriptum ἄδηλον non advertit animum. In altero loco, ubi hoc diſtichon a diverſa manu, vacui explendi cauſa, adſcriptum eſt, nullum lemma adpictum. — Similis argumenti Epigr. cui initium fuit: Ἁ χάρις ἁ βραδύπους ἄχαρις χάρις, vertit *Auſonius* Ep. LXXXII.

*Gratia, quae tarda eſt, ingrata eſt; gratia namque*
*Cum fieri properat, gratia grata magis.*

Noſtrum ipſum fortaſſe ſic expreſſit:

*Si bene quid facias, facias cito; nam cito factum*
*Gratum erit, ingratum gratia tarda facit.*

*Seneca* de Benef. II. 1. *Ingratum eſt beneficium, quod diu inter manus dantis haeſit, quod quis aegre dimittere viſus eſt, et ſic, tanquam ſibi eriperet. – Gratiſſima ſunt beneficia parata, facilia et occurrentia, ubi nulla mora fuit, niſi in accipientis verecundia.* *Ariſtoph.* Eccleſ. 578. ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον. *Apollon. Rhod.* III. 143. μηδέ τις ἔστω Ἀμβολίη· δὴ κεν γὰρ ἀφαυροτέρη χάρις εἴη. Hinc paraſitus ap. *Alciphron.* I. 22. p. 90. mo-

ram voluptatis impatientius fert, quam ipſa voluptate gaudet: οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς ἡδέσιν ἡσθείς, ὅσον ἐπὶ τῇ παρολκῇ τῆς ἀβροδιαίτης ἐκτακείς. Sic hic locus corrigendus videtur, cum vulgo inepte legatur τῆς βραδυτῆτος. *Suidas*: Ἁβροδιαίτη. τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἁπαλή. — V. 2. γένοιτο. Cod. Dorvill.

*CDX.* Vat. C. p. 368. Ἀδέσποτον. Εἴς τινα ἀγρὸν Ἀχαιμενίδου ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον μετερχόμενον. In Plan. p. 110. St. 161. W. hoc quoque Epigr. *Luciano* tribuitur. Ad eum refertur in Schol. ad Nigrin. §. 26. T. I. p. 49. ed. Bip. ubi prius diſtichon cum parte v. 3. legitur. — V. 1. Eandem fere ſententiam expreſſiſſe videtur *Menander* in Ἀῤῥηφόροις ἢ Αὐλητρίσι ap. *Stobae.* in Flor. T. LX. p. 231. *Grot.* LVIII. p. 376. 19. *Gesn.* ſi recte emendavimus:

τὰ μὲν πατρῷα μεταποιεῖ καιρός ποτε,
ἀλλοτριώσει τ' αὐτά που τὰ σώματα,
βίου δ' ἔνεστι μί' ἀσφάλει' ἐν ταῖς τέχναις.

*Paternas opes tempus aliquando ad alios transferet; etiam ipſa corpora mutabit quodammodo; in artibus autem ſolum vitae eſt praeſidium.* — V. 3. ἐκεῖνος Vat. C. et Plan. quod cur mutatum ſit, non video.

*CDXI.* Vat. C. p. 378. Εἰς ληθαργικὸν καὶ φρενοπλῆγα, ὅτι μαχεσάμενοι ἀλλήλους ἰάσαντο. Plan. p. 66. St. 95. W. In phrenitide curanda nil ſomno utilius putant, quem frictione et crebra corporis exercitatione arceſſendum eſſe docet *Celſus* III. 18. 10. *Plinius* H. N. XXVI. 72. p. 408. *Phreneticos ſomnus ſanat – e diverſo lethargicos excitare labor eſt.* — V. 1. παρὰ Vat. C. — V. 3. ὑπὸ το. Vat. C. — V. 4. ἔτυπτε. Vat. C. — V. 6. „Vulgo male τὸν δ' ὕπνου. recte membranae ὕπνῳ. Scilicet ὁ μὲν ληθαργικὸς ἔγρετο, τὸν δὲ φρενοπλῆγα ἔῤῥιψεν ὕπνῳ i. e. εἰς ὕπνον, ὁ πολὺς κόπος.“ *Br.* ἐς ὕπνον emend. Ca-

ſaubon. in not. mſt. ὕπνῳ *Hueiius* p. 8. De hoc uſu ablativi verbo monuimus ad *Agathiam* Ep. XLV. T. III. P. I. p. 82. Exempla ap. poëtas paſſim obvia. *Agath.* Ep. LXXVII. ἐξεκύλισσα πέδῳ pro εἰς πέδον. *Sophocl.* Electr. v. 747. τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ. *Aeſchyli* Choëph. v. 46. τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδῳ; Eumenid. v. 253. τὸ διερὸν πέδῳ χύμενον οἴχεται.

*CDXII.* Plan. p. 69. St. 100. W. In Satyrum compedibus vinctum et arma fabrili arte tractantem, quod poëta ita interpretatur, ut eum, paupertate coactum, vitae ſuſtentandae cauſa τέχνην βάναυσον amplexum eſſe dicat. Gemmam aliudve artis opus deſcribi puto, quod talem artificis luſum repraeſentabat. Hoc et ſeq. Epigr. quod idem argumentum tractat, non infimi poëtae ſunt. Ridiculus eſt *Opſopoeus*, qui utrumque in fabrum quendam, nomine Satyrum, compoſitum eſſe affirmat, qui bibacitate ad reſtim redactus diurno labore vix vitam ſuſtentaret. Graecum hujus Epigr. argumentum ap. *Huetium* p. 8. ad *Opſopoei* mentem compoſitum, utrum Scholiaſtae ſit cujusdam, an ipſius *Huetii*, ignoro. — V. 3. κῶλον eſt in Ed. Flor. pr. Ald. 2. Nicol. Sab. Nec aliter legi debebat; ſed cum in Aldin. 1. forte fortuna κῶμον irrepſiſſet, idem error, quamvis ab ipſo Aldo in Lect. notatus, per plures edd. etiam Stephanianam propagatus eſt. — Ad ἀλυκτοπέδῃσιν *Huetius* adſcripſit τῆς πενίας δηλονότι. Male. — V. 4. παιδὶ θεᾶς. Officium, quod ap. *Homerum* Cyclopes praeſtant, noſter, ſculptore praeeunte, Satyro tribuerat. Nullus autem dubito, quin illud artis opus, quod noſtro carmini locum dedit, ad eorum numerum referendum ſit, quae dramatum ſatyricorum ſcenas repraeſentant. Fabula erat ex cyclo Trojanarum fabularum; repraeſentabatur Vulcani officina, inque ea, Cyclopum loco, Satyri in ſervitutem redacti, fere ut in *Euripidis* Polyphemo. Plura ſunt antiquitatis dramata, in quibus

haec locum habere potuerunt, Myrmidones *Aeſchyli*, quos Satyricis annumerandos eſſe ſuſpicor; Ἀχιλλέως Ἐρασταὶ *Sophoclis*. — V. 5. Non quod artifex ſit, hunc laborem ſuscepit, ſed ut eo parcum ſibi compararet victum.

*CDXIII.* Planud. p. 69. St. 101. W. — V. 1. Satyrus, qui olim ampla pocula ſiccare, thyrſum vibrare, comiſſationes agere ſolebat, nunc incudi alligatus artem fabrilem tractat. Haereo in θύρσων πήγματα, quod quo ſenſu dictum ſit, non exputo. κέλητος πῆγμα apte dixit *Meleager* Ep. LXXVII. De contignationibus et machinis ſcenicis alii, ut *Juvenal.* IV. Sat. 141. ubi vide Intrpp. Quaenam autem fuerit thyrſorum compoſitio aut coagmentatio, penitus ignoro. Sed fortaſſe non ſic ſcripſit poëta, ſed

τὰ καλὰ θύρσων
παίγματα;

*Euripid.* Bacch. v. 160. Αὐτὸς ὅταν εὐκέλαδος Ἱερὸς ἱερὰ παίγματα βρέμῃ. — ¶. 239.] V. 3. σμίλη eſt inter inſtrumenta fabrorum et lapidariorum. Cf. ad *Dioscorid.* Ep. XVII. *Alcaei Meſſ.* Ep. XXI. — In plurimis edd. vett. ποδίκειτον legitur; Stephan. et Aſcenſ. ποδίκροτον receperunt. Haud aliter emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. ἅμμα ποδίκροτον ſunt compedes mallei ope circum tibias adſtrictae. — Ap. *Huetium* p. 9. *Scaliger* ἅλμα emendaſſe dicitur. Sed talia paſſim in illis Notis occurrunt, haud ſatis ſincera. — V. 4. σπάργαν' ἑλ. qui Bacchum olim faſciis involvit. Silenus plerumque Bacchum puerum nutriviſſe dicitur. — V. 5. αἰσχρήμων. Omnes edd. vett. usque ad Aſcenſ. quae αἰσχήμων vitioſe dedit, et *Stephanum* quoque in errorem induxit. In Theſauro tamen Gr. L. αἰσχρήμων ex noſtro loco exhibet. *Scaliger* in not. mſt. ἀχρήμων emendavit. — ἐπ.

ἀνάγκαι vulgo. — V. 6. μαριλοπότην. Se non jam vinum, ſed favillam potare conqueritur. ἀνθρακεῖς et μαριλευταὶ appellabantur fabri ſecundum *Pollucem* VII. 110. Alterum eſt ap. *Themiſtium* Or. XXI. p. 245. A. οἶμαι αὐτοὺς μικρὸν διαφέρειν ἀνθρακέως τινος ἢ σιδηρέως καπνοῦ γέμοντος καὶ μαρίλης. *Max. Tyr.* XVIII. 9. p. 353. τῷ μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ. Eſt autem μαρίλη, ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθράκων.

*CDXIV.* Vat. C. p. 505. Plan. p. 106. St. 157. W. Paupertatem poenarum apud inferos meditationem eſſe. Peſſime vulgo diſtinguitur, commate poſt τῇ πενίῃ poſito; qui error non fugit magnum *Grotium*, cujus haec ſunt:

*Tantale, credo tuas inferno judice poenas,*
*Paupertas mala me quippe futura docet.*

V. 1. εἰ nonnunquam pro ὅτι ponitur, ſed poſt verba affectuum. In membr. habetur ἡ κρίσις, quod in ἦ κρίσις mutandum videtur. Sic vividior oratio: *Sane poenae ſunt apud inferos et Tantali mala; non amplius dubito.*

*CDXV.* Vat. C. p. 566. Plan. p. 107. St. 157. W. Sententia eſt fere, ut ap. *Euripidem* in Dictye, *Stobae.* Flor. XCI. p. 507. 28. Μὴ πλοῦτον εἴπῃς, οὐχὶ θαυμάζω θεόν, Ὃν χὡ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο. De divitibus *Diogenes* ap. *Stobae.* T. XC. p. 506. 5. eos τὸν πλοῦτον εἰς τὰ ἐπιεικῆ τῶν πραγμάτων οὐ κατατίθεσθαι, κόλαξι δὲ καὶ πόρναις καὶ ταῖς αἰσχροτάταις ἡδοναῖς καὶ κενωτάταις δόξαις χορηγεῖν. — V. 2. Libri omnes χρυσὸς ὁ πορνοφίλας, quod *Brunckius* in πορνοφίλος mutaverat, cujus eum mutationis poſtea poenituit.

*CDXVI.* Vat. C. p. 420. ſq. Plan. p. 47. St. 68. W. Cicada, quod a paſtoribus capta ſit, conqueritur. Optimae notae Epigramma. Cf. *Apollonid.* Ep. XXV. *Bianoris* Ep. III. — V. 1. τίπτε με. Vat. C. et Plan. —

V. 2. ἕλκετε. arundinibus viſcatis puta. — V. 3. Νυμφῶν παροδίτην. Vat. C. Νυμφῶν παροδῖτιν. Plan. Nymphis locuſta canere dicitur ap. *Meleagr.* Ep. CXI. φθέγγου τι νέον δενδρώδεσι Νύμφαις. — παροδῖτις, quia in arboribus ſedet prope viam. *Leonidas Tar.* Ep. LX. προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτῃσιν ἀοιδός. — ἀηδόνα cicadam appellat etiam *Anyte* Ep. XIV. — „κήματι. Sic Vat. membr. e correctione; nam primo ſcriptum fuerat κύματι." *Br.* Nullum ejusmodi correctionis veſtigium in Apogr. Goth. Vulgo eſt καύματι, ut ap. *Leonid. Tar.* LX. Sed copula deſiderabatur. — ξουθὰ λαλεῖν eſt λιγυρῶς λαλεῖν. quo ſenſu ξουθὰ ἀηδὼν paſſim dicitur. Cf. *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. I. p. 373. — V. 4. ἠνὶ δέ. Plan. *Ruhnkenio* in Epiſt. crit. p. 146. auctor Epigr. colorem videbatur duxiſſe ex *Callim.* H. in Dian. v. 155.

τί δέ κεν πρόκες ἠὲ λαγωοὶ
ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς.

CDXVII. Vat. C. p. 420. Ἄδηλον. Εἰς λαγωὸν ἐμπεσόντα εἰς θάλασσαν, ὃν κύων θαλάσσιος ἥρπασε. In Planud. p. 44. St. 64. W. *Tiberio* tribuitur, cujus nomen praecedit in membranis. Hinc fortaſſe *Planudes* in errorem inductus eſt. Quod ſi quis tamen huic quam Codici Vat. fidem habere maluerit, me non valde repugnantem habebit. Nam *Tiberii* ingenium hoc carmen redolet. Expreſſum videtur ex Ep. *Germanici* T. II. p. 159. aut *Hadriani* Ep. III. — V. 2. θερμοῖς ἴχνεσιν. inſecutus veſtigia vixdum relicta, adhuc calentia, ut eſt ap. *Theocrit.* XVII. 121. τοκέων ὧν θερμὰ κονίῃ Στειβόμενος καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. niſi forte malis de celeribus canis pedibus accipere, ut θερμὸν πόδα dixit *Rhianus* Ep. IX. et *flammea veſtigia cervae Catullus* LXIV. — V. 3. Lepus de colle, mari imminente, in altum

deſiluiſſe putandus eſt. — κῦμα παρακτίδιον proprio ſenſu de fluctibus ad litus ſeſe frangentibus accipiebam, quos lepus magno ſaltu vitaſſe diceretur; argutius tamen *Brodaeus* de canum turba, a litore feram urgente, accepit, eandemque interpretationem amplexus eſt *Grotius*:

*Deſilit in fluctus, fluctus quia ſaevior inſtat*
*In ſcopulo preſſans undique turba canum.*

Et hoc verius puto. Κῦμα enim frequenter de quocunque malo uſurpari ſolet. Cf. *Rittersh.* ad *Oppian.* Hal. IV. 195. *Klotz.* ad *Tyrtae.* p. 85. — ἀλησκάζων plurimae edd. veteres. — V. 4. ὀδοῦσιν. Vat. — V. 6. κυσίν. Vat.

¶. 240.] *CDXVIII.* Vat. C. p. 397. Ἀδέσποτον εἰς ὁδίτην τινὰ ὑπὸ λύκων διωκόμενον καὶ εἰς ποταμὸν ἑαυτὸν ῥίψαντα, ὃν οἱ λύκοι καὶ εἰς αὐτὸ ὕδωρ ἐδίωξαν. — *Bianori* tribuitur in Plan. p. 46. St. 67. W. a cujus ingenio minime alienum. — V. 1. Ἐς β. Vat. — V. 2. λύκων εἶδεν. Vat. — V. 3. ἀγεύσαντο. Vat. — Mox ἔβρυχε vulgo et in membr. Nec hoc nec ἔβρυχε, quod cl. editor poſuit, ex conjectura procul dubio, ſatis proprie dictum. Vera tamen videtur *Brunckii* emendatio. — V. 4. Vulgo πλεξάμενος, quod ex δεξάμενος ortum exiſtimo. At elegantiſſimam hic praebuit lectionem Vat. C. δραξάμενος. cujus verbi exempla vide ap. *Wetſten.* ad N. T. II. p. 112. — Similia de lupis narrat *Aelianus* H. A. L. III. 6. Cum fluvium transmittere volunt, τὰς οὐράς, ait, τὰς ἀλλήλων δακόντες, εἶτα ἀντιπίπτουσι τῷ ῥεύματι, καὶ ἀλύπως γε διενήξαντο καὶ ἀσφαλῶς. Cf. eundem L. VIII. 14. lupos bovem eadem ratione e palude extrahentes deſcribentem, et L. XVII. 17. ubi mures eodem ſtrategemate uti narrat. Ad *Aeliani* narrationem reſpicit *Euſtath.* ad Odyſſ. ξ. p. 538. 43. πιστεύεται γὰρ τοὺς λύκους δια-

βαίνοντας βίαιον ποταμόν, ἐνδακόντας τὴν κέρκον τῶν ἀεὶ προηγουμένων τοὺς ἑπομένους, στιχηδὸν διανήχεσθαι καὶ οὕτω μὴ παρασύρεσθαι τῷ ποταμῷ ἄλλον ἀλλαχοῦ. Cf. *Schneider.* V. Cl. in Auct. Emend. ad Aelian. in calce Comment. Frider. II. de Venat. T. II. p. 161. — V. 6. ἄρης. luporum calliditas in formandis ordinibus, ſive eorum tactica.

*CDXIX.* Vat. C. p. 420. Plan. p. 47. St. 69. W. Poëta ſe cicadam araneae retibus irretitam exſolviſſe narrat. — V. 1. λεπτόν. Haud ſcio, an alii quoque ſubſtantivum deſiderent ad λεπτόν; ego certe deſidero, idque in praepoſitione ſatis otioſa ὑπὸ latere ſuſpicor. Fortaſſe enim ſcribendum:

λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ποσὶν ἱ σ τ ὸ ν ἀράχνα.

Hoc in ὑπὸ forte depravatum verborum transpoſitionem neceſſariam reddidit. *Bacchylid.* Fr. IX. 6. ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν Ἱστοὶ πέλονται. *Philoſtrat.* II. Imag. XXIX. p. 854. in deſcriptione ejusmodi telae: ἰδοὺ τετράγωνος μὲν αὐτῇ (f. ἄρτι) μήρινθος περιβέβληται ταῖς γωνίαις, οἷον πεῖσμα τοῦ ἱ σ τ ο ῦ· περιῆπται δὲ τῇ μηρίνθῳ λ ε π τ ὸ ς ἱ σ τ ό ς, πολλοὺς ἀποτετορνευμένος τοὺς κύκλους. — V. 2. „ἔνδετον εἶχε. Sic optimae membranae. Vulgo corrupte legitur ἔνδον ἔχεσκε πάγαις.“ *Br.* — V. 3. οὔ μιν λ. Plan. et Vat. C. quod ex μὴν ortum eſſe acute vidit *Brunckius.* — παιάζοντα ποδίστραις. Vat. C. Hoc ut rarius et exquiſitius vel ob membranarum auctoritatem revocandum eſt. In recenſu inſtrumentorum venationis *Philipp.* Ep. VIII. κναδάλων ἐπισφύρους Ὀχεῖς, π ο δ ί σ τ ρ α ς, καὶ τραχηλοδεσμόρας κλοιούς. — V. 5. τότ' ἐλ. Vat. quod vulgatae non praeferendum.

*CDXX.* Vat. C. p. 361. Plan. p. 45. St. 66. W. Equus curſor, cui Pegaſi nomen, poſt multas victorias in certaminibus reportatas ſe in piſtrinum detruſum eſſe conqueritur. Cf. *Archiae* Ep. XXIV. XXV. — Ejus-

modi equi (*fortis equus, ſpatio qui ſaepe ſupremo Vicit Olympia, nunc ſenio confectu' quieſcit*, ut *Ennius* cecinit ap. *Ciceron.* de Seneɑ. c. 5.) nonnunquam Diis conſecrati dimittebantur in paſcua. *Ovid.* II. Amor. IX, 20. Cf. *Caſaub.* ad *Sueton.* Jul. Caeſ. c. 81. T. I. p. 172. ed. *Burm.* — V. 2. Πήγασός. nomen in ſpatiis Circenſibus illuſtre et obvium. Vide *Spanhem.* de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 274. — V. 3. Ἰσθμόν. Vat. C. — ἐκώμασα. de pompa proprie dicitur, qua victores per ſtadium ducebantur, tum de victoria in univerſum. *Eurip.* Hercul. Fur. v. 180. τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν. — κήπινεμειον junctim plures edd. vett. — V. 4. Ζᾶνα. Vat. — Ἀρκαδικᾶς. ibid. — Arcadicas frondes de oleaſtro interpretatur *Brodaeus*, qui ad Alpheum, Arcadicum amnem, creſcebat; Olympica itaque certamina intelligi. Quum hîc de majoribus in Graecia certaminibus agatur, poſt Pythica, Iſthmica et Nemea commemorata Olympicum deſiderari videtur. Hoc itaque malim, quam de Arcadico quodam certamine cogitare; licet nec hoc ineptum fuerit. — V. 5. Νισυρήτιδος. Vat. C. Lapis molaris circumſcribitur, qui optimi in inſula Niſyro reperiebantur. *Strabo* L. X. p. 748. C. de hac inſula: στρογγύλη δὲ καὶ ὑψηλὴ καὶ πετρώδης τοῦ μυλίου λίθου εὐποροῦσα· τοῖς γοῦν ἀστυγείτοσιν ἐκεῖθέν ἐστιν ἡ τῶν μύλων εὐπορία. — V. 6. ἀπασταχύων. Vat. C.

*CDXXI.* Vat. C. p. 376. ἀδέσποτον. εἰς αἶγα τυφλώττουσαν, ἣν ἐκέντησεν ἀκάνθης ἀχύδος ἀκάνθη καὶ ἀνέβλεψε. Iterum legitur p. 415. cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ (i. e. *Leonidae Alexandrini*) ἐπὶ αἰγὶ τετυφλωμένῃ κεντηθείσῃ ὑπ' ἀχεράδος καὶ βλεψάσῃ. In Plan. p. 39. St. 57. W. *Antiphili* eſt. Commentarii loco ſit *Aelian.* VIII. Hiſt. An. 14. ὅταν αἲξ νοήσῃ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιθολωθέντα αὐτῇ, πρόςεισι βάτῳ καὶ παραβάλλει τῇ ἀκάνθῃ τὸ ὄμμα νύξαι αὐτό· καὶ ἡ μὲν ἐκέντησε – καὶ ὁρᾷ αὖθις ἡ αἴξ. *Plin.* H. N. VIII. 50. *Oculos ſuffuſos capra junci puncto ſanguine exonerat, caper*

*rubi.* Simile quid obſervatum eſt in urſis, qui, *cum eorum oculi hebetantur, favos appetunt, ut convulneratum ab apibus os levet ſanguine gravedinem illam. Plinius* L. VIII. 54. p. 460. — V. 1. „Ἐκ θοίνης. *Ex paſcuis.* Durum eſt θοίνη hoc ſenſu poſitum, et circumſtantia illa; quod e paſcuis rediret capra, omnino memoratu inutilis erat: corrupte in membranis εἰ χθονίης. Ulcus hîc latet. Conjeceram ἐξ ἀλαῆς.“ *Br.* In Vat. Cod. loco priore εἰ χθονίης. Recentior manus ſuperſcripſit ἐκ. Altero loco ἐκ θοίνης habetur. Voce θοίνη pro avium pabulo utitur *Antip. Theſſ.* Ep. XLIII. ἥξει δ' Ἰλιάδαις οὐκ αἰετὸς, ἀλλ' ἐπὶ θοίνην γῦπες. *Eurip.* Ion. 504. βρέφος πταινοῖς ἐξώρισε θοίναν. Cf. Ejusd. Hecub. v. 1072. Ion. 1496. Quod ſi ergo ſincera eſt lectio, ſenſum eſſe dixeris: *Poſtquam paverat* capra, acceſſit ad pirum ſylveſtrem ibique lucem accepit. Sed recte monuit cl. editor, hujus rei commemorationem plane inutilem eſſe. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. emendavit ἐν θ. quod quomodo acceperit, non aſſequor. Mihi ſcribendum videtur:

Ἐκ σκοτίας φάος ἔσχεν —

*Poſt tenebras capra lucem accepit.* Formam σκοτία offert *Eurip.* Phoen. v. 338. αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται. Jam in his verbis juſta eſt antitheſis. Sic *Paull.* in Epiſt. ad Corinth. II. 4. 6. ὁ θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι. Quod ſi hoc minus probatum fuerit, amplectenda *H. Stephani* explicatio ad Epigr. Selecta p. 298.: „Ego praepoſitionem ἐκ pro ex hic, ut paſſim, accipi exiſtimo, et dici hanc capellam ex cibo ſuo ſeu ex victu lucem oculorum eſſe conſequutam, quod illud ipſum, quo veſcebatur, ejus pupillam pupugerit.“ — Μηκάς, capra, non bucula, ut vertit *Opſopoeus*, quem μυκὰς legiſſe ſuſpicatur *Arnaldus* in Lect. gr. p. 100. Cf. *Ruhnken.* Epiſt. crit. p. 133. — V. 2. τυφλὴ perperam correxit

*Aldus* in Lect. quem ſequuntur tamen Ald. 2. 3. Veram lectionem revocaverunt *Nicol. Sabienſes.* — V. 3. ἀτέρην. Plan. Vat. C.

¶. 241.] *CDXXII.* Vat. C. p. 365. Plan. p. 40. St. 58. W. In gemmam ſcriptum exiſtimo, in qua lupus conſpiciebatur a capra nutritus. Ad ſenſum facit *Theocrit.* Eid. V. 37. ἴδ' ἃ χάρις ἐς τί ποθέρπει. Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. — V. 3. θηρίον. in me furet. Hoc ſenſu θηρίον pro *infeſto malo* legebatur olim in Ep. *Calliae Argivi* T. II. p. 3. ubi nunc rectius αἰεὶ χρυσίον ἦσθα. *Meleager* Ep. LXIII. ἔῤῥε κακὸν κοίτης θηρίον. Hinc θηρίον ap. Graecos, apud Latinos *bellua* in convicium dicitur. *Demoſthen.* c. Timocr. T. I. p. 745. 4. c. Ariſtogiton. p. 772. 6. ed. R. Notum eſt dictum *Aeſchinis* inter Rhodios adverſarii ejus orationem admirantes, τί δέ; εἰ αὐτοῦ τοῦ θηρίου ἀκηκόειτε; ut eſt ap. *Plinium* II. Epiſt. III. 10. — V. 4. Eſt paroemia, qua gratia gratiam parere dicitur. Ei haec apud noſtrum opponitur.

*CDXXIII.* Plan. p. 379. St. 517. W. Leontio puellae poëta ſtilum dat muneri, ſimulque amatae artem et pulchritudinem laudat. — V. 1. γραφίς. *Brodaeo* teſte erant, qui ῥαφὶς legerent. — V. 3. Minerva tibi artem eximiam, Venus pulcritudinem excellentem tribuit.

*CDXXIV.* Vat. C. p. 495. Ἄδηλον. Sic etiam in Plan. p. 116. St. 168. W. „Diſtichon hoc eſt in Theognidis gnomis v. 1147. ubi μεθεὶς φίλον, quod praeſtat.“ *Br.* — V. 2. δηλῶν. Ed. Fl. pr. Ald. 1.

*CDXXV.* Vat. C. p. 495. Plan. p. 116. St. 168. W.

*CDXXVI.* Vat. C. p. 506. Plan. p. 117. St. 169. W. „Huic diſticho in membran. alterum ſubjungitur; ſed quum diverſi argumenti ſit, aut alio pertinet, aut etiam monodiſtichon Epigramma eſt:

χρησαμένῳ θεράπων ὁ χρήσιμος ἔστ' ἀγαθόν τι·
αὐτάρκης δὲ κακὸν τῶνδ' ὁ πονηρότερος.

Corruptus pentameter, quem ſic refingi poſſe reor:

αὐτάρκης δὲ, κακῶν ἐστιν ἀπειρότερος.

Hoc ſenſu: *Qui ſibi ipſe ſufficit, qui alterius famulatu non indiget, malorum magis eſt expers* Veriſſima ſententia." *Br.* Notaverat *Salmaſius* in libro Lenneпiano haec: *Fortaſſe ne ſic quidem integrum Epigramma. Sententia enim imperfecta eſt.* — In noſtro diſticho v. 1. Vat. C. μέγ' ἐσθ', male.

*CDXXVII.* Vat. C. p. 448. Plan. p. 116. St. 168. W. Ineptum eſt lemma in membr. Εἰς Διόνυσον. — Ibidem ad v. 2. adſcriptum Εἰς ὁδοιπόρους. — V. 2. ναέτας. Vat. Dictum fere, ut illud *Niciae* ap. *Thucyd.* VII. 77. ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. cui praeivit *Sophocles* in Oed. T. 56. huic fortaſſe Themiſtocles, cujus verba ſervavit *Juſtin.* II. 12. 14. Cf. *Waſſium* ad *Thucyd.* l. c. et *Reimar.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 810. 14.

¶. 242.] *CDXXVIII.* Vat. C. p. 484. Plan. p. 113. St. 164. W. „Ultimos quinque verſus, ſic a me emendatos, e membranis addidi. Sex primi, qui in Planudea extant, medicam etiam poſcebant opem." *Br.* Hymnus in Fortunam potius quam Epigramma. — V. 1. αἰών. Fortuna favente tempus hominibus omnia fauſta affert. *Sophocl.* Electr. v. 75. καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσι Μέγιστος ἔργου παντὸς ἔστ' ἐπιστάτης. Pro ἀνθρώποισιν ἔχει φάος putabam ἀνθρώποις ἀνέχει φάος, quod paulo majorem vim habere videbatur. *Euripid.* Med. v. 482. ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον. Idem in Ione 716. ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας. *Aeſchyl.* ap. *Stobae.* in Ecl. L. I. 7. p. 200. ed. H. de Fortuna: τὸ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες ἐν ἄλγεσι Καὶ

λαμπρὸν φάος ἄγαγες (fort. ἀνάγεις) ἐν σκότῳ. — V. 2. ἐννεσίῃσιν Vat. C. Vulgo ἐννεσίαις. et in marg. γρ. ἐννοίαις. quod ex gloſſa ortum. Cf. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* L. I. 7. — εὐγενέτειρα. Vat. et Plan. In hoc epitheto non offendit magnus *Grotius*, qui vertit:

*Inclyta commendas ſi quem Fortuna, beatos*
*Sentiet in multa currere luce dies.*

V. 3. ὧ παρέχοις. membranae. Vulgo ὁππότε χειρὶ δεξιτερῇ παρέχεις. ſine ulla conſtructione. κατὰ πάντα φέρει κλέος ἐκεῖνος, ᾧ ἄν ποτε παρέχῃς αὐχένα σὸν θεσπέσιον θίγειν, καταλαμβάνειν τῇ ἑαυτοῦ δεξιτερῇ χειρί." *Br.* Equidem πάντα pro nominativo habere malim, hoc ſenſu: Omnia gloriam afferunt ei, cui tu faves. — ὁππότε. Vat. ᾧ ποτε. Ed. Flor. pr. Ald. 1. Aſcenſ. De eadem Diva *Aeſchylus* l. c. καὶ τιμὰν βροτέοις ἐπέθηκας ἔργοις. — V. 5. τούτῳ, ad νεύματι referendum puto. Ad tuum nutum reges ſeſe accommodant, i. e. te tuamque voluntatem ſequuntur. Simili in re verbo ἁρμόζεσθαι utitur *Ariſtonymus* ap. *Stobae.* Flor. III. p. 39. κυβερνήτου μὲν ἔργον ἀγαθοῦ εἰς τὰς (fort. leg. τὰ ἱστία πρὸς τὰς) τῶν πνευμάτων μεταβολὰς ἁρμόσασθαι, ἀνδρὸς δὲ σοφοῦ πρὸς τὰς τῆς τύχης. Eodem ſenſu verbum ῥυθμοῦσθαι adhibuit *Democritus* ap. eundem p. 56. ἀνοήμονες ῥυθμοῦνται τοῖς τῆς τύχης (ſic leg. non ψυχῆς) κέρδεσιν, οἱ δὲ τῶν τοιῶνδε δαημονέστεροι (vulgo δαήμονες) τοῖς τῆς σοφίης. — V. 6. ἔξοχοι cl. editor poſuit pro ἄμβροτοι, quod Plan. habet et Vat. C. Nullam video ſatis gravem cauſam hujus lectionis emendandae. ἄμβροτοι ἡγεμόνες praeclari ſunt duces, quorum gloria immortalis ad omnem poſteritatem propagatur. Agitur de oratoribus et eruditis in univerſum, quos ἡγεμόνες ἀγέλης λογίων poëta appellat. Cf. not. ad Ep. ἀδ. CDIII. — λογίους· τοὺς πολυΐστορας, Ἀττικῶς, καὶ Ἡρόδοτος, λογίους τοὺς λεκτικούς, Ἕλληνες. *Moeris Attic.* p. 249. ubi conſ.

*Pierſon.* — V. 7. νῆες. *Pindarum* ante oculos habuiſſe videtur poëta Ol. XII. 3. σώτειρα τύχα· τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ νᾶες Ad Fortunam *Horatius* I. Od. XXXV. 6. *te dominam aequoris*, *Quicunque Bithyna laceſſit Carpathium pelagus carina.* *Dio Chryſ.* Or. LXIV. T. II. p. 329. Fortuna τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ πηδάλιον κατέχει, καί, ὡς εἴποι τις, ναυτίλλεται· τί δαὶ ἄρα τοῦτο ἦν; πότερον ὡς μάλιστα τῶν πλεόντων τῆς τύχης δεομένων; ἢ διότι τὸν βίον ἡμῖν ὥς τινα μεγάλην ναῦν κυβερνᾷ. — In Cod. Vat. σαώτερος, quod *Salmaſ.* in not. ined. mutabat in σαώτεροι. — V. 9. ἀμύμονες, Cod. quod eleganter emendavit *Brunckius.* Poterat et ἀπήμονες ſcribi; ſed praefero ἀκύμονες. Solent enim poëtae urbes cum navibus comparare. Cf. *Cerdam* ad Aen. I. 152. *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 85. — V. 10. πεδ. λειμῶνες. Vat. C. *Salmaſius* in not. ined λειμάδες volebat ſive λείμονες. — In fine nonniſi unus verſus deeſſe videtur.

*CDXXIX.* Vat. C. p. 534. Plan. p. 116. St. 168. W. In *Stobae.* Flor. XXXVIII. p. 221. *Geſn.* 152. *Grot.* Expreſſa eſt ſententia ex *Philemonis* Fr. Inc. XXIII. p. 346. ed. *Cler.* Φθόνος ἐν ἑαυτῷ τοῦθ' ἓν ἐπ εικῶς ποιεῖ, Τὸν αἱρετιστὴν ὄντα τῶν αὐτοῦ τρόπων Λυμαίνεται μάλιστα διὰ παντὸς συνών. Plura ad hanc ſententiam collegit *Barthius* ad *Statii* II. Theb. 18. p. 257. — V. 1. „κάκιστος. Membr. et hanc lectionem prae vulgata κάκιστον probo." *Br.* κάκιστον ἐν αὐτῷ. *Stob.* — ἐν ἑαυτῷ Vat. — V. 2. τήκει. *Invidus alterius macreſcit rebus opimis. Horat.* I. Epiſt. II. 57. — Invidi ὀφθαλμιᾶν dicuntur, dum aliorum bonis invidos injiciunt oculos. Vid. *Suidam* in ὀφθαλμιῶσαι, et *T. H.* ad *Polluc.* X. 154. p. 1339.

*CDXXX* Vat. C. p. 505. Plan. p. 116. St. 168. W. Ap. *Stobae.* l. c. In eundem ſenſum Agis, Spartanorum rex, optime dixit, cum quosdam ipſius bonis invidere audiviſſet: οὐκοῦν τὰ ἴδια αὐτοὺς κακὰ λυπήσει καὶ πρὸς τούτοις τά τε ἐμὰ καὶ τῶν ἐμῶν φίλων ἀγαθά.

*CDXXXI.* Vat. C. p. 367. Plan. p. 70. St. 102. W. Eadem iiſdem fere verbis dixit *Parmenio* Ep. VII. De novercalibus odiis omnia plena. Serpenti novercam comparat *Euripid.* Alc. 331. qui locus haud ſcio an obverſatus ſit *Statio* II. Sylv. I. 48. de formoſo: – *cui ſibila ſerpens Poneret, et ſaevae vellent ſervire novercae.* Ad haec odia, quae inter privignos et novercas valent, referendus videtur locus depravatus ap. *Heliodor.* I. 15. τί δὲ οὐχ ἱκέτευον, ἀλλ' ἐδίωκον; ἠρνήσατο τὴν πρώτην; ἀλλὰ προσηκόντως· ἀλλοτρίαν μέν, ἀλλ' οὖν γε πατρῴαν εὐνὴν ᾐσχύνετο. Reliqua nunc non tango; ſed ſcribendum videtur: ἀλλὰ προσηκόντως, μητρυιάν γε.

*CDXXXII.* Vat. C. p. 367. Plan. p. 70. St. 102. W. Vulgo *Callimacho* tribuitur, et inter Callimachea relatum nr. VII. p. 280. ed. *Ern.* In membr. lemma eſt; ἀδέσποτον· εἰς τάφον μητρυιᾶς, ὃν ὁ πρόγονος στέφων, συμπεσοῦσα τοῦτον ἀπέκτεινεν. — V. 1. ἔστεφε. Liberorum erat, parentum cippos ornare. *Xenoph.* Mem. Socr. II. 2. 13. — μικράν. Si parvus erat lapis, *Bentlejus* quaerit, quo pacto potuit puerum occidere? Quare μακρὰν acute corrigit. Vulgatae patrocinatur *Toupius* in Em. ad *Suidam* p. 245. comparans haec Lexicographi in Κυνηγίου· – καὶ ἀπελθὼν Θεόδωρος ὁ ἀναγνώστης μετὰ Ἱμερίου Χαρτουλαρίου, εἶδεν ἐκεῖσε στήλην, μικρὰν τῷ μήκει καὶ πλατεῖαν καὶ παχεῖαν πάνυ - παρευθὺ πεσεῖν τὴν στήλην ἐκ τοῦ ἐκεῖσε ὕψους, καὶ κροῦσαι τὸν Ἱμέριον καὶ θανατῶσαι. Tali auctoritate vix opus erat, ut intelligeremus, etiam cippum non ita altum ad parvum puerum opprimendum ſuffeciſſe. Nec fruſtra hoc a poëta additur, qui infeſtum novercae animum ſic etiam gravius ſignificat. Et hanc ob cauſam, et quod poëta, ſi μακρὰν ſcripſiſſet, hiſtoriae cataſtrophen parum apte jam in primo verſu prodidiſſet, vulgatam unice probo, haud ignarus tamen, magno viro, *T. Hemſterhuſio*, *Bentleji* emendationem valde arriſiſſe ad *Lucian.* T. I. p. 169. Sed in talibus meum

judicium, quam aliorum auctoritatem ſequi malim. — V. 2. βίου. Vat. — V. 3. κλινθεῖσα. Vulgo, ſenſu aut nullo aut inepto. *Anna Fabri* patrem ſuum κάτω κλινθεῖσα emendaſſe narrat, unde tautologia exiſtit intolerabilis. Eodem vitio laborat conjectura *Reiskii*, qui corrigit ad *Conſtant. Porphyrog.* p. 61. ἡ δ' ἐδάφει κλινθεῖσα, i. e. πρὸς τὸ ἔδαφος. Noſtra lectio debetur *Toupii* ingenio, qui comparavit *Pauſan.* IX. 30. p. 770. ποιμένα περὶ μεσοῦσαν μάλιστα τὴν ἡμέραν ἐπικλίνων αὐτὸν πρὸς τοῦ Ὀρφέως τὸν τάφον. Paulo aliter hanc lectionem, in quam et ipſe ſponte inciderat, interpretatur *Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 59. puerum, ſepulcro acclinem et in digitos erectum, quo poſſet cippi verticem attingere et coronam imponere. — πεσοῦσα. Mortui viventibus, quibus infeſti eſſent, columnam ſepulcralem injicere putabantur. Exempla vide apud *Wyttenbachium* V. cl. ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 46. — V. 4. οἱ πρόγονοι. de privignis Ep. praeced. et *Parmen.* Ep. VII. Cf. *Weſſeling.* ad *Diodor.* L. IV. p. 287.

¶. 243.] *CDXXXIII.* „Sine ullo judicio relatum hoc carmen in caput Εἰς μῖσος. In melioribus Codd. extat capite εἰς μέμψιν. Eſt autem fragmentum elegiae amatoriae. Εὐστέφιος non eſt Bacchi nomen, ſed famuli, qui herum e ſomno non excitaverat, ἐμὲ μὴ καλέσας. Ad ſomnum referenda verba ὃς μὲν ἐπιβρίσας. nihil hic intellexerunt vulgati interpretes.“ *Br.* In Vat. C. p. 440. lemma: Ἰουλιανοῦ τοῦ σχολ. τοῦ μετεώρου βραδύτορος παρελθόντος. Quod in Plan. p. 70. St. 102. W. pro auctoris nomine ἄδηλον adſcriptum legitur, non *Planudis* culpa factum, ſed librariorum, qui τοῦ αὐτοῦ debuiſſent adſcribere; praecedit enim *Juliani* diſtichon. Ut verus hujus Epigrammatis auctor, ita ſenſus ejus omnes interpretes fugit, *Brunckio* non excepto. Nam elegiae fragmentum qui hos verſus putat, nae is a vero eorum ſenſu vehementer aberrat. Primum membra-

nae pro Εὐστέφιος, quod *Caſaubonus* in not. mſt. in Εὐστάφυλος mutabat, exhibent Ἑσπέριος. Hoc admiſſo et naevo ſublato in fine pentametri, ubi certa emendatione legendum:

ὃς δ' ἐμὲ μὴ χαλάσας.

ſenſum habes expeditiſſimum. Verſus ſunt hominis, ſomni nimium amantis, qui queritur, quod et veſpertinus et matutinus eum ſomnus opprimere ſoleat. Nihil verius membranarum lectione ἑσπέριος — ὕπνος. *Leonid. Tar.* Ep. LXXVIII. ἑσπέριον κνῶον ἀπώσατο πολλάκις ὕπνον. — Deinde lepide ſomnolentiam excuſat: veſperi ſomnus me opprimit, mane non remittit. Vide oppoſitionem aptiſſimam in verbis ἐπιβρίσας et μὴ χαλάσας, quae nulla eſt in vulgata μὴ καλέσας. Somnus dicitur *vincire* et *vincula remittere*. *Theocrit.* Eid. XI. 22. φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με, Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. *devinctam lumina ſomno Catull.* LXIV. 122. ubi vide *Doering.* in Var. Lectt. — V. 3. ὁ δὲ παρ. Vat. C. Optat poëta, ut matutinus ſomnus eum penitus relinquat, veſpertinus autem placide ad eum accedat, juſto temporis, ſomno tribuendi, modo ſervato. — In marg. Vat. C. adſcriptum ὡραῖον, quod non pro diverſa lectione habendum eſt, ſed pro librarii de verſus pulcritudine judicio. Paſſim hoc occurrit in Vat. C.

*CDXXXIV.* Vat. C. p. 363. Plan. p. 78. St. 114. W. In navem, de litore fluctibus abreptam. Cf. *Antiphili* Ep. XXV. — V. 1. ῥοθίῃσιν - κροκάλῃσιν. Vulgo. ῥοθίοισιν ex Ald. 1. Lectionibus arripuit Ald. 2. 3. — V. 3. ἐπλήμμυρεν. Vat. C. — V. 4. τῇ δείλαιος ἀεὶ κλόνος. Vulgo, ſine ſenſu. In membr. τὰν δειλαίαν ἀεὶ κλόνος ἦγε. Adſcripſit *Salmaſius*: ὁλκάδα τὰν δειλαίαν ἀγκλόνου

ἤγε τὰ π. χ. ἀηκλόνος, *ut* ἀήσυρος, *vel ita compoſite* ἀείκλονος, *quod magis placet.* His procul dubio praeferenda lectio, quam cl. editor exhibuit. — Pro ἤγε *H. Stephanus* in Not. ad Epigr. Sel. p. 300. εἴγε ſuſpicabatur, vertens: *pelagi ſi ſaeva procella Proſequitur terra non minus ac pelago.*

*CDXXXV.* Vat. C. p. 378. Plan. p. 89. St. 131. W. Color in hoc Ep. fere ut in *Leonidae Alex.* Ep. VII. — V. 3. οὐδείν. Vulgo. οὐδέν. Vat.

*CDXXXVI.* Vat. C. p. 432. Plan. p. 90. St. 132. W. In membr. pro ἄρεα legitur ἀνέρα.

*CDXXXVII.* Plan. p. 116. St. 168. W. *Stobae.* Tit. X. p. 128. 12. *Gesn.* p. 71. *Grot.* Divitum opibus utendum, ipſis computandi curas relinquendas eſſe. — V. 2. „δακτυλοκαμψόδυνον. Sic recte ap. Stobaeum.“ *Br.* Vulgo δάκτυλι καμψοδύνῳ. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. δακτυλοκαμψιδάκη corrigebat. *Munkerus* ad *Antonin. Liber.* c. XLI. p. 279. primum duplicem emendationem propoſuit δακτυλακκαμψοδύνοις vel δακτυλοκαμψοδύνοις; deinde δακτύλῳ καμψοδύνῳ ſincerum idque ab iis mutatum eſſe cenſet, quos licentia poëtica offenderit, cujus tamen plura exempla reperiri ap. *Nanſium* ad *Nonni* Paraphr. c. IX. 189. At conf. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 108. et quae notavimus ad *Palladae* Ep. LXXXVI. T. II. P. III. p. 242.

¶. 244.] *CDXXXVIII.* Vat. C. p. 382. In Aeneam, patrem flammis eripientem. Optimae notae carmen. — V. 1. ἥρων a pr. man. Vat. C. — V. 3. ἔκλαγε, alta voce clamavit. Ep. ἀδεσπ. CDXXXVIII. ἔκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος. *Eurip.* Phoen. v. 1151. ἔκλαγξε Τυδεύς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος· Ὦ τέκνα Δαναῶν.

*CDXXXIX.* Vat. C. p. 556. Plan. p. 120. St. 174. W. *Stobaei* Floril. T. III. p. 37, 39. *Gesn.* cum lemm. ἀδήλου' εἰς νέον φρόνιμον. p. 21. *Grot.* Reſpicitur verſus *Homeri* Ιλ. γ. 108. αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες

ἠερέθονται. ubi vid. cl. *Heynium* T. IV. p. 471. qui noſtrum diſtichon non neglexit. — μετήορα. vacillantia et ſuspenſa, quae ſtabilibus et conſtantibus opponuntur. Ejusmodi animi dicuntur μετεωρίζεσθαι, quod illuſtrat *Alberti* in Obſſ. philol. p. 196.

*CDXL*. Vat. C. p. 442. Εἰς τὸν χρόνον. Plan. p. 121. St. 175. W. „Hoc et duo ſequentia carmina in unum coaluerunt in Planudea. Diverſi ſunt argumenti, et ſic in membr. diſtinguuntur et appoſitis lemmatibus illuſtrantur.“ *Br.* Hoc jam intellexit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. qui ultimum quoque hujus Epigrammatis diſtichon (ὦ ζωῆς — ἐρχομένων) pro peculiari Epigrammate habuit. Non male. Ad *Scaligeri* mentem etiam *Grotius* hoc Epigramma diviſit. — V. 1. ἀργαλέως. Plan. et Vat. quod ſine auctoritate mutavit cl. editor, fortaſſe etiam ſine neceſſitate. ἀργαλέως φέρεσθαι dici poterat Tempus, quod pedetentim, nec ſine moleſtia progreditur; cui interpretationi favet cum epitheton Temporis πολιός, tum antitheſis, quae eſt in ἀλλὰ παρέρπων —. Tempus, quamvis lento paſſu progrediens, multa tamen praetereundo tollit, immutat, evertit. Similiter *Chaeremon* ap. *Stobae.* in Ecl. L. I. p. 236. ed. *Heer.* σχολῇ βαδίζων ὁ χρόνος ἀφικνεῖθ' ὅμως. ut hunc verſum corrigendum ſuſpicor, niſi fuit ἀφικνεῖτ' ἀεί. — V. 2. φωνὰς κλέπτει. De fama rerum memorabilium accipiendum videtur, quae temporis progreſſu obſcuratur et tandem deletur. — V. 3. μὴ φαινόμενος aenigmatice dictum. Tempus, quod ipſum nusquam conſpicitur, delet tamen ea, quae in conſpectu ſunt poſita, et latentia in lucem profert. Obverſabatur noſtro *Sophocl.* in Aj. 646. ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται. — V. 5. ἄριστος. Vat. C. — V. 6. ἀεὶ omittit Vat. C. — ἐρχομένων, αὐτῶν ſcil. τῶν ἀνθρώπων. Male *Opſopoeus* ἐρχόμενον ſuſpicabatur.

CDXLI. Vat. C. p. 442. Plan. p. 121. St. 175. W. junctim cum praecedente et ſubſequente. Scriptum eſt carmen in Beryti everſionem. Hanc urbem, jurisprudentiae ſchola, quae ibi florebat, illuſtrem, terrae motus diruit Juſtiniano imperante an. Chr. 551. Cf. *Agathiae* Hiſtor. II. p. 51. ſq. et quae notavimus ad *Joann. Barbucal.* Ep. VIII. T. III. P. I. p. 21. — V. 1. Senſus eſt, beatos eſſe dicendos, qui vita defuncti tantas calamitates oculis non vidiſſent; illos itaque moriendo inſignem haereditatem nactos eſſe, non illos, quos in bonorum ſuorum poſſeſſione reliquiſſent. Non hos igitur, ſed defunctos, vere κληρονόμους dicendos eſſe. — V. 3. κληρονόμων corrigebat *Gilb. Wakefield.* Silv. crit. T. III. p. 111. *hi adeo mortui commoda haeredum habent, e miſera vita abeuntes.*

¶. 245.] *CDXLII.* Bis legitur in Vat. C. p. 442, ubi ἀδέσποτον, et p. 548, ubi *Palladae* tribuitur; perperam. *Palladas* diu ante Beryti everſionem vixit. — V. 1. τὴν πόλιν οἱ πρότεροι νέκυες ζῶσαν κατέλειψαν. Vat. C. loco ſec. — V. 2. δ' οἱ ζ. Vat. C. loco ſec. — ἐκφέραμεν. tanquam funus. Similiter *Joann. Barbuc.* Ep. VIII. ἀλλὰ παραστείχοντες ἐμὰν στοναχήσετε μοῖραν· Σπείσατε Βηρυτῷ δάκρυα καὶ φθιμένᾳ. Notatis ibi adde *Anthol. Lat.* III. 2. p. 456. de Athenis:

*Hae ſunt, quas merito quondam eſt mirata vetuſtas.*
*Magnarum rerum magna ſepulcra vides.*

Nobilem *Sulpicii* locum in *Ciceron.* Epiſt. ad Famil. IV. 5. expreſſit *Ambroſius* Epiſt. XXXV. *Tot igitur ſemirutarum urbium cadavera, terrarumque ſub eodem adſpectu funera.*

CDXLIII. Vat. C. p. 489. Plan. p. 54. St. 78. W. Sententia derivata ex dicto *Ariſtippi*, quod *Teles* ſerva-

vit in libro de Exilio ap. *Stobae.* XXXVIII. p. 231. 39. τί γὰρ τὸ διάφορον, ἢ οὐ πανταχόθεν, φησὶν ὁ Ἀρίστιππος, ἴση καὶ ὁμοία ἡ εἰς ᾅδου ὁδός; *Tymnes* Ep. V. ad mulierem procul a patria ſepultam: ἔστι γὰρ ἴση Πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός. unde *Wakefield.* in Silv. crit. I. p. 55. apud noſtrum v. 4. legi malit: πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς Ἀΐδην ἀτραπός. acute et eleganter, quamvis fortaſſe citra neceſſitatem. — V. 1. ἰθεῖα κατήλυσις. fortaſſe ex *Leonid. Tar.* Ep. LXIII. εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἄϊδος Ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος — Ἰθεῖα δὴ μάλιστα, καὶ κατακλινὴς Ἅπασα. — V. 2. νίσεαι Vat.

— *CDXLIV.* Vat. C. p. 505. Plan. p. 55. St. 79. W. Ex hoc Epigrammate fortaſſe expreſſum diſtichon Anth. Lat. T.. I. p. 541.

*Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora noſtra.*
*Sed vitam faciunt balnea, vina, Venus.*

In balnea, tanquam laxioris diſciplinae inventum, jam *Ariſtophanes* invehitur in Nub. v. 987. et 1040. ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά; ὁτιὴ κάκιστόν ἐστι καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Ap. *Plutarch.* de Sanit. Tuenda T. II. p. 128. E. tanquam res ſanitati infeſtiſſimae, junguntur τὰ ἀφροδίσια καὶ ὄψα καὶ βαλανεῖα καὶ οἶνος. et p. 69. B. ψέγοντι μὲν συνουσίας καὶ πότους, ψέγοντι δὲ ἀργίαν — καὶ λουτρὰ συνεχῆ καὶ πλησμονὰς ἀκαίρους *Petron.* c. 42. *non cotidie lavor; baliscus enim fullo eſt. Aqua dentes habet.* *Athenae.* L. I. p. 18. C. προσφάτως δὲ καὶ τὰ βαλανεῖα παρῆκται — ὧν τὸ βλαπτικὸν Ἀντιφάνης δηλοῖ·

Εἰς μακαρίαν τὸ λουτρόν· ὡς διέθηκέ με·
Ἑφθὸν κομιδῇ πεποίηκ'· ἀποκναίσειεν ἂν
Καὶ ὁστισοῦν μου λαβόμενος τοῦ δέρματος.
οὕτω στερεόν τι πρᾶγμα θερμόν ἐσθ' ὕδωρ.

De balneorum abuſu (erant enim, qui eis quotidie plus ſemel uterentur; ut Commodus ſepties aut octies. Cf. *Lamprid.* p. 504.) veterum loca collegit *Bernard.* ad *Theophan. Non.* T. I. p. 435.

*CDXLV.* Sumtum ex codd. Biblioth. Laurent. Catalogo T. III. p. 18. ubi haud pauca ejusmodi carmina, alia meliora, alia pejora, ex variis Codicibus deſcripta, reperiuntur. In hoc noſtro Epigrammate circulatorem te audire exiſtimes, theriacam ſuam de cataſta commendantem. Ceterum ſimilia de aqua putei in templo Aeſculapii, quod Pergami fuit, praedicat *Ariſtides* T. I. p. 255. ed. *Iebb.* συμπράττει δὴ πρὸς ἅπαντα αὐτῷ. καὶ γίγνεται πολλοῖς ἀντὶ φαρμάκου. πολλοὶ μὲν γὰρ τούτῳ λουσάμενοι, ὀφθαλμοὺς ἐκομίσαντο· πολλοὶ δὲ πιόντες, στέρνον ἰάθησαν, καὶ τὸ ἀναγκαῖον πνεῦμα ἀπέλαβον· τῶν δὲ πόδας ἐξώρθωσε· τῶν δὲ ἄλλο τι· ἤδη δέ τις πιὼν ἐξ ἀφώνου φωνὴν ἀφῆκεν. — V. 2. χυμοὺς κατασπᾷ. concretos humores diſſolvit. κατάσπᾷν. χαλᾷν. *Heſych.* — V. 4. κνησμονὰς pruriginem, idem quod κνησμός. Utramque formam Codd. offerunt ap. *Theophan. Non.* c. 237. T. II. p. 230. qui et ipſe balneorum uſum in hoc morbo commendat. Idem eſſe videtur ὁ ὀδαξησμὸς ſive ὀδαγμός. Vide *Foeſium* in Oeconom. Hipp. v. ὀδάξασθαι. et *Pierſon.* ad *Moer.* p. 40. ſqq. — V. 6. ὤτων κ. τῆς ἀκοῆς τοὺς πόρους. *Band.* in Catal. quod *Brunckius* eleganter emendavit.

¶. 246.] *CDXLVI.* Vat. C. p. 505. Plan. p. 66. St. 95. W. Bene vertit *Grotius*:

*Et ratio fruſtra eſt, ſi non opus inde ſequatur;*
*Et cur quid facias, ipſum opus eſt ratio.*

V. 2. In omni actione ipſum factum pro ratione habendum eſt, i. e. rationem facti reddere videtur.

*CDXLVII.* Plan. p. 69. St. 101. W. — Sententia, qualis in trito proverbio, quo omne nimium in vi-

tium verti dicitur. — χολή. De faſtidio, quod mellis abundantia creet, quoque efficiatur, ut ipſum mel felle videatur amarius, explicat *Bochart.* in Hieroz. T. II. p. 525. *Pindar.* Nem. VII. κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι. Minus bene. Veteres mel bilem augere exiſtimabant. *Juliani* Epiſt. XXIV. p. 391. A. Καὶ μέλι μὲν Ἱπποκράτης φησὶ καὶ γλυκὺ τὴν αἴσθησιν καὶ πικρὸν εἶναι πάντως τὴν ἀνάδοσιν, καὶ οὐκ ἀπιστῶ τῷ λόγῳ· χολῆς γὰρ αὐτὸ ποιητικὸν εἶναι σύμπαντες ὁμολογοῦσι, καὶ τρέπειν τοὺς χυμοὺς εἰς τοὐναντίον τῆς γεύσεως.

*CDXLVIII.* Vat. Cod. p. 507. Plan. p. 171. St. 250. W. Mortis contemplatio divitiarum cupiditatem imminuit, mortalesque hortatur, ut vita fruantur. — Eadem ſententia apud quosvis poëtas obvia. — V. 4. ταῦτα τὰ γλωσσόκομα. Comice ſic loculos, quibus mortui componuntur, appellat. Proprie γλωττόκομον capſulam indicabat, qua tibicines includebant tibiarum ſuarum γλωττίδας. *Heſych.* γλωττοκόμιον. ἐν ᾧ οἱ αὐληταὶ ἀπετίθεσαν τὰς γλωσσίδας. Deinde quodvis *involucrum*, ἔλυτρον ſignificare coepit. *Pollux* X. 154. Denique σορόν. *Heſych.* γλωσσόκομον. θήκη. σορὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων. Loca veterum, quibus hoc vocabulum occurrit, collegit *Wetſten.* ad N. T. I. p. 922. — V. 5. πάσας. Vat. C. male. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 187. ſq. Epulae hoc verſu ſignificantur commemoratione Cereris et Bacchi. Nota Δήμητρος ἀκτή. *Eurip.* Hipp. v. 138. Fragm. Inc. XIV. 2. Ιλ. γ. 322. Perperam *Opſopoeus* de compotationibus in litore inſtituendis cogitabat. — V. 6. Ἀσίην. Vat. C. *Ammiani* vel *Palladae* hoc Ep. eſſe putaverim.

*CDXLIX.* Vat. C. p. 531. Plan. p. 183. St. 267. W. *Stobae.* T. X. p. 126. 28. *Geſn.* p. 73. *Grot.* Exornavit poëta ſententiam *Euſebii* ap. *Stobaeum* X. p. 128. πλούσιον χρὴ νομίζειν τὸν ἡγεύμενον ἔχειν τὰ ἀρκέοντα· τὸν δὲ πλεῖ ἐπιθυμέοντα προςκτήσασθαι καὶ πληθώρην μηδέποτε τοῦ τοιούτου (f. τοῦ πλούτου) λαμβάνοντα, καὶ εἰ Μίδου πλουτέει

μέλλει, πένητα καλέμ καὶ ἴσου, ἣν ἐκεῖνος ἐξ ἀνάγκης εἶχε, ψυχὴν κτήσασθαι. In eandem ſententiam *Demonicus* ap. Eundem p. 129. 12. χρημάτων ὄρεξις, ἣν μὴ ὁρίζηται λόγῳ (vulgo κόρῳ), πενίης ἐσχάτης πολλῷ χαλεπωτέρη. — V. 3. ὧν μετέχεις. *Quaedam, ſi credis conſultis, mancipat uſus; Qui te paſcit ager, tuus eſt, et villicus orbi Quum ſegetes occat, tibi mox frumenta daturas, Te dominum ſentit.* *Horat.* II. Epiſt. II. 160. ſqq. — V. 4. κληρονόμοις. Opportune *Horat.* I. Epiſt. V. 12. *Quo mihi fortunam, ſi non conceditur uti? Parcus ob haeredis curam nimiumque ſeverus Adſidet inſano.* — Illud φυλάττῃς idem expreſſit II. Serm. III. 122. *filius, aut etiam haec libertus ut ebibat haeres, Dîs inimice ſenex, cuſtodis?* — ἀπὸ νῦν. etiamnum illa aliena ſunt, non tua.

*CDL.* In Vat. membr. p. 232. Ἀντιφίλου inſcribitur. In Planud. p. 223. St. 324. W. ἄδηλον. Defunctus conqueritur, quod agricola in tumulo ſuo ſegetem faciat. Cf. *Heraclid.* Ep. III. T. II. p. 261. — V. 1. οὕτω Vat. C. quod vulgatae non praeferendum. At reducenda ejusdem Cod. lectio πᾶσ' ἀπόλωλε β. quod ſponte vidit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. Licet enim βῶλος utriusque ſit generis, femininum tamen elegantius eſt habitum. Vid. *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. I. p. 146. et quos laudat *Pierſon.* ad *Moer.* p. 95. — V. 3. Hîc quoque praeferenda Vat. C. lectio ἡ δ' ὕνις ἐν ν. Sic, uno ν ſcriptum, et priore correpta, occurrit ὕνις ap. *Philipp.* Ep. XIV. in pentametri exitu: καὶ φιλόγαιον ὕνιν. — Mox idem τί τοι πλέον. *Ariſtoph.* Eccl. 1086. οὐδὲν ἔσται σοὶ πλέον. *Xenoph.* K. Π. L. V. p. 86. 33. τί γὰρ ἐμοὶ πλέον τὸ τὴν γῆν πλατύνεσθαι. Cf. *Valckenar.* in Diatr. p. 150. B. Nec tamen vulgata damnanda. *Meleager* Ep. LI. τί δὲ τὸ πλέον; — V. 4. ἀρπάσεται. Vat. C. — V. 5. Veſtrum exemplum alii imitabuntur, veſtrosque defunctorum turbabunt cineres. — ἡρώεσι. Vat. C. Hoc Ep.

fortaſſe ante oculos habuit *Gregor. Nazianz.* Ep. IV. in *Muratorii* Anecdotis p. 7.

> Πάντα βίος ζώοισι· λίθοι δ' ὀλίγοι τε φίλοι τε
> τοῖς φθιμένοις, σὺ δέ μοι κἀνθάδε χεῖρα φέρεις·
> οὐδὲ σὸν αἰδόμενος, τλῆμον, τάφον ὅστις ὄλεσσεν
> ἄλλος, σοῖσι νόμοις, χερσὶ δικαιοτέραις.

ubi forte fuit: ὅν τις ὀλέσσει ἄλλος.

¶. 247.] *CDLI.* Vat. C. p. 446. Edidit *Reisk.* in Anthol. p. 143. nr. 722. inter Jenſiana nr. 72. *Reiskius* prava lectione verſ. 4. in errorem inductus, Grammaticum loqui exiſtimabat, precantem, ut Homeri carminibus nunquam non victum inveniat. Sed ipſe Homerus loquitur, ſuamque ſe immortalitatem carminibus, Iliadi et Odyſſeae, debere affirmat. — V. 1. σώφρον γράμμα, ſapientiae, prudentiae, temperantiae exempla ſiſtens. *Quid virtus et quid prudentia poſſit, Utile propoſuit nobis exemplar Ulyſſem.* *Horat.* I. Epiſt. II. 17. — V. 3. τόν μὲ γέροντα αὔξοιτε ἀεὶ Vat. C. Sic, ut *Brunckius*, hunc verſum exhibuit *Reiskius.* — Aeternam mihi ſeni juventutem ſervate. — V. 4. σειρήν. Infra Ep. DXIX. λάλε σειρὴν Βακχυλίδη. Cf. not. ad *Chriſtodori* Ecphr. v. 305. T. II. P. III. p. 320. — Pro ἡμετέρων legendum eſſe ὑμετέρων ſuſpicatus eram nondum inſpecto Cod. Vat. qui conjecturam noſtram poſtea firmavit. Carmina ſua Homerus alloquitur, ut filias (cf. *Antiphili* Ep. XI. ἀδεσπ. CDXCI. *Dioscorid.* Ep. XXV. ubi vide not. T. I. P. II. p. 392.). Canora illa vox, ait, quae olim Homeri labris inſidebat, nunc de veſtro defluit ore, qua emiſſa me ſenem hominibus ita commendate, ut recens ſemper et juvenis inter eos verſari videar. Similiter *Ennius* ap. *Ciceron.* in Tuſc. Qu. I. 15. et de Senect. c. 20. *Nemo me lacrymis decoret, neque funera*

*ſletu Faxit. Cur? volito vivu' per ora virûm.*

*CDLII.* Vat. C. p. 321. Plan. p. 284.[a] St. 410. W. In Lacedaemonem ab Achaeis devictam. Factum hoc Ol. CXLVIII. Moenia, quae Nabis tyrannus exſtruxerat, dejecta et Spartani, Lycurgi diſciplina ſublata, Achaeorum reipublicae adſcripti ſunt. Vide *Polyb.* L. VII. 8. p. 542. Hoc factum Romani improbarunt. *Livius* XXXVIII. 34. *Diodor. Sic.* T. II. p. 622. — V. 1. Vulgo εὔδμητος. ἄδμητος Cod. V. nec aliter *Brodaeus.* Facit huc *Plutarchus* in Vit. Ageſil. c. 31. T. I. p. 613. C. qui Ageſilaum, cum Thebanos agrum Laconicum ferro et igne populantes videret, maxime doluiſſe dicit, cum intelligeret τὸ καύχημα κεκολουμένον, ᾧ καὶ αὐτὸς ἐχρήσατο πολλάκις, εἰπών, ὅτι γυνὴ Λάκαινα καπνὸν οὐχ ἑώρακε πολέμιον. Frequenter gloriabantur Lacedaemonii, quod nunquam hoſtem ab Eurotae ripis depuliſſent; quam gloriationem nemo acutius expreſſit eo, cujus dictum ſervavit *Plutarch.* T. II. p. 233. C. — V. 2. Ὠλένιον. Olenus, Arcadiae urbs, quae pars fuit foederis Achaeorum. — V. 3. ἄσκιος. ψιλή. Terra devaſtata, arboribus excidis, ita ut aves neceſſe habeant nidos in terra facere. Expreſſum hoc videri poteſt ex dicto *Steſichori* Locrenſibus dicentis, ὅτι οὐ δεῖ ὑβριστὰς εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν ᾄδωσιν. quod refert *Ariſtotel.* II. Rhet. 21. 8. et iterum III. 11. 6. Dionyſio idem tribuit *Demetrius* de Elocut. §. XCIX. — V. 4. λύκους. Vat. C. a pr. man.

*CDLIII.* Vat. C. p. 415. In Plan. p. 1. St. 1. W. *Archiae* tribuitur. Vertit *Auſonius* in Eclog. p. 564 ed. *Toll.*

*Quatuor antiquos celebravit Achaïa ludos,*
*Coelicolum duo ſunt, et duo feſta hominum.*
*Sacra Jovis, Phoebique, Palaemonis Archemorique;*
*Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.*

V. 4. μῆλα. *Maxim. Tyr.* V. 8. p. 78. ἢ Ὀλυμπιάσι μὲν καὶ Πυθοῖ οὐκ ἔνεστι κότινον λαβεῖν, οὐδὲ μήλων τυχεῖν, αὐτῶν ἐφ' ἑαυτοῦ κονισαμένων. Diſſert. VII. 4. p. 107. καὶ μετασχεῖν μὴ κοτίνου μόνον Ὀλυμπιάσιν, ἀλλὰ καὶ πίτυος Ἰσθμικῆς, καὶ σελίνου Ἀργολικοῦ καὶ μήλων Πυθικῶν. ubi vid. *Daviſ.* — De *apio* et *pinu*, ubi et quando in uſu fuerint, vide *Spanhem.* ad calcem Goth. Num. p. 469. et quos laudat *Reimar.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 1033. 79.

*CDLIV.* Sumtum ex *Euſtathio* ad ιλ. ψ. p. 1320. 18. Quinquertii partes enumerantur. Poſtrema verba, μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή, indicare videntur, ſcriptum eſſe hoc diſtichon in neſcio quem, qui quinquertio vicerat. Cf. Ep. *Lucillii* XI.

¶. *T. III p.* 334.] *CDLIV.* [b] Vat. Cod. p. 619. Ex *Gujonorum Vitis* nr. 2. operibus Fratrum Gujonorum praefixis. Numeri, in talo notati, hic eo ordine ponuntur, quo ſibi in oppoſitis tali lateribus reſpondent.

¶. *T. III. p.* 334.] *CDLIV.* [c] In *Gujonorum Vitis* nr. VI. ex Vat. Cod. p. 619. Senarii jambici leges exponuntur. — V. 2. χόριος, quem etiam trochaeum vocant; in ſenario tum demum locum habet, cum ſpondeum efficit per poſitionem. — V. 3. οἶκον ſedem. — V. 4. ἐστὶν ὃς οἶδεν μακρὰν ε. α. Vat. unde *Salmaſius*, ni fallor, fecit, ἔστ' ὡς οἶδεν μακρὸν ε. α. Sic certe in Gujon. Vit. legitur. — V. 5. πρώτη καὶ τριτάτη *Gui.* ubi reliquus verſus ſic habetur, ut eſt ap. *Br.* In membr. autem πέμπτει δέ τε τοῖςδε κατίσχει. Pyrrhichium nonniſi ultima ſenarii ſedes recipit, ii vero pedes, qui priorem longam habent, locum inveniunt in ſedibus imparibus. — V. 6. Reliqui pedes, anapaeſtus, puta, et jambus, cuivis regioni conveniunt. — Hoc praeceptum in comicorum tantum ſenariis verum eſſe, ſciunt artis metricae peritiores, qui anapaeſtum ex paribus certe ſenariorum tragicorum ſedibus jam dudum ejecerunt. — V. 7. ὃν

κ' ἐτελήσῃ vitioſe *Gujon. Vit.* ἐθελήσῃ praeſtant membranae.

¶. 247.] *CDLV.* Bis legitur in Cod. Vat. p. 240. in marg. et p. 367. Plan. p. 5. St. 10. W. Argumentum a multis exornatum. Vide ad Ep. *Tymn.* IV. — V. 1. γυμνόν. *clypeo nudatum*, quem vocabuli uſum multi illuſtrarunt, quos laudat *Klotz* ad *Tyrtae.* p. 20. ſq. — V. 2. ἀκῦν ἐόντα. Vat. loco ſec. — V. 3. ἀντίη. Vat. C. utroque loco; nec aliter Plan. Hoc cl. editor ad hiatum vitandum emendaſſe videtur. Veterum librorum conſenſus ſuadet, ut ἀντίη revocemus. — V. 4. ῥηξαμένη. Vat. C. loco alt. — De locutione φθόγγον ῥήξασθαι monuimus ad *Agath.* Ep. X. T. III. P. I. p. 57. — V. 5. ποθ' Ἀδ. Ed. Fl. pr. Ald. 1. Aſc. et Steph. πρὸς notavit Aldus in Lectt. unde Ald. 2. 3. id arripuerunt. πρὸς exhibet etiam Vat. C. utroque loco. — V. 6. ἐψεύσα. Vat. — γενέτην. Ibid. utroque loco.

¶. 248.] *CDLVI.* Vat. C. p. 385. Plan. p. 9. St. 17. W. Praeclare ad hoc carmen *Brodaeus* comparavit *Philoſtrat.* in Heroic. c. II. 9. p. 681. ubi aliis de Ajacis tumulo relatis, ἔστι δέ τις λόγος, ait, ὡς Τρῶές ποτε ποιμένες εἰς τὸν Αἴαντα ὕβριζον, νενοσηκότων αὐτοῖς τῶν προβάτων, καὶ περιστάντες τὸ σῆμα, πολέμιον μὲν Ἕκτορος τὸν ἥρωα ἐκάλουν, πολέμιον δὲ Τροίας τε καὶ ποιμνίων. καὶ ὁ μὲν μανῆναι αὐτόν, ὁ δὲ μαίνεσθαι. ὁ δὲ ἀσελγέστατος τῶν ποιμένων· Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· μέχρι τούτου τὸ ἔπος αὐτῷ ἐπεῤῥαψῴδει, ὡς δειλῷ. ὁ δέ, ἀλλὰ ἔμιμνον, εἶπε, βοήσας ἐκ τοῦ τάφου φρικῶδές τι καὶ ὄρθιον. — V. 2. „Vulgo legitur Φρὺξ ἐπέων κακῆς, claudicante metro. *Toup* Cur. nov. in Suid. p. 207. emendat ἀκάκης. Mihi non placet ἐπέων ἐπεσβολίη, ſive illa κακὴ ſive ſit ἀκάκη. ideo repoſui: Φρὺξ ἐπέων δεδαώς. *Phryx verſuum non rudis.* Ludit in etymo vocis ἐπεσβολίη. ἔβαλεν αὐτὸν Ὁμηρείοις ἔπεσιν. Plebejo ſermone diceremus: *Un Phrygien qui avait mis*

*le nez dans les poëtes, Je mit à lui lacher des vers.* Cogitaveram primo: Φρύξ ποθ' Ὁμηρείης κ. ε. ſed alterum illud praeſtat." *Br.* At quomodo nobis perſuaſerit cl. editor, ex δεδαώς librarium κακῆς facere potuiſſe? Recte tamen repudiavit Toupianum commentum, quod infeliciſſimum pronuntiavit *Ruhnken.* ad *Timae.* p. 16. reclamante ſcil. ſententia et linguae indole, quae ὁ καὶ ἡ ἄκακος poſtulat, non ἀκάκη. Ipſe *Ruhnkenius* corrigit: ἐπέων χαλεπῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης. comparato *Theognide* v. 324. πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. καινῆς propoſuit, parum feliciter. Idem notavit *Huetius* p. 5. Ex Philoſtratei loci comparatione mihi probabile viſum, deſiderari vocabulum reſpondens τῷ ἀσελγέστατος, idque mihi inveniſſe videor ſcribendo:

Φρὺξ ἐπέων λαιδρῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης.

*Impudens in Ajacem convicium jaculatus eſt.* *Heſych.* λαιδρή. θρασεῖα. Idem: λαιδρός. λαμυρός. ἀναιδής. δεινός. θρασύς. ταχύς. ut hanc gloſſam emendavit *Ruhnken.* in Epiſt. crit. p. 88. ubi vocabuli λαιδρὸς exempla afferuntur. — V. 3. Αἴας. Verba ſunt *Homeri* Ιλ. ο. 717. — οὐκέτι μίμνεν. Vulgo. Noſtrum eſt in duobus Planud. Codd. — ἀντεγέγωνεν. Vat. C. — V. 4. οὐκέτ' ἔτλη. Vat. C. quod, ut praecedentibus melius reſpondens, praetulerim. Sed ne ſic quidem hunc verſum perſanatum puto. Reſpondiſſe convicio Ajacem poëta narrat; at cur non adjecit, quid reſponderit? Hoc inprimis exſpectabatur. Vide igitur, an ex *Philoſtrati* loco corrigendum ſit:

Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνεν· ὁ δ' ἀντεγέγωνεν ἔνερθε·
Μίμνον· ὁ δ' οὐκέτ' ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

Sic omnia ſibi apte reſpondent: Ille autem ex inferis clamavit: Reſtiti! Tum Phryx ille, quamvis vivus, defunctum manere non ſuſtinuit, ſed aufugit. Ad ἔτλη ex praecedentibus μίμνειν ſubaudiri poteſt.

*CDLVII.* Vat. C. p. 447. ἐκ τοῦ Ἡροδότου. Plan. p. 11. St. 19. W. „Ex Herodoto p. 398. tranſlati in Anthologiam hi verſus, quos Hipparchus in ſomnio audire ſibi viſus eſt. Eos, ut quaedam horum ἀδεσπότων alia, melius in ſectionem retuliſſem, cui titulum feci συμμικτὰ ἡρωϊκά.“ *Br.* — V. 2. ἀδίκων. Vulgo. ἀδικῶν eſt ap. *Herod.* — ἀποτίσῃ. Vat. C.

*CDLVIII.* Vat. C. p. 379. Plan. p. 15. St. 25. W. *Auſonius* nr. LIV. hoc aut ſimile Epigramma vertit:

*Effigiem, rex Croeſe, tuam, ditiſſime regum,*
*Vidit apud manes Diogenes Cynicus.*
*Conſtitit utque procul, ſolito majore cachinno*
*Concuſſus, dixit: Quid tibi divitiae*
*Nunc proſunt, regum rex o ditiſſime, cum ſis*
*Sicut ego ſolus, me quoque pauperior?*
*Nam quaecunque habui, mecum fero: cum nihil ipſe*
*Ex tantis tecum, Croeſe, feras opibus.*

— V. 5. πλεῖω. Vat. C. Haereo in verbis, ἐμοὶ καὶ νῦν πλεῖων τόπος, quae ſequentibus non ſatis reſpondent: Etiam nunc majus ſpatium occupo quam tu; nam omnia mea mecum fero. Apparet, hoc potius requiri: Etiam nunc te ditior ſum, nam tu nihil tuarum divitiarum tecum attuliſti, dum ego omnia mea mecum habeo. Leni mutatione correxeris:

Ἐμοὶ καὶ νῦν πλεόνων πόρος.

*Etiamnunc plura poſſideo.* πόρος pro pecunia, opibus, poſſeſſionibus paſſim. At ſic fortaſſe poëtae potius quam librarii peccatum emendaveris.

*CDLIX.* Vat. C. p. 505. Plan. p. 16. St. 26. W.

*CDLX.* Vat. C. p. 506. Plan. p. 16. St. 26. W. Excitavit hoc diſtichon *Gatackerus* ad *Antonin.* I. 16. p. 28. ubi ille ſe οὐ φιλοικοδόμον, οὐκ ἐπινοητὴν περὶ σωμάτων ὥρας (*formoſorum ſervorum curioſum*) eſſe ait. — σώματα, *mancipia*, illuſtravit *Kuſter* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 6. *Spanh.* ibid. p. 245.

*CDLXI.* Vat. C. p. 441. Εἴς τινα ἀπὸ περσέας πεσόντα. In Plan. p. 27. St. 42. W. lemma legitur, quod *Brunckius* dedit. Prius, quod hominem nobis fingit a perſea arbore cadentem, ineptum eſt. Is, de quo his verſibus agitur, intemperantia ſua perierat. — V. 1. φόνιον φυτόν. Ad fabulam de venenata Perſicorum natura, quam tamen patrio ſolo relicto exuerunt, reſpicitur. — De Perſicis *Columella* L. X. 405. *Stipantur calathi et pomis, quae barbara Perſis Miſerat, ut fama eſt, patriis armata venenis. At nunc expoſiti parvo diſcrimine lethi Ambroſios praebent ſuccos oblita nocendi.* ubi vide *Schneider.* p. 550. Apte *Salmaſius* in Homon. H. I. LXVIII. p. 85. F. *Scholiaſten Nicandri* excitat: Πῶλος δὲ ὁ Δημοκρίτρειος ἐν τῷ περὶ συμπαθῶν καὶ ἀντιπαθῶν, Πέρσας, φησίν, ἔχοντας θανάσιμον φυτὸν εἰς Αἴγυπτον πέμψαι, ὡς ἐκ τούτου πολλῶν μελλόντων ἀναιρήσεσθαι· τὴν δὲ ἀγαθὴν οὖσαν εἰς τοὐναντίον μεταβαλεῖν, ποιῆσαι δὲ τὸν φυτὸν καρπὸν γλυκύτατον, οἷος ὁρᾶται νῦν. Cf. *Schneiderum* ad *Nicandri* Alex. v. 100. ſqq. p. 109. et *Bodaeum a Stap.* ad *Theophr.* L. III. p. 126.

¶. 249.] *CDLXII.* Vat. C. p. 381. ſq. Plan. p. 29. St. 44. W. Epigramma in cranium in via repertum eſt inter *Crinagorae* carmina nr. XXXV. Sed ibi pius homo loquitur, qui defunctis debitum hono-

rem habet; hic impii cujusdam hominis petulantia deſcribitur. Vertit *Auſonius* Ep. LXXII.

*Abjecta in triviis inhumati glabra jacebat*
*Teſta hominis, nudum jam cute calvitium.*
*Fleverunt alii: fletu non motus Achillas,*
*Inſuper et ſilicis verbere diſſecuit.*
*Eminus ergo icto rediit lapis ultor ab oſſe;*
*Auctoriſque ſui frontem oculosque petit.*
*Sic utinam certos manus impia dirigat ictus,*
*Auctorem ut feriant tela retorta ſuum.*

quod cum graeco carmine accurate comparans *Huſchkius* v. cl. in Anal. crit. p. 141. emendavit *Actoriſque* et *Actorem ut feriant*; quod probandum. — V. 2. Cranium εἰκὼν τοῦ βίου, humanae viciſſitudinis imago, unde quid homo ſit, quoque omnia humana recidant, intelligitur. — V. 3. δεξιτερήν. dextram in terram demiſit, qua ſaxum peteret. Sic haec verba interpretanda cenſebam; nec aliter *Huſchkius*. *Grotius* vertit: *In dextram projecit humum.* quod graecis verbis multo obſcurius. *Joſ. Scaliger* depravatum eſſe locum exiſtimans in not. mſt. propoſuit δεξιτερῇ δ' ἔῤῥιψεν —, ut duplex hominis illius injuria notetur: *primum cranium manu in terram conjecit, deinde idem ſaxo petivit.* At vide, annon ſic prius illud otioſum ſit. — ἧκεν. Vat. — V. 4. δοκέων. Vat. — V. 6. πήρωσεν. Vat. C. — V. 7. κωλάζετο. Vat. — *Anonym.* Bibl. Bodl. in marg. notavit, hunc locum corruptum eſſe. *Huetius* p. 6. in marg. cod. Scaliger. invenit ὀκλάζετο. quaſi ſupplicaturus Plutoni et facti poenam deprecaturus. Merito hoc diſplicuit doctiſſimo praeſuli, qui omnino nihil mutandum cenſebat. *Grotius* vertit, verba non premens, ſed ſenſu optimo:

*Imprudens laeſae ſic ille ſatisfacit umbrae,*
*Tamque ſuas rectum flet feriiſſe manus.*

Difficultatem vitavit *Auſonius*, ſuum acumen auctori ſubſtituens. At vide, an ille ſcripſerit:

καὶ ΠΑΛΑΜΑΙΣΙ ΔΙΚΗΣ ἐκολάζετο.

quod a vulgatae ductibus proxime abeſt, et ſenſum praebet huic loco inprimis accommodatum. — V. 8. ἔκλαυσεν. Vat. et Plan.

*CDLXIII.* Vat. C. p. 381. Plan. p. 32. St. 48. W. Hiſtoria de tribus puellis, ſortem de morte ſua explorantibus. — V. 1. ἀλλήλοισιν. Vat. C. ἀλλήλῃσιν. Plan. — V. 3. τρεῖς μ. χρειων. Vat. (χειρῶν) — τρεῖς. Ald. 2. 3. Nic. Sab. Steph. — πασῶν. Vat. — Tres illae puellae ter jecerunt talos et omnes omnium jactus unam eandemque deſignabant. — V. 5. Melius diſtinctio in fine delebitur, quam etiam *Grotius* neglexit:

*Lapſa ſed infelix alto de culmine tecti*
*Ad Styga, ſors veluti ſignificarat, abit.*

εὐπάλισθε. Vat. C. — ἄελπτον πέσημα junctum cum ἀπωλίσθησε idem eſt, ac ſi dixiſſet ἀέλπτως ἔπεσε. Sic *Eurip.* Phoen. v. 643. μόσχος ἀδάμαστον πέσημα Δίκε. — V. 6. ἐς δ' Ἀΐδην ἤλυθεν. Vat. — V. 7. Sortes, ubi malum portendunt, ſemper certae ſunt; at bona mortales neque precibus neque manibus a Diis impetrant. χέρες ad talorum jactum referendum.

*CDLXIV.* Vat. C. p. 377. Plan. p. 109. St. 159. W. *Stobae.* Flor. T. V. p. 64. 38. *Geſn.* p. 39. *Grot.* Scriptum fortaſſe in tabulam pictam, Hippolytum et Phaedram exhibentem. — V. 1. κατ' ἐναντίον. Edd. vett. quaedam. — V. 3. κτεῖνεν. Vat. Stob. Plan. — V. 4. ἀγανὴ π. σωφροσύνα. Vat.

*CDLXV* Vat. C. p. 381. Ἀδέσποτον. εἰς ἔρωτα, ὅτι οὐ θεὸς, ἀλλὰ πάθος μανίας ἔμπλεον. Plan. p. 35. St. 53. W. *Stobae.* Flor. T. LXI. p. 390. 42. *Gesn.* 257. *Grot.* Non ſatis apertum argumentum carminis. Ex graecis verbis haec prodeunt: Caedes fuit commiſſa, matre una cum puero interemta; vir, hujus caedis auctor, capitis damnatus, lapidibus obrutus eſt. Suſpicari licet, cauſam caedis zelotypiam fuiſſe. Sed quidquid ſit, poëta hinc occaſionem arripuit, amorem, ut Deo indigna patrantem, petendi. — ¶. 250.] V. 3. θοὸν ξίφος. Gladium poëta Amorem manibus tenere ait, reſpectu habito ad caedem illam. Recte *Br.* interrogative haec ſumſit, cum vulgo interrogandi nota deſideretur; unde *Grotius* vertit: *Non armata quidem gladio manus: et tamen, ecce, Quae dedit immani funera ſae-*

H

*vitia.* — V. 4. θεοδμήτου. Vat. — μιαιφονίας. Vat. — V. 5. μήτηρ σὺν μὲν παιδί. *Stob.* — αὐτοῖς. Vat. — V. 6. ποιμενος. Vat. — ἔκτεινεν. Vat. Plan. *Stob.* — V. 8. λεύσομεν. Vat.

*CDLXVI.* Vat. C. p. 505. Plan. p. 41. St. 60. W. Praeclarum diſtichon, ductum ex *Platon.* Alcib. II. p. 143. A. T. V. p. 85. ed. Bip. ubi Deos ab hominibus fruſtra incuſari docet, tanquam malorum auctores, quae tamen ex ipſa hominum ſtultitia proveniant: Κινδυνεύει γ' ἄν, ὦ Ἀλκιβιάδη, φρόνιμός τις εἶναι ἐκεῖνος ὁ ποιητής, ὅς, δοκεῖ μοι, φίλοις ἀνοήτοις τισὶ χρησάμενος, ὁρῶν αὐτοὺς καὶ πράττοντας καὶ εὐχομένους, ἅπερ οὐ βέλτιον ἦν, ἐκείνοις δὲ ἐδόκει, κοινῇ ὑπὲρ ἁπάντων αὐτῶν εὐχὴν ποιήσασθαι. λέγει δέ πως ὡδί· Ζεῦ πάτερ κ. τ. λ. Alter horum verſuum ap. *Platonem* ſic legitur: ἄμμι δίδου· τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν κελεύει. Ad illum *Platonis* locum reſpexit *Valer. Max.* VII. 2. ext. 1. *Socrates – nihil ultra petendum a Diis immortalibus arbitrabatur, quam ut bona tribuerent; quia ii demum ſcirent, quid unicuique eſſet*

*utile, nos autem plerumque id votis expetere, quod non impetraſſe melius foret.* Similia collegit *Gatacker.* ad *Antonin.* V. p. 146. B. et *Intrpp. Juvenalis* X. Sat. 347.

*CDLXVII.* Plan. p. 299. St. 439. W. Clementiam et comitatem ſeveritate temperandam eſſe, exemplis aliquot allatis docetur.

*CDLXVIII.* Vat. C. p. 422. Plan. p. 108. St. 159. W. In *Palladii* ſive *Palladae* laudem. Expreſſum ex *Theocrit.* Eid. VII. 39. οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. V. 2. deſumtus ex ejusd. Eid. I. 136. κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. ſive ex Eid. V. 136. οὐ θεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν, Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι. quod mallet *Huſchkius* in Anal. crit. p. 75. qui inprimis conſulendus. — V. 1. κύκνῳ κόρυδος. *Quid enim contendat hirundo Cygnis. Lucret.* III. 6. — Proverbium ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται. quod illuſtravit *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 384. Cum cygno alaudam componit etiam *Antiphil.* Ep. III. εἰ γὰρ Ζεὺς κύκνος, ἐγὼ κόρυδος. — V. 4. ποεῖν. Vat.

*CDLXIX.* Plan. p. 315. St. 455. W. De tabula, in qua Ulyſſes pictus; cujus imaginem maris undae deleverant. — V. 1. Λαερτιάδη. Ed. pr. Flor. Ald. 1. 2. 3. — χεῦμα. Vulgo. Mutationis, non ex codd. ut videtur, ſed ex ingenio factae, cauſam idoneam non video. χεῦμα, ſc. πόντου, quod ex praecedentibus aſſumendum. *Euripid.* Danaë Fr. X. καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον. — V. 2. τύπον. imaginem. Vide *Alberti* in Obſſ. philol. p. 428. — ¶. 251.] V. 3. In Homeri carminibus Ulyſſis imago in omnis aevi memoriam expreſſa eſt. Cf. Ep. DCXV. DCXIX.

*CDLXX.* Plan. p. 328. St. 467. W. Nota eſt fabula in Collect. Fabul. Aeſop. nr. CXXVIII. — ξύλον

ᾔειν. ſurdus mutusque omnique ſenſu privatus eſſe videbatur. Cf. not. ad *Apollonii* Ep. in *Callimach.* T. II. P. III. p. 47. *Clemens Alex.* p. 4. 19. λίθοι δὲ καὶ ξύλα οἱ ἄφρονες, πρὸς δὲ καὶ λίθων ἀναισθητότερος ἄνθρωπος ἀγνοίᾳ βεβαπτισμένος. — V. 2. ἀείρας. In fabul. Aeſop. θυμωθεὶς ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἔδαφος. — τῆς κεφαλῆς κλασθείσης, χρυσὸς ἔῤῥευσεν ὅτι πλεῖστος.

*CDLXXI.* Plan. p. 329. St. 468. W. De ſenſu vide *Palladae* Ep. XCV. cujus poëtae fortaſſe etiam hoc eſt diſtichon. — V. 2. κολάσει. ipſi amori, mortalibus in poenam, in perniciem dato.

*CDLXXII.* Vat. C. p. 464. Plan. p. 356. St. 495. W. Cauſa et origo thermarum explicatur; cavernas eſſe in terrae viſceribus, quae flammas nutriant; inde vapores ſurgere eosdemque conſtipatos et in aquam mutatos erumpere. — V. 2. φλοξίν. Vat. — κρυφίῃσιν. Vulg. — V. 3. ἔνερθεν. Vat. Plan.

*CDLXXIII.* Vat. C. p. 258. ſq. Planud. p. 207. St. 301. W. Hoc et quinque ſequentia Epigrammata ſcripta ſunt in latronem, qui hominem, a ſe occiſum, ſepeliebat. Cf. Ep. *Simonidis* LIX. *Julian. Aeg.* XLVIII. — V. 2. Talis tibi quoque ſepultura contingat. ὄναιο in obteſtationibus illuſtrat *Deſ. Herald.* An. ad *Martial.* V. 6. p. 98. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 316. ſq.

*CDLXXIV.* Vat. C. p. 259. Plan. p. 207. St. 301. W. — V. 1. οἰκτείρμονι. Ald. 1. 2. 3. — V. 4. παρέχοις Vat. C. a man. ſec.

¶. 252.] *CDLXXV.* Vat. C. p. 252. Plan. p. 206. St. 300. W. — V. 1. φόνον. hominem, quem clandeſtina caede peremerat. Niſi forte fuit: κρύπτων φόνον.

*CDLXXVI.* Vat. C. p. 259. Plan. p. 207. St. 301. W. Tanquam ineditum et *Simonidis* protulit hoc diſtichon *Reisk.* in Anth. nr. 591. p. 81. quem Apographum interpolatum in errorem induxit. — V. 1. κἤν. Vulgo. — V. 2. ὄμμα Δίκης. *Incertus* ap. *Stobae.*

Ecl. T. VII. p. 111. Ὁ τῆς Δίκης ὀφθαλμὸς ὡς δι' ἡσύχου Λεύσσων προσώπου, πάνθ' ὅμως ἀεὶ βλέπει. Alius ap. *Plutarch.* T. II. p. 1124. F. ἔστιν Δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. Cf. *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 18. ſq.

*CDLXXVII.* Vat. C. p. 259. Plan. p. 207. St. 301. W. — V. 1. „εἶτά μ' ἔθαπτες. Male in Planudea εἶτά με θάπτῃ. In membr. θάπτεις " *Br.*

*CDLXXVIII.* Vat. C. p. 259. Plan. l. c. — V. 2. οι πάθῃς. Vat.

*CDLXXIX.* Ex *Pauſania* L. X. 12. p. 827. relatum in Append. Plan. p. 509. St. *15. W. in *Bonadae* Anth. p. 410. Herophiles Sibyllae partes erant in Trojanis fabulis. Tradebatur enim Apollinis Sminthei fuiſſe ſacerdos et Hecubae explicaſſe illud ſomnium, quo facem ardentem parere viſa erat. Oſtendebatur ejus ſepulcrum in Apollinis luco, cum cippo, cui hoc Epigramma inſculptum. Vide quae cum de aliis Sibyllis, tum de Herophile noſtra disputavit *Fabric.* in Bibl. Gr. T. I. c. XXIX. ill. *Heynius* ad *Tibull.* II. El. V. 19. et ad *Virgil.* Aen. VI. Excurſ. — V. 5. A *Pauſania* docemur, juxta Sibyllae tumulum ſtetiſſe Hermam, a dextra autem parte fontem erupiſſe, ad quem Nympharum ſimulacra erant poſita. — V. 6. „Male, ut opinor, ap. Pauſaniam et inde in Anthologiae Append. Ἑκάτῳ ſcriptum. Caſus eſt patrius doricus τῆς ἀνακτορίης τοῦ Ἀπόλλωνος." *Br.* *Strabo* XIII. p. 618. Ἕκατος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐντετίμηται μέχρι Τενέδου, Σμινθεὺς ἢ Κιλλαῖος καλούμενος, ἢ Γρυνεὺς ἤ τινα ἄλλην ἐπωνυμίαν ἔχων.

*CDLXXX.* Ex *Euſtathio* in Homer. Ιλ. p. 1222. ed. Baſ. (1163. Rom.) Laudavit de Lino disputans *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 112. — V. 2. πρώτῳ μέλος. *Dionyſius* ap. *Diodor. Sic.* III. 66. p. 236. narrat, παρ' Ἕλλησι πρῶτον εὑρετὴν γενέσθαι Λῖνον ῥυθμῶν καὶ μέλους, eun-

demque ἐπὶ ποιητικῇ καὶ μελῳδίᾳ θαυμασθῆναι. *Suidas* in Λῖνος· λέγεται – καὶ τῆς λυρικῆς μέσης πρῶτος γενέσθαι ἡγεμών. Cf. *Jac. Nic. Loenſis* in Miſc. Epiph. X. 3. ubi veterum de Lino loca collecta leguntur. Ad illud rhythmi inventum referenda ſunt etiam verba ἐν ποδὶ δεξιτερῷ. — V. 3. Μοῦσαι. Cf. *Heſiodum* ap. *Euſtath.* l. c. Pamphi, antiquiſſimi poëtae, threnum de Lino laudat *Pauſan.* IX. 29. p. 767.

¶. 253.] *CDLXXXI.* Vat. C. p. 304. *Plan.* p. 270. St. 389. W. ubi ἢ δὲ Λ. legitur. ὧδε Vat. C. et *Diogen. Laërt.* qui hoc carmen laudat in Prooem. §. 4. p. 4. *Bonada* Anthol. p. 395. Uraniae filius dicebatur Linus ap. *Heſiod.* Fragm. p. 328. Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἱόν. *Hygin.* Fab. CLXI. Cf. *Menag.* ad *Diogen.* p. 5. Ejus cineres Philippus, Amyntae fil., Thebis in Macedoniam translatos, ſomnio monitus, Thebanis reſtituiſſe narratur. *Pauſan.* L. IX. 29. p. 767.

*CDLXXXII.* Vat. C. p. 209. Plan. p. 270. St. 389. W. Elegans Epigramma. — V. 2. Βιστονίδες. Threſſae mulieres, cum eas Orpheum laceraſſe poenituiſſet, ploraverunt eum et brachia ſibi, in poenam patrati facinoris, vulnerarunt. Similia memorat *Phanocles* in Eleg. ap. *Stobae.* LXII. p. 399. qui tamen mulieres illas non ſe ipſas punxiſſe, ſed ita a maritis ſuis adfectas eſſe tradit: – ὡς ἐδάησαν ἔργα γυναικῶν Ἄγρια, καὶ πάντας δεινὸν ἐσῆλθεν ἄχος, Ἃς ἀλόχους ἔστιζον. Vide Animadvſſ. T. I. P. II. p. 227. Poſtea apud Thracas nobilitatis ſignum τὸ ἐστίχθαι. *Weſſel.* ad *Herodot.* V. p. 374. 65. — V. 6. δευόμεναι. immundo ſpargentes pulvere crines, quod in luctu ſolebat fieri. Cf. *Heynium* ad *Virgil.* Aen. XII. 611. *Doering.* ad *Catull.* LXIV. 224. — V. 5. καὶ αὖται. Vat καὶ δ' αὐταί. Plan. Perperam *Brodaeus* στοναχεῦντι vertit *ſuſpirant*, cum potius cum Λυκείῳ jungendum ſit. — V. 7. ἐπ' ὠδύραντο et τὸ πρίν. Vat. — V. 8. ἔθελγε. An fuit ἔθελξε?

*CDLXXXIII.* Vat. C. p. 304. Plan. p. 270. St. 389. W. *Bonada* Anth. p. 396. Secundum *Diogen. Laërt.* Prooem. §. 5, inſculptum fuit hoc diſtichon Orphei tumulo ἐν Δίῳ τῆς Μακηδονίας. Hinc emendandus *Conſtantinus Lascaris*, cujus Προλεγόμενα τοῦ σοφοῦ Ὀρφέως ex Codice Taurinenſi exhibentur in Marmoribus Taurin. T. I. p. 96. ἄλλοι δὲ αὐτὸν κεραυνοθεῖναι (ſcr. κεραυνωθῆναι) φασὶ παρὰ τοῦ Διὸς περιπατοῦντα, ὡς δηλοῖ τὸ Κνιδίου (l. τὸ ἐν Δίῳ) τῆς Μακεδονίας ἐπίγραμμα ἡρωελεγεῖον· Θρήϊκα χρυσ. κ. τ. λ. Orpheus a nonnullis Jovis fulmine percuſſus eſſe ferebatur. Εἰσὶ δὲ οἵ φασι κεραυνωθέντι ὑπὸ τοῦ θεοῦ συμβῆναι τὴν τελευτὴν Ὀρφεῖ. κεραυνωθῆναι δὲ αὐτὸν τῶν λόγων εἵνεκα, ὧν ἐδίδασκεν ἐν τοῖς μυστηρίοις οὐ πρότερον ἀκηκοότας ἀνθρώπους. *Pauſan.* IX. 30. p. 768.

*CDLXXXIV.* Ex *Alcidamantis* Declamatione κατὰ Παλαμήδους προδοσίας. Orator. Gr. ed. *Reisk.* T. VIII. p. 75. γράμματα μὲν δὴ πρῶτος Ὀρφεὺς ἐξήνεγκε παρὰ Μουσῶν μαθών, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ δηλοῖ ἐπιγράμματα. Μουσάων κ. τ. λ. — V. 3. Vulgo non Orpheus, ſed Linus Herculis praeceptor fuiſſe traditur.

*CDLXXXV.* Vat. C. p. 304. Plan. p. 270. St. 389. W. *Diogen. Laërt.* Prooem. §. 3. *Schol. Ariſtoph.* in Ran. 1065. *Bonada* Anth. p. 395. Phaleris (vide *L. Holſten.* in Steph. Byz. p. 339.) ſepultus erat *Muſaeus* ſecundum hoc diſtichon. *Pauſanias* eundem in colle, e regione acropolis, humatum eſſe tradit L. I. 25. p. 61.

*CDLXXXVI.* Plan. p. 366. St. 505. W. Hoc diſtichon habendum eſt pro diverſa lectione Epigr. *Antipatri Sidon.* XLIV. Alia etiam lectio eſt ap. *Gellium* III. N. A. 11. Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου· Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμίν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *Jan. Gebhardus* in Antiqq. Lect. L. II. 23. tradit, in Palatino Cod. legi Ἑπτὰ πόλεις ἐρίζουσι κλυτοῦ περὶ ῥίζαν Ὁ. et ipſe

ἐρίζουσι corrigit, improbante *Allatio* de Vita Hom. p. 117.

¶ 254.] *CDLXXXVII.* Plan. p. 365. St. 504. W. Vanum eſſe urbium Graecarum de Homero certamen. Illum nullius urbis civem eſſe, ſed a Muſis coelitus demiſſum mortalibus praeclara attuliſſe munera. Expreſſum ex *Antip. Sidon.* Ep. XLV. — V. 2. „τρυφερῆς. *delicatae, luxui deditae.* Male vulgo τραφερῆς." *Br.* In certiſſimam hanc emendationem incidit criticus, raro εὔστοχος, *Spanhemius,* de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 628. nec aliter legendum putavit *Grotius,* cum verteret: *Non Colophon molli ſidus in Ionia. Molles laudentur Iones, Martial.* Lib. de Spect. Ep. I. *Heſych.* Ἰωνικόν, τρυφερόν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος ἢ θηλυκοῦ. *Ariſtoph.* Theſm. v. 170. ἐμιτροφόρουν καὶ διεκινοῦντ' Ἰωνικῶς. *Schol.* ἁβρῶς. θηλυκῶς καὶ μαλακῶς. Iones τρυφεραμπέχονες appellantur ab *Antiphane* ap. *Athen.* L. XII. p. 526. D. et ibidem: Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς, καὶ δὴ καὶ τοὺς Ἴωνας φησὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τρυφῆς, ἔτι καὶ νῦν ἡ χρυσῆ παροιμία διαμεμένηκε. *Poëta* ap. Eund. L. XII. p. 524. F. τί γὰρ ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνίας εἴφ' ὅ, τι πράσσει; Ionum mores luxu diffluentium in eorum muſica conſpici putabantur; unde *Pratinas* ap. *Athen.* L. XIV. p. 624. F. Μὴ σύντονον δίωκε μήτ' ἀνειμένην Ἰαστὶ Μοῦσαν. quae eſt optima *Toupii* emendatio ad Suidam. Ep. crit. p. 52. Ibid. p. 625. C. τὰ δὲ τῶν νῦν Ἰώνων ἤθη τρυφερώτερα, καὶ πολὺ παραλλάττον τὸ τῆς ἁρμονίας ἦθος. — V. 7. ἀπ' αἰθέρος. ad coelum idem rediiſſe exiſtimabatur. Hinc *Philoſtratus* II. Imag. XXXV. p. 860. nefas eſſe ait, dubitare de iis, quae Homerus de Horis tradiderit: εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς Ὥραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. — V. 8. „Recte Planudeae duo codd. φέροι. editi φέρῃ." *Br.* Hic locus obverſabatur fortaſſe *Sannazario* L. III. Epigr. *Smyrna, Rhodos, Co-*

*lophon, Salamis, Chios, Argos, Athenae Cedite! Jam coelum patria Maeonidae eſt.*

*CDLXXXVIII.* Plan. p. 366. St. 505. W. Homerus veram ſuam patriam indicare recuſat, ne reliquas urbes ſibi infeſtas habeat. — V. 1. τί δαί. Vulgo. — V. 5. τίνος ἢ ῥα. Vulg. Similem cauſam, cur Homerus patriam ſuam non indicaverit, affert *Philoſtrat.* Heroic. c. XVIII. p. 728. ἵνα αἱ σπουδαῖαι τῶν πόλεων πολίτην αὐτὸν σφῶν ποιοῖντο. *Heliodor.* L. III. 14. p. 201. de eodem: τί δὲ σκοπῶν — ἐσιώπα τὴν ἐνεγκοῦσαν; — ἢ καὶ τοῦτο σοφίᾳ ἐργαζόμενος, κἀκ τοῦ τὴν οὖσαν ἀποκρύπτειν πᾶσαν ἑαυτῷ πόλιν πατρίδα μνώμενος.

*CDLXXXIX.* Plan. p. 365. St. 504. W. — V. 3. Fueruntne jam tum, qui, cujus auctoris ſit Ilias et Odyſſea, ignorare ſe faterentur? an verba, οὐκ ὄνομ' εὑρίσκω σαφές, ad diverſa illa nomina referenda, quibus antiquitas Homerum appellatum fuiſſe narrat? Initio eum Meleſigenem fuiſſe dictum, *Pſeudo-Herodotus* tradit p. 748. Homeri autem nomen accepiſſe, cum oculorum lumine privatus eſſet. V. *Heſychius* in Ὅμηρος. Aliam, ſed prorſus ineptam cauſam affert *Heliodor.* L. III. 14. p. 200. — οὐράνιε. Jam, o Jupiter, adducor, ut credam, tuorum carminum laudem Homero tribui. Novum hoc et alibi vix obvium, quod Jupiter carmina edidiſſe eaque cum poëtis communicaſſe dicitur. Voluit noſter augere id, quod paſſim de nobilibus dicitur poëmatis, ea digna eſſe, quae ad Jovis ſolium adſcendant (*Theocrit.* Eid. VII. 93.) Jovisque auribus accipiantur (*Horat.* I. Epiſt. XIX. 43.). Probabilius Ep. CDXCVIII. ἔστι δὲ Μουσάων, οὐκ ἐμὸν οὐδὲν ἔπος.

*CDXC.* Plan. p. 365. St. 504. W. — V. 3. Scribendum puto:

ἢ τὸ μὲν ἐστ' ἄγνωστον.

quod ſuavius vulgato ad aures accidit. — ὁ δ' ἀθανάτοις. Obſcuriorum horum verborum, quae *Bro-*

*daeus* ne attigit quidem, ſenſus videtur eſſe hic: Homerum inter Deos receptum, coeleſtibus donis contentum, terreſtria, quae haberet, patriam ſcil. et genus, Muſis legaviſſe, unde factum, ut eorum notitia ex mortalibus evanuerit. Hoc verius videtur, quam quod *Huetius* notavit p. 34.: „Nam Homero patre natas Muſas eſſe dicas." *Grotius* vertit:

*An latet hoc? ſed par divis coeleſtibus heros*
*Legavit Muſis et genus et patriam.*

¶. 255] *CDXCI.* Plan. p. 365. St. 504. W. — V. 3. κούρας. Vide not. ad *Antiphili* Ep. XI. T. II. P. II. p. 45. et ad *Dioscorid.* Ep. XXV. T. I. P. II. p. 392.

*CDXCII.* Plan. p. 366. St. 505. W. Tria hoc Epigrammate carmina tribuuntur Homero, Ilias, *oi* Νόστοι, et Odyſſea. Nam de Νόστοις intelligenda ſunt verba Ἀχαιῶν στρομβηδὸν νηῶν σύγχυσιν ἐν πελάγει. (cf. *Euripid.* Troad. v. 72. ſqq.) in quorum verborum interpretatione fluctuat *Brodaeus*, quo referenda ſint, non videns. De Νόστοις Homero tributis cf. *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 384. — εἰς αἰῶνας καὶ ἐξ αἰῶνος. *Sext Empir.* adv. Phyſ. I. 62. ἡ δέ γε τῶν θεῶν ἔννοια καὶ ἐξ αἰῶνος ἦν καὶ εἰς αἰῶνας διαμένει.

*CDXCIII.* Plan. p. 366. St. 505. W. Εἰ θεός ἐστιν Ὅμηρος. De apotheoſi Homeri omnia nota. Solet autem Deus appellari. *Hermeſianax* in Eleg. v. 28. ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων. *Columella* L. I. *Praef.* 30. *Nec parens eloquentiae Deus ille Maeonius.*

*CDXCIV.* Plan. p. 366. St. 505. W.

*CDXCV.* Plan. ibid. — V. 2. θάλαττα. Vulgo. Pro μάχην ſchedae Krohn. inepte νόστον. — V. 5. Vitioſe in Ed. Lipſ. οὐνανὸν exſcriptum pro οὐρανόν.

¶. 256.] *CDXCVI.* Plan. p. 367. St. 506. W. Reliquas urbes Ilii gloriae invidere frigida hyperbole ex-

primitur: Dum tu, Homere, urbem flammis devaſtatam canis, effeciſti, ut urbes calamitati Trojae invideant, et ſe ipſas ſimili modo illuſtres, quam incolumes et florentes eſſe malint. — ἀφιέναι cum infinitivo junctum *permittendi*, *remittendi* ſignificationem habet. *Eurip.* Med. 373. τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν Μεῖναί με. Ejusd. Heracl. v. 810. ἐμοὶ τιμὰς πατρῴους καὶ δόμους ἔχειν Ἄφες.

*CDXCVII.* Ex Heſiodi et Homeri certamine p. 16. (Heſiod. p. 495. ed. Lipſ.) relatum in Append. Planud. p. 509. St. 15. W. Scriptum in Homeri imaginem, ab Argivis ipſi dedicatam. — V. 4. ἤρειψαν. *Euſtath.* Ἰλ. ο. 356. καιρία δὲ λέξις ποιηταῖς τὸ ἐρείπειν, ὅ ἐστι καταβάλλειν. Cf. *Lennep.* ad *Phalar.* p. 18. — V. 4. ποινῆς. Vulgo.

*CDXCVIII.* Hoc et ſequens Epigramma inſculptum fuit Hermae, cui Homeri caput olim fuit impoſitum. Edidit *Falkenburg.* in Not. ad Nonni Dion. p. 1331. *Leo Allat.* de Patria Homeri p. 25. *Gruter* in Inſcriptt. p. 419. *Fleetwood* in Sylloge Inſcr. p. 173. *Bonada* in Anth. T. I. p. 404. *Hagenb.* Epiſt. Epigr. p. 152. *Smetius* in Auctar. Inſcr. p. 58. Cf. not. ad *Antip. Sidon.* Ep. LXVIII. T. II. P. I. p. 62. Ab Aeliano quodam hunc Hermam eſſe poſitum ex v. 2. colligi poteſt. — V. 3. πατρὶς ἐμοὶ χθὼν πᾶσα. Sic *Heliodor.* L. III. 201. Ὅμηρος, ὦ φίλος, ὑπ' ἄλλων μὲν ἄλλοθεν ὀνομαζέσθω· καὶ πατρὶς ἔστω τῷ σοφῷ πᾶσα πόλις· ἦν δὲ εἰς ἀλήθειαν ἡμεδαπὸς Αἰγύπτιος. Noſtrum aut ſimile Epigramma obverſatum eſſe videtur *Sophiſtae*, qui ſub *Phalaridis* perſona de Steſichoro ſcripſit p. 270. λογίσασθε δέ, ὡς, ὅποι ποτ' ἂν ταφῇ Στησίχορος, Ἱμεραῖός ἐστι· καὶ πάσης μὲν πατρίδος κληθήσεται διὰ τὴν ἀρετήν, μενεῖ δὲ ὑμέτερος.

*CDXCIX.* Incertum quidem eſſe, poëta ait, Homerus utrum Deus an mortalis fuerit, maluiſſe tamen homines eum vocare hominem et ſuum. — V. 2.

νῆμ' ἀνέκλωσαν. *retexere fila* de Parcis dixit *Ovid.* X. Met. 31. *Eurydices, oro, properata retexite fila.* *Lucan.* VI. 705. *repetita Sororum fila.* *Statius* VII. Theb. 774. *Immites ſcis nulla revolvere Parcas Stamina.* Cf. *N. Heinſ.* ad *Ovid.* II. Metam. 654. cujus exemplis nonnulla addidit *Burmann.* ad *Propert.* IV. 7. 51. p. 840. — V. 3. ἤεἶθα, σε ἀρ. *Fleetw.* et ſic in reliquis literas propter hiatum ſublatas reſtituit.

*D.* Vat. C. p. 208. Plan. p. 268. St. 387. W. Hoc diſtichon Homeri ſepulcro inſculptum fuiſſe tradit *Pſeudo-Herodot.* p. 760. 83. qui κάλυψεν habet ex Ιλ. ξ. 114. ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε. Legitur praeterea ap. *Plutarch.* in Vitis Homeri. In *Certamine* Homeri et Heſiodi ſub fin. Ap. *Suidam* v. Ὅμηρος. *Leon. Allat.* Vit. Hom. p. 28. *Gruteri* Inſcriptt. p. 1129. — V. 1. ἐνθάδε. in inſula Io, ubi Homerum ſepultum eſſe volunt. Priorem hunc verſum plures ſibi arrogarunt. Ap. *Murator.* p. DCLXXI. nr. 2. Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει, Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον, Ἀλκιβιάδην, Αὐρηλ. κ. τ. λ. Cf. *Gruter.* p. 1043. 1. quae comparavit *Leichius* in N. Miſc. Lipſ. I. p. 472. Item ap. *Gruter.* p. 1129. nr. 11. ubi legendum: ὃς περὶ μὲν νόον ἔσκε βροτῶν. pro μεννειν.

¶. 257.] *DI.* Vat. C. p. 208. Plan. p. 269. St. 388. W. Inter plurimos alios Aegyptios quoque Homerum ſibi arrogaſſe, ſatis conſtat; quin *Clemens Alex.* Strom. I. p. 355. τοὺς πλείστους eum Aegyptium dixiſſe tradit. Cf. *Heliodor.* L. III. 14. — V. 1. ὃς omiſit Vat. — Hoc diſtichon in nonnullis Codd. *Antipatro Sidonio* tribui monuit *Leo Allat.* de Vit. Hom. p. 46.

*DII.* Vat. Cod. p. 215. cum lemmate: Δημιουργοῦ. Plan. p. 270. St. 389. W.

*DIII.* Vat. C. p. 386. Plan. p. 93. St. 136. W. Collectioni carminum Archilochi inſcriptum eſſe videtur. — V. 2. ἰὸς. Archilochi *pus atque venenum.* ἰάμβων

φλέγμα ἄγριον dixit *Julian. Aegypt.* Ep. LX. *Gaetul.* Ep. VI. ὅς ποτε πικρὴν Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ. — ἐπεσβολίη. vocabulum Homericum, quod illuſtravit *Clark.* ad *Homer.* Οδ. Δ. 159. Cf. Ep. CCCCLVI.

*DIV.* Vat. Cod. p. 220. Plan. p. 285.[b] St. 421. W. Anth. *Bonadae* p. 396. *Diogen. Laërt.* I. 34. p. 21. ubi Thaletis de Aſtronomia merita recenſentur. Quin veteres ei Opus de Aſtrologia tribuebant, ſecundum *Plutarch.* T. II. p. 402. et *Simplicium* ad *Ariſtotel.* Phyſic. L. I. init. — V. 2. ἀστρολόγων. Vat. Plan. Exquiſitior eſt lectio *Diogenis.* — σοφίη. Vat. — De forma Θαλῆν vide *Suidam* et *Menag.* p. 20.

*DV.* Vat. C. p. 220. Plan. p. 285.[b] 421. W. *Diogen. Laërt.* L. I. 39. p. 24. *Bonada* p. 396. — V. 1. In membr. ἦ ὀλίγον τόδε σῆμα. Nec aliter *Diogenes.* Hoc probabat *Salmaſius* in not. ined. In antiq. Plan. edd. ἦ ῥ' ὀλίγον τὸ σῆμα, omiſſo γε. quam omiſſionem notavit etiam *Schol.* in Wechel. — V. 2. τοῦ πολυφροντίστου. Vat. Plan. Doricam terminationem et τοῦτο (pro vulgato τοῦδε) ex *Diogene* aſſumſit cl. editor. τοῦτο eſt etiam in Vat. C. — ὄρη. quae eſt genuina terminatio dialecti doricae. *Caſaubonus* ſine neceſſitate ὄρης legebat.

*DVI.* Bis habetur in Vat. C. Altero loco p. 220. ſic legitur:

Τὴν ἄδικον παύσασα ὕβριν ποτε ἥδε Σόλωνα,
τόνδε τ' ἔχει Σαλαμὶς θεσμοθέτην ἱερόν.

ubi manifeſta eſt interpolatio particulae ποτε, quam omiſſum Μήδων progenuit. Hoc ſi reſtitueris, lectionem habebis vulgatae praeſerendam:

Τὴν Μήδων ἄδικον παύσασ' ὕβριν ἥδε Σόλωνα
τόνδ' ἐπέχει Σαλαμὶς θεσμοθέτην ἱερόν.

Solon Salamine ſepultus erat ſecundum *Diogenem* p. 39. ἐτελεύτησε δ' ἐν Κύπρῳ — ἐπισκήψας τοῖς ἰδίοις τὸν τρόπον ἀποκομίσαι αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ εἰς Σαλαμῖνα. Cf. *Plutarch.* in Vit. Solon. p. 97. A. Recte vero ἐπέχει. *Meleager* Ep. CXXI. παμμῆτορ γῆ, χαῖρε, σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ Αἰσιγένην καὐτὴ νῦν ἐπέχοις ἀβαρής. Ep. ἀδεσπ. DCLVII. εἰς δύ' ἀδελφειοὺς ἐπέχει τάφος. — In iisdem membr. p. 458. hoc diſtichon ſic habetur, ut eſt ap. *Diogen.* niſi quod v. 2. Σαλμὶς vitioſe ſcriptum. — In vett. Diog. edd. τέκνει habetur, quod *Caſaub.* in τεκνοῖ mutavit. Sic quoque Vat. C. — Ex *Diogene Laërt.* I. 39. p. 24. relatum in Append. Plan. p. 538. St. 14. W.

*DVII.* Vat. C. p. 458. *Diogen. Laërt.* I. 73. p. 45. Append. Plan. p. 538. St. 14. W. *Bonada* p. 397. — V. 1. δοριστέφανος. Vat. C. quod verum. Significatur urbs, quae bello et fortitudine gloriam nacta eſt. — Χείλωνα φύτευσεν. Vat. — V. 2. σοφία. Vat.

¶. 258.] *DVIII. Diogen. Laërt* I. 41. p. 25. Append. Plan. p. 538. St. 14. W. Multi hoc dictum Chiloni tribuerunt. Sed cum inſigni diverſitate hoc Epigramma habetur ap. *Schol. Euripid* in Hippol. 264. καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοί, εἴ που ἑνὸς τῶν Ζ σοφῶν ἐστιν ἀπόφθεγμα τὸ μηδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος· οἱ δὲ Σωδάμῳ, ὡς τὸ ἐν Τεγέᾳ Ἐπίγραμμα δηλοῖ·

Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν·
Μηδὲν ἄγαν. καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.

*DIX.* Vat C. p. 221. *Diogen Laërt.* L. I. 85. p. 53. Plan. p. 286.[b] St. 422. W. *Eudocia* in Viol. p. 94. *Bonada* p. 398. — V. 1. κλεινοῖς ἐν δαπέδοις. Vat. κλεινοῖς. Plan. κλεινῆς. *Diog. Eudoc.* — Πριήνης. Vat.

*DX.* Vat C p. 304. *Diogen. Laërt.* I. 93. p. 58. Append. Planud. p. 538. St. 14. W. *Bonada* p. 398.

*DXI.* Vat. C. p. 304. *Diogen. Laërt.* I. 97. p. 60. *Bonada* p. 399. — „Ap. Diogenem male v. 2. ἀγχιάλοις γῇ legitur.“ *Br.* Sic quoque Vat. C. ubi v. 1. σοφίας. Scribendum:

κόλποις ἀγχίαλος γῆ Περίανδρον ἔχει.

Terra defunctos dicitur in ſinu, ἐν κόλποις, tenere. Cf. ad Ep. DXLIV. — σοφίης πρύτανιν. Epigr. ἀδεσπ. DXXXIII. Herodotus Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν. *Simonides* Ep. LXXXVIII. Λητοΐδης ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανις. *Gregor. Theol.* Ep. LXXIV. in *Murator.* Anecd. p. 71. ἤϊθεον σοφίης ἀμφοτέρης πρύτανιν. Plura dedit cl. *Ilgen* ad Hymn. Homer. p. 215. *Matthiae* ad eosdem p. 123. ποιμὴν eodem ſenſu uſurpavit *Timon* in Sillis ap. *Diogen. Laërt.* IX. p. 51. οἷον Δημόκριτόν τε περίφρονα, ποιμένα μύθων. In antiqua Inſcr. ap. *Beger.* Theſ. Brand. T. III. p. 261. Priapus ὁ τῆς γενέσεως ποιμήν. Alia dabit *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* L. III. p. 9. et cl. *Heinrich* in Obſervatt. I. p. 33. Idem uſus obtinuit in ἡνίοχος, quod illuſtratum dedimus in Animadvſſ. in Euripid. p. 308. et in ἡγεμών, ut ap. *Themiſt.* Or. XIII. p. 173. A. τῆς παλαιᾶς Ῥωμαίων σοφίας, ἧς ὁ πάνσοφος Τούλλιος ἡγεμών. Sic ſupplendus videtur hic locus, ubi vulgo relativum deeſt.

*DXII.* Vat. C. p. 221. *Diogen. Laërt.* L. I. 120. p. 76. Append. Plan. p. 538. St. 14. W. — V. 1. σοφίης τέλος. ſe ad ſummum ſapientiae faſtigium perveniſſe gloriatur Pherecydes. Hic ſenſus, a quo aberravit *Menagius*, qui τέλος eo retulit, quod inter ſeptem ſapientes Pherecydes fuerit recentiſſimus. *Julian.* IV. Orat. p. 157. C. ἐντυχὼν τοῖς παρὰ τοῦ θείου γενομένοις Ἰαμβλίχου περὶ τῶν αὐτῶν τούτων συγγράμμασι, τὸ τέλος ἐκεῖσε τῆς ἀνθρωπίνης εὑρήσεις σοφίας. *Parrhaſ.* Fr. III. φημὶ τέχνης εὑρῆσθαι τέρμα. Vide *Elsnerum* in Obſſ. Sacr. p. 50. ſq. — ἦν δέ τι. Nihil opus cum *Menagio* ἦν δ' ἔτι ſcribi.

Quod ſi Pythagoras, diſcipulus meus, ulterius progreſſus eſt, is omnium Graecorum princeps ſit, neceſſe eſt. Hunc verum horum verſuum ſenſum eſſe puto. Aliter diſtinxit et explicavit *Grotius*:

*Conſummata in me ſapientia: visne aliud quid?*
*Pythagorae dic ergo meo, longe omnibus ipſum*
*Grajugenis praeſtare; nibil mentitus in boc ſum.*

— V. 3. ἐστὶν ἐς. Vat. C. a pr. man.

*DXIII.* Vat. C. p. 224. ſejunctim habet primum diſtichon cum lemm. Εἰς Πυθαγόραν. Deinde ſequuntur reliqua duo diſticha: Εἰς τὸν αὐτόν. Ξενοφάνους. Junctim leguntur in Plan. p. 119. St. 172. W. ubi *Brodaeus* notavit, prius diſtichon nihil commune habere cum ſequente tetraſticho. „Duo ultima diſticha ſunt Xenophanis phyſici et poëtae, qui circa Ol. LX. floruit, e cujus elegia laudantur Diogeni Laërtio p. 519. et Suidae. His primum diſtichon aliunde petitum aſſutum videtur, cujus incertus auctor eſt. Citatur quidem ex Apollodoro a Plutarcho et Athenaeo; ſed ipſius Apollodori non eſt.“ *Br.* *Athenae.* L. X. p. 418. F. Pythagoram non omnino ab animantibus abſtinuiſſe, ex Ariſtoxeno docet; tum haec addit: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ ἀριθμητικὸς καὶ θῦσαι φησὶν αὐτὸν ἑκατόμβην, ἐπὶ τῷ εὑρηκέναι, ὅτι τριγώνου ὀρθογωνίου ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. Apollodorum mathematicum Pythagorae theorema tam imperite expoſuiſſe, non eſt credibile; *Athenaei* haec culpa eſt, melioris grammatici quam mathematici. Fere eadem habet *Diogen. Laërt.* VIII. 12. p. 497. ſq. Adde *Plutarch.* T. II. p. 1094. B. De variis auctoribus, quibus nobile illud theorema ab antiquis tribuitur, agens *Hadrian. Junius* V. Animadv. IX. noſtrum quoque Epigramma attigit. — V. 1. ηὗρε. Vat. C. et antiquae *Diogenis* edd. — In iisdem,

membr. εὔρετο, adſtipulante *Plutarcho*, ubi v. 2. κεῖνο ἐφ' ᾧ habetur. — κλεινήν. Ed. Flor. pr. Ald. 1. Ex Lect. Aldi in ſeqq. editiones κλειτὴν venit. — ἤγαγε βουθυσίην. *Eurip.* Iphig. Aul. 135. ἦγες σφάγιον Δαναοῖς. Cf. *Verbeyk* ad *Anton. Liber.* c. 40. p. 270. — V. 3. καί ποτέ. Vat. C. ut exſtat ap. *Diogen. Laert.* VIII. 36. p. 519. et ap. *Suidam* in Ξενοφάνης, qui *Diogenem* exſcripſit. — Ridet *Xenophanes* Pythagorae de metempſychoſi opinionem, narrans, eum, audita voce vapulantis canis, prohibuiſſe verberantem, quominus pergeret, cauſam praetexentem, quod amici cujusdam vocem agnoverit. — V. 4. ἐπωκτεῖραι. Vat. (οι) — V. 5. ἐπειήν. Ald. 1. reliquae ἐπειή.

¶. 259.] *DXIV.* Vat. C. in primis pagg. poſt titulum. Plan. p. 380. St. 518. W. Cf. *Juliani Aegypt.* Ep. XXXIV. Spectatur Pythagoreorum ἐχεμυθία. Archibium quendam Pythagoricum deſcribens *Alciphron* L. III. Ep. 55. τὸ στόμα ἐπιχειλὴς αὐτῷ τῷ πεπιέσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων.

*DXV.* Vat. C. p. 221. *Diogen. Laert.* II. 15. p. 88. unde relatum in Append. Plan. p. 538. St. 14. W. *Bonada* Anth. p. 399. *Aelian.* Var. Hiſt. VIII. 19. — ἐνθάδε πλ. Vat. Diog. — τέρματα. Vat. C. Laudatur Anaxagoras, quod in rerum coeleſtium contemplatione plurimum viderit.

*DXVI.* Vat. C. p. 225. Plan. p. 288. b. St. 425. W. *Diogen. Laert.* L. IX. 18. p. 556. *Heſych. Mileſ.* in Vir. ill. p. 21. ed. *Meurſ.* Heraclitus imperitos opera ſua legere vetat. — V. 1. „τί με ὦ κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι; *ad veſtrum vulgaremque ſenſum.* Sic *Brodaeus* imperite. *Quid me evolviſtis?* De modo, quo volumina lecturi evolvebant veteres, vide Salmaſium in Plinianis p. 278. quem jam ad Stratonis Ep. L. laudavi, et Iſaacum Voſſium ad Catullum p. 51. unde diſcendum

quid ſit umbilicus voluminis, quod ad ſequens carmen minus accurate expoñit *Brodaeus.*" *Br.* — ὧν *Diog.* probante *Brodaeo.* At *Planudis* et *Heſychii* ὦ multo magis probandum. — V. 2. ὃ' ἔμ' ἐπ. Vat. — V. 3. εἷς ἐμοί. Quaedam huc pertinentia dedit *Menagius* p. 398. et *Lennep.* ad Phalar. p. 292. ubi haec ſunt Sophiſtae verba: εἷς γὰρ ἀνὴρ ἐμοὶ τοιοῦτος ἁπάσης ἐστὶ Σικελίας μέτρον. *Seneca* Ep. VII. Democritum dixiſſe ait: *Unus mihi pro populo eſt, et populus pro uno.* Hinc ductum illud *Antimachi* de Platone ap. *Ciceron.* Orat. 51. 4. *Plato enim mihi unus inſtar eſt omnium millium.* Et ipſius *Ciceronis* ad Attic. II. 5. *Cato ille noſter mihi unus eſt pro centum millibus.* — Caeterum Epigr. noſtri auctorem Heracliti dicta et ſermonem expreſſiſſe, nullus dubito. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in ἀνάριθμοι. T. I. p. 178. — V. 4. ταῦτ' ᾄδω. vett. Diogen. edd. — Φερσεφόνη Plan.

*DXVII.* Vat. C. p. 448. Plan. p. 119. St. 171. W. *Diogen. Laërt.* L. IX. 16. p. 557. *Heſych. Mileſ.* p. 21. — V. 1. εἴλεε. Vat. C. *Heſych.* εἴλεο. *Diogen.* — ἐπ' ὀμφαλόν. *Ad umbilicum perducere* eſt abſolvere, et de ſcriptoribus uſurpari ſolet, qui, opere abſoluto, baculum illum, umbilicis ornatum, membranae addunt, et quidem, ni fallor, ſuperiori ejus parti, ita ut legentes umbilicum manibus, inferiorem membranae partem, ubi libri finis, ſub mento tenerent (vide Animadvſſ. T. II. P. III. p. 95.), ea, quae legiſſent, ſubinde in agglutinato baculo convolventes. Hinc patet, loci noſtri ſenſum eſſe: Ne, quaeſo, Heracliti libros celeriter percurrite, raptim legentes, lectaque involventes; lenta enim et repetita lectione opus eſt. — V. 2. τὸ δ. ἀτραπητός. Vat. C. *Archimeli* Ep. II. de Euripide: Τὴν Εὐριπίδεω μήτ' ἔρχεο, μήτ' ἐπιβάλλου Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, ἀοιδοθέτα. Λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίκροτος· εἰ δέ τις αὐτὴν Εἰσβαίνει, χαλεποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος. — V. 3. De Hera-

cliti obſcuritate omnia nota. Huc inprimis facit *Diogenes Laërt.* L. IX. 6. p. 551. qui eum opus περὶ φύσεως in Dianae templo depoſuiſſe narrat, ὥς μέν τινες, ἐπιτηδεύσας ἀσαφέστερον γράψαι, ὅπως οἱ δυνάμενοι προςίοιεν αὐτῷ καὶ μὴ ἐκ τοῦ δημώδους εὐκαταφρόνητον ᾖ. Cf. *Suidam* v. Δηλίου κολυμβητοῦ, et *Potterum* ad *Clem. Alex.* Strom. V. p. 676. 4. — σκότος. *utque mei verſus aliquantum noctis habebunt.* *Ovid.* in Ibid. v. 63. — αἴνιγμα. φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος. *Alcaeus Meſſ.* Ep. XXI. ubi vide not. T. I. P. II. p. 364. — ἀλάμπετον. Vide *Brunck.* ad *Soph.* Oedip. Col. v. 1662. *Ilgen* ad Hymn. Homer. p. 582. *Matthiae* ibid. p. 458.

*DXVIII.* Vat. C. p. 216. Plan. p. 283.[b] St. 418. W. Cauſam ridendi Democrito fuiſſe ait auctor, quod omnia hominum ſtudia morte deſinerent. Quin ipſe Democritus, cum poſt tantam philoſophiae gloriam totque libros editos nunc terra obrutus jaceat, ridendus (γέλως), cum olim alios riſerit.

¶. 260.] *DXIX.* Vat. C. p. 386. Plan. p. 92. St. 134. W. Lyrici novem, quos Grammatici Alexandrini in ordinem redegerunt, enumerantur. Vid. *Ruhnken.* in Hiſt. Orat. Gr. p. XCV. — V. 1. ἱερὸν στόμα. Fere ſolemne *os Pindari*, de quo vide cl. *Krauſe* ad *Vellej. Pat.* L. I. 18. fin. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* IV. Od. II. 8. — V. 3. γράμμα Ἀνακρείοντος. De hujus lectionis veritate non dubitaſſe videtur *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 56. Miror tamen, cum reliquorum Lyricorum indoles vel periphraſi vel epitheto aliquo ſignificetur, uni Anacreonti nihil ejusmodi fuiſſe additum. Putabam:

κρᾶμά τ' Ἀνακρείοντος.

*Meleager* Ep. XXV. ἕξεις τάχα τὸ γλυκὺ κρᾶμα, Ὦ δυςέρως· λάβρῳ πιόμενος μέλιτι, ubi eadem eſt lectionis diverſitas.

Mulſo Anacreontis carmina comparari, aptiſſimum. *Meleager* Ep. I. v. 34. Ἀνακρείοντα τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα Νέκταρος. Anacreon νέκταρ ἐναρμόνιον effudiſſe dicitur ap. *Antipatr. Sidon.* Ep. LXXV. ubi vide not. Eadem imagine uſus *Oppian.* IV. Hal. 9. Μοῦσαι — μοι πόρον ὑμετέροισι Κίρνασθαι γλυκὺ νᾶμα καὶ οὔασι καὶ πραπίδεσσι. Audacius poëta Aeneas ap. *Pindarum* Ol. VI. 155. γλυκὺς κρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν appellatur. Alibi idem κρατῆρα μοισαίων μελέων κίρναμεν dixit, Iſthm. VI. 2. 3. — *Mulſum Anacreontis* pro eo, qui *mulſea* fundebat *carmina*, nemini facile durius videbitur, quam *mulſa loqui*, quod eſt ap. *Plautum* Poen. I. 2. 112. ubi ſimilia *Taubmannus* dedit. — Ὁμηρικόν. Praeclare cum his conſpirat *Quintil.* L. X. 1. 62. de Steſichoro: *Si tenuiſſet modum, videtur aemulari proximus Homerum potuiſſe; ſed redundat atque effunditur.* — οἰκείοις ἐν καμάτοις. in peculiari opere, lyricis carminibus nempe. — ἀπὸ cum σπάσας jungendum. *Joſ. Scaliger* tamen in not. mſt. ἀπόρευμα maluit; quod minime probandum. Senſus eſt, Steſichorum ab ingenti Homeri flumine aliquid in ſuum opus derivaſſe. Similiter *Theodorid.* Ep. VIII. de Mnaſalca: ἁ Μῶσα δ' αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα σπάθας Ἧς ἀποσπάραγμα. — ῥεῦμα. *Ovidius* III. Amor. IX. 25. *Adſpice Maeoniden, a quo, ceu fonte perenni, Vatum Pieriis ora rigantur aquis.* Poëtarum phantaſma, quo foecunda ingenia cum fluminibus comparantur, illuſtravit *Mitſcherlich* ad *Horat.* IV. Od. II. 5. — V. 5. πειθοῦς καὶ παίδων. qui ſuadae et puerorum florem decerpſiſti. De puerili amore agens *Cicero* IV. Tuſc. Qu. 33. *maxime vero omnium flagraſſe amore Rheginum Ibycum, apparet ex ſcriptis.* *Suidas* in Ἴβυκος· γέγονε δὲ ἐρωτομανέστατος περὶ τὰ μειράκια. Idem docet *Athenae.* L. XIII. p. 601. B. fragmento ex ejus carminibus prolato, ubi inter alia ſcribendum: ἐμοὶ δ' Ἔρος οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἅτ' ὑπὸ (vulgo τε ὑπὸ) στεροπᾶς φλέγων Θρηΐκιος Βο-

ρέας, αἴσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις μανίαις ἐ ρ ε μ ν ὰ ς (vulgo ἐρεμνὸς) ἐθάμβησε – ἡμετέρας φρένας. φρένας ἐρεμνὰς *Ibycus* derivavit ex *Homero*, ubi paſſim μέλαιναι φρένες occurrunt. Hinc etiam *Pindar.* in Scoliorum fragm. p. 22. μέλαιναν καρδίαν. Aliter haec tentavit *Fiorillo* in Obſſ. crit. p. 65. ſq. — πειθοῦς ἄνθος ἀμησάμενε. *Pindar.* I. Olymp. 20. δρέπων μὲν Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν· Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ. Cf. not. ad *Noſſid.* Ep. XI. T. I. P. I. p. 420. — V. 7. ξίφος Ἀλκαίοιο. Notae ſunt Alcaei contra Pittacum aliosque Lesbi tyrannos fortiter res geſtae, de quibus *Bayle* v. Alcée. Hinc ap. *Ciceronem fortis vir* dicitur, *et in ſua republica cognitus*, Tuſc. Qu. IV. 33. *Minaces* ejus *Camoenas* appellat *Horat.* IV. Od. IX. 7. eundem fingit ap. inferos *pugnas et exactos tyrannos* canentem audiri L. II. Od. XIII. 31. ubi inprimis conſule cl. *Mitſcherl.* p. 477. — V. 9. θηλυμανεῖς reperit Ald. in cod. quodam, quae docta lectio et vulgatae fortaſſe praeferenda. Vat. tamen Cod. θηλυμελεῖς praeſtat. Ad Alcmanis Παρθένια hoc epitheton referendum videtur; quin ei amatorii generis inventio tribuitur ap. *Suidam*: καὶ ὢν ἐρωτικὸς πάνυ, εὑρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. — V. 10. ἁ. τῆς λυρ. Vulgo. οἱ eſt in Cod. Vat. — ἐσπάσατε. vos, in quibus et initium et finis lyricae poëſios continetur. Senſus non obſcurus, ſed memorabilis uſus verbi σπᾶν pro ἔχειν. Prorſus convenientem locum nunc quidem ad manus non habeo; ſimili tamen elegantia hoc verbum adhibitum illuſtravi ad *Antiphil.* Ep. XXII. T. II. P. II. p. 54.

*DXX.* Vat. C. p. 454. Plan. p. 92. St. 135. W. — V. 1. ἔκλαγεν. Aquilam tibi finge κλάζοντα. Poëtas ingenio valentes ipſe *Pindarus* cum aquila comparat, reliquos cum corvis, Olymp. II. 154. ſqq. — ἔπνεε τερπνά. dulcia ſpirabat Muſa Simonidis. Frequenter poëtae epigrammatarii verbo πνέειν de vatibus utuntur. Attigimus ad *Dioscorid.* Ep. XXV. p. 392. — V. 2.

ἡδὺ μελιφθ. Vat. — V. 3. Ἀλκαρ. Vat. — V. 4. Ἀνακρέοντι. Vat. — V. 6. „Vulgo legitur Ἀλκαῖος, κύκνος Λέσβιος, Αἰολίδι. Codd. omnes κύκνῳ, ut et veteres editiones; tum codices Planudeae plerique Αἰολίδης aut Αἰολίδη. Corruptus eſt locus, quem veriſimili conjectura ſanavit Reiskius.“ *Br.* *Joſ. Scaliger* notavit in not. mſt. Σαπφοῖ, ad veterem famam de Alcaei et Sapphus amoribus reſpiciens procul dubio. — V. 7. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτα. Vat. C. Non fas eſt, Sappho ſimul cum viris numerari eamque novenarium Lyricorum numerum complere, quippe quae Muſarum potius choro annumeranda ſit.

*DXXI.* Vat. Cod. p. 386. Plan. p. 92. St. 135. W. et iterum p. 369. St. 508. W. Puellas Lesbias hoc carmen invitat, ut in Junonis luco conveniant, choros ibi Junoni ducturae ad Sapphus cantum. Optimae notae Epigramma. — V. 2. „ἁβροποδων. ſic Vat. C. vera lectio, quae in Planudeae codicibus etiam ſervata, ubi ob frequentem permutationem literarum υ et β ſcriptum αὑροπόδων, quod male Brodaeus emendavit in ἁβρὰ ποδῶν. ἑλισσόμεναι etiam e membr. eſt; vulgo ἐρεισάμεναι.“ *Br.* ἁβρὰ ποδῶν jam in Aſcenſ. reperio. Ceterae αὑροπόδων. Membranarum lectionem conjectura aſſecutus eſt *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — βήματ' ἐρεισάμεναι aut ἐρεισέμεναι. Vulgo. βήματ' ἑλισσόμεναι. Vat. C. — ἁβροπόδων dictum ex eleganti poëtarum uſu pro ἁβρῶν ποδῶν. Vide *Schütz* ad *Aeſchyli* Agam. v. 385. — ¶. 261.] V. 4. θεῇ χορόν. habet Plan. loco pr. ἔνθα χορὸν καλὸν στήσασθε. loco ſec. In Vat. C. ἔνθα καλὸν στήσασθε ἢ χορόν. ubi erroris cauſa perſpicua. — ἀπάρξει. Vat. C. Flor. pr. Ald. 1. 3. aliae ἐπάρξει. Loco ſec. in Plan. labenti verſui ſuccurrere conabatur *Joſ. Scaliger* in not. mſt. ἀπαρήξει corrigens. Nihil opus. — V. 4. χερσὶν omittitur in Vat. C. lacuna relicta. Sappho in primo choreae loco poſita, lyram manibus tenens, fingitur. Illuſtravit

haec *Burmann.* ad *Propert.* II. El. XXIII. 33. *Hic ubi me prima ſtatuent in parte choreae.*

*DXXII.* Vat. C. p. 445. Edidit *Wolfius* in Fragm. Sapph. p. 166. ex codd. *Dorvillii*, qui hoc Epigr. tractavit in Vanno crit. p. 37. et 640. *Pavonem* impugnans, idem carmen tractantem in Praef. ad *Ariſtaen.* p. IX. ſq. *Reisk.* in Anthol. nr. 721. p. 143. inter Jenſiana nr. 71. Lemma eſt in membr.: Εἰς Σαπφὼ παρὰ τῶν Μουσῶν κοιμωμένην. In fine adjiciuntur haec: ἐγερθεῖσα δὲ Σαπφὼ εἶπε τάδε· Μ... μάθες, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. ex *Homeri* Od. ξ. 495. Inepti Grammatici appendicula. — Muſae loquuntur, immortalem Sapphus gloriam celebrantes. — V. 1. ὀλίζον. Aeolicum eſſe vocabulum, ab ipſa forte poëtria uſurpatum, facilius credo *Etymologico M.* quam *Euſtathio* p. 1631. 1. qui recentiorum Ionum eſſe tradit pro ὀλίγον. *Heſych.* ὀλίζονες. ἥσσονες. ἐλάσσονες. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. 72. *L. Bos* in Obſſ. Crit. p. 192. Male *Wolfius* ὀλίζον' ἐπί. Poſterius in ἔτι temere mutabat *Dorvill.* — V. 2. „Scriptum quidem eſt in Cod. ἤματι τῷ πρώτῳ. quod mendoſum jure Dorvillio viſum eſt.“ *Br.* Non perſuadet. ἤματι τῷ πρώτῳ eſt pro πρώτῳ ἤματι τῷ i. e. ᾧ φῶς ἴδες. — V. 3. „Scripturam cod. Σαπφοῖ [σαμφοῖ] σοὶ τὴν κρίσιν εὐοῦ μὲν veriſimili conjectura emendavit Toup. Em. in Suid. p. 277. ſed τὴν in γὰρ mutandum cum Dorvillio non erat. Cf. quae notavi ad Callim. Ep. VII.“ *Br.* In Ap. Goth. ſic habetur: σαμφοῖ σοὶ γὰρ κρίσιν ἐνοῦμεν α. Unum ex *Dorvillii* Apographis: σοὶ τὴν πρίσιν ἐν οὔμεν, unde fecit σοὶ γὰρ κῦδος ἐν ἁμῖν. parum feliciter. *Pauw*, σοὶ γὰρ ἔνειμεν τὴν κρίσιν ἄφθιτον ἔμμεν. *Sappho, tibi enim tribuit judicium eſſe incorruptum.* quem verſum et male tornatum et vehementer jejunum nemo facile in tam eleganti Epigrammate tulerit. Praeclare vidit *Reiskius* ἐνείμαμεν legendum eſſe; in reliquis idem caecutiit. Jam *Toupium* audiamus: „Muſae hîc, ut vides,

loquuntur. Sed, ut res erat, ἀμούσως plane et inficete. Nam libri omnes, κρίσιν ἄφθιτον, quod viros doctos admodum cruciavit. Nos veriſſime emendavimus, χρυσὸν ἄφθιτον. Schol. ad Pindar. Pyth. Od. IV. ἄφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ χρυσοῦν ἦν· ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος. — Theocrit. Eid. XVIII. 52. δοίη Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον. Eſt enim Jovis, opes diſpenſare, vel ſaltem diſpenſanti ἐπινεῦσαι. Hinc noſter Epigrammatiſta: νεῦσεν ἐρισμάραγος. Quod viri docti non intellexerunt. Caeterum ad hoc carmen reſpexit Ariſtides Vol. II. p. 377. qui hunc locum egregie dilucidabit, et noſtram emendatiunculam extra omne dubium collocabit: οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας τῶν εὐδαιμόνων δοκουσῶν εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχουμένης, καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη. Quare hoc epigramma, quod elegans inprimis eſt, auctoritate Ariſtidis, ab ipſa Sapphone ſcriptum eſſe crediderim." Haec ille, in quibus Toupianum ingenium agnoſcimus. *Ariſtidis* locus nihil ad confirmandam illius lectionem facit; rhetor enim de mentis et ingenii copiis loquitur, poëta, ſecundum *Toupii* mentem, de auri opibus. Quibus ſi polluit Sappho, eas non Muſis, ſed marito, Κερκώλᾳ πλουσιωτάτῳ ἀνδρὶ (*Suidas* in Σαπφώ. T. III. p. 283.) debebat. Multo minus ex rhetoris verbis colligi poteſt, hoc Epigramma ab ipſa poëtria conſcriptum eſſe; cum ille potius, ſi conjecturis indulgere licet, reſpexerit illud *Sapphus* carmen, cujus fragmentum (Anal. Br. T. I. nr. XI.) ſervavit *Stobae.* Flor. T. IV. p. 52. — Muſas, quae hic loquuntur, non de auro Sappho donato, ſed de muneribus, quae ipſis propria ſunt et peculiaria, egiſſe, nullus dubito. Quare ſcribendum exiſtimo:

σοὶ γὰρ ΚΙΣΣΟΝ ἐνείμαμεν ἄφθιτον ἌΜΜΕΣ.

*Tibi enim hederam nunquam non virentem tribuimus nos.* Sic haec omnia recte et ordine procedunt. Primo diſticho Parcae dicuntur puellam naſcentem placidis oculis vidiſſe, eique ingentem inter homines gloriam annuiſſe; altero Muſae ſe Parcarum voluntati obſecundaſſe dicunt eo, quod puellam poëtica facultate inſtruxerint; cui muneri Jupiter annuit, qui, fatorum praeſes, omnia humana temperat aliorumque Deorum munera rata facit. Κισσῷ, *hedera*, poëticam facultatem ſignificari, ex multis locis conſtat. Muſae locum ipſis ſacrum commendantes Ep. ἀδεσπ. CLXVII. κἂν γνήσιος ἐνθάδ' ἐραστὴς Ἔλθῃ, τῷ κισσῷ τοῦτον ἀναστέφομεν. Circa Ibyci tumulum terra πολὺν κισσὸν χεύατο Ep. ἀδεσπ. DXXVIII. *Horat.* I. Carm. I. 29. *me doctarum hederae praemia frontium Dis miſcent ſuperis.* Mortem Tibulli lugens *Ovidius* III. Amor. X. 61. *Obvius huic venias, hedera juvenilia cinctus Tempora cum Calvo, docte Catulle, tuo.* Idem III. A. A. 411. *Nunc hederae ſine honore jacent: operataque doctis Cura vigil Muſis nomen inertis habet.* Vide praeterea, quae de hedera Baccho ſacra poëtarumque frontibus deſtinata collegit *Bodaeus a Stapel* ad *Theophr.* IV. p. 276. — ἄφθιτον autem de immortali gloria non minus certe aptum, quam de opibus et divitiis. De Euripide Ep. ἀδεσπ. DXXXIV. ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται. *Antip. Theſſ.* Ep. XXIII. de novem Lyricis: ἐννέα δ' αὐτὰς Γαῖα τέκε, θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν. — Paene monere neglexeram, *Dorvillium* hunc verſum iterum tentaſſe in Vanno crit. p. 640. ſic: σοὶ γὰρ ῥῆσιν ἐνεύσαμεν ἄφθιτον εἶμεν. *carmina immortalia.* ut *Pinytus* T. II. p. 288. ὀστέα μὲν καὶ κωφὸν ἔχει τάφος οὔνομα Σαπφοῦς· Αἱ δὲ σοφαὶ κείνης ῥήσιες ἀθάνατοι. — V. 4. ἐρισφάραγος. Vat. C. quod revocandum. Homer. Hymn. in Merc. 187. ἄλσος ἁγνὸν ἐρισφαράγου Γαιηόχου. βαρυσφάραγον Jovem appellat *Pindar.* VIII. Iſthm. 48. Cf. *Dorvillium* in Vann. crit.

p. 45 ſqq. et *Albert.* ad *Heſych.* v. ἐρισφάραγος. — „In cod. σὺν δὲ πατήρ Sed copulam ſenſus requirere videtur: paſſim permutatae particulae δὲ et τε." *Br.* — V. 5. „μέλψαι δ' ἐν πάντεσσιν. Cod. optime; mutato tantum μέλψαι in μέλψῃ. pronus enim librariorum lapſus in harum terminationem permutatione ob ſoni affinitatem " *Br.* μέλψεαι *Reisk.* idque ſervavit *Toupius.* — ἀοίδιμος. Sic fere *Theocrit.* Eid. XII. 11. ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδοί. *Propert.* I. El. XV. 24. *Tu quoque uti fieres nobilis hiſtoria.* Cf. *Oudendorp.* ad *Appulej* Met. II. 119. — V. 6. „Scripturam Cod. οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεαι ἠπεδανά. vitii ſuſpectam non habuit Toupius, quod profecto miror; immo hunc verſum ſic vertit: *neque illuſtris tui nominis unquam erit oblivio.* Senſum hunc e graecis eruere non valeo. Ad verbum, *neque glorioſae famae eris invalida.* ἠπεδανὸς enim ſignificat ἀσθενής. Hisce latinis graeca non ſaniora ſunt. Repoſui ἔσσεται ἠπανία. Poſtrema vox paulo rarior, hîc, ut in Pauli Ep. XVIII. ſupra captum librarii fuit, cui magis frequens ap. poëtas obvium vocabulum ἠπεδανὰ obverſatum fuit, haecque corruptela alteri occaſionem dedit, qua ἔσσεται in ἔσσεαι mutatum." *Br.* In Ap. Goth. eſt ἔσσεα ἠπεδανά.

*DXXIII.* Vat. C. p. 387. Plan. p. 93. St. 135. W. Legitur etiam ap. *Euſtath.* ad Ιλ. β. p. 247. 34. Cf. *Aſclepiad.* Ep. XXXV. *Antip. Sidon.* Ep. XLVII. Laudatur carmen Erinnae Ἠλακάτη inſcriptum, quod trecentis verſibus conſtitiſſe ex hoc Epigrammate diſcimus. Idem tradit *Euſtath.* l. c. et *Suidas* in Ἤριννα. T. II. p. 75. qui noſtrum carmen ante oculos habuiſſe videtur: Ἔγραψεν Ἠλακάτην, ποίημα δέ ἐστιν Αἰολικῇ καὶ Δωρίδι διαλέκτῳ ἐπέων τ'. τελευτᾷ δὲ παρθένος ἐννεακαιδεκέτις. οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς ἐκρίθησαν ἶσοι τοῖς Ὁμήρου. Cf. *Burmann.* ad *Propert.* II. El. II. 32. p. 226. ſq. — V. 1. κηρίον. Similiter

*Meleager* I. v. 10. Νοσσίδος, ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρως. — ἁδύ τοι Vat. C. Haereo equidem in hoc adjectivorum aſyndeto. Scribendum, ni fallor:

εἰ δέ τι μικρὸν,

ἀλλ' ὅλον ἐκ Μουσέων κιρνάμενον μέλιτι.

*quanquam exiguum carmen, totum tamen Muſarum melle commiſtum eſt.* In talibus εἰ ponitur pro εἰ καί. quem uſum attigit *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. I. p. 285. et in Auctar. ad Thucyd. p. 344. Saepiſſime poſt εἰ et εἰ καὶ ponitur ἀλλά. *Euripid.* Phoen. v. 500. Ἐμοὶ μέν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν. *Aſclepiades* Ep. XVII. 1. 2. εἰ δὲ τὸ τραῦμα Μὴ σαφές, ἀλλ' ὁ πόνος δύεται εἰς ὄνυχα. Ep. ἀδεσπ. DXXXV. εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδη, εἷλέ σε πότμος — ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἠρίον. Ib. DCCI. εἰ καί μοι θυμός, Διονύσιε, τείρεται αἰνῶς Ἀμφί σοι, ἀλλ' ἔμπης οἷα πάρεστι δέχου. *Eurip.* Phoen. 956. εἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος. — V. 3. οὐδέ. Ald. 1. 2. 3. Aſcenſ. — Ὁμήρου emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. Sic ſane ſevera Grammaticae lex poſtulat, quam tamen non poëtae ſolum, ſed pedeſtres quoque ſcriptores ſaepe violant, dum comparationem, quae ad partem ſpectat, ad totum referunt. Cf. Ep. ἀδεσπ. DXXXIV. 3. 4. — Sq. vſ. idem τοῖς δέκα παρθ. corrigit, neſcio quo ſenſu. — ἐννεακαιδεκάτευς. Vat. C. — V. 5. ἠλεκάτη. Vat. — ἐφ' ἱστῷ. idem et *Euſtath.* Vett. edd. Plan. ἐπ' ἱστῷ. Sic quoque Cod. Reimari, teſte *Reiskio* ad *Conſtant. Porphyrog.* Cerem. p. 139. ubi adſpirationem a veteribus paſſim neglectam eſſe docet. Cf. ad Ep. ἀδεσπ. CLXIX. 7. — Erinna, dum, matri morem gerens, vel ad colum, vel ad telam ſtabat, tamen Muſis, quarum antiſtes erat, operabatur. Fortaſſe *Erinnae* Ἠλακάτη nomen traxit inde, quod a puella colum verſante concinnatum erat.

*DXXIV.* Vat. C. p. 209. Plan. p. 280. St. 405. W. *Aſclepiadae* tribuit Cod. Jani Laſcaris ap. Iriarten. In Planudea *Aſclepiadae* Epigramma praecedit. *Antipatri Sidonii* ingenium refert. Cf. *Wolfium* in Fragm. Poëtr. p. 7. Etiam hoc Ep. ſcriptum in Erinnam, praematura morte exſtinctam, ſed carminibus ſuis immortalem. — V. 1. ἔαρ ὕμνων. carmina jucundiſſima. Cf. ad *Julian. Aeg.* Ep. LI. T. II. P. III. p. 388. — V. 2. κυκνείῳ στόματι. cum ad ſuavitatem cantus referri debet, tum ad fabulam de exſequialibus, quae cygnus moriens canere dicitur, carminibus. *Ovid.* XIV. Met. 430. ¶. 262.] V. 3. ἤλασεν. *Apollon. Rhod.* L. II. 815. Ἐνθάδ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα Ἴδμονα. ubi perperam ἥρπασε emendabat *G. Wakefield.* I. Sylv. crit. p 69. *Leonidas Tar.* Ep. XCI. οὔτε καταιγὶς Ἤλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας. — V. 4. ἠλεκάτης. Vat. C. Etiam haec verba ad Erinnae Ἠλακάτην ſpectare videntur. — V. 5. εὖς ἐγεγωνεῖ. Vat. C. — V. 6. φθεῖσθαι. Vat. — Πιερίσιν. Vat.

*DXXV.* Plan. p. 368. St. 507. W. In Anacreontis imaginem. — V. 3. Male *Baxterus* οἶσθ' ἀπὸ κώμων. quod antiquae lectionis ſtrenuus propugnator *Fiſcherus* propagare non dubitavit in edit. *Anacreontis* p. 502. In fine verſus incidendum videtur. Jungendum enim ὄμμα βρομίῳ βεβαρημένον ἠδ' ἀπὸ κώμων i. e. κώμοις. Quae ſequuntur, pro appoſitione habenda ſunt. Qualia ſint illa παννυχίδων ſigna, (oculi nempe vino et vigilando gravati) bene docet *Meleager* Ep. LX. cujus verſum 3. a temerariis conjecturis optime nuper vindicavit *Purgold.* in Obſſ. crit. p. 286.

*DXXVI.* Vat. C. p. 212. Plan. p. 277. St. 401. W. Profert *Suidas* in οἰνοπότης. T. II. p. 668.

*DXXVII.* Vat. C. p. 213. *Juliano Aegyptio* hoc carmen vindicat, quod ἀδέσποτον eſt in Plan. p. 278. St.

402. W. Cf. not. ad *Julian. Aeg.* Ep. LXI. p. 391. — V. 1. pro ἀλλὰ in Anacreonte *Fiſcheri* p. 498. ἠδὲ legitur, omnino male. Verbis ita, ut par erat, diſtinctis et interlocutoribus attributis, nemo de vulgatae lectionis veritate dubitabit. — V. 2. ἀΐδαν Vat. C. a man. ſec.

*DXXVIII.* Vat. C. p. 320. Plan. p. 279. St. 403. W. Ibycum, quem in Iſthmo Corinthiaco interfectum eſſe conſtat, in patria ſepultum eſſe, ex hoc Epigrammate apparet. — V. 1. Rhegium, Siculis undis

τε

rigatum. Ῥηγίῳ ἐν διερῷ Ep. ἀδεσπ. DCCXL. — ταγχανώδεος. Vat. C. — V. 2. θρινακίου. Vat. C. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. τρινακρίου Aſcenſ. Steph. Vid. *Holſten.* ad *Stephan Byz.* p. 325. *Dorvill.* in Sicul. T. I. p. 163. — „Θρινακίου Sic Vat. Cod. et duae Plan. Solae membranae γενομένην dederunt, quae lectio optima eſt; ſubauditur πόλιν.“ *Br.* Vulgo γενομένης. — V. 3. δὲ π. Vat. Plan. — παῖδας. Vide ad Ep. DXIX. 6. — V. 5. „ἡδέα πολλά. Sic recte membr. Vulgata ſenſu caret τῇδε δὲ πολλά.“ *Br.* κισσόν. Hedera poëtae tumulo circumfuſa, ut ap. *Simmiam Theb.* Ep. II. ubi vide not. T. I. P. I. p. 331. — V. 6. λευκοῦ καλάμου. albicantis calami, unde tibiae fiebant. Cf. *Plin.* H. N. XVI. 66. p. 28. *Bodaeum a Stapel* ad *Theophr.* IV. 12. p. 469. et *Salmaſ.* in Exerc. Plin. p. 82. ſq.

¶. 263.] *DXXIX.* Vat. C. p. 225. Plan. p. 287.[b] St. 424. W. Ap. *Diogenem Laërt.* VIII. 78. hoc Epigramma Epicharmi ſtatuae inſcriptum fuiſſe traditur. *Bonada* in Anth. p. 402. — V. 1. Quanto ſplendentior ſol ceteris aſtris, quanto mare flumina vi et magnitudine ſuperat, tanto Epicharmum praeſtare pronuntio. In apodoſi alterum membrum ad ſenſum perfectum deſideratur; non ſine exemplo tamen. Sic *Theocrit.* Eid. IX. 33. οὔτε γὰρ ὕπνος, Οὔτ᾽ ἔαρ ἐξαπίνας γλυκε-

ῥώτερον, οὔτε μελίσσαις Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι. — Pro εἴ τι *Opſopoeus* ὅττι emendabat; omnino male. — V. 4. πατρίς. Cous quidem fuit Epicharmus, ſed cum tenera aetate Syracuſas veniſſet, quam urbem ingenii monimentis illuſtravit, a plerisque pro Syracuſano habitus eſt.

*DXXX*. Vat. C. p. 220. Primus edidit *Dan. Heinſius* in Not. ad Horat. p. 107. *Reiskius* in Anth. nr. 561. p. 73. Δωρίδος ἐκ Μούσης. Dorica dialecto, quod conſtat, Epicharmus in dramaticis operibus ſuis utebatur; hinc Muſa Dorienſis eum in Bacchi et Satyrorum gratiam muneribus ſuis inſtruxiſſe dicitur.

*DXXXI*. Vat. C. p. 229. Εἰς Φιλιστίωνα, τὸν Νικαέα γελωτοποιόν. Plan. p. 206. St. 300. W. In Philiſtionem, Nicaeenſem, quem alii Pruſaënſem, alii Sardianum appellant, mimorum ſcriptorem. Eum nimio riſu exſtinctum tradit *Suidas* in Φιλιστίων, ubi v. 1. 2. excitatur. T. III. p. 603. Egit de eo *Scaliger* ad *Euſeb.* p. 179.[a] et *Sirmond.* ad *Sidon. Apollin.* p. 26. Hunc poëtam, quem omnes extremis Auguſti temporibus vixiſſe memorant, unus *Suidas* Iſocratis aevo floruiſſe tradit, memoriae vitio, ut videtur *Scaligero*. — V. 1. βίον. βιολόγος appellabatur, ejusque fabulae κωμῳδίαι βιολογικαί, quia omnem hominum vitam repraeſentabant. Praeclare huc facit *Diodor. Sicul.* L. XX. 63. p. 453. de Agathocle agens; ὑπάρχων δὲ φύσει γελωτοποιὸς καὶ μῖμος, οὐδ' ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀπείχετο τοῦ σκώπτειν τοὺς καθημένους, καί τινας αὐτῶν εἰκάζειν· ὥστε τὸ πλῆθος πολλάκις εἰς γέλωτα ἐκτρέπεσθαι, καθάπερ τινὰ τῶν ἠθολόγων καὶ θαυματοποιῶν θεωροῦντας. ubi vide *Weſſeling*. Eandem rem attigit, noſtrum quoque Epigr. laudans, *Barneſius* de Tragoed. §. VII. — γέλωτι κεράσας. Appoſite *Horat.* II. Carm. XVI. 23. *Laetus in praeſens animus, quod ultra eſt, Oderit curare et amara lento temperet riſu.* nec tamen, quod quidam putavit, ex noſtro Epigr. hauſit.

At noſtrum locum procul dubio expreſſit *Caſſiodor.* L. IV. Epiſt. 51. *Mimus etiam, qui nunc tantummodo deriſui habetur, tanta Philiſtionis cautela repertus eſt, ut ejus actus poneretur in literis: quatenus mundum curis edacibus aeſtuantem laetiſſimis ſententiis temperaret.* — V. 3. λείψανον παντὸς βίου totius, quam exprimere ſolebam, vitae reliquiae. Similiter de homine *antiqua virtute et fide* ap. *Terentium* III. Adelph. III. 90. *ubi etiam hujus generis reliquias Reſtare video, vivere etiam nunc lubet.* *Lucian.* D. D. XXV. 1. T. II. p. 84. εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν. *Eurip.* Troad. v. 711. ἀλλ' ἐνθάδ' αὐτὸν λείψανον Φρυγῶν λιπεῖν. Electr. 553. τοῦ ποτ', Ἠλέκτρα, τόδε παλαιὸν ἀνδρὸς λείψανον φιλῶν κυρεῖ. *Heliodor.* perpetuus *Euripidis* imitator, L. I. 21. p. 61. ed. Bip. ἐπεκρατύσαμεν ἐξ ἁπάντων οἰκτρὸν περισωθέντες λείψανον. — V. 4. πολλάκις. Ipſe igitur Philiſtion in Mimis ſuis agebat. — οὐπώποτε. Vat. C. a pr. man.

*DXXXII.* Vat. C p. 382. Plan. p. 95. St. 140. W. Elegans diſtichon, quo Herodotus Muſas hoſpitio excepiſſe, et ab unaquaque earum, muneris loco, librum Hiſtoriae accepiſſe dicitur. — V. 1. ἑκάστη. Vat. Novem Herodoti libros novem Muſarum nominibus inſcriptos eſſe ab ejus admiratoribus aſſeverat *Lucian.* T. I. p. 572. et p. 631. (T. IV. p. 117. et 205. ed. Bip.) Plures tamen idem in ſuis operibus feciſſe conſtat, ut *Bionem*, οὗ φέρεται ἐννέα βιβλία Μουσῶν ἐπιγραφόμενα. *Diogen. Laërt.* IV. 58. ubi vide *Menag.* p. 182. Cf. *Voſſium* de Hiſtor. Gr. L. I. c. 3. Novem de manſuetudine praeceptis datis, *Marc. Anton.* L. XI. 18. p. 334. τούτων τῶν ἐννέα κεφαλαίων μέμνησο, ὡς παρὰ τῶν Μουσῶν δῶρα εἰληφώς.

*DXXXIII.* Append. Planud. p. 509. St. 15. W. „Habent hoc Epigramma Ariſtophanis Scholiaſtes ad Nub. 331. et Stephan. in Θούριοι. ubi v. 3. ſine ſenſu

legitur τῷ γὰρ ἄπλητον, quod a viris doctiſſimis ad majora properantibus non fuit animadverſum. V. 2. ἱστορίης jam emendaverat Camerarius: apud illos enim ἱστορικῆς legitur. " *Br.* — ἱστορίης πρύτανιν. Cf. Ep. DXI. — V. 3. τὸν γὰρ ἄπλ. emendavit *Huetius* p. 79. nec aliter haec exhibet ſcripta *Taylor* in Vita Lyſiae p. 109. ed. R. qui de illuſtri illa Athenienſium colonia, cujus comes Herodotus fuit, egregie disputavit. — Initio vſ. Cod. Vat. Δωρίδος ἐκ πάτρης praebet, quod vulgatae non praeſerendum. — μῶμον ὑπεκπροφυγών. Herodotus, cum propter Lygdamiden tyrannum, qui Halicarnaſſi dominabatur, Samum commigraſſet, indeque patriam reverſus expuliſſet tyrannum, magnam ſibi apud cives concitavit invidiam, qua commotus Halicarnaſſum iterum reliquit: ἐπειδὴ ὕστερον εἶδεν ἑαυτὸν φθονούμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν, εἰς τὸ Θούριον, ἀποικιζόμενον ὑπὸ Ἀθηναίων, ἐθελοντὴς ἦλθε, κἀκεῖ τελευτήσας ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τέθαπται. *Suidas.* Colonia illa in Italiam abducta Ol. LXXXIII. 3. Vid. *Diodor. Sic.* T. I. p. 483. ſq. Thuriis hiſtoriam ſuam ſcripſiſſe perhibetur *Herodotus* ap. *Plin.* H. N. XII. 8. p. 657. quin initio Hiſtoriae ejus fuerunt qui non Ἡροδότου Ἁλικαρνησσέως, ſed Ἡροδότου Θουρίου legerent. *Ariſtotel.* III. Rhetor. 9.

¶. 264.] *DXXXIV. Ioni* hoc Ep. tribuitur in Vat. C. p. 214. et in Plan. p. 273 St. 394. W. At is ante Euripidem obiit. Vide *Bentl.* in Epiſt. ad Mill. p. 50. ſqq. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in γυάλοις. T. I. p. 136. Obiit Euripides ap. Archelaum, Macedoniae regem. μελαμπέπλοις. ob luctum de morte Euripidis, ut *Brodaeus* interpretatur. — V. 2. τὸν ἀεινυκτός, junctim legit *Huetius* p. 25. Junge potius ἀεὶ ἔχων τὸν νυκτὸς θάλαμον. — In Cod. Vat. αἰεί. — V. 4. Ὁμηρείαις. *Diogen. Laërt.* L. IV. 26. Ἐθαύμαζε δὲ ὁ Κράντωρ πάντων δὴ μᾶλλον Ὅμηρον καὶ Εὐριπίδην, λέγων ἐργῶδες ἐν τῷ κυρίῳ τραγικῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς γράψαι. — In fin. χάρισιν Vat. C. χάριτες

h. l. ſunt *carmina*, ut paſſim. Vide Animadvſſ. T. I. P. I. p. 420.

*DXXXV.* Vat. C. p. 214. ſq. Plan. p. 273. St. 394. W. Cf. not. ad *Addaei* Ep. VIII. T. II. P. II. p. 235. ſq. — V. 4. „Μουσέων χάριτα pro vulgato τραγικὴν χάριτα dederunt membranae.“ *Br.* Euripides laudatur, quod ſapientiam cum Muſarum illecebris conjunxerit. Noti ſunt vſſ. Oraculi ap. *Suidam* in σοφός. ubi Sophocles ſapiens, ſapientior Euripides, Socrates omnium ſapientiſſimus praedicatur. Tanquam propriam et peculiarem Euripidi σοφίαν tribuit *Plutarch.* T. II. p. 384. D. Faciunt huc inprimis verſſ *Alexandri Aetoli* ap *Gellium* L. XV. 20. quos adſcribam ex emendatione *Valckenarii* ad Eurip. Phoen. p. 588. Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν, Καὶ μισογέλως καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, Ἀλλ' ὅ τι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ Σειρήνων ἐτετεύχει. — V. 6. νάρς. Ed. Flor. pr.

*DXXXVI.* Vat. C. p. 215. Plan. p. 273. St. 395. W. *Bonadae* Anth. p. 412. — Vitioſe membran.: οὐ σὸν μνῆμα τόδ' Εὐριπίδη ἔφυ, ἀλλὰ σὺ τοῦδε. — V. 2. Tua gloria hoc tuum monimentum illuſtrat.

*DXXXVII.* Ex *Athen.* L. X. p. 454. F. qui hoc diſtichon affert ex Neoptolemi libro περὶ ἐπιγραμμάτων, relatum in Append. Planud. p. 509. St. 15. W. Scriptum eſt in Thraſymachum, Iſocratis et Platonis diſcipulum, de quo loca veterum collegit *Olearius* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. 14. p. 497. — Similes circa literas luſus profert *Athenaeus* l. c. — V. 1. σάν. Sic Dorienſes hanc literam appellaſſe, docet *Herodot.* L. I. 139. p. 69. ubi vide *Weſſel.* — οὖ i. e. o. Nam litera o in Alphabeto nomen OΥ habebat. Vide *Salmaſ.* ad Herodis Inſcr p. 39. *Taylor* ad Marmor Sandvic. p. 7.

*DXXXVIII.* Habet hoc diſtichon *Stephan. Byz.* in Μίλητος, et ex eo *Euſtath.* ad *Homer.* p. 313. et ad *Dio-*

*nyſ. Perieg.* v. 823. Timotheus, citharoedus, de quo diximus ad *Alexandri Aetol.* Ep. IV. 2. T. I. P. II. p. 238. meliore ſane epitaphio dignus erat. Prior tamen verſus fortaſſe in mendo cubat, quod levi negotio ſic tollas:

Πάτρα Μίλητος ἔτικτε τὸν ἐν Μούσαισι ποθεινόν —

In talibus praepoſitio ἐν ſaepenumero abundat, *non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed et alius quicunque ponendus erat*; quae verba ſunt *T. Hemſterhuſii* ad *Lucian.* T. II. p. 523. ed. Bip. — V. 2. κιθάρας ἡνίοχον. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. III. T. I. P. I. p. 17.

¶. 265.] *DXXXIX.* Vat. C. p. 465. Planud. p. 66. St. 95. W. Protulit *Bandini* ex Thucydidis Cod. T. II. Bibl. Laur. p. 622. cum cujus lectionibus *Brunckius* conſpirat. Cf. Epigrammata in Heraclitum DXV. DXVI. — V. 1. Vulgo et in Vat. C. εἰ δέ γε πάμπαν Νῆϊς ἔφυς Μουσέων. Sic plane Ep. ἀδεσπ. DLXIV. in Lycophronem: εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις. Inepta ſane vulgata lectio πάμπαν, in qua hoc olim latere cenſebam:

εἰ δέ γε σεμνῶν
νῆϊς ἔφυς Μουσέων — —

Thucydidis enim opus, ſi quod aliud, ſeverae Muſae auſpiciis concinnatum eſt. Fortaſſe tamen tutius, Codicis Laurentini auctoritatem ſequi, quod cl. editor fecit. Caeterum ad Hiſtorici quoque intelligentiam Muſarum favore opus eſſe ſtatuit Epigrammatis auctor; quin inventi ſunt apud veteres, qui Hiſtorias inter carmina referre auderent. *Dionyſ. Halic.* in Epiſt. ad Pompej. p. 130. de Herodoti et Thucydidis operibus:

καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφότεραι· οὐ γὰρ ἂν αἰσχυνθείην ποιήσεις αὐτὰς λέγων. *Marcellin.* Vit. Thucyd. p. XX. ed. Bip. περὶ δὲ πάσης τῆς συγγραφῆς ἐτόλμησάν τινες ἀποφήνασθαι, ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς συγγραφῆς οὐκ ἔστι ῥητορικῆς, ἀλλὰ ποιητικῆς. — V. 2. νοέης. Vat. C. — V. 3. οὐ πάντεσσι βατός. Ep. DXVII. μάλα τοι δύςβατος ἀτραπιτός. Cf. not. ad *Archimeli* Ep. II. — V. 4. Θουκυδίδην. De antepenultimae in hoc nomine menſura diſputat *Dawes* in Miſc. crit. p. 97. qui eam ab imperito homine correptam eſſe contendit. Apud *Ariſtophanem* certe eadem producitur. Sicut noſter tamen etiam *Chriſtodor.* in Ecphr. v. 372. — Ὀλόρου. De nomine patris Thucydidis, quem nonnulli Ὄρολον vocabant, vide *Interpp.* ad Vitam Thuc. p. XLV. ed. Bip. et T. I. p. 271.

*DXL.* Plan. p. 345. St. 485. W. Hippocrates primus artis medicae vias hominibus aperuiſſe dicitur. ὤϊξε κελεύθους. *Pindar.* V. Pyth. 117. ναυσὶ θοαῖς ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων. Sic etiam Latini dicunt *aperire, patefacere viam.* — V. 2. Παιήων. Inter mortales idem, qui Paeeon inter Deos. *Euſtath.* ad Ιλ. χ. p. 1379. 7. Παιήων — κύριον ὄνομα τοῦ παρὰ θεοῖς ἰατροῦ. Idem ad Οδ. δ. p. 165. 14. Παιήων δὲ θεῶν ἰατρὸς — ἕτερος ὢν Ἀπόλλωνος, ὡς Ἡσίοδος δηλοῖ, εἰπών· Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐκ θανάτου σώσει ἢ Παιήων, ὃς πάντων φάρμακα οἶδε. Cf. *Sprengel Beiträge zur Geſchichte der Medizin.* I. Faſc. III p. 7. ſqq.

*DXLI.* Plan. p. 345. St. 485. W.

*DXLII.* Vat. C. p. 226. Plan. p. 240. St. 348. W. — V. 1. Θεσσαλός. Hippocrates maximam vitae partem in Theſſalia transegit; cujus rei fabuloſam cauſam affert *Tzetza* in Chil. p. 139. Sepultus eſt inter Gyrtonem et Lariſſam, tradente *Sorano* in Opp. Hipp. T. II. p. 954. — V. 1. Ἱπποκράτευς tentabat *Joſ. Scaliger* in not. mſt. Ἱπποκράτους habet etiam *Fabricius*, qui hoc Epigramma refert ad *Theſſalum*, Hippocratis filium, Bibl. Gr. T. XIII. p. 435. ſq. — V. 2. Φοίβου.

quia ex Aſclepiadarum erat familia, quae originem repetebat ab Apolline. — ἀποῤῥίζης. Vat. C. — V. 3. τρόπαια νόσων. Similiter *Euripid.* Oreſt. v. 711. οὐ γὰρ ῥᾴδιον, λόγχῃ μιᾷ Στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα. *Ariſtoph.* Plut. v. 452. μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς, ὅτι Τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων. *Himerius* Ecl. III. 17. p. 84. καὶ τίνα τρόπαια τῶν ἀπὸ κακίας μείζονα; — V. 4. πολλῶν οὐ τύχαι ἀ. τέχναι. Vat. C.

*DXLIII.* Vat. C. p. 386. Plan. p. 118. St. 170. W. — V. 1. Plato omnium Graecorum eloquentiſſimus. εὐγλώσσου. Vulgo. — V. 2. „σελίς. Sic Vat. membr. Male in Planudea πόλις." *Br.* — V. 3. τε om. Vat. — Tu primus, oculis in Deos coelumque intentis, vitam et mores hominum illuſtraſti. Duae enim primariae partes Philoſophiae Platonis erant, altera *de vita et moribus*, altera *de natura et rebus occultis. Cicero* I. Acad. 5. — V. 5. „μυκτῆρι hoc etiam e membranis, ubi tamen ſcriptum μυκτῆρσι. Socraticam ironiam innuit. Inepte Planud. κρητῆρι." *Br.* μυκτῆρι reſtituendum vidit *Salmaſius* in not. ined. *Timon* in Sillis ap. *Diogen. Laërt.* II. 19. p. 91. μυκτήρ, ῥητορόμυκτος, ὑπαττικός, εἰρωνευτής. Τὸν μυκτῆρα cum εἰρωνείᾳ conjunxit *Longin.* Π. Υ. c. 34. in Hyperidis characteriſmo: ἄφατοι δὲ περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, καὶ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον. *Lucian.* in Prometh. T. I. p. 24. ὅρα, μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικὸν, προςεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. *Quintilianus* τὸν μυκτηρισμὸν *ſimulatum quidem, ſed non latentem deriſum* interpretatur. V. II Inſtit. 6. 59. *Naſum Atticum* vocat *Seneca* in I. Suaſ. Attigit *H. Stephanus* in Schediaſm. VI. 23. *Caſaub* ad *Theophr.* Char. I. p. 18. ed. *Fiſch.* — Σάμιον φρόνημα. *ſeveritatem Pythagoricam. Diogen. Laërt.* L. III. 8. p. 169. Plato μίξιν τε ἐποιήσατο τῶν τε Ἡρακλειτείων λόγων καὶ Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν ubi vid. *Caſaub.* et *Menagium*, quorum hic noſtrum Epigr. lau-

dare non neglexit. — V. 6. διχοστασίη eſt *diſſenſus* ille inter Pythagoricam et Socraticam philoſophandi rationem, quem Plato prudenti dignitatis et ironiae commiſtione ſuſtulit. In σῆμα haereo, nec, quo ſenſu a poëta dictum ſit, ſatis intelligo. An σχῆμα fuit? Sic opera Platonis, illa, quam diximus, commiſtione effecta, σχῆμα διχοστασίης appellarentur, in quibus quidem diverſus utriusque character *pulchra et eleganti ſpecie* conſpiceretur. Sic fere *Phalaris* Ep. LV. p. 182. 94. ἐν καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. ubi vid. *Lennep.*

¶. 266.] *DXLIV.* Vat. C. p. 216. Plan. p. 288. [b]. St. 417. W. Ap. *Diogen. Laërt.* III. 44. p. 189. *Bonadae* Anth. p. 400. — V. 1. 2. etiam ſub Speuſippi nomine, parvo discrimine, leguntur T. I. p. 176. — Ap. *Diogenem* legitur ἐν κόλπῳ. Ep. ἀδεσπ. DXI. ἥδε Κόρινθος Κόλποις ἀγχιάλου γῆς Περίανδρον ἔχει. Ep. DCXXVII. γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις. *Oppian.* V. Halieut. 336. γαῖα, φίλη θρέπτειρα, σὺ μὲν τέκες, ἠδ' ἐκόμισσας Φορβῇ χερσαίῃ, κόλποις δ' ἐνὶ σεῖο θάνοιμι. — V. 2. ἀθάνατον. Vat. C. quod revocandum. *Lennep.* ad *Phal.* p. 102. ἀθάνατος ſuſpicabatur. Illud elegantius. Ad totius diſtichi ſenſum vide, quae collegimus ad verſum *Admeti*: γαῖα, λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον· βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός. T. II. P. II. p. 410.

*DXLV.* Vat. C. p. 217. Plan. p. 288. [a]. St. 417. W. Ap. *Diogen. Laërt.* III. 44. p. 189. *Bonadae* Anth. p. 401. In tumulum Platonis, aquila ornatum. Cf. *Antipatri Sid.* Ep. XCII. — V. 2. ἀποσκοπέεις. Vat. C. *Plan. Diog.* Hoc cl. editor ſine auctoritate immutaſſe videtur. At mutatione non eſt opus. Subaudi ὢν ad τίνος. τίνος ὢν ἀποσκοπέεις οἶκον θεῶν; Hoc ſenſu accepit *Grotius*: C*ujus es et quorſum tumulo, Jovis armiger, inſtans Aſtrigeras Divum ſuſpicis ore domos?* — V. 4. σῶμα δὲ τοῦ. Diog.

*DXLVI.* Plan. p. 380. St. 518. W. — V. 1. αἰθεϱεμβατεῖν dicuntur philoſophi, qui τὰ μετέωϱα ſectantur. Vid. *Interpp. Ariſtoph.* Nub. v. 225. *Ariſtaenet.* II. 6. ἀεϱοβατεῖς δὲ μετάϱσιος ταῖς φαντασίαις, καὶ ὑπεϱοϱᾷς ἡμῶν τῶν βαδιζόντων χαμαί. ubi plura congeſſit *Abreſch.* p. 216. ſq. — Sic etiam τὰ ὑπὲϱ νοῦν ſunt ſublimia illa et μετέωϱα, quorum rationem Plato reddidiſſe dicitur, ἐξεϱεύγεσθαι. Pro *edere* hoc verbum uſurpavit Auctor Ep. ἀδεσπ. CCXXX. et CCLXXVI.

*DXLVII.* Prius diſtichon legitur in Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Ammonii* Vita Ariſtotel. p. 46. ed. Bip. Ὅτι πολλὴν εὔνοιαν ἔσχε πϱὸς τὸν Πλάτωνα ὁ Ἀϱιστοτέλης, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ βωμὸν ἀνιεϱῶσαι τῷ Πλάτωνι, ἐν ᾧ ἐπέγϱαψεν οὕτω· Βωμὸν κ. τ. λ. Paucis mutatis, ſed quatuor verſibus auctius, haec profert *Olympiodorus* in Comm. ad Platonis Gorgiam, ex *Ariſtotelis* Elegia ad Eudemum, ſic:

ἐλθὼν δ' εἰς κλεινὸν Κεκϱοπίης δάπεδον
εὐσεβέως σεμνῆς φιλίης ἱδϱύσατο βωμὸν
ἀνδϱὸς, ὃν οὔτ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις·
ὃς μόνος κ. τ. λ.

Ex hoc fragmento *Ammonii* diſtichon conflatum eſſe videtur *Menagio* ad *Diog. Laërt* p. 198. Cf. *Buhlium* ad Ariſtot. Vit. p. 53. ed. Bip. — *Brunckius* in Analectorum contextu primum diſtichon poſuit, reliqua in Lectt. p. 284. — V. 1. ἐνιδϱύσατο. *Ammon.* — V. 5. Et vita et rationibus allatis docuit, quomodo quis et bonus et beatus eſſe poſſit. Plato enim felicitatem in vita honeſta ponendam eſſe cenſebat. Vide *Tennemann.* Syſtema Phil. Platon. IV. 62. ſqq. *Buhle* Hiſtor. Phil. T. III. p. 215. ſqq.

*DXLVIII.* Vat. Cod. p. 416. Ὅτι ὁ πλάτωνος λόγος ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι νοθεύεται ὑπὸ Παναιτίου τοῦ φιλοσόφου· ἦν δὲ ὁ

Παναίτιος ῾Ρόδιος. Plan. p. 65. St. 94. W. Explicat hoc Epigr. *Daviſius* in Notis ad Tuſcul. Diſp. I. 32. p. 79. Panaetius Stoicus Phaedonem, ab omnibus Platoni tributum, ἐνόθευσεν, i. e. pro ſpurio habuit; quo ſenſu hoc verbo utitur *Athenae.* X. p. 455. C. οἱ νοθεύοντες Λάσου τοῦ ῾Ερμιονέως τὴν ἄσιγμον ᾠδήν. Erravit igitur *Muretus* (T. II. Orat. VII. p. 259. ed. *Ruhnk*) et is quem ſecum in errorem induxit, *Menagius* ad *Diogen Laërt.* L. III. 62. qui ex hoc Epigrammate collegerunt, fuiſſe antiquitus, qui Phaedonem dialogum non Platonis, ſed Panaetii opus eſſe contenderent. Caeterum teſte *Fabricio* in Bibl. Gr. T. III. p. 73 ed. *Harl.* hoc Epigr. in Mſto tribuitur *Leonidae Alexandrino*, quod minime improbabile eſt. — V. 1. Πλάτωνος. Vat. C. — V. 3. με τέλεσσε Παραίτιος, ὅς ῥ' ἐτέλεσσε Καὶ ψ. 9. κἀμὲ νόθον τελέσαι. Vat. C. κἀμὲ νόθον τ. Plan. καί με ν. Cod. Gud. Hoc ob tautologiam ferri non poterat. At quanto acutior Brunckiana lectio: Non mirum, quod Panaetius dialogum de animarum immortalitate pro notho habuit, cum ipſam animam mortalem et *ſpuriam* declarare auſus ſit! — De tranſlata ſignificatione vocabuli νόθος dedi nonnulla ad *Cyllenii* Ep. I. T. II. P. II. p. 316. et ad *Antiphil. Byz.* Ep. XXII. T. II. P. II. p. 54. — Panaetium putaſſe, animam cum corpore interire, conſtat. *Cicero* l. c. *Credamus igitur Panaetio, a Platone ſuo diſſentienti; quem enim omnibus locis divinum, quem ſapientiſſimum, quem ſanctiſſimum, quem Homerum philoſophorum appellat, hujus hanc unam ſententiam de immortalitate animorum non probat. Vult enim, quod nemo negat, quidquid natum ſit, interire; naſci autem animos etc.*

¶. 267.] *DXLIX.* Ex *Ammonii* Vita Ariſtotel. p. 43. ed. Bip. relatum in Append. Plan. p. 531. St. 29. W. — V. 2. τῶν ᾿Ασκληπιαδῶν. *Suidas* T. II. p. 624. Νικόμαχος ἰατρὸς καὶ αὐτὸς Σταγειρίτης, Μαχάονος τοῦ ᾿Ασκληπιοῦ υἱός· ἐξ οὗ κατήγετο Νικόμαχος, πατὴρ ᾿Αριστοτέλους

τοῦ φιλοσόφου, καὶ αὐτὸς ἰατρός. Idem ex Hermippo tradit *Diogen. Laërt.* V. 1. p. 268. Vide *Menag.* p. 186. *Tzetza* in Chil. X. 727. Ariſtotelem nullam aliam ob cauſam Aſclepiaden vocatum eſſe cenſet, quam quod medicus eſſet; cui ſententiae calculum adjecit *Bublius* in Vit. Ariſtot. per annos digeſt. T. I. p. 83.

*DL.* Plan. p. 380. St. 518. W.

*DLI.* Plan. p. 380. St. 518. W. In Ariſtotelis imaginem, ubi ea, quae Stagirita ſejunxerat, ὁ νοῦς et ἡ ψυχή, in una eademque ſpecie conjuncta cernebantur. — τύπος. ſpecies, imago. *Archias* Ep. XII. *Rufin.* Ep. XI.

*DLII.* „Hoc et ſequ. ſunt in Ariſtotelis vita, quam publici juris fecit Menag. ad Laërt. p. 201." *Br.* — τραυλός. Stagiritae τραυλότητα plures commemorarunt, quos vide ap. *Menag.* p. 186. — λάγνος. *Athen.* L. XIII. p. 566. E. Σωκράτης δ' ὁ φιλόσοφος, ὁ τῶν (fort. ἄλλων inſer.) πάντων καταφρονῶν, τοῦ Ἀλκιβιάδου κάλλους οὐχ ἧττων ἐστίν; ὡς καὶ ὁ σεμνότατος Ἀριστοτέλης τοῦ Φασηλίτου μαθητοῦ;

*DLIV.* Hoc et ſequ. Epigramma in Iſocratis laudem leguntur ap. *Plutarch.* in Vit. Iſocr. T. II. p. 838. ſq. et *Photium* in Biblioth. Cod. CCLX. unde ea repetivit *Fabric.* in Bibl. Gr. T. IX. p. 499. Prius inſcriptum erat ſtatuae ex aere, quam ei Timotheus, Cononis filius, (qui quantum Iſocrati debuerit, tradit *Plutarch.* l. c. p. 837. C.) dedicaverat Eleuſine ἔμπροσθεν τοῦ προστώου. Utrumque Epigr. recepit *Bonada* in Anth. p. 403. Cf. *Maffei* in Crit. Lapid. p. 31. — V. 1. ξενίην. *Plut.* σύνεσιν. *Phot.* — V. 2. θεαῖς. Cereri et Proſerpinae. Solebant antiqui amicorum ſtatuas in Deorum templis dedicare. Exempla vide ap. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 313. — θεῷ exhibet *Maffei* ex *Photio.*

*DLV.* Apud *Plutarch.* l. c. *Photium* l. c. *Bonada* p. 403. Iſocratis ſtatuam, Athenis poſitam, comme-

morat *Pauſan.* I. 18. p. 43. Aphareus, qui hanc oratoris ſtatuam dedicavit, filius erat Hippiae rhetoris et Plathanae, quam Iſocrates poſt prioris mariti obitum in matrimonium duxerat, adoptato Aphareo, qui ex tribus privignis minimus erat. — θεοὺς de *uno Jove*, γονέων de *patre ſolo* uſurpatum notavit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 314.

¶. 268.] *DLVI.* Servatum eſt a *Stephan. Byz.* v. Φασηλίς. p. 692. Plurimum huc facit, de Theodecte, Iſocratis diſcipulo, agens, *Plutarch.* T. II. p. 837. Θεοδέκτης ὁ Φασηλίτης, ὁ τὰς τραγῳδίας ὕστερον γράψας, οὗ ἐστι τὸ μνῆμα ἐπὶ τὴν κυαμῖτιν πορευομένοις, κατὰ τὴν ἱερὰν ὁδὸν, τὴν ἐπ' Ἐλευσῖνα, τανῦν κατερηρειμένον· ἔνθα καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν ποιητῶν ἀνέστησε σὺν αὐτῷ, ὧν Ὅμηρος σώζεται μόνος. Idem de Theodectae ſepulcro tradit *Pauſan.* I. 37. Vide praeterea de hoc tragico *Suid.* T. II. p. 173. et *Fabric.* Bibl. Gr. T. II. p. 323. — V. 3. ἐν δὲ χθὼν ἱεραῖς τρεῖς καὶ δέκα ἁμίλλαις. *Stephan.* quod *Pinedo*, amico quodam monente, ſic emendandum cenſebat: αὐτὰρ ἐπὶ χθόν' ἑὼν ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέχ' ἁμίλλαις. Ejus veſtigia preſſit *Ruhnken.* ad *Timae.* p. 17. cujus emendationem cl. editor recepit. Alia ratione eaque haud paulo probabiliore *Tyrwhitt.* ad *Ariſtotel.* Poët. p. 193.

ἐν δὲ χορῶν τραγικῶν ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέχ' ἁμίλλαις —

quod auctoris ſui elegantia digniſſimum. — V. 4. ἀκηράτους. Vulgo. *Salmaſio* in memtem venit ἀκηρύκτους. *Schneidero* in Peric. crit. p. 111. ἀκηροτάτους. *Toupio* in Emend. ad *Suid.* p. 21. ἀκηρασίους. Brunckiana lectio *Ruhnkenii* debetur ingenio. *Simonid.* Ep. XXXII. κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ. *Antip. Sid.* Ep. LXVIII. Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου. Ep. ἀδ. CLXXXIII. τιμὰς ἀγήρως.

*DLVII.* Vat. C. p. 217. Plan. p. 283. b. 419. W. — V. 1. Διογένη. Ed. Fl. pr. Reliquae Διογένην. Illud

etiam membr. praeſtant. — V. 2. βίου παντός. omnis hominum generis. Ep. ἀδεσπ. CCCCVIII. vide *Daviſ.* ad *Maxim. Tyr.* p. 539. — ἐπισκύνιον. ut ὀφρύες de faſtu et inani ſpecie. Hanc cum omnibus detrahere conaretur Diogenes, ἐπισκύνιον παντὸς βίου γυμνῶσαι dicitur. Cf. *Lucian.* D. M. X. 9. p. 162. ed. Bip.

*DLVIII.* Vat. C. p. 217. Plan. p. 283. b. St. 419. W. Sepultus Diogenes Corinthi παρὰ τῇ πύλῃ τῇ φερούσῃ εἰς Ἰσθμόν· ἐπέστησαν δὲ αὐτῷ κίονα, καὶ ἐπ' αὐτῷ λίθου Παρίου κύνα. *Diogen. Laërt.* VI. 78. p. 351. Cf. *Menagium* p. 254. Vidit illud monimentum *Whelerus* Venetiis in Palatio Erizzi, nobilis Venetiani, idque deſcriptum dedit in Itinerar. VI. p. 445. ubi v. 1. ἐφιστας σ. φυλαττες. v. 4. και ηχλλα et οικο εχει. Hoc vel ſimile Epigramma vertit *Auſonius* in Epitaph. XXXI.

*Dic, canis, hic cujus tumulus? Canis. At canis hic quis?*
*Diogenes. Obiit? Non obiit, ſed abît.*
*Diogenes, cui pera penus, cui dolia ſedes,*
*Ad Manes abiit? Cerberus ire vetat.*
*Quonam igitur? Clari flagrat qua ſtella Leonis,*
*Additus eſt juſtae nunc canis Erigonae.*

*DLIX.* Servavit hoc diſtichon *Plutarch.* in Vit. Demoſth. T. IV. p. 438. ed. *Bry.* et Opp. Moral. T. II. p. 847. ubi ad ipſum Demoſthenem auctorem refertur, auctoritate Demetrii Magnetis, idque poſt ejus obitum ab Athenienſibus ſtatuae oratoris inſculptum eſſe traditur. Idem narrat *Zoſimus Aſcalonita* in Vita Demoſth. in Oratt. Gr. Reiskii T. IV. p. 151. Statuam illam commemorat *Pauſan.* L. I. 8. p. 19. — V. 1. γνώμῃ ῥώμην. *Zoſim.* quae verborum collocatio paulo elegantior.

*DLX.* Vat. C. p. 386. Plan. p. 93. St. 137. W. Menandri ſuavitas et elegantia, Muſarum et Gratiarum munus, laudatur. — V. 1. Junge μέλισσαι ἀνηρείψαντο σοὶ στομάτεσσιν ἄνθεα, δρεψάμεναι αὐτά. Nota fabula de Platone, cui καθεύδοντι ἑσμὸς μελισσῶν — ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καθίσασαι, ὑπῇδον, τὴν τοῦ Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαντευόμεναι ἐντεῦθεν. ap. *Aelian.* in Var. Hiſt. X. 22. Similia de Pindaro narrantur ap. *Pauſan.* L. IX. 23. p. 754. *Antipater Sidon.* Ep. XLVIII. Ad *Virgilium* eandem fabulam traduxit Grammaticus in Anthol. Lat. T. I. p. 365. 29. *Lata cohors apium ſubito per rura jacentis Labra favis texit, dulces fuſura querelas. Hoc quondam in ſacro tantum mirata vetuſtas Indicium linguae memorat famoſa Platone.* — Ap. noſtrum apes Menandrum Muſarum floribus nutriverunt, ut Comatam ap. *Theocrit.* Eid. VII. 79. ſqq. ἀνηρείψαντο (vide *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* I. 214.) male interpretatur *Brodaeus*: *in os tuum deciderunt* aut *conſederunt.* Eſt potius: flores Muſarum decerptos *ſuſtulerunt*, ut ea labiis tuis afferrent. *Homer.* Ιλ. υ. 234. τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. quod interpretatur quodammodo Auctor Hymni in Vener. v. 209. ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα. Cf. *Heynium* ad *Homer.* Ιλ. l. c. T. VIII. p. 59. — V. 4. εὐτυχίην. Vat. C. improbante *Dorvillio* ad *Charit.* p. 343. στωμύλος εὐστοχίη eſt *facundia cum lepore et acumine*; quod Hyperidi tribuit *Longin.* π. ὕ. Sect. XXXIV p. 124. καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν (ἔχει) καὶ μετὰ παιδιᾶς εὔστοχον κέντρον, ἀμίμητον δὲ τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον. *Luciani* Ep. XXIII. εὔστοχος ἐστι Πλάτων. ut *Valckenar.* emendavit ad *Ammon.* p. 88. — V. 5. ζώεις δ' εἰς. Vulgo. — ἔστ' ἐν A. ἐκ σέθεν. Vat. C. Vereor, ut haec ſatis emendate ſcripta ſint. — V. 6. Pro περάτων Cod. Vat. νεφέων, quod ob membranarum auctoritatem revocandum exiſtimo.

¶. 269.] *DLXI.* Hoc Epigramma et duo ſequentia, termino inſculpta, multi ediderunt. *Ger. Falkenburg* ad *Nonn.* Dion. p. 878. *Fulv. Urſin.* in Imagg. Viror. Ill. *Boiſſardi* Theſ. Ant. T. VI. p. 34. *Gruter.* in Theſ. Inſcr. p. 1027. *Lipſius* in Auct. ad Smet. p. 59. *Maffei* in Muſeo Veron. p. 229. *Marmora Taurinenſia* T. I. p. 169. ſq. ubi fuſius explicatur. *Fleetwood.* p. 173. *Bonada* p. 407. ſq. *Muratori* denique p. DLVII. cujus in interpretando errores exagitavit *Leichius* in Miſc. Lipſ. Nov. I. p. 469. — V. 1. 2. σὺν ἔρωτι. Reſpicitur ad amores, qui magna pars argumenti comoediarum Menandri; fortaſſe etiam ad ipſius viri amorem erga Glyceram, de quo ſunt elegantiſſimae Epiſtolae ap. *Alciphronem* L. I. Ep. XXIX. II. Ep. III. et IV. Cf. *Athen.* L. XIII. p. 594. D. — V. 2. συνζῶν. *Lipſ. Fleetw.* alii.

*DLXII.* Vide ad praecedens Ep. — V. 1. σειρῆνα θεάτρων. ob eximiam verſuum ſuavitatem. Notum eſt oraculum Dionyſii, Lacedaemonios jubentis τὴν Σειρῆνα τὴν νέαν τιμᾶν· quod ad *Sophoclem* pertinebat: εἰώθασι δὲ καὶ νῦν ἔτι ποιημάτων καὶ λόγων τὸ ἐπαγωγὸν σειρῆνι εἰκάζειν. *Pauſaniae* verba ſunt L. I. 21. p. 49. Nihil ap. *Sophiſtas* et ſeriores poëtas magis obvium. — V. 2. ἀεὶ κρ. πυκαζόμενον. hederae coronis, ut Bacchi miniſter, nunquam non ornatus. πυκασόμενον. *Lipſ.* — V. 3. ἐξεδίδαξα. *Lipſ. Maffei.* alii. quod ferri non poſſe, in oculos incurrit. Nec magis probanda *Leichii* emendatio, ἐξεδίδαξας corrigentis. — V. 4. δράματα πάντα γάμων, varias illas rerum viciſſitudines ſignificat, per quas nuptiae in fabulis Menandreis adſtruebantur. Inepte *Cleric.* in Teſtim. de Menandro, ubi haec Epigr. repetivit, γανῶν (*exhilarans*) legendum affirmat. *Fabula jucundi nulla eſt ſine amore Menandri. Ovid.* II. Triſt. 370.

*DLXIII.* Terminus ille, cui haec Epigrammata inſculpta erant, cum capite Menandri, alius termini, cui

Homeri caput impoſitum, e regione ſtabat. — V. 1. οὐ φαύλως. οὐ μάτην, οὐκ ἄλλως. *non ſine prudenti conſilio.* Fere ſic *Euripid.* Ion. v. 1546. οὐχ ὧδε φαύλως αὖτ' ἐγὼ μετέρχομαι. — V. 3. δεύτερα ἔταξε. nonnulli. Secutus ſum in eo ſententiam Ariſtophanis, σοφοῦ κρίνειν, prudentiſſimi harum rerum arbitri, qui proximum tibi ab Homero locum aſſignavit. Sic fere judicavit *Auſon.* in Protreptr. v. 46. *Conditor Iliadis et amabilis orſa Menandri Evolvenda tibi.*

*DLXIV.* Vat. C. p. 387. Bis extat in Planud. p. 93. et 396. St. 136. et 507. W. De obſcuritate et difficultatibus Caſſandrae *Lycophronis*, quam γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν appellat *Clemens Alex.* V. Stromat. p. 676. 22. — V. 1. πολυγνάμπτοις λαβυρίνθοις. Dictum videtur epitheton ex *Callimachi* H. in Del. 311. καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου. De obſcura et contorta oratione λαβυρίνθου metaphora paſſim obvia. *Lucian.* in Lexiph. T. V. p. 194. ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα. De philoſophis idem in Icaromen. T. VII. p. 42. διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες. — V. 2. αἴκε τύχοις. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. Haec verba jungenda cum ἐν ἡμετέροις λαβυρίνθοις. Si forte in labyrinthum carminum noſtrorum incideris. — V. 3. Κασάνδρη. Vat. C. — ἐφοίβασε. Ex ipſo *Lycophrone* ductum v. 6. δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. — V. 4. ὧν unde ductum, ignoro. In Plan. et Vat. C. eſt οὗς. Oracula illa, quae in *Lycophronis* carmine continentur, nuntius, Caſſandrae carceribus appoſitus, Priamo refert. λοξοτρόχις eſt λοξῶν ἐπῶν τρόχις i. e. ἄγγελος. Spectavit auctor Epigrammatis vſſ. Caſſandrae 1467. ſqq.

ἐγὼ δὲ λοξὸν ἦλθον ἀγγέλλων, ἄναξ,
σοὶ τόνδε μῦθον παρθένου φοιβαστρίας,
ἐπεί μ' ἔταξας φύλακα λαΐνου στέγης,

*καὶ πάντα φράζειν κἀναπεμπάζειν λόγον*
*ἐτητύμως ἄψορρον ἔστρυψας τρόχιν.*

V. 5. In fine ἦν δὲ plurimae edd. vett. usque ad Aſcenſ. Nec aliter membr. — νῆϊς Μουσέων. Cf. not. ad Ep. DXXXIX.

¶. 270.] *DLXV.* Vat. Cod. p. 214. ubi ſequ. diſtichon DLXVI. praefigitur, quod etiam in Plan. p. 278. St. 402. W. praecedit, ſed ſeparatim a noſtro. Nec quidquam inter ſe commune habent, niſi Callimachi poëtae nomen et laudem. In noſtro carmine de ejus Αἰτίοις agitur, quod opus obſcuris fabulis refertum fuiſſe conſtat. Vide VV. DD. ad *Callimachi* Fragm. p. 416. ed. *Ern. Wouwer.* de Polymath. p. 78. In eo carmine ſomnium finxerat, ſe ſibi viſum eſſe inter Muſas verſari, a quibus omnem illam poëticae eruditionis copiam et varietatem acciperet. Ad quod ejus commentum reſpexit *Propert.* II. El. XXV. 32. *Tu ſatius Mimnermum aut Muſam imitare Philetae, Et non inflati ſomnia Callimachi.* Simile ſomnium *Ennius* quoque finxerat. Vide Intrpp. *Horatii* II. Epiſt. I. 50. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ὄνειαρ. ὄνειρον. T. II. p. 695. ubi ἆ μέγα legitur, ut in membr. non ὦ μέγα, ut in Plan. et in fine ἐῆς pro ἔφυς. Hoc quoque membr. firmarunt. ὄνειαρ pro ὄνειρον uſurpavit *Callim.* Ep. XXVII. unde apparet, nec *Huetium* eſſe audiendum p. 27. qui vulgarem formam rariori ſubſtituendam cenſebat, nec *Joſ. Scaligerum*, qui ὀνείρατ emendavit in not. mſt. et ad *Propert.* IV. El. VII. 87.

*Nec tu ſperne piis venientia ſomnia portis,*
*Quum pia venerunt ſomnia, pondus habent.*

ubi *piae portae* appellantur, quae ap. noſtrum ſunt κεράων. Cf. ill. *Heynium* ad *Virgil.* Aen. VI. Exc. XV.

M 3

v. 894. de *Somni Portis.* — V. 3. ἴδμεν. Cod. Vat. ἴσμεν. Vulgo. — V. 5. εὖτέ μιν. Per quietem Callimachus ſibi viſus eſt ex Libya in Heliconem adduci, ibique Muſas de antiquitatis heroibus ipſisque Deis multa interrogare. Ex hoc noſtro loco perſpicue apparet ἡ οἰκονομία τῶν Αἰτίων, quam *Ovidium* in nonnullis Faſtorum ſuorum partibus imitatum eſſe ſuſpicor. — V. 6. μούσαις. Vulgo. μέσσαις. Vat. C. quod commendavit *Dorvillius* in *Charit.* p. 547. — In fine verſ. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. recte emendavit φέρον. — V. 8. αἴτια. cauſas fabularum, cognominum, etc. ut *Propert.* IV. El. X. 1. *Nunc Jovis incipiam cauſas aperire Feretri.* Hic titulus amaro luſui locum dedit *Apollonio*, de quo vide in Animadvſſ. T. II. P. III. p. 48.

*DLXVI.* Vat. C. p. 214. Plan. p. 278. St. 402. W. — V. 1. ἆ μάκαρ. Vat. C. quod revocandum. – ἀμβροσίῃ συνέστις. Membr. ſequente ſyllaba praecedentem abſorbente. — De Tantalo *Aelius Gall.* Ep. II. οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος. — Hic quoque verſus referendus videtur ad narrationem *Callimachi* de ſuo cum Muſis conſortio. — V. 2. εἰς ἀίδεω. Ed. Fl. pr.

*DLXVII.* Vat. C. p. 390. Plan. p. 60. St. 85. W. — In Nicandrum Colophonium, Homeri popularem. — V. 1. ἐνὶ πτολέμοισι. Vat. — V. 2. ἀριστόνοας Cod. Reimari, teſte *Reiskio* ad Conſtant. Porph. Cerem. p. 115.

*DLXVIII.* Vat. C. p. 390. Plan. p. 60. St. 86. W. – Accommodatio loci Homerici ex Od. Δ. 230. de Aegypto:

— τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα
φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·
ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
ἀνθρώπων· ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.

ubi *Clarke* plura notavit ex eodem loco expreſſa.

¶. 271.] *DLXIX.* Vat. C. p. 390. Plan. p. 60. St. 86. W. Nicandrum nobiliſſimos medicos pone ſe relinquere. — Παιήων. Vide not. ad Ep. DXL. — Χείρων. Medicis annumeratur. Veterum loca collegit *Fabric.* in Bibl. Gr. T. I. p. 14. ed. *Harl.* et *Sprengel.* in Hiſtoria Artis medicae T. I. p. 76. ſqq. — V. 2. Verba ἔλλαχεν εὖχος in membr. a recentiore manu ſunt addita.

*DLXX.* Vat. C. p. 445. Edidit *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 42. *Reisk.* in Anth. nr. 720. p. 143. inter Jenſian. nr. 70. — *Voſſius* addidit haec: „Accipi debet hoc diſtichon non de Alcaeo lyrico, ſed comico, in quem lepidum Philippi regis Epigramma habes ap. Plutarchum in Vita Flaminii. Eſt enim veriſimile, poëtam hunc incidiſſe tandem in manus Philippi, ab eoque tam diro ſupplicii genere excarnificatum interiiſſe." Haec ille minus perſpecte, ut jam dudum docuit *Schneiderus* in Anal. crit. p. 10. Alcaeus ille, quem Philippus Epigrammate petivit, diverſus a comico, nec eo ſupplicio periit, quod in hoc noſtro diſticho commemoratur, ſed cruci affixus. Sed de his diſputabitur in Hiſtoria crit. Epigramm. v. *Alcaeus.* — V. 1. Ἀλκαῖος *Jenſ.* — V. 2. ῥάφανος. Nota raphanismi poena. V. *Kuſter.* ad *Suid.* in ῥαφανίς. T. III. p. 253.

*DLXXI.* Ex *Photii* Biblioth. Cod. CLXXXVI. relatum in Append. Plan. p. 534. St. 29. W. Attigit hoc Epigr. *Salmaſius* ad *Solin.* p. 597. ut doceret, Homeri carmina a cyclicis fuiſſe discreta; *D. Heinſius* in Not. ad Horat. p. 140. et *Heynius* ad *Apollod.* T. IV. p. 937. Hic docet, Apollodorum mythos eo conſilio collegiſſe, ut uno volumine proponeret compendium eorum mythorum, qui a poëtis eſſent maxime frequentati, inprimis qui in Cyclo mythico occurrerent; eundem tamen multa attexuiſſe, in aliis poetis, etiam in tragicis et lyricis obvia; id quod vel ex noſtro Epigrammate

prodit. — V. 1. αἰῶνος. Hunc verſum ſic exhibuit *Salmaſius*: αἰώνων σπειρήματ' ἀφυσσάμενος παρ' ἐμεῖο. ut et hiatum vitaret et metrum, in fine vacillans, fulciret. Idem cur αἰώνων prae vulgata αἰῶνος probaret, cauſam idoneam non video. Nec reliquas ejus emendationes in ejusmodi praeſertim poëta neceſſarias jüdico. In ἀφυσσάμενος poſtrema ſyllaba vi caeſurae producitur. Junge σπείρημα παιδείης αἰῶνος. *orbem* i. e. *complexum eruditionis temporum*. Quod alii κύκλον appellant, id noſter doctiori vocabulo σπείρημα dixit, quod vocabulum de armillis crura ambientibus uſurpavit *Archias* Ep. V. καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος. De ſerpentum voluminibus *Aeſchyl.* in Choëph. 246. ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι δεινῆς ἐχίδνης. et ſic paſſim apud alios. Qui translate adhibuerit eo ſenſu, quo hic eſt poſitum, nondum inveni. — V. 3. ἔμβλεπε. ut fabulas cognoſcas, non opus eſt, Homericas chartas inſpicias aliosve poëtas. „V. 3. libri omnes Ὁμηρείην, quod reponendum. Cf. Antip. Theſſ. Ep. XV. alius quidem argumenti, ſed in quo eadem ſententia." *Br.* In Anal. Ὁμήρειον exhibetur. — Ὁμηρείην. Formam graecam latini quoque receperunt. Anth. Lat. II. 182. p. 357. *Homeraeo non minor ore fluit.* ſive potius *Homereo. Priapeia* Nr. LXIX. *Homereas edidicique notas.* — V. 4. μελογραφίην: poëtas lyricos. — V. 5. κυκλίων πολύθρουν στίχον. plurima illa cycliorum carmina. De cyclicis vide ad *Callimach.* Ep. I. *Polliani* Ep. I. — V. 5. εἴς με γὰρ ἀθρῶν. *Salmaſ.* et *Heinſ.*

*DLXXII.* Vat. C. p. 269. Edidit *Vavaſſor* in Libro de Epigr. c. XVI. p. 123. *Luc. Holſten.* in Not. ad *Steph. Byz* p. 78. *Fabricius* in Bibl. Gr. T. II. p. 684. ed. vet. *Martinus* ex Cod. Bibl. Barberinae, in Epiſt. T. I. p. 186. *Reiske* in Anth. nr. 615. p. 93. Praecedit in membran. Ep. *Meleagri* CXXVII. Noſtrum autem lemmate inſtructum hoc: τοῦ αὐτοῦ Μελεά-

γρου. Εἰς τὸν αὐτὸν Μελέαγρον τὸν Ἐπιγραμματοφόρον· οὗτος ὁ Μελέαγρος ἐν Κῷ τῇ νήσῳ καταγηράσας ἐτελεύτησεν. Hoc Epigramma igitur eodem jure Gadareno poëtae tribui poterit, quo duo illa, quae *Brunckius* retulit inter ejus Carmina nr. CXXVI. CXXVII. — V. 2. δεξαμένη. Vat. a pr. man. et ſic *Martin.* Eadem diverſitas eſt v. 3. in θρεψαμένη, ubi in membr. item α̅ ſuperſcribitur. Hic verſus ap. omnes mendoſe legitur, quorum errores repetere nihil attinet. Quum in membr. v. 4. κἀμὲ legatur, in praecedenti hemiſtichio participium vitioſum eſt viſum. Hinc in Apogr. Guyeti margo: θρέψεν ἔμ' ἡ Κῶς, idque exhibuit *Vavaſſor*, ap. quem tamen vitioſe τρέψεν legitur. *Reiskius* ingenium ſuum ſecutus, ſcripſit: ἡ καὶ Δία θρεψαμένη Κ. κἀμέ. *Cos illa, quae ipſum aluit Jovem.* ingenioſe et eleganter. Sed unde noverat Jovem, in inſula Co nutritum et educatum eſſe? De hac fabula ſi conſtaret, non dubitarem de emendationis veritate. *Sladus*, cujus emendationes ad *Holſtenii* Apogr. penes *Pavonem* erant, conjecerat: εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην λυγρὸν διέθρεψε μὲν ἡ Κῶς. quod nemo facile probabit. — V. 4. κἀμέ. Vat. quod, praecedente hemiſtichio in mendo cubante, mutari non debebat. — V. 5. εἰν ὀλίγοις. *inter paucos*, ut latini loquuntur. *Reiskius* cum in Apogr. Lipſ. εἰν ὀλίγαις inveniſſet, dedit εὐκολίδες. αἱ τῆς εὐκολίας ποιητικαὶ ap. *Heſychium.* Muſas intelligens, quae uberem largiuntur venam poëticam, vel ingenium moresque hominum feros eſſe non ſinunt. — V. 6. „Μενιππείαις. Sic recte emendavit Holſtenius. In Cod. ſcriptum μελιπτείοις, non μελιττείοις, ut perperam edidit Fabricius. Illud de Homero intelligendum eſſet." *Br.* De *Homeri* carminibus accepit hanc lectionem *Salmaſ.* ad Solin. p. 607. B. Vir doctus in Apogr. Ruhnk. cogitabat de Mileſiis fabulis; inepte. Fons emendationis Holſtenianae, quam et *Martinus* exhibuit, eſt in Ep. *Meleagro* tribu-

to CXXVII. ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος Πρῶτα Μενιππείαις συντροχάσας χάρισιν. De *Charitibus Menippi* diximus in Prolegomenis. §. 11. p. XXXVII. ſq. Parum firmis argumentis hanc emendationem impugnavit *Reiskius*, cui unice placebat ſuum inventum: μελιττείαις. Caeterum palmariam ſuam emendationem nondum invenerat *Holſtenius*, quum ſcriberet Notam ad *Steph. Byz.* v. Μελήτου κόλπος p. 203. ubi μελήτειοι χάριτες laudans de Homerica poëſi interpretatur.

*DLXXIII.* Vat. C. p. 269. Εἰς τὸν σοφὸν Μελέαγρον τὸν τοὺς στεφάνους τῶν ἐπιγραμμάτων πλέξαντα, τὸν υἱὸν Εὐκράτεος τοῦ Γαδαρηνοῦ. Edidit *Holſten.* ad *Steph. Byz.* p. 78. *Fabric.* Bibl. Gr. T. II. p. 684. (T. IV. p. 417. ed. *Harl.*) *Martin.* Epiſt. T. I. p. 186. *Reisk.* Anth. nr. 614. p. 93. — V. 1. τὸν σὺν ἔρωτι. Sic Ep. *Meleagri* CXXVI. Εὐκράτεω Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκύδακρυν Ἔρωτα Καὶ Μούσας ἱλαραῖς συστολίσας χάρισιν.

¶. 272.] *DLXXIV.* Vat. C. p. 389. Plan. p. 117. St. 170. W. Inepti verſiculi in Epicteti Enchiridion, quales multi reperiuntur in Codicibus in operum antiquitatis laudem et commendationem compoſiti. — V. 1. τεὸν ἐπικ. Vat. C. τεῷ ἐνὶ κ. Vulgo. — V. 2. καὶ οὐρ. Vat. εἰραφίχοιο καὶ οὐρ. Plan. κενεῶνες. quae αἰθέρος πτυχαὶ vocantur ap. *Eurip.* Helen. 611. cf. Ejusd. Phoen. 84. Componit λαγόνας, γῆς κενεῶνας et γαστέρα ᾅδου *Euſtath.* ad Ιλ. β. 234. 18. Vocis κενεὼν de aëre uſurpatae exempla deſiderans *Stephan.* in Theſ. Gr. L. T. II. p. 120. A. noſtri loci immemor fuit. — V. 3. ἐλαφρίζειν. Vat. Sic Aldus invenerat in Codd. In Flor. pr. Ald. 1. 3. eſt ἐλαφρίζων.

*DLXXV.* Vat. C. p. 389. Plan. p. 117. St. 170. W. — V. 2. βιότοιο. *Proclus* Hymn. in Minerv. in Bibl. Liter. et Art. I. p. 49. v. 47. δὸς βιότῳ πλώοντι γαληνιόωντας ἀήτας. *Nonnus* Dion. II. p. 80. Εἰ δὲ τύχης ἐθέλεις ἑτερότροπα κύματα φεύγειν, Πορθμεύων βιότοιο γαληναίοισι

πορείην. *Julian. Aeg.* Ep. XXXIX. σὺ δ' ἐν βιότοιο γαλήνῃ Πατρίδα καὶ κλῆρον σὸν προβέβουλας ἔχειν. — V. 4. περιωπήν. in alta coeli, unde vitam et res humanas deſpicere poſſis. — οὐρανίην ἁψῖδα. ex *Platon.* Phaedro p. 345. ubi Dii ἄκραν ἐπὶ τὴν οὐράνιον ἁψῖδα πορεύονται. ad quem locum reſpexit *Euſtath.* ad Ιλ. p. 456. 22. ὅτι καὶ οὐρανοῦ ἄντυξ ὥςπερ καὶ ἁψὶς εὕρηται τροπικώτερον. *Max. Tyr.* Diſſ. XVI. 9. p. 306. anima corporeis vinculis liberata διορᾷ καὶ λογίζεται τἀληθῆ αὐτά, θεοῖς καὶ θεῶν παισὶ συγγιγνομένη ὑπὲρ ἄκραν τὴν οὐρανοῦ ἁψῖδα.

*DLXXVI.* Vat. C. p. 313. ἄδηλον. In Plan. p. 289. St. 427. W. Epigrammatis ἰσοψήφοις *Leonidae Alexandrini* annumeratur. De qua re monuit *Salmaſius* ad *Simplic.* in Epict. p. 3. „In Anthol. Planudis adſcribitur Leonidae, qui poëta fuit longe antiquior Epicteto. [Fallitur V. D. *Leonidas* ille, qui ἰσόψηφα condidit, Neronis temporibus vixit.] Sed Planudem feſellit, quod in vetuſtiſſimo exemplari, unde Anthologiam ſuam decerpſit, praecedebat Leonidae diſtichon ἰσόψηφον. Ea de cauſa et ſequens hoc in Epictetum, quia ſine auctoris nomine fuit, non potuit, ut erat, ἄδηλον videri, ſed et auctorem invenit, beneficio monachi.“ Laudat hoc diſtichon *A. Gellius* II. 18. *Ejus Epicteti etiam de ſe ſcripti duo verſus feruntur: ex quibus latenter intelligas, non omnes omnimodis Diis exoſos eſſe, qui in hac vita cum aerumnarum varietate luctantur, ſed eſſe arcanas cauſas, ad quas paucorum potuit pervenire curioſitas:* Δοῦλος κ. τ. λ. Eadem dedit *Macrobius* in Saturn. L. I. XI. qui de ſuis addidit haec: *Habes, ut opinor, aſſertum, non eſſe faſtidio deſpiciendum ſervile nomen; cum et Jovem tetigerit cura de ſervo, et, multos ex his fideles, providos, fortes, philoſophos etiam extitiſſe, conſtiterit.* — V. 1. Ἐπίκλητος. Vat. σώματι πηρός. *Gell.* et *Macr.* Noſtrum eſt in Plan. πηρωθεὶς δὲ τὸ σκέλος ὑπὸ ῥεύματος dicitur ap. *Suidam* T. I. p. 817. Alii ab irato

domino crus ejus fractum eſſe tradebant. v. *Schweigh.* V. D. in Epict. Diſſert. T. III. p. 126. et 130. Dixeris hunc vſ. obverſatum eſſe *Simplicio* in Comm. in Ench. 13. p. 102. ἑαυτὸς ὁ ταῦτα λέγων Ἐπίκτητος καὶ δοῦλος ἦν καὶ τὸ σῶμα ἀσθενής, καὶ χωλὸς ἐκ νέας ἡλικίας, καὶ πενίαν ἀκροτάτην ἐπετήδευσεν. — V. 2. φίλος ἀθανάτοις vir probus et ſanctus et propterea Diis carus. Εἰ δέ τις ἐστι καὶ ἀνθρώποις πρὸς θεοὺς ἐπιμιξία, ὁ μὲν εὐσεβὴς φίλος θεῷ. *Maxim. Tyr.* Diſſ. IV. 6. Minus recte *felicem* interpretatur *Graevius* in Lectt. Heſiod. c. III. p. 16. *Wetſten.* ad N. T. I. p. 286. haec verba eo retulit, quod paupertas bonae mentis ſoror appellatur. — ἀθάνατος. Vat.

*DLXXVII.* Ex *Philoſtrato* in Herodis Attici Vita p. 566. Epigramma Herodis, Marathone ſepulti, tumulo inſculptum. — V. 1. Ἀττικοῦ. Attici filius, ex nobili et opulenta familia. Cf. *Salmaſ.* ad Stat. Regill. p. 89. — οὗ τάδε πάντα. cujus hae omnes reliquiae hoc tumulo incluſae tenentur. Haud ſcio, an auctor diſtichi ad immenſas illas divitias, quibus Herodes florebat, dum viveret, reſpexerit.

*DLXXVIII.* Protulit *Salmaſius* in Notis ad Script. Hiſt. Aug. T. I. p. 449. ex vetuſtis membr. cum lemmate: Εἰς βιβλίον Μάρκου δακτυλικὰ τετράμετρα βραχυκατάληκτα. Inepti verſificatoris foetus, quem tamen *Gatackerus* in Antonini Operibus repetivit. — V. 4. ἧς ὕπο. hujus operis beatiſſimo argumento doceberis gaudia et dolores praeſentis, futuri et praeteriti temporis fumo nihil graviores eſſe. — ¶. 273.] V. 8. καπνοῦ. De rebus vanis et nihili illuſtravit *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Nub. 252. 319. 564.

*DLXXIX.* Vat. C. p. 229. Εἰς Μάρκελλον τὸν Σιδίτην ἰατρόν. Οὗτος ὁ Μάρκελλος τεσσαράκοντα βίβλους ἐν ἔπεσιν ἔγραψεν ἡρωϊκοῖς. Edidit *Kuſterus* ad *Suidam* T. II. p. 498. hinc *Fabric.* in Bibl. Gr. T. XIII. p. 316.

*Reisk.* in Anth. nr. 568. p. 73. Vixit *Marcellus*, quod et *Suidas* tradit l. c. et ex noſtro Epigrammate prodit, Adriano et Antonino imperantibus, et poëma ſcripſit epicum de re medica libris XLII. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 15. ed. *Harl.* — Quaedam ex hoc Epigr. excitavit *Dorvillius* in Sicul. T. II. p. 578. — V. 2, κυδιστοισι. Vat. C. κυδίστου eſt in Ap. *Guy.* et *Rubnk.* Melius *Kuſter.* et *Reisk.* κυδίστοιο. — τετιμένου ἀθανάτοισιν referendum inprimis ad gratiam, qua apud Imperatores floruit. — V. 4. προφερίστατος *Kuſt.* contra Cod. fidem. — V. 7. ἥνεκεν. Vat. — V. 9. βίβλοις ἐν πινυταῖς χειρωνίσι τεσσαράκοντα. Vat. C. in margine: δύο καὶ τ. *Kuſterus* δυσὶν καὶ τ. Noſtrum eſt in Ap. *Rubnk.* et *Guy.* Lectioni, quam contextus membranarum praeſtat, favet lemma, ubi *Marcellus* nonniſi XL libros edidiſſe dicitur, idque aliis quibusdam argumentis firmare conatus eſt *Reiskius*; marginis lectioni favet *Suidas*: Μάρκελλος Σιδίτης, ἰατρός, ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου· οὗτος ἔγραψε δι᾽ ἐπῶν ἡρωϊκῶν βιβλία ἰατρικὰ ΜΒ. Etiam *Eudocia* eum δύο πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα libros reliquiſſe ait.

*DLXXX.* Anth. Plan. p. 376. St. 515 W. Protulit *Fabric.* in Bibl. Gr. T. VI. p. 21. ed. *Harl* *Bandini* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 596. In Ariſtidis Smyrnaei laudem, quem cum Demoſthene et Thucydide componit *Thomas* in Ep. T. III. p. 125. In noſtro tetraſticho fidem facere dicitur iis, qui Homerum Smyrnaeum dicant. Similiter *Aeneas Gazaeus* Epiſt. XVIII. ἔστω Σμυρναῖος Ὅμηρος, Ἀριστείδης κοινωνείτω τῆς φιλοτιμίας. — V. 3. „In duobus Planudeae Codd. et Flor. edit. φασὶν γὰρ πᾶσαι. Vulgo φασὶ γὰρ πᾶσαι, quod contra metrum. Prius reponant, quibus non placuerit mea emendatio." *Br.* φασὶν ἅμα πᾶσαι habet Cod. Bandini.

*DLXXXI.* Plan. p. 369. St. 507. W. In Vita Oppiani, quam ex Mſc. Palatino edidit *Ritterſhuſ.* in

Prolegg. — Oppianus in Carmine de Piſcatura piſcium genera componens egregias lectoribus epulas appoſuit. ὄψον de piſcibus praecipui dici ſatis notum. Cf. *Caſaub.* Anim. in *Athenae.* L. VII. 2. p. 476.

¶. 274.] *DLXXXII.* Servavit Anonymus, qui *Oppiani* vitam ſcripſit: Οἱ δὲ πολῖται θάψαντες αὐτόν, ἄγαλμα πολυτελὲς αὐτῷ ἀνέστησαν καὶ ἐπέγραψαν τάδε· Ὀππιανός κ. τ. λ. et in tribus aliis Vitis ex Codd. Palatinis a *Rittershuſio* editis. Ex Cod. idem profert *Bandinus* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 587. et *Muratori* in Theſauro Inſcriptt. p. DCCXXVII. 1. — V. 1. In Ὀππιανὸς penultima corripitur, ut in Κλαυδιανός. Ep. ἀδεσπ. DLXXXIX. et in Ἰουλιανὸς paſſim. — Pro εἷλον nonnulli ἔσχον. — ἀοιδῶν ſive ἀοιδέων alii. ἀείμνηστον ed. Flor. — Μοίρης. alii. Ap. Bandinum totus verſus ſic habetur: Ὀππιανὸς κλέος εἷλεν ἀλλὰ μὲν Μοῖρα. — V. 2. ἐξήρπασε plurimi. — κρυερὸς ἀίδης τε. in una Vitarum *Rittersh.* et *Bandin.* alia κρυερὸς δ' ἀ. τε. et κρ. δ' ἀ. με. — V. 3. deſideratur in Cod. Band. — In duabus Vitis κατέσχετο εὐ. — ὑποφήτης. *Murat.* — V. 4. 5. ζῶ μίμνειν φθ. αἰνὸς Ἤθελεν, οὐκ ἄν μοι τις ἰ. γ. ἔλαχε. Cod. Palat. unus. In altero: χρόνον μίμνειν φθόνος αἰνὸς εἴασεν Οὐκ ἄν μοί τις ἴσον κλέος ἔλαχεν ἐν χθονὶ φωτῶν. Et ſic etiam *Muratori.* In Cod. Band. Εἰ δὲ πολλὸν μὲν μίμνειν ἐπὶ χθονὸς φθόνος αἰνὸς Ε. οὐκ ἄν τις ἴσον κλέος λάχεν ἐν χθονὶ φ. Ad poſterius diſtichon *Rittershuſius* comparavit Epigr. *Aſclepiadis* XXXV. εἰ δ' Ἀΐδας μοι Μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον ἔσχ' ὄνομα.

*DLXXXIII.* Plan. p. 346. St. 485. W. „Male vulgo in Planudea v. 2, ἵστορ. et v. 3. μετάμειψον. Utrumque compellat Hippocratem et Soſandrum ἵστορε κρυφίης ἀκεστορίης, quos invicem aut nomina, aut artem permutare jubet, unde μεταμείψατ' omnino ſcribendum erat, quum, ut ἰητροὶ ἐπώνυμοι eſſent, Hippocrates equis, Soſander hominibus mederi debuiſſet. Lemma

etiam male conceptum, quod eſſe debet: Εἰς Ἱπποκράτην καὶ Σώσανδρον. " *Br.* Cl. editoris emendationes mente occupaſſe videtur *Grotius*, qui ſic vertit:

*Hippocrates, tutela virûm, Soſander equorum,*
*Arcanos aperit queis medicina ſinus,*
*Alter in alterius nomen migrare vel artem,*
*Iſte nec uſurpet voce quod ille facit.*

*DLXXXIV.* Ex *Rich. Chandleri* Inſcriptt. antiq. p. 56. Scriptum eſt in Dexippum Athenienſem, hiſtoricum. Floruit is Aureliano et Probo imperantibus, teſte *Eunapio*. Vid. *Voſſium* de Hiſt. Gr. II. 16. Praeter alios libros, in quibus veterum temporum repetebat memoriam (τὰ ἐκ βίβλων ἀναλέξας), etiam *Scythica* ſcripſit, ſive de bellis Scytharum et Romanorum, quibus ipſe Dexippus interfuerat. Cf. *Caſaubon.* ad Scri Hiſt. Aug. T. I. p. 1002. — V. 5. Partem eorum, quae narrat, ipſe vidit, alia ex aliorum libris collecta tradidit. — παντοίην ἱστορίης ἀτραπόν. Similiter *Philetas* ap. *Stobae.* p. 343. *Grot.* ἀλλ' ἐπέων εἰδὼς κόσμον καὶ πολλὰ μογήσας, Μύθων παντοίων οἶμον ἐπιστάμενος. et *Pindar.* Iſth. IV. 1. ἔστι μοι θεῶν ἕκατι Μυρία παντᾶ κέλευθος. Neme. VI. 75. πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι. — V. 7. νοῦ ἄπο μυρίον ὄμμα ἐκτείνας. qui omnem mentis aciem intendens vetuſtatis res geſtas didicit. ὄμμα ψυχῆς dixit *Plato* Polit. VII. p. 488. B. *Heliodor.* II. 25. τοῖς σώματος ὀφθαλμοῖς τοὺς τῆς ψυχῆς ἀντιστήσας. *Themiſt.* II. p. 29. A. τὰ ὄμματα τῆς διανοίας. — V. 9. τὴν ad φήμη referendum videtur. Fama Dexippi per omnem Graeciam illuſtris, quam ei recens laus, hiſtoricis operibus comparata, genuit. — V. 12. μορφήεντα θῆκαν. patri ſtatuam poſuerunt.

¶. 275.] *DLXXXV.* Plan. p. 346. St. 486. W. In Oribaſium, medicum, quem alii Sardianum, alii

Pergamenum faciunt, Juliani Imperatoris amicum. Ejus opera, in quibus veterum medicorum ſcripta adhibuit, recenſet *Suidas* T. II. p. 711. et *Photius* in Bibl. Cod. CCXVI. ſqq. Conf. *Fabric.* Bibl. Gr. T. XIII. p 353. IX. p. 451. XII. p. 640. ubi hoc Epigr. cum ſequente excitatur. — V. 1. Oribaſius dignus pietate ſive amicitia, quam Julianus in eum declaravit, ſtatuam ei ponendo. Eſt inter Epiſtolas *Juliani* una ad Oribaſium, unde, quanti hunc virum fecerit, intelligitur. — V. 3. οἷα μέλισσα. *Leonid. Tar.* LXXXI. νεάοιδον ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν Ἤρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομέναν. ubi vide not. T. I. P. II. p. 136. Ad diligentiam, qua Oribaſius ingens opus τῶν συναγωγῶν congeſſit, referenda haec.

*DLXXXVI.* Vat. C. p. 388. Plan. p. 59. St. 85. W. In 1. vſ. antiquiores edd. omnes Ὀρειβασίοιο exhibent, praeter Aſcenſ. ubi eſt Ὀρειβασίου, quod *Steph.* recepit. — δειμαίνουσα. Similiter Magnum medicum timuiſſe dicitur Pluto ap. *Lucill.* Ep. CXXIV.

*DLXXXVII.* Vat. C. p. 387. cum lemmate: Εἰς τὴν ἱστορίαν Φιλοστοργίου τοῦ ἐκ Καππαδοκίας, Εὐνομιανοῦ. unde *Eunomiano* tribuitur ap. *Reisk.* in Anth. nr. 699. p. 133. inter Jenſian. nr. 49. Lemmatis auctor indicare voluit, ni fallor, hoc diſtichon, in *Philoſtorgii* laudem conſcriptum, *Eunomianum* auctorem habere, i. e. hominem ex *Eunomii* ſecta, cui *Philoſtorgium* quoque ita adhaeſiſſe conſtat, ut totam fere hiſtoriam ſuam in *Eunomii* gratiam ſcripſiſſe videretur. Hoc et ſequ. carmen edidit *Godofredus* in Prolegom. ad *Philoſtorg.* Hiſtor. Eccl. p. 17. et 23. qui prius diſtichon hominis catholici eſſe putans, cui Eunomiano proprium nomen, ἐτέλεσσ' ἀθέου legit. Philoſtorgium catholicis inviſum fuiſſe, quippe quem θεομισῆ paſſim appellant, ſatis conſtat; ſed hujus diſtichi auctor eum laudare voluit. Refutavit *Godofredum Jo. Pearſonius* in not. ad Symbol.

Apoſt. p. 309. — V. 2. ὑφηνάμενος. Sic Ep. ἀδεσπ. CCCLXXIII. Thucydides ἱστορίης δημηγόρον ἦθος ὑφαίνων. *Alcae. Meſſ.* Ep. VII. piſcatores ἐκ Μουσέων γρῖφον ὑφηνάμενοι.

*DLXXXVIII.* Vat. C. p. 387. Εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ Φιλοστοργίου τοῦ Ἀρειανοῦ καὶ πάσης κακίας πεπληρωμένην· οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἱστόρησεν ἢ ψόγον τῶν ὀρθοδόξων. Ducta ſunt haec ex *Photii* Bibl. Cod. XL. de Philoſtorgio: ἐξαίρει τοὺς Ἀρειανίζοντας ἅπαντας· λοιδορίαις πλύνει τοὺς ὀρθοδόξους, ὡς εἶναι τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ μὴ ἱστορίαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐγκώμιον μὲν τῶν αἱρετικῶν, ψόγον δὲ γυμνὸν καὶ κατηγορίαν τῶν ὀρθοδόξων. Hiſtoria Eccleſiaſtica Philoſtorgii XII. libros complectitur, quorum primae literae conjunctae auctoris nomen efficiunt. Hinc lux Epigrammati noſtro. Ejusmodi luſus exempla laudat, Philoſtorgio non omiſſo, *Menagius* ad *Diog. Laërt.* V. 93. p. 227. — V. 2. τούτους α. λόγους. Vat. C. quod in Ap. Guy. emendatum. *Reiske* συνέγραψα τοσούτους ex conjectura. Noſtrum habet etiam *Godofredus.* — V. 3. εἶπεν ἐφ. Vat. εἶτ' ἐν ε. *Godofr.* εἶπέ τ' ἐφ. margo Apogr. Guy. εἶτ' ἐνεφεξῆς. *Reisk.*

*DLXXXIX.* Habetur in *Smetii* Inſcriptt. fol. LXX. ap. *Gruterum* p. CCCXCI. *Barth.* Adverſ. L. XLIX. 19. p. 2320. *Gyraldus* in Opp. T. II. p. 259. A. *Joſ. Caſtalio* in not. ad *Rutilii* Itiner. I. 420. Fuſe de hoc diſticho egit *Hagenbuchius* in Epiſt. Epigr. p. 53. et p. 79. ſqq. *Bonadae* Anthol. p. 420. Eidem marmori, ubi hoc diſtichon legitur, inſculpta ſunt quaedam latina, unde intelligitur, Imperatores Senatu petente ſtatuam in foro Divi Trajani Claudiano erigi collocarique juſſiſſe. — V. 1. Claudiani ſtatuam hic ponentes in uno ſimul Virgilium et Homerum poſuerunt. Similis color in Ep. in *Virgilium* in Anth. Lat. L. II. CLXXIII. p. 351.

*Maeonium quisquis Romanus neſcit Homerum,*
*Me legat, et lectum credat utrumque ſibi.*

Κλαυδιανόν. *Marlianus* ap. *Graevium* in not. ad *Gruter.* Κλαυδιανῷ contra Marmoris fidem.

¶. 276.] *DXC.* Vat. C. p. 390. cum hoc lemmate: Εἰς βίβλον τακτικὴν Οὐρβικίου ἀπὸ ὑπάτων· ἦν δὲ ἡ βίβλος πόνημα Ἀδριανοῦ βασιλέως· ἤ, ὡς ἄλλοι τινές, Τραϊανοῦ Καίσαρος. Edidit *Salmaſius* ad Script. Hiſt. Aug. T. I. p. 83. *Reiskius* in Anthol. nr. 684. inter Jenſian. nr. 33. Cf. *Grotium* in Mantiſſa Quarta T. III. p. 424. Ex hoc carmine intelligitur, Hadrianum Imperatorem Tacticorum libro, qui in eo laudatur, in bellis fuiſſe uſum; deinde, cum forte in oblivionem abiiſſet, eundem ex tenebris fuiſſe erutum tempore Anaſtaſii, iterumque in rebus bellicis uſum praeſtitiſſe. Plura ex lemmate diſcimus, quod antiqua manu ſcriptum in Codice. Opus illud Tacticorum Hadrianum habebat auctorem aut Trajanum, ut alii; certe ad hos Imperatores referebatur. Poſteaquam poſt longam oblivionem iterum ab hominibus tractari coepit, Orbicio tributum eſt, quem Anaſtaſio imperante vixiſſe credere licet. Id propterea factum eſſe exiſtimat *Salmaſius*, quod Orbicius illum librum denuo ediderit, multis additis, quae poſt antiquiorum illorum ducum tempora in arte militari inventa eſſent. Quae ſententia tam probabilis eſt, tamque egregie cum noſtro Epigrammate conſpirat, ut *Reiskium* mirer, qui, in conjecturae gratiam, Orbicium Hadriano ſive antiquiorem ſive aequalem ſtatuit, in lemmate autem non πόνημα, ſed κτῆμα, ſive, quod ei magis etiam arridebat, ἀπάτημα (opus ab Imperatore ſaepe tritum otiique oblectamentum) legendum cenſet. Sic nihil eſt, quod a conjecturis tutum videri poſſit. In ed. Jenſii legitur εἰς βίβλον ἰατρικῶν Ὀρβιλίου. — V. 1. ἐγκύμονα βίβλον. Vat. C. Noſtrum margo Ap. Guy. offert; id-

que nec *Reiskio* displicuit, qui in contextu tamen dedit: δέρκεό με κρ. κ. ἐγκύμονα βίβλον. — V. 3. ἀεργίῃ negligentia otioſorum hominum eum in oblivionem adduxit. — V. 6. κάματος. *Jenſ.* qui καμάτους emendavit. — V. 7. Quae ſequuntur omnia ad Byzantinorum cum barbaris bella referenda ſunt. — V. 10. πετρέων θ' ἐφ. Vat. C. a pr. m. ἀλυσκάζοντον. *Jenſ.* qui id emendavit. — Iſauri montanus populus. — V. 11. Ἀναστασίου. *Jenſ.* τελέσσω idem quod θήσω. Efficiam, ut omnia Anaſtaſii ſubjiciantur imperio. Sine cauſa idonea *Reiskius* πελάσσω dedit.

*DXCI.* Vat. C. p. 388. Plan. p. 96. St. 140. W. Inepti verſiculi in *Nonnum* Panopolitanum, poëtam. — V. 2. φοινήεντι. Vulgo. Noſtrum eſt in membranis. Gloriatur Nonnus, ſe Gigantum proelia ceciniſſe; jam, cum poëtae ea, quae celebrant, ipſi efficere dicantur, Gigantas ſe perdidiſſe ait, ἔγχεϊ φωνήεντι, haſtâ, non vera, ſed vocali. — ἤμησα. Verbum ἀμᾶν hoc ſenſu uſurpatum illuſtravit *Valckenar.* in Diatr. p. 225. C. *Metere* ap. Latinos *Drakenb.* ad *Silium.* X. 146. *Burmann.* ad *Val. Flacc.* III. 670. Pro *amputare* dixit *Sophocl.* in Philoct. v. 749. ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου. Noviſſimum vocabulum mihi quidem a Philoctetis mente alienum videtur; quippe qui doloribus liberari cupit, non vita privari. Quare vide an legendum ſit: μὴ φείσῃ βίας. i. e. μὴ πεφεισμένως πλῆττε, ἀλλὰ πάσῃ δυνάμει. — Ceterum hoc diſtichon falſo nonnulli de peculiari *Nonni* carmine acceperunt in Gigantum bella conſcripto. Intelligenda eſt potius pars Dionyſiacorum, quae Typhoëi pugnam complectitur. Vide *Fabr.* Bibl. Gr. T. VIII. p. 603. ſq. ed. *Harl.*

*DXCII.* Multi exhibuerunt. *Reineſ.* in Syntagm. Inſcr. p. 610. *Fabretti* p. 301. *Fleetwood.* p. 199. *Marmora Oxon.* p. 111. ed. nov. *Fabric.* Bibl. Gr. T. IV. p. 617. ed. *Harl.* *Bonada* II. p. 540. ſq. *Grotius*

in Mantiſſa T. III. p. 420. *Claudius Agathemerus*, medicus Lacedaemonius, occurrit in *Vita Perſii*, ſi vera eſt *Reineſii* emendatio, ſic reponentis pro *Agaterno*, in Epiſt. ad Hofmann. p. 538. — V. 3. εισα. *Marm.* quod pro ἴσα accipiebat *Reineſius*, *pariter*, *ex aequali parte*, *ex dimidia* explicans. — V. 4. μετ' εὐσεβέων. *Virgil.* Aen. V. 733. *non me impia namque Tartara habent*, *triſtes umbrae*; *ſed amoena piorum Conſilia*, *Elyſiumque colo.* Anthol. Lat. T. II. p. 10. *Non ego Tartareas penetrabo triſtis ad undas*, *Non Acheronteïs transvehar umbra vadis.* — Claudius, medicus, occurrit in Inſcr. ap. *Bonadam* II. p. 379. et in Muſeo Veron. p. 314.

*DXCIII.* Apud *Gruterum* p. DCXXXIV. *Boiſſard.* T. IV. 136. *Urſin.* Imag. p. 98. *Fleetwood* p. 207. *Fabric.* Bibl. Gr. T. XIII. p. 90. *Gampert.* in Fragm. Aſclepiad. Bith. p. 9. In tumulum Aſclepiadis et Veri, ejus filii. Nihil aliunde de hoc homine conſtat, niſi quae ſubſcriptio docet: A. φοντείω φορτι Ἀσκληπιάδῃ τῷ γένει Ἐφεσίῳ, βιώσαντι ἔτεσιν Μ, μησὶν Β, ἡμέρ. ΚΕ, ὥρ. Ζ. Ἐγνατία Βρισηὶς σύμβιος, μνήμης χάριν. — ¶. 277.] V. 3. ἐνθάδε Σεβήρου tentabat *Kulenkamp.* in not. mſt. — V. 4. ΩΣ ΕΠΕΙΕΑΔΕ φίλοις. Vulgo. Sed apparet, deſcriptorem ΑΔ pro ΛΛ poſuiſſe, et veriſſimam eſſe emendationem ΕΠΕΤΕΛΛΕ φίλοις.

*DXCIV.* Vat. Cod. p. 388. Μαρίνου Νεαπολ. τοῦ καὶ διαδόχου τῆς σχολῆς Πρόκλου τοῦ φιλοσόφου ἐν Ἀθήναις. Plan. p. 118. St. 170. W. Poëta gratulatur Proclo, quod Marinum, disciplinae ſuae decus et ornamentum, poſt ſe reliquerit, qui ejus deſiderium inter homines leniret et magiſtri memoriam, vita ejus conſcripta, ad omnem poſteritatem propagaret. De *Marino* conſul. *Suidas* T. II. p. 497. et *Fabric.* Bibl. Gr. T. VIII. p. 463. — V. 2. βρέτας eſt *ſimulacrum* Dei. Marinus igitur omnium Deorum vivum et ſpirans ſimulacrum, Procli disciplina formatum. Sic paſſim philoſophi

*Themiſt.* Or. I. p. 9. B. ſuadet Imperatori τὴν αὑτοῦ ψυχὴν εἰκόνα θεοῦ κατασκευάσασθαι; hoc philoſophum curare, magis autem in Imperatoris eſſe poteſtate: ὅστις δὲ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ δύναται τὰ ἀγαθὰ καὶ προαιρεῖται, οὗτος ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ἀκέραιον. Ut hîc ἔμπνοον βρέτας, ſic βασιλεὺς ἔμψυχος νόμος apud Pythagoreos. Cf. *Diotogen.* ap. *Stobae.* in Flor. XLVI. p. 329. 47. ubi (p. 330. 10.) juſtitiam adminiſtrare et ſuum cuique tribuere οἰκήϊον βασιλέως dicitur, ὥσπερ θεῷ ἐν τῷ κόσμῳ, ὢ ἀγεμών τε καὶ προστάτας ἐντί. Sic haec integranda videntur, ubi vulgo θεῷ habetur, et ὢ omittitur. In eodem loco mox delendae voculae καὶ τὰ ante κατὰ, unde ortae ſunt. Ibidem: ὁ βασιλεὺς ἀρχὰν ἔχων ἀνυπεύθυνον, καὶ αὐτὸς ὢν νόμος ἔμψυχος, θεὸς ἐν ἀνθρώποις παρεσχημάτισται. Cf. *Themiſtium* Or. V. p. 64. B. — ὅτι. Vat. C. — V. 3. βοηθῶν. Vat. — V. 4. ἀντί. tuo loco, o ſanctum caput, illum tu nobis reliquiſti animorum medicum. — V. 5. θεοπρεπέα. Ed. Flor. pr. Ald. I. 3.

*DXCV.* Ex *Bandini* Catalog. Codd. Bibl. Laurent. T. III. p. 129. Scriptum in Paulum Aeginetam eum, cujus VII. de re medica libri extant. — V. 1. πολλὰ μογήσας. Vide not. ad *Philetae* Fragm. IV. T. I. P. I. p. 389. ſq. — βίβλον ἔτευξα. omnem medicorum artem in uno volumine comprehendi.

*DXCVI.* „Penes me eſt Cod. Mſt. bonae notae, in quo praeter alia Baſilii extant Naumachica, quae Fabricius edidit Bibl. Gr. T. VIII. p. 136. inde carmen hoc emendatius, quam apud illum legitur, protuli.“ *Br.* — V. 1. δεδιδειγμένοι. *Fabr.* Participium cohaeret cum verbis ἥττησας et ἐξενάριξας v. 6. Tu, qui Romanorum ſapientiae opera et omnem rem militarem ex hiſtoricorum ſcriptis didiciſti, et ab Auguſtis exercitui praepoſitus, Chambdan ſuperaſti et Arabes deviciſti. — V. 2. male ap. *Fabr.* diſtinguitur παρατάξεις, ὁπλιτῶν πρόλεων. ſicuti haec verba laudat etiam *Albert.* ad *Heſych.* v. προ-

λέως. T. II. p. 1065. — V. 6. ἐξεναρίζεις. *Fabr.* Χαμβδᾶν. Ducem Arabum fuiſſe ex hoc loco veriſimile fit; an alibi occurrat, ignoro. *Baſilium* quendam invenio Protoſpatharium, qui circa ann. Chr. 956. multa praeclare geſſit contra Arabas in Italia inferiore et Sicilia, ubi Arabum ducem, *Ammar* ſive *Ebn Ammar*, magno proelio fudit. De *Baſilio* conf. ad *Ep.* ἀδ. CCCLXI. — V. 7. δεδαημέναι. Si rei navalis peritus fieri cupis. Cum genitivo *Apollon. Rhod.* L. I. 147. Κάστορά τ' ὠκυπόδων ὤρσεν δεδαημένον ἵππων. — V. 8. εὐκλέ' ἀμήσαι. *Fabr.* — ¶. 278.] V. 9. κατ' αἶσαν. ita ut par eſt i. e. diligenter. — V. 10. σοῖσιν. *Fabr.* — V. 11. βασιλεῖς πεδίου Κρήτης. Cretam inſulam Arabes occuparunt duce Abu Caab, anno Chr. 823. Vid. Scriptor. poſt *Theophanem* L. II. p. 46. ſqq. *Cedren.* p. 506. ſq. Hanc inſulam eorum manibus eripuit Nicephorus Phocas anno Chr. 960. Cf. *Meurſii* Cretam L. III. c. 7. — V. 12. Καρχηδονίων. Etiam hoc de Arabibus accipiendum videtur, qui tum omnem illam oram tenebant, quae olim in Carthaginienſium poteſtate fuerat.

*DXCVII.* Vat. C. p. 426. Εἰς γνωστικόν. Edidit *Reisk.* in Anthol. nr. 660. p. 115. inter Jenſian. nr. 9. cum lemmate εἰς γνωστικούς. — V. 1. Θεός. correxit *Bernard.* in Epiſt. ad Reisk. p. 506. neſcio qua cauſa commotus, nec in quem ſenſum. — V. 2. βροτοφεγγέα. ſplendorem ſapientiae homines illuſtrantem. — V. 3. ἀπαστράπτουσαν ἀδύτως. Vat. C. *Brunckius* recepit lectionem, a margine Apogr. Guyet. oblatam. ἀπαυγάζουσαν ἀλήκτως. emendavit *Ruhnken.* in Epiſt. crit. p. 117. ἀδύτων in mentem venit *Bernardo* l. c. Facile in his verſibus recentiorum Platonicorum orationem agnoscimus.

*DXCVIII.* Vat. C. p. 388. Edidit *L. Holſten.* ad *Stephan. Byz.* v. Ἀναζάρβα. p. 34. qui tradit de Aſclepiade, Anazarbae cive, libri περὶ ποταμῶν aliorumque multorum auctore. In noſtro diſticho laudantur τὰ πάτρια

Ἀναζαρβοῦ i. e. origines Anazarbae. Anth. *Reisk.* nr. 701. p. 133. inter Jenſiana nr. 51. — V. 1. Ἀσκληπιάδης. Vat. C. in quo nomine metri vitium pronuntiatione emolliendum eſſe cenſet *Reiskius.* Qui, quod apud *Holſtenium* Ἀσκληπιδς legi ait, fallitur In eodem nomine aberrarunt librarii in *Sophocl.* Philoct. v. 1333. καὶ τῶν παρ' ὑμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν. ubi *Toup.* Emend. in Suid. p. 110. Ἀσκληπιῶν repoſuit, idem eſſe Ἀσκληπιδς et Ἀσκληπιάδης contra *Heathium* affirmans in Praefat. ad P. III. Emend. in Suidam. cujus rationibus ſubſcribit *Musgravius*, quem conf. ad *Euripid.* Suppl. v. 715. — V. 2. Ἀναζαρβοῦ. Vat. In marg. Ap. Guy. *an* Ἀναζάρβα? Ἀνάζαρβος hanc urbem appellavit *Suidas* T. I. p. 163. Cf. *Eckbel.* Doctrin. Num. T. III. p. 41.

*DXCIX.* Vat. C. p. 226. Plan. p. 289. St. 427. W. In Gorgiam quendam Cynicum. — V. 1. „Γοργίου ἡ κυνικοῦ. Sic recte optimus Planudeae codicum; vulgo omiſſus articulus.“ *Br.* In membr. Γοργίου ἡ κεφαλὴ κυνικοῦ. — V. 2. οὐκ ἔτι et ἀπὸ μ. Vat. C. Ut acumen hujus diſtichi recte percipias, tenendum, crebrius ſputum ejicere naſumque emungere, veteribus turpius fuiſſe viſum, quam nobis. De Perſis *Varro* ap. *Nonium* in *Siccus*: *Perſae propter exercitationes pueriles modicas eam ſunt conſecuti corporis ſiccitatem, ut neque ſpuerent, neque emungerentur.* *Xenoph.* in K. Π. 1, 5. 16. αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστι Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι. Quod illi honeſtatis cauſa vitabant, Graeci Romanique raro feciſſe videntur, ne offenſioni eſſent aliis; exſpuere enim ſolebant, cum rem abominandam et averruncandam vidiſſent. Vide quae de hac re docte disputavit *Boettiger im Journal der Moden* 1798. Novbr. p. 611. ſqq.

*DC.* Plan. p. 376. St. 515. W. In laudem Calliſti rhetoris, quem poëta Mercurio, eloquentiae praeſidi, comparat. — V. 1. λογίῳ. *eloquenti.* ἔστι δὲ καὶ λόγιος

ὁ λόγου ἔφορος. *Thom. Mag. Liban.* Epiſt. LVII. Μούσαις τε καὶ πᾶσι λογίοις θεοῖς. *Ariſtides* Or. de Rhet. I. καλῶ δ' ἐπὶ τούτῳ τῷ τολμήματι καὶ Ἑρμῆν λόγιον. De Mercurio, *ſermonum Deo* (*Servius* ad Aeneid. II. 293.), vide *G. Cuperum* Obſſ. I. XI. p. 82. *Wetſten.* ad N. T. II. p. 543. *Wyttenb.* in Epiſt. crit. p. 37. Clarum oratorem Ἑρμοῦ λογίου τύπον vocat *Julian.* Orat. VII. p. 237. C. quae comparatio haud infrequens, ut exempla docent a *Creſollio* allata in Theatr. Rhetor. l. 9. Theſaur. Gron. T. X. p. 44. ſq.

*DCI.* Anth. Plan. p. 377. St. 515. W. Ludibrii cauſa hi verſus videntur ſcripti in Phyrmos, patrem et filium, rhetores, quorum vel ipſum nomen, a φυρμός, *confuſio*, derivatum riſui movendo aptum. *Brodaeus* auctorem expreſſiſſe putat verſum *Aeſchyli* in Agam. v. 292. φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς Ἔπεμπεν. neſcio quam vere. *Huetio* p. 35. in mentem veniebat ſcribere Φίρμας με Φίρμον, quo quid lucremur, non video. — πυρφόρος quo ſenſu h. l. ſit poſitum, minus apertum. πυρφόροι vocabantur in Lacedaemoniorum exercitu, qui ſacrum ignem portabant; hi bello inutiles, poſt proelium commiſſum, pone aciem ſe recipiebant. Vide *Weſſeling.* ad *Herodot.* p. 622. 80. Ad hos ſi reſpexit diſtichi noſtri auctor, rhetores ſignificare voluit, nomine tenus eloquentes, re ipſa ad forenſes illas pugnas inutiles. Vereor tamen, ne haec interpretatio argutior ſit, quam verior. Aliam tamen cauſam idoneam, cur rhetor *ignifer* appelletur, non video.

¶. 279.] *DCII.* „E DuCangii Gloſſario v. συψέλιον. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. IV. p. 376." *Br.* Habetur etiam in Argumento graeco Anonymi Panathenaïci Ariſtidis ed. Florent. 1517. Vide Menagiana ed. de la Monnoye. T. III. p. 73. Hunc luſum, quo Ariſtides ſeptem auditores habere dicitur, quatuor parietes ſcilicet et tria ſubſellia, apte comparavit *Menagius* ad

*Laërtium* VI. 69. cum dicto Diogenis, ibi allato: Εἰςελθὼν εἰς διδασκάλου, καὶ Μούσας μὲν ἰδὼν πολλὰς, μαθητὰς δὲ ὀλίγους, Σὺν θεοῖς, ἔφη, διδάσκαλε, πολλοὺς μαθητὰς ἔχεις. Similiter Stratonicus citharoedus ap. *Athenae.* L. VIII. p. 348. D. διδάσκων κιθαριστὰς, ἐπειδὴ ἐν τῷ διδασκαλείῳ εἶχεν ἐννέα μὲν εἰκόνας τῶν Μουσῶν, τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος μίαν, μαθητὰς δὲ δύο, πυνθανομένου τινὸς, πόσους ἔχοι μαθητὰς, ἔφη, Σὺν τοῖς θεοῖς δώδεκα. Ariſtidem, qui hic notatur, non illuſtrem illum Smyrnaeum eſſe rhetorem, ſed juniorem quendam, jam alii monuerunt.

*DCIII.* Plan. p. 369. St. 508. W. Scriptum videtur in Georgium Piſidam, verſificatorem ſui aevi foecundiſſimum. Quae ex ejus carminibus ſuperſunt, cum tanta laude, quanta ei hoc diſticho tribuitur, neutiquam dignum eſſe docent.

*DCIV.* Servatum in *Thucydidis* Hiſtoria L. VI. 54. p. 412. Piſiſtratus, Hippiae ejus, qui aliquamdiu tyrannidem inter Athenienſes exercuerat, filius, cum Archon eſſet Athenis, duodecim Deorum aram dedicavit in foro, et aliam Apollinis in templo Pythio. Pythium autem erat templum a Piſiſtrato exſtructum. Illi arae inſculpta fuit inſcriptio, *Thucydidis* aevo ſuperſtes adhuc, quamvis literis evaneſcentibus, ἀμυδροῖς γράμμασι. — V. 2. ἐν τεμένει Πυθίου. Vid. de hoc templo *Meurſium* in Piſiſtr. c. IX. et in Athen. Attic. II. 12.

*DCV.* Ex *Diogene Laërtio* VIII. 49. In Pythagoram, Samium, Cratis filium, pugilem, de quo vide, quae dicta ſunt ad Ep. *Theaeteti* VI. T. II. P. II. p. 244.

*DCVI.* Servavit *Plutarchus* in Vita Timol. c. 31. T. II. p. 138. ed. *Bry.* unde apparet, hoc diſtichon *Mamerci* eſſe, Catanaeorum tyranni, ejusdemque poëtae tragici, qui illud ſcutis mercenariorum Timoleontis, a Carthaginenſibus devictorum, inſcribendum curavit. *Mamerci* mortem *Plutarchus* enarrat c. 34. — V. 1.

ὀστρειογρ. Haec ſcuta pretioſiſſima, purpurâ, auro, ebore et electro diſtincta, nos vilibus noſtris ſcutis cepimus. Charidemus, Athenienſis, ap. *Curtium* L. III. 2. quem ille ad Demarati Herodotei exemplar formavit, Darium, copiarum ſuarum et multitudine et magnificentia gloriantem, monens: *Hic tanti apparatus exercitus, haec tot gentium et totius Orientis excita ſedibus ſuis moles, finitimis poteſt eſſe terribilis: nitet purpura auroque, fulget armis et opulentia, quantam qui oculis non ſubjecere, animis concipere non poſſunt. Sed Macedonum acies torva ſane et inculta, clypeis haſtisque immobiles cuneos et conſerta virorum robora tegit.* — χρυσελεφαντηλέκτρους eſt ex emendatione *Xylandri*, cum antea legeretur χρυσελεφαντεπηλέκτρους. Aurei clypei paſſim commemorantur, quorum exempla collegit *Caryophilus* de Veter. Clyp. p. 13. ſq.

*DCVII.* Servatum a *Plutarcho* in Vit. Marcell. c. 30. T. II. p. 281. ed. *Bry.* qui ex *Poſidonio* tradit, hoc Epigramma inſcriptum fuiſſe ſtatuae Claudii Marcelli, quae Lindi fuit poſita in Minervae templo. Marcellus conſulatu quidem nonniſi quinquies functus eſt, τὴν δὲ ἀνθύπατον ἀρχὴν, ἣν δὶς ἦρξε, ταῖς πέντε προςκατηρίθμησεν ὑπατείαις ὁ τὸ ἐπίγραμμα ποιήσας. — V. 1. πατρίδος ἀστὸς nonnulli, teſte *Stephano*, fortaſſe pro ἄστρον ut ap. *Pallad.* Ep. CXV. in doctam puellam: ἄχραντον ἄστρον τῆς σοφῆς παιδεύσεως. — ¶. 280.] V. 3. ὑπάτων. nonnulli. — V. 4. καὶ πολύν. Verſus vix ſincere ſcriptus. Quam enim vim h. l. habeat copula καί? quo ſenſu ἐν κατέχευε dicitur? Utrumque merito offenſioni fuit *Reiskio*, qui tentavit: πάμπολυν ἀντιπάλων εἰς κατέχευε φόνον. Aliud quid latere puto.

*DCVIII.* Ex *Plutarchi* Vita *Marci Catonis* c. 1. T. II. p. 328. ed. *Bry.* ἦν δὲ τὸ μὲν εἶδος ὑπόπυῤῥος καὶ γλαυκὸς, ὡς ὁ ποιήσας τὸ ἐπιγραμμάτιον οὐκ εὐμενῶς παρεμφαίνει.

*DCIX.* Ex *Plutarchi* Vita Arati c. 14. T. IV. p. 525. ed. *Bry.* Inſcriptum fuit hoc Epigramma ſtatuae ex aere, ab exulibus, quos Aratus revocaverat, ei collocatae. *Reiskius* quaedam in hoc Epigrammate absque neceſſitate novavit. — V. 1. βουλάς. Vulgo. Prudentia et fortitudo Arati, et pugnae ab eo pro Graecorum libertate ſusceptae, Herculis columnas attingunt. πλάζεται i. e. πελάζεται. Vide *Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 220. *Heyn.* ad *Homer.* Ιλ. Φ. 269. T. VIII. p. 165. Vulgo πλάθεται, quod a cl. editore mutatum eſt, qua auctoritate quave de cauſa, ignoro. *Herculis columnas attingere* dicuntur ea, quae ultimum attigerunt terminum, ultra quem progredi nefas. *Pindar.* Olymp. III. 77. νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται Οἴκοθεν Ἡρακλέος στηλᾶν. Idem Iſthm. IV. 18. ἀνορέαις δ' Ἐσχατιαῖσιν οἴκοθεν στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις. Plura collegit Ill. *Heynius* p. 53. Male igitur ii, qui noſtrum locum ſic interpretantur, quaſi Arati gloria usque ad Herculis columnas celebrata eſſe dicatur. *Reiskius* argutae ſententiae, ejus ingenio obverſantis, ſpecie corruptus, corrigendum cenſebat: καὶ ἁ ὑπὲρ Ε. ἀλκὰ Τοῦδ' ἀνδρὸς στάλᾳ πλάθεται Ἡρ. hoc ſenſu: Sapientia et providentia Herculis et labores ejus et fortitudo pro Graecia inſumta, vera imagine expreſſa cernitur in hac hujus viri, Arati, imagine. — V. 5. σωτῆρος, σωτῆρσι θεοῖς. Illuſtrium virorum ſtatuae Diis dedicabantur, in quorum fano collocati, majorum Deorum viderentur clientes et miniſtri. Vide Ep. ἀδεσπ. DLIV. Dedicat. Triop. v. 30. in Stat. Regill. v. 6. 7. ibique not. σωτῆρος nomen, quod Diis, Jovi inprimis tribui ſolebat, paſſim ad homines translatum eſt. Arato defuncto Sicyonii locum ei conſecrarunt, eumque ὥσπερ οἰκιστὴν καὶ σωτῆρα τῆς πόλεως ἐκήδευσαν· καὶ καλεῖται μέχρι νῦν Ἀράτειον, καὶ θύουσιν αὐτῷ θυσίαν — καὶ τὴν θυσίαν ἐκείνην Σωτήρια προσαγορεύουσι· τὴν δὲ τοῦ μηνὸς, ἐν ᾗ γενέσθαι τὸν ἄνδρα διαμνημονεύουσι·

τῆς μὲν οὖν προτέρας ὁ τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος κατήρχετο θυηπόλος, τῆς δὲ δευτέρας ὁ τοῦ Ἀράτου. *Plutarch.* l. c. C. LIII. Poſt ſuperatum Pompejum effigies Caeſaris publice propoſita, ὡς σωτῆρος τῆς πατρίδος. *Appian.* Bell. Civ. II. p. 494. — V. 6. δαίμον' ἴσον. i. e. eandem fortunam, ſortem. Debetur haec lectio *H. Stephano*; nam in antiq. edd. eſt δαίμονι σῷ. *Solanus* tentavit δαιμονίην; *Reiske* δαίμονα σέν, genium tuum, fauſtum illum et proſperum, aut δᾶμον ἴσον i. e. τὴν τῶν δημοτῶν ἰσότητα. Nihil horum valde arridet. Quid ſcriptum fuerit a poëta, non definio; non tamen ineptum foret legere:

ὅτι πατρίδι τᾷ σᾷ
ἁ ρ μ ο ν ί α ν, θεῖάν τ' ἅπασας εὐνομίαν.

*Plutarch.* in Vit. Arati c. XIV. πόνῳ πολλῷ καὶ μεγάλαις πραγματείαις κατειργάσατο καὶ συνήρμοσε φιλίαν καὶ εἰρήνην τοῖς πολίταις. Idem c. II. ἡ Σικυωνίων πόλις ἐπεὶ τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ἀκράτου καὶ δωρικῆς ἀριστοκρατίας, ὥσπερ ἁ ρ μ ο ν ί α ς συγχυθείσης, εἰς στάσεις ἐνέπεσε καὶ φιλοτιμίας δημαγωγῶν.

DCX. Ex *Chandleri* Sylloge Inſcr. p. 58. T. II. nr. XLVIII. qui in Notis p. XXVII. haec monuit: „Sub imperatore Theodoſio primo an. Chr. 380. Gothis Theſſaliam et Epirum vaſtantibus, honores meruit Theodorus, Achaeorum dux. Baſis ſtatuae ejus rotunda τὴν ἁγίαν τράπεζαν in Eccleſia dicta Scti Theodori, prope Monaſterium Capucinorum (Athenis) ſuſtinet.“ — V. 1. Ἀχαῶν. *Chandl.* — V. 8. στῆσεν. Ibid.

¶. 281.] *DCXI.* Ex *Gruteri* Inſcript. p. MXCIX. 3. In *Fleetwood.* Syll. p. 146. Laudatur Polycles, neſcio quis, ob prudentiam in conſiliis, et fortitudinem in bellis pro patria ſusceptis demonſtratam. — V. 2. οὐ μαρανεῖ σε. Tuam gloriam nullum unquam tempus imminuet. Similiter de pulcritudine *Strato* Ep. LXXIII.

ταῦτα δ' ὑμῶ φθονέων ἐξεμάρανε χρόνος. *Julian. Aeg.* Ep. V. ἀλλὰ μαραίνει Ὁ χρόνος ἑρπύζων σὴν, βασίλεια, χάριν.

*DCXII.* Ex Marmor. Oxon. p. 111. Comparandum inprimis Ep. CCCLXXV. ubi ejusdem Cleadae, ſacrorum Lernaeorum antiſtitis, nomen occurrit. Hic Cleadas, Erotii filius, ejusque in miniſterio Cereris et Proſerpinae ſucceſſor, patris imaginem domi ſuae dedicat. — V. 3. ᾧ ῥα. Cleadas eodem, quo pater, munere in ſacris Lernaeis fungebatur.

*Lectt. p.* 286.] *DCXII.*[b]. Ex Gruteri Inſcriptt. p. MXCVIII. nr. 6. *Fleedwood* p. 145. 3. In ſtatuam ὑπάρχου cujusdam, quam Callinicus, civitate Cretenſium jubente, prope praetorium collocaverat. — V. 1. ἐςάθρει. *Gr.* et *Fleetw.* — ἐς πόλιν jungendum videtur cum ἁγνοῦ, qui ſe in Cretenſium civitatem probum praeſtitit et incorruptum. — V. 2. ἔθηκε *Fleetw.* vitioſe. Ipſa imago loquitur. ἔθηκα νέην. urbem inſtauravi. — V. 4. τοῖς ἀδίκοισι. omiſſo δ' *Fleetw.* — V. 5. δόγμασι. Idem. — V. 6. Ἰλλυρίδος. Ex Illyria igitur praefectus ille fuit, quem Cretenſes ſtatuae honore dignabantur. — δεύτερον ἠέλιον frequens ap. hos poëtas et ſophiſtas comparatio. Cf. not. ad *Paul. Sil.* Ep. LXXXVIII. T. III. P. I. p 191. Huc facit *Themiſt.* Or. XI. p. 150. B. ὥςπερ παμμέγας ἥλιος ἢ ὁ τοῦ ἡλίου δημιουργὸς, ἐμπνεῖ μὲν τοῖς ζώοις τὴν ψυχὴν, ἐμπνεῖ δὲ τοῖς φυτοῖς, – οὕτω καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς ἀνίστησι μὲν τὰς μείζους, ἀνίστησι δὲ καὶ τὰς ἐλάττους, τὰς δὲ μετάγει εἰς κάλλος, τὰς δὲ ἐξάγει εἰς μέγεθος. Conſ. Eund. Or. XXVI. p. 330. D. Solis commemorationem ap. hunc ſcriptorem obliteratam hac occaſione revocabimus, Or. III. p. 42. B. ἐπευφημεῖ δὲ ἅπασα γῆ τε καὶ θάλασσα· ὁ δὲ ὕμνος ἐμπίμπλησιν ἁρμονίας ἅπαντα μὲν φῦλα ἑῷα, ἅπαντα δὲ ἑσπέρια γένη· αἱ νῖκαι δὲ ἡ δίῳ συνανασχοῦσαι καὶ συνδραμοῦσαι λαμπρῶς ἄχρι τῆς ἑσπέρας, συγκαταίρουσι τῷ βασιλεῖ εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν τροπαίων. Scribendum una litera leviter immutata: αἱ νῖκαι δὲ ἡλίῳ συν-

ἀνασχοῦσαι. *victoriarum ejus gloria cum ſole oriente ſurgens eumque usque ad occidentem comitans* i. e. ab oriente usque ad occidentem illuſtris. Simili imagine Or. XIII. p. 163. C. δρόμος ἰσόδρομος σχεδὸν τῷ ἡλίῳ ἀπὸ Τίγρητος εἰς Ὠκεανόν. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXII. 6. ἡ ψυχὴ περίεισι πᾶσαν γῆν — συνθέουσα ἡλίῳ.

*Lect. p.* 287.] *DCXII.*[c] Ex *Gruteri* Inſcr. p. MXCVI. nr. 8. *Fleetwood.* p. 145. *Bonada.* II. p. 537. In Marcellum quendam, quem una Cycladum inſularum, ob tributum levatum, ſtatua ornavit. — V. 2. ὁ θρασύς. In marg. Grut. f. ὁ θρακης. quod quid ſit non intelligo. Mors *audax* dici potuit, quod tantum virum petere auſa ſit. *Grotius* vertit:

*Marcellum fera mors rapuit, qui Veſperis axem*
*Rexit et Odryſio quaeſtor in orbe fuit.*

— V. 3. ἔρνος. ut Ep. DCXII.[a] Κεκροπίης σοφὸν ἔρνος. — ὃς εὐδοκίῃ. qui benevolentia in urbes Cycladum inſularum ductus, eas onere tributi levaverat. Cum civitates agros ſuos nimio cenſu primi quererentur, mitti ſolebant, qui, an juſtae eſſent illae quaerimoniae, inſpicerent, remque ad principem referrent. Quibus cenſus relevatus eſſet, ii κουφισθῆναι dicebantur; relevatio ipſa κουφισμός. Rem accuratae explicuit *H. Valeſius* ad *Ammian. Marc.* XIX. 11. p. 223. ſq. et ad Excerpt. Legat. p. 206. ed. Pariſ. — V. 6. „In Lapide Πύῤῥον. Quis ille Pyrrhus fuerit, et an hujus nominis tyrannum, aut ſupremum magiſtratum, aut praeſidem habuerit Cretae urbs Gortyna, ubi repertus literatus hic lapis, ignoro. Hujus ni obſtaret fides, libens legerem βουλῆς καὶ δήμου.“ *Br.*

¶. 281.] *DCXIII.* Vat. C. p. 252. Plan. p. 217. St. 316. W. „Laudat hoc Epigr. tanquam Agathiae, Scholiaſtes Sophoclis in Electram 151. quia ex Agathiae

deſumtum Anthologia; ſed antiquioris auctoris eſſe videtur. Prolatum etiam ab Euſtathio ad Homerum p. 1368. 26. Ridiculum in membranis lemma praefixum habet: εἰς τὴν γυναῖκα Λώτ· οἱ δὲ Ἕλληνες εἰς Νιόβην αὐτὸ ἀναφέρουσιν." Br. Inter Aenigmata referendum erat. — V. 1. νεκρόν. Plan. et Vat. In marg. γρ. νέκυν. Hoc eſt in Schol. *Soph.* et ap. *Euſtath.* — V. 3. αὐτῷ. *Schol. Euſt.* Expreſſit hos verſus *Auſonius* in Epitaph. XXIX.

*Habet ſepulcrum non id intus mortuum.*
*Habet nec ipſe mortuus buſtum ſuper.*
*Sibi ſed ipſe hic ſepulcrum, et mortuus.*

*DCXIV.* Vat. C. p. 296. Plan. p. 233. St. 338. W. Maximus, Aſiae proconſul, cum Laodices, Priami filiae, tumulum vetuſtate fere collapſum detexiſſet, eum inſtauravit eique ejusdem Laodices aeneam ſtatuam, alio quodam loco jacentem, impoſuit. — V. 1. ἀκτερέϊστον. Laodicen, poſt Trojam captam, hoſtium violentiam fugientem, terra dehiſcens hauſit. Caſſandra ap. *Lycophron.* v. 315. καὶ σόν, τάλαινα, πότμον αἰάζω, σκύλαξ, Ὧν τὴν μὲν αὐτόπρεμνον ἡ τοκὰς κόνις Χανοῦσα κευθμῷ χείσεται διασφάγος. ubi vide *Schol.* Hiſtoriam Laodiceae narrat *Quintus Calaber* L. III. 544. ſq.

Καὶ τότε που Πριάμοιο πολυκτήτοιο θύγατρα,
Λαοδίκην ἐνέπουσιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ὀρέξαι,
Εὐχομένην μακάρεσσιν ἀπειρέσιν, ὄφρα ἑ γαῖα
ἀμφιχάνῃ, πρὶν χεῖρα βαλεῖν ἐπὶ δούλια ἔργα.
τῆς δὲ θεῶν τις ἄκουσε, καὶ αὐτίκα γαῖαν ἔνερθεν
ῥῆξεν ἀπειρεσίην· ἡ δ' ἐννεσίῃσι θεοῖο
κούρην δέξατο δῖαν, ἴσω κοίλοιο βερέθρου,
Ἰλίου ὀλλυμένης.

De plurimis circa Laodicen fabulis vide Ill. *Heynium* ad Homer. T. V. p. 244. Fuerunt in his haud pauca προομηρικά, qualis eſt illa ap. *Parthen.* c. XVI. ubi p. 44. legendum: Περσεὺς δὲ — πάσῃ μηχανῇ ἐπῄει (vulgo ἐπεὶ) τὸν Ἀκάμαντα καὶ εἰς Δάρδανον ἀφικέσθαι πείθει. — V. 4. Μάξιμος. Deſignari putabat *Brodaeus* Maximum quendam ap. *Ariſtidem* commemoratum. Fruſtra eum in hujus rhetoris operibus quaeſivi.

*DCXV.* Vat. C. p. 241. Plan. p. 236. St. 342. W. In Laërtis tumulum, temporis progreſſu detrimenta paſſum. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ψήχειν T. III. p. 705. Multa in hanc ſententiam dicta apud veteres obvia. *Plutarch.* T. II. p. 2. D. ubi, quantum conſtantia poſſit efficere, docens, σταγόνες, inquit, ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι, σίδηρος δὲ καὶ χαλκὸς ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται. quae ex eodem fonte ducta eſſe dixeris, quo Lucretiana L. I. 312. *Quin etiam multis Solis redeuntibus annis Annulus in digito ſubter tenuatur habendo: Stillicidi caſus lapidem cavat: uncus aratri Ferreus occulte decreſcit vomer in arvis.* quem locum expreſſit *Propert.* II. 19. 55. *Sed tamen et ſcabra teritur robigine mucro Ferreus, et parvo ſaepe liquore ſilex.* et *Lupercus* in Anthol. Lat. III. XCVII. p. 551. *Decidens ſcabrum cavat unda toſum: Ferreus vomer tenuatur agris: Splendet attrito digitos honorans Annulus auro.* Ovidius I. A. A. 473.

*Ferreus aſſiduo conſumitur annulus uſu;*
*Interit aſſidua vomer aduncus humo.*
*Quid magis eſt ſaxo durum? quid mollius unda?*
*Dura tamen molli ſaxa cavantur aqua.*

*Ariſtaen.* I. Epiſt. XVII. p. 44. ῥανὶς γὰρ ὕδατος ἐνδελεχῶς ἐπιστάζουσα καὶ πέτραν οἶδε κοιλαίνειν. quod ductum ex verſu paroemiaco ap. *Galenum* de Temper. L. III. p. 84. D.

*πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ.* *Bion* ap. *Stobae. Grotii* p. 131. *ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰεῖσας Χὰ λίθος ἐς ῥωχμὰν κοιλαίνεται.* — V. 2. *δαπάνῃ.* Id. Flor. pr. Ald. 1. Aſcenſ. — ¶. 282.] V. 4. *λείπεται.* Vat. C. — V. 5. Nunquam tamen ipſius herois nomen peribit, quod immortalia carmina aeternitati commendarunt. Vide in hanc ſententiam laudata ab Interprett. *Horatii* III. Carm. XXX. *Ovid.* Amor. I. XV. 31. *Ergo, cum ſilices, cum dens patientis aratri, Depereunt aevo, carmina morte carent.* Id. III. Amor. IX. 28. ſqq. *Propert. III.* El. I. 55.

*Fortunata meo ſi qua es celebrata libello,*
*Carmina erunt formae tot monumenta tuae.*
*Nam neque Pyramidum ſumtus ad ſidera ducti,*
*Nec Jovis Elaei coelum imitata domus;*
*Nec Mauſolei dives fortuna ſepulcri*
*Mortis ab extrema conditione vacant.*
*Aut illis flamma, aut imber ſubducet honores,*
*Annorum aut ictu pondera victa ruent.*
*At non ingenio quaeſitum nomen ab aevo*
*Excidet, ingenio ſtat ſine morte decus.*

*ἀοιδὰς ἀμβλύνειν.* vim carminum imminuere. *Julian. Aeg.* Ep. X. *χρόνος ὄμματος αὐγὴν ἀμβλύνας.* *Aeſchyl.* VII. c. Theb. 849. *θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται.* Idem Eumenid. v. 230. *ἀλάστορα Οὐ προστρόπαιον, οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα, Ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη.* *Suidas*: *Ἀμβλύνω· τὸ ἐκλύω. Ὁ δὲ ἐπιπολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ πολεμίου ὀξύτητα χρονίαις τε καὶ μακραῖς τοῦ ἔργου τριβαῖς.*

*DCXVI.* Vat. Cod. p. 227. Plan. p. 237. St. 343. W. In Achillis tumulum in maris litore. V. 1. 2. laudat *Suidas* in *ῥηξήνορες.* T. III. p. 258. — V. 2. *Τρώων δεῖμα.* Trojanorum terror, etiam eorum, qui ipſum

Achillem non viderunt. — V. 3. αἰγιαλῷ. pro εἰς αἰγιαλόν, qui frequens eſt dativi uſus. Cf. ad *Agathiae* Ep. XLV. T. III. P. I. p. 81. *Abreſch.* ad *Aeſch.* T. II. p. 73. Achilles, quod notum, in promontorio Sigeo ſepultus, ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ. Cf. *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. I. p. 250. — στοναχῇσι θαλάσσης. Maris ſtrepitus planctu ſimilis. *Sophocl.* Ajac. 683. λείων τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε Στένοντα πόντον. Sic hunc locum ante hos viginti annos correxi in Specim. Emend. c. II. p. 10. In eandem lectionem incidit *Musgravius*, cujus notae in Sophoclem nunc prodierunt. *Heliodor.* L. V. 1. T. II. p. 4. ed. Bip. ὡς δὲ λείου πνεύματος ἐκ γῆς προσπνεομένου. Mare *ingemiſcere* dicitur ap. *Eurip.* Herc. Fur. v. 861. οὔτε πόντος οὕτω κύμασι στένων λάβρως. *Sophocl.* Antig. v. 590. κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα, καὶ δυσανέμῳ Στόνῳ βρέμουσιν ἀντιπλῆγες ἀκταί. Sic hunc locum ſcribendum ſuſpicor. — V. 4. κυδαίνυτο. Ed. Fl. pr. Ald. 1. 2. 3. Aſcenſ.

*DCXVII.* Vat. C. p. 227. Plan. p. 237. St. 344. W. Antiquiſſimum videtur Epigramma.

*DCXVIII.* Vat. C. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. In Ajacem Telamonium, quem Parca ipſius manu interfici voluit, cum alius, qui tantum virum perimeret, inveniri non poſſet. Simillimum Epigr. *Leontii Schol.* XX. T. III. p. 107. ubi vide not. p. 202. — V. 2. χρησαμένα. Vat. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in Κλωθώ. T. II. p. 332. ubi θνητοῖσιν ἐδύνατο legitur. Nec aliter v. μεμανῖα. T. II. p. 529.

*DCXIX.* Vat. C. p. 226. Plan. p. 239. St. 346. W. „Tertium diſtichon, quo multatum hoc carmen vulgo legitur, non Vaticanae ſolum addunt membranae, ſed in optimo quoque Planudeae cod. alteris duobus ſubjunctum eſt, et in cod. Jani Lascaris minio orae adſcriptum.“ *Br.* Jam in Lectionibus Aldus monuit, hoc diſtichon reliquis duobus ſubjiciendum eſſe, idque

exhibet Aldin. 2. 3. Habetur etiam in Cod. ap. *Bandin.* p. 100. — V. 1. μή με τάφῳ σύγκρινε. Plane ſic *Diodor.* Ep. XI. in Themiſtoclem:

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον ὄνομα τύμβῳ,
μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω·
τεκμαίρου Σαλαμῖνι καὶ ὁλκάσι τὸν φιλόπατριν,
γνώσῃ δ' ἐκ τούτων μείζονα Κεκροπίης.

V. 5. 6. ἐμοὶ. Vat. Expreſſum eſt hoc diſtichon ex *Antipatr. Sid.* LXVI. in Priamum:

Ἥρωος Πριάμου βαιὸς τάφος, οὐχ ὅτι τοίου
ἄξιος, ἀλλ' ἐχθρῶν χερσὶν ἐχωννύμεθα.

*DCXX.* Plan. p. 239. St. 347. W. Aenigmaticum eſt. Hectorem Achilles interfecit, quod pueris notum; in hoc carmine Diomedes eum interficere dicitur. Quo ſenſu hoc dictum ſit, *Euſtathius* aperuit ad Ἰλ. Ε. p. 453. 52. poetam luſum quaeſiviſſe docens ἐν τῇ ὁμωνυμίᾳ, cum ſtuporem lectoribus injicere conaretur: τοιοῦτόν τι ἐτεχνήσατο καὶ ὁ εἰπὼν περί τινος, ὃν οὐκ ἀνεῖλεν ὁ Διομήδης, τό, τὸν κτάνε Διομήδης ἀνήρ. Διομήδης ἀνὴρ ἐν τῷ τοιούτῳ αἰνίγματι ὁ Ἀχιλλεύς, οὗπερ παλλακὴ ἦν ἡ Διομήδεια. Hinc apparet, fruſtra *Joſ. Scaligerum* in not. mſt. v. 4. pro Διομήδης correxiſſe μενεδήϊος. — ¶. 283.] V. 5. αἴης *Joſ. Scaliger.* — μάχης. Vulgo. μάχην emendavit *Scaliger.*

*DCXXI.* Vat. C. p. 620. »Aenigma hoc e ſuperiori effictum, unum eſt e XXV. carminibus, quae Salmaſius e Vaticanis, tunc Heidelbergenſibus membranis deſcripta ad Jacobum Gujonium transmiſit, quaeque poſt edita fuerunt in hujus et trium fratrum Vitis, quas illorum operibus praemiſit Philibertus de la Mare. Omnia illa carmina, ſuis ſingula locis, in his Analectis

exhibui.“ *Br.* — V. 2. μαρνάμενος. Vat. C. et *Philib. de la Mare* nr. IX.

*DCXXII.* Vat. C. p. 227. „Ex Ariſtotelis Peplo deſumtum videtur hoc diſtichon, quod protulit ad *Suidam* T. I. p. 472. Kuſterus, ubi pravam Codicis lectionem πόλιος attentior quis facile emendaſſet. Conf. *Ariſtotelis* duo diſticha T. I. p. 179.“ *Br.* *Reisk.* Anthol. nr. 567. p. 73. Alterum verſum bis excitat *Suidas* in γενεά. T. I. p. 472. et in τριγέρων. T. III. p. 502. ubi *Kuſteri* errorem ſuſtulit *Toupius* Emend. in Suid. p. 490. comparans Ep. ἀδεσπ. CCCCVII. ἔθανε χ' ὁ ἐτριγέρων Πόλιος.

*DCXXIII.* Vat. Cod. p. 252. Anth. *Reisk.* nr. 583. p. 79. Servavit *Plutarch.* in Vita Themiſt. T. I. p. 247. ed. *Bry.* et *Athenaeus* L. XIII. p. 576. C. ex *Amphicrate* ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. de quo ſcriptore vide inprimis *Ruhnken.* ad *Longin.* π. ῦ. p. 245. — V. 1. Θρῆσσα. *Plutarch.* — γυνὴ γένος. *Athen.* haud male. Hanc fortiſſimi viri matrem reſpicit *Plutarch.* T. II. p. 753. C. ἄρα οὖν κράτιστον ἐξ ἀγορᾶς γαμεῖν Ἀβρότονόν τινα Θρῆσσαν. Eandem commemorat *Aelian.* V. H. XII. 43. 11. ubi vide *Perizonium.* — V. 2. Ἕλλησιν φασί. *Athen.* Ἕλλησιν. Vat.

*DCXXIV.* Vat. C. p. 253. Plan. p. 219. St. 318. W. ubi etiam alia leguntur in eundem Timonem Epigrammata. — V. 1. σὺ δέ γ', ὦ πυλαωρέ. Sic Vat. Vulgo σὺ δὲ δεινὲ πυλωρέ. — V. 2. τάρβεο. Vat.

*DCXXV.* Relatum in Append. Planud. p. 509. St. 15. W. ex *Strabon.* L. IX. p. 650. C. qui de Locris Opuntiis agens, Ὁ δὲ Ὀποῦς, inquit, ἐστι μητρόπολις, καθάπερ καὶ τὸ Ἐπίγραμμα δηλοῖ, τὸ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν, τῶν περὶ Θερμοπύλας, ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ·

Τοὺς δέ ποτε φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων,
Μητρόπολις Λοκρῶν κεύθει Ὀπουντία . . .

In Codicibus legitur μητρόπολιν Λ. κεύθει νόμων Ὀπόεις. Cod. Florent. κεύθει Ὀπόεις, depravato vocabulo omiſſo. *Xylander* in vulgata lectione nihil magnopere deſiderans, ad verſum implendum γῆ addidit. Hoc in γᾶ mutatum probavit *Olivetus* ad *Ciceron.* Tuſc. Diſp. I. 42. ubi hoc diſtichon *Simonidis* Epigrammati XXIX. ſubjungendum exiſtimat ſine cauſa idonea. *Palmerius* in Geogr. Ant. p. 529. χθὼν ſupplet. Utraque emendatio implet quidem verſum, ſed elegantiorem non efficit. Sic, ut *Brunckius* edidit hunc verſum, eum repraeſentat *Stephanus* in Append. Plan. ex Cod. Mediceo; quo *Gronovius* quoque uſus eſt in Var. Geogr. p. 529. κεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις. Sed verior fortaſſe lectio latet in depravatis ſyllabis κεύθει νόμων Ὀ. ut alii Codd. habent, nimirum κεύθει (praetulerim κεῦθεν) ὅλων Ὀπόεις. quod *Heringa* invenit in Obſſ. crit. p. 143. *Hos, qui olim occubuere pro Graecis contra Medos pugnantes, tegit metropolis Locrorum cunctorum Opus.* Λοκρῶν ὅλων, quia plures Locrorum gentes, cognominibus diſtinctae; harum omnium Opus metropolis habita eſſe videtur.

*DCXXVI.* Servavit *Pauſan.* L. VI. p. 416. In Chilonem Achaeum, Patrenſem, in ſummis Graecorum certaminibus plus ſemel coronatum. Sepulcrum ei Achaei publice exſtruxerant. Eum bellica virtute claruiſſe, ex hoc Epigrammate patet; ſed utrum in pugna ad Chaeroneam una cum Achaeis pugnaverit, an ei proelio interfuerit, quo Graeci ad Lamiam cum Antipatro conflixerunt, *Pauſaniae* non conſtabat. Pugna ad Lamiam pugnata eſt Ol. CXIV. 2. Ei ex omnibus Achaeis unum Chilonem Patrenſem interfuiſſe, narrat *Pauſan.* VII. 6. p. 537. — V. 1. Μουνοπάλης. Sic emendavit *Camerar.* Vulgo μοῦνος πάλῃ. *Huetius* p. 79. ma-

lebat, μουνοπάλῃ. *Heſych.* Μουνοπάλαι· οἱ μόνῃ πάλῃ νικῶντες.

¶. 284] *DCXXVII.* Relatum in Append. Plan. p. 503. St. 9. W. ex *Demoſthenis* Orat. pro Corona. T. I. p. 322. ed. *Reisk.* Inſcriptum ſepulcro eorum, qui in pugna ad Chaeroneam ceciderant. — V. 2. ὕβριν ἀπεσκέδασαν. Macedonum ſuperbiam retundere conabantur. Sic haec accipienda *de conatu*, quem Dii irritum fecerunt. Hanc vim verborum multi notarunt poſt *P. Leopardum* VII. Emend. 7. Cf. *Taylor* ad *Lyſiam* p. 146. *Brunck.* ad *Sophocl.* Oedip. T. 1454. — ἀποσκεδάζειν *depellendi* ſignificatione, ut Ep. ἀδεσπ. CCCCXI. ἀλλήλων νοῦσον ἀπεσκέδασαν. *Macedon.* Ep. IV. ὕπνον ἀποσκεδάσας. *Theognis* v. 863. ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας. — V. 2. καὶ δείματος. Vulgo. δείγματος in mentem venit *Marklando*, quod foret *ſpeciminis cauſa*; ſenſu ab hoc loco alieniſſimo. Vulgatam ſic interpretabatur *Wolfius*: διὰ τό, τὴν μὲν ἰδίαν ἀρετὴν διαφυλάξαι, δεῖμα δὲ τοῖς πολεμίοις ἐμποιῆσαι. *Schol.* ap. *Taylor.*: φόβου οὗ εἶχον ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Utrumque alienum. Unice vera eſt *Valckenarii* emendatio ad *Ammonium* prolata II. 15. p. 142. ἀρετῆς καὶ λήματος. Sic *Simonid.* Ep. XLIV. τόνδε ποθ' Ἕλλανες ῥώμῃ χερός, ἔργῳ Ἄρηος Εὐτόλμῳ ψυχᾶς λάματι πειθόμενοι. Cf. notata ad *Philipp.* Ep. LXXXI. T. II. P. II. p. 207. — V. 4. βράβην. id quod βραβεὺς ſive βραβευτής. Plutonem ſibi certaminis judicem ſumſerunt; palma autem ex Plutonis manibus accipienda mors eſt. — V. 6. „ἔχωσιν. Sic edidit Vir graece doctiſſimus Jo. Taylor, cujus adeundae notae. Ex Atticorum tamen uſu ſcribendum credo ἔχοιεν. Vide *Rich. Daweſ.* Miſc. crit. p. 82." *Br.* — ἀμφὶς ἔχωσιν. Ducta metaphora de vinculis, membra corporis circumdantibus: ne ſervitutis jugo onuſti infeſta hoſtium premerentur ſuperbia. — V. 7. κόλποις. Cf. Ep. DXLIV. — V. 8. ἥδε κρίσις. Haec ad ſequentia referenda videntur. Jovis ipſius effatum

poëta profert: In omnibus rebus propoſitum finem attingere nonniſi in Deorum naturam cadere; mortalium autem vitae Parcas eſſe praepoſitas, quarum ſtatutis ſeſe ſubtrahere homini non liceat. Vulgo diſtinguitur poſt βιοτῇ, et in fine ἔπορεν legitur. Meliorem et diſtinctionem et lectionem debemus *Marklandi* acumini. Et illam quidem confirmant ſequentia *Demoſthenis* verba: ἀκούεις, Αἰσχίνη, καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ, ὡς τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν; οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν τοῦ κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς. Ad ἔπορον ſubaudi οἱ θεοί. *Reiskius* οὔτι φυγεῖν ἕτερον malebat: nihil aliud autem practer Deos effugere ſatalem neceſſitatem. Non minus animoſe Hector ap. *Homerum*. Ιλ. Ζ. 487. οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει· Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. Ad hoc Epigramma et *Demoſthenis* interpretationem plures reſpexerunt, quod docuit *Bentlej*. in Addend. ad Diſſert. de Phalar. p. 295. Locis ab eo collectis uſus eſt *Wolfius* ad *Libanii* Epiſt. 1554. p. 750. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐκ τοῦ Ἐπιγράμματος ἀπολογία τις ἔσται τοῦ λέγοντος, τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι τοῦ θεοῦ. Addidit quaedam *Lennep*. ad *Phalarid*. Epiſt. CXXVI. p. 347. *Themiſt*. Or. XXII. p. 276. B. ἐπεὶ δὲ τὸ μηδὲν ἁμαρτάνειν ἔξω τῆς φύσεως κεῖται τῆς ἀνθρωπίνης – ἀλλὰ τάχα δὴ τὸ Ἐπίγραμμα ἀληθέστερον, ὃ Ἀθήνησιν ἐπιγέγραπται ἐν τῷ τάφῳ τῷ δημοσίῳ· καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς μόνοις τὸ πάντα κατορθοῦν ἀπονέμει. Similis color eſt in his *Sophoclis* in Oedip. Col. 634. μόνοις οὐ γίνεται Θεοῖς τὸ γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτε· Τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.

*DCXXVIII*. Relatum in Planudeae Append. p. 538. St. 14. W. ex *Athenaeo* L. XIII. p. 589. B. De Laïde, ſive potius de diverſis meretricibus, eodem nomine illuſtribus, diſputavimus in *Muſeo Attico* T. III. Faſc. I. p. 173. ſqq. — V. 2. Ἑλλὰς ἐδουλώθη. *Laïs – ad cujus jacuit Graecia tota fores*. *Propert*. II. 5. 2. Ex

noſtro Epigrammate expreſſum dixeris Ep. *Juliani Aeg.* III. Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων Λαῒς θῆκεν ἑῷ κάλλεϊ ληϊδίην. — V. 3. Κόρινθος. Laïdem, Hyccarae in Sicilia natam, cum Philoxeno, nobili Dithyramborum poëta, Corinthum veniſſe, ibique multos, qui eam amarent, habuiſſe, tradit *Schol. Ariſtoph.* in Plut. 179. Hinc a multis Corinthia appellatur. Cf. *Burmann.* ad *Propert.* p. 249. Monimentum ejus, Corinthi poſitum, commemorat *Pauſan.* L. II. p. 115. Cf. *Athen.* L. XIII. p. 589. C. — V. 4. Θετταλικοῖς. *Athenaeus* l. c. ex Polemone Periegeta narrat, Laïdem, a Theſſalo quodam juvene amatam, Theſſalicarum mulierum ſuccubuiſſe invidiae, et ab iis in Veneris templo interfectam eſſe. Eadem fere narrat *Plutarch.* T. II. p. 768. A. *Suidas* in χελώνη. T. III. p. 663.

*DCXXIX.* Append. Plan. p. 537. St. 14. W. ex *Plutarchi* Vit. Lyc. T. I. p. 113. ed. *Bry.* et in Apophthegm. Lacon. T. II. p. 217. F. *Bonada* p. 336. Scriptum eſt in viros quosdam, qui contra tyrannum, neſcio quem, fortiter pugnantes, occubuerunt. Ad quam hiſtoriam hoc diſtichon referendum ſit, non conſtat. Tyranni quidam Selinuntis commemorantur ap. *Herodotum* L. V. 46. p. 393. Urbs capta eſt a Carthaginienſibus, duce Hannibale, Gesconis fil. *Diodor.* L. XIII. 588. ſqq. Quo tempore cum moenia urbis eſſent diruta, pars eorum reſtituta eſt ab Hermocrate. *Diodor.* l. c. p. 591. Deinde cum civitas iterum a Poenis deſciviſſet, moenia plane ſunt diruta, templa disjecta, civesque in Lilybaeum traducti. Omnem hujus urbis hiſtoriam accurate enarravit *Dorvill.* in Sicul. T. I. p. 65. ſqq. — V. 1. σβεννύντας. Vide not. ad Ep. ἀδεσπ. CLIX. T. III. P. I. p. 377. Hoc diſtichon cum Laco quidam recitatum audiviſſet, δικαίως, inquit, τεθνάκαντι τοὶ ἄνδρες· ἔδει γὰρ ἀφέμεν ὅλαν αὐτὰν κατακαῆμεν. quod dictum interpretatur, vulgari dialecto uſus, Apophthegmatum auctor l.

c. δικαίως ἀπεθάνετε τυραννίδα καιομένην ἀποσβεννύναι ἐπιχειρήσαντες· τοὐναντίον γὰρ ἔδει ὅλην αὐτὴν ἀφεῖναι κατακαῆναι. — V. 2. πόλαις *Plut.* in Apoph.

*DCXXX.* Ex *Athenaeo* L. V. p. 215. B. In bello Mithridatico Athenion, quem alii Ariſtionem vocant, Athenarum tyrannus, Apellicontem miſit cum Athenienſium manu ad inſulam Delum expugnandam. Quae expeditio cum felicem habuiſſet eventum, Apellico non civium ſolum, ſed ipſius Dei opes invadere auſus eſt. (*Athenae.* l. c. p. 211.) Dum vero Athenienſes, militari diſciplina remiſſa, luxuriae et voluptatibus indulgebant, Orbius, Romanorum dux, eos repente adortus, pecudum in morem trucidavit, tropaeumque erexit, cui hi verſus inſculpti ſunt. Cf. *Schweighaeuſer.* V. D. in Animadv. ad Athen. T. III. p. 210. ſq. et *Dorvill.* in Miſc. Obſſ. T. VII. p. 58. ſqq. qui v. 1. ξείνους interpretatur de Romanorum ſociis, ipſisque Romanis, qui in illa inſula negotiandi cauſa verſabantur. — V. 4. βασιλεῖ Καππαδόκων. Mithridati.

¶. 285.] *DCXXXI.* E *Sirmondi* Notis ad *Sidonium Apollinar.* p. 30. *Reineſii* Synt. Inſcr. p. 330. *Flectw.* p. 102. *Bonada* T. II. p. 223. *Triſtan.* Comment. Hiſtor. T. I. p. 639. *Abgari* cujusdam, regis Abgari filii, Antonini fratris, quem hoc carmen invidia injuſtorum hominum ſuccubuiſſe indigetat, tumulus hac inſcriptione ornatus fuit. Abgari nomen multis Orientis regibus commune fuiſſe, docet *Valeſius* ad *Dion. Caſſ.* LXVIII. 21. Cf. *Reimar.* ibid. c. 18. T. II. p. 1134, *Tillemontius* in Hiſt. Imper. T. III. p. 55. Epigramma noſtrum interpretatur de filio illius Abgari, quem Caracalla Romam invitatum primum libertate, deinde regno privavit. *Triſtanus* cogitabat de eo, cujus caput conſpicitur in numo una cum Gordiani capite, nixus loco *Jo. Chryſoſtomi* in Or. de Sancto Babyl. c. Gentiles p. 730. et p. 740. ubi de regis cujusdam filio agitur,

qui, cum obſidis loco apud Decium eſſet, ab hoc Imperatore contra jus gentium occiſus ſit. Quum *Chryſoſtomus* infelicem illum hominem ſignificet tantum, non nominet, nec aliunde quidquam de ſeriore illo Abgaro conſtet, ſatis apparet, omnem illam conjecturam, quamvis ſpecioſe a *Triſtano* exornatam, infirmiſſimam eſſe.

DCXXXII. Ex *Gruteri* Inſcr. p. CLXIII. *Fleetwood.* p. 112. *Bonada* p. 189. *Trebellius Pollio* in XXX Tyrannor. Vit. T. II. Script. Hiſt. Aug. p. 278. *Hunc eundem Aureolum Claudius, interfecto jam Gallieno, conflictu habito, apud eum pontem interemit, qui nunc pons Aureoli nuncupatur, atque illic, ut tyrannum, ſepulcro humiliore donavit. Extat etiam Epigramma graecum in hanc formam:*

*Donat ſepulcro victor poſt multa tyranni*
*Proelia jam felix Claudius Aureolum:*
*Munere perſequitur mortali, et jure ſuperſtes*
*Vivere quem vellet, ſi pateretur amor*
*Militis egregii, vitam qui jure negavit*
*Omnibus indignis et magis Aureolo.*
*Ille tamen clemens, qui corporis ultima ſervans,*
*Et pontem Aureoli dedicat et tumulum.*

*Hos ego verſus a quodam Grammatico translatos, ita poſui, ut fidem ſervarem; non quo melius non potuerint transferri, ſed ut fidelitas hiſtorica ſervaretur.* Ad hunc locum *Caſaubonus* graecos verſus, e lapide in agro Mediolanenſi reperto transſcriptos, edidit et illuſtravit. In latina verſione quaedam emendavit *Salmaſius*, quae nunc ſciens praetereo. Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 244. Interfectus eſt Aureolus anno p. Chr. CCLXVIII. — V. 1. 2. excitavit *Triſtan.* in Comm. Hiſt. T. III. p. 182. — V. 3. γὰρ. *Salm.* γ' ἄρ. *Caſaub.* An fuit:

τῷ γ' ἂν καὶ ζωήν.

ſubaudito ἰδίδων. *cui quidem vel vitam conceſſiſſem*, modo milites permiſiſſent. — V. 4. ἐπιρήτοις legitur in marm. quod *Salmaſius* emendavit, hoc ſenſu: *Sed milites noluerunt, qui omnibus probroſis et infamibus tyrannis ſemper infeſti infenſique, Aureolum, injuſſu Claudii, interfecerunt.* ἐπίῤῥητον. αἰσχρόν. ἐπίψογον. ἐπίῤῥητος, ἐπὶ κακῷ λεγόμενος, ἐπ' αἰσχρότητι. *Heſych.* Rem confirmat *Zoſimus* L. I. 41. p. 54. Αὐρέολος — παραδοὺς ἑαυτόν, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν βασιλέα στρατιωτῶν ἀναιρεῖται, τῇ διὰ τὴν ἀπόστασιν ἐχομένων ὀργῇ. — V. 5. κεῖνος. Claudius. και ωματος εςκατ. Marm. quod *Caſaubonus* ita emendavit, ut ap. *Brunckium* legitur: *corporis reliquiis juſtum bonorem denegare reveritus.* Notandum ὀπίζων pro ἐπιζόμενος. — V. 6. στήσατο. *Fleetw.* Attigit hunc locum *Salmaſius* in Exercit. Plin. p. 31. E.

*DCXXXIII.* Vat. C. p. 442. Plan. p. 12. St. 22. W. „In quendam, qui matrem ſuam ſtupraverat. Male vulgo in lemmate legitur μητρυιάν." *Br.* Hoc emendavit *Huetius* p. 5. Male *Brodaeus*: *Qui ſuſtulerat novercam.* In membr. lemma eſt: Εἰς Πέρσην μητροφθόρον. cujus auctor ſpectabat fabulam de Perſarum cum matribus conjugio, unde liberos procreatos nobiliſſimos cenſeri tradit *Philo* de Spec. Legg. p. 778. Cf. *Briſſon.* de Regno Perſar. L. II. 155. ſq. p. 493. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* Prooem. p. 6. et *Intrpp. Catulli* XC. — V. 1. θάπτε. Vat. — V. 2. γῆ πάντων μήτηρ μητροφθόρον Vat. quae mihi verborum collocatio vulgato ordine videtur elegantior.

*DCXXXIV.* Vat. C. p. 241. Plan. p. 206. St. 300. W. Androtion quidam ſibi et ſuis ſepulcrum exſtruxerat, cum votis, ut, ordine naturae ſervato, ſeniores priores in illud deſcendant. Sepulcrum loquitur. Vertit *Auſonius* in Epitaph. XXXVII.

*Me ſibi et uxori, et natis commune ſepulcrum*
*Conſtituit ſeras Carus ad exſequias.*
*Jamque diu monumenta vacant: ſitque iſta querela*
*Longior; et veniat ordine quisque ſuo,*
*Naſcendi qui lege datus; placidumque per aevum*
*Condatur, natu qui prior, ille prior.*

— V. 2. οὐδ' ἑνός. Vat. C. et ſic mallet *Dorvill.* ad *Charit.* p. 76. — V. 4. τοὺς προτέρους πρότερον ſuſpicabatur *Wetſten.* qui hoc Epigr. excitat ad Euang. Lucae XXIII. 53. p. 821. *Ovid.* I. Heroid. 101. Penelope de Telemacho: *Dî, precor, hoc jubeant, ut, euntibus ordine fatis, Ille meos oculos comprimat, ille tuos.* *Statius* L. V. Sylv. I. 181. *Linquo equidem thalamos (ſalvo tamen ordine) moeſti, Quod prior exegi longa potiora ſenecta Tempora.* *Gregor. Theol.* Ep. LII. in *Murator.* Anecd. p. 49.

Σχέτλιός ἐστιν ὁ τύμβος· ἔγωγε μὲν οὔποτ' ἐώλπειν,
ὥς ῥα κατακρύψῃ τοὺς πυμάτους προτέρους·
αὐτὰρ ὁ Καισάριον, ἐρικυδέα υἷα τοκήων,
τῶν προτέρων πρότερον δέξατο· ποία δίκη;

DCXXXV. Vat. C. p. 254. Plan. p. 211. St. 307. W. In ſepulcrum, quod Maximus ſibi et Calepodiae conjugi exſtruxerat. — V. 1. τὴν σορόν. Non ſandapilam tantum ſignificat, verum etiam partem camarae ſepulcralis, qua arcae lapideae collocabantur. Vide *Leichium* in Nov. Emendatt. ad Muratori Inſcr. p. 65. — ¶. 286.] V. 3. „Poſt σύν τε diſtinctio ponenda erat, quod monuit Vir doct. ad Eurip. Suppl. p. 190. ubi audaciori conjectura ultimus hujus carminis verſus emendatus, cui leviorem admovi medicinam. Vulgo legitur: ὡς ἵνα τὴν στοργὴν κἂν φθιμένοισιν ἔχῃ. Suadet *Marklandus*: ὦ ξένε, τὴν στοργὴν κἂν φθιμένοισιν ἔχει.“ *Br.* In

membr. legitur: ὡς ἵνα τ. στ. κὲν φθιμένοισιν ἔχοις. Emendatio cl. Editoris parum elegantiae habet; illud κἂν φθιμένοισιν minime ſollicitandum. Fortaſſe fuit:

ὡς ἅμα τὴν στοργὴν κἂν φθιμένοισιν ἔχοι.

*ut amorem ſuum* i. e. *amatam ſibi conjugem etiam ap. inferos ſecum habeat.* *Apollonid.* Ep. XXVIII. ἄμφω δ', ὡς ἅμ' ἔναιον, ἐνὶ πλακὶ τυμβεύονται ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον.

*DCXXXVI.* Vat. C. p. 256. Plan. p. 55. St. 78. W. — V. 1. „κάτθανον. Sic Florent. et Aldus in edit. prima; in ſecunda προὔλαβον, quae lectionis varietas in nullo mihi Cod. animadverſa." *Br.* προὔλαβον fluxit ex Lectt. Aldinae pr. ubi Aldus hanc lectionem in Codice quodam a ſe repertam notavit. — Color eſt ut in verſſ. ap. *Plutarch.* T. II. p. 110. B. Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι, Ὧν ἄμμες γενεὰν οὐκέτ' ἐποψόμεθα.

*DCXXXVII.* Vat. C. p. 318. Plan. p. 210. St. 305. W. „Titulus vulgo ἀδέσποτον, οἱ δὲ Νέρωνος. Ultima haec in tribus Planudeae codd. non leguntur, in membranis ἄδηλον ἐπὶ τίνι." *Br.* Prior certe horum verſuum diu ante Neronem proverbii vim obtinuit. *Sueton.* in Vit. Neron. c. 38. *Dicente quodam in ſermone convivii,* ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί, *imo, inquit,* ἐμοῦ ζῶντος, *planeque ita fecit.* Eundem verſum Tiberio crebro in ore fuiſſe, tradit *Dio Caſſ.* L. LVIII. 23. p. 895. ubi vide *Fabricium,* qui eum Euripidei Siſyphi vel Bellerophontis eſſe putat. Ad eum reſpicit *Cicero* de Fin. III. 19. *quoniam illa vox inhumana et ſcelerata ducitur eorum, qui negant ſe recuſare, quo minus, ipſis mortuis, terrarum omnium deflagratio conſequatur; quod vulgari quodam verſu graeco pronuntiari ſolet.* Alterum verſum ſubjectum legimus

quoque in *Stobaei* Ecl. Phyſ. L. II. 7. T. III. p. 253. ſq. in loco ex Peripateticorum ſcriptis, *Ariſtotele* inprimis et *Theophraſto*, excerpto.

*DCXXXVIII.* Vat. C. p. 257. Plan. p. 212. St. 308. W. Auctor hujus diſtichi invertit Ep. *Simonidis* LXI.

> Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
> ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

Hominis egeni et valetudinarii eſſe puta, qui miſeram tamen et voluptatibus privatam vitam per longam annorum ſeriem produxerat.

*DCXXXIX.* Vat. C. p. 365. Plan. p. 100. St. 161. W. Hinc fortaſſe expreſſum Ep. *Palladae* CXL. ubi vide not. T. II. P. III. p. 264. — V. 1. σὺ omittit Vat. — *Spes et fortuna valete.* Formula paſſim obvia. vide *Burm.* ad Anth. Lat. T. II. p. 213. — παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ. *Seneca* in Anth. Lat. T. I. p. 417.

> *Cura, labor, meritum, ſumti pro munere honores,*
> *Ite, alias poſthac ſollicitate animas.*
> *Me procul e terra Deus avocat.*

Ibid. T. II. p. 256. Nr. CCCXLIV.

> *Effugi tumidam vitam. Spes, forma valete;*
> *Nil mihi vobiscum eſt; alios deludite quaeſo.*

*DCXL.* Vat. C. p. 252. Plan. p. 222. St. 323. W. In Dionyſium, Tarſenſem, alterum Timonem. Optimum Epigramma. — V. 1. ἑξηκοντούτης. Vat.

*DCXLI.* Vat. C. p. 254. Edidit *Reisk.* in Anth. nr. 585. p. 79. ante eum *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 582. et inde *J. Pierſon.* ad *Moer.* p. 112. — V. 1.

„Pierſoni emendationem ult. diſtichi ſecutus ſum. At v. 1. φρουρῆς pro nomine appellativo accepiſſe videtur; eſt viri nomen, quod tamen depravatum non eſſe non contenderem.“ *Br.* *Reiskius* jungebat φρουρᾶς ἄξιον στέφανον, illud vocabulum pro ἐπιμελείᾳ, quamvis parum apte, poſitum exiſtimans: *cuſtodia dignam noſtrae pietatis coronam.* — V. 4. ἔτη ζῶ νυμφικά. Vat. ἔτι jam reperio in Ap. Guy. et Ruhnk. In utriusque Apogr. marg. notatum, *ineptum eſſe et ſubdititium* hoc diſtichon. At ego ſincerum eſſe nullus dubito. Senſus optimus: *Vivo in decem liberis, mihi ſuperſtitibus, cum maritalem prolis egregiae vel foecunditatis fructum ceperim.*

¶. 287.] *DCXLII.* Vat. C. p. 257. Plan. p. 194. St. 2‸3. W. *Reisk.* in Anth. nr. 569. p. 81. cum lemmate: Εἰς Σαβῖνον ἐν Κορίνθῳ θαύματος ἄξιον. Tenerrimi amicitiae ſenſus ſignificatio in hoc carmine ineſt. In quem Sabinum ſcriptum ſit, cum plurimi hujus nominis fuerint, inutile duco inquirere. — V. 2. ἁ λίθος ἁ μικκά. Vat. Plan. — μικρὴ τῆς μεγάλης φιλίης. *Theocrit.* Eid. XXVIII. 24. κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ, ποτιδών σ'· ἦ μεγάλα χάρις Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ. — V. 4. πίῃς ὕδατος. Vat. C. ſuperſcriptum πόματος. Adſcripſit *Salmaſius*: *Placet* ὕδατος, *et verſus rotunditas hoc poſtulat.* πόματος eſt in Plan. et ap. *Reisk.* Fons ſententiae fortaſſe *Homeri* Ιλ. χ. 389. Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο, Αὐτὰρ ἐγὼ κᾀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου. Ap. *Lucian.* Dial. Mort. X. cum Proteſilaus ſummum conjugis videndae deſiderium ſignificaſſet, Pluto, οὐκ ἔπιες, ait, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ. Ille reſpondet: Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα, τὸ δὲ πρᾶγμα (amor in Laodamiam) ὑπέρογκον ἦν. Ex noſtro carmine fortaſſe expreſſum ſuaviſſimum, licet recentioris forte poëtae, Epigr. in Anth. Lat. IV. 187. T. II. p. 129. *Tu cave Lethaeo contingas ora liquore, Et cito venturi ſis memor, oro, viri. Te ſequar obſcurum per iter.*

*DCXLIII.* Vat. C. p. 305. Plan. p. 275. St. 398. W. „Inepte Planudes verſus hos retulit in Libri III. caput εἰς ποιητάς, homonymia deceptus. Vide Heſych. in σάρδιον. et Salmaſ. in Plin. p. 72.“ *Br.* Lemma in membr. Ἀδέσποτον. Εἰς Σοφοκλέα, οὐ τὸν τὰς τραγῳδίας γράψαντα, ἀλλά τινα ἄλλον. — V. 1. Ἄϊδος ἔςβην Vat C. pro ἐςέβην procul dubio. — V. 2. „Vulgo εἰ δέ τι σαρδῴῳ, pro quo ſcripſi εἰςέτι σαρδῴου. Poſterius bene. Sed in membranis εἴδατι, quod omnino praeferendum, εἴδατι Σαρδῴου σελίνοιο. *eſu ſardoniae.*“ *Br.* In membr. eſt Σαρδῴῳ. Σαρδῴου emendavit *Anonym.* Bibl. Bodl. — Herba ſardoa, ſive *apiaſtrum venenatum, ſiquis comederit, nervos contrahit, rictu diducit ora, ut, qui mortem oppetunt, facie ridentium intereant.* Solin. c. IV. p. 13. E. Idem tradit *Heſych.* l. c. Cf. *Martin.* Lex. Phil. T. II. p. 545.

*DCXLIV.* Vat. C. p. 293. Edidit *L. Holſten.* ad *Steph. Byz.* v. Θαυμακία. p. 133. et *Berkel.* ad eund. *Reisk.* in Anth. nr. 751. p. 154. inter Jenſian. nr. 100. Epigramma optimae notae in Derxiam quendam Theſſalum, quem iter in Peloponneſum facientem latrones in ſylva adorti peremerant. — V. 2. Θαυμακίδαν. Vat. Jenſ. — V. 3. Μαλεαῖον. pro Μαλειαῖον, ni fallor. Sylva in promontorio Maleae. *Jenſ.* et *Berk.* Μαλεαῖναν. — V. 4. *Narra Thaumaciae civibus, te hic tumulum Derxiae, Lamponis filio, aggeſtum vidiſſe.* Sic haec accipi poſſunt, et ſic fere *Reiskius.* Fortaſſe tamen poëta hoc dicere voluit: Dic, te vidiſſe tumulum, quem Lampo filio ſuo Derxiae in ſylva Maleaea aggeſſit. Pater ipſe, in Laconia forte cum filio verſatus, eum a latronibus interfectum ſepeliviſſe videtur. — V. 5. quaedam Apogr. Δέξια exhibent. Δέρξια. *Berkel.*

*DCXLV.* Vat. C. p. 282. Edidit *Reisk.* nr. 709. p. 137. inter Jenſ. nr. 59. Εἰς Νικάνδρου τινὸς τέκνα ὁμοῦ θανόντα. „Scriptum in Codice ἀοῖς, quod mutanti Sal-

maſio auſcultare non debebam; genitivi flexus eſt doricus.“ *Br.* In Apogr. Gothano perſpicue ἀοῦς ſcriptum, nec aliter in aliis apogr. quae mihi videre contigit. — V. 2. ἄνυσε. confecit, abſumſit. — Αὐσιδίκας. Vat.

*DCXLVI.* Vat. C. p. 284. Εἰς Κλεόδικον, υἱὸν Νικασίδος. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 350. *Reisk.* in Anth. nr. 713. p. 139. inter jenſ. nr. 63. — V. 1. σελάνας δρόμοι. Nondum tibi luna tres annos impleverat. Poſt tres annos peractos coma detondebatur pueris tertio Apaturiorum die, hinc κουρεῶτις appellato. *Proclus* in Timae. Plat. p. 27. ἡ δὲ τρίτη κουρεῶτις· ἐν ταύτῃ γὰρ τοὺς κούρους ἐνέγραφον εἰς τοὺς φράτορας τριετεῖς καὶ τετραετεῖς ὄντας. quem locum excitat *Schneiderus* ad *Nicandri* Alex. v. 417. p. 212. — ¶. 288.] V. 3. Κλεόδικε. Apogr. Pauw. In marg. Κλεύδικε. ut Membr. — „Orvillius non male σὰν dedit, licet Cod. praeferat σήν. At v. 4. perperam εὐακτῷ pro αἰακτῷ, quod perſpicua praebet Codicis ſcriptura; ſed forte typothetae erratum eſt, ut v. 2. ἀνιεχεῦντο. In Cod. ſcriptum eſt στεφάνῳ. Salmaſius θανάτῳ repoſuit.“ *Br.* In Cod. perſpicue σὰν ſcriptum. In marg. ap. Guy. ἐπαιακτῷ vel ἐτ' αἰακτῷ notatur. Mox emendationem *Salmaſii* ἔβόα θανάτῳ pro ἔβόα στεφάνῳ, quae Cod. eſt lectio, *Cornel. de Pauw* in not. mſt. merito improbat, ipſe tamen reprehendendus in eo, quod membranarum lectionem de corollis interpretatur, quae puerorum puellarumque tumulis imponebantur. Tu lege emendatione longe certiſſima:

ἐπ' αἰακτῷ πόλλ' ἘΒΟΑΣΕ ΤΑΦΩι.

Hoc quomodo in ἔβόα στεφάνῳ abire potuerit, in oculos incurrit. Recte vero ἐβόασε. *Anacreon* Ep. LXXXI. πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῇ, ἀλλ' ἐβόησε πόλις. *Anyte* Ep. XIX. πολλάκι

τῷδ' ὀλοφυδνὰ κόρας ἐπὶ σάματι Κλεινὼ Μάτηρ ὠκυμόρου παῖδ' ἔβοασε φίλαν. *Gregor. Theol.* Ep. LXXXIII. in *Murator.* Anecd. p. 81. ἄλλοι δ' αὖ βοόωσι παρ' ἠρίον. *Ariſtides* Oratt. T. I. p. 76. ed. *Jebb.* οὐ μὴν ἀρκέσει σιωπῇ θρηνεῖν, οὐδ' ὅσον βοῶντας τοὔνομα. — V. 5. καὶ γενέτας περι ἐπ' ἀγνώτῳ. Sic Vat. C. Lacunam *Salmaſius* inter deſcribendum impleviſſe videtur. Omnia enim apographa, quae ex Salmaſiano fluxerunt, Περίκλειτος exhibent. — V. 6. ἀνοστοτάταν, epitheton ab homine ad rem translatum, quo nihil apud poëtas frequentius. Ipſe Cleodicus cum tenebricoſas illas regiones adiiſſet, *unde negant redire quenquam*, ipſius flos, quem nemo hominum ſpectaturus erat, ἄνοστος vocatur. Fingit autem poëta, puerum, immatura aetate exſtinctum, in Plutonis regno ad plenum adoleſcentiae florem perventurum eſſe. Similiter in Anth. Lat. IV. 122. p. 81. in puerum ſtatim poſt partum a Proſerpina raptum:

*Haec rapuit, paucos ut cum tu adoleveris annos,*
*Inter delicias te beet illa ſuas.*
*Creſce puer, tu creſce infans, infantule creſce.*

Suave phantasma, quod tamen offendit *Reiskium*, qui ἀγνωστοτάταν temere poſuit. Jam audi eum, illud inventum ſuum explicantem: „ἥβη ἀγνωστοτάτη eſt puerili in ſepulcro usque ad annos illos, in quibus, ſi vixiſſet, in pubertatem evaſiſſet, obhaeſio inter alios mortuos, quorum nemo meminit, nemo novit curatve reliquias."

*DCXLVII.* Vat. C. p. 320. ſq. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 677. p. 124. inter Jenſiana nr. 26. In Leucippum quendam, apiarium, qui lepores ſectando perierat. Elegans epigramma et antiquum. — V. 1. Νηϊάδες. *Goens*, qui hoc Epigr. edidit ad *Porphyr.* de Antro Nymph. Diſſ. II. p. XXIX. inter Nymphas et

apes neceſſitudinem quandam eſſe exiſtimat, quod illis melle ſacra ſolerent fieri. Dicendum potius, Nymphas haud ſecus ac Pana (vid. *Niciae* Ep. VI. *Diodor. Zon.* Ep. VI.) propterea, quod agreſtes ſunt deae, omni operi ruſtico praefuiſſe. In apes igitur poteſtatem habent; quare, Ariſtaeo, mellificationis inventori, ob Eurydicen infeſtae, apes necaverunt. Cyrene ap. *Virgil.* Georg. IV. 532. *hinc miſerabile Nymphae, Cum quibus illa choros lucis agitabat in altis, Exitium miſere apibus.* — ψυχρὰ βωαύλια. relicta et Leucippi morte afflicta; ſive, quod malim, *frigida rura*, quae paſtores per aeſtatem ſectari ſolent. Conf. inprimis *Virgil.* Georg. III. 324. ſqq. - V. 2. ὑπ' εἰαρ. λ. νισομένοις. Vat. C. Utrumque emendatum ap. *Jenſ.* et *Reisk.* — οἶμος εἰαρινή. agri vernantes et paſcua florentia, in quibus verſantur. — V. 3. ἀρτιπόδεσσι λαγωοῖς. ἀρσίποδες ἵπποι paſſim occurrunt ap. *Homer.* Ιλ. γ. 327. ψ. 475. — V. 5. οἱ νομέειν. *Reisk.* et *Goenſ.* In Ap. Voſſ. οἰκομέειν i. e. οἱ κομέειν, quod commendat *Pierſon.* ad *Moer.* p. 449. et *Schneider* in Peric. crit. p. 47. — In fin. vſ. apogr. Guy. et Ruhnk. vitioſe ἄχρις. in marg. ἄκρης. ὁ γείτων ἄκρης eſt montium et ſaltuum vicinus, ubi paſcua. *Corn. de Pauw* in not. mſt. Ἄκρης litera majuscula ſcribendum cenſebat, quod eſſet nomen urbis. — V. 6. παθοῦσι. Ap. Ruhnk. in marg. ποθοῦσι.

*DCXLVIII.* Vat. C. p. 324. *Reisk.* in Anth. nr. 777. p. 165. ex Jenſian. nr. 126. — V. 1. λῃστῆρος. Vat. *Reisk.* λῃσταῖον. margo ap. Guy.

*DCXLIX.* Vat. C. p. 241. Plan. p. 226. St. „Ultimum diſtichon a praecedentibus vulgo ſeparatur; ea in unum epigr. conjungit Cod. Jani Lascaris.“ *Br.* Sic in unum conjunctos hos verſus habuit *Marian. Acurſius* ad *Auſonium* Ep. XXXIV. nec aliter habetur in Ed. Flor. pr. In Aldina pr. autem ἀδέσποτον interpoſitum. In Vat. C. v. 5. 6. omittuntur l. c. ſed ſeparatim exhi-

bentur p. 253. cum lemmate: Εἴς τινα γυναῖκα σώφρονα καὶ μόνανδρον. Separata haec fuerunt jam *Auſonii* aetate, qui nonniſi duo priora diſticha vertit:

*Viginti atque novem genitrici Callicratene*
*Nullius ſexus mors mihi viſa fuit.*
*Sed centum et quinque explevi bene meſſibus annos,*
*In tremulum baculo non ſubeunte manum.*

V. 2. οὐδενὸς οὐδὲ μιῆς. Vat. C. οὐδενὸς οὐδεμιῆς. Plan. — V. 4. σκήπωνι. Vat. Plan. Eadem diverſitas paſſim obſervatur. Vid. ad *Leonid. Tar.* X. T. I. P. II. p. 71. *Ariſto* Ep. III. Ἀμπελὶς ἡ φιλάκρητος ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγοῦ Ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη. — V. 5. ἅδ' ἐγὼ ἁ. Vat. ἅδ' ἐγὼ ἡ. Plan. et vſ. ſq. ζώναν α. λυσαμένα. Vat. ζώναν α. λυσαμένη. Plan. — περίβωτος hoc loco in laudem accipiendum eſſe patet. V. *Thom. M.* v. διαβόητος. In malam partem plerumque reperiri notavit *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 65. — ὑπὸ πλακὶ τῇδε. *Apollonid.* Ep. XXVIII. ἄμφω δ' ὡς ἅμ' ἔναιον ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται. — μούνῳ. Haec laus paſſim in ſepulcralibus occurrit. Vide *Santen.* ad *Propert.* IV. El. XI. 36. p. 904. *Burm.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 127.

*DCL.* Vat. C. p. 253. Plan. p. 210. St. 306. W. In Amyntichum hortulanum et agricolam. — V. 3. πέπλον Vat. C. a pr. m. Superſcriptum γρ. πρέμνον, quod exhibet Planud. — V. 4. „Toup. in Addend. ad Theocrit. p. 406. legit κλήμασί σ' ἠγλάϊσε. Neceſſaria mihi non videtur pronominis additio, quod praecedenti verſu repetitur. Illud non habent codices, et eo minus reponendum, quod ſic frequenti recurſu ſibilantis literae verſus fieret aſperior," *Br.* De verbi ἀγλαΐζειν vi transitiva vid. ad *Theocriti* Ep. I. T. I. P. II. p. 191.

¶. 289.] *DCLI.* Vat. C. p. 255. Εἰς Φρόντωνα, υἱὸν Παλίττης· εὑρέθη δὲ ἐν Κυζίκῳ· τὸν δὲ ποιήσαντα οὐ γινώσκω·

ἐγράφη δὲ καὶ τοῦτο ὁμοίως παρὰ τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου, τοῦ Καμψι. ὅθεν αὐτὸ καὶ ὁ Κεφαλᾶς ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν ἔταξεν. Ex hac nota apparet, Conſtantinum Cephalam Anthologiam, quae ſub ejus nomine circumfertur, non ſolum ex *Meleagri*, *Stratonis*, *Philippi* et *Agathiae* Collectionibus, ſed etiam ex ſchedis *Gregorii* concinnaſſe. Habetur hoc Epigramma etiam in Plan. p. 211. St. 308. W. Juvenis Phronto, qui Jurisprudentiae operam dederat, in ipſo aetatis flore matri ereptus, vitae ſuae curſum enarrat. — V. 1. νηλεές, ὦ δαῖμον. Sic in inſcriptione mutila apud *Murator.* p. MDCCLXXVI. 3. quam fruſtra tentavit *Leichius* in Miſcell. Lipſ. Nov. T. I. p. 502. ſcriptum fuit νηλεέθυμε Χάρων, non ηλεο ου με, ut *Muratori* edidit. — τόδε φέγγος. eſt in Plan. καὶ φ. Vat. C. — V. 2. ἐτέων μέτρα. Vox μέτρον periphraſi inſervit. *Heſiod.* Ε. κ. Η. 436. βόε δ' ἐνναετήρω Ἥβης μέτρον ἔχοντε. *Homer.* Ιλ. λ. 225. αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον. Idem Οδ. ν. 101. ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται. — V. 5. ἤματι τῆλε. Vat. C. τῷδε ſuperſcriptum; quae peſſima emendatio obſtitit, quominus id, quod olim ſcriptum fuit, reperiretur. Saepe miratus ſum, neminem offendiſſe in verbis ἥ μ' ἔτεκ' ἤματι τῷδε, quae ſenſum non habent. Jam membranarum lectio: ΗΜΑΤΙ ΤΗΛΕ perſpicue docet, ſcriptum fuiſſe:

> ἥ μ' ἔτεκ', Ἥ Μ' ἈΤΙΤΗΛΕ, καὶ ἣ πολὺ μείζονα πατρός — —

*Homer.* Ιλ. ω. 59. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα. — πολὺ μείζονα πατρός. Similiter *Sophocl.* Electr. v. 530. ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σός, ὃν θρηνεῖς ἀεί, Τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη Θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ Λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ. — V. 9. Juri et eloquentiae operam Phronto dederat, ἐφ' ἁγνῶν ἡγεμονήων, *ſub ductu proborum magiſtrorum.*

Sic haec accipi poſſunt. Fortaſſe tamen ἡγεμονῆες ἁγνοὶ ſunt *incorrupti judices*, coram quibus Phronto cauſas agebat. Sic certe *Grotius*:

*Jamque apud eximias, et erat mihi dulce, Curules*
*Vox aliquam juri noſtra ferebat opem.*

ἐπὶ, *coram*, illuſtravit *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* XVI. 93. p. 153. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 721. — V. 10. ἐμπρεπέειν. Vat. C. — ἀμφὶ δικασπολίαις. Vat. — V. 11. ἀλλά μοι eſt ex membr. Vulgo μεν. In antiq. edd. με. — γενείων Vat. a man. ſec. κούριον a man. pr. Mater mea me barbam ponentem non vidit. Cf. Ep. DCCLIV. *Statius* II. Sylv. I. 52. in mortem Glauciae pueri: *O ubi venturae ſpes non longinqua juventae, Atque genis optatus honos? jurataque multum Barba tibi? Cuncta in cineres gravis intulit hora.* Facit huc inprimis *Apollonidae* Ep. VIII.

Ἡδὺ παρηϊάδων πρῶτον θέρος ἤματι τούτῳ
κείρεο, καὶ γενύων ἠΐθεους ἕλικας,
Γάϊε· σὸν δὲ πατὴρ χερὶ δέξεται εὐκτὸν Ἴουλον
Λεύκιος, αὐξομένου πουλὺν ἐς ἠέλιον.

ubi de feſto primae barbae monuimus T. II. P. I. p. 357. — V. 12. ἡλικίη ἐρατή. Vat. ἡλικίῃ ἐρατῇ. Plan. — V. 13. οὐχ ὑμέναιον ἄεισε. Cf. Ep. DCCIII. DCCLIV. Jocaſta de Polynicis nuptiis in peregrina terra contractis ap. *Eurip.* Phoen. v. 346. Ἐγὼ δ' οὔτε σοὶ πυρὸς ἀνῆψα φῶς Νόμιμον ἐν γάμοις, Ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ. ubi vide *Valcken.* hunc ritum illuſtrantem. *Muſaeus* v. 274.

ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀοιδός·

οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν·
οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ·
οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

— V. 13. τεκον. ſic Vat. C. Superſcriptum τέκος. — V. 17. Φρόντωνος ἐπὶ φροντίσιν. Agnoſce luſum in vocibus ſimilis ſoni, qualia multa apud veteres, in propriis praeſertim nominibus, quae omen habere videbantur. Ap. *Aeſchylum* in Agam. v. 1089. Ἀγυιεῦ τ' Ἀπόλλων ἐμός. Ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον. In eodem nomine ſimiliter luſit *Euripid.* in Phaëth. ap. *Macrob.* I. Sat. XVII. ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας. Ὅθεν σ' Ἀπόλλων ἐμφανῶν κλήζει βροτός. et *Ammian.* Ep. XXVII. Plura congeſſit *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. I. p. 370. et *Valckenar.* ad *Eurip.* Phoen. v. 639. p. 242. Adde *Soph.* in Ajace v. 430. αἶ, αἶ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ Καὶ τρίς.

*DCLII.* Vat. C. p. 255. In Plan. p. 210. St. 306. W. a praecedente Epigrammate perperam ſejunctum, cum in eundem Phrontonem ſit compoſitum. — V. 1. εὔνασον δάκρυ. *Homer.* Od. Δ. 758. τῆς δ' εὔνησε γόον. — V. 2. Sic ſe conſolatur Merope Euripidea ap. *Plutarch.* T. II. p. 110. D. τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν, Οὐδ' ἀνδρὸς ἐστερήμεθ'· ἀλλὰ μυρίαι Τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν ὡς ἐγὼ βίον. — V. 4. ἡδύστην. plurimae edd. vett. — ¶. 290.] V. 6. εἰς κοινὸν Ἀίδην. De Orco ſolemne. *Sophocl.* Aj. v. 1193. τὸν πολύκοινον Ἅιδαν. Idem in Electr. v. 136. ἐξ ἀίδα Παγκοίνου λίμνας.

*DCLIII.* Vat. C. p. 455. ſine lemmate. In Plan. p. 54. St. 78. W. *Lucillio* tribuitur. Aganax quidam loquitur, qui, cum vitam miſeriarum plenam aliquamdiu perpeſſus eſſet, voluntaria ſe morte fortunae telis ſubtraxit. Elegans Epigramma. — V. 1. ἡμάξευσα.

Ducta imago de auriga: *provexi hanc vitam.* Aliud hujus metaphorae exemplum non ſuccurrit. Longe frequentior certe imago de navigatione petita, de qua diximus ad *Pallad.* Ep. CIV. T. II. P. III. p. 249. — τριδύσηνος. Vat. τριδύστηνος. Plan. Pro ἀγάναξ in membr. ἄναξ habetur. Incertum, an *Planudes* deficientem ſyllabam recte ſuppleverit. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. ἀγήνωρ ſive ἀγάνωρ emendare conatus eſt. — V. 2. κἀβίοτον. Plan. κ' οὐ βίοτον. Vat. Βίος ἀβίωτος paſſim ap. poëtas. Attigit *Valcken.* ad *Eurip.* Hipp. v. 821. et *Alberti* ad *Heſych.* T. I. p. 18. Qui forma ἀβίοτος uſus ſit praeterea pro ἀβίωτος, neminem novi. Sed ut εὐβίοτος, ſic etiam ἀβίοτος frequentari potuit. Similem licentiam VV. DD. obſervarunt in *Orphei* Λιθ. Υποθ. v. 65. ubi ἀκρεβεια eſt pro ἀκρώρεια. Ἰόνιον poëtae dicunt, quod vulgo Ἰώνιον eſt. — V. 3. ἔτι χρ. Vat. — ἤλασα. Epigr. DCLXXIII. ἐς γὰρ ἄκρον Μούσης τε καὶ ἥβης ἧκον ἐλάσσας. *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 494. λέγεται δὲ ὁ Γοργίας ἐς ὀκτὼ καὶ ἑκατὸν ἐλάσας ἔτη. — λὰξ πατήσας ζωήν. *Leonid. Tar.* Ep. LXXIX. ἀπὸ ζωὴν ὁ παλαιὸς ὤσατο.

*DCLIV.* Vat. C. p. 367. Plan. p. 52. St. 75. W. In Cod. Medic. ap. *Bandin.* in Catal. p. 99. *Crinagorae* nomen adſcriptum. Color eſt, ut in loco vexato *Theocriti* Eid. XVIII. 29. πιείρᾳ μέγα λαῖον (ſic lege c. *Eichſtaedtio*) ἄτ' ἔδραμε κόσμος ἀρούρᾳ Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος, Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. quod expreſſit *Virgil.* V. Ecl. 32. *Vitis ut arboribus decori eſt, ut vitibus uvae, Ut gregibus tauri, ſegetes ut pinguibus arvis, Tu decus omne tuis.* — V. 1. πολυδένδρεος. Vat. C. — ἄστρα. *Liban.* Progym. T. IV. p. 959. στέφανος μὲν οὐρανῷ τὰ ἄστρα. — V. 2. τῇ πόλει. Vat. — χθὼν pro πόλις ap. poëtas non infrequens. Cf. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſm. 115. *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* in Judic. Vocal. p. 87.

*DCLV.* Vat. C. p. 254. Εἰς Κάσανδρον τὸν ὡραῖον ἐν Λαρίσσῃ κείμενον. μετεγράφη παρὰ Γρηγορίου τοῦ μακαρίτου διδασκάλου ἐξ αὐτοῦ τοῦ λάρνακος. Cf. ad Ep. DCLI. Plan. p. 192. St. 280. W. — V. 1. μή σύ γε. Poëta in Excerpt. Tragic. p. 923. θνητὰ χρὴ τὸν θνητόν, οὐκ ἀθάνατα τὸν θνητὸν φρονεῖν. quae *Mitſcherl.* comparavit ad Horatianum *Immortalia ne ſperes.* IV. Od. VII. 7. Opportunior eſt locus I. Od. IV. 15. *Vitae ſumma brevis ſpem nos vetat incboare longam. Metrodorus* ap. *Stobae.* in Flor. XVII. p. 334. ed. *Schow.* Ἑτοιμάζονταί τινες διὰ βίου τὰ πρὸς τὸν βίον, οἷον βιωσόμενοι μετὰ τὸ λεγόμενον ζῆν, οὐ συνορῶντες, ὡς πᾶσιν ἡμῖν θανάσιμον ἐγκέχυται τὸ τῆς γενέσεως φάρμακον. Sic hic locus ſcribendus, revocato οἷον, quod praecedentes ſyllabae abſorpſerant. Similiter comparandi particula periit ap. *Heliodorum* L. IV. 4. p. 217. ed. Bip. τὸ βλέμμα ὅλον εἰς τὴν Χαρίκλειαν τείνας, ἅτε βέλος ἐπὶ σκοπὸν ἐφέρετο. *Oppian.* Hal. II. 535. διὰ γὰρ, βέλος ὥστε, θάλασσαν Ἵπτανται.

*DCLVI.* Vat. C. p. 254. Plan. p. 192. St. 280. W. „Hoc cum praecedente continuatur in membranis. Duo diverſa ſunt carmina, quae veriſimile eſt eodem cippo inſculpta fuiſſe.“ *Br.* — V. 1. τίς λίθος. *Ovid.* XIII. Met. 48. *Qui nunc, ut memorans, ſilveſtribus abditus antris Saxa movet gemitu.* Anth. Lat. T. II. p. 8. *Me deſolatum, me deſertum, ac ſpoliatum Clamarem, largis ſaxa movens lacrymis. Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς συναυλίαν. — V. 3. νηλειής. Ep. DCLI. — V. 4. εἴκοσιν ἕξ. Vat. — ἡλικίην, ἔχοντα ſc. Sive potius accuſativus pendet ab omiſſo κατά, quae ellipſis in temporis notatione ſatis obvia.

¶. 291.] *DCLVII.* Vat. C. p. 253. Plan. p. 196. St. 285. W. — V. 1. Δὶς δύ'. Flor. pr. Ald. 1. — ἀδελφοὺς Ald. 2. — V. 2. γενεῆς. Vat. Plan. forma ionica et poëtica, quam ut clar. editor cum γενετῆς commutaret,

cauſa idonea non erat. — Comparavit hoc diſtichon *Burmannus* in Append. Anth. Lat. T. II. p. 683. cum Epigr. L. IV. 77.

*Una dies animo ſimiles vultuque gemellos,*
*Una tuo fecit funere diſſimiles.*

Simile quoque Epigr. in fratres L. IV. 2. p. 2.

*Urna brevis geminum quamvis tenet iſta cadaver,*
*Attamen in coelo ſpiritus unus adeſt.*
*Viximus unanimes Luciusque et Flavius: idem*
*Senſus, amor, ſtudium, vita duobus erat.*

*DCLVIII.* Vat. C. p. 315. ſq. Plan. p. 232. St. 336. W. Callicratea, ſanctiſſima mulier, ſe pro Zenone marito ultro morti obtulit. Hiſtoria ignota, nec, quis ille Zeno fuerit, conſtat. Eum conjugis devotione ex imminente vitae periculo ſervatum eſſe ex his ipſis verſibus colligi poteſt. Paulo diverſo ſenſu Pomptilla pro marito obiiſſe dicitur in Anth. Lat. T. II. p. 61. *Languentem triſtis dum flet Pomptilla maritum, Voluit pro vita conjugis ipſa mori. Protinus in placidam delabi viſa quietem Occidit.* — V. 1. Ἀλκιστις. Vat. C. Alceſtidis exemplum laudare ſolent poëtae, quam *dilecti fatis impenſam mariti* dicit *Claudian.* XXVI. 439. et XXIX. 12. *conſorte redemto Caſta maritali ſucceſſit Theſſala fato. Statius* III. Sylv. III. 192. *Ergo et Theſſalici conjux penſare mariti Funus, et immitem potuit Styga vincere ſupplex Thracius.* Idem L. V. 3. 271. in loco ſimillimo:

*Si chelyn Odryſiam pigro transmiſit Averno*
*Cauſa minor; ſi Theſſalidis Admetus in ulnis,*
*Si Stygia unda retro Phylaceïda rettulit umbram.*

Sic hic locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt, emendandus videbatur. νέη Ἄλκηστις. quae veterem illam generoſa pro conjuge morte imitabatur. Vide ad *Meleagr.* Ep. VIII. T. I. P. I. p. 24. — V. 2. τὸν μοῦνον. Vide ad Ep. DCXLIX. 6. — „ἐνὶ στέρνοισιν ἐδέγμην. Sic Vat. membr. et optimus Planudeae Codd.“ *Br.* Vulgo ἐνὶ στέρνοις ἐδεδέγμην.

*DCLIX.* Vat. C. p. 284. Plan. p. 221. St. 321. W. In puerum, immatura morte exſtinctum. — V. 1. „ἀλλιτάνευτε. Hoc praetuli e membranis; vulgo ἀλιτάνευτε. Conf. quae notavi ad Crinagorae Ep. XLII. In Planudea τίπτε τοιοῦτον. Cod. τοιοῦτο, male conjunctis vocabulis. τίπτε τοι Κάλλαισχρον οὕτω νήπιον ζωᾶς ὀρφάνισας.“ *Br.* ἄτροπε. *Themiſtius* Or. XXXII. p. 356. B. Μοῖραι καὶ τὰ ἄλυτα αὐτῶν καὶ ἀμετάστροφα νήματα. *Phurnutus* de Nat. Deor. c. XIII. de Parcis: Ἄτροπος δὲ ἡ τρίτη (ὠνόμασται) διὰ τὸ ἀτρέπτως ἔχειν τὰ κατ' αὐτὴν διατεταγμένα. *Maxim. Tyr.* XI. p. 199. τοῦτο χρῆμα ἡ εἱμαρμένη – ἄτρεπτον καὶ ἐπικεκλωσμένον. Μοῖραι ἀμετάτροποι ſunt ap. *Orpheum* Hymn. LVIII. — V. 2. ὀρφάνισας. Vat. — V. 3. ἐν δώμασι Φερσεφονείοις. Vat. „μὰν habet optimus Planudeae codd. quod etiam praebent membranae, in quibus περσεφονείοις.“ *Br.* Vulgo ἔσται μὲν – Φερσεφονείας. — V. 4. παίγνιον. Anthol. Lat. T. II. p. 81. Ep. CXXII. 13.

*Aſt, puto, non rapuit te mors, ſed filia magni*
*Cara Jovis, Stygio nupta puella Jovi.*
*Haec rapuit, paucos ut cum adoleveris annos*
*Inter delicias te beet illa ſuas.*

*Auſonius* Epitaph. Glauciae XXXIII.

*Sed neque functorum ſocius miſcebere vulgo:*
*Nec metues Stygios flebilis umbra lacus.*
*Verum aut Perſephonae Cinyreius ibis Adonis,*
*Aut Jovis Elyſii tu catamitus eris.*

Plura hujus generis congeſſit *Burmannus* ad Anth. Lat. T. II. p. 221. ſqq. — οἶκοι. In Vat. C. a pr. man. οἶκει. In Inſcriptione ap. *Gruterum* p. MCXXXVII. 4. non legendum, ut ille putabat: καλλείψαντ' οἶκοι Δημητρείαν πολύδακρυν. ſed ſecundum ductus literarum in marmore: καλλείψαντ' ἄλοχον Δ.

*DCLX.* Vat. C. p. 239. Εἰς Πατροφίλαν ἑταῖραν Βυζαντίαν. Plan. p. 226. St. 329. W. *Pauli Silentiarii* ingenium refert; certe auctorem habet illius aetatis et diſciplinae. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in μύσαντος. T. II. p. 590. Idem in λαμυρόν. T. II. p. 415. v. 3. et 4. ſic profert mutilos: ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ προπόσεις. — ἀκμαία πρὸς ἔρωτα. *Diogen. Laërt.* V. 65. βαρὺ γὰρ φορτίον πατρὶ κόρη, διὰ σπάνιν προικὸς ἐκτρέχουσα τὸν ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας καιρόν. παρθένοι γάμων ὡραῖαι eſt ap. *Herodot.* I. 93. 76. et inde crebro. Vide *Pierſon.* ad *Moer.* p. 426. Nihil inter ſe differunt locutiones, ἐν ὥρᾳ γάμων, ὡραία γάμων, ἐν ἀκμῇ γάμων et πρὸς γάμους ἀκμαία. Τὸ ὥριον τῆς ἀκμῆς junctim multi, interque eos *Heliodorus* in loco depravato L. X. 9. p. 350. ed. Bip. τῶν δὲ ἄλλων ἀγασθέντες, καὶ πλέον ὅτι κάλλος οὕτως ὑπὲρ ἄνθρωπον, καὶ τὸ ὥριον τῆς ἀκμῆς ἄθικτον ἐγείρει, καὶ ἔχειν ἀνεδείκνυτο σωφροσύνῃ πλέον τῇ ὥρᾳ κοσμούμενον. Ineptum illud ἐγείρει, quod leniſſima mutatione tollendum: καὶ τὸ ὥριον τῆς ἀκμῆς ἄθικτον ἐτήρει. *Xenoph. Epheſ.* L. II. 9. προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ καὶ ἱκετεύει κατοικτεῖραι καὶ τηρῆσαι ἁγνήν. Ibid. L. V. p. 91. τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεούς, ἦ μὴν τηρήσειν γάμων ἁγνήν. ut vere hunc locum emendavit *Markland* ad *Max. Tyr.* Diſſ. XXXV. 2. p. 167. ed. *Reisk. Schol. Apollon. Rhod.* L. I. 773. τῶν μὲν μιγῆναι αὐτῇ θελόντων, τῆς δὲ τὴν παρθενίαν τηρῆσαι. — V. 3. laudat *Suidas* in κωτίλη. T. II. p. 367. φίλτρα κωτίλα eſſe puto τὰ φίλτρα λαλιᾶς, *gratae et jucundae loquacitatis illecebrae.* — V. 4. λαμυραὶ προπόσεις, *protervae.* Sic λαμυρὰ ὄμματα de protervis ap. *Meleagr.* Ep. L. LXXVI.

— V. 5. 6. excitat *Suidas* in Ἅιδης. T. I. p. 51. et in δυσκλινῆτε. T. I. p. 635. Ex hoc Epigr. *Burmannus* expreſſos putat verſus Anth. Lat. IV. CXXXIV. p. 87.

> *Quae, dum vita fuit, Superos ipſumque Tonantem*
> *Torſerat, inferno nunc movet arma Jovi.*

*DCLXI.* Vat. Cod. p. 313. Εἰς Ἀμαζονίδα τὴν θαυμασίαν γυναῖκα, ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ἐν Θεσσαλονίκῃ Plan. p. 231. St. 336. W. — V. 2. οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον. *Hyperides* ap. *Stobae.* CXXIII. p 616. 4. ὅμως δὲ χρὴ θαῤῥεῖν — καὶ μεμνῆσθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς, ἧς καταλελοίπασιν. οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασι. — V. 3 λῆγε γόων. *Propert.* IV. El. XI. 1. *Deſine, Paule, meum lacrymis urgere ſepulcrum.* *Statius* V. Sylv. 1. 17. *Pars animae victura meae, cui linquere poſſem O utinam, quos dura mihi rapit Atropos annos! Parce precor, lacrymis, ſaevo nec concute planctu Pectora, nec crucia fugientem conjugis umbram.* — V. 4. μνήμων Vat. C. a pr m.

¶. 292.] *DCLXII.* Leguntur hi verſus ſubſcripti anaglypho pueri, equo inſidentis. Emendavit eos *Baſtritius* in Prolegg. ad Bellor. de Monim. Vet. Rom. in Theſ. Gron. T. XII. *Praef.* cujus lectiones ſequitur *Brunckius.* *Fabrett.* p. 193. *Bonada* II. p. 542. — V. 2. ἀποπτάμενον. Marm. — V. 4. δίσσης. *Fabr.* — σύνοδος, interlunium, pro menſis ſpatio paſſim obvium. Puer decem fuit menſium, cum obiret. Tam tenerae aetatis puerum equo inſidentem eſſe fictum, mireris fortaſſe; at pater eum uni Dioscurorum ſimilem repraeſentari voluit. — V. 5. „Non placet ἔφυσεν, quod ſic neutraliter uſurpari non ſolet; mallem οἷός περ ἔφυ ποτ' Ἴακχος." *Br.* — V. 6. In Anal. cl. Editor Ἀλκείδης edi-

derat. In Lectt. p. 291. Ἀλκείδης correxit. Vide not. ad *Apollonid.* Ep. III. Similibus comparationibus utitur *Ariſtides* T. I. p. 79. 3. ed. *Jebb.*

*DCLXIII.* Vat. C. p. 254. Plan. p. 232. St. 337. W. „Lemma in membr. Εἰς Ἀμμίαν παρὰ Νικομάχου τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς θυγατρὸς Διώνης. εἰς Ἀδριανοῦς ἐν Φρυγίᾳ. Ultimis his verbis ſignificatur, ubi extiterit monumentum, cui inſculptum hoc epigr. ſed incomperti mihi ſunt Adriani in Phrygia.“ *Br.* Depravatum in lemmate urbis nomen fortaſſe in Ἀζανοῦς mutandum. — V. 1. „Vulgo καταχθονίοις μετὰ δαίμοσιν. In duobus Planudeae Codd. δαίμονος, [ſic Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. Aſc.] quorum in altero, qui fuit Ja. Lascaris, correctum καταχθονίης μετὰ δαίμονας. Scribere debuit καταχθονίους.“ *Br.* Etiam in Vat. C. καταχθονίοις μετὰ δαίμοσιν, quae lectio ob membran. auctoritatem et poëtarum uſum revocari debet. *Apollon.* Lex. Homer. p. 454. μετὰ ἀντὶ τῆς ἐν· ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι (Ιλ. ο. 96.) καὶ· μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη. (Ιλ. δ. 2.)

*DCLXIV.* Vat. C. p. 255. ſq. Εἰς πλουσιωτάτην γυναῖκα καὶ σώφρονα ἐν Μεγάροις. Plan. p. 232. St. 337. W. — V. 1. Pro κύδιστε *Ruhnkenius* in not. ad *Hermeſian.* 28. p. 290. κήδεστε corrigit. *Heſych.* κήδεστοι. φίλτατοι. φροντιστικώτατοι. ἀναγκαιότατοι. — V. 3. τίς εἶ, πόθεν. Vulgo. — V. 4. γενεῆς λ. Vat. „Membr. ἐν μεγάροις, ubi Planudea inepte ἐν Μερόποις.“ *Br.* Haec, quam *Planudes* probavit, lectio ſuperſcripta noſtrae in Vat. C. — V. 5. „πάντα οἱ. Sic omnino ſcribendum, non πάντα γάρ. ἦν ἰδέσθαι ἐν οἷ πάντα, ὅσσα φέρει βροτοῖσι κλέος.“ *Br.* γὰρ Vat. Plan. — V. 6. „Peſſime editum erat εὐγενίην ἐρατήν, tanquam ſi generis nobilitas eas animi et corporis dotes conferret, quae mulierem amabilem faciunt. De ionicis ſubſtantivis in υς dixi jam ſupra, de quibus videndi docti ad Heſychium interpretes v. ἀποδαστύς. Pleraque hujus formae nomina a lexicographis omiſſa.“ *Br.*

Vide eundem ad *Euripid.* Hippol. 228. et ad *Apollon. Rhod.* I. 515. — V. 7. „Scripſi δ' ἄρ. pro vitioſo γάρ. Particulae ratiocinativae hìc locus non eſt." *Br.* οὐρανίους γάρ. Vat. — V. 8. σῶμ' ἀποδυσαμένη. *Gregor. Theol.* Ep. LXXXVI. in *Murat.* Anecd. p. 85.

ἥλατ' ἐπουρανίην εἰς ἄντυγα, ὡς ποθέεσκεν,
τρὶς μάκαρ ἐν νηῷ σῶμ' ἀποδυσαμένη.

Corpus animae, ut veſtimentum, circumdatum eſſe Platonicorum eſt ſententia. *Plato* in Gorgia p. 523. C. πολλοὶ ψυχὰς πονηρὰς ἔχοντες, ἠμφιεσμένοι εἰσὶ σώματά τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλούτους. — οἱ οὖν δικασταὶ ὑπό τε τούτων ἐκπλήττονται, καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι. — ἔπειτα γυμνοὺς κριτέον ἁπάντων τούτων. Huic phantasmati ſuperſtructus Dialogus *Luciani* T. II. p. 155. ed. Bip. *Artemidor.* Onir. IV. 32. ὥσπερ γὰρ αὐτῷ τὸ ἱμάτιον, οὕτω καὶ τῇ ψυχῇ αὐτὸ τὸ σῶμα περιέκειτο. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 259. χιτών γε τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ, ὃ ἠμφίεσται. Hoc involucrum anima deponens ἀποδύσασθαι, ἀπογυμνωθῆναι dicitur. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XIII. 5. ἡ μὲν οὖν ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ διαπεπονημένη καὶ ἠσκημένη ἀμέλει, καὶ ὡς τάχιστα ἐφίεται γυμνωθῆναι. ubi vide *Marklandum.* Cf. *Fragm. Plutarchi* ap. *Stobae.* CXIX. p. 603. 29.

*DCLXV.* Vat. Cod. p. 256. cum lemmate: Εἰς Νικόπολιν γυναῖκα Μαραθ. Εὑρέθη ἐν Θεσσαλονίκῃ. Plan. p. 233. St. 337. W. — V. 1. Μαραθῶνος vulgo. Noſtrum eſt in membranis. Pro viri nomine habuit clar. Editor, qui an alia hujus formae exempla in promptu habuerit, ignoro equidem. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. Μαραθὼν ἐξεθήκατο notavit; et *Ruhnken.* qui hoc diſtichon excitavit ad *Hermeſian.* Eleg. v. 43. p. 292. legit: Μαραθὼν ἀνεθήκατο, nihil tamen de emendatione

monens. Hoc et vulgatae et membranarum lectioni praeferendum. — V. 2. „ὀμβρήσας. Sic praeter Vat. membr. habet etiam optimus Planudeae Codicum. Vulgo male ὀμβρίσας. Mallem non una ex cauſa δάκρυσιν ὀμβρήσας.“ *Br.* Raro in δάκρυον prima ſyllaba corripitur. ὀμβρήσας. *Apollonid.* Ep. XXX. πατρὸς δ᾽ ὄμματα λυγρὰ κατομβρηθέντα γόοισιν Ὤλετο. — V. 3. τί γὰρ πλέον ἀνέρι κήδευς. Vir, conjuge defuncta, ſolus in terra relictus, nil habet praeter luctum, quod eum juvare poſſit.

¶. 293.] *DCLXVI.* Vat. Cod. p. 256. Plan. p. 242. St. 352. W. In Archiam venatorem, in ipſo aeratis flore exſtinctum. — V. 1. Λιθίν᾽ ἀγώ. Vat. C. — V. 2. ἕστηκα στάλα μν. κυνηγεσίης. Plan. κυνηγεσίης. Vat. in reliquis dorismum ſervans. — V. 3. σῆμα. Vulgo. σημα. Vat. — V. 4. δίκτυ᾽ ὑπὲρ σταλίκων. Haec optime explicat *Pollux* V. 31. στάλικες δὲ καὶ σχαλίδες καὶ σχαλιδώματα ξύλα ὀρθά, ἐξ ἄκρου διττά, ἱστάμενα μὲν κατὰ τῆς γῆς, τοῖς δὲ δίκροις ἀνέχοντα τοὺς τῶν δικτύων βρόχους τε καὶ περιδρόμους. — V. 6. εἰκοσέτης. Vulgo.

*DCLXVII.* Vat. Cod. p. 293. Plan. p. 242. St. 352. W. Optimae notae Epigramma, ut et praecedens. — V. 1. κόρων ὀβολόν. Vat. C. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. κορωνόβλον. Aſcenſ. κορωνοβόλον fundae genus fuiſſe videtur, primitus in cornices inſtructae, unde nomen accepit. Deinde aliis quoque avium generibus petendis adhibitum, prima appellatione conſervata. Hoc in multis ejusmodi inſtrumentis uſu venit. Non igitur audiendus *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. 2. p. 160. — λιμηρὸν ὄργανον. inſtrumentum, quo quis aegre famem depellit. *Theocrit.* Eid. X. 57. λιμηρὸν ἔρωτα appellat amorem, quo quis non ſatiatur, ſed, neglecto opere ruſtico, fame perit. — V. 2. χίνας. Vat. C. χῆνας. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. χέας; Aſcenſ. κίχλας Ald. 3.

quod etiam in Schol. Wechel. notatum. Hoc ſequitur *Grotius*: *Quae necis in turdos machina certa fuit.* χένας legendum eſſe monuit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — V. 3. παρεστίχων δ. δ. οἶος ἐκεῖνος. Vat. „Vulgo legitur οἶος ἐκεῖνος ſine ſenſu.“ *Br.* ἐκείνας emendavit *Joſ. Scaliger* et *Salmaſius* in not. mſt. Vereor ut recte. Vitium potius in οἶος latere exiſtimem. Fortaſſe legendum et diſtinguendum:

Εἶχε κορωνοβόλον, πενίης λιμηρὸν Ἀρίστων
ὄργανον, ᾧ πτηνὰς ἠκροβόλιζε χένας.
ἦκα παρεστείχων δολίην ὁδὸν οἶδεν ἐκεῖνος
ψεύσασθαι λοξοῖς ὄμμασι φερβομένας.

Idem in mentem veniſſe dixeris ſummo *Grotio*, qui ſic vertit:

*Eſuriens arcum nil praeter habebat Ariſton,*
*Quae necis in turdos machina certa fuit.*
*Sic lento ſe ferre gradu, ſic lima tuente*
*Lumine paſcentes fallere* n o r a t *aves.*

V. 5. „τὸ δέ οἱ. Stephani operae δὲ omiſerunt, quod Wechelianae curatori reponere nefas fuiſſet.“ *Br.* δὲ omiſſum in Aſcens., unde Stephaniana expreſſa. — ἤχου. Vat. C. Eleganter dictum ὀρφανὸς ἤχου, ſtrepitu caſſum, nullum amplius edens ſtrepitum. — V. 6. ἡ δ' ἄγρη. anſeres, olim Ariſtonis praeda.

*DCLXVIII* Vat. C. p. 254. Plan. p. 242. St. 353. W. In membr. lemma: Εἰς Μυρτάδα τὴν μέθυσον ἐν πίθῳ ταφεῖσαν. Vulgo mulieris nomen Μορτάδα ſcriptum. — V. 1. παρὰ ληνοῖς. Ex ipſo torculari muſtum petebat; ſimilis vinoſae illi Ampelidi ap. *Ariſtonem* Ep. III. quae λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἐπὶ ληνοῦ Πῶμα γλυκὺ, κλο-

πίμην πλησαμένη κύλικα. Ejusdem defunctae tumulo impoſitus lacus, ſi recte ibi emendavimus:

> Εὐτέρπη δ' ἐπὶ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῆμα
> λῆνόν, εὐοινηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

ubi plura notavimus ejusdem generis T. II. P. II. p. 261. et ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. T. I. P. II. p. 141. — V. 2. σπασαμένην. Vat. C. et Steph. Antiquiores edd. σπασσαμένην. — *Propertius* L. IV. El. V. 1. 2. *Terra tuum ſpinis obducat, lena, ſepulcrum, Et tua, quod non vis, ſentiat umbra ſitim.* — V. 3. μοι in Vat. a man. ſec. με a m. pr. — V. 4. σύμβολον εὐφροσύνης. *Macedon.* Ep. XXI. αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας· ἄγχι δὲ ληνὸς Ἀντὶ πίθου, λιπαρῆς ἔνδιον εὐφροσύνης.

*DCLXIX.* Vat. Cod. p. 285. ἀδέσποτον. In Plan. p. 255. St. 369. W. *Athenodoro* tribuitur. „Ἐν πόντῳ σῷ δᾶμις. Non prava eſt haec lectio, ſed auctoritate caret. Male in Planudea p. 369. Σώδαμις. Vat. membr. Σώδαμος, et in lemmate, ἀδέσποτον εἰς Σώδαμον τὸν Κρῆτα. Reponendum itaque hoc nomen. V. 2. vulgo legitur δίκτυα, καὶ τὸ σὸν ἦν κεῖνο σύνηθες ὕδωρ, ubi deeſt pronomen relativum, quod ſenſus omnino requirit; at integritati ſuae reſtitui poterat hoc diſtichon multo minori mutatione, ſcribendo v. 1. ᾧ pro ὦ. Sic totum legendum eſt:

> Ἐν πόντῳ Σώδαμος ὁ Κρὴς θάνεν, ᾧ, φίλε Νηρεῦ,
> δίκτυα καὶ τὸ σὸν ἦν κεῖνο σύνηθες ὕδωρ.“

*Br.* σῷ δᾶμις aſſumtum ex conjectura *Huetii* p. 24. *Munkerus* ad *Anton. Liberal.* Metam. c. XLI. p. 279. dativum deſiderans κείνῳ tentabat, longas vocales interdum ante conſonantes reperiri correptas affirmans. At poſt palmariam *Brunckii* emendationem ad hanc ſacram

anchoram confugere nihil opus. — Pro Νηρεῦ Vat. C. Νιρεῦ praebet. — V. 3. ἰχθυβολεῦς. Vat. C. ἰχθυβολεύς. Plan. Hoc cur immutatum ſit, non exputo. Tuetur formam ἰχθυβολεὺς *Heſychius*, *Callimach.* H. in Del. v. 15. *Leonidas Tar.* Ep. XCIII. et alii. — V. 4. οὐδὲ διακρ. Vat. C. Mare dum tempeſtatibus furit, nihil discriminis ponit inter ea, quae infeſtat, et ne piſcatoribus quidem parcit.

¶. 294.] *DCLXX.* Vat. C. p. 248. Plan. p. 246. St. 357. W. Naufragus, ne in cippo ei remos et roſtra pingant, deprecatur. — V. 1. ἐρετμὰ καὶ ἔμβολα. Talibus nautarum tumuli inſtrui ſolebant, ut omnino inſtrumenta artis, quam quis vivens exercuerat, tumulis affingebantur. — Caeterum parum eleganter poëta: τῷδ' ἐπὶ τύμβῳ et αἰὲν ἐπὶ σποδιῇ. Fortaſſe tamen initium pentametri corruptelam traxit. — V. 3. ναυηγοῖο τὸ μν. Vulgo. Noſtrum eſt in membr. τί τῆς ἐνὶ κ. Plan. recte. Elegantiores ſic numeri. — V. 4. ἀνὰ μνῆσαι. Vat.

*DCLXXI.* Vat. C. p. 293. Plan. p. 250. St. 363. W. In Theogenem quendam, cujus navem in Libyco mari gruum caterva, quae ſe in eam demiſerat, depreſſit. Hinc poëta omnem navigationem vitandam eſſe docet, cum in ſumma ſecuritate res maxime inopinata naufragio occaſionem dare poſſit. — De coturnicibus *Plinius* H. N. X. 33. p. 557. *Advolant et hae ſimili modo non ſine periculo navigantium, cum appropinquavere terris. Quippe velis ſaepe incidunt, et hoc ſemper noctu, merguntque navigia.* Idem L. XXXII. 6. p. 574. *Idem* (Trebius Niger) *loligines evolare ex aqua tradit, tanta multitudine, ut navigia demergant.* Haec loca *Schneidero* debeo V. Cl. — V. 1. ἀρνήσαιτο. Vat. C. — V. 4. νέφος γεράνων. *Antip. Sidon.* Ep. LXXVIII. πόλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος.

*DCLXXII.* Vat. C. p. 257. Plan. p. 253. St. 367. W.

*DCLXXIII.* Vat. C. p. 295. cum lemmate: Εἰς Ῥουφῖνον τὸν υἱὸν Αἰθερίου τὸν σοφώτατον· εὑρέθη δὲ ἐν Προύσῃ. Plan. p. 258. St. 372. W. In Cod. Jani Lascaris ap. Iriarten *Callimacho* tribuitur, cujus diſtichon praecedit in Planudea. — V. 1. νεότητος ὀπώρην. Mors mihi juventutis meae eripuit fructus. — V. 2. παππαίῳ. Vat. C. — V. 4. ἀγαθῆς. *Grotius* pro nomine matris habuit: *Filius Aetherii Rufinus nomine, matre Ex Agatha.* Tum ſcribendum, accentu retracto, Ἀγάθης. — V. 5. ἥβης ἄνθος. Vulgo. ἦκον membr. praebuerunt. — ἐλάσσας. vide Ep. DCLIII. Egregios in literis profectus feceram et ad florem juventutis perveneram; ſed fruſtra; Orco doctus, Orco floridus juventâ fui. — V. 8. Vulgo ζώων. Noſtrum e membr. aſſumtum. Nam certe aut patrem habes inter vivos aut filium.

*DCLXXIV.* Vat. C. p. 251. Plan. p. 262. St. 377. W. In ſponſum ſponſamque, in ipſis nuptiis cubiculi ruina oppreſſos. Hunc caſum cum multis ſimilibus comparavit *Hieronym. Magius* in Miſcell. L. III. 4. (*Gruter.* Theſaur. crit. T. II. p. 1368.) — V. 1. ηοὐκ ἄρα τοῦτο. Hoc dedi e clariſſimi Reiskii emendatione, cujus ratio manifeſta eſt. " *Br.* Vulgo αἶ, αἶ τ. nec aliter membranae Vat. Senſus Reiskianae emendationis manifeſtus eſt: Non haec, ut videri poſſit, ſumma eſt calamitas, ubi ſponſi ſponſaeve lugetur obitus; majus quiddam eſt, cum utrique lugendi ſunt. Non malus hic ſenſus; at mihi poëta hunc potius efficere voluiſſe videtur: Quamvis triſtiſſimum videri ſolet, ſi aut ſponſus aut ſponſa moriuntur, longe tamen iſtud infortunium ſuperatur illo, quo et ſponſus et ſponſa ſimul interemti ſunt. Hic ſenſus ut emergat, ſcribendum ſuſpicor, minima mutatione:

Ἦ δὴ τοῦτο κάκιστον, ὅταν κλαίωσι θανόντα
νυμφίον ἢ νύμφην· ἡνίκα δ᾽ ἀμφοτέρους

*Εὔπολιν ὡς ἀγαθήν τε Λυκαίνιον, ὧν ὑμέναιον*
*ἔσβεσεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεσὼν θάλαμος,*
*οὐκ ἄλλῳ τόδε κῆδος ἰσόῤῥοπον.*

Sic, ut nos, ſententiam per quatuor verſus continuavit *Grotius*, qui totum carmen ſic reddidit:

*Cum faciunt ſponſi vel ſponſae funera luctum,*
*Triſte, ſed haec pariter cum coïere mala,*
*Nunc velut Eupolidis foedus pulchraeque Lycaeni*
*Exſtinxit prima nocte cubile cadens,*
*Par tali nullus dolor eſt. tibi Nicia natus*
*Materia eſt luctus, Eudice nata tibi.*

Hunc ſententiarum nexum non impediri ſuperlativo κάκιστον, qui ingens quidem malum, ſed quo majus quoddam non excludatur, ſignificat, ſponte apparet. — ¶. 295.] V. 3. „Vulgo γλυκέριον contra metrum. Planudeae optimus Cod. γλυκαίριον, vere membranae Λυκαίνιον." *Br.* ὑμέναιος ſupra correctum in Vat. C. — V. 4. ἔσβη ἐν πρ. Vat. C. — V. 5. „Vulgo inepte οὐ καλῶς τόδε κῆδος ἰσόῤῥοπον. In membr. οὐκ ἄλλος, unde recte ſcripſi οὐκ ἄλλῳ. — ᾧ σύ, i. e. ἐν ᾧ vel δι' ὅ. Male vulgo ὡς σύ. Membranae et Planudeae optimus ὡς ὁ μέν." *Br.* Optimam cl. editoris emendationem occupavit *Grotius*: *Par tali nullus dolor eſt.* — ἰσόῤῥοπον. i. e. ἴσον. *Euripid.* Suppl. v. 706. ἦν δ' ἀγὼν ἰσόῤῥοπος. *Max. Tyr.* Diſſ. IV. I. p. 48. Φιλοσοφία δέ, ἐπειδὰν αὐτῆς εὐπορώτατα ἔχῃ, τότε μάλιστα ἐμπίμπλαται λόγων ἀντιστασίων καὶ ἰσοῤῥόπων. i. e. ἴσων. *de quibus in utramque partem ſtatui poſſe videtur.* Vera vocis ſignificatio et etymologia optime apparet ex *Luciani* Amor. §. 4. T. V. p. 260. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι. Eodem ſenſu ἰσοστάσιος uſurpatur et ἀντιστάσιος. — In vſ. exitu ὡς ὁ μὲν Vat. Ed.

Ald. 1. 2. 3. — V. 6. „Νῖκι. Sic omnino ſcribendum, quod ex eo patet, quod codd. omnes bonae notae habeant σὺ δ' ἔκλαυσας εὔδικε. Variant autem in priori nomine, quod in aliis νικία, in aliis νικίας. Inconcinna vulgata lectio νικία σὺ κλαύσας δ' εὔδικε." *Br.* Νικία σὺ δ' ἔκλ. Var. Νικίας σὺ τ' ἔκλ. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. Νικία σὺ κλ. Aſcenſ. et hinc Steph. Νῖκι legendum eſſe, jam *Joſ Scaliger* notavit in not. mſt.

*DCLXXV.* Vat. C. p. 259. Plan. p. 286.ᵃ St. 414. W. — V. 1. τὸ δ' ἔμπαλιν. Sic crebro in Epitaphiis. *Gruter* Inſcr. p D XCV. *Marcia Meroë Mater infeliciſſima Filiis ſuis dulciſſimis fecit, quod vos decebat mihi feciſſe Matri Sic invida ſata dederunt.* ut haec emendavit *Burmannus* ad Anthol. Lat. T. II. p. 166. ubi haec habentur Nr. CCXIX. in Aquilam, ſeptendecim annorum juvenem:

*Formoſus, frugi, doctus, pius, a patre moeſto*
*Accepit tumulos, qui dare debuerat.*

Ibidem Nr. CCXLVIII. p. 188.

*Quae mihi debebas ſupremae munera vitae,*
*Infelix ſolvo nunc tibi, nate, prior.*

Nr. CCLXXXVI. p. 220.

*Manlius hîc ſitus eſt Montanus, raptus iniqua*
*Femineaque manu. inſperans incidit aetas.*
*Fas erat, ut potius natus pia funera nobis*
*Penderet, et dignos coleret manesque patresque,*
*Si fortuna pie ſervaſſet vota parentum.*

V. 2. ὀξύτερος. Celerior fuit fatorum invidia (ὁ βάσκανος δαίμων), quae eum eriperet, quam aequitas et juſtitia,

quae eum ſervaret. Sic *Gregor. Nazianz* Epigramm. XXV. in *Murator*. Anecd. p. 25.

οὗτος, ὃν αἱ Χάριτες Μούσαις δέσαν, οἱ δ' Ὑμέναιοι
ἀμφὶ θύρας· ἦλθεν δ' ὁ φθόνος ὠκύτερος.

*DCLXXVI.* Vat. C. p. 233. Plan. p. 235. St. 341. W. Servus clementer et benigne a domino habitus ei gratias agit. Cf. *Dioscorid.* Ep. XXXV. — V. 1. πιστὸς ὑπάρχω. Servus domini benevolentiam laudans in Anth. Lat. T. II. p. 269. Nr. CCCLV. *Nec tamen — iſtas ſedes noſtra ſubit anima. Sed petat Aſſyrios, petat ille licebit Iberos, Per mare, per terras ſubſequitur dominum.* — V. 2. ὡς πάρος. Hoc quamvis bonum per ſe ſenſum faciat, facile tamen apparet, ſequentia paralytice pendere. Quare noli dubitare ſcriptum fuiſſe:

τῆς πάρος εὐνοίης οὐκ ἐπιληθόμενος.

Domini εὔνοιην laudat ſerva ap. *Murator.* Theſ. p. MDCCXLIV. 6. ubi primi verſus ſic concipiendi:

Κλεινὸς ἐν ἀνθρώποις Δημήτριος, ὅς μ' ἔτι τυτθὴν
οὖσαν δουλοσύνης ἐξάγαγε στυγερῆς.

Partem veri viderat *Leichius* in Nov. Miſc. Lipſ. T. I. p. 499. — V. 3. „Male vulgo ὅς με τὸν — τότε. *tunc* cum vivebam, cui opponitur v. ſeq. νῦν." *Br.* τὸν habet quoque Vat. ἐπὶ σφαλές. Vat. — V. 4. καλύβη nove dictum pro *ſepulcro*; reſpectu habito, ni fallor, ad ſervorum καλύβας ſive *cellas.* — V. 5. Μάνην. Vulgare ſervorum nomen. ἀγγείλας. ad inſcriptionem in cippo referendum. — V. 6. χερίη. Vat. et edd. plurimae. χερείᾳ Flor. pr. Pro ὑμᾶς Ald. in Lectt. notavit ἄμμες. Male.

Senſus eſt: Tua ergo me benignitas et reliquos ſervos ad miniſterium tuum promtiores reddet.

*DCLXXVII.* Deſcripſit hoc Epigramma cl. Editor ex *Toupii* Epiſt. crit. p. 40. qui illud ex *Pocockii* Inſcriptt. Antiqq. habuit, non, ut ibi legitur, p. 107. ſed p. 2. Scriptum eſt in Caſſiodorum, qui, relicta conjuge et filiola, viginti quatuor annorum juvenis obierat. — V. 2. ΘΙΚΙ. ΡΩΝ ΔΑΚΡΥΘΕΝΤΑ. *Pocock.* — V. 3. εὐνάς. *ſepulcrum.* Illuſtravit *Dorvill.* ad *Char.* p. 97. — ἀλαμπέας. Ep. ap. *Maffeum* in Muſ. Veron. p. LXI. 5. νηλειῆς δέ με δέκτο μυχὸς καὶ ἀλάμπετον οὖδας Ἀΐδεω. *Sophocl.* Oed. Colon. v. 1733. τὸ νερτέρων Εὖνουν διαστὰν γῆς ἀλάμπετον βάθρον. — Ap. *Pocock* κειμαι ες . . . χμηρους. — De praep. εἰς pro ἐν poſita vide *Fiſcher.* et *Kuinoel* ad *Welleri Gramm.* T. III. P. II. p. 155. — V. 4. ΕΙΚΟΣ Γ. ΕΣΣΑΡ. *Pocock.* — V. 5. ΑΠ . . . . ΔΗΣ ΝΟΥΣ. Σ. et in verſus exitu ΜΟΥΝΟΕΣΤΙ. *Pocock.* Priores voces optime reſtituit *Toupius*, comparans *Horat.* II. Od. XIII. 19. *vis improviſa leti.* Ep. ἀδεσπ. DCCXXXII. τὴν δὲ τοσαύτην Δαίμων ἀπρεϊδὴς ἐσκέδασε φιλίην. ubi vide not. An in poſtrema voce auctoris manum aſſecutus ſit, minus certum videtur. Scripſerat autem ille non μουνογενῆ, quod *Brunckio* debetur, ſed μουνογόνην. *Oppian.* Hal. L. III. 488. κούρην μουνογόνην ἥρπαξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγοιο. — V. 6. . . ΗΠΑΧΟΝ et ΛΙΠΩ. *Pocock.*

*DCLXXVIII.* Vat. C. p. 215. „Mutilum eſt hoc carmen, quo non pertinet lemma, quod ei praefixum eſt in Buheriano Apographo: Εἰς Εὐριπίδην. ὅτι ἐκεραυνώθη ὁ τάφος Εὐριπίδου. Poſt illud lemma ſequi debebat epigramma, quod librarius omiſit.“ *Br.* Edidit *Reiskius*, graviter in auctorem hujus Epigrammatis invectus, in Anth. nr. 558. p. 71. cum lemmate: Εἰς Εὐριπίδην Θουκυδίδου τοῦ ἱστορικοῦ. Male. *Thucydidis* aliud fuit in Euripidem Epigramma (Anal. T. II. p. 236. Ed. Lipſ. T. I. p. 102.), quod in eadem Codicis pagina legitur.

Recte monuit cl. editor, noſtrum Epigramma nihil ad Euripidem pertinere; ſed quod idem exiſtimat, Epigramma in illum poëtam poſt lemma periiſſe, minus mihi videtur probabile. Lemmata illa a recentiore manu adſcripta, parum auctoritatis habent, et in corruptis praeſertim carminibus ſaepenumero eorum auctores, vanis conjecturis fulti, ea pro compertis poſuerunt, quae penitus incomperta habebant. In noſtro quidem Epigrammate, quod initio mutilum eſſe videtur, certe vehementer depravatum eſt, cum de corpore flammis conſumto agi animadvertiſſent, legerentque in proximo carmine, (*Bianor.* Ep. XIII.) Euripis tumulum Jovis fulgure percuſſum eſſe, hic quoque eandem hiſtoriam explicari ſuſpicati ſunt. Quin fortaſſe jam ipſi Conſtantino Cephalae, Anthologiae Vaticanae concinnatori, idem error impoſuiſſe videri poſſit, cum ille hoc tetraſtichon aliis in Euripidem Epigrammatis inſeruerit. — V. 1. Membranae ſic exhibent: δαιδαλέοις πυρὸς ῥιπῇσι τρυφηλαὶ σάρκες. Eodem ordine Apogr. Guy. et Kuhnk. niſi quod ibi ῥυτιῇσι pro ῥιπῇσι legitur. In marg. propoſita correctio: δαιδαλέοισι πυρὸς σάρκες ῥοθίῃσι τρυφηλαί. In Apogr. Lipſ. δαιδαλέοισι πυρὸς σάρκες ῥιπαῖσι τρυφηλαί quod *Reiskius* ſequitur, vertens: *Artificioſis ignis impetibus correpta caro mollicula et combuſta exhalavit humorem.* ῥιπῇσι πυρός, quod membr. habent, verum videtur. *Apollon. Rhod.* L. I. 1027. ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρός. Idem L. III. 42. de Vulcani antro, ᾧ ἔνι πάντα Δαίδαλα χάλκευε ῥιπῇ πυρός. πυρὸς ὁρμῇ eodem ſenſu dixit *Homer.* Ιλ. Λ. 157. — Pro δαιδαλέοισι ſuſpiceris διψαλέαις. quod firmatur Rheſo v. 417. ubi Hector de militibus aëris inclementiae et aeſtui expoſitis agens: οἱ δ' ἐνθάδ' ὅπλοις, καὶ παρ' ἱππείοις ὄχοις Ψυχρὰν ἄησιν, δίψιόν τε πῦρ θεοῦ Μένουσι καρτεροῦντες. Jam vides de cadavere agi, quod aliquamdiu radiis ſolis expoſitum tabuerat, ita ut nihil praeter oſſa humari poſſet. Nec dubito, quin, una voce a fine verſus ad ejus caput revocato, legendum ſit:

*Σάρκες διψαλέαισι πυρὸς ῥιπῇσι τρυφηλαί — —*

Similis imago in Euripidis Medea v. 1188. *αἷμα δ' ἐξ ἄκρου Ἔσταζε κρατὸς συμπεφυρμένον πυρί· Σάρκες δ' ἀπ' ὀστῶν, ὥστε πεύκινον δάκρυ, Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον.* — V. 2. *νοτίην.* humores, qui ſunt in corpore, ſanguinem. — *ἀπαιθομένη.* Vat. C. Ap. Lipſ. *Reiskius* mallet *ἄπ' αἰθόμεναι.* ut ſit *ἄπωσαν.* Puto fuiſſe:

*ὦσαν ὑπαιθόμεναι.*

*Sophocl.* Trach. v. 1210. Compoſitum *ἀπωθεῖν* quamvis frequentius occurrit, tamen ſimplex quoque *ὠθεῖν* in hoc contextu multis ſe exemplis tuetur. *Pancrates* Ep. II. *ὀϊζυρὴν ὠσάμενος πενίην.* *Paul. Silent.* Ep. XL. *ὤσομεν ἀνδροφόνον φροντίδα ταῖς φιάλαις.* *Soph.* Oed. Tyr. v. 1382. *ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ.* quod plus ſemel per *ὠθεῖν ἀπ' οἴκων* expreſſit Tragicus. — ¶. 296.] V. 3. *ὀστέα κωφά.* *inutiles corporis reliquiae.*

*DCLXXIX.* Vat. C. p. 255. *Εἴς τινα γέροντα διὰ πενίαν ζωὸν ἐν τάφῳ τεθέντα. ὢ τῆς ἀπανθρωπίας.* Plan. p. 222. St. 323. W. Editum inter *Callimachi* Epigrammata nr. LXX. p. 331. ed. *Erneſti*, cum nota *Salmaſii*: *In Cod. Palat. dubium eſt, utrum ſit* Σιμωνίδου ἢ Καλλιμάχου. Hanc notam ad aliud quoddam carmen pertinere nullus equidem dubito. In Apogr. certe Gothano nullum nominis Callimachei Simonideive veſtigium apparet. Scriptum eſt in hominem ſenem et pauperem, qui fame periturus in foſſam deſcendens obiit. — V. 1. *τετρυμμένος.* Vat. C. male. Vide ad Ep. *Addaei* III. T. II. P. II. p. 231. — V. 3. *νὑπελθών.* Sic omnino ſcribendum eſſe phraſis ipſa arguit; vulgo male *ὑπήλυθον*, quod a *Callimachi*, cui, neſcio quare, tribuitur hoc Epigramma, editoribus non fuit animadverſum." *Br.* Admiſſo participio rotundiorem evadere periodum non nego;

illud neceſſario admittendum eſſe, minus certum videtur. In Planudeae edd. in fine v. 3. diſtinguitur, quo facto v. 4. ſenſum efficit ſatis bonum: *vix tandem tam miſerae vitae finem nactus ſum.* Melius tamen, leniſſima mutatione, cum praecedentibus jungetur ſic:

εὗρον δ' οἰζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.

οἰζυρὸς pronuntiandum τρισυλλάβως, ut in Ep. *Leonid. Tar.* XVI. ὡς ἐξ οἰζυρῆς ἠπίστατο δωροδοκῆσαι. ſic enim ibi ex membr. ſcribendum, non ὡς ἀπ', quod auctoritate caret. Alia exempla vide ap. *Jo. Pierſon.* ad *Moer.* p. 276. Sic ſervatur Codd. lectio, qui omnes ὑπήλυθον habent, et elegantiores verſus numeri. Item ob numeros in *Gregorii Naz.* Ep. XXX. *Murat.* Anecd. p. 29. procul dubio ſcribendum:

καὶ μύθοιο δοτὴρ περιώσιος· ἠνίδ' ἑταίρων
σῶν ἑνός, ὦ φιλότης, γράμμ' ἐπιτυμβίδιον.

ubi vulgo male diſtractis ſyllabis: ἦν· ἴδ' ἑταίρων. habetur. Noſtri autem Epigrammatis auctorem, ut v. 1. et 5., ſic *tertium* quoque *bucolicum* voluiſſe efficere, mihi perſuaſum habeo. — V. 6. ἔπειτ' ἔθαπτον. Vat. C. Supra ſcriptum γρ. ἐτάφην.

*DCLXXX.* Vat. C. p. 259. „Huic epitaphio in codice praefixus verſus alio pertinens Τετμενάνης ὅδε τύμβος εὐγλύπτοιο μετάλλου. unde ineptus librarius ridiculum lemma effinxit: ἀδέσποτον εἰς Τετμενάνης υἱὸν Ζηνόδοτον ἱππέα βασιλέων Μάρκου τε καὶ Ἀδριανοῦ. Mulierem Tetmenanen graeculo relinquimus; illi hîc nihil eſſe negotii recte vidit auctor notae in ora codicis ſcriptae: ὅτι τὸ Τετμενάνης τόπον σημαίνει, οὐχὶ δὲ τὴν μητέρα τοῦ κειμένου, ὡς δηλοῖ ἡ τοῦ Ἐπιγράμματος ἔννοια. Sed loci non magis quam mulieris nomen eſt; verſus eſt ſpurius

obelo configendus.“ *Br.* Edidit *Reiſkius* hoc Epigramma in Anthol. nr. 592. p. 82. qui primum verſum ſic refingere conatus eſt:

Τίς μὲν ἂν ἦς, ὅδε τύμβος ἐϋγλύπτοιο μετάλλου — —

*Quicunque tandem fueris ſpectator, hunc tene tumulum, marmore ſcite ſculptum, herois magni exanimes occulere exuvias.* In Ap. Lipſ. ἐϋγλώττοιο μ. habetur. Suſpicatur *Reiſkius*, Zenodotum, quem hoc Epigr. celebrat, eum eſſe ſive Zenodotum ſive Zenobium (Codices enim variant), cujus Adagiorum graecorum collectionem manibus terimus. Hunc enim Adriani imperatoris aevo vixiſſe conſtat. — V. 1. „In cod. Ἥρωος μεγάλου νέκυος. Vox τύμβος, quae hîc eſſe debet, quum eam jam videret librarius in ſuperiori addititio verſu, mutata eſt in νέκυος.“ *Br.* νέκυος κατὰ γαῖα. Apogr. Lipſ. *Reiſkius* νέκυος κατὰ γυῖα edidit. Nec hujus, nec *Brunckii* ratio ſatis placet. Hic quidem hos verſiculos eleganter, ut omnia, conſtituit, ſed laeſa carminis integritate; *Reiſkius* hanc quidem intactam reliquit, ſed v. 1. pro lubitu immutavit. Hunc verſum, qui in Cod. ſic exhibetur, τετμενένης ὁ τύμβος ἐϋγλύπτοιο μετάλλου, depravatum eſſe omnes vident; reſecandum eſſe, non perſuadet cl. editor. Membranae Vat. primas Epigrammatum voces ſaepenumero foede corruptas exhibent; qualibus plerumque ſuum ζητ. (ζήτει) adſcripſit librarius. Hanc notam, huic quoque verſui appoſitam, cum verbo initiali coaluiſſe ſuſpicor, totumque verſum ſic fere ſcriptum fuiſſe in cippo:

Μνῆμ' ἀρετῆς ὅδε τύμβος ἐϋγλύπτοιο μετάλλου
ἥρωος μεγάλου, νέκυος κατὰ σῶμα καλύπτων
Ζηνοδότου.

*Hic cippus ex metallo bene ſculpto monimentum virtutis magni herois, cum tegat corpus defuncti Zenodoti.* μνῆμ' ἀρετῆς non improbabile videbitur. *Simonid.* Ep. XLVII. κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι. *Antipat. Sidon.* Ep. C. ἀλλ' ἀρετὰν μνᾶμ' ἀρετᾶς ἔλιπον. ſi recte ibi emendavimus. Ep. ἀδεσπ. CXLV. μνᾶμ' ἀρετᾶς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἄνακτι Παυσανίας. Ep. DCCXXI. μνῆμ' ἀρετῆς, μοίρης τὸ τέλος. *Ariſtoteles* in Peplo nr. XV. μνῆμ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέστορος, 'Αντιλόχοιο. *Iſocrates* ad Philipp. p. 288. ταῦτα δὲ πράξας τὰς στήλας τὰς 'Ηρακλέους καλουμένας ἐποιήσατο, τρόπαιον μὲν τῶν βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ καὶ τῶν κινδύνων *Phalarid.* Epiſt. XCVI. p. 276. Στησιχόρου μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον. — V. 2. ψυχὴ δὲ κατ' οὐρανόν. male *Reiskius* παρ' οὐρ. — V. 3. in contextu omiſſus bis margini adſcriptus in Vat. Eum tamen praeterit Ap. Lipſ. et *Reisk.* In fin. ἐφ' εὗρεν. Vat. Color ductus ex nobiliſſimo loco Apologiae Socratis in Opp. Platon. T. I. p. 40. E. εἰ δ' αὖ οἷον ἀποδημῆσαί ἐστιν ὁ θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, και ἀληθῆ ἐστι τὰ λεγόμενα, ὡς ἄρα ἐκεῖ εἰσι πάντες οἱ τεθνεῶτες, τί μεῖζον ἀγαθὸν τούτου εἴη, ὦ ἄνδρες δικασταί; — — ἢ 'Ορφεῖ συγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ καὶ 'Ησιόδῳ καὶ 'Ομήρῳ, ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; — V. 4. βασιλῆος. Vat. C. βασιλήϊος legitur in marg. ap. Guy. et ap. *Reisk.* — V. 6. Σωκρ. Prudentiſſimi ſimul et jucundiſſimi Zenodoti ſermones fuiſſe ſignificantur. *Sermo* enim, *in quo Socratici maxime excellunt, lenis minimeque pertinax, ineſt* etiam *lepos in eo.* quae ſunt *Ciceronis* verba in Offic. L. I. 37, 10. — μίμημα. *Euripid.* Helen. v. 73 ὅσον μίμημ' ἔχεις 'Ελένης. Ion. v. 1429. 'Εριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα. *Xenoph. Epheſ.* L. I. p. 5. ἔτρεψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπ' αὐτὸν βοῶντες, ἀπὸ τῆς θέας ἐκπεπληγμένοι, καλὸς 'Αβροκόμης λέγοντες, καὶ οἷος οὐδὲ εἷς καλοῦ μίμημα θεοῦ. — V. 9. „In Cod. εὐγενέεσσι φίλοισι, καὶ ἄστεϊ, καὶ πολιήταις. quo nihil ineptius. *Cognatis, amicis, peregrinis, et civibus.*" *Br.* ἐγγενέεσσι emendavit

quoque *Reiskius*, in reliquis ſatius exiſtimans codicis auctoritatem ſequi, licet eum inepta verborum tautologia minime fugeret. Mihi in mentem venit ſcribere:

λιπὼν ἀπερείσιον ἄλγος
εὐγενέεσσι φίλοισι, καὶ ἄστεϊ χ' ἱππελάταισι.

*ingentem luctum relinquens nobilibus ſuis amicis et urbi et equitibus, quorum ille ordini adſcriptus erat.*

*DCLXXXI.* Vat. C. p. 314. Edidit *Reiskius* in Anth. nr. 781. p. 167. inter Jenſian. nr. 130. Soterichus quidam occurrit in Epiſtolis *Firmici* nr. XVII. (*Muratori* Anecdota p. 297.) qui floruit quinto poſt Chr. ſeculo. Hic Soterichus praefectus praetorio Orientis vel ſaltem ejusdem praefecti in Pontica Dioeceſi vicarius fuiſſe videtur. — V. 1. πληρώσας στρατιήν. cum militum meorum ſuppleviſſem numerum. — κεῖται in ap. Guy. quod in marg. correctum. — V. 4. τε πόνων. Vat. — V. 5. πότμον ὁρῶ φάος Οὐλύμπου. Vat. ὁρῶ de induſtria mutatum eſſe non puto. Verſum claudicantem leniſſima medicina reſtituit *Br.* Οὐλύμποιο ſcribens. *Reiskius* ὁρῶ φάος ἁγνὸν Ὀλύμπου ſcribendum cenſebat; quod nec ipſum ſpernendum.

*Lect. p.* 302.] *DCLXXXI.* [b]. Ex *Gruteri* Inſcr. p. 1098. *Murator.* p. 379. et iterum in Supplem. T. I. p. 184. 4. *Fleetwood.* Syll. p. 146. Servatur haec Inſcriptio Neapoli in pavimento aedis Mariae Virginis et Jo. Evangeliſtae, teſte *Martorellio* in Theca Calamaria T. II. p. 524. ubi eadem profertur. Scriptum in Philippum, Macedonem, Conſulem Romanum, Antigoni patrem; an eundem, quem inter Arianos nobilem fuiſſe conſtat, dubitare licet. Vide *Tillemont. Hiſtoire des Empereurs. Conſtance* Art. XI. T. IV. p. 141. ed. *Brux.* Ad eum hanc Inſcriptionem retulit *Valeſius* ad *Ammian. Marc.* XIX. 12. p. 229. nixus loco *Sozo-*

*meni* L. III. 8. rectius explicato a *Rittero* in Proſopogr. Cod. Theodoſ. T. II. 2. p. 75.

¶. 297.] *DCLXXXII.* Vat. C. p. 297. Ἀδέσποτον. In Plan. p. 191. St. 278. W. item eſt ἀδέσποτον in Flor. pr. Ald. I. 2. 3. In Aſcenſ. Νικάρχου nomen inſcriptum, idque *Stephanus* ſequutus eſt. Scriptum in Dulcitium, quem ſub Conſtantio Conſularem Aemiliae fuiſſe apparet ex Cod. Theodoſ. p. 56. Eundem, ni fallor, commemorat *Libanius* Epiſt. XXIV. p. 11. unde apparet, eum circa an. 358. periiſſe, quo anno Nicomedia terrae motu everſa eſt. Ibi *Wolfius* eum confudit cum Dulcitio, duce militari, quem *Ammianus* memorat XXVII. 8. p. 493. quique an. Chr. 368. adhuc in vivis erat. Vide inprimis *Godofredum* in Proſopogr. T. VI. P. II. p. 50. — V. 3. ἔλυσεν. Ep. DCCVII. τερπνὸν ἔλυσε βίον. In Epigr. citato ex Olympiodoro a *Bernardo* ad *Thom. Mag.* p. 204. ἤδη λυγρὸν ἔλυσα βίον, πολυκηδέα δεσμόν. — V. 4. σηκός. ſepulcrum ſepto cinctum. Illuſtrat *Valcken.* ad *Ammon.* p. 155.

*DCLXXXIII.* Vat. C. p. 313. »Lemma in Vat. C. ἐν Κορίνθῳ γέγραπται εἰς Ἀνδρέαν τινὰ ἐπὶ δικαιοσύνῃ μεγαλαυχούμενον. Vulgo male v. 2. κατὰ θυμόν. recte membr. θεσμόν. In eundem Andream Ep. DCLXXXIX. poſt hoc ſequi debuiſſet. Idem utriusque in membranis lemma.“ *Br.* Plan. p. 192. St. 279. W. — V. 2. κατὰ θεσμὸν ſequitur *Grotius*, qui vertit: *Si pia gens hominum transacto tempore vitae Lege ſacra vivit.* — ἀνὰ στόμα. *Evenus* Ep. XIV. πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι ubi vide not. T. I. P. I. p. 327. *Ennius* ap. Ciceron. Tuſc. Diſp. I. 15, 34. *nam volito vivu' per ora virûm.* *Gregor. Nazianz.* Ep. XXV. in *Murat.* Anecd. p. 2.. οὗτος ὁ Καππαδόκαις πᾶσι διὰ στόματος. — V. 3. σὺ ζώεις, οὐ κάτθανες. Ductum fortaſſe ex Scolio celeberrimo *Calliſtrati* in Harmodium et Ariſtogitonem: φίλταθ'

Ἁρμόδι', οὔ τι που τέθνηκας· Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι.

*DCLXXXIV.* Vat. C. p. 326. Plan. p. 194. St. 283. W. „In Theodoſium M. Imperatorem et Joannem Chryſoſtomum CPoli in Apoſtolorum aede conditos. Hujus enim Comanis defuncti in urbem translatae reliquiae et in illa depoſitae aede. Adſcriptum in membranis Ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Sed Gregorii eſſe non poteſt." *Br.* Vide ad Ep. DCLI. et DCLV. — V. 3. ἄντυγος. Vat. C. *Euſtath.* ad Ιλ. p. 483. 12. ἡ μεταφορὰ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγύρωσεν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐξ ἀντύγων οὐρανίων. *Gregor. Naz.* Ep. LXXXVI. ἤλατ' ἐπουρανίην εἰς ἄντυγα. — V. 4. μετόχου. Vat. ἀκηρασίου i. e. καθαροῦ. θείου. ἁγνοῦ. Vide *Heſych.* et *Toup.* Emend. in Suidam p. 20. Idem eſt ἄκρατος, quod cum καθαρὸς frequenter copulatur. Vide *Toup.* ad *Longin.* Π. Υ. p. 295. nec non ἀκραιφνής. ut ἀκραιφνὲς Ἡλιοδώρου κάλλος ap. *Heliodor.* L. III. p. 178. In loco *Themiſtii* Or. XIII. p. 168. D. ubi κάλλος ἄκρατον emendare conatus ſum T. III. P. I. p. 151. pro ἄγριον, fieri tamen poſſit, ut aliis magis arrideat ἅγιον. ut Orat. IV. p. 51. D. ubi imperatoriam Conſtantii pulchritudinem deſcribens, ἔνι δ' ἵμερος, ait, σωφροσύνης, ἐνατρεμεῖ δὲ ἀλήθεια, ἐγκατοικεῖ δὲ πρᾳότης, ἐναστράπτει δικαιοσύνη, πολλά τε ἄλλα ἰνδάλλεται κάλλη σεμνά τε καὶ ἅγια καὶ θεσπέσια.

*Lect. p.* 304.] *DCLXXXIV.*[b] Habetur apud *Zonaram* T. II. p. 79. hinc in *Bandurii* Antiqq. CPolit. p. 179. Scriptum in Mauritii conjugem, Tiberii filiam, quae cum conjuge et quinque filiis a Phocae tyranni militibus trucidata eſt, anno poſt Chr. nat. DCII. Conſtantia appellabatur. *Georgius Monachus* in Vita Romani Lacapeni narrat, iſtius imperatoris aevo inventas fuiſſe in aede Sancti Mamantis tres urnas ſepulcrales, in quibus fama erat Mauricium imperatorem cum liberis humatum eſſe. Hiſtoriam de Phocae ſeditione cae-

deque Mauritii narrat *Theophyl. Simoc.* L. VIII. 7. ſqq. Chronic. Paſch. p. 379. ſq. *Theophanes* Chronogr. p. 238. ſqq. *Zonaras* T. II. L. XIV. p. 77. *Cedrenus* p. 399. De Mauritii familia conſule *DuCangium* in Famil. Byz. p. 106. ſqq. Latina hujus Epigrammatis verſio *Hieronymi Wolfii* inſerta legitur Anthol. Lat. IV. 65. T. II. p. 46.

*O ego mille modis regum miſeranda duorum*
*Mauritii conjux, filia Tiberii!*
*Edocui regina ſatis. foecundaque mater,*
*Quam ſint multorum commoda ſceptra ducum.*
*Militis infidi jaceo populique furore,*
*Et mecum conjux progeniesque jacet.*
*Nae miſerae Niobes ego ſum vitale cadaver.*
*Plurane Ciſſeïs, plura Iocaſta tulit?*
*Eſto: jure pater. Cur pignora parva necantur,*
*Humani prorſus neſcia turba doli?*
*Non jam, Roma, meis carpes a frondibus umbram,*
*Eruta Threïcio ſtirps aquilone jacet.*

— V. 3. ἡ πολύπαις, novem liberorum mater. — λοχίη *Bandur.* — V. 4. καὶ πολυκοιρανίη. Reſpicitur verſus πολυθρύλλητος *Homeri* Ιλ. Β. 204. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω εἷς βασιλεύς. Indicare voluiſſe videtur poëta, Conſtantiae liberos, id quod in hac hominum conditione rarum, optimis moribus et omnino tales fuiſſe, qui homines ad principum amorem et reverentiam moverent. — V. 8. Niobe, quae viva obduruit, non felicior fui. ἔμπνοος νέκυς. quippe quae *fixa cacumine montis Liquitur* et in marmor mutata etiamnum *lacrymas manat* (*Ovid* Metam. VI. 311.), et λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. *Homer.* Ιλ. Ω. 617. In talibus oxymoris veteres

ſibi placebant, nonnunquam usque ad vitium. Noti ſunt ἔμψυχοι τάφοι *Gorgiae Leontini*, quos vituperavit *Longinus* π. ὕ. c. III. ubi vide *Ruhnken.* p. 244. *Wakefield* ad *Lucret.* V. 991. — V. 9. ναί, ναὶ τὸν γενέτην. Quid duplex illa aſſeveratio hoc loco valeat, me non intelligere fateor. Facile apparet, hanc tum demum locum habuiſſe, ſi verbum γενέτης proxime praeceſſiſſet. Num fuit:

εἰ καὶ τὸν γενέτην —

quod cum ellipſi dictum: *Quod ſi patrem liberorum meorum ſolum occidiſſent* — cauſam ſaltem hujus ſceleris afferre poterant; at quid infantes peccaſſe poterant, ab omni hominum malitia alieniſſimi? — V. 11. Ῥώμη, ἡ νέα ſcil. Conſtantinopolis. — V. 12. Θρηϊκίοις. vehementibus et importunis ventis. Facile crediderim, etiam ad patriam Phocae reſpici, quem tamen an quisquam Thracem fuiſſe prodiderit, ignoro.

*DCLXXXV.* Plan. p. 195. St. 283. W. Hoc Chriſtiani hominis carmen ſcriptum eſt in Nicolaum, Patriarcham Alexandrinum, qui laudatur ob fortitudinem, qua adverſariis fidei chriſtianae et ipſis regibus reſtiterit, et ob inſignem, qua vitam inſtituerit, ſeveritatem. Quis ille fuerit Nicolaus quibusque factis hanc laudem meruerit, ignorare me fateor, nec nunc inquirere vacat. — V. 2. πατέρων εὐνομίη ad Concilium quoddam referendum videtur, quo Nicolaus, reliquis patribus accedentibus, haereticos impugnaverit. — V. 7. ποθέεσκεν. hoc beatae vitae praemium appetivit, dum viveret. — V. 8. πιέσας. *Heliodor.* T. II. p. 229. ἐπίεζε λιμῷ καὶ αἰκίαις. *Libanius* de miſera Chriſtianorum poſt Juliani mortem conditione T. I. p. 620. Φιλοσόφων δ' ἀνδρῶν αἰκίζεται τὰ σώματα - καὶ πρόσεστιν αἰτία κλοπῆς, καὶ δεῖ γεγυμνωμένον μέσου θέρους ἐν μεσημβρίᾳ ταῖς ἀκτῖσι πιεζόμενον -

διδόναι, καὶ ἀναγκάζεται (ſic lege pro καταναγκάζεται) οὐχ ἵνα δῷ κ. τ. λ.

*DCLXXXVII.* Vat. C. p. 315. Plan. p. 19. St. 283. W. In Pytheam, neſcio quem. — V. 2. ψυχῆς ἀγλαὰ πάντα μένει. Hanc ſententiam perſequitur *Libanius* in Progymn. T. IV. p. 958. ed. *Reisk.* loco paſſim depravato: Ὁ δέ γε δίκαιος χαίρων μεθίσταται, καλῶν ἀποδημίαν τὴν καλήν· κήπους καὶ ἄνθη καὶ αὔρας ὀνειροπολῶν καὶ ἀπελθόντος χαίρει τοὔνομα· καθάπερ Ἀριστείδου τοῦ Λυσιμάχου. Hic ſcribendum ſuſpicor: καλῶν ἀποδημίαν τὴν κατάλυσιν. et καὶ ἀπελθόντος διαμένει τοὔνομα. *Conſolatio* ad Liviam v. 26. *Facta ducis vivent operoſaque gloria rerum. Haec manet: haec avidos effugit una rogos* — V. 3. ὡς ἔλαχες ἔμαθές τε. Vat. C. ὅσσ' a ſec. man. emendatum; idque conjectura aſſecutus eſt *Caſaubon.* in not. mſt. nam in Plan. quoque ὡς ἔλαχες habetur. Quaedam edd. antiqq. ὧν ἔλ. idque tuetur *Brodaeus.* At ὅσσα verum eſſe, apparet ex loco *Cratetis,* unde haec expreſſa ſunt: ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ Μουσῶν Σέμν' ἐδάην. — V. 4. πυθέα. In marg. Wechel. ἴσως γραπτέον ποθέων. male.

*DCLXXXVIII.* Vat. C. p. 315. Edidit *Reisk.* in Anth. nr. 783. p. 167. inter Jenſiana nr. 132. — V. 1. σῶμα ἔλειπεν. Vat. λέλοιπεν habet Apogr. Ruhnk. In marg. Guy. corrigitur σῶμ' ἀπέλειπεν. — V. 2. παρεκάτθεο. Vat. C. In Ap. Ruhnk. et Guy. παρεκάτθετο. nec aliter *Reiskius.*

*DCLXXXIX.* Vat. C. p. 313. Edidit *Reisk.* in Anth. nr. 674. p. 121. inter Jenſian. nr. 22. Cf. Epigr. DCLXXXIII. in eundem *Andream.* — V. 2. δικάσας. Vat. — Δαναοῖσι *Reiskius* in Δαύοισι mutavit. *Ruhnkenius* quoque in Epiſt. crit. p. 118. *Danaos* hoc loco Graeculi alicujus κακοζηλίᾳ deberi arbitratus Δάκοισι corrigit; ut Andreas Daciae et Illyrici Vicarius, vel ipſe praefectus praetorio Illyrici fuiſſe dicatur. Dacia,

poſt diviſionem orbis Romani a Conſtantino Magno inſtitutam, erat ſubdioeceſis praefecti praetorio Illyrici. Vide *Zoſim.* L. II. 33.

*DCXC.* Vat. C. p. 256. Εἰς Πατέριον, υἱὸν Μιλτιάδου καὶ Ἀττικῆς Ἀθηναῖον. *Reiskius* Anth nr. 588. p. 80. In lemmate ſcripſit εἰς Παθέριον, quod nomen idem eſſe cum nomine *Paſchalis*, docuit ex *DuCangii* Gloſſ. Lat. Med. Aevi v. *Thia.* — V. 1. „Perperam in Cod. ſcriptum λιγύθυμον.“ *Br.* Sic *Reisk.* In marg. Ap. Guy. emendatum γλυκύθυμον. Lenior emendatio cl. editoris. — V. 2. βαρυτλήτου. ob filium ipſi in flore aetatis ereptum. Ap. Lipſ. βαρυπλήτου. quod *Reisk.* emendavit. — V. 4. ἀναπάσης. *Reisk.* ἅμα πάσης propoſuit, quod unicuique facile in mentem venerit. At ἀνάπας idem eſt quod σύμπας. — ἔμπλεον A. θεσμῶν. legum Romanarum ſcientiae peritiſſimum. *Antip. Sidon.* Ep. XXXVII. οὐ λάλον, ἀλλὰ καλᾶς ἔμπλεον ἁσυχίας. — V. 5. τ' omittit Vat. C. Ap. *Guy. Rubnk. Reisk.* — πισύρων ἀρετῶν. *Omne, quod eſt honeſtum, id quatuor partium oritur ex aliqua. Aut enim in perſpicientia veri ſollertiaque verſatur: aut in hominum ſocietate tuenda, tribuendoque ſuum cuique et rerum contractarum fide: aut in animi excelſi atque invicti magnitudine ac robore: aut in omnium, quae fiunt, quaeque dicuntur, ordine et modo, in quo ineſt modeſtia et temperantia.* Cicero de Offic. I. 5. 2. quas *quatuor virtutes* ſerior aetas *cardinales* appellare ſolebat, cujus appellationis fontem indicavit *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 882. A. — V. 7. οἷάτε Vat. C. et omnia quae vidi apographa; nec aliter *Reisk*, ἀγλαόμορφον ἔρνος ἀήτης. Similia paſſim obvia. *Statius* II. Sylv. I. 106. de puero immatura morte exſtincto: *Ille, velut primos exſpiraturus ad auſtros, Mollibus in pratis alte flos improbus exſtat.* Idem L. III. 3. 128. *Qualia pallentes declinant lilia culmos, Pubentesqua roſae primos moriuntur ad auſtros, Aut ubi verna novis exſpirat purpura pratis.*

¶. 299.] *DCXCI.* Edidit hanc Inſcriptionem arae ſepulcralis *G. Wheler.* in Itiner. p. 268. *Spon.* in Miſcell. Erud. Antiq. p. 149. *Fleetwood.* in Syll. p. 212. Iterum illam deſcripſit Philadelphiae ad Tmolum *Th. Smithius* ediditque in Notit. Septem Eccleſ. Aſiae p. 33. *Muratori* Theſaur. p. 1425. *Bonada* Anthol. T. II. p. 138. Illuſtravit eam Vir Doct. in Miſcell. Obſſ. T. IV. p. 350. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 503. — V. 1. Aquila conjugem Xanthippam hominum memoriae commendavit. βίοτος, ut βίος, de genere humano paſſim obvium. Ξαντίππην Marmor. quod lapidarii ignorantiae tribuendum. βίου. *Wheler.* et μνήμην. Hinc *Fleetwoodius* emendandum propoſuit: Ξαντίππης Α. μνήμην βιότου π. — Ἀκύλα etiam Ἀκύλας enuntiatur, et ſic fortaſſe in marmore ſcriptum eſſe debuit. Certe terminatio illa in α apud Graecos rariſſima. Vide *Bentlej.* Epiſt. ad *Millium* p. 78. ſqq. — παρεδώκην. *Whel.* — V. 2. βωμῷ. i. e. cippo funebri, in quo libationes et ſacra parentalia fiebant, docente *Fabretto* ad Inſcr. Antiqq. c. II. p. 107. ſq. Infra Ep. DCXCVIII. τάφον τὸν ὄντα πλησίον, βωμόν θ' ἅμα Ἔτευξα κατὰ γῆς Κλαυδία, ἡ καὶ Δεχάς. Inſcript. ap. *Gruter.* p. DCCCVII. 10. τύμβον καὶ βωμὸν Μελεάγρῳ ἐνθάδ' ἔτευξαν .... υἱοὶ Δήμαγνος καὶ Κλεόνικος. Interpoſita, ut mutilata et corrupta, praetermitto, licet haud ignorem, haec a *Grotio* in verſuum ſpeciem concinnata eſſe in Mantiſſa Tertia Anthol. Planud. T. III. p. 408. Anthol. Lat. L. IV. nr. CCCXIII. p. 232.

*Hic matris cineres ſola ſacravimus ara,*
*Quae genuit tellus, oſſa tegit tumulo.*

Ibid. nr. CCCXXXVII. p. 246. *Aſtorio meritam dicat hanc Octavius aram.* ubi *Burmannus* hunc morem fuſe illuſtrat. — τειμήσας. *Marmor.* — σεμνω ταυτην. *Whel.* — V. 3. παρθένον recte *Wheler.* Male *Smithius*, cujus in re-

liquis correctior eſt editio, παρθένος. παρθένον μίτρην jungendum eſſe monuit *Schrader* ad *Muſae.* c. XX. παρθένος adjective poſitum eſt ap. *Aeſchyl.* Perſ. 617. παρθένος πηγή. *Eurip.* Hipp. 1006. παρθένος ψυχή. ubi vide *Valckenar.* p. 271. A. B. — ἧς δεῖον *Whel.* — V. 4. ἔσκεν. nonnulli. — θάλαμοι *Smith.* *Murat* θαλάμω recte *Wheler.* Mire haec vertit *Muratorius* *Cujus tempeſtivum florem habuit in medio quieſcentem thalamo.* ἡμιτελὴς θάλαμος ; aſſim occurrit, ubi de matrimonio immatura alterius conjugum morte ſoluto agitur, ad imitationem *Homeri* Ιλ. β. 701. ubi, omiſſis Grammaticorum argutiis, rem ſimpliciter expoſuit Ill. *Heynius* T. IV. p. 3 5. Cf. *Diodori Sard.* Ep. IX. — V. 5. εἰκοσίους τ. βίωσ' *Smith.* Prius habet etiam *Wheler.* qui pro altero βίου habet. *Dorvillius* exhibuit τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίους τ. βιοῦσ' ἐνιαυτούς. V. D. in Miſc. Obſſ. l. c. τρεισὶν ἐπ' εἰκοσίους τ. βιοῦσ' ἐνιαυτοῖς. — V. 6. ἔθανεν. *Smith.* τους δε θανεν τουτου. *Wheler.*

*DCXCII.* Protulit *Chisbull.* in Itiner. p. 168. *Tollius* in Fortuit. p. 30 . ſqq. Ex *Tollio* eandem edidit *Murator* in Theſ. p. 749. *Bonada* T. II. p. 516. emendatius *Dorvill.* in *Charit.* p. 523. et *Toup.* in Addend. ad Theocrit. p. 399. Hujus lectiones *Brunckius* exhibuit. Scriptum eſt in Theodotum, triginta annorum juvenem. V. 1. 2. iterum laudat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 350. — ἄββατος. βοᾶν in luctu ſolemne. Vide not. ad Ep. DXLVI. — V. 2. οἶμον ὀφειλομέναν. *calcanda ſemel via leti.* *Horat.* I. Od. XXVIII. 16. Cf. *Burmann.* ad *Propert.* p. 409. — V. 3. ἐπονδαισι et ἄσταν vitioſe *Murat.* reliqui recte. πουλὺ cum γεγαθότα licet conjungere et cum αἰάζει. Hoc alterum mihi quidem rectius videtur: Mater vehementer luget te ſacrificiis Deorum gaudentem prytanin. Ex hoc diſticho *Tollius* ſibi perſpexiſſe videbatur, Theodotum in prytaneo, die quodam feſto, cum Diis libatum eſſet, hilarius ſemet invitaſſe, verum

eadem nocte vita cum morte commutata, multo cum luctu matris inſigne mortalibus documentum dediſſe, unde intelligerent, omnia humana incerta eſſe. At haec conjectura nullo idoneo fundamento nititur. Prytanes ſacrificiis publicis intererant, quod eorum officium his verſibus circumſcribitur. Ut autem *gaudere, laetari* apud Latinos pro *uti*, ſive *verſari* in aliqua re uſurpatur, ſic γηθεῖν et χαίρειν apud Graecos pro χρᾶσθαι. Vocabulum πρύτανις *Muratorium* movit, ut de cive Attico agi exiſtimaret; at in plerisque Graeciae civitatibus prytanea fuiſſe ſatis conſtat poſt obſervata *Caſaubon.* ad *Athen.* XV. c. 19. p. 993. Cf. *Spanhem* de Veſta et Prytan. Graecor. p. 679. ſqq. in *Graevii* Theſ Antiqq. T. V. — V. 5. βοάσεται. i. e. κηρύσσει. ut alibi dicitur. — ἀΐδάλως. *Toll.* et *Mur.* ἀΐδαλος τύχα. obſcura et incerta. Pro *obſcuro* eſt ap. *Soph.* Ajac. v. 611. τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον ᾅδαν. *Heſych.* ἀΐδηλον. ἄδηλον. ἀφανές — V. 6. οὐθέν. *Toll. Dorv. Mur.* — V. 7. σὺμ π. *Marmor.* quo nihil in antiquis Inſcriptt. frequentius. — „ὄφρ' ἂν ἐσάψω. marmor accurate intuenti facile apparebit οφρανεσαψω in eo ſcriptum, pro quo viri quidam alias doctiſſimi et oculatiſſimi οἶρανεσαιό legerant, atque *oerane tuo* in proſa et carmine verterant. Sed eundem et *Theudotum* et *Oeranum* appellatum fuiſſe, vix mihi quisquam perſuaſerit.“ Haec *Tollius. Dorvillius* ὄφρ' ἂν ἐφαψῶ ſcripſit, diſtinctione majore in verſus fine poſita: *Laetus cum patre agas, dum ad te perveniam, dum tecum conjungar.* Ejusmodi formulae paſſim in Sepulcralibus obviae. Ap. *Gruter.* p. DCCLXXXVI. 5. *ut ego poſſim dulcius et celerius ad eum pervenire.* et p. CCCLXXVI. 5. *mater rogat, quam primum ſe ducatis ad vos.* — *Brunckius* adhaeſit lectioni a *Toupio* propoſitae: ὄφρ' ἂν ἐς αἰῶ Σ. i. e. ἐς αἰῶνα. Lexicon Sangerm. ineditum: αἰῶ. τὸν αἰῶνα κατ' ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν. Hoc ſatis ſpecioſum; at me non atis intelligere fateor, quomodo haec enuntiatio cum

praecedentibus coëat: *Laetus cum patre degas, ut Soſtratus* (hoc patris nomen fuiſſe videtur) *in perpetuum magna laude inter defunctos fruatur.*

*DCXCIII.* Vitioſe edidit *Murator.* in Theſaur. T. III. p. 1321. Infeliciter hanc inſcriptionem tractavit *Leichius* in Nov. Miſc. Lipſ. T. I. p. 484. nondum hos verſus eſſe intelligens. Poſtea rem melius adminiſtravit in Curis ſecundis ad calcem Sepulcr. p. 43. Eandem exhibuit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 39. cujus veſtigia preſſit cl. Editor. Id agit hujus carminis auctor, ut deliria eſſe et poëtarum portenta doceat illa de inferis, *tricipitem illum Cerberum, Cocyti fremitum, transvectionem Acherontis – inexorabiles judices, Minoëm et Rhadamanthum,* quae ſunt *Ciceronis* in Tuſc. I. 5, 10. Similiter Pythagoras ap. *Ovidium* XV. Metam. 153.

*O genus attonitum gelidae formidine mortis,*
*Quid Styga, quid tenebras, quid nomina vana timetis,*
*Materiem vatum, falſique piacula mundi?*
*Corpora ſive rogus flamma, ſeu tabe vetuſtas*
*Abſtulerit, mala poſſe pati non ulla putetis.*

Cf. inprimis *Callimachi* Ep. LIII. ibique notata T. I. P. II. p. 305. — V. 1. τὸ ἐπιγῥ. *Mur.* — V. 2. αμα ϛαθεις. *Mur.* vitio aperto, quo ſexcentae ap. *Muratorium* inſcriptiones inquinantur. — ἀπι. *Mur.* — V. 3. ἔστι ἐν. et Κάρων *Mur.* — V. 4. οὐχὶ Κέρβερος κύων. in marmore, quod lapidarii oſcitantiae tribuendum. Nihil his ſimilius verſibus *Lucretii* L. III. 1124.

*Cerberus et Furiae jam vero et lucis egeſtas,*
*Tartarus, horrificos eructans faucibus aeſtus:*
*Quei neque ſunt usquam, nec poſſunt eſſe profecto.*

— V. 6. τεφρα σε γεναμεν. *Mur.* τέφρα γεγόναμεν. *Leich.* Omiſſum τε inſeruit *Dorvillius.* Diogenes ap. *Lucianum* Dial. Mort. I. 3. p. 131. Pulchris et fortibus, ait, nuntia: πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. ſi vera ibi lectio. Tragicus in Excerpt. *Grotii* p. 623. ὁ γὰρ θανὼν τὸ μηδέν ἐστι καὶ σκιὰ κατὰ χθονός. *Horatius* IV. Od. VII. 15. *Nos, ubi decidimus, Quo pius Aeneas, quo dives Tullus et Ancus, Pulvis et umbra ſumus.* ubi vide cl. *Mitſcherl.* — V. 7. ειρηκαι οι ορθωσυπαγε οδοιγιορε μη και τεθνακω γαδολεσχος σοιφανω. *Mur.* εἴρη, καὶ οἱ ὀρθῶς; *Leichius*, hoc ſenſu: Quaeris, an idem et iis contingat, qui recte vixerint. Longe rectius *Dorvillii* acumen, quod *Br.* ſequitur, niſi quod γ' poſt τεθνηκὼς a *Dorvillio* additum omittit. — V. 8. ἀδόλεσχος. Color in duobus his verſibus, ut in Od. *Anacre.* IX. 35. ἔχεις ἅπαντ' ἄπελθε· Λαλιστέραν μ' ἔθηκας, Ἄνθρωπε, τῆς κορώνης.

¶. 300.] *DCXCIV.* Ex *Muratori* Theſ. p. 809. emendatum hoc Epigramma exhibuit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 105. Scriptum in Criſpinum, Ravennatem, ponticarum navium, dum viveret, praefectum. — V. 1. Ποντικῶν νεῶν. ejus procul dubio claſſis, quae Pontum Euxinum tuebatur, de qua vide *J. Lipſium* de Magnit. Urbis Rom. L. I. 5. — V. 2. Θξηρητμοις πτερυξιν ηγαιμενος. *Mur.* quod varie tentavit *Dorvill.* pro ultima voce ſcribendum cenſens ἐξηγαλμένος, aut ἦν ἠγαλμένος, aut denique, quod *Brunckius* recepit, ἐξηγαλμένων. Naves ſex remorum ordinibus inſtructae dici poterant ἐξηγαλμέναι ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ſive ἐξ ἐρετμῶν πτέρυξιν, quod eodem redit. *Remos* autem cum *alis* fuiſſe comparatos, *Dorvillius* monuit l. c. poſt *Th. Stanlejum* ad *Aeſchyli* Agam. v. 52. Fons metaphorae *Homerus* Od. λ. 124. οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Fuſius haec explicuit *Potterus* ad *Lycophr.* v. 25. p. 116. ſq. — V. 3. Κρισπῖνος. Criſpini nomen paſſim occurrit apud ſcriptores

ſeriorum temporum; nullum reperio, ad quem hoc Epigramma ſatis probabiliter referri poſſit. — V. 6. μή τιν' ἐνθήσῃς τάφῳ. Cavebant veteres, ne alieni in eorum ſepulcra inferrentur. Cf. not. ad Inſcript. Triopeam T. II. P. II. p. 379. — V. 7. παρανόμου τυμβωρύχου. *Dorvill.* — V. 8. *Et fiſco ſolvas denarios MM et urbi denarios M.* vertit *Dorvillius.* Ejusmodi poenae paſſim ſtatuuntur in eos, qui defunctos turbaverint eorumque juſſis non auſcultaverint. Cf. *Muratori* Theſ. T. II. p. 668. 1. p. 816. 4. T. III. p. 1287. 7. p. 1309. 6. p. 1396. 6. p. 1426. 5. p. 1468. 3. p. 1665. 10. T. IV. p. 2052. 1. p. 2078. 6. Adde de ſepulcris ſingularibus et communibus agentem *Sertorium Orſatum* in Marmi Eruditi (Padova. 1719.) p. 271. ibique notas p. 357.

*DCXCV.* Edidit *Murator.* in Theſ. p. 1693. Emendavit *Hagenbuchius* in Diatriba de Graecis Theſauri Muratoriani Marmoribus quibusdam metricis p. 37. Iterum attigit in Epiſt. Epigr. p. 79. Duo priora diſticha excitavit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 29. tria ſequentia p. 250. *Bonada* T. I. p. 247. In Aquilinum, viginti annorum puerum. — V. 1. ἔτι χνοάοντος ἰούλου. Comparat *Hagenbuchius Apollon. Rhod.* L. II. 43. τοῖος ἔην Διὸς υἱὸς ἔτι χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων. τοὺς ἰούλους ὡς χνοῦν ἀναφύοντας ἔχων. *Schol.* Idem L. II. 779. ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰούλους. Inepte *Muratorius* ἰούλου de nomine proprio *Julii* accepit, ridicule vertens: *In prima pubertate adhuc juvenculum et vix lanugine adſperſum Julium invida fata ſuſtulere.* δευόμενον in γευόμενον mutatum voluit *Buberius*, quod intelligo ex *Hagenbuchii* Epiſt. Epigr. p. 79. qui vulgatam operoſe tuetur male interpretatus *irrigatum*, i. e. impletum, repletum, copioſe, abundanter inſtructum, contra poëtae mentem. Cf. eundem p. 139. Vertendum: *lanugine adhuc carentem. Lucian.* Ep. XII. καὶ βωμὸν θυέων μήποτε δευόμενον. *Euripid.* Troad. v. 276. ἃ τρι-

τεθάμενος χερὶ δευομένα βάκτρου. *Homer.* Ιλ. χ. 492. δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους. *Heſych.* δευόμενος..δεόμενος. χρῄζων. Cf. *Tollium* ad *Apollon. Sophiſt.* Lex. Homer. p. 220. Circumſcribitur igitur puer ἔτι ἄχνους, qualis deploratur in Anth. Lat. L. IV. 97. T. II. p. 66.

*Funere non aequo puer immaturus obivi,*
*Marmoreisque meis hic jaceo tumulis.*
*Non potui parvus puerilem implere juventam,*
*Nec veſtire meam flore novo faciem.*

et in Inſcriptione ſequioris aevi, quam ediderunt *Paſſionei* in Inſcriptt. Cl. XIV. 17. et *Ignarra* Comment. de Palaeſtra Neapolit. p. 286.

Πατρίδος ἐκ Σμύρνης βροτοί μ' Εὐθαλέα καλέεσκον,
Εἵνεκ' ἐμῆς ὥρης καὶ μεγέθους ἐρατοῦ.
Ἀλλά με Μοῖρ' ὀλοή, πρὶν ἰούλοις πλῆσαι παρειάς,
Ἥρπασε πὰρ φιλίων, οὓς τοκέας ἐκάλουν.

Hic *Ruhnkenius* in Bibl. Crit. T. II. p. 86. v. 3. corrigit πλῆσα, quod neceſſarium non videtur, cum ſic tamen v. 1. vitium metricum in βροτοὶ relinquatur. Nec abſtinuerunt ſeriorum temporum verſificatores a licentia diphthongi ante conſonantem correptae. — V. 3. βάσκανε δαῖμον. Hoc multi de Plutone poſt *Erinnam* Ep. III. ubi vide not. T. I. P. I. p. 189. Addendum illis Epigramma a *Pocokio* editum in Inſcr. p. 30. quod ſic corrigendum videtur:

Ἄρτι γενειάζοντά μ' ὁ βάσκανος ἥρπασε δαίμων,
ὀκτωκαιδεκέτης ἔστιχον εἰς Ἀΐδην.
Μῆτερ ἐμή, θρήνων ἀποπαύεο, λῆξον ὀδυρμῶν
καὶ κοπετῶν· Ἀΐδης οἶκος ἅπασι μέγας.

Γάϊος καὶ Κλεοπάτρα Ἀντωνίῳ .... κῳ τεκνιδίῳ μνήμης χάριν.

— V. 4. ἐτέταμες. *Murat.* vitio paſſim obvio. — ἐλπίδας ἐξέταμες. *Liban.* in Monodia T. I. p. 518. αὐτὸς δὲ ὁ τὰς νίκας ἀνῃρημένος τέθαπται, καλὰς καὶ γενναίας ἐλπίδας τῆς οἰκουμένης ἐκταμών. Simili metaphora *Heliodor.* L. IV. 19. p. 263. Χαρίκλεια μόνη παραψυχή, καί, ὡς εἰπεῖν, ἄγκυρα· καὶ ταύτην ὑ π ε τ έ μ ε τ ο καὶ παρήνεγκεν, ὅ τι ποτέ ἐστι τὸ εἰληχός με κλυδώνιον. Ibid. VI. 7. p. 99. καὶ ταύτην ὑποτέμνῃ τὴν παραμυθίαν. — V. 5. Ἀκυλείνῳ. *Murat.* His ſimillimus locus *Perſii* Sat. I. 36.

*nunc non cinis ille poëtae*
*Felix? non levior nunc cippus inprimit oſſa?*
*Laudant convivae: nunc non e manibus illis,*
*Nunc non e tumulo fortunataque favilla*
*Naſcentur violae?*

ubi *Caſaubonus*, comparato *Juvenale* Sat. VII. 208. *Dí, majorum umbris tenuem et ſine pondere terram, Spirantesque crocos, et in urna perpetuum ver.* veteres monuit ver perpetuum ſuorum tumulis optaſſe, indeque enata eorum commenta, qui ex Sanctorum tumulis lilia aut violas exiiſſe aut manna erupiſſe narrarunt. Eadem fere *Dorvillius*, qui appoſite laudavit Inſcript. ap. *Fabrettum* Cl. IV. p. 248.

*Hic jacet Optatus, pietatis nobilis infans,*
*Cui, precor, ut cineres lilia ſintque roſae.*

ubi vulgo habetur *ſint ia ſintque roſae.* Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 185. ſq. et infra Ep. DCCV. — V. 6. καί τε mallet *Dorvill.* — V. 7. ὅσσα. omnia florum genera, quae terra gignit apud Arabas et Indos, i. e. fragrantiſſima. De Glauciae rogo *Statius* II. Sylv. I. 157. *Quid ego exequias et prodiga flammis Dona loquar, moeſtoque ardentia funera luxu? Quod tibi purpu-*

*reo triſtis torus aggere crevit: Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi, Quodque Arabes Phariique, Palaeſtinique liquores Arſuram lavere comam.* Cf. Eund. II. 6. 86. ſqq. L. V. 1. 210. ſqq. — V. 9. κεῖσται. *Mur.* — V. 10. οὐχὶ γόων. *Plutarch.* T. II. p. 114. C. οὐδεὶς ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων, οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς, οὐδὲ δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστείων ἀπαρχῶν. Plura hujus generis collegimus ad *Simonid.* Fragm. XV. T. I. P. I. p. 213. — V. 11. εικος ετι. *Murat.* — θοὴ appellatur Parca propter immaturam pueri mortem Sic *Statius* II. Sylv. I. 137. *Subitas inimica levavit Parca manus. - Non te forma movet? non te lacrymabilis aetas?* — V. 12. ἐν εὐσεβέων, χώρῳ ſcil. *in beatorum ſedibus.*

*Lect. p.* 303. *DCXCV*[b.] ] Edidit *Maffeus* in Muſeo Veronenſi p. 375. ſine lectionis diverſitate.

*DCXCVI.* Edidit *Murator.* in Theſaur. p. 1450. *Donius* p. 558. Tractavit *Hagenbuch.* in Diatriba de Inſcript. metr. p. 21. et in Epiſtolis Epigr. p. 441. *Leichius* in Miſc. Lipſ. Nov. T. I. p. 487. *Bonada* T. II. p. 118. Scriptum in Chelidonem ad aras Jovis miniſtram. — V. 1. Χελειδονα. *Marmor.* — V. 2. ἀθάνατον. *Murat. Don.* et ΓΡΗ ΥΝ. unde *Leichius* fecit: σπένδειν ἀθανάτων γῆρυν ἐπισταμένην. *quae in aris Deorum libare vocem gnara erat.* quibus verbis ad Chelidonidis nomen, quo hirundo ſignificatur, alludi putabat. Perperam. Nihil certius, quam cum *Hagenbuchio* γρῆϋν legendum eſſe, id quod confirmat ejusdem Marmoris titulus latinus: *Dis Manibus Chelidonis Sa. I.* (i. e. Sacerdotis Jovis) *Floria Chelidon vixit annis* LXXV. Appoſite *Hagenbuchius* comparavit Epigr. *Callimachi* XLV. Ἱερέη Δήμητρος ἐγώ ποτε, καὶ πάλιν Καβείρων, Ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμένης, Ἡ γρῆϋς γενόμην. Huic emendationi, quae etiam *Weſſelingio* in mentem venerat. ipſe *Leichius* calculum adjecit in Cur. Secundis ad Graec. Murat. Inſcriptt. p. 44. ſq. ita ta-

men, ut γρῆϋν *lac* verti mallet cum *Weſſelingio*, quam *anum*; quae opinio parum abfuit quin ipſi *Hagenbuchio* fucum faceret in Epiſt. Epigr. p. 443. — V. 3. ἀστοναχτον. *Mur.* ἀστονάχητον. *Don. Leichius* ἀστοναχθον, *lugentibus omnibus*, ut ipſe vertit. Illa autem ἀστονάχητος, i. e. nullo gemitu edito, annis ſatiata ſcilicet et tranquilli animi mulier, ad inferos deſcendit. — In fine verſ. συταραμαχρος *Mur.* unde *Leichius* οὐδ' ἄρα μάκρες, pro μάκαρες. infeliciter. *Donius* ουγαρα μαυρως. i e. οὐ γὰρ ἀμαυρῶς. quod praeclare vidit *Hagenbuchius*, — V. 4. δημονες. *Mur. Don.* Hoc in δαίμονες mutandum eſſe neminem fugere poterat. Senſus optimus: Dii non hebetibus oculis, ſed acribus, meam pietatem viderunt. i. e. Dii me ob pietatem meam et probe foecunda et longaeva ſenectute donaverunt. Sic loquutus eſt *Diotimus* Ep. II. de viro pio et juſto: οὐ γὰρ ἀφαυρῶς Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα Δίκης. Idem eſt ἀμυδρὸν βλέπειν. *Aelian.* H. V. L. VI. 12. διαφθαρῆναι τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν. Apud *Themiſtium* Or. XIII. p. 177. C. hodie legitur: τοῦτο γοῦν τὸ πέλαγος σὺ μὲν ἄλλοθέν που καθήμενος λέγεις ἐν χώρῳ ἀπῳκισμένῳ τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως· ἐμοὶ δέ, ἅτε σμικρὼ ὄντε τὼ ὀφθαλμώ, τοῦ πελάγους τέως ἐκείνου οὐκ ἐφικνεῖσθον. Hîc primum legendum ſuſpicor: ἄλλοθέν που μεμαθηκώς, *tu aliunde diſcens dicis, cum mihi ipſi videre contigerit.* deinde certa, ni fallor, emendatione: ἅτε ἀμυδρὼ ὄντε τὼ ὀφθαλμώ.

¶. 301.] *DCXCVII.* Edidit *Murator.* in Theſaur. p. 1736. Illuſtravit *Hagenbuchius* in Diatriba p. 33. *Leichius* in Nov. Miſc. Lipſ. T. I. p. 498. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 446. *Bonada* T. II. p. 127. *Vitus M. de Amico* Catana Illuſtr. Vol. III. L. X. p. 259 et ex eo in nova Collectione Inſcript. Siciliae (Panorm. 1769.) p. 141. XL. Scriptum in Rhodogunen, Libanii conjugem, lapidis jactu interfectam. — V. 1. παροδεῖτα. *Marm.* deinde poſt lacunam . . . . ρικλειτης. Hoc in πε-

ρικλειτῆς mutandum eſſe vidit *Leichius*. *Theocrit*. Eid. XVII. 34. περικλειτὰ Βερενίκα. — V. 2. οσιω. λαεσι λεινος. *Murat*. qui ridicule vertit: *quam occidit impie Linus maritus*. δεινὸς recte emendavit *Leichius*, lacuna relicta pro λάεσι, quod diſerte in Lapide ſcriptum. — V. 3. καὶ ταρχυσεα βιανιος. *Murat*. ταρουσαβιανιος. *Coll. Inſcr. Sicil*. τάρχευσ' Ἀβιάνιος. *Leich*. τάρχυσε Λιβάνιος. *Hagenb*. cui emendationi obviam it *Dorvillius*, qui verſus modulum ei favere negat. Certe *Libanii* nomen antepenultimam corripit ſecundum etymologiam a λίβανος. Ep. *Leont*. X. in Libaniam pantomimam: Οὔνομ' ἔχεις Λιβάνου. Fatendum tamen, ſeriores poëtas in nominibus praeſertim polyſyllabis non tam religioſos fuiſſe. *Buberius* tuebatur nomen Ἀβιάνιος, quo ſervato τάρχυσ' legendum, deleto ε, quod prava lapidarii ſedulitas addidit fortaſſe. Cf. *Hagenb*. in Epiſt. Epigr. p. 72. ſqq. — τάρχυσε Βιάνιος dedit *Dorvillius*. — V. 4. βαιην στηλη τηνδ. *Murat*. et alii, qui ipſum marmor viderunt. στήλῃ τήνδ' *Leich*. στήλης τῆσδ' *Dorvill*. — V. 5. 6. Horum ſenariorum verſionem tantum latinam adſcripſit *Leichius*, graeca omiſit. Dedit ille *Exagatho*; perperam. Nomen mulieris fuit Ἐπαγαθῷ, „quod nomen quia ob ſyllabas tres breves continuas heroicum elegiacumque carmen intrare nequaquam poteſt, horum verſuum auctori cauſſa fuerit mutandi genus carminis, elegiacum in jambicum." Verba ſunt *Hagenbuchii* in Diatr. p. 39. Adde *Buberium* ad Marmora Brettiana p. 167. *Dorvill*. ad *Charit*. p. 258. et ad Ep. ἀδεσπ. DCCIX. At haec obſervatio non prohibuit Editorem Inſcriptionum Siciliae p. 14. quominus haec verba in hexametrum et pentametrum redigere conaretur; quod cum ſibi minus feliciter proceſſiſſe animadvertiſſet, addidit notam, *in quinto verſu auctorem non omnes metricas leges ſequutum eſſe*; at ille, ſi de hexametri numeris cogitabatur, nullam omnino legem ſecutus eſſe dicendus erat. Et quid de v. 6.

ſtatuendum? — V. 6. ῥοδογουνη η βασιλιδος. *Mur. Leichius* vertit: *Nunc vero Rhodogune, Baſilidis F. cognomen eſt.* quod merito improbat doctiſſimus Diatribae auctor, corrigendum videns: νῦν δὲ Ῥοδογούνην Β. His interpretationem addidit hanc: „Quae prius uno tantum nomine dicebatur *Epagatho*, eadem poſtea obliterato hoc priore ejus nomine, non amplius *Epagatho* vulgo eſt dicta, ſed *Rhodogune*, quod ejus nomen poſterius ſolum legitur in fine verſus hexametri primi. At quum poſterius nomen acciperet *Rhodogune*, non hoc ſolo dehinc dicta eſt, ſed praeter id etiam cognomentum *Baſilidis* accepit, ut vocaretur *Rhodogune Baſilis.* Tunc vero eam vocarunt ὄνομα, i. e. κατ' ὄνομα vel κατὰ τὸ ὄνομα, Ῥοδογούνην ſeu, quod idem eſſet, Ῥοδογούνης, praetereaque Βασιλίδος ἐπώνυμον, i. e. κατὰ τὸ ἐπώνυμον ὄνομα Βασιλίδος, ſeu, quod idem eſt, κατὰ τὸ ἐπώνυμον ὄνομα Βασιλίδα. eodem loquendi genere, quo vulgo praecipiunt dici: nomen vel cognomen ei eſt Syrus, Syri, Syro: Glycerium, Glycerii, Glycerio. Ammian. Marcellinus L. XIV. 5. *Paulus erat in complicandis negotiis artifex dirus, unde ei Catenae inditum eſt cognomentum.*" Haec ille. Caeteris ſubſcribens *Dorvillius* Βασιλίδος nomen adjectum putat, quia non una *Rhodogune*, et ita indicare voluerit, ſe cognomen non a quavis, ſed a *regina* ſumſiſſe. Novimus Demetrii Secundi Nicanoros uxorem Rhodogunen ap. *Appian.* Syriac. p. 213. item Xerxis filiam ap. *Cteſiam* in Perſ. c. 20. Artaxerxis filia memoratur *Plutarcho* in ejus Vita p. 307. Oroetae uxor; alia forte ap. *Philoſtrat.* Icon. II. 5. Hinc ergo Βασιλίς.

*DCXCVIII.* Ex *P. Lucae* Itinerario Aſiatico nr. 28. protulit et emendavit *Adr. Heringa* in Obſſ. crit. p. 146. meliore verborum diſtinctione adhibita. Claudia, cognomine Dechas, marito Athenioni, qui, nulla prole relicta, obierat, monimentum ſepulcrale exſtruxit. Legitur etiam, ſed vitioſius quam ap. *Lucam*, in *Pocockii*

Inſcr. Ant. p. 33. nr. 1. — V. 1. βωμόν. De aris ſepulcralibus vide notata ad Ep. DCXCI. — V. 2. ἡ καὶ Δεχάς. Alterum hoc nomen in mendo cubare ſuſpicatur *Heringa*. Cognomina proprio nomini ſolemni formulâ ὁ ſive ἡ καὶ ſubjici obſervavit *Hagenbuchius* in Diatriba p. 41. poſt *Fabrettum* in Inſcr. p. 145. ubi plures hujus generis Inſcriptiones collectae. — V. 4. ἀγόνῳ γενομένῳ συμβίῳ. Vera eſſe poteſt haec lectio, quamvis me ſimile quid legere non memini. Certe ubi uxor amoris ſui erga conjugem affectum declarat, alienum videtur commemorari, eum liberos non procreaſſe. Quare vide, an pro ΑΓΟΝΩι in marmore ſcriptum fuerit

ΜΟΝΩι γενομένῳ συμβίῳ —

Ad caſtitatem ſuam tenerumque in maritos affectum demonſtrandum conjuges ſaepe monent, ſe nonniſi unum amaſſe. Supra Ep. DCXLIX. ἥδ' ἐγὼ ἡ περίζωτος ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέθαμμαι, Μούνῳ ἐνὶ ζώνην ἀνέρι λυσαμένη. ubi vide not. Tales *Univirae* paſſim appellantur in Inſcriptionibus, ut ap. *Gruter*. p. DCCXLVIII. et MCXLI. σύμβιος de *marito* ap. chriſtianos ſcriptores frequens, illuſtravit *Jo. Pearſon.* ad Epiſt. ad Polycarpum p. 30. Ceterum ap. *Lucam* noſtra Inſcriptio ſic habetur:

ΤΑΦΟΝΤΟΝ ΕΝΤΑΠ ΛΗΣΙ
ΟΝΒΩ ΜΟΝΘΑΜΑΣ ΤΕΤΞΚΑ
ΤΑΓΗΣ ΚΑΛΤΔΙΑΗ ΚΑΙ ΔΕ
ΧΑΣ ΑΘΗΝΙΩ ΝΙΓΑΤΚΤ ΤΑ
ΤΩ ΚΑΙ ΦΙΔΤΤΑΤΩ ΑΓιΝΩ
ΓΕΝΟΜΕΝΩΣ ΤΜΙΩ ΜΝΗΣ
ΧΑΡΙΝ.

Ap: *Pocock*. v. 1. τον ενθα et θαλλ. V. 2. ετεξε κλ. α γης. V. 3. Φιλτατω αγνω τενομενω συμβιω μνήμης χ. Nomen mu-

lieris Δεχὰς confirmatur. In poſtremo verſ. fortaſſe admittenda ſine ulla mutatione lectio ἁγνῷ, quod epitheton tribuitur in eadem pagina *Pocockiani* operis nr. 4. Flaviano cuidam: τὸν ἁγνότατον καὶ δικαιότατον.

*DCXCIX.* „Apud Smetium fol. CXXIX. et Gruterum p. DCLV. Acerbam Dorvillii hujus carminis parodiam in Jo. Corn. de Pauw vide crit. Vann. 186." *Br.* Profertur etiam a *Boiſſardo* T. V. 102. *Fleetwood.* p. 219. *Bonada* T. II. p. 399. Scriptum in Menophilum juvenem, qui ex Aſia in Italiam venerat, ibique inter gaudia et voluptates, ſine ullius offenſa, vitam tranſegerat. — V. 1. *Smetius*, qui ſe ipſum Lapidem examinaſſe ait: Ε. συνεχος τελας πεξας τε τροφησας. V. 2. τρέψας. V. 3. οὐδεν αλυπης. Emendatior lectio eſt apud *Gruterum*. Similis coloris Epigramma eſt in Anthol. Lat. IV. 166. T. II. p. 120.

*Hoc jacet in tumulo ſecura Glyconis honeſto,*
*Dulcis nomine erat, anima quoque dulcior usque,*
*Quae nunquam tetricos egit ſibi lucis honores,*
*Sed mage laſcivos ſuaves Baccboque madere*
*Simplicitate ſequi cantus mollesque choreas*
*Luſibus ipſa ſuis generabat, ſaepe et amores,*
*Dulce ſibi natisque ſuis, quos pube reliquit*
*Caſtorea fratres ſub imagine quos generavit.*
*Digna quidem frui perpetua de luce benigna,*
*Sed celerat quo nos fata benigna vocant.*

et aliud, ad quod *Burmannus* noſtrum comparavit, L. IV. CCLX. T. II. p. 198.

*Roma mibi patria eſt, media de plebe parentes,*
*Vita fuit nullis tunc violata malis.*
*Gratus eram populo quondam, notusque favore,*
*Nunc ſum defleti parva favilla rogi.*

*Quis bona non hilari vidit convivia vultu,*
*Adque meos mecum pervigilare jocos.*
*Quondam ego Pierio vatum monumenta canore*
*Doctus cygneis enumerare modis*
*Doctus Maeonio ſpirantia carmina verſu*
*Dicere Caeſareo carmina nota foro.* etc.

DCC. In *Chishull.* Antiqq. Aſiat. T. II. p. 12. unde id repetivit *Bonada* T. II. p. 518. In neſcio quem hominem ex rupibus praecipitatum. — V. 1. σπιλάδες δέχνυαν. *Burmannus* comparavit haec ad *Propert* L. III. El. V. 15. *Ah miſer Alcyonum ſcopulis adfigar acutis; In me coeruleo fuſcina ſumta Deo eſt.* quae verba ad Ajacis naufragium ſpectant. — V. 2. κρημνῶν ἅλμα. ſaltum de rupibus. — V. 3. ψυχή. Ex formula. Vide *Speuſippum* T. I. p. 176. et notata ad *Admeti* verſum T. II. P. II. p. 410. quibus adde *Barthium* in Adverſ. XII. 12. — ἀξυνέτων. Non ſatis apertum eſt, quo ſenſu haec accipienda ſint, cum hiſtoria nos lateat. ἀξυνέτους de improbis et ſceleſtis capiebat *Bonada.* Certe ἀσύνετοι dicuntur, qui perverſa conſilia ſequentes peccant. *Euripid.* Phoen. 572. ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἴς σ' ἀνήψατο· Ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.

¶. 302.] *DCCI.* Ex Muſeo Veronenſi p. 63. ubi ſine memorabili varietate extat. Hinc illud expreſſit *Bonada* T. I. p. 434. Scriptum eſt in Dionyſium, Eudaemonis libertum, hominem latine et graece doctum. — V. 2 καὶ Μούσαις. ut ſupra Ep. DCXCIX. ἀλλὰ φίλος Μουσῶν. *Theocrit.* Eid. I. 140. χ' ὡ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα Τὸν Μούσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ. — V. 3. πείρεται. in Muſeo Ver. cui lectioni fortaſſe ſpeciem concilies ex iis locis, ubi πεπαρμένος ſenſu figurato occurrit. *Archilochus* ap. *Stobae.* Flor. LXII. p. 399. Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ ἄψυχος, χαλεπῇσι Θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκατι πεπαρμένος δι' ὀστέων, quem locum expreſſit *Apollon.*

*Rhod.* L. IV. 1066. ἐν δέ οἱ ἦτορ Ὀξείης εἱλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι. *Hymn.* Homer. in Apoll. 91. Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις Ὠδίνεσσι πέπαρτο. Nihilominus dubitari nequit, quin auctor hujus carminis τείρεται ſcripſerit. Color in his verſibus, ut in illuſtri *Catulli* loco LXV. 1. 2. *Etſi me adſiduo confectum cura dolore Sevocat a doctis, Hortale, virginibus – Sed tamen in tantis moeroribus, Hortale, mitto Haec expreſſa tibi carmina Battiadae.* — V. 5. ὕστατα δῶρα. *munera* et *ultima dona* ſaepe pro inferiis. Anth. Lat. IV. 175. T. II. p. 127. *Conjugis officium teſtatur carmine parvo Extremumque tibi refero munus.* ubi vide *Burmann.* et ad Ep. CCLXXXVI. T. II. p. 221. — V. 6. καὶ πάρος. dum viveres. — V. 7. Libertate te donavit, nec antea, dum ſervus eras, ſervitutis moleſtias unquam expertus es. Domini ſui clementiam laudat puella in marmore, quod *Muratori* edidit peſſime corruptum in Theſauri T. III. p. 1744. 5. et poſt eum *Amaduzzius* in Monument. Matthaeiorum T. III. Adſcribam illud, ſicuti emendatum eſt ab *Ignatio Rapono* in libello peculiari Veletris edito 1788.

Τίκτε Τύχη, σπεῖρεν δὲ Σεραπιακὸς ταχύποτμος,
    ἄμφω θηλυτέρην παῖδα Σεραπιάδα.
κεῖμαι δ' ἑξκέτης· τύμβον δέ μοι, ὅς μ' ἀτίτηλεν,
    τεῦξεν, νικήσας πάντας ἐπ' εὐσεβίῃ,
κλεινὸς ἐν ἀνθρώποισι, Δομέστικος, ὅς μ' ἔτι τυτθὴν
    οὖσαν δουλοσύνης ἐξάγαγεν στυγερῆς.

— V. 9. ἐξέτι παίδων. De particula ἐξέτι genitivo juncta conf. *Erneſtum* ad *Callim.* H. in Apoll. 47. Vulgaris ratio ferret ἐκ παίδων. ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ *Lucian.* in Toxari c. 27. T. VI. p. 88. — V. 11. σημήϊα. De graecis latiniſque literis accipi poſſit, quas ille cito didicerat; *Bonada* de notis Tironianis interpretatur.

Certe apud eos, qui accurate loquuntur, σημεῖα ſunt *notae praepetes*, quibus tachygraphi utebantur, qualem *Manilius* deſcribit L. IV. 197.

> *Hic et ſcriptor erit velox, cui litera verbum eſt,*
> *Quique notis linguam ſuperet, curſimque loquentis*
> *Excipiat longas nova per compendia voces.*

*Plutarch.* in Catone Min. T. I. p. 770. B. C. τοῦτον μόνον ὃν Κάτων εἶπεν διασώζεσθαι φασὶ τὸν λόγον, Κικέρωνος τοῦ ὑπάτου τοὺς διαφέροντας ὀξύτητι τῶν γραφέων σημεῖα προδιδάξαντος, ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα δύναμιν. Plura vide ap. *Wowerium* de Polymathia c. VI. p. 40. ſqq.

*DCCII.* Edidit *Maffeus* in Muſeo Veron. p. 63. ſine lectionis varietate. *Murator.* in Theſ. p. 1584. Deſcripſit etiam in Muſeo Petri Marcelli *Apoſt. Zeno*, idque communicavit cum *Muratorio* in Epiſtol. T. I. p. 104. nr. 4. ubi v. 1. δέξας, v. 2. Ἡρακλέδης legitur. Male verſus ſecundus ſic excuſus eſt, quaſi pentameter eſſet, cum hexameter ſit.

*DCCIII.* Etiam hoc Epigramma legitur in Muſeo Veron. p. 317. et in *Gorii* Inſcriptt. T. I. p. 463. *Bonada* T. II. p. 315. ſq. In puellam immatura morte ante nuptias vitae ereptam. — V. 1. Mutilus in marmore verſus: κλαυσατε παντες εμον . . . . ερο . . . . ρον οι παριοντες. quod ſic explevit *Maffeus*: ἐμὸν στυγερὸν μόρον οἱ παρ. — V. 2. idem ſcripſit στάντες ἐμῆς μικρὸν πρόσθε λ. cum in marmore habeatur: στ. εμης . . . . ρον πρ. — V. 3. μεγα πεν . . . . . εχουσιν. Marmor. ubi πένθος fuiſſe apparet; nec id *Maffeum* ſugit. — V. 4. Pro τοκέες marmor τοκε . . . poſtrema ſyllaba evanida. δυστοκέες τοκέες dictum ſchemate crebro obvio apud poëtas aeque ac pedeſtris orationis ſcriptores, quod apparebit conſulentibus *Rittershuſ.* ad *Oppian.* I. Cyneg. v. 260. p. 29.

ſqq. et *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. II. p. 34. ſq. — V. 6. ησε . . . οινοχαρης προςθεμενων. Marmor, unde *Maffeus* ἧς ἔταν Οἰνοχάρης προςθεμένων θ, vertens: *Cujus amici optatos haud videre hymenaeos Nec ſponte oblatos Oenocarae thalamos.* Aeque turpiter idem ſe dedit in alia Inſcriptione edita in Muſeo Veronenſi p. 61. ubi nobis *Glycerenam* propinavit et *Epeſebatiam*, quae nunquam exſtiterunt. Adſcribam initium carminis, quod etiam *Bonada* edidit cum omnibus *Maffei* peccatis T. II. p. 314. ut illud emendandum ſuſpicor:

Σῆμα μὲν ἐν στήλῃ γλυπτῇ θέσαν, ἡνίκ' ἐγὼ μὲν
 Ἀελίου γλυκερὴν λεῖπον ἐπηλασίην·
γηλειὴς δέ με δέκτο μυχὸς καὶ ἀλάμπετον οὖδας
 Ἀΐδεω μάρ . . . . . . . . . . . ὑπὸ σκοτίην.

In fine pentametri eſt ἐπεσχατίην, initio v. 3. ῥηνειης. — In noſtro Epigrammate verum ſenſum perſpexit *Anton. Mar. Salvinius*, qui poſtremum diſtichon ſic vertit: *Non videre jugale jugum nec concinuit quis Vir vinoſus hymen ante manens thalamos.* ubi vides eum πρόσθε μένων legiſſe, quod a ductibus marmoris, quales eos exhibet *Maffeus*, proxime abeſt. At verius id, quod *Brunckius* in textu poſuit

*DCCIV.* Edidit *Maffeus* in Muſeo Veron. p. 64. et *Gorius* in Inſcr. p. 464. *Bonada* T. II. p. 239. Scriptum eſt in Caecilium, Flori et Stactae filium, ex eo loco, ubi poſt mortem depoſitus fuerat, in aliud ſepulcrum translatum. — V. 2. Verba ἐξ ἄλλου τύμβου melius, ni fallor, junxeris cum praecedentibus, quam cum ſubſequentibus. — ¶. 303.] V. 3. ἀλλα τελησν. *Maff.* qui vertit: *exilia membra, ſed apta.* Emendavit *Salvinius.* — V. 4. θρεπτῆρσιν λείπων exhibuit *Maffeus*, quod, etſi oratio per participia paulo longius protracta non ſatis elegans eſſe videatur, non tamen temere ſpernendum

eſt. Bene jungitur *θρεπτῆρσιν ἡλικίης*, *iis*, *qui ejus pueritiam aluerant et curaverant*. Iidem ſunt τροφεῖς v. 7. non parentes fortaſſe, quibus ille mature orbatus eſſe videtur, ſed ii, qui in parentum locum ſucceſſerant, pueritiae Caecilii tutores et nutritores. Apud *Gorium* exhibetur ſic: ος . . . . . . . τηρσιν λειπων. quod *Salvinius* in hunc modum explevit: ὃς γενετῆρσι λιπὼν κ. Initio v. 5. iterum mutilatum marmor . . . . . δ' ουκαχλαυτον. δεύτερα addidit *Maffeus* et *Salvinius*. Secunda haec ſepultura dolorem refricuit, unde factum, ut novus hic tumulus lacrymis non minus irrigaretur ac prior. — V. 7. δειλαιο ΠΡΟφεων. *Salvin.* qui δειλαίων τροφέων emendandum cenſebat. *Maffeus* ſic legit: δειλαιοΙ ΤΡΟφεων. „In lapide legitur κεῖναι χέρες, quod Salvinius vertit *vacuae manus*, parum commodo ſenſu. Hujus verſus ſententiam corrupit Quadratarius, quam non male reſtituiſſe mihi videor. Forte etiam ſculpere debebat δειλαῖαι τροφέων κεῖναι χέρες. Hoc, licet altero, quod dedi, meo judicio non melius, probabilius eſt tamen, quod lapidis deſcriptionem inſpicienti manifeſto patebit." *Br.* — V. 8. σποδιὴν οὐκ ὀλίγης ὀδύνης. exiguum cinerem non exiguum illis dolorem excitantem.

*DCCV.* Hanc Inſcriptionem prope Nemauſum repertam anno MDCCX. exhibuit *Sallengre* in Praefat. Theſ. Novi T. I. p. 3. *Maffeus* in Muſeo Veron. p. 414. et in Epiſt. Antiqq. Gall. p. 60. *Voyage litéraire de deux Réligieux Bénédictins* (à Paris 1717. 4.) T. I. p. 309. *Murator.* Theſaur. p. DXL. *Bonada* T. II. p. 246. Comparavit hanc inſcriptionem *Burmannus* in Anth. Lat. T. II. p. 69. cum ſimilibus, ubi notat, eandem eſſe editam a *Brevalio* in Itiner. Anglic. T. III. p. 204. ſq. — V. 1. ἄνθεα. *Sit tibi terra levis, cineres quoque flore tegantur.* Anth. Lat. T. II. p. 115. CLVI. *Ver tibi contribuat ſua munera florea grata.* Ibid. p. 130. CLXXIX. Cf. notata ad Ep. ἀδεσπ. DCXCV. — V. 2. αιχμηεν Sall.

et σαμυουχα. utrumque recte emendavit. — V. 3. ἀλλ' ἴα. Anth. Lat. T. II. p. 185. Ep. CCXLVI.

*Hic jacet Optatus pietatis nobilis infans,*
*Cui, precor, ut cineres lilia ſintque roſae.*

Similia collegit *Klotzius* ad *Tyrtaeum* p. 49. nec noſtri carminis oblitus. Cf. etiam *van Goens* de Cepotaph. p. 77. — ὑδατίνη νάρκισσος. vide not. ad *Meleagr.* Ep. XCII. T. I. P. I. p. 105.

*DCCVI.* Edidit *L. Holſtenius* ad *Stephan. Byz.* p. 309. *Quirini* in Primord. Corcyrae p. 184. *Cyriac. Anconit.* Inſcript. p. XX. 135. *Maffeus* in Muſ. Veron. p. 65. *Montefalcon.* in Diar. Ital. p. 428. unde id repetivit *Murator.* Theſ. T. III. p. 1079. qui id etiam ex ſuis ſchedis deſcriptum dedit, utrumque vitioſiſſime. *Bonada* T. II. p. 238. ſq. Sed inprimis conſulendus eſt *Dorvillius* in Miſcell. Obſſ. Nov. T. I. P. III. p. 146. et 149. cujus recenſionem, paucis, quae ad orthographiam ſpectant, immutatis, cl. Editor ſequutus eſt. — V. 1. πυνθάνεαι τις ἔφυν (φυν *Murator.*) ξένε τις δεγενηθην. Sic marmor hunc verſum exhibet uno pede breviorem. *Dorvillius* in Miſcell. Obſſ. Nov. T. IV. p. 319. ſaxum initio mutilum eſſe ſuſpicatur et excidiſſe voculas εἰ μὲν vel ſimiles. Peſſime *Quirinus*: πυνθάνεαι τίς καὶ ἐφύην, ξένε, τίς κ' ἐγενήθην. Aliam viam inſiſtebat *Kulenkampius* in notis mſt. ad Inſcriptiones quasdam hinc inde collectas: τίς ἔφυν γενεὴν ξ. Talia plura quivis ſine magno labore comminiſcatur. — V. 2. . . . παρόδεῖτα *Maffei. Cyr.* qui ὦ ſupplevit. παροαποδειτα. *Murat.* ἀπροδειτα *Holſt.* — V. 4. οὐκ ουνετο. *Murat.* οὐκ ὄνασθαί τινος dicuntur, qui eo ante juſtum tempus orbantur. Admetus inſtans uxoris fatum deplorans ap. *Euripidem* v. 335. ἅλις δὲ παίδων· τῶνδ' ὄνησιν εὔχομαι Θεοῖς γενέσθαι· σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα. Medea ap. eundem liberos allocuta v. 1024.

Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς, Πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας. In eadem tragoedia Jaſon miſeram ſuam ſortem conqueſtus: Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα· Ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην, Ἕξω προςειπεῖν. — V. 6. ναυτιλίῃ . . . . νηΐ τε μὴ πίσυνος. *Holſten. Murat.* ναυτιληλυγρη νηιτεμη. *Maff.* qui vertit: *Navicula temere fretus et arte mea.* Neſcio, utrum ſic in marmore ſcriptum invenerit, an lacunam impleverit ex ingenio. Ap. *Cyriacum* lacunae indicium initio verſus: . . . . . ναυτιλιη νηι τε μη π. *Quirini*: ν. κενεῇ νηΐτ'. *Leichius* in Miſcell. Lipſ. Nov. T. I. p. 478. ναυτιλίῃ κρυερῇ νηΐ δὲ μὴ πίσυνος. *animam amiſi horrido naufragio, et navi non confidens.* κρυερῇ etiam *Dorvillio* placuit, qui reliqua ſic emendavit, ut eſt apud *Brunckium*. *Perſes* Ep. V. T. II. p. 5.

> Οὐ προϊδὼν, Θεότιμε, κακὴν δύσιν ὑετίοιο
> Ἀρκτούρου, κρυερῆς ἥψαο ναυτιλίης,
> ἥ σε, δι' Αἰγαίοιο πολυκλήϊδι θέοντα
> νηΐ, σὺν οἷς ἑτάροις ἤγαγεν εἰς Ἀΐδην.

— V. 7. 8. excitat *Paciaudius* in Monum. Peloponn. T. II. p. 254. — Σχερία. antiquum Corcyrae nomen. Cf. not. ad *Crinag.* Ep. XXIV. T. II. P. I. p. 400.

*DCCVII.* Edidit hoc carmen *Reiskius* ex Apogr. Lipſ. (ubi ei adſcripta verba: *Haec tria ultima Epigrammata attulit e Graecia Michael Sophianus, qui obiit Ferrariae a.* 1565. *d.* 15. *Auguſti.*) in Anth. nr. 650. p. 110. Hiſtoriam illius Inſcriptionis a ſe repertae narrat *Maffeus* in Muſeo Veron. p. 375. et in Arte crit. Lapid. p. 71. ſq. Cf. eundem in Gallic. Antiq. Ep. XV. Repetivit *Muratori* in Theſ. p. 1068. cujus errores quosdam ſuſtulit *Leichius* in Novis Em. ad Gr. Murat. Inſcr. p. 63. *Bonada* T. II. p. 105. Scriptum eſt in Socrateam, Pariam, Nicandri filiam, Parmenionis conju-

gem. — V. 1. γονέως. *Reisk. Mur.* — πόσιν αὐτόν. *Maſfei. Murat.* αὖϑα. Ap. Lipſ. — V. 2. πόλεων. *Reisk.* — V. 4. Σωκράτεια. Idem. — V. 6. ἔνδοξον, ζ. *Reisk.* — ¶. 304] V. 7. και με πικραν νεαροιο β. α. ἐρειννυς αἱμορυτοιο νοσου. *Maſſ. Murat.* unde *Reiskius* effici poſſe putabat καί μοι πικρὰ νεαροῖο βρέφους ἀφύλακτος Ἐ. αἱμόρυτός τε νόσος ſive αἱμορύτῳ νούσῳ. In Ap. Lipſ ſic habetur: καί με μικρὰν νεαροῖο βρέφους ἀ. Ἐριννὺς Αἱμορύτοιο νόσῳ τ. Nihil horum ſatis placet. Primum καὶ verſus initio non habet quo referatur, non magis ac με; deinde alter horum genitivorum βρέφους aut νόσου pendet, nullo idoneo fulcro ſubnixus. Haec omnia gravis corruptelae ſuſpicionem movent. Pars difficultatis evaneſceret, ſi legeretur: αἱμόρυτος νοῦσος, ut ſanguinis fluxus, quo Socratea periit, vocetur πικρὰ Ἐριννὺς βρέφους, infantis, quem utero geſtabat, pernicies; idem enim morbus et matrem et infantem occidit. At haec fortaſſe aliquando accuratiore hujus lapidis deſcriptione illuſtrabuntur. — V. 9. ἐς φάος ἦγον. Ep. ap. *Reineſium* p. 694. μητρὸς ἀπ' ὠδίνων ὡς εἰς φάος ἤγαγον ὧραι. *Heliod.* VII. 23. p. 192. τῇ γεννησάσῃ καὶ εἰς φῶς παραγαγούσῃ. Orationem cum embryone in lucis auras prodire geſtiente comparans *Themiſtius* Orat. II. p. 33. B. ἐάσατε οὖν καὶ ἐπιτρέψατε ἐξενεγκεῖν εἰς φῶς παρὰ τὸν καιρόν, μᾶλλον ἢ ἐξαμβλῶσαι. ubi quatuor verſibus interjectis legendum: εἰ γὰρ ἐγὼ ἐρεσχελοίην πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀκκιζοίμην, non ἀγροικιζοίμην, ut vulgo habetur. Sic paulo poſt p. 28. B. οὔκουν ἔστι μοι ϑρύπτεσϑαι καὶ ἀκκίζεσϑαι. Ἐς φῶς ἔρχεσϑαι dicitur puer in Fragmento *Euphorionis* ap. *Stobae.* in Flor. LXXVI. p. 453. 18. φοβερὰς δ' ὠδῖνας ἀνέτλην Εἰς φάος ἐρχομένου· λαρὸν δ' ἐπὶ χείλεσι πρώτη Μαστὸν ἐπισχομένη, λευκῷ σ' ἔπλησα (vulgo δέ σ' ἔλοισα) γάλακτι. — V. 10. ὑπὸ γαστρὶ κεύϑεται. Conf. *Agathiam* Ep. LXXVIII. — V. 11. δεκάδας. *Murat.* — V. 12. ἀρσενόπαιδας ὄναρ. *Murat.* Noſtrum eſt in Ap. Lipſ. unde *Leichius Muratorii* errorem emendavit,

et ap. *Maſſeum*; quem *Bonada* expreſſit. — V. 14. αὐτά. tertius infans effecit, ut hunc tumulum ſubirem. — V. 15. Hanc tu, Proſerpina, manu in beatorum choros ducas. Sic paſſim Dii defunctos excipere dicuntur. Epigr. ap. *Reineſium* p. 854. *Gorium* T. II. p. 140.

> καί με θεῶν μακάρων κατέχει δόμος ἆσσον ἰόντα,
> οὐρανίοις τε δόμοισι βλέπω φάος ἠριγενείης,
> τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι σὺν ἀθανάτοισι θεαῖσι,
> Ἑρμείαο λόγοις, ὅς μ' οὐρανὸν ἤγαγε χειρῶν
> αὐτίκα τιμήσας καί μοι κλέος ἐσθλὸν ἔδωκεν,
> οἰκεῖν ἐν μακάρεσσι καὶ (fort. κατ') οὐρανὸν ἀστερόεντα.

Cf. *Gorium* in Inſcr. Antiq. T. III. p. LXXXV. et p. CXXXVIII. Anthol. Lat. T. II. p. 230. Ep. CCCX.

> *Ibis in optatas ſedes; nam Jupiter aethram*
> *Pandit, Feſte, tibi, candidus ut venias.*
> *Jamque venis, tendit dextras chorus inde Deorum,*
> *Et toto tibi jam panditur ecce polo.*

*Statius* in Epicedio in Patrem manes rogat, ut defuncto obviam veniant, L. V. 3. 284.

> *Ite, pii Manes, Grajumque examina vatum,*
> *Illuſtremque animam Lethaeis ſpargite ſertis,*
> *Et monſtrate nemus, quo nulla irrupit Erinnys,*
> *In quo falſa dies coeloque ſimillimus aër.*

Conf. eundem V. Sylv. I. 253. — V. 15. παμβασιληα. *Mur.* — V. 16. ἔχουσα. *Maſſ.* τηνδε αγε επ ε. χ. ἔχουσα χ. *Mur.* ἐλοῦσα praebet Ap. Lipſ. — V. 17. θεός τ' εὐχήν τινα δοίη. Ἐν πᾶσιν χ. ſine ſenſu *Maſſ.* et *Mur.* No-

ſtrum exhibet Ap. Lipſ. Praetereuntibus, qui Socrateam apud inferos ſalvere jubent, Deus laetitiam praebeat.

*DCCVIII.* Memorabilem hunc lapidem propter accentus notas in eo conſpicuas edidit *Fabretti* p. 288. *Muratori* p. MCCCCLXIX. nr. 1. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 210. *Bonada* T. II. p. 126. Tractavit quoque *Leichius* in Nov. Miſc. Lipſ. T. I. p. 488. et in Curis Sec. p. 45. Scriptum in Hippomedontem patrem et filium, in eodem ſepulcro ab Hippodamia, eorum nepte, collocatos. — V. 2. γενέτην. *Murat.* — V. 3. ἐς αἶαν. *Mur.* χηιρα. *Fabr.* — V. 4. δεξια δ' ανδεταφη. *Fabr. Mur.* δεξιάδαν δ' ἐτάφη. quod *Paciaudius*, cujus notas mſt. *Bonada* exhibet, pro δεξιάδην ex dialecto poſitum monuit; at forma δεξιάδην pro ἐκ δεξιᾶς unice nititur prava interpretatione loci Homerici Ιλ. VII. 15. ubi vide ill. *Heynium.* Aut igitur Epigrammatis noſtri auctor ab erronea Grammaticorum explicatione pependiſſe dicendus eſt, aut probanda *Dorvillii* emendatio: δεξιὰ δ' ἀντετάφη, in dextra parte e regione ſepultus eſt ſenex Hippomedon. γηραιὸς pro γηρατός. — V. 5. χυτὰν κόνιν. *Homer.* Od. γ. 258. τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. *Apollon. Rhod.* IV. 1535. τρὶς δ' ἀμφὶ σὺν ἔντεσι δινηθέντες Εὖ κτερέων ἴσχοντα, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔθεντο. — V. 6. ἐκγονω. *Fabr. Mur.* quod latiore ſignificatione hoc loco ſumendum eſſe monuit *Dorvillius.* At *Brunckius* ἐγγόνω corrigere maluit. De horum verborum, quae ſaepenumero confuſa eſſe conſtat, diſcrimine verbo monuit *Caſaubon.* ad *Ariſtoph.* Eqq. v. 783. „ἔγγονος eſt proprie is, qui genus cum aliquo communicat, ſeu rectâ ſeu transverſâ lineâ. ἔκγονος vero is eſt, qui in recta linea deſcendit ab alio et veluti propago illius eſt." Veteres ipſos hoc diſcrimen non ſemper diligenter obſervaſſe, plurima loca, ubi unum pro altero poſitum eſt, veriſimile reddunt. — V. 7. τάφως ἐνεώσατο. *Fabr.* ἐνεόσατο. *Mur.* quod in ὠνήσατο temere mutabat *Leichius*, meliora poſtea edoctus.

„De ἐνεώσατο vide *Schol. Soph.* Trach. 460. πρὶν ἡμᾶς καὶ νεώσασθαι λόγους. ἀνακαινίζεσθαι. proprie de inſtauratis ſepulcris. unde καινίσματα ap. *Manethon.* IV. 191. σορόεργα τέχνης καινίσματ' ἔχοντας νεκροτάφους. nam vix auſim νεώσασθαι τάφον explicare *novum ſepulcrum facere et ſub aſcia dedicare.* “ Haec *Dorvillius*, cujus interpretationi maliim accedere, quam ἐπεχώσατο legere, contra marmoris fidem, cum *Eldikio* in Suſp. p. 17. qui provocat ad *H. Stephani* Diſſ. de Sophoclea Imitatione Homeri poſt ejus annotationes p. 48. *Parthen.* Erot. 26. πολλὰ κατοδυρόμενος ἐπὶ τῆς ἠϊόνος μέγα χῶμα ἔχωσε. *Antipater Sidon.* Ep. LXVI. ἐχθρῶν χερσὶν ἐχωννύμεθα. *Gregor. Naz.* Ep. 169. p. 156. πολλάκι ναυηγοῖο δέμας κατέχωσεν ὁδίτης. εἰ γείτων χωσθέντ' ἀλλοτρίαις χερσὶν ἔπερσε τάφον. — τείχισε δ' Ἀΐδαν. ſepulcrum maceria munimentoque circumdedit. ᾅδης in talibus *ſepulcrum* denotat, quem loquendi uſum *Huſchkius* adſtruxit in Anal. crit. p. 124. ſq. Cf. *Fabrettum* L. II. p. 98. et *Burmann.* in Anth. Lat. T. II. p. 112. — *Leichius* τεῦξε δ' ἀΐδαν initio corrigebat. — V. 8. λείσθοτα τᾶς. *Murator.*

*DCCIX.* Edidit *Reineſius* p. 856. ex *Aringhi* Roma Subterr. IV. 20. *Fabrett.* p. 192. unde id repetivit *Hagenbuch.* in Epiſt. Epigraph. p. 404. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 258. *Bonada* T. II. p. 307. ſq. *Fleetwood.* p. 236. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 223. comparavit Inſcriptionem ap. *Murator.* T. II. p. 1231. 3. in puerum:

ANIMA BONA SUPERIS REDDITA RAPTUS A NYMPHIS.

Scriptum in Phileſiam, puellam bimulam, quae in fonte perierat. — V. 1. κρυμναῖαι. *Bonad.* Nymphae Κρηναῖαι ſunt, quae Κρανιάδες appellantur ap. *Theocritum* Eid. α. 22. *Moſchus* Eid. III. 29. Reſpicitur ad Hylae fatum,

ut mox Ep. DCCXI. unde apparet, quam inepte mox *Fleetwoodius* v. 2. τιμῆς εἵνεκα verterit: *pro poena*. Similia comparavit *Dorvillius*, inter quae hoc Epigramma apud *Gruterum* p. DCCXVII. *Fundi hujus dominus infans hic jacet ſimilis Deo. Hunc ab ante oculis parentis rapuerunt Nymphae in gurgite.* Cf. *Callimachi* Ep. XLVI. — V. 4. Sic hunc verſum marmor exhibet. *Reineſius* pentametrum requiri exiſtimans, tamen tentabat: Φῆλιξ τὴν κλῆσιν Αὐσονιὰς τε γένος. Sed nominis Φιλησίῳ ſyllabas contumaces auctorem Epigrammatis moviſſe, ut hexametro jambicum verſum ſubjiceret, *Dorvillius* monuit. Cf. not. ad Ep. DCXCVII. — αυσονι δε γενος. *Fabrett.*

¶. 305.] DCCX. Edidit *Maffei* in Muſeo Veronenſi p. 61. quem ſequitur cl. editor. *Muratori* p. MDCCXXVII. *Hagenbuch.* Epiſt. Epigr. p. 436. *Leichius* in Not. ad Carm. Sepulcralia p. 25. *Bonada* T. II. p. 122. *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 223. In marmore ſuperſcripta verba:

Πόλλα Περιγένου χαῖρε
Λικιννία χαῖρε, Λικιννία Ἑλένη χαῖρε.

Mulieris nomen fuit igitur *Licinnia Polla*, fortaſſe etiam Helena, niſi hoc, ut *Bonada* ſuſpicatur, ad venuſtatem mulieris ſignificandam fuit additum. — V. 1. ἐκ δέ με παστῶν καὶ θαλάμων. Cf. not. ad *Antip. Sidon.* XCVIII. T. II. P. I. p. 94. Ap. *Heliodor.* L. IV. 19. p. 264. Charicles de filia ſibi erepta conqueritur, ἀπ' αὐτῶν μικροῦ τῶν παστάδων, ἄρτι τῶν γάμων ἅπασιν ὑμῖν προκεκηρυγμένων. Ap. *Eundem* in loco male affecto L. VI. 8. T. II. p. 104. ed. Bip. οἵας γὰρ δὴ καὶ ἐφ' ἡμῖν τὰς παστάδας ἐπήξατο! οἷον τὸν θάλαμον ἀνέδειξε; μόνην μὲν ἔχει με καὶ ἀνύμφευτον δαίμων ὁ εἰληχώς με τοῦ δὲ μέχρις ὀνόματος νυμφίου' οἴμοι, χορεύει Κνήμων, γαμεῖ· Θεαγένης δὲ ἀλητεύει,

καὶ ταῦτα αἰχμάλωτος ἢ τάχα καὶ δέσμιος. — Ναυσίκλεια νυμφεύεται, κἀμοῦ διέζευκται, ἡ μέχρι τῆς παρελθούσης· Χαρίκλεια δὲ καὶ μόνη καὶ ἔρημος. Plura ſunt in hoc loco, quae medicam manum deſiderant. Primum, quod jam alii monuerunt, delenda ſunt verba a gloſſatore profecta, δαίμων ὁ εἰληχώς με, deinde legendum, ni vehementer fallor: ἀνύμφευτον τοῦ μέχρις ὀνόματος νυμφίου· ὁ οἶκος χορεύει, Κνήμων γαμεῖ. Hoc *Commelini* emendationi et ob lenitatem mutationis et ob majorem concinnitatem, cujus nemo *Heliodoro* ſtudioſior, praelatum iri ſpero. Jungenda ſunt procul dubio verba ἀνύμφευτος τοῦ νυμφίου, ex Atticorum conſuetudine poſita, quam paucis illuſtravit *Valckenar.* ad Phoeniſſ. p. 115. Deinde ὁ οἶκος χορεύει dictum, ut illud *Aeſchyli* ap. *Longinum* c. XV. p. 65. ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη. quod imitatus eſt *Euripides* Bacch. v. 725. πᾶν ξυνεβάκχευσ' ὄρος. et v. 114. αὐτίκα γᾶ πᾶσα χορεύσει. Mox in *Heliodori* loco me offendit καὶ μόνη καὶ ἔρημος, licet non ignorem, hunc ſcriptorem duplicatam copulam καὶ vehementer amare. Fuit fortaſſe: Χαρίκλεια δὲ κεῖται μόνη καὶ ἔρημος. *Alciphron* I. Ep. XXXVIII. εἶτ' οἴχεται ἡμᾶς ἀπολιποῦσα, καὶ κείσεται λοιπὸν μόνη ἡ Βακχίς. *Heliodor.* V. 2. p. 10. ἐγὼ δὲ μόνη καὶ ἔρημος — τύχης βουλήμασι ἐκκειμένη. — Ad Epigramma noſtrum ut redeam, eorundem verborum conjunctio iterum obvia ap. *Heliodor.* L. X. 16. T. II. p. 369. καὶ ἔπου τῷ γεννήσαντι, νυμφοστολῆσαι μὲν σὲ δυνηθέντι, οὐδὲ ἐπὶ παστάδας καὶ θαλάμους ἀγαγόντι. — V. 2. νύνφην κἀκ θ. ηερασα φνω γ Αιδας. *Murat.* In his ἄφως latere ſuſpicabatur *Leichius*, *tacitum Orcum* interpretatus. Satis inepte. Utrum ſcribendum ſit ἄφνω γ', an ἄφνως, diligentior marmoris inſpectio docebit. Utrumque perinde graece dicitur. Vide *Brunckium* in *Apollon. Rhod.* p. 239. — V. 3. Πόλλαν. *Maff.* et hoc loco et in epigraphe marmoris. Πώλλαν. *Murat.* De hoc nomine nonnulla monuit *Hagenbuch.* l. c.

*Lectt. p.* 303.] *DCCX.* [b] Edidit *Gruter.* p. MCXCVI. nr. 9. *Fleetwood.* p. 301. 5. Ut *Brunckius* haec exhibuit ad mentem *Reineſii*, ſcripta ſunt in puellam, ante nuptias exſtinctam. *Gruterus* nos de puero cogitare jubet, cum γευσάμενον exhibeat v. 3. quod *Fleetwoodius* ſequitur. — V. 2. νυμφεῖον θάλαμον. *Fleetw.*

*Lectt. p.* 303.] *DCCX* [c]. Edidit *Fabrettus* p. 144. — V. 2. ἧς εγι ιγιειων. *Marmor.* quod in ἐπιγείων mutandum eſſe monuit *Maffeus* in Arte Crit. Lapid. p. 102.

*DCCXI.* Edidit *Muratorius* in Theſ. p. 1502. cujus errores corrigere conatus eſt *Hagenbuchius* in Epiſt. Epigr. p. 402. ſqq. Eandem inſcriptionem tractavit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 260. et *Toupius* in Epiſt. de Syracuſ. p. 329. Partem ejus cum latina verſione *Dorvillii* integra protulit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 223. *Bonada* T. II. p. 309. — V. 1. ἥρπαξες υπο κοιρανε Πλ. *Murat.* omiſſo χθόνα, quod ſupplevit *Dorvillius*: *At ſaevus Pluto rapuit me ad infera templa.* Inſcr. ap. *Murator.* p. MDCXLV. 6. Eandem vocem inſerebat *Weſſelingius* ap. *Leich.* in Cur. ſec. p. 46. Minus feliciter *Hagenbuchius* tentabat: οὐχ ὁσίως ἥρπαζες ὑπ' ὄχθην, κοίρανε Πλουτεῦ. Ut noſtri Epigrammatis auctor Plutoni exprobrat, quod quinque annorum puellam ceu florem tenellum decerpſerit, ſic alius Mercurium ψυχοπομπὸν et Orcum in ſimili re accuſat in Epigrammate minus noto, quod illuſtravit cl. *Mitſcherl.* in Bibl. Art. et Liter. T. II. p. 4.

Ἄγγελε Φερσεφόνης, Ἑρμῆ, τίνα τόνδε προπέμπεις
Εἰς τὸν ἀμείδητον τάρταρον Ἀΐδεω;
Μοῖρά τις ἀεικέλιος τὸν Ἀρίστων' ἥρπασ' ἀπ' αὔρης
Ἑπταέτη' (μέσσος δ' ἐστὶν ὁ παῖς γενετῶν).
Δακρυχαρὴς Πλούτων, οὐ πνεύματα πάντα βρότεια
Σοὶ νέμεται; τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης;

— V. 2. νύμφην pro *puella* accipiendum eſſe monuit *Dorvillius*; ſaepiſſime ſic juniores appellantur feminae. — ἀγαλλομένην omnes, praeter *Toupium*, ap. quem, operarum vitio puto, ἀταλλομένην habetur. — V. 3. ἀρχομένου debetur *Toupio*. Vulgo ἀρχόμενον. — V. 4. ἐξέτεμες ῥείζης. *Mur.* Comparationem illuſtravit *Triſtan.* Comm. hiſt. T. I. p. 350. *Statius* in Sylv. III. 3. 124. *media cecidere abrupta juventa Gaudia, florentesque manu ſcidit Atropos annos, Qualia pallentes declinant lilia culmos, Pallentesque roſae primos moriuntur ad auſtros; Aut ubi verna novis exſpirat purpura pratis.* — ἐκτελέσῃ. Omnes. — V. 5. φίλτατα. quod in Φίλτατε mutavit *Hagenbuchius.* Puellae, cujus obitus hoc Epigrammate deploratur, pater *Philtatus*, mater *Alexandra* appellabantur. Hoc probavit *Toupius.* *Dorvillius* autem legit: ἀλλ' ἄγ' Ἀλέξανδρα κἂν φίλατο, puellae defunctae fuiſſe nomen Alexandram exiſtimans: *Sed age, licet Alexandra amata fuerit, ne amplius lamenta deſiderabili puellae libare querentes.* Hoc quamvis a doctiſſimo auctore variis argumentis adſtructum, minime praeferri debuit emendationi *Hagenbuchianae.* — οἰνηροῖς *Marmor*, ut videtur. Sed tam puſillum eſt discrimen inter Ι et Τ, ut deſcribentium oculos facile fallere poſſet. Licet enim dicatur ποιεῖν γάλακτι, οἴνῳ, et alia his ſimilia, ut *vino, lacte ſacra facere,* σπένδειν tamen ſenſu figurato ſemper adſciſcit accuſativum. *Meleager* Ep. CIX. πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ Σπένδω νᾶμα πόθων. ubi vide not. T. I. P. I. p. 118. — V. 6. ειμερτη. *Marm.* — V. 7. εφη ευχροοις. *Mur.* ἔφη εὐχροῦσι. *Hagenb* qui vertit: *Nam geminat, Placuit, Placuit, pulcerrima Nymphis. Sedibus aeternis digna locata manet.* Hoc merito displicuit *Dorvillio*, qui ἐπ' ηὐχρόοισι, et *Toupio*, qui ἐπὶ χρυσοῖσι πρ. emendabat. Paſſim confuſa, ob ſoni ſimilitudinem, ἐπὶ et ἔφη, quorum poſterius reſtituendum *Heliodoro* L. X. 31. καὶ ὁ Ὑδάσπης, τί μὲν βούλεταί σοι, ἔφη, τὸ παραπλέκειν ὄνομα Χαρικλείας, αὐτὸς ἂν

γινώσκοις. ubi vulgo ἐπὶ habetur. Eadem vocula male legitur ap. *Lucian.* de Sacrif. 15. T. III. p. 79. ed. Bip. τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο. Scribendum: καὶ ψιλότητι τῆς κεφαλῆς. — At in noſtro Epigrammate procul dubio ſcribendum:

ἔφ' ἡδυχρόοισι προςώποις.

Sic enim, non ἠϋχρόοισι, in Marmore ſcriptum eſſe, docet teſtis oculatus, *Viſconti in Lettera ſu due Monumenti, ne' quali e' Memoria d' Antonia Auguſta. In Roma. Anno VII republ.* p. 25. *not.* 55. — V. 8. Dubitabat *Dorvillius*, utrum αἰθέρος jungendum ſit cum δόμοις, an poëta χάριν αἰθέρος, *coeleſtem gratiam*, intellexerit. Mihi prius unice verum videtur. — V. 9. πισιευσατε. *Mur.* et v. 10. idem: ηρ παεανω στερπλιης ναδες ου Θ. Tentabat *Leichius* in Miſc. Lipſ. T. I. p. 489. ἥρπασεν, ὡς τερπνὴ ἦν, Ἅδες, οὐ θάνατος. *Antiquis igitur fabulis credite: bonam enim puellam, Cum forma praeſtantiſſima eſſet, non mors, ſed Pluto rapuit.* *Weſſeling.* in literis ad Eundem datis, in Cur. Secund. p. 46. ἥρπασαν, ὡς πρώην, Ναιάδες. ex quibus, cum Leichianis comparatis, ſponte apparet, quid homo homini praeſtiterit. *Hagenbuchius* ſimiliter: ἥρπασαν, ὡς τερπνήν, Ναΐδες, οὐ Θ. Noſtra lectio, elegantiſſima ſane, debetur acumini *Toupii*; nec aliter emendavit *H. van Eldik*, teſte *Burmanno* ad *Propertium* p. 188. *Dorvillius* denique:

ἥρπαξαν τερπνὰι Κρηνίδες, οὐ Θάνατος.

At hic quidem, aeque ac *Toupius*, poëtam potius quam deſcribentium errores emendaſſe videtur. In Marmore enim, teſte *Viſcontio* l. c. diſerte habetur:

ἥρπασαν ΩΣ ΤΕΡΠΝΗΝ Ναΐδες —

quam lectionem ille *delicias* interpretatur: *Rapuerunt tanquam delicatam ſuam Naiades, non mors.* Sic liberi, quibus parentes oblectantur, paſſim appellantur ἀθύρματα, παίγνια. *Crinagor.* Ep. XLII.

> Ὑμνίδα τὴν Εὐάνδρου, ἐράσμιον αἰὲν ἄθυρμα
> οἰκογενές, κούρην αἱμύλον εἰναέτιν,
> ἥρπασας, ὦ ἄλλιστ' Ἀΐδη.

Puellam laſcivam et elegantem τερπνὸν ἄθυρμα μέθης appellat *Antipater Theſſ.* Ep. XXXII. aliam tenellam virginem, immatura morte exſtinctam, inter Proſerpinae oblectamenta et delicias fore, dixit Auctor Ep. ἀδεσπ. DCLIX. ἔσται μὰν ὅ γε παῖς ἐν δώμασι Περσεφονείοις Παίγνιον. Ceterum ad hujus diſtichi ſententiam comparandum Ep. ἀδεσπ. DCCIX.

*DCCXII.* „Hoc et ſequens diſtichon conjuncta exhibet lapis antiquus ap. Hagenbuchium Epiſt. Epigr. p. 393. at diverſa ſunt, et antiquiorum Epigrammatariorum poëtarum, quae ſaepius in puerorum monumentis adhibita. Poſterius ſeparatim habet alius lapis ap. Gruterum p. 676. et Donium p. 363. Ex utroque partim concinnatum peſſimi commatis Epigramma, quod habet Fabrettus p. 193. in quo e priori noſtrorum diſtichorum deſumtus hic verſus: κοὐκ οἶδ', εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς ἔθανον. Inde hic ſcripſi αἴτιος, quod ad δαίμων refertur. Apud Hagenbuchium αἴτιον legitur.“ *Br.* Plus ſemel haec Epigrammata attigit *Hagenbuchius* in Epiſt. Epigr. p. 390. et p. 393. et iterum p. 434. *Bonada* T. II. 235. — V. 1. γευόμενον ζωᾶς. Similiter Ep. ἀδεσπ. DCCXLI. μήπω γευσάμενος ἥβης ὤλισθον ἐς Ἅιδου. i. e. ἄγευστος ἥβης; Hoc vocabulum haud ſcio an reddendum ſit *Aeſchini Socratico* §. 17. γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγευστος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. Vulgo ἄγονος. κακῶν ἄγευστος αἰὼν eſt ap. *Sophoclem* Antig. v. 583. — V. 2.

συνοιδετε αγαθων αιτιον. *Marm.* quod emendavit *Hagenbuchius*, comparans Homerica in Od. Υ. 309. ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δέ τε νήπιος ἦα.

*DCCXIII.* Vide ad praecedens Epigramma. Noſtrum diſtichon ſeparatim exhibuit *Fleetwood* p. 232. Epigramma hinc ductum, quod innuit cl. editor, hoc eſt:

ἄνθος ἐγὼ γενόμην υἱὸς Ἑργομένους τε καὶ Φύρμης,
ὁ ἀνθήσας τε κακῶς ἔτεσιν δυσὶν οὐχ ὁλοκλήρως
φωτὸς ἀφαρπασθεὶς πρόμοιρον βρέφος ἐνθάδε κεῖμαι,
καὶ οὐκ οἶδα κάλῶς, εἴτε κακῶς ἔθανον.
ἀπλήρωτ' Ἀίδα, τί με νήπιον ἥρπασες οὕτως,
σπεύσας τοῦ ζῆν με στερέσαι.

quae habentur ap. *Reineſium* cl. XII. nr. 104. p. 683. *Fabrettum* c. III. nr. 453. p. 193. *Hagenbuch.* Epiſt. Epigr. p. 396. — V. 1. απληρωται λατι et in fine ἥρπασας ΕΚΘΡΟΙΣ. *Marm.* Noviſſimam vocem varie tentat *Hagenb.* ἐχθρῶς, ἐχθρός, ἔκφρον. ἄφνω legitur ap. *Gruterum.* Veram lectionem adhuc latere exiſtimo. — V. 2. τί σπεύδεις; *Crinagoras* Ep. XLII. puellam teneram

ἥρπασας, ὦ ἄλλιστ' Ἀίδη, τί πρόωρον ἐφιεὶς
μοῖραν τῇ πάντως σεῖο ποτ' ἐσσομένῃ.

σοὶ πάντες ὀφειλόμεθα. Comparavit *Hagenb.* *Claudianum* L. I. de Raptu Proſerp. v. 61. de Plutonis potentia: *Nam quicquid ubique Gignit materies, hoc te donante creatur, Debeturque tibi, certisque ambagibus aevi Rurſus corporeos animae mittuntur in artus.* *Horatius* Ars Poët. v. 63. *Debemus morti nos noſtraque.*

*DCCXIV.* Edidit *Muratorius* in Theſ. p. 1041. unde id iterum protulit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 251. graviſſimos editoris in interpretando hoc carmine errores exagitans. *Dorvillium* compilavit *Klotz.* ad *Tyrtae.* p. 51. Repetivit Epigramma *Bonada* T. II. p. 532. et ex ipſo lapide, in Nanii Muſeo ſervato, deſcriptum *Paciaudius* in Monim. Peloponn. T. II. p. 192. Scriptum eſt in Alexandrum Corcyraeum, Satyri et Calliopae filium. — V. 1. *μύρι' α. μύρατο. Homer.* Ιλ. υ. 282. κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι. πένθος μυρίον eſt Ιλ. σ. 88. Similia contulit, noſtri loci non immemor, *Valcken.* ad Phoen. v. 1484. p. 498. Cf. not. ad *Marci Argentarii* Ep. XXXI. T. II. P. II. p. 297. Prorſus inepte *Muratorius* μῦρα ἀποφ. – χυθεῖσα tentabat, de *unguentis* in tumulo *effuſis* cogitans. — περὶ τῷδε χυθεῖσα. *Homer.* Ιλ. τ. 283. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε. — V. 3. ταδεπιγαια. *Mur.* τῷδ' ἐπὶ γαίᾳ. *Dorvill.* — ¶. 306.] V. 5. ἴστορα. et artium liberalium ſcientia imbutum, et ſagittandi peritum. Hujus artis ſpecimen dederat in Strophadibus, ubi latrones ſagittis peremerat.

*DCCXV.* Editum in *Sponii* Miſcell. Erud. Antiq. p. 369. ap. *Reineſium* p. 1030. ex *Jac. Manilli* Deſcr. Villae Borgheſ. p. 147. *Fabrettum* p. 64. *Fleetwood.* p. 320. *Bonadam* T. II. p. 110. Popilia, Oceani conjux, gratum erga conjugem animum hoc Epigrammate declarat. — V. 3. ουφητοι in Marmore eſſe videtur prima litera evanida, quam reſtituit *Sponius* et *Fabrett.* Recte etiam vidit *Bonada* κούφη latere, dum vertit: *Sum levis ipſa cinis*, licet ſenſum poëtae non recte cepiſſe videatur et in his ipſis verbis et in ſequentibus, quae ſic latine expreſſit: *tamen hic Acherontis ad undas Laudabo inſignem te pietate virum.* Hoc potius voluit Epigrammatis auctor: Quum me a marito poſt fata honoratam videam, levem experior pulverem, id adepta mihi eſſe videor, quod defuncti ſibi exoptare ſolent, ut

terra ipſis ſit levis. Cf. Ep. DCCXVII. κούφη σοὶ κόνις ἤδε πέλοι. — V. 5. καὶ πολλάκι. Comparavit *Reineſius* Ep. Anth. Lat. T. II. p. 49. *Et quicunque tuis humor labetur ocellis, Protinus inde meos defluat in cineres.* Opportunior eſt *Horatii* locus in Od. II. VI. 22. *ibi tu calentem Debita ſparges lacrima favillam Vatis amici.* — V. 6. σπεῖσον. Cf. Ep. DCCXI. 6. *Heliodor.* VI. 8. T. II. p. 105. τὸ παρὸν δέ σοι τάςδ' ἐπιφέρω χοάς· καὶ ἅμα ἔτιλλε τὰς τρίχας, καὶ ἐπὶ κλίνῃ ἐπέβαλλε· καὶ τάςδ' ἐπιχέω τὰς σπονδὰς ἐκ τῶν σοι φίλων ὀφθαλμῶν· καὶ αὐτίκα διάβροχος ἦν ἡ στρωμνὴ τοῖς δάκρυσιν. — V. 7. εὕδειν. Haec derivata ex Epigr. *Callimachi* XLIX. *Gregor. Theol.* Ep. LXXXIX. in *Murat.* Anecd. p. 89.

Νόννα δ' ἐν πάντεσσιν ἀοίδιμος· εἰ δὲ τελευτὴν
τοῦτο θέμις καλέειν, κάτθανεν εὐχομένη.

*Plinius* L. II. Epiſt. I. 10. de morte Verginii Rufi: *Si tamen fas eſt aut flere aut omnino mortem vocare, qua tanti viri mortalibus magis finita quam vita eſt. Vivit enim vivetque ſemper, atque etiam latius in memoria hominum et ſermone verſabitur, poſtquam ab oculis receſſit.*

*DCCXVI.* Ex *Muratori* Theſaur. p. 1349. *Bonada* T. II. p. 140. In Teleſillam Euxenidae conjugem. — V. 1. σῆμα τοιο γλυκερὴ τ. *Murat.* Glyceram Teleſillam in his celebrari exiſtimabat *Bonada.* *Kulenkampius* in not. mſt. tentabat:

σῆμά τοι, ὦ γλυκερὴ Τελεσίλλα, ἐνθάδ' ἔθηκεν —

quae emendatio elegans et fortaſſe vera. Hiatum enim in hujusmodi carminibus non moror. — V. 2. ἀλόχῳ λάχεν ἥ οἱ πάντοτε πλήρης. *Mur.* quod confirmat *Kulenkampii* emendationem: σῶμά τοι, ὦ Τελεσίλλα, ἔθηκεν ἀλόχῳ. Quid verbo λάχεν faciendum ſit, ignoro equidem; at

ſequentia ἤ οἱ πάντοτε πλήρης iterum videntur ſcripta. — V. 3. τε μένοιτο et v. 4. ἐσσομένοισι τέον κλ. *Murat.* Fuitne: μένοι τοι. Reliqua non tangenda. τεὸν κλέος veriſſimum, quum poëta defunctam mulierem alloquatur. Fortaſſe etiam ſcribendum:

γένοιτο

ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι τεὸν κλέος ἄφθιτον αἰεί.

*Theocrit.* Id. XII. 11. ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.

*Lect. p.* 304.] *DCCXVI.*[b] „E Muratori Theſauro p. 969. ubi, ut fere omnia, admodum corrupte legitur v. 3. μνήμην ἀτινεων. quod nihili eſt. v. 4. πανυστάτην . . . τὸ μαρτυ . . . ceterae literae, quas ſupplevi, eraſae." *Br.* Poſtremi verſus lacunas optime explevit cl. Editor; in tertio verſu reſtituendo autem veram et genuinam poëtae manum attigiſſe non videtur. In verbis ΜΝΗΜΗΝ ΑΤΙΝΣΩΝ latere videtur ΑΓΙΑΣΩΝ, quae ſibi ſimillima eſſe, ſponte apparet. Andronicus, conjugis *memoriam conſecraturus*, ejus ſtatuam, tenerrimi amoris documentum, poſuit.

*DCCXVII.* Editum in *Sponii* Miſcell. Erud. Antiqu. p. 26 ap. *Fabrettum* p. 287. *Gruterum* p. 1118. Explicat *Gorius* in Inſcriptt. T. I. p. 270. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 98. *Bonada* T. I. p. 442. *Fleetwood.* p. 201. Superſcriptum: PETRONIAE MUSAE. Inter hoc et ſequens Epigramma in ara eſt caput muliebre affabre ſculptum. — V. 2. λειτός. *Marm* ἄναυδον. Ad nomen puellae ſpectatur et ad canendi facultatem, qua polluiſſe videtur. Similia paſſim reperias. De Calliope, citharoeda, *Julian.* Ep. XLI. ἡ γλυκερὸν μέλψασα — Κεῖται σιγαλέη· τόσον ἔσθενε νήματα Μοίρης, Ὡς λιγυρὰ κλεῖσαι χείλεα Καλλιόπης. — V. 3. κεῖται, λίθος ὥς. *Alciphron* I. Ep. XXXIII. p. 228. κεῖται δὲ ἡ πάσαις μέλουσα Χάρισι κωφὴ λίθος καὶ σποδιά. *Theognis*

567. δηρὸν γὰρ ἔνερθεν Γῆς, ὀλέσας ψυχήν, κείσομαι ὥστε λίθος ἄφθογγος.

*DCCXVIII.* Vide ad praecedens Epigramma. — V. 1. Σειρηνακακον. *Fabrett.* qui *innocuam* vertit. Hoc tuetur *Ruhnken.* ad *Timae.* p. 16. Muſam appellari Sirenem, quae *neminem laedat*, ἄκακον. Sic quoque viſum eſt *Antonio Mariae Salvinio*, cujus verſionem metricam exhibet *Gorius* in Inſcriptt. T. I. p. 270. *Daemone quo a nocuo rapta eſt innoxia Siren.* quod antitheſin efficit elegantia non deſtitutam. At ap. *Gruterum* habetur Σειρῆνα κακῶς κακός. idque *Fleetwoodus* ſequitur. In marmore autem Σειρηνακακος κακος, quod oculato teſti credimus *Viſcontio*, qui in libello perelegantí *Iſcrizioni Triopee* p. 80. aut repetitionem illam ſervandam, aut legendum eſſe monet: τὴν Σειρῆνα κακῶς κακὸς ἥρπασε δαίμων. Certe Sirenum nomen iis, qui dicendi et canendi facultate pollebant, ſaepenumero in laudem tribuitur, ſine ullo ad noxiam earum naturam reſpectu. Ep. ἀδεσπ. DXIX. καὶ λάλε Σειρὴν Βακχυλίδη. It. DLXII. σειρῆνα θεάτρων τόνδε Μένανδρον. Ep. DCCXXXII. ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη. De oratorum operibus, quae eorum liberos vocat, *Themiſtius* Orat. XXVIII. p. 341. C. αὐτοὶ λόγοι αἱμύλοι εἰσὶ — κυδαίνοντες καὶ ἐπαίροντες καὶ ἀσπαζόμενοι τοὺς θεωμένους καὶ πάσας ἱέντες φωνὰς καὶ ᾄσματα ᾄδοντες τὰ ἡδονῆς, ὥσπερ Σειρῆνες. Scribendum μεστὰ ἡδονῆς. Item ap. eundem, quod obiter moneam, Or. XXII. p. 282. A. legendum: μεστὰ δὲ ἅπαντα δακετῶν θανασίμων καὶ ἰοβόλων, pro μετά. — V. 2. κακὸς δαίμων appellatur Pluto etiam in Epigrammate apud *Gruterum* p. DCCI. nr. 10. ubi primus verſus peſſime diſtinguitur. Legendum enim:

Εἰς θρήνους ἐφύλαξας Ἀτινίαν, ὦ κακὲ δαῖμον.

Poſtremum illius carminis diſtichon

πάππος μὲν γενεῆς προπάτωρ πέλεν, ἤϊθεος δὲ
ᾤχετ᾽ ἔχων οὐδὲν πλὴν δάκρυον πρὸ τάφου.

male apud illam vertitur. Senſus eſt: *Avus quidem familiae parens fuit, juvenis autem nihil niſi lacrymas ex vita abstulit.* Sed haec, quod nunc video, occupavit *Grotius* T. III. p. 407. — V. 2. μοι. *Fleetw.* μουτην pro nomine proprio habens *Fabrettus* vertit: *Quis Muten dulcem rapuit Lusciniolam.* quem errorem ſuſtulit *Gorius* et *Weſſeling.* in Probab. c. IX. p. 82. — ¶. 307.] V. 3. ψυχραῖσι σταγόνεσσι. Muſa *frigidis guttis* aut *in frigidas guttas* reſoluta; neutrum ſatis intelligo. Certe mortis vis, corpus frigore perfundens, ſic ſa is inſolenter diceretur. *Fabrettus* vertit: *Nocte una frigidis ſtatim ſtillicidiis ſoluta Periiſti Muſa.* — λυθεῖσαν. *Grut. Fleetw.* — V. 4. Νοῦσα ἔτακη δ' ὄμματα ἐκεῖνα σέο. *Grut. Fleetw.* — V. 5. στόμα πέφρακται. *Plutarch.* T. II. p. 88. ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ. *Statius* V. Sylv. I. 200. *nunc ore ligato Incubat amiſſae.* Multa hujus locutionis exempla congeſſit *Wetſtenius* in Nov. Teſt. Epiſt. ad Rom. III. 19. p. 39. Male verbum φράττειν legitur ap. *Heliodorum* L. IX. 19. μικροῖς μὲν τοῖς βέλεσιν, ἰῷ δὲ δρακόντων πεφραγμένοις εἰςτοξεύοντες. Scribendum procul dubio: ἰῷ δὲ δρακόντων πεφαρμαγμένοις. Et ſic *Dorvillium* quoque ex Cod. emendaſſe nunc video ad *Chariton.* p. 693. quod noviſſimi *Heliodori* editoris diligentiam fugit. — τὸ χρύσσεον nonnulli. — V. 6. οὐκ εἴδους. *Fabrett.* et ſic *Gudius*, qui ſe lapidem ipſum in villa Borgheſia vidiſſe ait, emendavit ad marg. *Gruteri*, apud quem ουκαλου σου σοφίης habetur. At ecce alius oculatus teſtis, *Viſcontius* l. c. ſic, ut *Gruterus* edidit, in marmore legi affirmat, indeque emendandum pronunciat:

λείψανον οὐ κάλλους, οὐ σοφίης πέλεται.

Nihil verius. In eandem emendationem inciderat *Kulenkampius* in not. mſt. — V. 7. ἐρρετειμερμεραι. *Grut. Fleetw.* Poſterior tentabat ἔῤῥετ' εἱμαρμέναι, inepte. μερ-

μουρχι. *Gor.* Noſtrum habet *Fabrett.* *Grotius* vertit: *Ite procul curae, mortalia corda vorantes. Heſych.* μέρμηραι. φροντίδες. βουλαί. μέριμναι. *Theogn.* v. 55. λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων. Ejusdem originis vocabulum μερμέριος reſtituendum ſuſpicor Epigrammati in *Pocockii* Inſcr. p. 30. nr. 18. quod an alii ediderint, nunc inquirere non vacat. Mihi ſic ſcribendum videtur:

Οὐρανίων πάντων βασιλεῦ, χαῖρ', ἄφθιτ' Ἄνουβι,
σός τε πατὴρ χρυσοστέφανος πολύσεμνος Ὄσιρις,
αὐτὸς Ζεὺς Κρονίδης, αὐτὸς μέγας ὄβριμος Ἄμμων,
κοίρανος ἀθανάτων προγενὴς μηταισε Σάραπις,
σή τε μάκαιρα θεὰ μήτηρ πολυώνυμος Ἶσις,
ἥν τέκεν οὐρανὸς εὐφρονίδης ἐπὶ κύμασι πόντου,
μερμερίοις θρέψεν δ' Ἔρεβος φῶς πᾶσι βροτοῖσι,
πρεσβίστην μακάρων ἐν Ὀλύμπῳ σκῆπτρον ἔχουσαν
καὶ γαίης πάσης καὶ πόντου δῖαν ἄνασσαν.

Ap. *Pocockium* eſt v. 1. παμπτων, et Ανουσι. v. 2. πολυσεμνος Οσειρι. v. 3. Κρονδης et Αμμυ. v. 4. προτενμηταισι. v. 5. μολυωνυμος. v. 7. μαρμαρέοις. v. 8. εχουσ. v. 9. ανασσι.

DCCXIX. Editum in *Sponii* Miſcell. Erud. Ant. p. 347. *Gruter.* p. 1147. *Fleetwood.* p. 245. Epigraphe in marmore: Εὐτυχίδης Ζωΐλου Μιλήσιος. — V. 1. laudat *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 851. F. — V. 3. ψευδώνυμον. Falſo ſe *Eutychiden* i. e. *Felicem* appellatum eſſe ait, cum tam mature infelici fato ad inferos abreptus ſit. — V. 2. ἐς δε τε ων. *Spon.*

DCCXX. Habetur ap. *Smetium* fol. CXXX. ubi verba male diſtincta. *Gruter.* p. CCCXXVIII. *Fleetwood.* p. 131. *Murator.* p. 650. quem ſequitur *Bonada* T. II. p. 390. Ad *Salmaſii* et *Grotii* mentem emendatum protulit *Dorvillius* ad *Chariton.* p. 150. — V. 1. κήρυξ. Cippus, in quo defuncti nomen ſcriptum, illud κηρύσσειν dicitur vel βοᾶν. Hinc lapis, Eutychis tumulo impo-

ſitus, ejus κήρυξ. – ἀρχεχόροιο. χοροστάτην interpretatur *Dorvillius*, τὸν προηγούμενον τοῦ χοροῦ καὶ τῆς ᾠδῆς. Idem χοροδέκτης appellatur ſecundum *Suidam*. — V. 2. μινυνθάδιον. *Smet. Dorv.* — V. 3. „ὡς, *ut*: mallem ἥ, *quae*, relatum ad Κῆρα. Adumbratum eſt hoc diſtichon e Simonidis Epigr. CI.“ *Br.* Ad Parcam retulit haec verba etiam *Dorvillius*, (cui ὡς debetur et πείσασ' pro ὃς et πείσας) ſecutus interpretationem ſummi *Grotii*:

*Eutychis hic ego ſum tumulus praecoque choragi:*
*Non levis eſt de te, Parca, querela mihi.*
*Auctor namque Animae cum ſis, in corpus ut intret,*
*Crudelis, cur non auctor es, ut maneat?*

Longe diverſo ſenſu haec accepit *Benedictus Egius Spoletinus*, cujus verſionem exhibuit *Muratorius*:

*Sum praeco excelſi Felicis et urna choragi,*
*Cui vitam exiguam fata dediſſe queror.*
*Qui potuit revocare animas in corpora cantu*
*Melliſluo, tenuit non tamen ipſe ſuam.*

quae ſane arguta ſententia et vulgatae lectioni accommodata: ὃς πείσας θνητοῖς ψυχὴν ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν οὐκ ἀνέπεισε μένειν. Muſicus voce et arte valens dici poterat animas hominum jam aufugientes retinere et in corpore quaſi deſigere. Alibi muſica animas e corporibus evocare dicitur. Utrumque bene. Ita enim fert natura poëſeos, ut eandem rem diverſiſſimis rationibus recte enuntiare poſſit. — V. 4. „Lapis exhibet ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΛΕΟΣ. unde Dorvillius τήνδ' αὐτοῦ μελέεσσ' – at omnino ſcribendum αὐτῶν, *illorum membris*. Nam αὐτοῦ adverbialiter *illic* friget ſequente μελέεσσι.

Multo mihi probabilius videtur lapidi incidi debuiſſe αὐτὴν τοῖς μελέοις. — Hoc ad θνητοῖς refertur, *miſeris mortalibus.* " *Br.* Tantum nobis in marmoribus corrigendis licere, nemo facile concedet. Nihil omnino mutandum eſſe contendo, ſed reſtituta lapidis ſcriptura legendum:

ὃς θνητοῖς ψυχὴν πείσας ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν,
τὴν αὑτοῦ μέλεος οὐκ ἀνέπεισε μένειν.

Ultima ſyllaba in μέλεος producta poſt tot ejusdem licentiae in his Epigrammatis exempla neminem, puto, offendet. Cf. Ep. ἀδεσπ. CCCLXXXVII. 2. CCCXCIV. 2.

DCCXXI. Inſcriptionem hanc accuratiorem dedit *Rich. Chandler* II. 61. p. 67. quam in *Sponii* Miſcell. p. 318. et ap. *Fabrettum* p. 322. legitur. Emendavit eam ſecundum exemplar *Sponii* in Itiner. II. p. 349. *Heringa* in Obſſ. crit. p. 287. ſq. Eandem ex ſchedis *Anton. Askew* accuratiſſime deſcriptam dedit *Taylor.* ad *Demoſthen.* de falſa Legat. p. 461. ed. *Reisk.* Legitur etiam ap. *Fleetwood.* p. 319. 2. — V. 1. Verſus eſt vitioſus aut poëtae aut lapidarii culpa. *Heringa* ἐπὶ omittendum eſſe cenſebat, quo verſus exiſtit longe deterrimus. Numeri in exitu hexametri

ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἐθείραις

longe ſunt perfectiſſimi; errorem igitur haerere apparet aut in χυδιόωσα aut, quod etiam probabilius, in ξανθαῖς. — V. 2. χαριτοβλεφάροις. Idem epitheton puellae tribuitur in Inſcr. ap. *Donium* p. 15. nr. 57. Ἐλευθερίας χαριστήρια τῇ Νεμέσει Ῥαμνούντοθεν Νεαίρα Ἀθηναία χαριτοβλέφαρος ἀνέθηκεν. ubi *Gorius* noſtrum verſum comparavit. — V. 3. χειονειοισι ευπρεπουσα. *Spon. Fleetw.* χιονέοσι πρ. emendavit *Heringa.* *Chandler* dedit, ut eſt

ap. *Brunckium*; nec aliter *Taylor.* χιονέοις ſignificatione generaliori pro καλοῖς, λαμπροῖς, ut *niveus* ap. Latinos, quod illuſtravit *Markland.* ad *Statii* Sylv. p. 15. — V. 4. κὰκ γλ. *Hering.* quod non neceſſe. In tali enim verborum ſtructura praepoſitio omitti poterat; cujus ellipſios exempla dedit *Fiſcher.* ad *Weller.* T. III. P. II. p. 128. — λειριόεσσαν. *Chandl. Spon. Taylor. Homer.* Ιλ. γ. 150. τέττιγες — οἵτε καθ' ὕλην Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. *Apollon. Rhod.* L. IV. 902. ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς Ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον. — V. 5. χιλεσι. *Chandler. Tayl.* — „Non placet ἐλεφαντινέων, quod tamen mutare contra lapidis fidem non ſuſtinui; at mallem ἐλεφαντοχρόων.“ *Br.* ἐλεφαντινεον. *Taylor.* — V. 6. δὲ ἀρετὴν π. σῶμα τιθεῖσα. *Spon Fleetw* τε ἀρ. *Chandl.* — V. 7. Κιλικια *Tayl.* Mire hunc verſum vertit *Chandler*: *quam peperit Eutychis Sibenaro Ciliſſa Charitopis.* Talia innumera graecarum Inſcriptionum editores admiſerunt. — V. 8. εἰκοσιπενταετής. *Tayl. Chandl.* et alii. — V. 9. „Sic in lapide inciſus: ΕΡΜΕΡΟΣ ΔΕ ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΙΟ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡ .... Quum illius metrum reſtituere et defectum in fine ſupplere vellem, imprudens non animadverti verſum ἑπτάμετρον mihi excidiſſe. [illegible]μειος nomen eſt graecum, quod occurrit in lapid[illegible] [illegible]ud Gruterum p. 419. 2. Ἑρμειος Ἀσκληπιοδώρου Ἀ[illegible]ιοχεύς. In fine nihil veriſimilius ſuccurrit, quam μητέρος ἐσθλῆς; niſi forte ipſum matris nomen expreſſum fuerit. Sic ſupra in Epigr. DCLXXIII.

οὔνομα Ῥουφῖνος γενόμην, πάϊς Αἰθερίοιο,
μητρὸς δ' ἐξ ἀγαθῆς.

At auctori hujus carminis, quem, niſi ſummae imperitiae damnetur, talem verſum procudiſſe nemo credet, ſuppetias eundum eſt, ut a quadratarii et mea etiam vexatione liberetur. Scribendum itaque cenſeo:

Ἕρμος Ἀριστομάχοιο πατρὸς καὶ μητέρος ἐσθλῆς.

Nomen Ἕρμος in alia inſcriptione apud Chandlerum occurrit; et hîc reponendum eſſe eo veriſimilius mihi videtur, quod alterum illud Ἕρμερος, ſeu, ut potius ſcribi debet, Ἑρμέρως, nomen ſit ſervile, quod ubi in Romanis monumentis viſitur, ſemper, ni fallor, libertinorum eſt." *Br.* Ἑρμερως et in fine μητρο . . . *Tayl.* In lacuna matris nomen latere recte ſuſpicabatur *Heringa.* Ceterum talibus emendandis operam fruſtra inſumi, mihi perſuaſum habeo. In his enim ſequioris aevi carminibus haud pauca occurrunt, quae numerorum tantum ſpeciem habeant, praeſertim ubi nomina propria verſificatori negotium fecerant. Hic cum nomen Ἑρμέρως in hexametrum non intraret, auctor Inſcriptionis verba ſic compoſuit, ut tetrametri trochaici ſpecies quaedam efficeretur. Et fortaſſe ne hoc quidem voluit. Nam nec earum Inſcriptionum exempla deſunt, in quibus proſa verſibus miſcetur. — V. 10. ἀλόχῳ κουριδίῃ. Hoc et πόσις κουρίδιος, *conjux virgineus* et *conjux virginea*, plus ſemel obvium in marmoribus. Vide *Reineſium* p. 722.

*Lect. p.* 302.] *DCCXXI* [b]. „Apud Smetium fol. CX. verſo, Gruter. p. DCCLXIX. nr. 4. et Murator. p. 1323. Χρηστὴ et Φρασᾶς nomina ſunt propria, quorum hoc corruptelae ſuſpicione non vacat." *Br. Fleetwood.* p. 281. *Bonada* T. II. p. 138. — V. 1. Ineptiſſimum eſſe hunc verſum, nec ullam efficere ſententiam, pronuntiat *Fleetwoodius*, haud ſcio an vere. φιλου συνομα. *Smet. Grut.* φιλουνομα. *Murat.* μνῆμ' ἀρετῆς paſſim occurrit in Epigrammatis de monimentis eorum, qui, dum viverent, virtute floruerunt. Cf. not. ad Ep. DCLXXX. μοίρης τὸ τέλος. Num haec quoque verba ad monimentum ſepulcrale referri debent? at quo ſenſu? num *Fati terminus*, quandoquidem cippus eum, cujus nomen deſignat, finem attigiſſe indicat? an *ſtipendium* ſive *munus Fato et Parcis tributum*? *Pii muneris* ſenſu τέλος oc-

currit ap. *Aeſchylum* Suppl. v. 123. Cf. *Abreſch.* ad *Aeſchylum* T. I. p. 182. Tum auctorem Inſcriptionis noſtrae hunc fere ſenſum efficere voluiſſe dixeris: Sum virtutis monimentum, munus Parcae tributum, carum nomen in fronte gero. Dura tamen interpretatio. Nunc video, eandem fere ſummo *Grotio* placuiſſe, qui vertit in *Mantiſſa Tertia* Anthologiae T. III. p. 409.

*Aſpice vectigal fati, virtutis honorem,*
*Chreſta pudicitiae jacet hic celeberrima laude.*

Ad ipſam mulierem verba μνῆμα ἀρετῆς, μοίρης τὸ τέλος retulit *Benedictus Hegius*, qui vertit:

*Hoc decus, haec fati virtus, et amabile nomen,*
*Dote pudicitiae celebrata, laboribus actis*
*Vitae Chreſta jacet condita nunc tumulo.*

quaſi ipſa *Chreſta* dicatur μνῆμα ἀρετῆς, quod ferri poſſit; at quomodo eadem μοίρης τέλος ſive, ut ille, *fati virtus* (τέλος nonnunquam eſt *perfectio*) appellari potuit? — V. 3. σῶμά γ' ἔπαυσε. *Smet. Grut. Fleetw.* σωμανεπαυσατο. *Murat.* — V. 5. „θνητὴν lapis mendoſe, ut e ſequenti μέτοχος patet.“ *Br.* θνητὴ habet *Mur.* et *Bonada.* θνήτ' ἦν ſuſpicabatur *Fleetwood.* Quod librariis, idem et lapidariis paſſim accidit, ut literas perperam duplicarent. Ad ſenſum comparandus *Ariſtides* Orat. T. I. p. 79. ed. *Jebb.* beatum praedicat juvenem, vitae ereptum: ἔχει καλῶς γε δὴ τὰ ἀνθρώπεια· οὐ γὰρ Κωκυτὸς οὔτε Ἀχέρων τοῦτόν γε εἰλήφασιν, οὐδὲ θήκη κρύψῃ περιλαβοῦσα, ἀλλ' εὐκλεὴς καὶ ἀγήρως ἤδη τὸν λοιπὸν ἅπαντα χρόνον περίεισιν ἥρως, Κυζίκου πάρεδρος, τιμηθεὶς ὑπὸ Ἀπόλλωνος πατρῴου. — V. 6. „A. I. ΜΝΗΣΤΟΣ omiſſis duabus literis.“ *Br.* αιμνεστωσα πασα. *Murat.* unde ap *Bonadam* αἵ μνησθεῖσα πᾶσι. Reliquos genuina non fugit lectio. αἰείμνηστος. *Sophocl.*

Ajax 1166. ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει. — V. 7. „Male in Lapide ΚΥΔΥΗ. Mallem σοὶ δὲ τάφον σοφίης ἕνεκεν, κυδρὴ παράκοιτις, Τεῦξα." *Br.* κυδνη. *Mur.* *Fleetwood.* κυδίη vel κυδέη tentabat; κυδνῇ *Ruhnken.* in Epiſt. crit. p. 83. κυδρῇ *Kulenkampius* in not. mſt. In reliquis cur quid mutetur, cauſam idoneam non video. — V. 8. τευξε φρασας συνομενος, *Smet.* *Grut.* *Fleetw.* φρασσυ νομευνος. *Muratori*, qui de meliore aliorum lectione ſecurus (recte enim *Hegius* ap. *Smetium* vertit: *conjux moeſtiſſimus*) *Nomeunum* hominem nobis hinc elicuit. In nomine Φρασας ante *Brunckium* haeſit *Hultmann.* in Miſcell. Epigr. p. 440. qui τεῦξ' Ἐπαφρᾶς συνόμευνος. Nomen *Epaphras*, quod *Epaphra* eſt ap. Latinos, ex Inſcriptionibus collegerunt Indic. Theſ. *Gruteriani*, et *Bentlej* in Epiſt. ad *Millium* p. 82. *Leichius* in Cur. Secund. p. 66. legebat τεῦξ' Ἐφρᾶς συνόμευνος. — In fine Ἀλεξανδροπολείτης *Mur.* πολείτης etiam reliqui. — V. 9. „Seu quadratarii, ſive illius, qui lapidem deſcripſit, errore legitur ΑΓΕΝΤΙ ΕΥΨΥΧΙ. Unde feci ἀλλ' ἄγ' εὐψύχει. *ſed age, bono animo ſis.*" *Br.* Leniori mutatione *Scaliger* in Not. ad *Gruterum* emendabat:

ΑΓΝΕΤΙ ΕΥΨΥΧΕΙ.

Mulier illa appellata fuit Ἀγνετις Χρηστη. *Leichius* ſcribebat: αἰὲν δ' εὐψύχει. εὐψύχει, κἀμὲ μένει τὸ θανεῖν, reſpondet formulae, quam paſſim exhibent Inſcriptiones:

εὐψύχει· οὐδεὶς ἀθάνατος.

cujus exempla quaedam collegit *Leichius* in Cur. Sec. p. 67. Ceterum *Grotius* poſteriores tres verſus paulo aliter, ac reliqui, conſtituit, ſic:

τένδε τάφον σοφίης ἕνεκεν κεδνῇ παρακοίτι
τεῦξε φράσας Συνόμηρος, Ἀλεξάνδροιο πολίτης.
Ἁγνὴ εὐψύχει· κἀμὲ μένει τὸ θανεῖν.

*Haec Synomerus ei ſapientis praemia vitae*
*Civis Alexandri ſtruxit monumenta maritus.*
*Tu ne, ſancta, dole; me quoque fata manent.*

Ubi vides, eum vocem φράσας penitus praeteriiſſe, quod non magis probandum ac reliqua ſummi viri in hoc loco tentamina, ſi ab uno κεδνῇ παρακοίτι diſceſſeris. Si in ultimi verſus initio epitheton quaeris, quale ἁγνὴ eſt, in Chreſtae laudem, nihil propius ad marmoris veſtigia accedit, quam

ΑΙΝΕΤΗ εὐψύχει.

I pro H ſaepiſſime in ſerioris aevi monimentis reperitur, cum jam utriusque literae pronuntiatio confunderetur. Caeterum formulam εὐψύχει ſive Ευψυχι paſſim in marmoribus obviam illuſtravit *Reineſius* p. 731. 826.

*Lect. p.* 303.] *DCCXXI.c. Muratorius* in Theſ. p. 1376. et iterum p. 2075. i. Primum editum in Deſcriptione Aedium Barberinarum. *Brunckius* ſequitur *Dorvillii* recenſionem ad *Chariton.* p. 100. Scriptum in Meſſiam, mulierem et elegantiſſimam, quam conjux defunctam in aedibus ſuis ſepelivit. — V. 2. πρέψασακαταφρων. *Murat.* loco pr. unde *Klotzius* ad *Tyrtaeum* p. 50. fecit πρέψασα κατ' ἄφρων, quo ſenſu, non dixit. Junxiſſe videtur κατάλιπες ἄφρων φῶς ἠοῦς. *ſtolida reliquiſti lucis oras.* quod a multis probatum iri dubito. Altero loco *Muratorius* πρέπουσα καταφρονι. Fac, in marmore ſcriptum exſtare ΚΑΤ. . ΧΘ. ΟΝΑ et facile intelliges, quomodo factum ſit, ut deſcriptores parum diligentes καταφρονα exhiberent. — V. 3. ἱεραρθηνταισι ουτα. *Mur.*

quod *Dominicus Bricherius* vertit: *neque te inſpicientibus adſtas.* — V. 4. φίλοις σταδίοισιν *Murat.* utroque loco. „Majoris momenti mutationem inſtitui. Legitur enim ubique φίλοις σταδίοισιν pro σταθμοῖσιν, quod quidem ſatis lepide *Dom. Bricherius Columbus* vertit:

*Fors ego dilectis tumulum fabricatus amicis.*

quaſi στάδιοι φίλοι *ſtabiles amici* celebrarentur. Aliis verſum *in amicis ſtadiis.* Credo, ipſos intellexiſſe *ſtadia, in quibus decurritur.* Sed prius diſcant, φίλος hîc et centies non *amicus*, ſed *meus*, *tuus*, *ſuus* ſignificare apud poëtas: deinde me viciſſim doceant, *ſtadia* talia fuiſſe adjecta *aedibus privatis*, et quî cadaver, ut mox ſequitur, *in talibus ſtadiis ſepultum*, poſſit tamen in aedibus ipſis eſſe et conſpici. Quare credo, levi literarum duarum mutatione recte repoſitum σταθμοῖσι *poſtibus*, et loca buſto recipiendo apta eſſe σταθμούς, non dubitaveris, ſi inſpicias Homer. Οδ. Ζ. 19. et ſic hanc feminam domi a marito ſervatam ſepultamque conſtabit.“ Haec *Dorvillius*, qui moris defunctorum corpora intra aedium limina ſepeliendi multa exempla profert. — V. 5. νεκρυν et μελαφροισιν. *Murat.* loco ſec. — V. 6. Μεσσια αιμνηστη. utroque loco.

*Lect. p.* 303.] *DCCXXI.* ᵈ· In *Gruter.* Theſ. p. 1146. *Fleetwood.* p. 253. 2. — περικαλλεα *Gruter.* quod in περικαλλέϊ emendavit etiam *Kulenkampius* in not. mſt. — In v. 2. haud ſcio, an legendum ſit:

μνήμης ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ Θ' ΕΝΕΚΕΝ.

*et ob memoriam ejus conſervandam et in caſtimoniae mulieris honorem.* Θ inter Σ et Ε, ſimillimas literas, facile excidere potuit.

¶. 308.] *DCCXXII.* Hoc Epigramma in Dialogum philoſophum edidit *Sponius* in Miſc. Ant. Erud. p. 320. *Fleetwood.* p. 249. *Bonada* T. II. p. 529. — V. 1. καθαρῷ πυρί. rogo crematus. Igne autem abſumi putabatur, quidquid mortale eſſet, quo facto animus purgatus ad Deos transit. Sic Hercules ἐκ πυρὸς εἰς Οὔλυμπον ἐκέκμασε in Ep. ἀδεσπ. CCLXXXVIII. Thetis Achilli immortalitatem donatura, βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιε — ὄφρα πέλοιτο ἀθάνατος, καί οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι. *Apollon. Rhod.* L. IV. 869. De Triptolemo *Ovidius* IV. Faſt. 553. *Inque foco pueri corpus vivente favilla Obruit, humanum purget ut ignis onus.* quae *Ruhnkenius* comparavit ad Hymn. in Cerer. 236. et 239. — V. 4. „Notanda vox γυμνάς, quae hîc, ut in ſequ. Epigr. v. 3. γυμνάσιον ſignificat, quod non intellexit Sponius." *Br.* ΓΥΜΝΑΣ vitioſe *Spon.* γυμνὰς *Fleetwood.* et *Bonada* cum ἔπλετο conjunxerunt; ille vertit *exercitationi deditus*; hic: *Virtutis totus qui fuit et ſophiae.* — V. 6. ψυχὴν — οὐρανὸς ἔχει. Similiter Inſcriptio ap. *Sponium* in Miſcell. p. 374. cujus finem ſic reſtituendum eſſe ſuſpicor:

δοιαί, τῶν ἑτέρη μὲν ἐπιχθονίη πεφόρηται,
ἡ δ' ἑτέρη τείρεσσιν ὑπ' αἰθερίοισι χορεύει,
ἧς στρατίης εἷς εἰμί, λαχὼν θεὸν ἡγεμονῆα.

quae ad nobilem illum Platonis mythum de Deorum per aſtra curſu referenda ſunt. Vulgo legitur ΔΟΙΗ. ΕΠΑΧΘΟΝΙΗ. ΕΙΣΕΙΛΑ (pro εἷς εἰμί) et ΗΤΕ ΜΟΝΗΑ. — ἐκ μελέων. poſtquam anima ex corporeis evolavit vinculis. *Theocrit.* Eid. XVII. 24. ὅττι σφῶν Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. Epigramma ap. *Murator.* T. II. p. 696. 5. *Bonad.* T. I. p. 430. in Aſclepiadem medicum: ἐκ ῥεθέων δ' ἅμα στείχων σεμνὸν ἔβη Διὸς οἶκον. Sed totum carmen adſcribam, ut emendandum videtur:

Ἀνέρες, οἳ πάρος Αὐσονίων πέδον ἵκετε, ξεῖνοι,
βαιὸν ἐπὶ τραφερῇ χθονὶ δερκόμενοι τόδε δῶμα
ἀνδρὸς ὀπιζομένου Ζηνὸς νόον Αἰγιόχοιο,
ὅς ποτ᾽ ἔδειξε βροτῶν πολυπλάγκτοισιν πραπίδεσσιν
ψυχὴν ἀθανάτην κἀγήραον ἐκ Διὸς αἴσης,
μάρτυρα Φοῖβον ἀμυμόνεσιν σελίδεσσι χαράξας·
οὐδ᾽ ἄρα θνητὸς ἔην, ὑπ᾽ ἀνάγκης δ᾽ Ὑψιμέδοντος
τύμβῳ ἐν ἀργαλέῳ πεπεδημένος ἤνυσεν οἶμον,
ἐκ ῥεθέων δ᾽ ἀναστείχων σεμνὸν ἔβη Διὸς οἶκον,
Λητοΐδῃ καὶ Μούσαις βωμὸν ὑπ᾽ ἠέρι τεύξας·
ἰητὴρ δ᾽ Ἀσκληπιάδης μακάρων τρίβων ἤει,
χρημοσύνην δ᾽ ἔλιπεν πολυκήριον ἐν νεκύεσσιν.

V. 6. *Muratorius* legit ΑΜΥΜΝΙ ΣΙΝ ΕΝ σελίδεσσι. V. 8. τύμβῳ ΕΙΝ ΑΛΕΩ omiſſa ſyllaba, quam mihi certa emendatione reſtituiſſe videor. V. 9. δ᾽ ΑΜΑ στείχων. V. 11. δ᾽ ἅμ᾽ Ἀσκ. Delevi ſyllabam abundantem. Aſclepiades, qui hoc Epigrammate laudatur, et medicus fuit et philoſophus. Hoc in celeberrimum hujus nominis medicum, Aſclepiadem Bithynum, quadrare dixeris; at noſtra Inſcriptio quin longe ſeriori aevo ſcripta fuerit, dubitari non poteſt.

*DCCXXIII*. Ex *Sponii* Miſcell. p. 350. Habetur etiam ap. *Donium* p. 150. unde id repetivit *Burmannus* in Anth. Lat. T. II. p. 222. *Murator*. p. 656. *Fleetw*. p. 294. 4. *Bonada* T. II. p. 229. In cippo, cui hi verſus inſculpti, figura ſtabat cum ſerpente circa columnam, in cujus ſymboli ſenſum inquirit *Bonada*, qui ſerpentem ſalutis et beatitatis, columnam aeternitatis ſymbolum eſſe exiſtimat. — V. 1. Ἡρακλείδης. *Spon*. Ἡρακλείδην. *Don*. ομβρυς Α. *Spon*. *Fleetw*. ὄμβριμος. *Don*. *Mur*. ex conjectura procul dubio, ſed ea parum felici. Verum eſt ΟΝ ΒΑΡΥΣ, quod in ΟΜΒΡΥΣ latere nemo negabit, qui meminerit, quam ſaepe in marmoribus M

pro N legatur ante Φ. M. B. M. quod monuit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 523. et 733. — V. 2. ειρυσευκηθεων. *Don.* *Mur.* ειρυσεναιθεων. *Spon.* *Fleetwoodus* recte diſtinxit ἀϊθέων. — ἕλικος. *Murat.* — V. 3. γυμνασιας. *Mur.* γυμναδας. *Spon.* *Fleetw.* εὔμοχθος γυμνὰς gymnaſium, ubi corpus exercetur. Eodem ſenſu Ep. praeced. v. 4. et in Inſcriptione, quam *Tollius* dedit in Epiſt. Itiner. I. p. 5. *Henninius* in notis ad illum p. 20. *Leichius* in Sepulcr. p. 12. et 32. *Reisk.* in Anth. p. 108. nr. 648. Hujus Inſcriptionis initium noſtrum locum egregie illuſtrat:

Ἄρτι σε τὸν θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις,
ἄβας καλλίστοις ἄνθεσι τερπόμενον
ἠΐθεον, Πρώταρχε, πατὴρ ἐκαλύψατο τύμβῳ,
ὀστέα δ' ὀγκωθεὶς οὗτος ἔδεκτο τάφος.

Jam mirare *Fleetwoodium*, qui ad noſtrum Epigramma lepidam confinxit hiſtoriam de *Eumochtho*, neſcio quo, qui *Ephebum* quendam, puerum pulcherrimum, occiderit. Paulo poſt v. 5. verba τερπνὰς ἀμίβων (ſic *Marmor* pro ἀμείβων, vulgari vitio) in *venuſtum Amibonem* mira arte convertit, haec addens: *Video aliter poſſe verti haec verba. Sed conjecturis cujuscunque cum locus ſit, cur non et noſtris?* Taliane ſanae mentis homini excidere! — Pro τερπνὰς *Donius* habet τερπος. *Muratori* τερος. — V. 6. Ζμεçτομαρα. *Spon.* *Don.* *Mur.*

*DCCXXIV.* E *Muratori* Theſauro p. 1397. illuſtravit *Hagenbuchius* in Epiſt. ad *Blaurer.* p. 36. ſqq. *Bonada* T. II. p. 135. Scriptum eſt in *Rufinum*, cognomine Aſterium, Romanum, qui in Aegyptum profectus, diem ſupremum ibi obierat. Inde Damoſtrateia, Rufini conjux, mariti reliquias Romam deportavit, ubi noſtrum Epigramma inventum eſt. — V. 1. Ρουφεινου et ποτε κληζον *Murat.* De κλῄζον et ἔκληζον in Inſcriptionibus vide *Hagenbuch.* in Epiſt. Epigr. p. 417. — *Aſte-*

*rii* nomen ſeriori aevo frequentatum. Notus *Turtius Rufius Aſterius*, qui emendavit Codicem *Virgilii* Mediceum; ex hujus familia noſtrum fuiſſe, dubitari nequit. Occurrit Rufina quaedam, Sanctis Martyribus adſcripta, Aſterii filia, de qua dixit *Tillemont.* Hiſtoir. des Emper. T. III. p. 172. Multos *Aſterios* recenſet *Fabric.* in Bibl. Gr. T. VIII. p. 613. ſqq. De familia Aſteriorum disputavit *Henr. Noris* in Cenot. Piſan. Opp. omn. T. III. p. 676. ſqq. — V. 2. Νείλου πόλιν, urbem Aegypti, Nilopolin, quae modo ſic junctim, modo diviſim, ut in noſtro Epigrammate, ſcribitur. Vide *L. Holſten.* in *Stephan. Byz.* p. 221. — V. 3. προκοπαῖς λάμψας. *progreſſibus, quos fecerat, clarus.* Non dicitur, qua in re; ex proximis ſuſpiceris, Rufinum honorum et divitiarum viam feliciter inſtitiſſe. — πολλοις *Mur.* πολλοῖσι emendavit *Hagenb.* Ductum hemiſtichium ex *Theocrit.* Eid. XIV. 63. πολλοῖς πολλὰ διδούς. — Verbum προκοπὴ ſimiliter adhibetur in Epigr. ap. *Muratorium* T. III. p. 1687. 2. quod adſcribam, ſicut legendum puto, nam ap. Editorem peſſime diſtinctum:

Οἳ στύγιον χῶρον ὑποναίετε, δαίμονες ἐσθλοί,
δέξασθ' εἰς Ἀΐδην κἀμὲ τὸν οἰκτρότατον,
οὐ κρίσει ἐκ Μοιρῶν ἡρπασμένον, ἀλλὰ βιαίῳ
αἰφνιδίῳ θανάτῳ μήνιος ἐξ ἀδίκου,
ἄρτι μὲν ἐν προκοπῆς τάξει παρὰ δεσπότῃ ὄντα,
ἄρτι δὲ καὶ γενειῶντ' οὐδ' εἴκοσι τέρμ' ἐνιαυτῶν
ἐκτελέσας, γοερὸς οὐκ ἐσορῶ τὸ φάος.
τοὔνομά μοι ὕπατος· λίτομαι δ' ἔτι τὸν συνόμαιμον,
τοὺς δὲ γονεῖς μηκέτι τοὺς τάλανας.

V. 5. habetur Αρτιμου εν et in fine οντι. V. 6. γονεων. Haec vide quomodo verterit *Muratorius*: *propter iram injuſti Artimi, in dignitatis loco apud ſuum dominum conſtituti, nuper in ergaſtulo, parentum ſpe*

*fraudata, neque heredibus ſcriptis.* quae omnia aegri ſomnia potius quam verſionem dicas. Recte mihi ſcripſiſſe videor ἄρτι δὲ καὶ γενειῶντ', *primam nuper lanuginem proferentem.* Diphthongus etiam in media voce corripi poteſt; certe hoc probabilius, ſi veſtigia marmoris comparaveris ΑΡΤΙ ΔΕ ΚΑΙ ΓΟΝΕΩΝΤ', quam quod *Dorvillius* ad *Charit.* p. 30. ſenſu tamen nihil diverſo, ſcripſit: ἀρτιγενειάζων. V. 7. nihil intereſt utrum γοερὸς legas, ut *Muratorius* habet, an γοερῶς, ut *Dorvillius.* Cf. ad Ep. DCCXX. 4. — Redeo ad Rufini elogium. V. 4. μηδένα λυπήσας. Sic Ep. DCXCIX. οὐδένα λυπήσας, οὐ λοίδορα ῥήματα πέμψας. In corruptiſſima Inſcr. ap. *Fabrettum* p. 741. οὐδένα λοιγήσασα (fort. λυπήσασα) οὐ μικροῦ ψυχήν, οὐ μεγάλου. — V. 5. ἔφυγεν. *Mur.* — V. 6. ἐς ἀέρα, σῶμα δὲ πρὸς γῆν. *Euripid.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 416. E. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σαρκί, διοπετὴς ὅπως Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα. — V. 7. εὐσεβείης ἔσχεν. *Mur.* Etiam apud inferos ipſius pietas cognita eſt et probata. — V. 8. εἶδε τὸ φῶς. oſſibus ex loco, ubi ſepoſita, denuo prolatis. — V. 9. Poſt patrem duo ejus liberi morte abſumti, qui in idem ſepulcrum atque pater illati ſunt. — V. 11. σεμνη δε. *Mur.* et *Bon.* — V. 12. διέπλειςε. *Mur Bon* — V. 13. 14. Notandae alliterationes, rhythmis ſequiorum temporum praeludentes, in verbis ὑπέμεινε, διέμεινε, κατέθηκε, παρέδωκε. — ¶. 309.] V. 14. αἰῶσιν. aeternitati tradidit. Sic in ſepulcralibus paſſim defuncti *aeternae ſecuritati*, *perpetuae quieti* commendantur, et in *aeternas ſedes domosve* illati eſſe dicuntur. Vide inprimis *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 107. — V. 15. His Damoſtratea ſuum erga maritum amorem demonſtravit.

*DCCXXV.* Edidit *Fabrettus* p. 731. ſed emendatius quam hic in ipſius *Fabretti* muſeo illud deſcripſit *Montefalconius*, repetivitque in Diario Ital. p. 273. Diſputavit de hoc marmore *Hagenbuch.* in Epiſt. ad *Blau-*

*rer.* p. 41. ſq. *Murator.* T. III. p. 1711. 1. *Bonada* T. II. p. 546. — V. 2. πανεπηραστον et πρισσων. *Fabr.* Poſterius hoc *Zaccagnius* in κρεῖττον mutandum cenſebat, ſatis inepte. — V. 3. αἰνοτοκων εων. *Marmor. Montefalconius* vertit: *Infelicibus parentibus ſors invida rapuit*; nihil praeterea de ſenſus et metri lacuna monens αἰνοτόκων γονέων hîc legendum eſſe pronuntiat *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* L. I. 38, 5. quod *Hagenbuchium*, idem reponentem, latuit. Hanc lectionem probavit etiam *Dorvillius* ap. *Burmannum* ad Anth. Lat. T. II. p. 83. qui multa de *Invidia Sortis* et *Fatorum*, quae in juvenum immatura morte accuſari ſolet, disputavit. — ὃν καθορᾶτε. Ad Menophili imaginem refertur, quam cippus exhibebat. — V. 4. ὀκτὼ μόνοις ἔτεσιν. *Marmor.* „ὀκτὼ poſteriorem ſyllabam correptam habet, more Latinorum; quos niſi imitari poëta voluiſſet, ſcribere potuiſſet

ὀκτὼ μοῦνα ἔτη βεβιωκότα μησί τε πέντε.

Nil frequentius in ſaxis antiquis, quam ad quaeſtionem *quamdiu* accuſativos et ablativos in unam conferri orationem. *Vixit annos* tot, *menſibus* tot, vel *vixit annis* tot, *menſes* tot." Verba ſunt *Hagenbuchii.* Satius fortaſſe fuiſſet, hoc patellarii verſificatoris Epigramma penitus omittere, quam vitia, ab ipſo auctore admiſſa, pro lubitu corrigere. Longas vocales et diphthongos crebro corripiebat ſerior aetas, quam legitimus verborum graecorum ſonus latebat. Cf. tamen *Brunckium* ad Ep. DCCXLI. 4.

*DCCXXVI.* Edidit *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 201. *Murator.* p. 154. Illuſtravit *Hagenbuchius* in Epiſt. Epigr. p. 86. ſqq. — V. 1. λιαν κλυτου. *Montf.* διανκλυτου. *Murat.* ΑΓΑΝΚΛΥΤΟΥ emendavit *Boubierius*, de cujus emendationis neceſſitate temere dubitabat *Hagen-*

*bucbius* p. 90. marmoris auctoritatem praetexens, quae hîc nulla eſt; nam in plurimis lapidibus Λ poſitum reperias pro Α; quantillum autem interſit inter Γ et Ι, omnes norunt. Ἀσίδος pro hominis nomine habebat *Muratorius*, cum agatur de Mithra Aſiarcha. Ἀσιάρχαι, qui iidem ἀρχιερεῖς Ἀσίας, ſaepenumero occurrunt in antiquitatis monimentis, et in Actis Apoſt. XIX. 31. Cf. *Spanhem.* de Uſu et Pr. Numiſm. T. II. p. 417. — V. 2. Lucius, Mithrae filius, ἀθλοθετὴρ Σμύρνης, in patria Smyrna publicis certaminibus praefuiſſe putandus eſt, a patre fortaſſe datis. Solebant enim Aſiarchae, Syriarchae ac ceteri annui provinciarum pontifices ludos publicos dare; quod accurate docuit *H. Valeſius* ad *Euſebium* Hiſt. Eccl. IV. 15. De iisdem et eorum muneribus vide *Selden.* in Marm. Arund. p. 163. ſq. et *Godofredum* ad Cod. Theodoſ. T. II. p. 27. ed. *Ritt.* — ἱερατινης. *Marm.* — V. 3. ευγενιαν σοφίαισι. *Marm.* Εὐγένιον tentabat *Bouherius*, nomen juvenis *Lucium Eugenium* fuiſſe exiſtimans. Vulgatam ſic accipi poſſe cenſebat *Hagenbuchius* p. 97. παρὰ vel ὑπὲρ εὐγένειαν, *praeter nobilitatem generis, praeter id, quod nobili genere natus erat*, σοφίαισι κεκασμένον, *ſapientiae ſtudiis exornatum.* Hoc nemo praetulerit elegantiſſimae cl. editoris emendationi, in quam etiam *Kulenkampius* incidit in not. mſt. — V. 4. βωμός. Vide ad Ep. DCXCI.

*DCCXXVII.* Legitur ap. *Smetium* CXXIX. fol. verſo. *Gruter.* p. 700. *Boiſſard.* T. V. p. 122. *Fleetwood.* p. 250. — In Paulinum, cum ſorore Hygea in eodem tumulo ſepultum. — V. 1. ενιαυτους. *Smet.* — V. 3. Υγειν. *Smet.* — V. 4. ἑπταετης. *Smet.* et *Grut.* — ἦν οντι. *Smet.* ἦν οὐκ. *Fleetw.* „γλυκειότερον. comparativus formatus a γλυκεῖα, ut a τέρεινα τερεινότερος. Illud in Lexicis omiſſum.“ *Br.* Hanc formam poëtae pro uſitatiore in ιων et ειων paſſim adhibuerunt. De χερειότερον, λωίτερον et ῥηΐτερον *Euſtathius* monuit ad Ιλ. β. p. 215. 6. ἀρειότερος

dixit *Theognis* v. 548. κλειότερος *Homer*. Od. λ. 358. Plura congeſſit diligentiſſimus *Fiſcherus* in Anim. ad *Welleri* Gramm. T. II. p. 90. ſq.

*DCCXXVIII.* Editum in *D. Bernardi de Montfaucon* Diar. Ital. p. 423. *Murator*. p. 1433. E *Ruhnkenii* emendatione ſcriptum exhibet *G. Koenius* ad *Gregor.* p. 287. quem in omnibus expreſſit cl. Editor. Scriptum eſt in juvenem Amphilochia oriundum, qui, cum in pugna contra Illyrios periiſſet, ab amicis hoſtium manibus ereptus eſt. — V. 1. λυγρομ ποτμον. *Marmor*. de qua orthographia monuimus ad Ep. DCCXXIII. 1. — V. 2. αλκη Αμφιλοχωγγαια. *Montef*. et *Murat*. Facile intelligitur, quomodo in vocibus ΑΛΚΙΜΗ ΑΜ — aut deſcriptor aut lapidarius ipſe ſyllabam ΜΗ tranſilire potuerit. — Ἀμφιλοχωγ genuina videtur marmoris lectio. Quum enim Grammatici jubeant Ν ante Γ in mediis vocibus in Γ mutari, quadratarii idem nonnunquam in fine verborum fecerunt; iidem contra aliis in locis Ν ſervarunt, ubi Γ ſcribendum erat. — V. 4. νασοι γαδεταροι εκτερισαν. *Montef*. et paulo vitioſius *Murat*. Veram lectionem primus hîc vidit *Valckenarius* ad *Herodot*. L. VIII. p. 648. 42. — νᾶσος eſt Corcyra, ubi hoc monimentum repertum. — V. 6. ΣΙΝΝΑ φυλοπιδος Δ' ἐξ. *Montef*. *Mur*. *Sinnam* juvenis illius nomen fuiſſe exiſtimantes. Proprium hîc nomen et ipſe legi mallem quam σῶμα, praeſertim cum particula adverſativa poſt φυλόπιδος legatur. Caeterum *Bonada* male vertit hoc diſtichon ſic: *Mors nec enim fidos potuit latuiſſe ſodales, Quorum ope, Sinna, truci tutus ab hoſte jaces.* Hunc ſenſum ſi efficere voluiſſet poëta, ſcripſiſſet procul dubio: ἀποφθίμενος πιστοὺς φίλους οὐκ ἔλαθες.

¶. 310.] *DCCXXIX.* Editum a *Sponio* in Miſc. Ant. erud. p. 357. *Fabrett*. p. 733. *Murator*. p. 1707. *Fleetwood*. p. 258. 3. *Bonada* T. II. p. 128. Corru-

ptum Epigramma, quod nimis pro lubitu emendatum videtur, ſic adſcribam, ut apud *Sponium* habetur:

ΜΑΡΚΕΛΛΗΣ ΤΑΦΟΣ ΕΙΜΙ ΤΙΣ ΑΥΤΗ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΛΕΞΕΙ
ΑΡΧΙΓΑΜΟΣ ΚΟΥΡΗΣ ΕΙΚΟΣΙΝ ΟΥΣΑ ΕΤΕΩΝ
ΑΥΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΑΣΑ ΚΑΙ ΚΗΔΕΥΣΑΣΑ ΕΠΕΓΡΑΨΑ
ΑΧΘΟΣ ΕΧΟΥΣΑ ΚΡΑΔΙΗΣ ΠΕΝΘΕΟΣ ΟΥΚΟΝΙΟΥ.

— V. 1. Marcellae ſum tumulus. *Haec quaenam fuerit, ipſa indicabit inſcriptio*. Hic ſenſus. Perperam *Muratorius*: *quicunque hunc titulum inſpecturus es.* Pejus etiam *Fleetwoodius*: *Quis ei aliquid inſcribet?* — λέξεις. *Mur.* — V. 2. ἀρτίγαμος κούρη. *Fabrett.* οὖσα ἐτέων. Paſſim in marmoribus apoſtrophe negligitur. οικετεων, *Mur.* — V. 3. αυτη γεννησασα. *Fabr.* qui in reliquis cum *Sponio* conſpirat. αὐτη η γεννησασα και γεννησασα επιγραυ α. *Mur.* Haec ſic fortaſſe emendanda eſſe cenſebat *Leichius* in Miſc. Lipſ. T. I. p. 497.

αὐτῇ ἡ γεννήσασα καὶ κηδεύσασα ἐπέγραψα.
ἄχθος ἔχουσα κραδίᾳ πένθεος οὐκ ὀνοτοῦ.

Quae an ipſe pro verſibus habuerit, ignoro equidem. Vertit autem: *Ipſi genitrix, quae et curam ſepulcri habui, inſcripſi, onus non vituperandae triſtitiae corde gerens.* Mihi perſuaſum eſt, ea verba, quae 3. verſum hujus Inſcriptionis conſtituunt, ab ipſo auctore numeris concepta non fuiſſe. Fuit procul dubio: αὐτῇ ἡ γεννήσασα καὶ κηδεύσασα ἐπέγραψα. in quibus nullum numerorum veſtigium. In v. ſequ. membra poëtae agnoſcas in verbis ἄχθος ἔχουσα et πένθεος οὐκ ὀλίγου. Sed talia in proſaicis quoque Inſcriptionibus reperiuntur bene multa. Cf. Ep. ap. *Fabrett.* p. 741, 506. cujus partem mox laudamus ad Ep. DCCXXXI. — οὐκ ὀλίγου. *Fabrett.*

*Lect. p.* 304.] *DCCXXIX.* [b] Legitur ap. *Muratorium* p. 1732. Jejuni verſus, vix digni, qui typis repeterentur. — V. 1. Εννεακαιδεκαμπνος. *Mur.* — V. 2. ποιει πατηρ. *Id.* — V. 3. δε εστι Πρ. γαια. *Id.*

*DCCXXX.* Editum a *Vineto* ad *Auſonium*; in *Auctario Smetii* fin. ap. *Gruterum* p. 802. *Fleetwood.* p. 285. *Bonad.* T. II. p. 129. Hiſtoria hujus diſtichi narratur in Vita *Joann. Guijonii*, quam fratrum Guijoniorum Operibus praefixit *Phil. de la Mare*, ibidemque repetitur, ut *Jo. Guijonius* illud reſtituit. Servatur Burdigalae in Aede S. Andreae, pedibus praetereuntium jam medio ſec. XVII. ita extritum, ut vix literarum apices deprehendi poſſent. Cf. *Zinzerling.* Append. Itiner. Gall. 3. Latina, ſed recentioris poëtae, verſio legitur ap. *Ferretium* L. V. p. 330. eademque relata eſt in Anth. Lat. T. II. p. 51. LXXIV.

*Oſſa gemelliparae Lucillae hic ſunt ſita, cujus*
*Secta fuit proles vivens patri et altera matri.*

— V. 1. κειτε. *Marm.* frequenti errore, ex prava ſeriorum temporum pronuntiatione orto. — V. 2. μεμέρισται malebat *Fleetwoodius* ſine cauſa. *Antipat. Sidon* Ep. CIV. διπλόον ὠδίνασα φίλον τέκος, ἄλλο μὲν ἀνδρὶ Εὔφρονι καλλιπόμαν, ἄλλο δ' ἄγω φθιμένοις. *Heraclides* Ep. I. T. II. p. 237. δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν Γήρως, τὸν δ' ἀπάγω μναμόσυνον πόσιος.

*DCCXXXI.* „In Muſeo Veronenſi p. 318. Saepe adhibita in monumentis haec formula δοίη σοὶ ψυχρὸν ὕδωρ Ὄσιρις, qui Graecorum eſt Pluto. Vide Fabrettum p. 465. XIX. et p. 741. ubi ψυχῇ διψώσῃ ψυχρὸν ὕδωρ μετάδος." *Br.* Epigramma poſterius, quod laudat cl. Editor, peſſime depravatum, ſic fortaſſe refingi debet; verſuum ſunt membra diſcerpta:

Θ. Κ.

Ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖμαι Ὀλυμπία ἔτη κβ.
Ἕλλην μὲν τὸ γένος, πατρὶς δέ μοι ἦν πόλις Ἀπάμεια,
οὐδένα λυπήσασα,
οὐ μικροῦ ψυχήν, οὐ μεγάλου κραδίην·
στήλην δ' ἣν ἐποίησα κατὰ χθόνα δάκρυσι θερμοῖς . . . . .
παρθένον ἣν ἔλαβον Σωτᾶς Ὀλυμπίαδι
πεποίηκα·
στοργὴ γὰρ μεγάλη τῶν ἀμφοτέρων διέμεινεν,
ὡς ὅτε φῶς τὸ γλυκὺ παρέμεινεν ἀκτῖσ' ἐπίλαμπον·
ἡδὺν ἀπὸ στόματος καὶ γλυκὺν ὡς μέλι τιν . . . . . .
ταύτην στήλην ἐποίησα Σωτᾶς σε φιλήσας.
Ψυχῇ διψώσῃ ψυχρὸν ὕδωρ μετάδος.

Noſtrum diſtichon ex *Maffeo* repetivit *Bonada* T. II. p. 228. et *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 146. quem conſule. Cf. et *Reineſium* in Syntagm. Inſcr. p. 731.

*DCCXXXII.* Edidit *Apianus*, qui id Romae in S. Michaëlis aede reperit. *Boiſſard.* T. III. 53. *Georg. Fabricius* L. II. Antiqq. et ex eo *G. Barthius* in Adverſ. IV. 6. p. 166. duo priora tantum diſticha exhibens. *Pithoeus* L. III. Epigr. vett. p. 118. *Aldus* in Orthogr. p. 489. *Fabrett.* p. 236. *Mazochius* p. 164. *Smetius* fol. CXXIV. *Gruterus* DCVII. *Donius* p. CCCXXXVI. *Bonada* T. I. p. 444. *Burmann.* Anth. Lat. T. II. p. 197. CXLVI. Praefiguntur his Epigrammata Latina, lectu digniſſima, haec:

ATIMETUS PAMPHILI TI. CAESARIS
A. L. L. ANTHEROTIANUS
SIBI ET
CL. HOMONOEAE CONLIBERTAE
ET CONTUBERNALI.

*Tu, qui ſecura procedis mente, parumper*
*Siſte gradum, quaeſo, verbaque pauca lege.*

*Illa ego, quae claris fueram praelata puellis,*
*Hoc Homonoea brevi condita ſum tumulo.*
*Cui formam Paphie, Charites tribuere decorem,*
*Quam Pallas cunctis artibus erudiit.*
*Nondum bis denos aetas mea viderat annos,*
*Injecere manus invida fata mihi.*
*Nec pro me queror hoc: morte eſt mihi triſtior ipſa*
*Moeror Atimeti conjugis ille mei.*

ATIMETUS.

*Si penſare animas ſinerent crudelia fata,*
*Et poſſet redimi morte aliena ſalus;*
*Quantulacunque meae debentur tempora vitae,*
*Penſaſſem pro te, cara Homonoea, libens.*
*At nunc quod poſſum, fugiam lucemque Deosque,*
*Ut te matura per Styga morte ſequar.*

HOMONOEA.

*Parce tuam, conjux, fletu quaſſare juventam,*
*Fataque moerendo ſollicitare mea.*
*Nil proſunt lacrimae, nec poſſunt fata moveri:*
*Viximus, hic omnes exitus unus habet.*
*Parce, ita non unquam ſimilem experiare dolorem,*
*Et faveant votis numina cuncta tuis.*
*Quodque meae eripuit mors immatura juventae,*
*Id tibi victuro proroget ulterius.*

ATIMETUS.

*Sit tibi terra levis, mulier, digniſſima vita,*
*Quaeque tuis olim perfruerere bonis.*

— V. 1. Σειρήνων. Cf. not. ad Ep. DCCXVIII. 1. — V. 2. θοίναις. In conviviis et compotationibus aureâ Ve-

nere magis erat aurea i. e. jucunda et dulcis. καὶ θιάσοις αὐτῆς emendandum ſuſpicabatur *Barthius* ad Zachar. Mitylen. p. 266. cui recte obloquitur *Burmannus*. — V. 3. ΦΑΙΑΡΗ nonnulli pro ΦΑΙΔΡΗ. et χελειδονος. *Heinſius* ex veteri *Moroni* codice notaverat: ἡ λαλιῇ φαιδροτέρη χελειδονίς. Poſterius hoc plures dederunt. χελειδὼν emendabat *Barthius* pro χελειδονος. De voce hirundinea, in laudem commemorata, paſſim monuimus. Adde cl. *Huſchke*, qui et noſtrum Epigramma excitavit, in Anal. crit. p. 6. — V. 4. λειπομένη δάκρυα. Marmor. In Sched. *Moroni* λειπουσα δάκρεια. — V. 5. τὸ πέλεν ἀσπασίη βέης. *Moron.* ασπασιν nonnulli. — V. 4. δαίμων ἐσκέδασεν ἀπροϊδής. *Pithoeus*. vitioſe. Alii δαίμονα προϊδής, de quo errore monuit *Leichius* in Nov. Miſc. Lipſ. I. p. 490. *Archias* Ep. XXXI. ἀπροϊδὴς Κηρῶν λάτρις Μόρος. — ἐσκέδασεν. *Sophocl.* Oed. Colon. 646. ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα Δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου. — Ex hoc Epigrammate conflata fictitia Inſcriptio, quae Calderii in agro Veronenſi extitiſſe dicitur, et legitur ap. *Urſinum* in Inſcr. Veron. p. 229. *Sponium* in Miſc. p. 203. *Reineſium* p. 696. et alios:

QUAE MULTUM SIRENARUM CANTU DULCIOR
ET QUOAD BACCHUM IN SODALITIIS MAGIS
AUREA VENERE QUAE ELOQUIO CLARIOR
HIRUNDINE ET QUAE AD IUNONIS FONTES
CAELESTIA SOLATIA CAPIEBAT
HIC TURPILIA IACET BISIO LINQUENS LACRIMAS
CUI FUERAT SOLATIUM A PUERITIA ILLAM (ſic *Burm.*)

AUTEM TANTAM DAEMON (*Burm.* Vulgo *Demum*) INOPINATE.
DISIUNXIT AMICITIAM.

*DCCXXXIII.* „E Lapide, quem Roma huc attulit Vir celeberrimus Jo. Daniel Schöpflinus, in cujus Muſeo viſitur. Epigramma primus edidit et illuſtravit *Hagenbuch.* in Epiſt. Epigr. p. 257." *Br.* Ex *Hagenbuchio* in Anthologiam ſuam hanc Inſcriptionem transtulit *Bonada* T. II. p. 319. Alterum diſtichon conflatum ex Epigr. *Platonis* XXI.

ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν ἑῷος,
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

¶. 311.] *DCCXXXIV.* Legitur apud *Gruterum* p. 1036. Latinis verſibus reddidit *Scipio Maffei* de Graecorum Siglis p. 110. et in Arte crit. Lapid. p. 115. Idem Epigr. cum *Grotii* interpretatione repetivit *Burmannus* in Anth. Lat. T. II. p. 221. — V. 2. πρὸς θαλάμους Φερσεφόνας. ut ejus παίγνιον ſcilicet et ἄθυρμα. Cf. not. ad Ep. DCLIX. — Proſerpinae θάλαμοι ſunt ap. *Sappho.* Ep. III. *Simonides* Ep. CIII. Ep. ap. *Fabrettum* p. 189.

*Annus erat vitae primus, mox deinde ſecuti*
*Liminibus rapuit me ſibi Perſephone.*

— V. 3. αμπαλα γαρ. *Grut.* manifeſto errore. λαμπάδα. *Maffei.* Reſpicitur ad λαμπαδηδρομίαν in Panathenaeis, ubi pueri brevibus intervallis diſpoſiti, accenſam facem ſibi invicem tradebant. Ex veterum locis, quae hoc certamen commemorant, apparet, plura ejus inſtituendi fuiſſe genera, quae nunc diſertius explicare nihil attinet. Veterum loca dedit *Potterus* ad *Lycophronem*

v. 734. p. 158. Ad noſtrum locum recte intelligendum ſuffecerit monuiſſe, brevius fuiſſe curriculum, quod λαμπαδηδρόμοις percurrendum erat, unde h. l. ad brevem pueri, anno decimo ſeptimo exſtincti, aetatem ſignificandam facit. Cf. inprimis *Alcaeum Meſſen.* Ep. I. et quae ibi notavimus T. I. P. II. p. 345. Ad brevitatem ſimul vitae et ad hominum ſibi celeriter quaſi ſuccedentium vices ſignificandas eadem imagine utitur *Lucretius* L. II. 74. *ſic rerum ſumma novatur Semper, et inter ſe mortales mutua vivunt: Augeſcunt aliae gentes, aliae minuuntur; Inque brevi ſpatio mutantur ſecla animantum, Et quaſi curſores vitaï lampada tradunt.* — V. 4. τὸν δὲ μακρόν. Longum illum curſum, quem ii conficiunt, qui ad ſenectutis perveniunt metam, non propoſuit. — V. 5. ἐφηβει θαλλων. *Grut.* ſyllaba omiſſa, quam reſtituit *Dorvillius* in Vanno Crit. p. 174. et *Maffeus*. *Suidas*: ἐφήβεια. νεότης. ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας. — V. 6. σελίσιν Μουσῶν. literis elegantioribus imbutus erat. σελίδες pro *carminibus* dixit *Poſidipp.* Ep. XX. *Antip. Theſſal.* Ep. XXIII. XXV. — V. 7. ἀλλὰ πάτερ. Similis color in Inſcr. ap. *Chandlerum* p. LII. nr. 18.

ὦ γονέες, τί μάτην κενεῷ ΠΡΟΣΨΥΧΕΤΕ τύμβῳ;
Μοιρῶν γὰρ κλωστῆρι τέλος βιότοιο τέτυκται.

In his ſi verum eſt προσψύχετε, ſic accipiendum eſt, quaſi poëta dixiſſet, τί μάτην ἐντετήκατε τούτῳ τῷ κενῷ καὶ ψυχρῷ τύμβῳ; Sed vide, an fuerit κενεὸν περιψύχετε τύμβον. *Alciphron* L. I. Ep. XXXIX. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες. et in fine: τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις. — V. 8. „ἐπέκρανε dorice pro ἐπέκρηνε. Melius, meo judicio, eſſet ἐπέκλωσε, verbo de Parcis adhiberi ſolito.“ *Br.* Neſcio, quid in hoc verbo tantopere offenderit cl. editorem. ἐπικραίνειν, ſicut ἐπικρίνειν, non ſolum eſt *perficere, ad finem perducere,* verum etiam *deſtinare*: Parcarum

juſſa hunc mihi vitae deſtinaverunt exitum. Hoc ſenſu *Euripid.* Suppl. v. 139. τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων, παρθένοις κραίνων γάμον; *Pindar.* Pyth. IX. 117. ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν· i. e. *finem conjugii ſibi parare.* Idem Ol. VI. 137. κεῖνος σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν. *Aeſchyl.* Suppl. v. 624. Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος. — εἷς με i. e. ἐμοί.

*DCCXXXV.* Habetur in *Pauli Lucae* Itiner. T. I. p. 152. *Pocock* Inſcr. Antiqu. p. 24. in Append. Praefationis *Heſſelii* nr. 73. *Murator.* p. 608. Repetivit *Toup.* in Cur. nov. p. 243. In Democlem quendam, Democlis filium, ſenem integerrimum, cui filius cum conjuge monimentum ſepulcrale poſuit. — V. 2. τέρματ' ἔχοντα, qui ad vitae finem pervenit. οἱ τέλος ἔχοντες ſunt defuncti ap. *Plutarchum* T. II. p. 382. E. ὅπου τὰ σώματα κρύπτεται τῶν τέλος ἔχειν δοκούντων. Hoc non minus aptum, quam ἔρχεσθαι, ἱκέσθαι ἐπὶ τὸ τέρμα, quod hic deſiderabat *G. Wakefield* in Sylva crit. T. III. p. 67. τέρμαθ' ἱκόντα corrigens. Plane ut noſter *Archeſtratus* de praeſtantiſſimo thynnorum genere ap. *Athenaeum* L. VII. p. 302. A. πολὺ δὴ πολὺ πάντων Ἐνταῦθ' εἰσὶν ἄριστοι, ἔχουσι δὲ τέρματα νίκης. — V. 3. μυχιωιο. *Pocock.* νυχίοιο. *Heſſel. Lucas,* ap. quem totum vitiis ſcatet ex chalcographi imperitia ortis, ΑΙΔΕΩΝΤΧΙΟΙΟ. *Euripid.* Heracl. 219. Ἅιδου δ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν Πατέρα σόν. Hercul. Fur. 607. ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν Ἅιδου κόρης ἔνερθεν. Cf. *Markland.* ad Suppl. p. 153. — Ἀΐδην noſtro loco, ut et in aliis, de ſepulcro interpretatur cl. *Huſchke,* qui inprimis conſulendus, Anal. crit. p. 126. ſq. — V. 4. ευσεβεων οσιην ευνασευνασεν. vitioſe *Pocock.* ευσεβειανθοσιην *Luc.* — κλισίη et εὐνὴ aeterni ſomni locus per euphemismum. — V. 5. τρηχηαν. *Heſſ. Luc.* τρηχηνανα ταυτον. *Poc.* — V. 6. εὔνιτιδι. *Poc.* τευεευνυευνετιλι. *Luc.* — V. 7. „In lapide eſt ἀείσας, quod optimum et verum eſt. χαίρειν ἐᾶν ſpernentis eſt. ἀείδειν χαίρειν eſt ſupremum illud VA-

LE mortuis inclamari ſolitum alta voce ciere.“*Br.* Formulam χαίρειν ἐᾶν, pro quo verbo etiam λέγειν adhibebant et κελεύειν, illuſtravit *Valckenar.* ad Hippol. p. 178. B. et ad *Herodotum* p. 712. Quamvis Toupiana lectio non probanda, fatendum tamen, ἀείσας in hac re paulo inſolentius dictum eſſe. Hoc nomine ſe commendat conjectura *Gilberti Wakefield.* l. c. ξεῖνε, σὺ δ' ἄρ' εἴπας — χαίρειν. *Meleager* Ep. CXXVII. ἀλλά με τὸν λάλιον καὶ πρεσβύτην σὺ προσειπὼν Χαίρειν. *Leonidas Alex.* Ep. XXXIX. μήτ' ἐμὲ χαίρειν εἰπών. *Hegeſippus* Ep. VIII. ἀλλὰ πάρελθε, Οἰμώζειν εἴπας πολλά. *Callimach.* Ep. XXXIX. μὴ χαίρειν εἴπῃς με — V. 8. Δηνιοκλεα. *Luc.* ἀβλαβές. Paſſim defuncti iis, qui praetereundo ipſos ſalutent, precantur, ut viam ſine offenſa perficiant.

*DCCXXXVI.* Apud Gruterum p. 1035. nr. 12. Scriptum in juvenem, artis oratoriae ſtudioſum, qui, cum in Lesbo inſula morbo periiſſet, a fratre Epheſum transvectus ibique ſepultus eſt. — V. 4. κουκέτι ἐς. *Gruter.* — V. 5. Si vera eſſet vulgata lectio, frater putandus eſſet fratris reliquias parentibus domum avehendas tradidiſſe. At verba καμὼν μάλα πολλὰ ſatis docent, illum, quidquid hujus eſſet laboris, ipſum ſuscepiſſe. Quare recte *Brunckius* in Lectt. emendavit φέρων. — V. 7. οὐκ Αχ. *Grut.* Senſus ut in Ep. Anthol. Lat. T. II. p. 36. XLVIII.

*Nunc etenim vivis: nunc et felicius aevum*
*Ducis, ab humana conditione procul.*
*Nunc et in excelſa coeli regione locatus*
*Cum Superis nectar paſcis et ambroſiam.*

Parcae Bacchum de Ampeli morte conſolantes ap. *Nonnum* Dionyſ. XII. p. 334. Ζώει τοι, Διόνυσε, τεὸς νέος· οὐδὲ περήσει Πικρὸν ὕδωρ Ἀχέροντος· ἀκαμπέα δ' εὗρε τελέσσαι Σὸς γόος ἀτρέπτου παλινάγρετα νήματα Μοίρης.

¶. 312.] *DCCXXXVII.* „Apud Gruterum p. 703. Gorium T. II. p. 119. Epitaphium eſt puellae octennis; quod vir cl. Anton. Maria Salvini latinis verſibus eleganter expreſſit, quos hîc, ſublata, quae in penultimum typothetae incuria irrepſit, menda ſubjungam:

*Mortua non es, PRIMA, loca in meliora migraſti:*
*Teque beatorum dapibus tenet inſula feſtis.*
*Elyſia exultans paſſim per plana vagaris*
*Mollibus in pratis: cura et procul exulat omnis.*
*Non te laedit hyems, aeſtus, non denique morbus;*
*Non ſitis atque fames cepit, vitaeque prioris*
*Te deſiderium tenet. Inculpabile namque*
*Aevum agitas felix, nitidaque in luce refulges,*
*Proxima qua ſedes clarum contingit Olympum.“*

*Br.* Vita editionis *Gruteri* ſuſtulit *Joſ. Scaliger* in Corrigend. p. CCCXII. Legitur ap. *Murator.* p. 1126. *Fleetwood.* p. 251. 3. *Bonad.* T. II. p. 321. Commentario eam inſtruxit Baro *de la Baſtie dans les Mémoires des Inſcr.* T. XXIII. (ed. *Pancouck.*) p. 272. ſqq. — V. 1. οὐκ ἔθανες. Anthol. Lat. T. II. p. 116. CLIX. *Functa jaces hic, ſed vivis, vivesque Secundo, Laelia, tuo, debent nec benefacta mori.* Cf. not. ad Ep. 715. — ἀμίνονα. *Grut. Gor.* — V. 2. θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. *Homer.* Ιλ. ι. 143. — V. 3. κατ' Ἠλυσίων πεδίων. Magnilla in Anth. Lat. T. II. p. 78. *Sedes inſontem Magnillam ducite veſtras, Per nemora et campos protinus Elyſios. Ibid.* p. 87. *mens aeterna profecto Pro meritis potitur ſedibus Elyſiis.* Comparari meretur cum hac Elyſiorum camporum deſcriptione locus *Plutarchi* ap. *Stobae.* Tit. CXIX. p. 602. 40. ἐκ δὲ τούτου φῶς τι θαυμάσιον ἀπήντησεν ἢ τόποι καθαροὶ καὶ λειμῶνες ἐδέξαντο, φωνὰς καὶ χορείας καὶ σεμνό-

τητας ἀκουσμάτων ἱερῶν καὶ φαντασμάτων ἁγίων ἔχοντες. — V. 4. κακῶν. *Heſiodus* in aurea aetatis deſcriptione, Ε. καὶ Η. v. 115. τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. — V. 5. ΛΥΚΕΙΣΟΥΚΑΥΜΑΟΥ ΝΟΥΣΟΣ ΕΝΟΧΔΕΙ. *Grut. Gor.* — V. 6. ουπινησουεχεις αλλουδε. *Grut.* οὐ πινης ου διψος εχεις ζωεις γαρ αμεμπτως αυγαις καθαραισιν Ολ. πλ. ἔντος. *Murat.* mediis omiſſis. οὐ δίψος ſupplevit etiam *Gorius.* ΟΥ ΠΙΝΗΣ ΟΥ ΔΙΨΟΣ eſt in *Marmore*, teſte *de la Baſtie*, qui πινης pro verbo habens, vertit, *non eſuris.* πεινῇς etiam *Fleetw.* — *Aeſchines* in Axiocho 20. p. 114. ed. Cler. τὸν τῶν εὐσεβῶν χῶρον depingens: ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γῆς βρύουσι, πηγαὶ δὲ ὑδάτων καθαρῶν ῥέουσι, παντοῖοι δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι — συμπόσιά τε εὐμελῆ, καὶ εἰλαπίναι αὐτοχορήγητοι, καὶ ἀκήρατος ἀλυπία, καὶ ἡδεῖα δίαιτα· οὔτε γὰρ χεῖμα σφοδρόν, οὔτε θάλπος ἐγγίνεται, ἀλλ' εὔκρατος ἀὴρ χεῖται (an διαχεῖται?), ἁπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακιρνάμενος. — V. 8. καθαραῖς ἐν. *Grut.*

*DCCXXXVIII.* Deſcripſit *D. Bernard. de Montfaucon* in Jeſuitarum villa haud procul ab Eccleſ. S. Sabinae, quae Romae eſt, in Itiner. Diar. p. 164. *Murator.* p. 628. *Bonada* T. II. p. 132. Illuſtravit *Hagenbuch.* in Epiſt. Epigr. p. 562. ſq. Scriptum in Eutonium, foecundae ſobolis auctorem. — V. 1. σοφίης. *Mont. Mur.* quod vitium ne *Hagenbuchium* quidem advertit. Vir *ſapientia praeſtans* eſt προέχων σοφίῃ ἀνήρ. — εὐτεκνίης ἀροτῆρα. ductum fortaſſe ex *Euripidis* Troad. 135. ubi Priamus πεντήκοντ' ἀροτὴρ τέκνων vocatur. Imaginem ab honeſtiſſimo agriculturae ſtudio ad connubium traductam variis modis adhibuerunt veteres. Cf. *Barneſium* ad *Euripid.* Iphig. Taur. v. 3. *Gatacker.* de ſtylo N. T. p. 70. *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. I. p. 372. ed. Bip. — V. 2. ΠΟΜΟΙΣΙ. *Montef.* in contextu; in marg. ΠΡΟΜΟΙΣΙ, quod *Muratorius* arripuit. πολλοῖσι recte emendavit *Hagenb.* De προτέροισι cogitaverat *Kulenkamp.* in not. mſt. — V. 3. ὑπὸν τρὶς ἀριστεύσαντα. Muratorius verſione

Montfauconiana, quam retinuit, ablatus ad Claſſ. IX. retulit, ac ſi τὸν τρὶς νικήσαντα *ter victorem* ludorum gymnicorum legeremus: quum tamen filii inſcripſerint, ſe, et amicos paternos ἐντίμους, laudibus celebraturos eſſe patrem τὸν τρὶς ἀριστεύσαντα i. e. τὸν μάλα vel πολλὸν vel ὄχ' ἄριστον, ut Homerus efferre ſolet." Verba ſunt *Hagenbuchii*. — ἐντειμοισι. *Mur. Montf.* — V. 4. Εὐτονίου corrigendum cenſebat *Kulenkamp.* in not. mſt. Nihil opus; filii nomen patris gerebant. — V. 5. εναιστηλαισι. *Mont. Mur.* Duplicem emendationem propoſuit *Hagenb.* πολλάκις ὑμνήσωμεν ταῖς στήλαισι γρ. et eam, quam *Brunckius* recepit.

*DCCXXXIX.* Apud *Smetium* fol. CXXXI. verſo, *Gruterum* p. 665. *Fleetwood.* p. 226. 3. Inſcriptum fuit urnae depoſitoriae, quae cineres Sabinae cujusdam et ejus filiae, quae matrem brevi intervallo ſecuta fuerat, continebat. — V. 1. εἰκοσινεξ. *Smet. Gr.* — V. 2. ειτενδεκατον omnes, adſpiratione neglecta. — V. 4. διξαμενη. Omnes. — Addita eſt huic Inſcriptioni alia latina in eodem monimento, quam *Burmannus* exhibet in Anthol. Lat. T. II. p. 50. Ep. LXX.

*Hic jacet examinis tumulis Aelia Sabina,*
*Cum ſua nata ſimul, foetu quam procreat ipſa.*
*O fortuna, fidem quantam mutaſti maligne!*
*Quam genuit genetrix, ſecum tenet in lare Ditis.*

*DCCXL.* Apud *Gruterum* p. 1118. 8. *Muratorium* p. 1076. *Fleetwood.* p. 202. *Bonada* T. II. p. 542. In Atimetum, Agapomeni et Quintae filium, qui cum puer duodecim annorum Rhegio, ubi natus, Romam veniſſet, ibi mortuus eſt. — V. 1. *Muratorius*, corruptas ſchedas ſecutus, dedit: ΑΓΑΠΩΛΛΕΝΟΥ ΩΜΕΛΛΙΓ·ΕΙΣΑ. vertitque: *Filius ego fui Agapollini: Omelligiſa Quinta* etc. in quem errorem ſecum abripuit *Bonadam.*

Veram tamen lectionem ap. *Gruterum* reperire haud difficile erat. — V. 2. τέκεν *Gr.* Etiam h. v. *Murator.* inquinatiſſimum dedit. δειρα. *Gruter.* — V. 3. ατειμητον. *Gr. Mur.* — V. 4. αγατων. *Grut.* — V. 6. λιπον ταχεα. Omnes Errorem correxit *Fleetwood.* et *Weſſelingius* ap. *Leichium* in Cur. Sec. p. 42. ubi ſimilia comparantur. Poſterior etiam γῆς με καλύπτει ἥδε βῶλος tentabat, citra neceſſitatem.

¶. 313.] *DCCXLI.* Apud *Fabrettum* p. 425. *Bonadam* T. II. p. 260. In Herophilum puerum, qui mature initiatus Bacchicis myſteriis, vix ſeptem annis peractis, obiit. —V. 1. ὤλισθον εἰς Ἄιδαν. ſenſim ad inferos delapſus. Similiter *Apollonid.* Ep. XII. νοῦσον ὅτ' ἐς ὑπάτην ὤλισθανε. *Heliodor.* L. II. 15. p. 113. καὶ πρὸς ἡδὺ κῶμα διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς λύπης ὠλίσθησαν. Idem verbum eidem ſcriptori reſtituendum eſſe ſuſpicor L. IV. 4. p. 217. ubi de Theagene, victoria reportata, ad Charicleam pergente: προσδραμὼν οὖν τῇ Χαρικλείᾳ, πολύς τε ἐξεπίτηδες, εἰς τὸ στέρνον ἐμπίπτει, τοῦ δρόμου δῆθεν τὴν ῥύμην οὐκ ἐνεγκών. Vitium orationis monſtrat copula τε poſt πολὺς penitus abundans, et ſenſus ipſe, cum abſurdum ſit, Theagenem, timidum amantem, ſe *toto impetu* in Charicleae pectus conjeciſſe. Lege, ſyllaba finali, quae hic ut in innumeris locis periit, reſtituta: προσδραμὼν οὖν τῇ Χαρικλείᾳ, ὑπολισθών τε, εἰς τὸ στέρνον ἐμπίπτει. — V. 4. „*Fabrettus* ΕΠΤΑ ΜΟΝΟΥΣ ΛΥΚΑΒΑΝΔΑΣ ΔΙΩ ΚΑΙ ΜΗΝΑΣ ΕΖΗΣΑ. reclamante metro. Vera eſt doctiſſimi et rei antiquariae peritiſſimi Hagenbuchii obſervatio, Epiſt. ad Blaurer. p. 43. nil frequentius in ſaxis antiquis, quam ad quaeſtionem Quamdiu diverſos caſus in unam conferri orationem. Sic ſupra DCCXXV. ὀκτὼ μοῦνον ἔτη βεβιωκότα, μησί τε πέντε. ubi carminis auctori pronum fuiſſet ſcribere: πέντε τε μῆνας.“ *Br.* Vide notata ad Ep. DCCXV. — V. 5. ὧν τρεῖς ad μῆνας referendum videtur. Tribus menſibus ante mortem initiatus

puer. Notandus hic locus, ex quo intelligitur, pueros tenerrima aetate Bacchi myſteriis initiatos fuiſſe. In marmore, unde hoc Epigramma deſcriptum, conſpicitur, tradente *Fabretto* p. 428. K. L. pueri incompoſitis crinibus bacchantis et furore correpti effigies; tintinnabulum, quod *Fabrettus* etiam ad Bacchi cultum referebat; gramen, ſeptem internodiis diſtinctum; (niſi potius ſit ficuum ὁρμαθός, quem initiatos geſtaſſe conſtat ex *Ariſtoph.* Lyſ. 647. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 527. D. et *Winkelm. Verſuch über die Allegorie.* p. 119.) hederacea denique corona eaque diſſoluta. — βάζων ὄργια. Accipi poteſt de formulis ſolemnibus, quas initiati repetebant; niſi forte pueris partes erant peculiares in initiis, ut *Iacchi* in Myſteriis Cereris, qui ſi forte hymnos canebant precesque recitabant, verba ὄργια βάζειν ad hoc officium referri poterit. — V. 7. „οὐκ ἐγενήθην. cum interpretationem non abſurdam admittat, ſervavi; mallem tamen ὤν τ' ἐγενήθην." *Br.* οὔ κ' ἐγενήθην ſuſpicabatur *Kulenkamp.* in not. mſt. Verbis οὐκ ἐγενήθην myſticum quendam fuiſſe ſenſum, profanis non apertum, vehementer ſuſpicor. Similis eſt Inſcriptio in Epitaphio Nicomedis ap. *Muratorium* T. II. p. 967. nr. 1. et *Gorium* T. III. p. 127. ὅςτις οὐκ ἤμην, οὐκ ἐγενόμην, οὐκ εἰμὶ καὶ οὐ λυποῦμαι. Cf. not. ad *Nicomed.* Ep. X. T. II. P. III. p. 133. *Auſonius* in Epitaph. Heroum XXXVIII.

*Non nomen, non quo genitus, non unde, quid egi.*
*Mutus in aeternum ſum, cinis, oſſa, nihil*
*Non ſum, nec fueram: genitus tamen e nihilo ſum.*
*Mitte, nec exprobres ſingula, talis eris.*

DCCXLII. Apud *Gruterum* p. 683. *Fleetwood.* p. 240. Vide *Scaligerum* in Catal. Virgilii p. 242. In Flavianum, Dori filium, Myrina oriundum. — V. 1. ἥρωι. Sic defuncti non ſemel. *Alciphron* L. III. 37. T. II. p.

114. ed. *Wagn.* ἐπεὶ γὰρ τὴν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα παρέχων καὶ γαμησείων· ἐγὼ δὲ ἀνηνάμην, ἅμα μὲν τὰ νεογνὰ παιδία κατοικτείρουσα, ἅμα δὲ τὴν ἄρω Φαιδρίαν ἐν ὀφθαλμοῖς τιθεμένη. Vide inprimis *Burmann.* in Anth. Lat. T. II. p. 14. et quae nuperrime collegit cl. *Villoiſon* in *Magazin Enc.* an. VII. 2. 8. p. 477. ſqq. — V. 2. Ἀργολίδες. *Gruter.* quod expreſſit *Grotius* T. III. p. 407. *Quem fatum Argolica patria procul urbe Myrina Virtuti eripuit.* — „Μυρίνης. Sic in lapide, meo judicio, recte. Hinc confirmatur Codicum ſcriptura, in quibus nomen Aeolicae hujus urbis, et alterius cognominis in Lemno inſula unico ſemper ν ſcriptum. In Apollonii Argonaut. I. 604. tres regii codices Μυρίνης, ut editum eſt; minus bene ap. Homerum Ιλ. β. 814. Μυρίννης.“ *Br.* Aeolidis urbes recenſens *Strabo* XIII. p. 923. B. Μυρίνα ἐν ἑξήκοντα σταδίοις Αἰολὶς πόλις ἔχουσα λιμένα. Cf. *Mannert. Geographie der Griechen u. Römer.* T. VI. 3. p. 394. ſq. — V. 4. εὖνιν. Flaviano exſtincto ejus patria praeſtantiſſimo Muſarum antiſtite orbata eſt; Muſae apud illos conticuerunt.

*DCCXLIII.* Edidit *Jul. Caeſ. Capacius* L. I. Hiſt. Neap. c. VII. unde id repetivit *Reineſius* p. 824. *Gorius* in Inſcr. T. II. p. 43. *Fleetwood.* p. 238. *Bonada* T. II. p. 394. „Duo ſunt in lapide Epigrammata, quae diſtinxi. Diu poſt excuſum hoc folium incidi forte in locum doctiſſimae Euripideae Diatribes, qui mihi e memoria exciderat, ubi vir praeſtantiſſimus carmina haec protulit p. 236. aliter de his ſentiens, diſtichon nimirum abeſſe, licet qui primi lapidem deſcripſerunt, fracturae mentionem non fecerint.“ *Br.* — V. 1. „male inciſum τανδ pro ταιδ.“ *Br.* τάνδε Κλεοπάτραν non offendit *Reineſium* et *Valckenarium*; nec corrigendi neceſſitatem video, cum veriſimile ſit, Cleopatrae imaginem cippo fuiſſe impoſitam: Siſte gradum, viator, et hanc, quam vides, Cleopatrae imaginem contemplare! — Vulgo

vitioſe ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ, quod correxit *Reineſius* et *Salvin.* — V. 2. φθόνος. Fati invidia, non longaevitate abreptam. Cf. Ep. DCCXXV. — V. 3. Α ΠΡ. *Marm.* Male *Salvin.* ἂν ſuſpicabatur. μορφᾶς. Cf. *Meleagri* Ep. LXXXIX. Simillima ſunt haec in Epitaphio *Homonceae*:

*Cui formam Paphie, Charites tribuere decorem,*
*Quam Pallas cunctis artibus erudiit.*

— V. 5. Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν. *Quum tibi praecipue Phoebus ſua carmina donet, Aoniamve libens Calliopea lyram. Propert.* L. I. El. II. 27. quem locum cum ſimilibus ad noſtrum Epigr. comparavit *Burmann.* Anth. Lat. T. II. p. 112. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* I. Odar. I. 33. p. 19. — V. 6. συμφωνιαν ε. μειξαμένα. *Rein.* qui vertit: *et tibiam valde optatam Symphoniae optatis miſcens cantibus.* „ΜΕΙΞΑΜΕΝΑ, quod ſervavit cl. Valckenaer, audacius, ſed optimo ſenſu, mutavi in μισγέμεναι. Scribendum μιξαμένα, quod refertur ad ἃ 3. verſus." *Br.* συμφώνως *Valcken.* — V. 7. „In Lapide ΚΑΙ ΓΝΟΥΣ ΩΣ ΘΑΝΑΤΟΙΟ ΟΥΔΕΝ ΓΛΥΚΕΡΩΤΕΡΟΝ ΑΥΓΑΣ. Reineſio et Gorio viſum eſt pro θανάτοιο ſcribendum eſſe βιότοιο, quos ſecutus ſum tranſpoſitione duarum vocum rotundiore reddito verſu] [in Anal. editum: καὶ γνοὺς ὡς οὐδὲν βιότου γλυκερώτερον αὐγᾶς]. Imperitus quadratarius, cui, dum ſepulcrale carmen incidebat, mortis obverſabatur cogitatio, facile potuit has voces permutare. At probabilior eſt cl. *Valckenarii* emendatio: καὶ γνοὺς ὡς θνατοῖς οὐδέν. . . ." *Br. Eurip.* Iph in Aul. v. 1218. ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν. et v. 1250. τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν. Similia collegit Vir Summus in Diatr. p. 140. — V. 8. „in Lapide κάλον τείνας οὔριον εὐφροσύναν. Nihil manifeſtius, quam ſcribendum eſſe οὐρίῳ εὐφροσύνᾳ." *Br.* κάλων τείνας emendabat *Reineſius*; *Valckenarius* p. 233. κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ. *Atque, ubi cognoveris, nihil*

*hac luce dulcius eſſe mortalibus, vive, curſu ſecundo pleniſque velis veram animi voluptatem perſecutus.* Qui vento ſecundo velisque adeo pleniſſimis navigabant, πάντα κάλων τείναντες, *omni fune contento* navigabant. Monuit praeterea *Valckenarius*, doctum Epigrammatis ſcriptorem contractam adhibuiſſe locutionem: κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ idem ſignificare, ac ſi dixiſſet: κάλων τείνας, οὐρίᾳ ἐφεὶς εὐφροσύνᾳ. ſive potius: κάλων τείνας, οὐρίῳ δρόμῳ, ἐφεὶς ἑαυτὸν εὐφροσύνᾳ, *ut fune contento curſuque uſus intelligatur ſecundo, qui totum ſe dat honeſtae voluptati.* Idem ſuſpicabatur, Epigrammatis auctorem in animo habuiſſe verba *Platonis* in Protagora T. I. p. 338. A. ubi verba facturis auctor eſt Hippias, Socrati quidem, ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις, contra Protagorae, μὴ πάντα κάλων ἐντείναντα, οὐρίᾳ ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων. Caeterum hoc diſtichon comparavit *Heynius* ad *Tibullum* L. I. El. V. 75. *utere, quaeſo, Dum licet; in liquida nat tibi linter aqua.* — V. 11. ζωοῖσι μέτεστι. *Virgil.* XII. Aen. 234. *Ille quidem ad ſuperos, quorum ſe devovet aris, Succedet fama vivusque per ora feretur.* Ep. *Palladii* in Ciceronem, Anthol. Lat. L. II. CLXI. p. 344. *Ac ne quid Fortuna viro nocuiſſe putetur, Vivus in aeternum docta per ora volat.*

¶. 314.] *DCCXLIV.* Ap. *Muratorium* p. 658. *Gorium* T. II. p. 174. *Bonadam* T. II. p. 401. Scriptum in pantomimum, artis peritiſſimum. — V. 1. ἱστορίας δείξας. fabulas in ſcena exhibens. *Lucillius* Ep. LXXXII. in pantomimum ineptum: πάντα καθ' ἱστορίην ὀρχούμενος. et in fine: τοῦτο παρ' ἱστορίην. — χειρσιν. *Gor. Mur.* χερσὶ λαλεῖν dicuntur pantomimi. Vide not. ad *Antip. Theſſal.* Ep. XXVII. T. II. P. I. p. 309. — V. 2. ευπειρος. *Mur.* — V. 3. συνπασχων κεινοιςπερ κεινειτο περ. *Mur.* „In Lapide ΚΕΙΝΟΙΣ ΠΕΡ . . . . ΚΕΙΝΕΙΤΟ — aliquot eraſis literis. Salvinius κεινοις interpretatur κενεῖς, *vanis, inanibus perſonis*, et hiatum explet, περὶ μὲν κινεῖτο. Sed

in verſu ſic ſcripto συμπάσχων κεινοῖς περὶ μὲν κινεῖτο προσώποις aut nullum, aut peſſimum ſenſum video, et phraſin minime graecam; nam συμπάσχων non habet, quo referatur, et μὲν inutile eſt. συμπάσχων κείνοισιν ὅσων κινεῖτο προσώποις, *aſſectus heroum illorum ſumens, quorum ſub perſonis ſaltabat.* De pantomimo enim ibi agitur." *Br.* De Vitali Mimo Ep. in Anth. Lat. T. II. p. 18. XX.

*Moribus ac dictis, tragica quoque voce placebam,*
*Exhilarans variis triſtia corda modis.*
*Fingebam vultus, habitus ac verba loquentum,*
*Ut plures uno crederes ore loqui.*
*Ipſa etiam quam noſtra oculis geminabat imago,*
*Horruit in vultus ſe magis iſſe meos.*
*O quoties imitata meo ſe femina geſtu*
*Vidit, et erubuit, totaque mota fuit.*
*Ergo quot in noſtro videantur corpora formae,*
*Tot mecum raptas abstulit atra dies.*

— V. 4. πολυδοξοιο. *Mur.* vitioſe. Quo ſenſu auctor διδαχὰς πολυδόξους acceperit, mihi non conſtat. Malim tamen de eruditione et arte accipere, quam ille in ſcena exhibens laudem apud omnes adeptus eſt. Eodem referenda ἡ θαλερὴ παιδεία, cujus laudem reliquiſſe v. 5. dicitur. — παιδιας ενκωμια λιψας. *Gor. Mur.* — V. 6. κειτε δε γηρα βεβαρηνος. *Gor. Mur.* — οὐκ ἔθανεν. non mortuus eſt, arte ejus diſcipulorum, quos reliquit, praeſtantia adhuc durante. — V. 7. „In Lapide εὐχόρεοιο, contra metrum; male Salvinius εὐρυχόρυιο, quod epitheton ſubſtantivo τέχνη non convenit. ἠΰχορος ut ἠΰκομος, et multa alia nomina cum εὖ compoſita, in quibus poëtae ob metrum ε in η mutant." *Br.*

*DCCXLV.* „E Muratorii Theſauro p. 1437. ubi admodum corrupte legitur. Mendas, quas ſuſtuli, referre piget." *Br.* Habetur etiam ap. *Gregor. Piacentinum* de Siglis Veterum Graecorum (Romae 1757.) p. 105. cujus errores perſequitur Vir eruditiſſimus *Villoiſon dans le Magaſin Encyclop* an VII. T. II. nr. 8. p. 502. *Brunckium* hanc Inſcriptionem edidiſſe, tum, ut videtur, non recordatus. — V. 1. σε ὁ et Ἀθηναῖος *Mur.* *Piac.* — V. 3. πως αν δε θνησκει *Mur.* δ' ἔθνησκες. *Piac.* — V. 5. γενναια σου και χ. *Mur. Piac.* Hanc lectionem tuetur *Villoiſon* vertens: *egregia, generoſa tua ſunt dicta.* Conf. *Eurip.* Iphig. Aul. 1402. τὸ μὲν σὸν, ὦ νεᾶνι, γενναίως ἔχει. et v. 1423. γενναῖα γὰρ φρονεῖς. *Heliodor.* L. VII. 5. T. II. p. 140. γενναίου τὰ ῥήματα, καὶ γνωρίζοντες εὖ τὴν φύσιν *Sophocl.* Oed. Col. 596. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ Παρῆκεν. Senſus ſic quidem optimus, ſed verba non ſatis reſpondent. Primum enim ſic καὶ male abundat, deinde dicendum erat, ni fallor, γενναῖα τὰ σά, γενναῖα λέγεις, vel tale quid. Si marmoris pateretur auctoritas, legerem

γενναῖα ΦΩΝΕΙΣ· χαῖρε.

Verba καὶ σύ γ' ὦ ξ. *Piacentinus* in καὶ σ' ὑγιοῦ mutanda cenſebat; peſſime ſane. — V. 6. σοὶ γὰρ χαρᾶς μέτεστι. Reſpicitur, quod *Viſcontius* monuit, ambigua vis verbi χαῖρε. Sic ap. *Theocrit.* Eid. XXII. 54. cum Pollux dixiſſet: χαῖρε, ξεῖν', ὅςτ' ἐσσί. τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος; reſpondet Amycus: χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα. Ap. *Euripid.* Hec. 426. Polyxena ad inferos abitura: χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε Κάσσανδρά τ' ἐμοί. ad quae Hecuba: χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν χαρά. — Ap. *Muratorium* hic verſus ſic exhibetur: σοὶ γὰρ μέτεστιν χαρᾶς ἡμῖν δαλις. ap. *Piacent.* σοὶ γὰρ μέτεστιν ἔτι χαρᾶς ἡμῖν δ' ἄλις. In poſtremis verbis vir magnus, *Weſ-*

*ſelingius* ap. *Leichium* in Cur. Sec. p. 42. tentabat ἡμῖν δ' ἄλυος. *tibi gaudii adhuc copia eſt, mihi nil niſi moeror ſuppetit*; omnino male et contra auctoris mentem. Verum eſt procul dubio:

Σοὶ γὰρ μέτεστιν ἔτι χαρᾶς, ἡμῖν δ' ἅλις.

quod vertit cl. *Villoiſon*: *Réjouis-toi toi-même, o étranger. Puisque tu es vivant, tu as encore des droits à la joie, tu peux encore y prétendre; elle n' exiſte plus pour moi. C'en eſt fait; j'en ai aſſez joui.*

*DCCXLVI.* Primus edidit *Sirmond.* ad Ennod. L. VIII. Ep. 42. *Reineſius* p. 821. *Muratorius* p. 1642. *Fleetwood.* p. 256. *Bonada* T. II. p. 521. — Similia ſunt haec *Agathiae* Ep. LXXXI.

τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχίης γενετῆρα,
τὸν παύοντα νόσους καὶ πενίης ὀδύνας;

— V. 1. γλυκερωρε ος μ. *Murat.* γλυκερώτερε. reliqui, quod deſcriptorum eſſe videtur peccatum, qui O pro E habebant, eraſam eſſe proximam literam non animadvertentes. — V. 2. νούσων καὶ καμάτων. Haec cum ſimilibus conjungit Epigramma depravatiſſimum in *Sponii* Miſc. erud. antiqu. p. 374. ſi recte emendavimus:

νούσων καὶ καμάτοιο καὶ ἄχθεος ἠδὲ πόνοιο,
ταῦτα γὰρ ἐν ζωοῖσιν ἀμείλιχα θᾶκον ἔχουσι.

Vulgo v. αραμαιοιο et ſq. verſu ἀμειλιχασινκες εχουσιν Primi verſus hujus Inſcriptionis fortaſſe ſic reſtituendi ſunt:

Κοῦρος ἐπικλείω σε Θεῶν φίλος οὐκ ἔτι θνητὸς
ἤϊθεος, Κούροισιν ὁμηλικίῃ πανόμοιος
πλωτήρων σωτῆρσιν, Ἀμυκλαίοισι θεοῖσι.

Haec apud *Sponium* ſic exhibentur:

ΚΟΙΡΟΣ ΕΠΙΚΛΕΩ ΣΕ ΘΕΩΦΙΛΟΣ ΟΥΚΕΤΙ ΘΝΗΤΟΣ
ΗΙ ΘΕΟΣ ΚΟΙΡΟΙΣΙΝ ΟΜΗΛΙΚΙ Η ΠΑΝΟΜΟΙΟΣ
ΠΛΩΤΗΡΩΝ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΑΜΥΚΛΑΙΘΙΣΙ Σ . . ΟΙ . . Ν.

Primo verſu *viatorem* appellat puer, qui tenera aetate, Dioscuris ſimilis, obierat. V. 2. in primis literis facile ſe offerebat ἤϊθεος.

*DCCXLVII.* Ex marmoribus Oxonienſibus p. 109. ubi Hermae inſcripta leguntur haec: *Ψηφισαμένης τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς τὸν υἱὸν τοῦ κοσμήτου Αὐρ. Ἀφφιάνου Χρῆστον Μαραθώνιον οἱ περὶ τὸ Διογένειον συνάρχοντες, ἀρετῆς ἕνεκεν.* Ad hanc inſcriptionem ſpectat v. 1. Epigrammatis, quod inferius legitur. Chreſtus Marathonius, Abbiani filius, in pompa ſolemni (ſic enim κῶμος ἠγάθεος explicandus videtur) exſtinctus fuerat, frigore tactus, quod laena ſe munire neglexerat. De *laenae* uſu ad frigus ventumque arcendum vide *Ferrar.* de Re Veſt. II. 1. c. X. p. 20. — Caeterum dubites, comma melius collocetur poſt θέσθαι an poſt ἠγαθέῳ.

¶. 315.] *DCCXLVIII.* Urnam, cui hoc Epigramma inſcriptum, deſcripſit *Winkelmannus in der Geſchichte der Kunſt* p. 244. Idem Epigr. dedit *Gaetano Marini* in *Iſcrizion Albane* p. 186. Eſt in Severam, Strymonii cujusdam filiam. — V. 1. ἀθανάτων. *Marm.* Nihil certius, quam ἀθάνατος ſcribendum eſſe. Nemo hominum immortalis eſt; hoc monet Severa, Theſeus aliique antiquitatis heroës immortalitate digniſſimi. Similiter Latini ad inevitabilem mortis neceſſitatem demonſtrandam *Tullium* et *Ancum* ap. inferos degentes commemorant. *Lucret.* L. III. v. 1039. *Horat.* IV. Od. VII. 19. ibique *Mitſcherl.* — V. 3. τύνβος

*Marm.* λαγύνεσσιν. *Gregor. Theol.* Ep. CLI. ap. *Murator.* p. 148. de ſplendido quodam ſepulcro:

> οὐ γὰρ ἔχον χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, ἀλλ' ἐδοκήθην
> κάλλεϊ μαρμαίρων τοσσατίων λαγόνων.

ubi fortaſſe legendum: ἀλλ' ἐδαΐχθην ut ap. eundem Ep. CLXXV. p. 159. οὐδὲ γὰρ οὗτος ἔχε χρυσὸν τάφος· ἀλλ' ἐδαΐχθη. Πάντα φιλοχρύσοις ἄμβατα· φεῦγε Δίκη. — V. 4. Στρυμονίου παιδός. filii Strymonis, quem ipſum Strymonem appellatum fuiſſe puto. Cf. Ep. DCCXXXVIII. 4. — V. 5. πολὺς βίος. qualem aliam inter homines non reperias. βίον pro *ipſis hominibus* paſſim in his carminibus notavimus. — εἴην οὐχ ἡ π. β. οὐδέ τις οὔπω. *Marm.* τις ουπω. *Winkelm.* Unice vera eſt cl. editoris emendatio. Neque ullus alius ſub ſole tumulus tam probam mulierem complectitur.

*DCCXLIX.* Edidit *Rich. Chandlerus* in Inſcr. Syll. p. 69. nr. 78. — V. 2. παλ. ν. *Chandl.* media litera eraſa. — V. 3. Πειραι παῖς. *Chandl.* — V. 2. ἐκ γαίας. Inſcr. ap. *Gruter.* p. 636. *Mater genuit, mater recepit.* Ibid. p. 726. *Hic matris cineres ſola ſacravimus ara, Quae genuit tellus, oſſa tegit tumulo.* Cf. *Burm.* Anth. Lat. T. II. p. 207.

*DCCL.* Hoc quoque Epigramma edidit *Rich. Chandlerus* p. 78. nr. 123. qui illud invenit in Campo Eleuſinio Athenas verſus. Scriptum eſt in hierophantam myſteriorum Eleuſiniorum. — V. 1. ημα τοδε υψιφανες Δη . . . σιαι . . . οιο δεδορκας. *Chandler.* cujus emendationes ſequitur cl. editor. — V. 2. ἐν ευκαμένου. — V. 4. Εὐμόλπου. *Eumolpus*, Muſaei filius, quem Athenienſibus τὰς τελετὰς Δήμητρος tradidiſſe narrant. Vide *Suidam* in Εὔμολπος et doctum *Scholion* in *Sophocl.* Oed. Col. 1051. *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. XI. 93. *Heynium* ad *Apollodor.* L. III. 15. 4. p. 861. Hinc Cereris myſteria

h. l. ὄργια Εὐμόλπου appellantur, quippe quae ad eum auctorem referebantur. — V. 4. μόθον. Bellica quoque virtute claruit is, quem hoc carmen celebrat, haud abſimilis ipſi Eumolpo, de cujus bellica virtute vide *Pauſan.* I. 38. II. 14. — V. 6. ἄχραντα ἱερ. *Marm.* Epitaphium in mulierem, Cereris ſacerdotem, in ipſa Eleuſine inventum edidit *Villoiſon.* in Prolegom. Homer. p. LV. et *Viſconti* in Muſeo Pio-Clement. T. IV. p. 43.

*DCCLI.* Etiam ex *Chandleri* Syll. Inſcr. p. 67. T. II. nr. LX. Athenis inventum. — V. 2. Φιλοτειμον. *Marm.* — V. 3. Συμφορον. *Marm.* quod emendavit *Chandler.* Symphoros Philotimi aequalis hujus ſtatuam, ut videtur, poſuit. — ἀναστησεν συνεφηβον. utrumque vitioſe Lapis.

*DCCLII.* „Apud Fabrettum p. 704. et in D. Bern. de Montfaucon Palaeographia graeca p. 170. Hic metro ſcriptum non eſſe hoc epigramma adnotat, ſed poëticen olere in narrandi genere. At fallitur Vir doctiſſimus. Verſus ſunt plerique anapaeſtici dimetri catalectici, ſcilicet 1. 2. 3. 5. 7. 9. caeteri dactylici, excepto ultimo, qui jambicus eſt dimeter hypercatalectus.“ *Br.* — V. 1. Νεικοκράτης. *Lap.* — V. 2. μουσικὸς ἀνήρ. In marmore exſculptae, praeter protomen defuncti, puellae lyrae cubito incumbentes, poëta ſedens cum volumine, et ſub ſedili perſona ſcenica. Haec *Nicocraten* noſtrum dramaticae poëſeos auctorem fuiſſe oſtendunt. — V. 4. συνοδείτης. *Lap.* *Synodo adſcriptum* vertit *Fabrettus*, neſcio cui. Mihi ex ſequentibus ſatis manifeſtum videtur, hominem intelligi, qui ſe multis peregrinantibus comitem dederat. — V. 6. ὁδοιπορίες ἀπτονησας *Fabr.* quem veram lectionem perſpexiſſe, ex ejus verſione apparet: *cum — itineribus eſſem laſſatus.* — V. 7. ἔμπορος. lenocinium facere inſtitui. — V. 9. δάνος. animam, mutuo a coelo acceptam, poſt juſtum tempus reddidi. De vita ut debito naturae reddenda dedimus

quaedam ad *Theodorid.* Ep. X. T. II. P. I. p. 129. — V. 12. Μοῦσαί μου τὸ σῶμα κρ. *Lapis.* Quo ſenſu Muſae Nicocratis corpus poſt mortem tenere dicantur, me non ſatis intelligere fateor. Fortaſſe ad binas puellas cum cithara in cippo illo exhibitas reſpicitur.

*Lect. p. 301.*] *DCCLII.*[b.] Habetur apud *Smetium* Fol. CXXXI. *Gruterum* p. CCCXXXII. *Reineſium* p. 390. *Donium* p. 148. Ex Mantiſſa Anthologiae Grot. edidit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 207. *Bonada* T. II. p. 259. — V. 1. „Variant exemplaria. Smetius ΠΑΙΣΤΑΕΙΟΣ. Donius ΠΑΙΣΤΑΕΙΟΣ. Peſſime Reineſius ΠΑΣΤΑΣΙΟΣ. Quae omnia corrupta et ſenſu caſſa ſunt. Admodum veriſimile eſt quod dedi πλεῖστ' αἰνετός, *maxime laudatus, maxima laude dignus.*" *Br.* Locus varie tentatus. *Gruterus* παῖς Γάϊος legendum cenſebat, ad hujus nominis etymologiam ſpectari exiſtimans v. 4. Non perſuadet. *Grotius* παῖς Τήϊος expreſſit in verſione:

*Transacto puer hic jaceo qui Teius aevo,*
*Nobilis in ſcenis hiſtrio nuper eram.*
*Vixi annos denos Aſclepiodorus et octo;*
*Matre ſatum terra nunc quoque terra tegit.*

— V. 2. πάσης *Burmannus* ex ſchedis *Grotii*; nec aliter exhibetur in praeſtantiſſima editione V. cl. *Hieronymi de Boſch* T. III. p. 398. — Epitheto penitus omiſſo ἀσκήσας εἶδος *Reineſius*, et ſic reliqui. „In omnibus exemplaribus omiſſa eſt vox τραγικῆς. Acute vidit Salvinius deeſſe nomen hypocriſeos ſpeciem indicans, fueritne illa tragica, an comica. Hanc praetulit in verſione:

Exercens ſpeciem comicae hypocriſeos.

Sed κωμικῆς reſpuit metrum. Suſpicari quis poſſit illius loco ſculptam fuiſſe in lapide perſonam tragicam, quam

forte non animadverterunt, qui lapidem deſcripſerunt: niſi vocem, qua verſus incipiebat, omiſerit quadratarius, quum incidi debuiſſet:

ποικίλον ἀσκήσας εἶδος ὑποκρισίης.

quae conjectura mihi altera probabilior videtur." *Br.* — V. 3. οκτω και δεκα. *Reineſ.* — „Male Donius βίον inſerit poſt ζήσας, qua voce non juvatur ſenſus, et peſſumdatur verſus." *Br* — V. 4. γῆς ὢν γόνος. Vide not. ad Ep. DCCXLIX. 2. et ad *Crinagor.* Ep. XLIII. T. II. P. I. p. 415.

¶. 316.] *DCCLIII* Apud *Gruterum* p. 1130. *Fleetwoodinum* p. 236. *Bentlejum* in Animadv. in *Callimachi* H. in Lav. Pall. v. 130. T. II. p. 13. ed. *Ern.* — V. 1. ἐνυβρίσῃς. *Grut.* — V. 2. μηνισῃ πικρον επαγεσιμῃ. *Grut.* In poſtrema voce *Fleetwoodius* nomen Deae ſibi reperiſſe videbatur, *Epageſimae*, quam hominibus vindictam adducere, ἐπάγειν, exiſtimabat. *Bentlejus* emendabat: μή σοι μηνίω πικρὸν ἐπ' Ἀγεσίλᾳ Περσεφόνᾳ τε κόρᾳ. *ne tibi iraſcar apud Plutonem et Proſerpinam.* Sic, ut *Brunckius* hunc verſum exhibet, eum laudat *Ruhnkenius* in Epiſt. crit. p. 133. ubi exemplis prolatis docet, praepoſitionem ſaepe per tmeſin verbo poſtponi, etiam pluribus vocibus interjectis. Ἀγεσίλας et Ἀγεσίλαος Pluto appellatus ab *Aeſchylo*, *Athenae.* L. III. p. 99. deinde ab aliis. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 724. — V. 3. ΑΜΑ παρ. *Grut.* et *Fleetw.* frequenti errore. ἀλλὰ dedit *Bentlejus.*

*DCCLIV.* E *Muratorii* Theſauro p. 958. 1. In Itorium juvenem, cui avunculus monimentum poſuit. — V. 2. συγκλησας αρετης ευκλειην ηατεκεις. *Murat.* *Leichius*, qui hoc Epigramma tractavit in N. Miſcell. Lipſ. T. I. p. 473. ſq. lacunam reliquit in fine pentametri. Fruſtra idem h. v. tentabat in Curis ſecund. p. 42. ubi

tamen optimam *Weſſelingii* emendationem profert, ὅσσην συγκλείσας ἀρετῆς εὐκλείην κατέχεις. Similis color in Ep. *Leonid. Tar.* LXXXV. cujus initium: ἠρίον, οἷον νυκτὶ καταφθιμένοιο καλύπτεις Ὀστέον, οἴην, γαῖ', ἀμφέχανες κεφαλήν; — V. 3. Nullus poëta, neque tragicus, neque lyricus, neque epicus denique tuas virtutes ſic, ut par eſt, celebraverit. *Ariſtides* Orat. T. I. p. 256. τίς Ὀρφεύς, ἢ Θάμυρις, ἢ ποῖος Ἐλευσίνιος οἰκήτωρ Μουσαῖος ἐξαρκέσει τοσούτῳ πράγματι; ποίαις κιθάραις ἢ λύραις τὸ κοινὸν πτῶμα ἀνακλαύσεται; — V. 6. οσσ ωνθ ως. *Mur.* Tentabat *Leichius*: ὅσσην θ', ὡς πρ. *quantum, ut ſenex, cum aetate juvenis eſſes, pollebas.* Noſtra lectio debetur iterum *Weſſelingii* acumini. ὅσσων κρατεῖς κοῦρος ὤν, ὡς πρέσβυς. puer omnia, tanquam ſenex, tenes. De puero ſupra annos aſtuto *Silius* L. VIII. 466. *Ora puer, pulcherque habitum, ſed corde ſagaci Aequabat ſenium, atque aſtu ſuperaverat annos.* De Fundani filia *Plinius* V. Epiſt. XVI. 2. *Nondum annos quatuordecim impleverat, et jam illi anilis prudentia, matronalis gravitas erat.* Idem de Fuſco Salinatore L. VI. Ep. XXVI. 1. puer *ſimplicitate, comitate juvenis, ſenex gravitate.* Multa ſimilia collegit *Corte* ad eundem L. V. Ep. IX. not. 6. p. 365. ſq. — Caeterum in textu interrogandi nota cum commate permutanda eſt. — V. 7. νυμφην δ η . . . . οι εγω. *Mur.* quod bene emendavit *Leichius*, qui in fine verſus οἴ, οἴ tentat, quod mihi Brunckiana lectione videtur verius. Sic rotundior exiſtit oratio: ἣν σοὶ ἐγὼ θεῖος τεὸς ἔτρεφον, οἴ, οἴ, τλήμονα, νυμφεύσων ἥρπασε πρόσθ' Ἀΐδης. Sic jungenda et diſtinguenda verba, quod minus recte vidit emendationis auctor. — Puellae, ante nuptias defunctae, ab Orco in matrimonium abreptae dicuntur. Iis, quae notavimus ad *Meleagri* Ep. CXXV. T. I. P. I. p. 139. adde Ep. *Anytes* XVII. et *Euripid.* Iphig. Aul. 460. τήνδ' αὖ τάλαιναν παρθένον (τί παρθένον; Ἅιδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα.) ubi vide *Markland.* notas. Ap. *Murator.*

eſt τλημον ανυφευσων. — ¶. 317.] V. 9. ΑΜΑΡΑ ΜΟΥΝΟΣ. *Mur.* Perperam *Leichius* ἄμ' ἄρα μοῦνον π. *Brunckius* quomodo μούνῳ acceperit, non ſatis apparet; ſed ad Itorium, puellae ſponſum, videtur retuliſſe. Sed ſic difficile fuerit, poëtam ab obſcuritatis vitio liberare. Hoc nomine, et propter alias virtutes, ſe commendat *Weſſelingii* emendatio apud *Leichium*:

ἀλλ' ἄρα μοῦνοι
παρθενίην ἐρατὴν σώσαθ' ἕως Ἀΐδου.

μοῦνοι. Itorius et puella ipſi deſtinata. Hac emendatione admiſſa, poëta, ut par eſt, ad Itorii mentionem, unde progreſſus fuerat, redit, eamque apte cum puellae illius commemoratione conjungit. — V. 10. ΣΩΣΑΤΕΩΣ. *Murat.* An fuit:

σώσατε εἰς Ἀΐδου.

eodem ſenſu. Cf. *Fiſcherum* in Animadv. ad *Welleri* Gramm. T. III. P. II. p. 151.

*DCCLV.* Edidit *Iſ. Voſſius* ad *Pompon. Mel.* p. 129. emendavit *Heringa* in Obſſ. crit. p. 143. quod *Toupium* fugiſſe videtur in Emend. ad Suidam p. 395. Tentavit etiam, ſed minus feliciter, *Dorvillius* ad *Charit.* p. 357. Legitur praeterea apud *Gorium* T. I. p. 453. *Fleetwood.* p. 327. *Bonadam* T. II. p. 391. — V. I. ΤΗΗ ΤΡΙΒΟΝ ΠΑΓΑΓΕΙΣ ΑΛΙΙΤΩΣ ΤΟΔΕ ΣΗΝΑ ΝΟΗΣΗΣ. *Marmor* ap. *Voſſium*, et parum diverſe ap. *Gorium*, ubi ΑΛΗΤΩΣ . . . ΣΗΜΑ habetur. Emendavit *Voſſius*: τὴν τρίβον εἰ παράγεις, ἀλύπως τόδε σῆμα νοήσῃς. *Salvinius*: ὃς παράγεις ἀλύπως, vertens: *Tu ſine moeſtitia monimentum hoc cerne, viator.* *Dorvillius*: τὴν τρ. ὡς παράγῃς ἀπτῶς τόδε σ. νοήσας. Brunckiana lectio *Heringae* debetur et *Toupio*, uterque enim in eandem emendationem incidit. —

V. 2. ΜΗΔΕΟ ΜΑΙΓΕΛΑΣΗΣΕΙ ΛΥΝΟΣ ΕΣΤΙ ΤΛΟΟΣ. *Voſſ.* ξι κυνος εστι ΤΑΟΟΣ. *Gor.* In hoc verſu emendando omnes conſpirant. — V. 3. ΕΥΛΑΝΣΟΗΝ ΧΕΙΡΣΣΑΛΕ ΚΟΝΙΝ ΣΥΝΖΘΗΥΛΝΛΚΤΟΣ. *Voſſ.* et fere ſic *Gorius*, ap. quem tamen initio ΕΥΑΥΣΟΗΗ et in fine ΕΟΗΥΑΝΑΚΤΟΣ habetur. Haec *Voſſius* recte emendavit et ceteri, niſi quod *Salvinius* συνέθησαν dedit. — V. 4. ΟΣ ΜΟΥΚΑΚΙΗ ΛΗΤΟΝΑΣ ΕΧΑΡΑΞΕΝΟΓΟΝ. *Voſſ.* Minus corrupte *Garius:* ΟΣ ΜΟΥΚΑΙΣΙΗΛΗΤΟΝ ΑΣΕΧΑΡΑΞΕΝΟΓΟΝ. Haec omnia jam *Voſſius* reſtituit, quem *Dorvillius* in reliquis ſecutus κᾶν ſcripſit.

*DCCLVI.* Vat. Cod. p. 238. Τύμνεω, cui futurus Anthologiae editor hoc carmen reſtituet. Lemma: Εἰς κύνα Μελιταῖον Εὐμήλου. Auctoris nomine omiſſo, edidit *L. Holſtenius* ad *Steph. Byz.* p. 203. Hinc ſe illud, ſed emendatum, exhibere ait *Toupius* in Cur. Nov. p. 195. ubi praeter puſillum typothetae errorem in 3. v. (ubi ap. *Holſtenium* κάλεσκον legitur, pro καλέεσκον,) nihil omnino emendavit. — V. 1. ὅτ' ἦν ἔτι. *Meleager* Ep. XXII. ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν, ποτέ. *Idem* Ep. XXVII. ἦν γὰρ ὅτ' ἦν Δάφνις μὲν ἐν οὔρεσιν, νῦν δ' Ὑάκινθος Τερπνός.

# AENIGMATA.

---

*I.* De gryphis agens *Athenaeus* L. X. p. 455. D. ἔστιν εὐπορῆσαι δὲ καὶ ἄλλων γρίφων.

> Ἐν φανερῷ γενόμαν, πάτρη δέ μοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
> ἀμφὶς ἔχει, μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο πάϊς.

φανερᾷ μὲν οὖν λέγει τῇ Δήλῳ, ἥτις ὑπὸ θαλάσσης περιέχεται· μήτηρ δὲ ἡ Λητώ, ἥτις Κοίου ἐστὶν θυγάτηρ. Μακεδό-

νες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσι. *Euſtathius* in Od. Z. p. 256. 12. ἰστέον δέ, ὅτι περὶ Ἀπόλλωνος Δηλίου ἤγουν γεννηθέντος ἐν Δήλῳ τῇ νήσῳ, αἴνιγμα φέρεται ἐοικὸς τοῖς τοῦ Θεοκρίτου σκληροῖς (i. e. aenigmaticis luſibus, *Fiſtulae* et *Arae*, *Theocrito* tributis) τοιοῦτον· Ἐν φανερᾷ γενόμαν, πάτρην δέ μου ά. etc. πάτραν δέ μοι *Caſaubonus* invenit in melioribus Codd. De etymologia nominis inſulae Deli plures tradiderunt, quos vide ap. *Berkelium* ad *Steph. Byz.* v. Δῆλος. p. 297. Adde *Callim.* in H. in Del. 52.

> τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
> οὕνεκεν οὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
> κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.

— V. 2. ἀριθμοῖο πάϊς. Coei, Titanis, cujus nomen praeclare *Barneſius* reddidit *Pindaro* ap. *Strabon.* X. p. 742. B. ubi Κοίου γένος Latona dicitur. Eadem Κοιογένεια ap. *Apollon. Rhod.* II. 712. et Κοιηὶς in *Callim.* H. in Del. 150. ubi *Spanhem.* aenigmatis noſtri non immemor fuit.

*II.* „Eſt inter carmina in Guijoniorum vitis edita. Vide Salmaſium ad Hiſtor. Aug. p. 289. [T. II. p. 231.] et in Plinianis p. 538. Linum, ex quo mantelae fiunt, flavum eſt et albeſcit tundendo et abluendo.“ *Br.* Vat. C. p. 620. in Guijon. Vit. nr. XIV. In Exercitatt. Plinian. l. c. *Salmaſius* nonniſi tres verſus excitavit. — V. 4. πρώτη. Quum convivae diſcubuerant, aqua iis porrigebatur et χειρόμακτρα ſive *mantilia*. *Virgil.* Georg. IV. 376. *manibus liquidos dant ordine fontes Germanae tonſisque ferunt mantelia villis. Pars epulis onerant menſes.* Id. Aen. I. 701. *Dant famuli manibus lymphas, Cereremque caniſtris Expediunt, tonſisque ferunt mantelia villis.* Hinc apparet, cur ſe primum in convivarum chorum venire dicat *mantile.* Caeterum

de *χειρομάκτροις* conſule *Athenae.* L. IX. p. 410. *Rhodigin.* Ant. Lect. XVI. 24.

*III.* Vat. C. p. 624. „Illuſtratum eſt a Salmaſio in Plinian. p. 162. V. 3. *ὡς* excudi debuit ſine accentu. *εἴδομαι* absque neceſſitate in *ἐρείδομαι* a viro quodam docto mutatum.“ *Br.* Confer *Bod. a Stapel* in *Theophr.* p. 622. Ex *Salmaſii* verbis in Plinianis l. c. forte quis ſuſpicetur, eum aliquid in hoc Epigrammate novaſſe; ſed fruſtra. Sic enim, ut ille exhibet, carmen in Cod. legitur. Ad ſenſum carminis facit inprimis *Theophraſt.* L. VI. Plant. ubi de *κάκτῳ*· — *καυλὸν ὀρθὸν ἀφίησιν, ὃν καλοῦσι πτέρνικα, καὶ τοῦτον ἐδώδιμον· τὸ δὲ περικάρπιον, ἀφαιρεθέντων τῶν παππωδῶν, ἐμφερὲς τῷ τοῦ φοίνικος ἐγκεφάλῳ. ἐδώδιμον καὶ τοῦτο.* Hunc cactum nihil diverſum eſſe a *κινάρᾳ,* monuit *Athenaeus*, qui *Theophraſti* locum excitat L. II. p. 70. et 71. eique ſententiae ſubſcribit cl. *Schneider* ad *Columell.* X. v. 235. p. 531. ſq. qui *κίναραν* ſive cactum eundem eſſe exiſtimat, quem nos *Artiſchocke* appellamus. Cf. *Needham* ad Geopon. XII. 39. — V. 1. *ἐγκέφαλον.* cinarae ea pars, quam cum palmae *ἐγκεφάλῳ* comparat *Theophraſtus. κεφαλῆς ἄτερ.* quamvis vero capite deſtituta. — V. 3. *ὡς ὑπὲρ αὐλόν.* ea pars, quae cauli impoſita eſt, ſphaerae eſt ſimilis. — V. 4. *μητρὸς ἔχω πατέρα.* ſemen, quod intus eſt; unde caulis, quem *μητέρα* appellat auctor, progignitur.

*IV.* Vat. C. p. 620. Editum in Vitis Guijon. nr. XI. „Addito *ρ*, centenarii numeri ſigno, media in voce *πυρὸς*, habebis *Πύῤῥος*, Neoptolemi nomen, Deidamiae filii, et Polyxenae occiſoris.“ *Br.*

¶. 319.] *V.* Vat. C. p. 623. Edidit *Pierſon* ad *Moerin,* unde id repetivit *Schneiderus* in Per. crit. p. 8. Ex primo diſticho traductum eſt miſeri verſificatoris Aenigma, quod in membranis habetur p. 621.

μούνῳ μοι φίλον ἐστὶ γυναιξί περ ἐν φιλότητι
μιγνύσθαι, αὐτῶν λισσομένων ποσίων.

quo confirmatur lectio λισσομένων in noſtro, ubi Schedae LaCrozianae λευσσομένων exhibent. — V. 4. „Menda eſt in voce ἀχνυμένων. Non magis dolere debent puellae parentes, cui clyſter infunditur, quam mariti, qui illum uxoribus ſuis mederi ſupplicant, λισσομένων ποσίων. Scribendum ἀρνυμένων, non flagitantibus modo parentibus, ſed etiam oblato aere id adipiſcentibus, pretium ſolventibus. Haec eſt propria ſignificatio et primaria vocis ἄρνυσθαι, ἀντικαταλλάττεσθαι." *Br.* Eſt potius: *parentibus id poſtulantibus et expetentibus.* Vide *Clark.* ad Odyſſ. α. 3. An fuit γανυμένων? *parentibus ipſis laetantibus*, dum puellae ſalutem inde reſtitutum iri ſperant. — τοκήων. Vat. C. — V. 5. δέ με. Vat. et Sched. LaCr. — V. 6. „πόνον. quando ſcilicet Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν." *Br.* Inepte *Pauw*, in cujus apogr. hoc Epigramma legebatur, ad verbum τρύω, τρυμάτιον reſpici putabat. — V. 7. καὶ ἀμπλουτῆϊ. Vat. In Sched. LaCroz. οπη ομενοισι και αμπλουτηϊ. *Reiskio* in mentem veniebat ἀποιχομένοισι καὶ ἀμπλουτῆϊ, neſcio quo ſenſu. Veram lectionem vidit *Cornel. de Pauw*; idem in ſenſu verborum explicando a vero aberrat. Continuatur ſimilitudo cum Hercule, qui cum Plutone pugnaverat. οἱ ὀπυιόμενοι ſunt ii, quos ὁ κλυστὴρ init. Hos ſe defendere ait vel contra Plutonem, morbum ab iis depellens ſcilicet; hinc etiam μαχοίμην ὑπὲρ ψυχῆς, vitam tueri valeam eorum, quibus miſceor. — V. 9. „αἰγὶ μιγεὶς ἐλέφας. Ad immittendos clyſteres utebantur olim utribus e caprina pelle, quibus adaptatae fiſtulae eburneae." *Br.* εὔρινος a ῥινὸς *pellis* derivandum, epitheto ſcilicet ad eam partem inſtrumenti relato, quae corio conſtabat. — ἀργιόδοντα. Cod. recte. In apogr. nonnullis ἀγριόδοντα. ἀργιόδους, *candido dente inſtructus*, de fiſtula eburnea aptiſſimum.

— Pro ἰδρείῃ Vat. C. ἰδρείῃ. Illud recte emendavit *Pauw*, nec aliter exhibuit *Pierſon.* et *Schneider.*

*VI.* Vat. C. p. 623. „Ἥφαιστος ignem notat, Παλλὰς oleum, Πηλεὺς vas figlinum e πηλῷ factum, ὀθόνη funiculum ſtupeum, ἐλλύχνιον: νυκτιπόλος Φαέθων lumen nocturnum." *Br.* — V. 1. ὑπ' ἀγκοίνῃσι. Vat. — V. 2. „In Cod. ſcriptum εἰς εὐνὴν ἐμίγη, librarii, ut videtur, errore, repetito verbo e praec. verbo." *Br.* Vitium potius in v. 1. latere putaverim, ubi fortaſſe ſcribendum:

ἐν ἀγκοίνῃσι κλιθεῖσα.

ut eſt ap. *Theocrit.* Eid. III. 44. ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη. — εἰς εὐνὴν ἐμίγη eſt pro εὐνῇ ἐμίγη καὶ φιλότητι, ut *Homerus* loqui ſolet. — V. 3. ὀθόναι. de linteis accipiendum, quibus lecti inſternuntur.

*VII.* Vat. C. p. 623. „In aeneam cucurbitulam, qua utuntur chirurgi ad eliciendum ſanguinem. Epigramma planum et perſpicuum eſt." *Br.* Ductum videtur aenigma ex *Plutarchi* Conviv. Sapient. T. II. p. 154. B. C. ubi Aeſopus Cleodemo explicandum proponit aenigma hoc:

ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα.

quod cum ille ſe intelligere negaſſet, καὶ μὴν οὐδεὶς, inquit, τοῦτο μᾶλλον εἶδεν, οὐδὲ ποιεῖ βέλτιον· εἰ δὲ ἀρνῇ, μάρτυρας ἔχω σικυωνίας. ὁ μὲν οὖν Κλεόδημος ἐγέλασε, καὶ γὰρ ἐχρῆτο μάλιστα ταῖς σικυωνίαις τῶν καθ' αὑτὸν ἰατρῶν.

¶. 320.] *VIII.* Vide ad praecedens Epigr. Integrum aenigma laudat *Athenaeus* L. X. p. 452. C. ubi πυρίχαλκον exhibetur. Priorem verſum, quem celeberrimum vocat, profert *Ariſtoteles* L. III. Rhetor. II. 12. et in Poëtic. c. XXII. 5.

*IX.* Servavit *Athenaeus* L. X. p. 449. D. E. unde hos verſus ex *Alexidis* fabula ductos diſcimus. Addebantur ap. Comicum haec:

παίζειν σὺ χαίρεις, ὦ γύναι, μ' αἰνίγμασι.
β. καὶ μὴν ἁπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν.
α. τίς οὖν τοσαύτην παῖς ἔχων ἔσται φύσιν;
β. ὕπνος βροτείων, ὦ κόρη, παυστὴρ πόνων.

*Euſtath.* ad Ιλ. Ω. p. 1463. 12. qui v. 3. ἐν θεοῖς exhibet, et v. 5. ἅπασιν ὢν ἀεί. *Hadrian. Jun.* VI. Anim. 26. hoc Epigramma explicans, v. 4. τὴν παροῦσαν, ἔμπαλιν legit. Explicationem adſcribam verbis *Caſauboni* ad *Athen.* p. 755. ſq.: „Non eſt mortalis, neque immortalis, ſed habet mixtum temperamentum: itaque nec ut homo, nec ut Deus vivit: ſed cum naſcatur ſubinde nove, perit rurſus ejus praeſentia i. e. ipſe, poſtquam eſt renatus; inviſibili ſpecie, notus eſt omnibus. — Quare inviſibilem ſomnum dicat, ſtultum ſit quaerere: ſimul enim naſcitur ſomnus, et coecus fit homo; ſimul redit facultas videndi, et abit ſomnus. "

X. *Eubuli* eſt Comici in Sphingocarione, unde id excerpſit *Athenaeus* L. X. p. 449. F. Idem poëta ſenſum explicuit ipſe:

τί δ' ἐστὶ τοῦτο; τί ἀπορεῖς, Καλλίστρατος;
πρωκτὸς μὲν οὖν οὗτος. σὺ δὴ ληρεῖς ἔχων.
οὗτος γὰρ αὐτός ἐστιν ἄγλωσσος, λάλος,
ἓν ὄνομα πολλοῖς, τρωτὸς, ἄτρωτος, δασύς,
λεῖος· τί βούλει; πνευμάτων πολλῶν φύλαξ.

— V. 1. ἀῤῥενόθηλυς in antiq. edd. Noſtrum eſt in melioribus libris. ὁ πρωκτὸς ſive maris ſit, ſive mulieris, eodem nomine gaudet. — V. 2. ἀνέμων ταμίας. *Nicarchus* Ep. V. 4. Ἑρμογένης δ' ἔλαχε στυγερὸν δόμον εὐρώεν-

τα, Ὕστατος εἰς ἀφανῆ χῶρον ὑπερχόμενος, Ἔνθ' ἀκταὶ νεκύων καὶ ἐρημίαι ἠνεμόεσσαι Δουπεῦνται πνοιῇ δυσκελάδων ἀνέμων. — ἄλλοτε λεῖος. Sic ἄλλοτε paſſim in altero membro, ita ut in priore ſubaudiendum ſit. — V. 3. ἀξύνετα ξυνετοῖσιν. Sic *Caſaubonus* ex conjectura, quam Excerpta confirmarunt; nihil certius. Vulgo ἀξύνετ' ἀξυνέτοισιν, quod ſenſum idoneum non habet. Noſtrum autem et argutum eſt, et facetam continet parodiam ſermonis tragici. *Euripid.* Phoen. v. 1510. Oedipus τᾶς ἀγρίας ὅτε Δυσξυνέτου ξυνετὸς μέλος ἔγνω Σφιγγός. ubi vide *Valckenar.* Idem Iphig. in Taur. v. 1092. εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν. *Pindar.* Ol. II. 150. βέλη φωνᾶντα συνετοῖσιν. — Verba, quae ſequuntur, νόμον ἐκ νόμου ἕλκων, *Caſaubonus* melius declarari poſſe negat, quam verbis *Ariſtophanis* in Nub. v. 387. ubi de ventre Strepſiades: δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετάρακται, Χὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν· Ἀτρέμας πρῶτον παππάξ, παππάξ, κᾆπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ. Cogitandum nimirum de νόμοις muſicis, qui diverſi ſunt generis et ſoni.

*XI.* Etiam hoc Aenigma ex *Eubuli* Σφιγγοκαρίωνι profert *Athenaeus* L. X. p. 450. A. B. Vulgo v. 1. ὡς νέος legitur, quod in ὃς mutavit *Grotius* in Excerpt. Trag. p. 657. Idem v. 2. κοῦφος πέταται legit, quod vulgatae neutiquam praeferendum. Explicationem Comicus adjecit hanc:

> πάππος ἀπ' ἀκάνθης, ὦ 'γάθ', ſive ὦ 'τάν, (vulgo οὗτος γὰρ) ὃς νέος μὲν ὢν
> ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρμαθ', ὅταν δ' ἀποβάλῃ
> [γηραιὸς ἤδη] τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν,
> δήπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φυσώμενος.

Sic haec integranda cenſebam, quae diverſa ratione tentarunt *Grotius* et *Caſaubonus.* Non debuerat omitti in ſolutione *ſenectutis* commemoratio; quare γηραιὸς

inſerui. Reſpexit autem *Eubulus* locum *Sophoclis* a *Plutarcho* ſervatum T. II. p. 1100. γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος. *Nicander* Alex. 126. οἷα δὲ δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα πάππου Ἠέρ' ἐπιπλάζοντα ἀφαυρίζουσιν ἀέλλαις. Cf. *Arnald.* in Lect. Gr. p. 33. — V. 2. ἄπτερος ὤν. volat, licet alis non inſtructus ſit. — γῆν ἀφανίζει. deciduus terram obducit.

¶. 321.] *XII.* Vat. C. p. 619. Editum in Guijonor. Vitis nr. V. et prius ab ipſo *Salmaſio* ad Script. Hiſt. Aug. T. II. p. 825. qui ita interpretatur: εἷς ἄνεμος flatus eſt tibicinis; δύο νῆες duae tibiae; δέκα ναῦται decem digiti, qui, foramina tibiarum percurrendo, quaſi remigant; εἷς κυβερνήτης, tibicen, qui utramque tibiam moderatur. — In fine Cod. Vat. ἐλάσει exhibet; et ſic eſt in Guijon. Vit. ἐλάει. *Salm.*

*XIII.* *Athenae.* L. X. p. 450. F. Ἐν δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἀντιφάνης αὐτὴν τὴν ποιήτριαν προβάλλουσαν ποιεῖ γρίφους τόνδε τὸν τρόπον, ἀπολυομένου τινὸς οὕτως. ἡ μὲν γὰρ φησίν· Ἔστι φύσις κ. τ. λ. ταῦτά τις ἐπιλυόμενος φησίν·

ἡ μὲν φύσις γὰρ, ἣν λέγεις, ἐστὶ πτόλις,
βρέφη δ' ἐν αὐτῇ διατρέφει τοὺς ῥήτορας,
οὗτοι κεκραγότες δὲ τὰ διαπόντια,
τὰκ τῆς Ἀσίας καὶ τἀπὸ Θρᾴκης λήμματα
ἕλκουσι δεῦρο· νεμομένων δὲ πλησίον
αὐτῶν κάθηται, λοιδορουμένων τ' ἀεὶ
ὁ δῆμος οὐδὲν οὔτ' ἀκούων οὔθ' ὁρῶν.

Hanc interpretationem improbat Sappho, verſibus ap. *Athenaeum* corruptiſſimis, quos leviter attigit *Caſaubonus*, *Grotius* ſine ſucceſſu emendare et reſarcire conatus eſt. Tum poëtria veram interpretationem expromit:

Θήλεια μὲν γοῦν ἐστὶ φύσις ἐπιστολή·
βρέφη δ' ἐν αὐτῇ περιφέρει τὰ γράμματα,
ἄφωνα δ' ὄντα [ταῦτα] τοῖς πόῤῥω λαλεῖ,
οἷς βούλεθ'· ἕτερος δ' ἂν τύχῃ τις πλησίον
ἑστὼς, ἀναγινώσκοντος οὐκ ἀκούσεται.

— V. 2. ἄφωνα. Similiter inſcriptio ſtatuae puellaris ap. *Sapph.* Ep. I. παιδνὴ ἄφωνος ἐοῖσα τάδ' ἐννέπω, ἦν τις ἔρηται, Φώναν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν. — βοὴν ἵστησι. *Euripid.* Iphig. in T. 1307. τίς ἵστησι βοήν. Ib. Iphig. in Aul. 1039. ἔστασαν ἰαχάν. Illuſtravit hunc dicendi uſum *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſm. 704.

*XIV.* *Athenae.* L. X. p. 451. F. ex *Hermippi* opere de Iſocratis diſcipulis narrat, Theodecten Phaſeliten ἱκανώτατον γεγονέναι ἀνευρεῖν τὸν προβληθέντα γρῖφον, καὶ αὐτὸν προβαλεῖν ἑτέροις ἐπιδεξίως, οἷον τὸν περὶ τῆς σκιᾶς. ἔφη γὰρ εἶναί τινα φύσιν, ἣ περὶ τὴν γένεσιν καὶ φθίσιν ἐστὶ μεγίστη, περὶ δὲ τὴν ἀκμὴν ἐλαχίστη. λέγει δὲ οὕτως· Τῆς φύσεως κ. τ. λ. — V. 1. Nihil eſſe in rerum natura ait, nec in mortalium genere, quod ſimili modo creſcat et augeatur. ἐν γενέσει, referendum ad ſolis ortum, qui cum meridie ſummam coeli attigit arcem, umbra eſt minima; veſperi eadem denuo creſcit. — V. 4. Meliores forent numeri, ſi legeretur:

ἐν δὲ μέσαις ἀκμαῖσι μικρά.

et ſic *Theodecten* ſcripſiſſe puto.

*XV.* Vat. C. p. 625. Notum Sphingis aenigma ex *Aſclepiadis* Τραγῳδουμένοις profert *Athenaeus* L. X. p. 456. B. Sine auctoris nomine *Tzetza* ad *Lycophr.* v. 7. p. 2. *Aſclepiadem* nominat etiam *Schol. Eurip.* in Phoen. v. 50. qui primum hemiſtichium excitat ſic: ἔστι δίπους ἐπὶ γῆς καὶ τετράπους. In compendium hoc aenigma red-

egit *Diodorus* L. IV. 64. p. 308. ἦν δὲ τὸ προτεθὲν ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς, τί ἐστι τὸ αὐτὸ δίπουν, τρίπουν καὶ τετράπουν; *Apollodor.* III. 5. 8. τί ἐστιν, ὃ μίαν ἔχον φωνήν, τετράπουν καὶ δίπουν καὶ τρίπουν γίνεται; quo firmatur lectio *Athenaei* οὗ μία φωνή, pro qua in *Schol. Lycophr.* legitur: οὐ μία μορφή, quod per ſe ſpectatum minime ineptum eſt. — V. 2. τρίπον. Hoc de ſene dictum, qui baculo tanquam tertio pede nititur, obverſabatur auctori Tragopodagrae, v. 54. ὤμοι, πόνων ἀρωγὸν, ὦ τρίτου ποδὸς Μοῖραν λελογχὸς βάκτρον, ἐξέρειδέ μου βάσιν τρέμουσαν. — V. 3. φυὴν *Valckenarius* recepit ex Codd. *Sophoclis*, ni fallor; certe φυὴν legitur in marg. ed. *Turnebi.* Vide eum in Prolegg. ad Phoeniſſ. p. XXIV. Vulgo φύσιν, quod apud *Tzetzen* in βοὴν degeneravit, unde *Dalechampius* etiam ap. *Athenaeum* vertit, *clamorem id tamen mutat*; βοὴν eſt etiam in Vat. C. — V. 4. ἐρειδόμενον. *Athen.* ἐπειγόμενον. *Tzetza* et Vat. Cod. — V. 5. ἔνθα τάχος. longe plurimi; et ſic ipſe *Brunckius* dedit in Ed. *Sophoclis.* μένος *Valckenarius* invenit in Euripideis Codd. Batavis. Caeterum illuſtre hoc aenigma reſpexit *Ovidius* XV. Metam. 221. *Editus in lucem jacuit ſine viribus infans: Mox quadrupes, rituque tulit ſua membra ferarum. – Inde valens veloxque fuit, ſpatiumque juventae Tranſit, et, emeritis medii quoque temporis annis, Labitur occiduae per iter declive ſenectae.* *Maximinianus* in Eleg. I. 218. *Nec coelum ſpectare licet, ſed prona ſenectus Terram, qua genita eſt, qua reditura, videt: Fitque tripes, prorſus quadrupes, ut parvulus infans, Et per ſordentem, flebile, repit humum.* *Auſonius* Eid. XI. 37. *Ille etiam thalamos per trina aenigmata quaerens, Qui bipes, et quadrupes foret, et tripes omnia ſolus, Terruit Aoniam volucris.*

¶. 322.] Solutionem praecedentis aenigmatis habet *Schol.* Phoeniſſ. v. 50. Cod. Auguſtani. Primus eam protulit *Gale* in not. ad *Apollodor.* p. 67. unde a pluribus repetita eſt. — V. 1. κακόπτερε Μοῦσα. ob carmen

funeſtum, quod edebat, ipſa Sphinx Μοῦσα, cujus aenigma ἀμουσοτάτας ᾠδὰς appellat *Eurip.* in Phoen. 814. Ad mortales autem venerat haec peſtis ab inferis, Echidnae ſcilicet filia et Typhonis, unde κελαινὴ vocatur *Lycophroni* v. 7. et ap. noſtrum Μοῦσα θανόντων. — V. 2. Durior in hoc verſu oratio. Genitivus φωνῆς ἡμετέρης non pendet a κλῦθι, ſed a praepoſitione ſubaudienda: Accipe ſcelerum tuorum finem, mea voce tibi nuntiatum, ſive, quem mea verba tibi afferunt. — Incommodum eſt etiam pronomen poſſeſſivum σὸν ſequente genitivo. — V. 5. βάκτρον ἐρείδει. Optimam hanc lectionem *Gale* in ſuo invenit Cod. *Valckenario* alter ſuorum ἔχει, alter ἐπάγει praebebat. Comparandus cum tota hac λύσει *Apollodorus* L. III. 3. 8. p. 201. Oedipus, audito aenigmate, reſpondit, ἄνθρωπον εἶναι· γεννᾶσθαι γὰρ τετράπουν βρέφος τοῖς τέτταρσιν ὀχούμενον κώλοις· τελειούμενον δὲ τὸν ἄνθρωπον δίπουν· γηρῶντα δὲ τρίτην προςλαμβάνειν βάσιν τὸ βάκτρον.

*XVI.* Vat. C. p. 624. — In quibusdam apogr. v. 1. υἷα π. — V. 2. „In Cod. ſcriptum μὴ ληστῶν πάντων ſenſu nullo. Jaſonem autem innuit, qui in ara Doſiadae ſecunda δίςαβος ideo dicitur, ὁ δὶς ἡβήσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἑψήσει, καὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀνανεώσει. In juventutem reſtitutum fuiſſe Jaſonem, non Aeſonem illius patrem, quae recentiorum conſtans eſt traditio, antiquiores ſcriptores, Pherecydes et Simonides tradiderunt, quos laudat auctor argumenti Medeae Euripidis.“ *Br.* In membranis eſt μηληστῶν πάντων, unde vix dubito, quin legendum ſit:

φηλήτων πάντων ἔκτανον ἡγεμόνα.

*Heſychius*: φηλήτῃσι. λῃσταῖς. Cf. *T. Hemſterh.* ad *Polluc.* p. 1120. n. 64. *Latrones* appellantur Argonautae, qui aureum vellus auferebant. Simile vitium commiſſum

in *Diophanis* Epigr. T. II. p. 259. — Argo Jaſonem dicitur interfeciſſe, propterea quod Medea eum mactaverat, ut juventutem ei redderet. Hunc locum inprimis illuſtrat *Lycophron* v. 1309. καὶ δευτέρους ἔπεμψαν ἅρπαγας λύκους, Ταγῷ μονοκρήπιδι κλέψοντας νάκην — Ὃς εἰς Κύταιαν τὴν Λιγυστικὴν μολὼν — καὶ λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας Οὐκ ἀσμένως ἔμαρψεν ἐῤῥάου σκύτος. ubi vides Jaſonem dici in fruſta diſſectum et in lebete coctum, quod Aeſoni accidiſſe tradiderat auctor τῶν Νόστων ap. *Schol. Euripidis* in Argumento Medeae. V. not. ad *Doſiad.* Aram v. 2. T. I. P. II. p. 221. — In priore *Doſiadae* ara v. 22. Jaſon φὼρ κριοῦ appellatur, quod ad firmandam emendationem noſtram facit. — V. 4. χαλκείη. lebes aëneus. γαστὴρ de vaſis cavitate notum.

*XVII.* Vat. C. p. 617. Editum in Vitis Guijon. nr. 1. Nihil obſcuri habet hoc aenigma. — V. 3. ἀντομένῃσιν. Vat. C. — ἀπενθέα δάκρυα, lacrymas non luctu et moerore expreſſas. „Ambiguitas eſt in voce κούραις. Κόρα enim et pupillam oculi et puellam ſignificat.“ *Br.*

*XVIII.* Edidit *H. Stephanus* in Anth. p. 535. ex vetere Cod. Epigrammatum, quem Johannem Clementem Anglum Lovanii habuiſſe ait. Hinc Wechel. in Append. p. 30. Habetur in Vat. C. p. 623. — V. 1. σὺν Λαπίθῃσι. Nota res ex *Homero* Od. φ. 294. ſqq. Iis, quae dedimus ad *Alcaeum Meſſen.* Ep. XV. T. I. P. II. p. 358. adde *Horat.* I. Od. XVIII. 7. *Ac ne quis modici transſiliat munera Liberi, Centaurea monet cum Lapithis rixa ſuper mero Debellata.* ubi vide cl. *Mitſcherl.* — Recte legitur v. 2. μαρνάμενος, quod *Huetius* in μαρναμένους mutari voluit. At lectio vulgata, quam membr. confirmant, longe eſt argutior, cum vinum ſe una cum Lapithis et Hercule Centauros debellaſſe glorietur. *Homerus* l. c. οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα Ὤλεσ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο Ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ, Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμοις ἐνὶ Πειριθόοιο.

— V. 2. „Valde obſcurum eſt ſecundum diſtichon, quod ſic exponit vir doctus in auctario ad Phaedri fabellas editionis Conr. Rittershuſii ex officina Plantiniana 1598. μουνογένεια κόρη, Minerva: eadem dicitur φρόνησις. ἐν τρισὶ πληγαῖς i. e. tribus poculis. Primum poculum vocat philoſophus ἀνάγκης, ſecundum ἡδονῆς, tertium μανίας. Ergo ἡ φρόνησις εἰς μανίαν ἔπεσεν. Quod ait, Κρονίδην ἤκαχον εἰνάλιον, innuit vim ſe intuliſſe τῆς ἀσφαλείας θεῷ, quum Ποσειδῶν dicatur ἀσφάλιος et ἀσφαλίων.“ *Br.* Neſcio, quid aliis videatur; mihi quidem eruditio nunquam infelicius et ineptius videtur eſſe adhibita. Agitur in hoc diſticho de *Polyphemo*, qui ebrius oculo ſuo, quem ſolum habebat, privatus eſt. *Oculus* ille *unus* in media fronte poëtae eſt κόρη μουνογένεια. Cf. Ep. XVII. 3. — ἐν τρισὶ πληγαῖς. Polyphemus tria pocula hauſit ab Ulyſſe ei oblata. Od. *ι.* 360. αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον· Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν. — Jam nullius eſt negotii poſtrema diſtichi verba explicare, Κρονίδην δ' ἤκαχον εἰνάλιον, quae de Neptuno accipienda ſunt, propter filium Polyphemum gravi dolore perculſo. Cf. Od. *ι.* 518. 528. ſqq. Egregie convenit aliud aenigma Cod. Vatic. p. 632. quod *Huſchkius* edidit V. cl. in Analectis nr. LXXVI. p. 307.

Ἐν πυρὶ κοιμηθεῖσα κόρη θάνεν· ὁ προδότης δὲ
οἶνος, ὑφ' οὗ δὲ θάνεν, Παλλάδος ἦν στέλεχος·
ὁ κτείνας ναυηγός, ἐνὶ ζώοντι δὲ τύμβῳ
κεῖται, μεμφομένη τὰς Βρομίου χάριτας.
Παλλὰς καὶ Βρόμιος (τε) καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
οἱ τρεῖς τὴν μούνην παρθένον ἠφάνισαν.

Hujus aenigmatis, quod ex elegantiſſimis eſt, verum ſenſum feliciter eruit *Buttmannus* V. cl. cujus acumini plures debeo difficillimorum aenigmatum ſolutiones longe certiſſimas. Agitur de Polyphemo, cui, a Baccho

prodito, Ulyſſes naufragus oculum ſtipite oleagino exuſſit. ὁ ζῶν τύμβος autem ipſe eſt Cyclops (de Thyeſte *Sidon. Apoll.* IX. 109. *Fratris crimine qui miſer voratis Vivum pignoribus fuit ſepulcrum.* Vide *Ruhnken.* ad *Longin.* π. ὕ. §. 3. p. 244. *Wetſten.* ad N. T. T. II. p. 38.) propter devoratos Ulyſſis ſocios. — ¶. 323.] V. 5. „Verſus vulgo corruptiſſime legitur νῦν δὲ νέμουσα τρίτη πυριναίου νύμφαισι μιγέντα, nec metri nec ſenſus habita ratione. Quem mox laudavi libellum, dum haec excudebantur, inſpicere neglexi, illius obliterata memoria, et ſic, ut vides, corruptelam ſanavi; Bacchus quam recte πύρινος dicatur, e fabula notum. Mythico ſenſu, nec phyſico minus idem epitheton vino tribuitur: οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, inquit Eratoſthenes in Erigone. Mos veteribus tribus aquae partibus vini partem miſcendi; Evenus Ep. XV. χαίρει κιρνάμενος τρισὶ Νύμφαις τέτρατος αὐτός. — V. 6. vulgo δέρκετο, quod e ſuperioris verſus ſic emendati ſenſu neceſſe fuit mutare in δέρκεαι. At illius libelli auctor diſtichon hoc alio modo ſanavit, et melius quidem, quia etiam in fine ὁμωνυμίας, quas ubique ſectatus eſt carminis auctor, habet, et a veſtigiis antiquae lectionis minus recedit:

νῦν δ' ἐμὲ Μοῦσα τρίτη πυρίναις Νύμφαισι μιγέντα
δέρκεται ὑελίνῳ κείμενον ἐν δαπέδῳ.

quae ſic exponit: Μοῦσα τρίτη eſt Θάλεια ſeu θαλεία, utrumque convivium ſignificat. Proinde dicit, ſe nunc in conviviis cum caldis aquis mixtum conſpici in vaſe vitreo. Caldam cum vino potabant. Haec ille. Convivium ſeu θάλειαν τρίτην Μοῦσαν quum appellat auctor hujus carminis, reſpicit ad Heſiodum, qui Muſarum in Theogonia recenſens nomina, Thaliam ordine tertiam refert. Alii aliter. Nam Apollodoro octava eſt, nona autem auctori epigrammatis de Muſarum inventis.“ *Br.* In

membr. Vat. ſic plane legitur, ut ap. *Stephanum*: νῦν δὲ νέμουσα τρίτη πυρινaίου νύμφαισι μιγέντα δέρκετο. quae non aliter, ac Vir doctus ille, quem *Brunckius* laudat, emendavit *Joſ. Scaliger* ap. *Huetium* p. 81. Veriſſima emendatio et horum luſuum indoli accommodatiſſima.

*XIX*. Vat. C. p. 624. Anth. Steph. p. 539. Wech. Append. p. 30. Nihil difficultatis hoc Epigramma habet nec multum acuminis. In v. 1. haud ſcio an legendum ſit:

σὺ δὲ βλεφάροις με δέδορκας.

ſive minori mutatione:

σὺ δὲ βλεφάροισι δέδορκας.

Pronomine enim carere poſſe videmur.

XX. Vat. C. p. 624. Εἰς φοινίκων βάλανον. Anth. Steph. p. 535. Wechel. App. p. 30. — V. 1. οὔνομα μητρός. Palmae fructus, ſive dactylus, eodem nomine appellatur, quo arbor ipſa. *Euſtath* Od. ζ. p. 256. 2. ἐνταῦθα δὲ ἰστέον, ὅτι τε καθὰ ἐλαία, ἔτι δὲ καὶ λωτὸς λέγεται αὐτά τε τὰ φυτὰ καὶ ὁ καρπὸς δὲ αὐτῶν, οὕτω καὶ φοῖνιξ τὸ φυτὸν καὶ τὸ αὐτοῦ τρόφιμον. et iterum paulo infra: φοῖνιξ — ὄνομα καὶ δένδρου καὶ καρποῦ τοῦ ἐξ αὐτοῦ πρὸς ὁμοιότητα ἐλαίας καὶ ῥοιᾶς. — V. 3. Excitat hoc diſtichon *Salmaſ.* Exercit. in Plin. p. 933. B. et ex eo *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* L. II. p. 109. Nihil in palma edule praeter τὸ ἄκρον, τὸ ἄνω, unde rami oriuntur; ibi enim id eſt, quod palmae ἐγκάρδιον ſive ἐγκέφαλον vocant. *Nicander* in Georgicis: Σὺν καὶ φοίνικος παραφυάδας ἐκκόπτοντες, Ἐγκέφαλον φορέουσι νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα. ap. *Athen.* L. II. p. 71. D. ubi plura de hac palmae parte. — V. 4. ἔντερα. nucleum durum et non edulem.

*XXI.* Vat. C. p. 624. Steph. Anth. p. 536. Wech. Append. p. 30. — V. 1. „Vulgo legitur ὕλη μέν με τέκεν, ἐκαινούργει δὲ σίδηρος, claudicante metro. Vir doctus, quem modo laudavi, emendavit: ὕλη μέν μ' ἔτεκεν, καὶ ἐκαινούργησε σίδηρος.“ *Br.* In membr. Vat. ὕλη μὲν τετέκεν (ſic) ἐκαινούργει. Putabam:

ὕλη μέν ποτ' ἔτικτεν, ἐκαινούργει δὲ σίδηρος.

Agitur de diptychis, quae clauſa, κλειόμενα, ſilere videntur. — V. 4. τὸν Ἄρη. ſtylus ex ferro.

*XXII.* Vat. C. p. 622. Guijonor. Vit. nr. XXIV. „μάλθα dicitur cera illa, qua pugillares illinebantur.“ *Br.* *Heſych.* μάλθη. μεμαλαγμένος κηρός. ubi vid. Intrpp. — V. 2. ὑπεριντανύσης. Vat. C. — V. 3. ἄρει. ope ſtyli et manus loquor.

¶. 324.] *XXIII.* Anth. Steph. p. 536. Wechel. Append. p. 30. Vat. C. p. 624. „In pilam luſoriam pilis ſtipatam et pelle contectam: ideo dicitur λίην ἔντριχος. τὰ φύλλα autem, quibus pili obteguntur, ſunt pelles conſutae, in quibus arctantur pili in rotundam formam. Hoc autem in ludo ὁ μὲν ἡττώμενος, ὄνος ἐκαλεῖτο, καὶ πᾶν ἐποίει τὸ προσταχθέν· ὁ δὲ νικῶν βασιλεύς τε ἦν καὶ ἐπέταττεν. Sunt verba Pollucis in Onom. p. 1094.“ *Br.* Ineptum eſt aenigma et nullius acuminis. Comparandum eſt triſtichon *Sympoſii* ejusdem argumenti nr. LIX.

*Non ſum cincta comis, et non ſum comta capillis;*
*Intus enim crines mihi ſunt, quos non videt ullus;*
*Meque manus mittunt, manibusque remittor in auras.*

*XXIV.* „Hoc et quae ſequuntur omnia e vitis Guijoniorum petita ſunt, in quibus nihil intelligo, excepto

penultimo, quod eſt in oleam.“ *Br.* Vat. C. p. 619. Vitae Guijon. nr. 111. Andromache loquitur, quae Hectoris et Neoptolemi conjux fuit. Achilles interfecerat Hectorem, Neoptolemus Hectoris patrem; Paris Achillem (δαὴρ ἑκυρόν), Achilles Eetionem, Andromaches patrem. Notanda poëtae licentia in quantitate mediae ſyllabae vocis ἑκυρός. Primus hoc aenigma *Buttmannus* ſolvit.

*XXV.* Vat. C. p. 619. Vitae Guijon. nr. IV. „Licet, quid hîc ſignificetur, ignorem, vidi tamen v. 3. ἀντικτυποῦντος ſcribendum eſſe; male Phil. de la Mare ἀντιτυποῦντος edidit, niſi typographi ſit error. Tum v. ult. linguae ratione non obſervata ibi legitur: σιγῶσ᾽ ὅταν δεῖ, καὶ λαλοῦσ᾽ ὅταν δέοι.“ *Br.* Mirum, cl. editorem ſenſum hujus Epigrammatis non perſpexiſſe. Agitur de oraculo Dodonaeo. Hanc interpretationem extra omnem dubitationis aleam ponit *Suidas* in Δωδωναῖον χαλκεῖον· ἐπὶ τῶν μακρολογούντων. Δήμων γάρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον ἐν Δωδώνῃ λέβησιν ἐν κύκλῳ περιείληπται, τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλοις, καὶ κρουσθέντος ἑνὸς ἠχεῖν ἐκ διαδοχῆς πάντας, ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ἠχῆς τὴν περίοδον. Nihil explicatius neque diſertius. – ἄρτια dicitur ἠχεῖν Dodonaeum aes, quia ex ejus ſono Deorum voluntas agnoſci poſſe videbatur. — V. 3. ἀντικτυποῦντος. Vat. C. — V. 5. τὸ κινοῦν. ventus ille divinitus commotus, unde lebetes illi commovebantur. Cf. *Steph. Byz.* in Δωδώνη. p. 324. ed. *Berkel.* et *Zenobii* Paroem. VI. 5. — V. 7. — 9. Jam poëta ſatis inepte hiſtoriam de aere Dodonaeo ad hominum mores accommodat. τῶν σῶν λεβήτων. De loquendi facultate, qua homines ſunt praediti, accipiendum eſſe, nullus dubito. Jam *Menander* ἐν Ἀῤῥηφόρῳ hominem intemperanter loquacem cum χαλκείῳ Δωδωναίῳ comparaverat. Inſigne comici poëtae fragmentum, quia ad noſtrum aenigma explicandum inprimis facit, ad *Bentleii* mentem emendatum adſcribam;

Ἐὰν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν Μυρτίλην
ταύτην τις, ἢ τίτθην καλῇ, πέρας οὐ ποιεῖ
λαλιᾶς· τὸ Δωδωναῖον ἂν τὸ χαλκίον,
ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν παρήψαθ' ὁ παριὼν,
τὴν ἡμέραν ὅλην, καταπαύσαις θᾶττον ἢ
ταύτην λαλοῦσαν· νύκτα γὰρ προςλαμβάνει.

Haec fortaſſe obverſabantur *Juvenali* VI. 441. de docta matrona:

*verborum tanta cadit vis;*
*Tot pariter pelves, tot tintinnabula dicas*
*Pulſari. Jam nemo tubas, nemo aera fatiget:*
*Una laboranti poterit ſuccurrere lunae.*

Malleolum mobilem, quo tintinnabulum pulſatur, *Sympoſius* Aenigmate LXXIX. *linguae crepitantis imaginem* vocat. — V. 8. σοὶ δ' ἐντυχοῦσα. Vat. C. Haec ſenſum non habent, non magis ac *Brunckii* lectio, σοὶ δ' εὐτυχοῦσα. Legendum, ni valde erro:

φρεσὶ δ' ἐντυχοῦσα γίνετ' εὐστομωτέρα.

mutatione minima, ſenſu optimo: *Lingua cum ratione conjuncta melius quid ſonat.* Hoc auctorem aenigmatis voluiſſe, ſequens verſus nos dubitare non ſinit, ubi Vat. C. σιγῶσ' ὅτ' ἂν δεῖ καὶ λαλοῦσ' ὅταν δέοι.

*XXVI.* Vat. C. p. 619. Vita Guijon. nr. VII. Vocem, quam hic verſus ſignificet, Ῥόδος eſſe, probabiliter ſuſpicatur ſagaciſſimus *Buttmannus.* Mugitus bovis eſt βο, vox foeneratoris eſt δός.

*XXVII.* Vat. C. p. 620. Vita Guijon. nr. X. Ineptum eſſe aenigma pronuntiat idem Vir doctiſſimus, quippe quod plures interpretationes admittat, ſibi tamen *pediculum* ſignificari videri, qui crines deſectos pererret.

In hoc aenigmate virum perſpicaciſſimum verum vidiſſe dubito, nec θῆρα ſenſu proprio accipiendum puto. *Serra* potius ſignificatur, quae percurrit ὕλην τμητοσίδηρον, *materiam ferro caeſam*, (*Sympoſ.* Aen. LX. *Dentibus innumeris ſum toto corpore plena: Frondicomam ſubolem morſu depaſcor acuto.*) ὀρθὰ, eam rectâ ſcindens, (ἰθύδρομον πρίονα vocat *Philipp. Theſſ.* Ep. XV.) ſive ita, ut par eſt, incedens, quamvis ὕπτιος. Convexa pars ſerrae, qua dentibus inſecta eſt, νῶτον vocatur, ut apparet ex *Leonidas Tar.* Ep. XXVIII. τετανόν, νώτῳ καμπτόμενον πρίονα. Jam ὕπτια ſunt, quae in tergo jacent. — Quae ſuperſunt verba, ποσὶν δ' οὐχ ἥπτετο γαίης, nihil difficultatis habent.

¶. 325.] *XXVIII.* Vat. Cod. p. 620. *Guijon.* Vit. nr. XII. Corrigendum ante omnia vitium importunum v. 1. μὴ λέγε, καὶ λέξεις. ut eſt in membr. Initio ſeq. vſ. obſcurum ὧδε an ἄδε legatur in noſtro apographo. Ut haec nunc leguntur, vereor, ut ſenſum habeant; nam poſterior pentametri pars cum praecedentibus non coit. An fuit:

μὴ λέγε, καὶ λέξεις ἐμὸν οὔνομα, εἰ δ' ἐμὲ λέξεις,
ὧδε πάλιν, μέγα θαῦμα, λέγων ἐμὸν οὔνομα λέξεις.

*Silentium* ſignificari videtur; qui tacet, etſi nomen ſilentii non pronuntiat, alios tamen ejus recordari cogit, quod idem eſt, ac ſi illud nominaſſet. Hoc eſt: μὴ λέγε, καὶ λέξεις ἐμὸν οὔνομα. Reliqua jam perſpicua ſunt, oxymori cauſa, in quo natura aenigmatis verſatur, adpoſita. Haec mihi mens auctoris fuiſſe videtur; quod ſi quis meliorem explicationem invenerit, facile me victum fatebor.

*XXIX.* Vat. C. p. 620. Vitae Guijon. nr. XIII. Feliciter cl. *Buttmannus* Νηρέος emendavit, de piſce hoc aenigma accipiens, qui in catino ex argilla appoſitus

erat. — γαιήϊες υἱός. ſimul terrae filium et opus ex terra factum ſignificat. *Critias* ap. *Athenaeum* L. I. p. 28. C. fictilium inventum Athenienſibus tribuens: Τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ᾽ ἔκγονον εὗρε Κλεινότατον κέραμον. *Antiphanes* ap. *Eundem* L. X. p. 449. B. τὴν χύτραν circumſcribens: ἡ τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος, Πλαστὸν ἐκ γαίης, ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπτηθὲν στέγῃ. — V. 2. τὸν στυγὸς νάμασι δυόμενον. non ſolum necatum eſſe piſcem indicat, ſed ſimul ad jus reſpicitur, in quo ille natabat. Notandum vero, quod huc inprimis facit, veteres quosdam piſces vivos juſculo injectos ſuffocaſſe, quod erat ἀποπνίγειν. — Jam apparet, cur poëta ἱμερτοῖς νάμασι dixerit, quo argutum oxymoron efficitur.

XXX. Vat. C. p. 620. Vitae Guijon. nr. XV. Difficile aenigma, cujus me verum ſenſum reperiſſe vix affirmaverim. Dicam tamen, quod ſentio; nam in talibus hariolari licet. ἡ παιδοφόνος Ἑκάβη *Medea* eſſe videtur. Ἑκάβη. ἡ ἑκάθεν βεβηκυῖα. *Suid.* Jam Medea e longinquo venerat. Simili luſu Ep. ἀδεσπ. DCXXI. Ἕκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν ἀνήρ. ubi non Tydeï filius, ſed Achilles intelligitur. Cf. *Euſtath.* Ιλ. ε. p. 453. 49. — Medeae τηθή, i. e. *avia*, *Perſeïs* fuit, Oceani filia. Inter belluas marinas eſt Πέρσευς, quam *Aelianus* deſcribit H. A. III. 28. λέγεται δὲ ἰχθύων περιεῖναι ῥώμῃ τε σώματος καὶ βίᾳ· ἀλλ᾽ οὐδὲ τῆς τόλμης οἱ ἐνδεῖ. Femina hujus piſcis Περσηΐς vocanda erat. Hinc luſus. — τὴν πρόσθε λέοντα fortaſſe non ad faciem, ſed ad vim et robur referendum: πέφρακται γὰρ ὀδοῦσι μεγάλοις καὶ πυκνοῖς, ut eſt ap. eundem *Aelianum.* — Hoc ſi minus placuerit, aliam proponam ſolutionem. Virgo marina, ἡ πρόσθε λέων, *olim*, *antea* leo, *Thetis* fuerit, quae, cum Peleus ei ſomno vinctae vim paraſſet, ad ſolitas artes confugiens, figuram ſaepe mutavit:

*Sed modo tu volucris, volucrem tamen ille tenebat;*
*Nunc gravis arbor eras, haerebat in arbore Peleus.*
*Tertia forma fuit maculoſae tigridis.*

*Ovid.* Metam. X. 243. cf. v. 260. Leonis formam, de qua *Ovidius* tacet, diſerte commemorat *Pindarus* Nem. IV. 101. de Peleo: Πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασεομαχᾶν τε λεόντων Ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμάν τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων Ἔγαμεν ὑψιθρόνων Μίαν Νηρεΐδων. et *Sophocles* in Achillis Amatoribus ap. *Schol. Pindar.* Nem. III. 60. τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων, Δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ. Jam ſi Ἑκάβη παιδοφόνος de *Medea* accipi debet, reſpexit poëta ad illam fabulam, qua Achilles poſt mortem Medeam duxiſſe fertur ap. inferos. V. *Eudoc.* v. Ἀχιλλεύς. p. 81. *Apollon. Rhod.* IV. 814. ubi Juno ad Thetidem: χρειώ μιν κούρης πόσιν ἔμμεναι Αἰήταο Μηδείης· σὺ δ' ἄρηγε νυῷ ἑκυρή περ ἐοῦσα. — Tum τηθὴ nova ratione pro *ſocru* eſt poſitum, quam tamen licentiam ne noſtrae interpretationi nimium obſtare putes, cognationis nomina a Graecis diverſa ratione uſurpari ſolent. Quin ipſum verbum τηθὴ variis gaudebat ſignificationibus. *Heſych.* τηθή, τηθίς. ἡ τῆς μητρὸς καὶ πατρός, ἥ τε μάμμη, καὶ ἡ τῶν γονέων ἀδελφή.

*XXXI.* Vat. C. p. 621. Vitae Guijon. nr. XVI. Non ſatis perſpicio ſenſum. Cogitabam de cithara, e teſta teſtudinis et chordis ex ovium inteſtinis compoſita. Sic certe Hymn. in Mercur. v. 47. πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο, Πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης· Ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πραπίδεσσιν ἑῇσι, Καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν, Ἑπτὰ δὲ συμφώνους ὀΐων ἐτανύσσατο χορδάς. Nihil moror ineptam fabulam ap. *Antigonum Caryſtium* c. VII. qui arietum inteſtina muta eſſe ait; nemo enim veterum prae-

ter eum hoc tradidit, unde communem hanc antiquitatis opinionem fuiſſe merito dubites.

*XXXII.* Vat. C. p. 620. ſq. Vitae Guijon. nr. XVII. Nihil hic video. — V. 2. ἄγειν ἀγῶνας. Vat. C.]

*XXXIII.* Vat. C. p. 621. Vitae Guijon. nr. XVIII. Sagaciſſimus *Buttmannus* hoc diſtichon ſic emendandum cenſebat:

> Οἴνου τὴν ἑτέρην γράφε μητέρα, καὶ θὲς ἐπ' ἄρθρῳ
> ἄρθρον· τοῦ πάτρη πατρὸς ἄκοιτις, ὁρᾷς.

intelligi autem verba ὁ μηρός, unde Bacchus genitus; addito articulo eſt ὁ Ὅμηρος; hujus patria Σμύρνα, eadem ac Μύῤῥα, quae cum patre concubuit.

¶. 326.] *XXXIV.* Vat. C. p. 621. Vitae Guijon. nr. XIX. ubi κτανθείς. De *Neſſo* optime interpretatur *Spaldingius* V. cl. de quo, monente *Buttmanno*, explicandum eſt quoque aenigma ab *Huſchkio* editum in Analect. crit. p. 303. nr. LXIX.

> Τόν με κτείναντα κατέκτανον· οὐ δέ μοι ἦδος·
> θῆκε γὰρ ἀθάνατον τὸν κτάμενον θάνατος.

ubi recte emendavit doctiſſimus editor: τόν με κατακτείναντα. Cum primis verbis utriusque aenigmatis comparandus *Sophocles* Trachin. v. 1159.

> ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
> πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
> ἀλλ' ὅστις ᾅδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
> ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
> πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.

*XXXV.* Vat. C. p. 621. Vitae Guijon. nr. XX. — V. 1. ιδατα δ' αμφω, Vat. C. unde ſuſpicor, aenigmatis auctorem ſcripſiſſe:

εἴδατα δ᾽ ἄμφι —

Interpretabatur *Buttmannus* de piſce marino (πικρὴ ζωή, quia in amara et ſalſa aqua vixerat), qui dulci aqua, fortaſſe etiam molle (hinc θάνατος γλυκύς) elixus, in garo apponebatur. Quod dicitur ἀναιμάκτοις ἔγχεσι νυσσόμενος, eo referendum videtur, quod vivus calidae aquae ſive melli injectus obierat vi caloris, ſanguine non effuſo. — ζῶν τύμβος eſt venter, ut aenigm. ſupra allato ad nr. XVIII.

*XXXVI.* Vat. C. p. 621. Vitae Guijon. nr. XXI. Hoc quoque aenigma, cujus ne verba quidem ſatis intelligo, aliis explicandum relinquo. Suſpiceris forte, auctorem *Enceladum* ſignificare voluiſſe, cui Aetna cum tota Sicilia impoſita eſt.

*XXXVII.* Vat. C. p. 621. Vita Guijon. nr. XXII. Recte clariſſimus editor de olea interpretatur. ἀπειρεσίοια τέκνα ſunt olivae, ut πυκινοὶ παῖδες ἀμπέλου ap. *Ion. Chium* Fr. I. 6. ubi vide not. T. I. P. I. p. 312. — κατὰ πετρώων. quia olivae ſaxis franguntur. — V. 3. Πηλείδης eſt *lucerna* fictilis a πηλός. Ambiguitas eſt in verbis φάος ἔσχε, quod h. l. ſenſu proprio accipiendum. Sic quoque proxima, βροτῶν ἄκος, ἕρκος ἀγώνων, ambigua ſunt, quae, cum Achillem ſignificare videantur, revera de oleo, quod et medicinae inſervit, et in certaminibus uſurpatur, accipi debent.

*XXXVIII.* Vat. C. p. 622. Vitae Guijon. nr. XXIII. In pentametro membranae habent παρθένος. De beſtia quadam videtur dictum, quae ſine concubitu putabatur concipere, ut anguilla, ἡ ἔγχελυς, quam neutrius eſſe ſexus veteres exiſtimabant. V. *Antig Caryſt*. c. LXXXVI. Idem de tigride putabant, cujus maritus Zephyrus. Hinc *Oppian*. III. Cyn. 353. ὠκυτέρα τελέθει δὲ θοῶν πανυπείροχα θηρῶν, Αὐτῷ γάρ τε θέειν ἰκέλη Ζεφύρῳ γενετῆρι. *Claudian*. III. de Rapt. Proſ. 266. *fremit illa marito*

*Mobilior Zephyro.* Fortaſſe tamen alius ſenſus latet, quem non perſpicio.

*Lect. p.* 308.] *XXXIX.* „Apud Suidam in αἶνος et Athenaeum L. X. p. 452. C. hoc etiam habetur aenigma metro ſolutum, quod quatuor ſenariis ſic concluſum legitur in auctario ad Phaedri fabellas: Αἶνός τις ἔστιν κ. τ. λ.“ *Br.* Locus *Athenaei* hic eſt: Καὶ τὸ Πανάρκους δὲ ἐστι τοιοῦτον, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων, ὅτι βάλοι ξύλῳ τε καὶ οὐ ξύλῳ, καθημένην ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα, ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρ, λίθῳ καὶ οὐ λίθῳ. τούτων γάρ ἐστι τὸ μὲν νάρθηξ, τὸ δὲ νυκτερίς, τὸ δὲ εὐνοῦχος, τὸ δὲ κίσσηρις. καὶ Πλάτων δ' ἐν πέμπτῳ νόμων μνημονεύει τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἔφη ἐπαμφοτερίζουσιν ἐοικέναι, καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς, περὶ τῆς νυκτερίδος, ᾧ καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν.

## SEQUUNTUR IN ANALECTIS PARALIPOMENA HAEC:

*Arionis Methymnaei* Hymnus p. 327.
  Vide Animadverſſ. T. I. P. I. p. 179.

*Ejusdem* Epigramma; Ἀθανάτων κ. τ. λ. p. 328.
  Ibid. p. 181.

*Philiadis Megarenſis.* p. 329.
  V. Animadvſſ. T. I. P. I. p. 273.

*Aſtydamantis Tragici* Epigr. p. 329.
  V. Anim. T. I. P. I. p. 310.

*Hipponis* Epigr. p. 330.
  V. Anim. T. I. P. I. p. 336.

*Archelai* Epigr. II. III. IV. p. 330.
  V. Anim. T. II. P. I. p. 179. ſqq.

*Daphitae Grammatici* Epigr. p. 330.
  V. Anim. T. II. P. I. p. 105.

*Damagetae* Epigr. III.[a] p. 331.
V. Anim. T. II. P. I. p. 107. ſq.
*Diodori Zonae* Ep. VI.[a] p. 331.
V. Anim. T. II. P. I. p. 206.
*Antiphanis* Ep. I.[a] p. 331.
V. Anim. T. II. P. II. p. 118.
*Automedontis* Ep. III.[a] p. 331.
V. Anim. T. II. P. II. p. 131.
*Quintii Maecii* Ep. I.[a] p. 332.
V. Anim. T. II. P. II. p. 211.
*Juliani Imperatoris* Aenigma III. p. 332.
V. Anim. T. II. P. III. p. 190.
*Palladae Alexandrini* Ep. CI.[a] p. 332.
V. Anim. T. II. P. III. p. 247.
*Macedonii Conſulis* Ep. XXVIII.[b] p. 332.
V. Anim. T. III. P. I. p. 229.

*Incertorum Poëtarum.*
Ἀργὼ τὸ σκάφος. Ep. CXXXII.[b]
V. Anim. T. III. P. I. p. 365.
Ἀσπίδα, φρῦνον. Ep. CCCXCIV.[b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 94.
Σῆς ἕνεκεν Λητοῦς. Ep. CXVI.[a]
V. Anim. T. III. P. I. p. 354.
Πῶς βοῦς ὑπάρχων. Ep. CCXXIX.[b]
V. Anim. T. III. P. I. p. 418.
Δημῶναξ, μὴ πάντα. Ep. LXXVI.[b]
V. Anim. T. III. P. I. p. 327.
Ἓξ, ἕν, πέντε. Ep. CCCCLIV.[b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 131.
Ἓξ πόδες ἐν χώραισι. Ep. CCCCLIV.[c]
V. Anim. T. III. P. II. p. 131.

In *Lectionibus* Brunckianis inſerta leguntur haec:
p. 25. *Simonidis* Fragm. XV.[a]
V. Anim. T. I. P. I. p. 214.

p. 25. *Ejusdem* Fragm. XV. [b]
Ibid.

p. 25. *Ejusdem* diſtichon. CVII.
V. Anim. T. I. P. I. p. 272.

p. 155. *Antipatri Theſſal.* Ep. LXX.
V. Anim. T. II. P. I. p. 342.

p. 159. *Apollonidae* Ep. XXXI.
V. Anim. T. II. P. I. p. 375.

p. 164. *Crinagorae* Ep. XLVII.
V. Anim. T. II. P. I. p. 418.

p. 172. *Antiphili* Ep. XLIV.
V. Anim. T. II. P. II. p. 68.

p. 173. *Ejusdem* Ep. XLV.
V. Anim. T. II. P. II. p. 70.

p. 177. *Parmenionis* Ep. XV.
V. Anim. T. II. P. II. p. 116.

p. 186. *Philippi Theſſalonicenſis* Ep. LXXXV.
V. Anim. T. II. P. II. p. 210.

p. 195. *Antiſtii* Ep. I. [a]
V. Anim. T. II. P. II. p. 320.

p. 234. *Philetae* Fragmenta [III. V. (ad calcem T. II. Anal. p. 523. 524.)
V. Anim. T. I. P. I. p. 388. 390.]

*Ejusdem* Fragm. XII. XIII. XIV. XV. XVI.
V. Anim. T. I. P. I. p. 392. ſqq.

p. 236. *Archilochi* Fragm. XLIV. XLV.
V. Anim. T. I. P. I. p. 177. ſq.

p. 267. *Sullae* Epigr. *Τένδε σοι αὐτοκράτωρ.*
V. Anim. T. II. P. I. p. 198.

p. 274. *Incerti*: Οἶδε Βίτων. Ep. CCCVII. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 55.

p. 274. *Incerti*: Ὑβλαίῳ κήρυκι. Ep. CCCXIII. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 61.

p. 286. Εἰκόνα τήνδ' ἐςάθρει. DCXII. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 205.

p. 287. Ἑσπερίης πάσης. Ep. DCXII. [c]
V. Anim. T. III. P. II. p. 206.
p. 287. Σοί, παιῆον. Ep. CLXII. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 378.
p. 287. Πιτθεῖδαι, Θεόδωρον. Ep. CCCLIX. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 76.
p. 288. Τέρπεο καὶ σκηνῆς. Ep. CCCLXXV. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 86.
p. 289. Ὑπνώδης φίλιος. Ep. CCXCI. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 42.
p. 301. Τέρμα βίου. Ep. DCCLII. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 338.
p. 302. Τὸν πάσης ἀρετῆς. Ep. DCLXXXI. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 254.
p. 302. Μνῆμ' ἀρετῆς. Ep. DCCXXI. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 302.
p. 303. Ἡλικίῃ, μορφῇ. Ep. DCCXXI. [c]
V. Anim. T. III. P. II. p. 305.
p. 303. Μίσιδι Δημόκρατες. Ep. DCCXXI. [d]
V. Anim. T. III. P. II. p. 306.
p. 303. Μοίρῃ καὶ λήθῃ. Ep. DCCX. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 288.
p. 303. Ζήσας ὡς δεῖ ζῆν. Ep. DCXCV. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 269.
p. 303. Τύμβος ὅδε κρύπτει. Ep. DCCX. [c]
V. Anim. T. III. P. II. p. 288.
p. 304. Τὴν σεμνῶς ζήσασαν. Ep. DCCXVI. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 295.
p. 304. Ἐννεακαιδεκάμηνος. Ep. DCCXXIX. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 316.
p. 304. Ἅδ' ἐγὼ ἡ τριτάλαινα. Ep. DCLXXXIV. [b]
V. Anim. T. III. P. II. p. 256.
p. 308. Αἶνός τις ἔστιν. Aenigmata nr. XXXIX.
V. Anim. T. III. P. II. p. 365.

# ADDENDA
## ET
# EMENDANDA
## AD TOMUM SEXTUM
## SIVE
## COMMENTARII TOM. I. PART. I.

P. 2. Locis, in quibus poëtae dicuntur coronas nectere, adde hunc *Themiſtii* Orat. IV. p. 54. B. στέφανον – ὃν ἐγὼ ἐπλεξάμην, ἄνθη ἀκήρατα συλλεξάμενος ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λειμώνων. Id. Or. XV. p. 185. A. διὰ τί μοι τῆς αὐλῆς ἡ γλῶττα ἀποκεκλείσεται, καὶ οὐκ ἐπιτρέψεις, καθάπερ μοι ἔθος, ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λειμώνων δρεψαμένῳ ἄνθη ἀκήρατα, καὶ ὧν σίδηρος οὐ θιγγάνει, στεφάνους πλέξαι τῷ βασιλεῖ. ubi facile agnoſcis imitationem *Euripidis* in Hipp. v. 73. Cf. *Valckenar.* p. 170. ſq. et cl. *Mitſcherlich* ad *Horat.* I. Carm. XXVI. 8. et IV. Carm. II. 27.

P. 9. In Meleagri C. I. v. 35. verba de Anacreonte: τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα Νέκταρος – ſic accipienda, quaſi poëta dixiſſet μέλισμα πλέον νέκταρος. *Meleager* ſe nectarea Anacreontis odaria et florentes elegos coronae ſuae intexuiſſe ait. Vir doctus in Ephem. Gothan. ann. 1799. nr. 30. p. 252. corrigendum ſuſpicabatur: τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλημα Εἴαρος. – *roſam* ſignificari exiſtimans ex *Anacr.* Od. V. 3. ῥόδον εἴαρος μέλημα. Elegans conjectura; at vocabulum νέκταρ in mendo cubare vix crediderim, praeſertim ob *Antipatri* locum in notis laudatum. Notanda autem *Meleagri* audacia, qua non ſolum Anacreontem ipſum — non florem quendam —

coronae intexit, id quod etiam in aliis locis facit, verum etiam illum ipſum μέλισμα νέκταρος et ἀνθέμιον εὔσπορον εἰς ἐλέγους appellat. Sic enim hic locus accipi debet, unde apparet, vanam eſſe conjecturam, quam propoſui p. 10. εὔσπορος εἰς ἐλέγους eſt *elegorum fertilis.*

P. 12. Ad *Meleagri* Carm. I. 48. Hermodori nomen griphis locum dediſſe, intelligitur ex *Athen.* L. X. p. 448. E. — Mox l. 23. lege *proinde* pro *proindo.*

P. 14. l. 14. corr. *Huic* pro *Hic.* — V. 54. κυάνων τ' ἄνθεα. Cum *cyani* jam in ſuperioribus facta ſit mentio (v. 40.), *Purgold*, juvenis eruditiſſimus, in Obſſ. crit. p. 283. hoc loco κυάμων δ' ἄνθεα corrigendum cenſet. Fabarum flores non quidem inter coronarios referri ſolere; at eſſe etiam v. 17. 18. platani atque nucis racemos, v. 30. βρωτὴν ἀχράδα. Fieri poſſe etiam, ut *Meleager* ad indolem atque argumenta Epigrammatum *Phaniae* reſpexerit, quae, cum nihil alti atque magnifici ſpirent, facile cum fabarum floribus comparari potuerint.

P. 15. *Meleagri* Ep. II. V. 5. in Ap. Pauwiani margine notatur, tanquam *Guyeti*, καὶ μὲν, et ſeq. vſ. ἓν ῥόδον. In eodem Apogr. v. 3. 4. 6. ἓν habetur pro ἐν. — V. 10. ibidem conjectura proſtat tanquam *Guyeti*: ἱμερτὸν τ' ἀρετῆς κλῶν' ἐπαπεδρέπτο. nihil vidi infelicius.

P. 19. *Meleagri* Ep. IV. 3. Haec *Corn. de Pauw* ſic diſtinguenda et emendanda cenſebat:

ἡρπάσατ' ἄλλον ἔρωτ', ἄρνες λύκον οἷα, κορώνη
σκόρπιον ὥς, τέφρη πῦρ ὑποθαλπόμενον;

interrogative enim haec efferenda eſſe. Deinde proponit etiam ἐρῶντα, et totum diſtichon ſic exponit: Vos oculi, arripuiſtisne alium amantem, qui ignem fovet ſub cinere, qui, prout auguramini et creditis, vos ada-

mat, ſed iſtius erga vos amoris indicium hactenus non praebuit ſatis apertum, qui vos amat, nec tamen videri vult veſtrum amator? Eſtisne queruli ea de re, ac ſi conditio veſtra ſit eadem, quae agnorum lupum invadentium vel cornicis ſcorpium tenentis, ut vulgo dici ſolet, ubi de negotio difficillimo et ejus auctore plerumque noxio verba fiunt, ut juſtus proinde metus ſit, ne forſitan ſitis carituri in poſterum et nova iſta captura amantis, qui laqueis veſtris nondum ſatis arcte videtur irretitus, et me, cui factum iſtud ſuſpicamini valde diſpliciturum. — V. ult. idem corrigit:

ἔρκος ἐπεὶ ψυχῆς εἷλε μάγειρος Ἔρως.

P. 21. *Meleagri* Ep. V. 5. Scribendum procul dubio, ne litera quidem in Cod. lectione immutata:

ἰαίνοι δὲ Δίων τόδ' εὔστοχον ἐν χερὶ τείνων
σὸν κέρας, Οὐδιάδης δ' αὐτὸ περισκυθίσαι.

P. 23. *Meleagri* Ep. VII. 1. ἐμπνεύσῃς corrigit *de Pauw*, male. — Pro δυςέρωτες *Purgold* in Obſſ. crit. p. 285. mallet: ὦ δυςέρωτος, quia nihil ſit in hoc Epigrammate, cur poëta ſe ad ſocios malorum convertat. Non perſuadet. Poëta δυςέρως iis, qui in eadem Charybdi laborant, aptiſſime ſuos cruciatus enarrat. — ἥμισυ μεῦ ψυχᾶς. *Statius* Sylv. III. 2. 6. *juvenis dubio committitur alto, Metius, atque animae partem ſuper aequora noſtrae Majorem transferre parat.*

P. 24. *Meleagri* Ep. VIII. Simile acumen ap. *Ovidium* X. Metam. 515. ubi Adonis comparatur cum Amoribus: *Sed ne faciat diſcrimina cultus, Aut huic adde leves, aut illi deme pharetras.*

P. 25. *Meleagri* Ep. IX. 3. μὰ inſertum debetur *Salmaſio*. — V. 4. τοὔμπαλιν idem correxit, cum membr.

habeant τάμπαλιν. Scribe τἄμπαλιν. Quum enim τὰ ἔμπαλιν dicatur (cf. *Antip. Sidonii* Ep. IX. 5. *Herodotum* L. II. 121.) haud ſecus ac τὸ ἔμπαλιν, ſponte apparet, τἄμπαλιν non minus recte poni ac τοὔμπαλιν. Eadem forma revocanda in Ep. XXXIII. Sic eſt in *Aeſchyl.* Perſ. 221. *Euripid.* Helen. 317.

P. 25. 26. *Meleagri* Ep. X. V. 1. ὡς eſt pro ὅτε. Quum quondam aeſtate ſiti laborans tenellum puerum oſculatus eſſem, ſitim ſubito extinctam ſenſi. τότε in ſequ. vſ. abundat, ut ap. *Anacreont.* Od. LII. 21. ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων, τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει. ubi *Fiſcherus* ſimilia congeſſit, noſtri loci non memor. — V. 2. Pro εἶπα marg. Ap. Guy. et Ruhnk. οἶδα. — V. 3. ἦ ῥα φ. corr. C. *de Pauw.* — Lectio apographorum quorundam φίλημ' ὅτε ex marg. Ap. Guy. profluxit. — V. 4. 5. pro ſpuriis et addititiis habet margo Guy. et Ruhnk.

P. 27. *Meleagri* Ep. XI. 1. ἄνυσε κρᾶτος legendum eſſe contendit *Corn. de Pauw.* Idem v. 8. καὶ τὸν ἔρωτα νέον tentat: quae amorem novum nutris et ſecundum, alterum ab ipſo Cupidine, Veneris gnato.

P. 28. *Meleagri* Ep. XII. 1. Lectio in Analectis non ex *Brunckii* ingenio profecta, ut olim exiſtimabam, ſed ſic legitur in marg. Ap. Guy. ex *Salmaſii* procul dubio conjectura, cui etiam v. 4. emendatio debetur. — V. 5. pro ἢ *τάχα Pauw* tentabat ἢ μάλα ſeu ἦ μάλα. — V. 7. ὄφρα τυπωθεὶς corr. Vir Doctus in Ap. Ruhnk. ſubaudiens, ὁ Πραξιτέλης, *in templum, quod amor ſolet occupare.* — Locis allatis, quibus mortalium pectora Deos dicuntur continere, adde *Ovidium* III. ex Ponto VI. 25. *Nuper eam* (Juſtitiam) *Caeſar facto de marmore templo, Jam pridem poſuit mentis in aede ſua.*

P. 30. *Meleagri* Ep. XIII. 1. σιγῶν αὐδᾷ. *Ovidius* I. A. A. 573. *Atque oculos oculis ſpectare fatentibus ignem. Saepe tacens vocem verbaque vultus habet.* — V. 6. πόθοις prae-

cedentibus non ſatis reſpondere cenſens *Pauw* τοῦ δὲ χροὸς corrigit.

P. 30. *Meleagri* Ep. XIV. 2. emendatus ad mentem *Salmaſii*, ut etiam v. 5. 6. — V. 6. νίπτρα ποδῶν damnans ut ineptum V. D. in Ephem. Goth. ann. 1799. nr. 30. p. 252. νίπτρα πόθων corrigebat, ex Ep. CIX. 4. Idem *Schneidero* in mentem venerat, qui etiam v. 5. αἰτοῦμαι tentabat. — V. 9. *C. de Pauw* corr. εἰ δὲ πέλῃ μοι ſive μου, *ſi ad me accedat puer*; quod ſoloecum.

P. 32. *Meleagri* Ep. XVI. 1. 2. emendati ad mentem *Guyeti*, ut diſerte affirmatur in marg. Ap. Ruhnk.

P. 35. *Meleagri* Ep. XVIII. 1. ψυχροπόται *Salmaſio* deberi, recte ſuſpicatus ſum. Varia tentat *Pauw*, quae repetere piget, niſi quod v. 5. ἢ γὰρ corrigit. — V. 3. in marg. Ap. Ruhnk. et Guy. conjicitur: ψυχρὸν ὕδωρ ψυχῆς εἶκος (ſic in utroque Cod. ſed nullus dubito, quin emendationis auctor ἄκος ſcripſerit) ἄρτι. In marg. Ap. Pauw. tanquam *Guyeti* habetur: ψυχρὸν ὕδωρ διψῶ ψυχῆς εἶκος κ. τ.

P. 37. (*Meleagri* Ep. XIX.) lin. 4. verba *prorſus negligenda ſit*, ſic refinge: *non admodum urgenda ſit*. — V. 4. ἀπαστράπτει reperitur jam in marg. Ap. Guy. et R. ubi praeterea δαδὸς corrigitur pro παιδός. — Mox v. 5. in marg. Cod. Guy. ἡδὺ φίλοις. In Apogr. Ruhnk. praeterea: f. ἡδυφιλὲς vel ἡδύφιλον. *Salmaſius*. — *Purgold* in Obſſ. crit. p. 285. propoſuit: εἶδος ἐφαρμόζων χείλεσιν ἡδυφιλῶ. *imaginem amplexu tenens*. Verbum ἐφαρμόζειν reſpondet Latinorum *applicare*, quod in re amatoria uſurpatum illuſtrat *Ruhnkenius* ad *Rutil. Lup*. p. 97.

P. 39. *Meleagri* Ep. XX. V. 2. Κύκλωπας προφυγόντ' margo Apogr. Lennep. idque ipſum in contextu Ap. Pauwiani reperitur. At copula abeſſe non poterat. — V. 6. Ex *Propertii* loco, quem et nos laudavimus, *Huſchkius* emendat in Anal. crit. p. 71. αὐτομάταις δ'

ἄκων ποσσὶ —. Nihil hac emendatione verius et acutius. Idem comparat *Tibull.* II. 6. 13.

> *Juravi quoties, rediturum ad limina nunquam?*
> *Cum bene juravi, pes tamen ipſe redit.*

Adde *Apollon. Rhod.* L. III. 1152. αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης. — V. 7. Margo Ap. Guy. et Ruhnk.: „γεμισθεὶς οἴνου recte dicitur, οἶνον, πῦρ nonniſi barbare dici videtur. Ineptum et frigidum diſtichon et ſuppoſititium forte.“ — V. 8. *Cornel. de Pauw* corrigendum vidit: ἀλλὰ φίλῳ, ξεῖνοι, - ſive verſu ſequ. ἀρκέσατε ξείνῳ. — V. 9. Ex lect. membr. ἀρκεσάτω procul dubio ſcribendum:

ἀρκέσατ', ὦ ξεῖνοι.

idque ipſum, ſimul cum ea lectione, quam *Br.* recepit, in marg. Ap. Guy. et Ruhnk. notatum eſt.

P. 41. *Meleagri* Ep. XXII. 1. ἅτ' ἦν ποτε. ſive ὅδ' ἦν. margo Ap. Guy. et Ruhnk. Ineptius etiam *de Pauw*: ὢ ἦν π. *vaeh, erat aliquando!* Nihil vulgata ſincerius. Laudatis adde Ep. ἀδεσπ. (quod *Tymnae* eſt) DCCLVI. Ταῦρόν μιν καλέεσκον, ὅτ' ἦν ἔτι. Ap. *Meleagrum* diſtinguendum:

ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν, ποτε.

P. 42. *Meleagri* Ep. XXIII. 5. Ὀλύμπου eſt in membr. quod pro ἐξ Ὀλύμπου accipiebat *Pauw*, qui νέος praeterea legebat. In marg. Ap. Guy. et Ruhnk.: *Ordo*: ὡς γὰρ ὁ Ζεὺς οἶδε κεραυνοβολεῖν Ὄλυμπον, τὸ ὄρος, οὗτος ὁ παῖς τὸν νέον i. e. τοὺς νέους οἶδε κεραυνοβολεῖν.

P. 43. *Meleagri* Ep. XXIV. 14. ἐτρεφόμαν emendatur etiam in Ap. Guy. et R. ut et v. 5. μνήμην.

P. 45. *Meleagri* Ep. XXV. 1. ἀλύων *errabundus amor.* Margo Ap. Guy. — *Pauw* jungebat ἀλύων ἀκρονυχί, *qui*

*prima nocte oberrat*, quia tunc ſcilicet animus maxime in amorem pronus. At ἀκρονυχὶ cum ἔκνισε copulari debet, poſitum ſcil. pro ἄκρῳ ὄνυχι. — V. 4. χριόμενος μέλιτι corrigitur in marg. libri Lennepiani. Unice verum eſt καιόμενος. — Pro κρᾶμα *Pavoni* τραῦμα in mentem venit.

P. 46. *Meleagri* Ep. XXVI. 2. *Purgold* in Obſſ. crit. p. 285. corr.: ἀρτικόμαν καρπὸν καιομένου θέρεος.

P. 47. (*Meleagri* Ep. XXVII.) lin. 26. corr. *Parthenium* c. XXIX. — V. 3. 4. *Pauw* plane ſic conſtituit et interpretatur, ut *Toupius*. Hunc locum, olim a me ſine ſucceſſu tentatum, ſic fortaſſe reſtitueris:

μηδὲ σὺ τὸν στεφθέντα, λύρη, Φοίβοιο προφῆτι,
δάφνῃ παρθενίῃ μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.

*Hyacinthum lauro virginali coronatum ne amplius celebra, lyra, Phoebi interpres.* In marg. Apogr. Guy. haec leguntur tanquam *Salmaſii*: „An quod apud Delphos et alibi Hyacinthus ab Apollinis prophetiſſa praedicari in honorem Apollinis ſoleret. Δάφνη hîc ἡ προφῆτις vocatur, nomine Apollini caro et famulis ejus imponi ſolito. Alludit autem ad Daphnen ab Apolline amatam.“

P. 51. *Meleagri* Ep. XXX. 4. εὔκρατον *Salmaſio* debetur.

P. 51. *Meleagri* Ep. XXXI. Monendum erat, receptam apud veteres opinionem fuiſſe, inter nomina hominum et fata ipſis deſtinata conjunctionem quandam intercedere. In qua conjunctione cum eſſet, quod animum admiratione et timore impleret, ſaepe nomina a Tragicis tanquam omina rerum futurarum repraeſentari, nemo mirabitur. Ex hac obſervatione plura loca, Tragicorum inprimis, quae Criticorum prava ſedulitas tanquam interpolata damnavit, defendenda ſunt. — Quod *Brunckius* noſtrum Epigr. pro mutilo habet, id *Salmaſii* obſervationi debetur.

P. 53. *Meleagri* Ep. XXXIII. 2. revocanda membranarum lectio:

τόνδε δὲ μή, τἄμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.

Cf. ſupra notata ad Ep. IX.

P. 53. *Meleagri* Ep. XXXIV. V. 3. αὐτὸν marg. Ap. Guy. et R. *ſustinuiſti Theronem.* Hoc idem placebat *C. de Pauw* et Viro D. in Actis Erud. ann. 1753. p. 278. qui hoc Ep. latinis numeris, ſed minime bonis, reddere conatus eſt. — P. 54. lin. 10. adde: *Sappho* ap. *Athen.* L. XIII. p. 564. D. στᾶθι κἄντα φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἄμπετασον χάριν. — V. 5. Marg. Ap. Guy.: *Lege* τὴν *i. e.* τὴν Νιόβην.

P. 55. *Meleagri* Ep. XXXVI. 1. καὶ eſt in Ap. Ruhnk. et Pauw. Hic proponebat: ἠγρεύθην, αἲ πραχθέν! *Captus ſum, peracta res eſt!* Inepte. — V. 3. idem ναί μ' ἐπί – malebat.

P. 57. *Meleagri* Ep. XXXVII. 5. ἀμπνεύσας. marg. Ap. Guy. et Ruhnk. θάμβος eſt in utriusque contextu. In marg. Ruhnk. θαμβεῖς. *Cod. Salm. an* θαῦμα?

P. 57. *Meleagri* Ep. XXXIX. 4. ψυχῆς habet Ap. Guy. et Ruhnk.

P. 59. *Meleagri* Ep. XL. 3. ἐπὶ ſuppletur in Ap. Ruhnk. In marg. ἐνὶ et ὑπὸ conjicitur.

P. 60. (*Meleagri* Ep. XLI.) lin. ult. adde: *Nonni* Dion. L. X. p. 284. 8. de Baccho Ampelum depereunte: δείδιε, μὴ Κρονίδου ἐρασιώτερος ὄρνις ἐρώτων Ἀπροϊδὴς ἀκίχητος ὑπὲρ Τμώλοιο φανείη, Φειδομένοις ὀνύχεσσιν ἐς ἠέρα παῖδα κομίζων.

P. 62. *Meleagri* Ep. XLIII. 1. γλυκύ γ' margo Ap. G. et R.

P. 62. *Meleagri* Ep. XLIV. 2. λοιπὸν pro λειφθὲν emendat *Zeune* in Anim. ad Anacr. p. 34.

P. 64. *Meleagri* Ep. XLV. 3. Idem hemiſtichium cum eadem lectionis varietate legitur Ep. XXIX. Utroque loco *Corn. de Pauw* χειμαίνει retinendum cenſebat.

Ibid. *Meleagri* Ep. XLVI. 1. Pro τερπνὸς Vir Doctus in Ephem. Goth. ann. 1799. nr. 50. p. 252. λεπτὸς emendandum cenſebat, comparato loco *Sapphûs*, ubi eſt λεπτὸν χρῶ. Equidem λεπτὸς abſolute de homine poſitum, vix aliud quid, quam *macilentum*, ſignificare, exiſtimaverim.

Ibid. *Meleagri* Ep. XLVII. 2. et 5. reſtituendae membranarum lectiones. ἐπ' ἄγρης ſincerum. ἐπὶ etiam cum verbis motum ſignificantibus genitivum adſciſcit. *Theocrit.* XXI. 58. κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο.

P. 65. *Meleagri* Ep. XLVIII. 1. ἐρῶντι habet margo Ap. Guy. et R. Reſtituendum Ἔρωτες. — V. 3. probata emendatio noſtra *Lenzius* V. Cl. in Ephem. Goth. ann. 1799. nr. 30. p. 252. praeterea corrigit: αἰέν· χαῖρ' ἄρσην κ. λ. — V. 4. Margo Ap. G. et R. λαβεῖν *matulam.* (fort. mentulam.)

P. 66. lin. 2. Adde: *Maximian.* El. II. 30. de Lycoride: *primae retinet monumenta figurae, Atque inter cineres condita flamma manet.*

P. 67. *Meleagri* Ep. L. V. 3. 5. veterem ſcripturam εὖ praefero. Ad v. 6. *H. Stephanus* in Epigr. Selectis haec notavit: „Haec verba γενέτης δ' οὔτε τίς, οὔτε τίνος videntur per parentheſin poſita eſſe, et ejus nota debere includi, ut videlicet perinde ſit ac ſi diceretur, Taceo de patre, quippe qui omnino ignoretur. Addit autem οὔτε τίνος, quod ſolerent, cum dixiſſent, quis eſſet aliquis, ſtatim addere, cujus eſſet filius. At Urſinus Velius quomodo haec verba intellexerit, non facile quis dixerit. Ita enim interpretatur; genitor nemo nec alterius. “

P. 68. *Meleagri* Ep. LII. 5. *Purgold* in Obſſ. crit. p. 286. legendum cenſet: ἢ γάρ σευ τάδ' ὀδηγὰ ποδῶν

ὠκύπτερα κοῦφας. ut ὁδηγὰ ποδῶν ſint alae, quae pedibus viam per auras quaſi muniunt. — V. 8. λυγρά, quae eſt membr. et Planud. lectio, non in θῆρα mutandum erat, ſed in

λύγκα παρ' αἰπολίοις.

P. 70. lin. 16. adde: *Themiſt.* Or. XX. p. 234. C. et p. 244. B. — V. 5. μοι καί ποτ' emendandum cenſet *Huſchke* in Anal. cr. p. 61. comparato *Propert.* II. 12, 13. *Evolat heu noſtro quoniam de pectore nunquam, Aſſiduusque meo ſanguine bella gerit. Purgold* in Obſſ. crit. p. 286. ναὶ καί ποτ' ἐφ.

P. 71. *Meleagri* Ep. LIV. 3. In lectione membr. et Plan. ἢ γάρ τοι τρία fortaſſe latet:

ἢ γὰρ ὁ παῖς τρία — —

P. 71. *Meleagri* Ep. LV. 1. περανθέν. Ap. Guy. et R. in marg. τὸ πάροιθεν. — V. 3. φιλόβουλε *Salmaſius* in marg. Apogr. Guy.

P. 72. *Meleagri* Ep. LVI. 5. ὁ πολὺς φθόνος. Ap. G. et R. cum interpretatione: *invidioſa ſapientia valeat.*

P. 73. *Meleagri* Ep. LVII. 4. Ad δήσας haec notantur in Ap. G. et R. τῷ οἴνῳ i. e. vino altero vinculo devinctum trahis. — Verſum olim a me tentatum nunc ſincere ſcriptum eſſe puto. Senſus eſt: Amoris flammis, o Bacche, faves, et me, a vino auxilium contra Amoris cruciatus petentem, ſupplicem tuum, tuis vinculis oneras et catenis irretitum trahis. — V. 5. κἀπιστὸς habet etiam margo Ap. G. et R. Ibidem v. 6. αὐχῶν *jactans, glorians*; male.

P. 75. *Meleagri* Ep. LVIII. 7 — 14. integrum fortaſſe Epigramma conſtituere ſuſpicatur *Huſchkius* Anal. cr. p. 43. me non adſentiente. — V. 9. ἄτεγκτον. marg. Ap. Guy. In Ap. *Ruhnken.* praeterea ἄτεχνον i. e.

πνεῦργον proponitur. — V. 7. C. *de Pauw* aut ἐν πυρὸς αἴθει ab αἶθος, aut ἀκμῇ, aut denique ἔμπυρος αἴθῃ. Poſterius mihi quoque in mentem venerat. — V. 11. οὐκ ᾔδεις. Malim per interrogationem efferri.

P. 76. 77. *Meleagri* Ep. LX. 3. Vehementer me poenitet conjecturarum, quas ad h. l. expromſi, de cujus integritate ne dubitandum quidem. Junge ἰδού, τὸ βεβαρημένον ὄμμα μηνύει σε ἄγρυπνον, γεγονέναι ſcil. *oculus ſomno gravatus te noctem transegiſſe vigilem indicat.* Optime hoc monuit *Purgold* in Obſſ. cr. p. 286.

P. 78. *Meleagri* Ep. LXI. 3. ante *Reiskium* ſic emendavit *Salmaſius.* — V. 7. τάγε πάντα λέγ' αὐτῇ. et mox προάγω. margo Ap. G. et R.

P. 80. lin. 1. Adde poſt *lectio*: ex marg. Ap. Guy. derivata, ubi tamen adſcriptum ἐπέχω. — V. 8. In marg. Ap. G. et R. ὁρᾶν· αὐτῇ δέσμιον ὧδε νέμε, ἔχε. V. D. ſibi fingebat poëtae rivalem vinctum.

P. 81. *Meleagri* Ep. LXIV. 4. πόλλ' ἀποδυρομένην. *Propertii* Cynthia L. I. El. III. 43. *Interdum graviter mecum deſerta querebar.* — Cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 56. re ipſa mecum conſentiens, verius tamen putat, quod ipſe legendum eſſe conjecit: πόλλ' ἀποκλαομένην. ἀποκλάειν ſive ἀποκλαίειν interdum eſt *elugere. Aeſchyl.* Prom. 642. ὡς κἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας. *Ariſt.* Veſp. 564. οἱ μὲν γ' ἀποκλάονται πενίαν αὐτῶν. — V. 6. ἐκδήσω. marg. Ap. G. et R.

P. 82. *Meleagri* Ep. LXV. 1. 2, 3, 4. ὦ emendatum in marg. Ap. G. et R. additis verbis: „notandum ὦ cum accuſativo jungi, quae latina conſtructio eſt.“ Propter ſequens carmen, quod noſtro ad amuſſim reſpondet, Vir doctiſſimus, *Godofr. Henr. Schaefer* in literis ad me datis, improbata *Brunckii* lectione, οὐ ſervandum cenſet per totum hoc Epigramma. οὐ omiſſo μὴ poni, docuit *Valcken.* Ep. ad *Roever.* p. 28. *Koen.* ad *Gregor.* p. 117. *Brunck.* ad *Soph.* Oed. T. 660. Veriſ-

ſime! Eandem emendationem V. D. nunc propoſuit ad *Longi* Paſtor. p. 416. ſq.

P. 83. *Meleagri* Ep. LXVI. 2. καὶ hoc quoque loco reponendum eſſe, veriſſime cenſet *Schaeferus*. — P. 84. l. 15. Lege *paraſitus* pro *paraſita*, quod vitium, ortum ex loco *Horatii* I. Serm. II. 98. male intellecto, paſſim recurrit.

P. 85. lin. 14. parum feliciter tentavi verſum *Anaxilae* Comici ap. *Athen.* XIII. p. 558. C. Fortaſſe fuit:

ἡ δὲ Νάννιον τί δεινῆς διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ.

Adde *Alciphron.* I. Ep. VI. de meretrice: κωμάζουσι γὰρ εἰς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· ἡ δὲ εἰςδέχεται, καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. ubi vide *Wagnerum* p. 41.

P. 86. lin. antepen. Lege Καλλίσχιον pro Θαλλίσχιον. Monuit me cl. *Lenzius*, verba ἤλλακται διπλοῦν γράμμα Συρηκόσιον dicta eſſe per brachylogiam pro: *mutando inducta eſt duplex litera Syracuſia* Comparat idem *Eurip.* Bacch. v. 53. ὧν οὕνεκ' εἶδος θνητὸν ἀλλάξας ἔχω Ibid. v. 1329. Ἐκθηριωθεῖσ' ὄφεος ἀλλάξει τύπον. *Lycophr.* v. 195. et 334. *Mitſcherl.* ad H. in Cerer. 274. *Valcken.* in Diatr. p. 246. ſq.

P. 88. *Meleagri* Ep. LXXII. 4. Verba καὶ τὸ φιλεῖν, quae depravata eſſe ſuſpicabar, acute refinxit cl. *Huſchke* Anal. cr. p. 73. παῖδα φιλεῖν vel παιδοφιλεῖν corrigens; ſubaudiendum πάρεστι, ut in loco *Sophocl.* Phil. 1165. εὖ γνῶθ', ὅτι σοι Κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν. vide *Schol.* — Quod ſperaveram, ad v. 5. emendandum alios meliora reperturos eſſe, quam ipſe repereram, jam contigit ejusdem perſpicaciſſimi viri ingenio, qui certa emendatione ſcribendum propoſuit:

ἆρε φίλα θρεπτῆρι χάρις; καὶ τὰν βαθὺν ὄρθρον — —

*Haeccine eſt gratia, quam nutritori tuo refers?* Idem in mentem venerat *Purgoldio* Obſſ. cr. p. 287.

P. 90. *Meleagri* Ep. LXXVII. 1. 2. Legendum, una litera leviter immutata:

> Οὐκέτι Τιμαρίου τὸ πρὶν γλαφυροῖο κέλητος
> πῆγμα φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίην.

Junge: τὸ πρὶν πλωτὸν πῆγμα κέλητος Τιμαρίου. Timarii cymba, navigationi olim apta, Veneris remigium non amplius perfert. —— V. 5. χαλᾷ. *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. D. de Laïde vetula: τῆς ἁρμονίας δὲ διαχαλᾷ τοῦ σώματος. — V. 6. margo Ap. G. et R. „γάστρη. γάστρα et γάστρη eſt venter navis; hîc autem pro γαστὴρ poſitum. Poſt v. 6. diſtichon intercidiſſe videtur.“ γαστρὸς poëtice pro γαστὴρ, ut φύλακος pro φύλαξ. — V. 9. τοι ζωός. marg. Ap. G. et R. ubi ad ſeq. vſ. haec notantur: „An ἄνωθι i. e. in ſuperis, ap. ſuperos, vivus vidensque, ut ait ille τὸ ἄνωθι hîc mire facit, alias ἄνωθε legendum. τὸ ἄνωθι inuſitatum.“ Ad ἄνωθε tuendum vide an faciat *Ariſtoph.* in Eccl. 1100. ubi juvenis vetulae mancipatus miſeram ſuam fortem deplorans: — δεῦρ' ἐσπλέων, Θάψαι μ' ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς, Καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος Ζῶσαν καταπιττώσαντας. — In εἰκόσορος reſpicitur ad σορός· nam vetuli vetulaeve σοροὶ et τάφοι vocantur. Cf. notata ad *Rufin.* Ep. XXXII. T. II. P. III. p. 176.

P. 94. *Meleagri* Ep. LXXIX. 5. *Corn. de Pauw* tentabat φλογμὸς πάντη vel ἐκ δὲ φλογὸς καυτὴρ, *ex flammula uſtor me invaſit.* — Quae olim propoſui, nimis fortaſſe recedunt a membr. ſcriptura. Num fuit: ἐκ δὲ φλόγες πάντη μοι ἐπέδραμον. i. e. ἐξεπέδραμον. *ex illa ſcintilla flammae undique exortae me circumdederunt.*

P. 94. *Meleagri* Ep. LXXX. Argumentum hujus Epigrammatis ſic concepit *C. de Pauw*: „Meleager quan-

do verſus hos pangebat, ex inſula Co, in qua habitabat et tandem mortuus eſt, peregre profectus erat, relicto domi puerulo ſuo, Phanio, quem dum metuit, ne abſentiam ejus forte longiusculam impatientius ferret vel de felici ejus reditu animo foret ſollicitus, nautis, neſcio quibus, mandat, ut, ſi forte puerum viderint, ei haec nuntient." V. 3. idem ſic explicat: „Si videatis forte Phanium meum ad litora inſulae Cos, oculos habentem defixos in mare coeruleum et quotquot mare peragrant naves." Deinde ſequens diſtichon ſic corrigit: Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε καλῷ νοί· σῶν με κομίξει Ἵμερος οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ χαυνοπόρον. Haec nuntiate animo laeto: ſalvum et incolumem me advehet ipſe Cupido Deus, non nautam et navi vectum, ſed per aërem volantem. καλῷ νοὶ addidit ominis cauſa. Reliqua, quae ad lectionem ſuam χαυνοπόρον explicandam affert, (vult autem eam ἀεροπόρον ſignificare, a χάος deductam) adſcribere piget. — ἀγγείλαισθε et καλὴ νύε, *pulchra ſponſa*, emendatur in marg. Ap. G. et R. Cod. *Gaulmini* καλὴ νῆσος, inepte.

P. 101. *Meleagri* Ep. LXXXVII. 2. λιγέως emendavit etiam *Zeune* ad *Anacr.* p. 23. — V. 3. Idem περιστείχοντες. — V. 4. Fortaſſe, ne copula deſideretur, legendum:

κοὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.

P. 102. lin. 6. θάλλος illuſtravit nuper *Fiorillo* in Obſſ. crit. in Athen. p. 69. ubi etiam *Philoxeni* locum ſic ut nos emendavit. — V. 2. ἄπτερος ὡς εἴην conjic. *Zeunius* ad *Anacr.* p. 91. — Comparabat doctiſſimus *Lenzius Statium* V. Sylv. IV. 16. ad Somnum: *Inde veni, nec te totas infundere pennas Luminibus compello meis — extremo me tange cacumine virgae.* — V. 3. Pro ἐπὶ

σοι margo Ap. G. et R. ἐπείη. et v. 4. φοιτῇ σοι καταθῶ σ' αὐτός. te ſolus ut poſſim deponere ſomno.

P. 103. *Meleagri* Ep. LXXXIX. 1. Pro συνεύνῳ marg. Ap. G. et R. σύνεντι *dorice pro* σύνεισι.

P. 109. *Meleagri* Ep. XCVI. 2. Vat. C. habet αὐτὸς ἔπλασεν Ἔρως. quod vulgata concinnius, modo ἔπλασσεν ſcribas.

P. 111. *Meleagri* Ep. XCVIII. Hoc Epigramma cum ſequente copulandum eſſe, cenſebat *Purgold* in Obſſ. crit. p. 287. Nam prius diſtichon Ep. XCIX. niſi ex priore Epigr. lucem accipiat, obſcurius eſſe, et ejusdem verſum ultimum idem Epigr. firmo quaſi vinculo priori annectere videri. Poëtam enim ita redire ad carminis initium, ut novam ſententiam adjiciat. Non perſuadet V. D. immo ſingulum per ſe ſpectatum mihi quidem videtur elegantius.

P. 112. *Meleagri* Ep. C. Margo Ap. G. et R. „Aliquid deeſſe videtur initio. V. 1. an ſic legendum: ἁμπαῦσαι τίς τόσσον ἀναιχμάσαι, ἄγριος εἴη. Heſych. αἰχμάσει. πολεμεῖ. μάχεται." — V. 3. τις eſt in Ap. Voſſ. — *Purgold* in Obſſ. crit. p. 289. haec ſic emendat et explicat: ἅπτε τάχος πεύκας, καὶ . . . (lumen accenditur, poëta adſpicit puellam.) τίς τύπος; Ἡλιοδώρας. τύπος, corporis figura, ſpecies, ſtatura. Cf. Ep. XXIX. 5. LIII. 5.

Ibid. *Meleagri* Ep. CI. 1. ἀνετράφη. Margo Ap. G. et R.

P. 114. *Meleagri* Ep. CIII. 2. V. D. in Ap. G. et R. κρυερῶν corrigit. — κνίσματα δακρυχαρῆ, ut *Manſo* emendabat, etiam in marg. Ap. G. et R. notatur. Ibidem v. 3. καί τι φίλημα. et v. 4. μ. ψυχᾶς θάλπετ' ἐποικεσίᾳ. *Purgoldio* noſtro in Obſſ. crit. p. 289. in mentem venit: κἄτι φίλῃ μου Μναμόσυνον ψυχῇ θάλπεται εἰκασίᾳ. cui conjecturae haec addit cl. auctor: κἄτι eſt pro καὶ ἔτι. μου conjungendum cum μνημόσυνον, ſive cum εἰκασία, a quo ver-

ba tamen nimis longe diſtant. *εἰκασία imago, quae ſub pectore quaſi fovetur.* Heſych. εἰκασία. ὁμοιότης. Sic τύπος ſupra Ep. LIII. 4. ubi cfr. Huſchke Anal. cr. p. 60. et quem laudat Propert. II. El. XII. 13. et Ovid. Metam. II. 339. *nomen – aperto pectore fovet.*

P. 116. l. 21. corr. *quantum* pro *quanti.*

P. 118. *Meleagri* Ep. CVIII. 5. Lectio Cod. Vat. ſic refingenda:

ναὶ δοκέω τοῦτ᾽ εἶπας᾽ ἄγ᾽, ὦ φιλέρασττε, –

P. 123. *Meleagri* Ep. CXII. 8. V. D. in Ephem. Goth. an. 1799. nr. 30. p. 253. ſuſpicabatur, σχιζομένας mutandum eſſe in σιφομένας a forma σίφω pro σιφάω· hoc enim locuſtae, fiſtula ſive ſiphone guttas ſorbenti, accommodatum eſſe.

P. 124. *Meleagri* Ep. CXIII. De latina hujus Epigrammatis verſione diſputat *Purgold* in Obſ. crit. p. 290. qui ejus auctorem in graeco exemplari ἦλυθ᾽ ὁ κοῦρος legiſſe exiſtimat. Quo poſito totum carmen ſic refingit:

*Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne*
*Prodiit, inductum* ( vel *inunctum*) *abluerant cinere.*
*Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa eſt,*
*Sejunctus queis ſit ignis et urit adbuc.*

V. 3. vulgata lectio τοὔνεκΑΣΤΝ Νύμφαις ſic refingenda videtur:

τοὔνεκ᾽ ᾽ΑΕΙ Νύμφαις.

P. 127. *Meleagri* Ep. CXVII. Caedem liberorum Niobes *Libanius* graphice deſcribit T. IV. p. 1015. ſq. ed. Reisk.

P. 128. *Meleagri* Ep. CXVIII. 1. ſervandum, quod Vat. C. praeſtat; ἄνθρωπ᾽, ῾Ηρ. ionica enim dialecto

ſcriptum Epigramma. Totum autem diſtichon ſic refinge:

ἄνθρωπ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μοῦνος ἀνευρῶν
φημί· τὰ δ' ἐς πάτραν κρέσσονα καὶ σοφίης.

Junxit poëta φημὶ ἀνευρῶν pro infinitivo, quae enallage inprimis poſt verba *indicandi*, *monſtrandi*, *dicendi* locum habet. *Soph.* Ajax v. 471. δηλώσω πατρὶ Μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς. ubi *Brunckius* comparat *Plautum* in Aſin. III. 3. *Argenti viginti minae - quas hodie adoleſcens Diabolus ipſi daturus dixit.* Cf. *Hermann.* ad *Vigerium* p. 752. nr. 218. — Jam manifeſta eſt antitheſis: Solus inter ſapientiae antiſtites eminui; at quae in magiſtratu pro patria feci, laudem ſapientiae ſuperant etiam. — V. 3. in τοκέων haud ſcio an κοτ' ἐὼν lateat, in praecedentibus autem λὰξ γὰρ καὶ, magiſtratus ap. Epheſios nomen deſidero . . . . . ἀρχῆς κοτ' ἐὼν 'Ασίᾳ, ξ. δ. α. ν. Dum . . . . . munere fungebar, Aſiae hoſtes allatrabam. — Vir Doct. in Ephem. Goth. an. 1799. nr. 30. p. 253. Heracliti ſtatuam cenſet minaci geſtu in tumulo fuiſſe poſitam. V. 3. corrigendum eſſe: λὰξ ἐπέβαν τοκέεσσιν· ἐμοί, ξένε, δύςφρονα πάντα, Calce petebam parentes; mihi quippe, o hoſpes, ſevera omnia. Allatrare eos, qui me educavere, hoc vero meum educationis pretium eſt. — Idem cenſet, ultimo diſticho Heraclitum Epheſios cives haud ſecus ac peregrinos abigere, χαῖρε per *abi in malam rem* explicans. At cum philoſophus ſua in patriam merita jactet hoc Epigrammate, neque quidquam addatur, unde eum civibus alienatum fuiſſe intelligatur, non poſſum, quin inhaeream interpretationi, quam olim attuli, cenſeamque priorem diſtichi partem hoſtes et peregrinos in malam rem amandare, poſteriorem Epheſios ſalvere jubere.

P. 132. lin. 24. corr. *videret* pro *videat.* — In ultimo diſticho Ep. CXX. omnem conjecturam lubricam eſſe puto. Senſus obſcurus, quem fortaſſe oculatior interpres aliquando eruet.

P. 136. *Meleagri* Ep. CXXIII. 3. margo Ap. G. et R. ἄχρι δ' ἐπ' α. Ibidem v. 5. νικάσαντα ut *Salmaſii* laudatur lectio. — V. 11. οὐ ψαύω καὶ τῇδε. *Heliodor.* L. I. 26. p. 69. κἂν ἔκ τινος ὑποψαύσῃ ποτε τῶν ἡμετέρων. *ſi quid noſtrarum rerum ſuſpicando attigerit.* — V. 16. marg. Ap. G. et R. καὶ Μούσας ποικίλος ὑμνοθέτας. Ibid. v. 19. τὸ δ' οὔνομα τἀνδρὸς et φύντα περισθενέων.

P. 138. *Meleagri* Ep. CXXIV. 5. γονῆες procul dubio revocandum. — V. 9. ὁμιλήσασι emendavit *Salmaſ.* in Ap. Ruhnk. et Lennep. ubi etiam ὁμήλιξι tentatur. — V. 10. τοῖς δ' ἀγνὸν π. legendum cenſebat *Purgold* in Obſſ. crit. p. 291.

P. 142. (*Meleagri* Ep. CXXVII.) lin. 29. poſt *confundit* adde: ſive potius perperam ſibi perſuaſit, h. l. etiam μελητείοις legendum eſſe, id quod ex not. mſt. apparet.

P. 145. *Meleagri* Ep. CXXVIII. V. 9. *Huſchke* V. D. in Anal. cr. p. 39. egregie corrigit: ἄλλως οὐδ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας. *non fruſtra, ſed dedita opera.* Sic paſſim Epigrammatum ſcriptores, qui opera artium exponunt, *Antip. Sidon.* Ep. XCI. οὐχὶ μάταν ἕστακα. *Palladas* Ep. XCIV. οὐδὲ μάτην παλάμαις κατέχει δελφῖνα καὶ ἄνθος. Idem autem οὐ μάτην et οὐκ ἄλλως. *Propertius*, qui iſtam priſcae artis opera deſcribendi rationem, qua ſingulis partibus probabilis ſubjicitur interpretatio, pulcre imitatus eſt L. II. El. XII. hanc etiam emendationem confirmat:

*Quicunque ille fuit, puerum qui pinxit Amorem*
*Nonne putas miras hunc habuiſſe manus?*

*Hic primum vidit, ſine ſenſu vivere amantes,*
*Et levibus curis magna perire bona.*
Idem non fruſtra *ventoſas addidit alas.*

His et aliis palmariam ſuam conjecturam confirmavit auctor. Idem p. 51. monet, minime veriſimile eſſe, ejusmodi opus unquam ab artifice graeco fuiſſe elaboratum. Saepenumero enim poëtas ſeriores opera expoſuiſſe, aut quae nunquam vidiſſent, aut quorum exempla nusquam extarent. Tum haec addit: „Utcunque tamen ſit, in hoc ſaltem diligentia adhibenda erat epigrammatis auctori, ut interpretatio ſibi conſtaret. Igitur figuram pueri, quam in tumulo iſto ſtetiſſe fingit, ejusmodi ſymbolis ornavit, ut aliquis incidere poſſet in Meleagrum Calydonium. Eandem alis inſtruxit, ut appareret, hunc Meleagrum res amatorias tractaſſe, καί που μέτρον ἐρωτογράφον. Accedebat γέρας ἀμφῆκες, gladius anceps, qui ſignificaret dicendi genus σπουδογέλοιον. Menippum ſcil. Gadarenſem imitatus erat Meleager, ut multi alii; inter Romanos, Varro, quemadmodum ipſe teſtatur ap. *Ciceron.* Acad. Qu. I. 2. *Et tamen in illis veteribus noſtris, quae Menippum imitati, non interpretati, quadam hilaritate conſperſimus, multa admiſta ex intima philoſophia, multa dicta dialectice* etc. Tandem ſummam faciens omnium, quae per partes eundo, ſingulatim indigitaverat poëta dicam an ſophiſta? addit: χαῖρε καὶ ἐν φθ. Ita recte Brunckius vitioſam Planudis lectionem σοφίαν εἰς μίαν emendavit. Graeci utrumque dixiſſe videntur, εἰς ἕνα, et εἰς μίαν τινὶ v. c. ἁρμόττεσθαι, καθεύδειν; ratione habita ſubjecti praecedentis. De forma communi εἰς ἓν nemo dubitat. Maſculini generis exemplum occurrit ap. *Theocr.* Eid. XX. 37. καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.“ Hactenus ille, qui praeterea comparat *Eurip.* Med. 843. et in Hercul. Fur. v. 673. οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας Μούσαις συγκαταμιγνύς, Ἀδίσταν συζυγίαν. —

De ἐς μίαν conſ. not. ad Ep. ἀδεσπ. CCCXCVIII. 6. —Verba καί πού μέτρον ἐρωτογράφον mihi ne nunc quidem expedita videri fateor.

P. 146. *Meleagri* Ep. CXXIX. 3. Margo Ap. G. et R. „φαμὶ τόδ' ἐκ π. ἡ. εἰς ἓν ἄμοργμα. Heſych. ἄμορμα. Sic placet φαμὶ τὸν ε. π. η. εἰς ἓν ἄμοργμον. ἄμοργμος idem quod ἄμοργμα. Ex εἰς ἓν ἄμοργμον factum eſt εἰς ἕνα μόχθον, quod monſtrum eſt lectionis.“ Quod ad me attinet, parum abeſt, quin μόχθον ſincerum exiſtimem, verbis ſic inter ſe junctis: τὸν ἐκ πάντων ὑμνοθετᾶν (ſic lege) ἠθροισμένον μόχθον εἰς ἕνα ἑνελ. Magis offendit participiorum ἀσύνδετον. — V. 7. Margo Ap. G. et R. „μαλακῶς molliter εἰλιγμέναις γραμμαῖς. i. e. ego coronis lineis volubilibus molliter ducta. ἄωτοι. i. e. flores ex lineis effecti. des cadeaux.“ Ibidem pro τέρμασι tentatur στέμμασι.

P. 148. lin. 3. corr. *qui* pro *qni.* — In *Archilochi* loco ex *Athenaeo* allato nunc *Caſauboni* emendationes meis hariolationibus praefero. — P. 149. lin. ult. poſt *fugetis* adde: Hunc Parii poëtae locum expreſſiſſe videtur *Horatius* Epod. XVI. 39. *Vos, quibus eſt virtus, muliebrem tollite luctum.* — Exemplis de verbis τλῆναι et τολμᾶν cum participio adde *Aeſch.* VII. c. Th. 739. Agam. 1050. *Soph.* Electr. 943.

P. 155. lin. 15. adde *Plutarch.* Vit. Cat. Major. c. I. p. 386. ed. Tub. παρεῖχε δ' αὑτὸν ἐν ταῖς μάχαις τῇ μὲν χειρὶ πλήκτην, τῷ δὲ ποδὶ μόνιμον καὶ βέβαιον, γαῦρον δὲ τῷ προσώπῳ.

P. 158. *Archilochi* Fr. XIV. Fortaſſe in hoc carmine locum habebant ea, quae *Ariſtoteles* laudat Polit. L. VII. 7. διὸ καὶ Ἀρχίλοχος προσηκόντως τοῖς φίλοις ἐγκαλῶν, διαλέγεται πρὸς τὸν θυμόν· οὐ γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπάγχεο. — V. 2. *Purgold* in Obſſ. crit. p. 292. ex veſtigiis corruptae lectionis eruit haec: δυσμενοῖς ἐνάλλευ, πρὸς βαλὼν δ' ἄλεξευ 'ναντίον vel ἀντίον. ἐνάλλεσθαι eſt *vehementi cum impetu in inimicos incurrere. Sophocl.* Oed. T. 1261.

Adde *Aeſchyl.* in Perſ. 515. ὦ δαῖμον, ὡς βαρὺς ἐνήλου Περσικῷ γένει. *Poëta* ap. *Stobae* in Ecl. phyſ. p. 108. ed. *Heer.* ἡ Δίκη τῷ δυςσεβοῦντι ἐνήλατο. — At violentior eſt medicina, quam quae probari queat, praeſertim ſpondeo impari ſedi immiſſo. — Exhibuit hoc fragmentum doctiſſimus *Ilgen* in Scoliis Graecorum p. 189. nr. XXXVI. qui v. 2. ἔναγε poſuit, interpretatus: *accingere ad bellum*, cujus ſignificationis vellem exempla laudaſſet idonea. Idem v. 5. acute corrigit: ἐν οἴκτῳ καταπεσὼν vel καππεσών, laudans *Eurip.* Fr. Archel. XXVII. ἔστι καὶ παρὰ δάκρυσι κείμενον ἡδὺ βροτοῖς, ὅταν ἄνδρα φίλον στενάχῃ τις ἐν οἴκτῳ. et v. 7. ῥόμβος ſuſpicatur, licet ῥυθμὸς non improbet.

P. 159. *Archilochi* Fr. XV. Cf. *Ilgen* in Scol. nr. XXXVII. p. 193. qui v. 1. verba transpoſuit, πάντα τοῖς τίθει θεοῖσι. Minori mutatione legerim:

τοῖς θεοῖς τιθεῖν ἅπαντα.

*infinitivo* pro *imperativo.* Notanda rarior infinitivi forma verbi τιθέω. — V. 3. *Ilgen* καὶ μάλ' εὖ ἑστηκότας. ſine cauſa. et v. 5. χρήμη et νόος παρήορος. Sic ap. *Heſiod.* Ἔργ. 100. μυρία λυγρὰ dicuntur ἀλᾶσθαι inter homines. Ibidem docet, παρήορος ſine jota ſcribendum eſſe.

P. 160. *Archilochi* Fr. XVI. *Ilgen* in Scol. nr. XXXVIII. p. 203. v. 4. ὑγρὸν δέος recepit, de timore explicans, qui oculos humore aliquo repleat, ſimilitudinem quandam cum lacrymis habente. Rectius fortaſſe, timor, qui ſudorem elicit. Idem V. D. v. 5. dedit: ἐκ δὲ τοῦ οὐκ ἄπιστα πάντα κἀπόελπτα γίνεται Ἀνδράσιν; praeeunte *H. Stephano.* Me nondum poenitet conjecturae olim expromtae, qua enuntiationes lenius copulantur. — V. 6. μηδεὶς ἴδ' ὑμῶν ſuſpic. *Ilgen.*

P. 171. *Archilochi* Fr. XXXI. *Purgold* in Obſſ. crit. tentat: ἀρήξω Ἐριθύμοις γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης. quod quomodo cum metro conciliari poſſit, non dixit.

P. 173. *Archilochi* Fr. XXXVIII. De hoc et ſequ. fabulae fragmento docte nuper diſputavit V. cl. *Huſchke* in Differt. de Fabulis Archilochi, quae inſerta eſt *Miſcellaneis Philologicis* Vol. I. quae prodierunt Altenburgi 1803. Ibi ex Etymol. MS. profert haec: Αἶνος. — ὥςπερ ὁ Ἀρχίλαχος· Αἶνός τις ἀνθρώπων, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ ἠ ἀετὸς (l. κἀετὸς) ξυνωνίαν ἔθεντο. καὶ ἄλλως· τὸ δὲ ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνῆντο τὸ πικνὸν ἔχουσα νόον. Fabulam ipſam ex Cod. Auguſtano (quem deſcripſit *Benecke*. Cf. *Harleſ.* ad *Fabric.* Bibl. gr. T. I. p. 631.) eruit p. 16. ſq. ſimulque noſtram de hac et ſeq. fabula in Lycambae contumeliam ſcriptis conjecturam egregie confirmavit. — Fr. XXXVIII. ex *Ammonio* fortaſſe profert *Euſtath.* ad Od. ξ. p. 556. 38. His fabulae laciniis cl. *Huſchke* non dubitat addere haec ex *Ariſtoph.* Acharn. v. 119. Ὦ θερμόβαυλον πρωκτὸν ἐξυρημένε· Τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων, Εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος. ubi *Scholiaſtes*: καὶ τοῦτο παρῴδηκεν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ἐπῶν (ἐπῳδῶν corrigit *Huſchke*): Τοιάνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχεις. Idem V. D. p. 25. ex Cod. Auguſt. protulit fabulam, ad quam haec pertinebant, ſimul monens, priorem fabulam ad perfidiam Lycambae perſtringendam, alteram ad faſtum ejus deridendum pertinuiſſe.

P. 177. lin. 18. Plura veterum loca de Tantali ſaxo laudat cl. *Porſon* ad *Euripid.* Oreſt. v. 5.

Ibid. *Archilochi* Fr. XLIV. metri cauſa legebat *Meibomius* de Cereviſia Veter. c. VI. 8. in *Gronov.* Theſ. IX. p. 563. ὥςπερ μὲν αὐλῷ βρυττίον.

P. 179. *Arionis Methymnaei* Hymnum *Hermannus* ad *Ariſtotel.* Poët. p. 235. venuſtiſſimum praedicat, manifeſtis autem corruptelis depravatum. Eum ſic emendatum dedit:

Ὕψιστε θεῶν,
πόντιε, χρυσοτρίαινα Πόσειδον,

γαιήοχ', ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν
βραγχίοις περὶ δή σε πλωτοὶ
θῆρες χορεύουσιν ἐν κύκλῳ,
κούφοισι ποδῶν
ῥίμμασιν ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι σεισμῷ,
φριξαύχενες ὠκύδρομοι σκύλακες,
φιλόμουσοι δελ-
φῖνες, ἔναλα θρέμματα κουρᾶν
Νηρηΐδων θεᾶν,
ἃς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
οἵ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἀμφὶ Ταιναρίαν
ἀκτὰν ἐπορεύσατε,
πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
κύρτοισι νώτοις ὀχέοντες,
ἄλοκα Νηρείας πλακὸς
τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον,
φῶτες δόλιοι
ὥς μ' ἀφ' ἁλιπλόου γλαφυρᾶς νεὼς
εἰς οἶδμ' ἁλιπορφύρου
λίμνας ἔριψαν.

P. 182. *Sapphus* Epigr. I. 4. τῶ Σαοναϊάδα habet margo Ap. G. et R. — In Ep. III. ejusdem poëtriae v. 3. καὶ languere videbatur *Purgoldio* in Obſſ. crit. p. 293. qui ἇς κατ' ἀποφθ. i. e. καθ' ἃς pro ᾗ κατέθεντο κόμαν, *cui puellae comam ſuam deponebant.*

P. 186. *Erinnae* Ep. I. 1. *Purgold* Obſſ. crit. p. 296. ἀταλὰς χεῖρας cuicunque artifici perito tribui poſſe, negans, in Cod. Vat. ſcriptura δεξα ταλαν aliud quid latere exiſtimat. Poëtriam fingere, ſe nunc primum imaginem egregie puellam referentem adſpicere, cujus admiratione abrepta exclamaverit:

δαιδαλεᾶν χειρῶν τάδε γράμματα!

δαιδαλέη χεὶρ eſt in *Platon.* Ep. XV.

P. 188. *Erinnae* Ep. II. 3. ἐμὸν debetur *Salmaſio*; qui etiam v. 7. ſic, ut *Brunckius*, conſtituit. In marg. Ap. Pauwiani haec conjectura notatur: τήνια ὡς εἴδωντι καὶ ὅτι μοι ἁ συνεταιρὶς Ηρ. cui conjecturae ſubſcribit *C. de Pauw*, qui hanc interpretationem addidit: Dic, quod Tenia ſim, ut ſciant quoque, Epicedium, quod hîc conſpiciunt, poſitum eſſe mihi ab amica Erinna, quae originem ducit ex eadem inſula Teno. Certe Erinna a nonnullis dicebatur Tenia. *Stephan. Byz.* in Τῆνος· — ὁ πολίτης Τήνιος, καὶ τὸ θηλυκὸν, Τηνία· ἀφ' ἧς καὶ Ἤριννα Τηνία ποιήτρια. *Suidas* in Ἤριννα· Τεΐα ἢ Λεσβία· ὡς δὲ ἄλλοι, Τηλία. Τῆλος δέ ἐστι νησίδιον ἐγγὺς Κνίδου. τινὲς δὲ καὶ Ῥοδίαν αὐτὴν ἐδόξασαν. quae profert etiam *Euſtath.* Ιλ. β. p. 247. 28. unde apparet, illam conjecturam Brunckianae lectioni longe praeferendam eſſe, licet eam omnes veritatis numeros habere dubitem. Τήνῳ ſincerum videtur; in δωρειδωντι vero aliud quiddam latere ſuſpicor, quam quod Viri D. elicuerunt.

P. 189. Ep. *Erinnae* III. Vertit cl. *Millin dans les Mélanges de Littérature étrangère* T. I. p. 89. — V. 3. Marg. Ap. G. et R. καλὰς μεθ. ωμοτάταν Βαύκους α. interpretatione non addita. *Pauwii* molimina transſcribere ſuperſedeo. *Purgold* in Obſſ. crit. p. 297. τὰ δέ τοι τὰ χαράγμαθ' ὁρῶντι Ὠμοτάταν β. τὰ δὲ τὰ pro ταῦτα τά. Fateor, mihi hanc monoſyllaborum accumulationem parum elegantem videri; adde quod ſic verſus bucolici numeri perimuntur. Quare mihi nunc etiam aut verum aut veriſimile videtur, quod olim emendare conatus ſum: τὰ δὲ ποικίλα γράμμαθ' ὁρῶντι Ὠμοτάταν Β. quae tamen ita accipi velim, ut non de ſimplici inſcriptione, ſed de figuris allegoricis cogitetur, quales plurimae in cippis reperiuntur. — V. 7. καὶ σύ μευ vel μοι corrigendum ſuſpicatur *Purgold* in Obſſ. cr. p. 297.

P. 192. *Solonis Scolion.* *Ilgen* de Scoliis Gr. p. 210. nr. XXXIX. v. 1. mutavit in anapaeſt. dime-

trum acatal. et ſecundum tranſpoſitione verborum primo reddidit aequalem ſic:

πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον, ὅρα,
μὴ κρυπτὸν ἔχων ἔχθος κραδίῃ –

Deinde v. 3. dedit πρός σ' ἐνέπῃ, et ἐκ μέλανος φρενός, ſive ἐκ μελάνας φρενός. — V. 2. ἔγχος damnat, quia non fieri poſſit, ut lanceam quis habeat ἐν κραδίῃ. Recte; at ἔγχος, inſtrumentum hoſtile, pro hoſtili animo eſt poſitum.

P. 193. Ex *Cleobuli Lindii* Ep. colorem duxit *Critias* ap. *Athen.* L. XIII. p. 600. E. Οὔποτέ σου φιλότης γηράσεται, οὐδὲ θανεῖται, Ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι Παῖς διαπομπεύσῃ προπόσεις ἐπὶ δεξιὰ νωμῶν. — In ejuſdem Ep. II. 2. *Menagius* δὶς τριάκοντα tentabat. Noſtram lectionem tuetur *Stobaeus.* Solonis aevo menſis Atticus conſtabat triginta diebus, annus CCCLX, quod nuper etiam demonſtravit Vir Doct. *Fr. Guil. Sturz* in Comment. Soc. Lipſ. Philolog. T. II. P. II. p. 239.

P. 195. *Anacreontis* Ep. LXXIII. τόνδ' ἄρ' ἐκείνου *Salmaſii* eſt emendatio in marg. Ap. R. et G.

P. 202. *Anacreontis* Ep. LXXXIII. comparavit Editor Marmorum Taurinenſium T. I. p. 43. cum opere anaglypho, Bacchas repraeſentante. Recte monuit, ex iis mulieribus, quas noſter deſcribit, unam geſtaſſe thyrſum, Xanthippen fortaſſe caniſtrum uvis plenum, Glaucen traxiſſe hircum aut hoedum, et tria proinde munera, quae hîc commemorantur, tribus mulieribus reſpondere.

P. 202. *Simonidis* Fr. I. Conf. *Euripid.* Alceſt. v. 989. καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι παῖδες ἐν θανάτῳ.

P. 203. *Simonidis* Fr. II. Edidit *Ilgen* inter Scolia (quibus hic certe locus minime annumerandus) nr. XL. p. 213. verſibus ſic diſtinctis et emendatis;

ἄνθρωπος ἐὼν μήποτε φήσῃς, ὅ τι γίνεται,
μήδ' ἄνδρα ἰδὼν εὐτυχέα, ὅσσον χρόνον ἔσσεται·
ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτέρου μυίας
οὕτως ἁ μετάστασις.

V. 1. 2. ſunt Ionici a majori tetrametri catalectici. εὐτυχέα metri et ſenſus abſolvendi cauſa addidit; eademque de cauſa τανυπτέρου dedit. Verſu eſt Ionicus trimeter catalecticus. V. 4. eſt Ionicus dimeter catalecticus. — Ex loco *Phavorini*, quem excitavi, etiam ὄλβιον aſſumendum eſt.

P. 204. *Simonidis* Fr. VI. Habetur ap. *Stobaeum* in Ecl. phyſ. T. III. p. 10. ubi *Heeren* primus auctoris nomen addidit ex Codicibus.

P. 208. *Simonidis* Fr. XI. *Ilgen* inter Scolia nr. VII. p. 24. ſic edidit:

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι,
τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾷν μετὰ τῶν φίλων.

P. 210. *Simonidis* Fr. XIII. *Ilgen* in Scoliis nr. XLIII. p. 228. v. 3. et 4. in tres diviſit ſic:

αἰῶνι δὲ παύρῳ
πόνος ἀμφὶ πόνῳ,
ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς — —

P. 210. *Simonidis* Fr. XIV. *Ilgen* in Scoliis nr. XLII. p. 224. v. 2. repoſuit ἐν δέ μιν θεατὰν χῶρον ἁγνὸν α. *ibi vero in propatulo ambulat et caſtum locum obire ſolet, omnibus, qui in rupem aſcenderunt, conſpicua.* ἐν ſcil. αὐταῖς, valde probo; θεατὸν vero non magis commendabile, quam id, quod ipſe olim conjeci, φανόντα.

Aliud quid latet in verbis θοὰν χῶρον, quae ab oſcitantibus librariis ex θῶκον vel θᾶκον effecta eſſe nullus dubito. Scribo itaque:

ἐν δέ μιν θῶκον
ἁγνὸν ἀμφέπειν.

V. 4. οὐ δέ ἐστι πάντων β. – οὐκ ἂν ἵκητ' εἰς ἄκρον ἀνδρείας. *Ilgen.* qui contra meam hariolationem recte tuetur vulgatam ἐνδόθεν, comparato *Lucretio* VI. 94. *ſudor e corpore manans.*

P. 212. *Simonidis* Fr. XV. *Ilgen* inter Scolia nr. XLI. p. 216. totum hoc carmen pro interpolato habet, et v. 4. proſcribit verba προγόνων τε μνᾶστις, in quibus tamen vehementer probat emendationem *Hermanni*, πρὸ χοᾶν, quam equidem unice veram puto, repudiata ea, quam ipſe olim expromſi. — Mox v. 7. cl. *Ilgen* circumſcripſit verba ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ut otioſa et a ſubſtantivo ἐντάφιον nimis remota. Idem verba μαρτυρεῖ usque ad finem a *Simonide* profecta eſſe, ſe tum crediturum eſſe ait, quum — *paſcentur in aethere cervi*; cujus judicii cum alias cauſas affert, tum hanc, quod non intelligi queat, cujusnam rei teſtis advocetur Leonidas. At ſententiarum nexus hic eſt: In hoc ſepulcro nobilis et illuſtris Graecorum virtus eſt condita, cujus praeclarum exemplar eſt Leonidas, Spartanorum rex, qui magnam et nunquam intercidentem ſui reliquit gloriam. ſive diſertius: quanta fuerit horum hominum gloria et virtus, ex Leonidae exemplo intelligi poteſt.

P. 215. lin. 4. a fin. ad ἴδρυες adde: Utrumque emendavit *Vindingius* in Hell. ap. *Gronov.* Th. Ant. Gr. XI. p. 170. C.

P. 219. Ep. XXVIII. Cf. *Theaeteti* Ep. III. T. II. p. 515.

P. 230. *Simonid.* Ep. XLVI. 7. Apogr. G. et R. ἔστενεν Ἐννοσίγαιος. In Ruhnk. autem monetur, hanc vocem a *Salmaſii* exemplari abeſſe.

P. 232. *Simonid.* Ep. XLIX. 2. ὑπορώφιαι φόρμιγγες. *Pindar.* Pyth. I. 188.

P. 238. lin. 3. poſt *Reisk.* adde: et ad Marmor Sandvic. p. 70. ſq.

P. 234. *Simonid.* Ep. LXV. 3. malim: σὰν δ' ἀρετάν.

P. 244. lin. 14. lege *Hinc* pro *Hic.*

P. 246. *Simonid.* Ep. LXIX. 1. Marg. Ap. G. et R. ὄλπις. ex Theocrito ὄλπις ὁ γριπεύς.

P. 248. *Simonid.* Ep. LXXI. 2. Ap. G. et R. ἱππόκοτον. in marg. ἱππόκροτον. V. 3. marg. Fortaſſe legendum Ὀλυμπία δύ', ἐν δὲ Πύθωνι τρέας i. e. τρεῖς. V. 4. marg. πέντε καὶ Νεμέᾳ δέκα.

P. 249. *Simonid.* Ep. LXXV. 4. *Corn. de Pauw* tentat: ἑξήκοντ' ἀμφορεῖς ἐλαίου. Idem in explicando v. 6. mire nugatur. Quod ipſe emendavi, ᾗχι πέλονται (ſic leg. pro πένονται) Ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἄεθλοι, partim improbo, partim probo. ᾗχι πέλονται nimis jejunum eſt; nec, quod poſtea in mentem venit, ᾗ πονέονται probandum. Sed ſcribe leni mutatione:

> Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέῳ τρὶς ἐπισχερὼ εἶδεν ἑλόντα
> ἀκτὴ Ποντομέδοντος ἄεθλα.

*Litus Neptuni vidit eum tribus continuis victoriis in Iſthmo praemia accipientem.* Hanc emendationem, in *Muſeo Attico* a me propoſitam (Tom. IV. faſc. 2. p. 88. ſq. ubi vitioſe ἑλόνια excuſum) impugnavit V. D. in Ephemer. Lipſ. literar. an. 1803. nr. 201. p. 331. qui verba εἶδεν ἑλόνια rhythmo (melius dixiſſet, ſenſui et linguae; nam ἑλόνια ne graecum quidem) adverſari pronuntiat. Tum addit, ſibi perſuaſum eſſe, poëtam

ſcripſiſſe: *οὐδ' ἐγένοντο Ἐκ νικῶν τομίδων ποτ' ἆθλα.* quae ſic explicat: „*Der Dichter will ſagen*, (vernacula lingua enim haec adſcribam, ne quid aut addidiſſe aut immutaſſe videar) *daſs Nicolaïdas dreymal den Sieg auf dem Iſthmus davon getragen, ihn aber nicht einzeln errungen habe. Es waren keine Preiſe* (*οὐδ' ἐγένοντό ποτ' ἆθλα*) *für einzeln erworbene Siege. Darum ſagt er auch vſ. praec. τρὶς ἐπισχερὼ, was durch τομὶς, einen theilweiſe gewonnenen Kampf, ſeine völlige Bedeutung erhält.*“ Fateor, mihi haec obſcuriſſima videri.

P. 251. *Simonid.* Ep. LXXVI. 1. *δὴ φυλῆς* praeſtat margo Ap. G. et R. Ibid. v. 9. *κύκλον* habetur.

P. 253. lin. 1. poſt *Χαρίτων* adde: Similiter *Famae*, *Gloriae* currus tribuitur apud poëtas. Vide *Markland.* ad *Statii* Sylv. p. 245.

P. 255. *Simonid.* Ep. LXXVII. 3. a *Salmaſio* ſic, ut ap *Brunckium* exhibetur, emendatus eſt.

P. 256. *Simonidis* Ep. LXXXV. 2. Marg. ap. Guy. *ἔθρεψε Πειρήνης ἄπο.*

P. 257. *Simonidis* Ep. LXXXVII. habetur inter Epigrammata inedita Anthologiae Grotianae T. III. p. 436. unde probabile fit, ductum eſſe ex membr. Vat. Sed in noſtro Apogr. ad hunc usque diem fruſtra quaeſivi.

P. 257. *Simonid.* Ep. LXXXVIII. 1. *τοῖς* emendavit *Salmaſ.* in marg. Ap. G. et R.

P. 259. *Simonid.* Ep. XCI. 1. *ἔρμ' ἔχων* eſt in marg. Ap. G. et R. his additis: „i. e. *τὸ ἔρεισμα· τὸ ἔρυμα.* Suid. *καὶ τὸ ἕρμα τοῦ ὀχυρώματος.*“ Ridicule haec vertuntur in Ap. Ruhnk.: „Periandri, qui olim praefectus munimentis Corinthi altis ea turribus inſtruxit.“

P. 260. *Simonid.* Ep XCII. 1. Habet *Grotius* in Mantiſſa Quarta T. III. p. 428. qui v. 4. vertit: *Vallis ubi nivibus ſparſa Methuriados. μεθουριάδος* emend. *Salmaſ.* in marg. Ap. G. et R.

P. 261. *Simonid.* Ep. XCIV. 1. εὐ τὰν ἴδωμαι. *Jenſ.* qui εὖτ' ἂν emendavit. V. 2. οἱ ἔπαθες. *Jenſ.* tentat οἷς ἔπ. i. e. οἰκτείρω σε τούτοις ἃ (οἷς) ἔπαθες.

P. 262. *Simonid.* Ep. XCVI. 1. Margo Ap. Guy. pro αἰδὼς habet ᾅδης, quod quamvis ineptum, unice probatur *Pauwio.* Fatendum tamen, αἰδὼς non ſatis commodum videri. Exſpectabatur ἄρης, ſive potius ἀρετή, θυμὸς vel ſimile quid. Si tamen ſincera eſt membran. lectio, ſenſus eſſe debet, quem indicavimus in argumento, Cleodemum, generoſo pudore impeditum, quominus fugam capeſſeret, ſuperiori hoſtium numero ſuccubuiſſe. — V. 4. Δίφιλος margo Ap. Guy. ubi verba ſic ordinantur: τοῦ Κλεοδήμου πατρὸς υἱὸς Δίφιλος αἰχμητὴς τὸ ὄνομα κλεινὸν ἔθηκε. male. Cleodemus, Diphili filius, nobili illa pugna edita, etiam patris ſui nomen illuſtravit.

P. 264. *Simonidis* Ep. C. 1. Vide, an in lect. Vat. Πρόμαχος lateat nomen Τιμόμαχος, quod proxime accedit. Frequenter enim literae ρ et μ confunduntur in Codd.

P. 265. l. 5. poſt *videbitur* adde: modo reſtitueris nomen proprium hominis, quod in vocibus γὰρ ἀνδρὸς latere videtur.

Ibid. *Simonid.* Ep. CIV. 5. στέρνοις ἐγκατέθεντο. Similes locutiones comparavit *Valckenar.* ad *Callim.* Eleg. p. 245. ſqq.

P. 267. *Simonid.* Ep. CV. 3. ἐθάφθη optime emendavit *Porſon.* ad *Euripid.* Phoen. 986.

P. 271. *Simonid.* Ep. CXII. 5. 6. *Fiorillo* in Not. ad *Herodis Att.* Inſcr. p. 70. recte emendavit: αὐτὰρ ὃ πεπταμένῃ μέγα τύμπανον ὡς σχέθε χειρί. ille tympanum, uti manu gerebat, illud percuſſit. — νόμον forte fortuna in textum venit, ut apparet ex nota marginali Ap. Ruhnk.: „νόμον ſuſpectum eſt. Fortaſſe: μόνον. Sed legendum βρόμον, ut habent membranae Salmas.“

P. 273. *Timocreontis. Ilgen* in Scoliis nr. XLIV. p. 230. v. 1. emendavit ὤφελέν σ', ὦ τ. Π. rariorem dicendi uſum exemplis confirmans. Cf. *Hermann.* ad *Vigerium* p. 742. ſq. — V. 5. 6. ſic conſtituit:

> κἀχέροντα· διά σε γὰρ πάν-
> τ' εἶνὶ ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

vel omiſſo ἐστί, quod *Brunckius* de ſuo addidit: πάν — τ' εἶνὶ ἀνθρώποις κακά.

P. 276. *Aeſchyli* Ep. II. 4. βαθυχαιτήεις. Adde *Spanhem.* de Uſu et Pr. Num. Diſſ. VIII. p. 450. *Reimar.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 1091. 74.

P. 277. *Pindari* Epigr. 2. Ad noſtram emendationem firmandam laudat *Lenzius* V. cl. verſum tabulae Iliacae: μάθε τάξιν Ὁμήρου, ὄφρα δαεὶς πάσης μέτρον ἔχῃς σοφίης.

P. 280. *Bacchylidis* Fr. II. *Ilgen* in Scoliis nr. XLV. p. 235. in novem verſus dispeſcuit. — V. 3. Si ſincerum eſt φρενί, verba ſic ordinari debent: ᾧ τὸ κέαρ μυρία ἀμφιπολεῖ φρενί. quod tamen duriusculum. — μέν γ' metri cauſa ſcripſit *Ilgen* qui mox, ſicut ego, ἀνίᾳ δάπτεται κέαρ emendavit. Sed in *Addendis* p. 276. novam correctionem propoſuit: ἄνοον ἰάπτεται κέαρ· quae an priori anteponenda ſit, aliorum judicium facio. ἀνίᾳ equidem veriſſimum puto; in reliquis autem ſyllabis πτεται fieri poſſit ut πτοεῖται lateat, quod de vehementioribus affectibus uſurpatur. Verum δάπτεται praeferendum videtur.

P. 283. *Bacchylidis* Fr. IX. 13. ὕμνοι φλέγονται. Cf. inprimis *Brunck.* ad *Aeſch.* Perſ. v. 393.

P. 285. *Bacchylidis* Fr. XI. *Ilgen* in Scol. nr. XLVI. p. 237. revocavit veterem priorum verſuum diſtinctionem:

γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων
θάλπησι θυμὸν Κύπριδος,
ἐλπὶς δ' αἰθύσσει φρένας, —

hac interpretatione addita: ἀνάγκη eſt *tormentum: Lene tormentum, quod admovent calices, facit, ut animus incaleſcat amore, incalfacit e Venere.* Ad Κύπριδος intelligendum ἐκ vel ὑπό, ut καίετο μὲν Ναννοῦς etc. vel potius θάλπεσθαι eſt per metonymiam pro θάλπεσθαι ἔρωτος vel ἔρωτι: *incalfacit animum Venere.* Hanc interpretationem et ego nunc admittere malim, quam violentiorem illam correctionem, quam in notis propoſui, defendere. — V. 9. μοναρχήσειν quomodo accipiendum ſit, ex *Platonis* loco, quem laudavi, ſponte apparet, nec neceſſarium puto, cum *Ilgenio* μοναρχέειν ſcribi. — V. 10. *Ilgen* comparat Od. Δ. 71. ſqq. — V. 16. Scr. ὣς πίνοντος pro ὡς π.

P. 286. lin. ult. poſt *docet* adde: Cf. *Rittershuſ.* ad *Oppian.* III. Halieut. 360.

P. 287. *Bacchylidis* Ep. XIII. 2. οὔτε χρυσός. Hunc locum ante oculos habuiſſe videtur *Teles* de Virtutibus et Officiis ap. *Stobae.* Flor. XCI. p. 509. 38. οὐ γὰρ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκευασμέναι κλίναι καὶ πορφυροῖ τάπητες, οὐδὲ ὑπόβαθρα καὶ παστάδες ὕπνους ποιοῦσι. quae ſimilia ſunt Horatianis III. Od. 1. 20. *non avium citharaeque cantus Somnum reducent.* — *Ilgen* poſuit hoc quoque fragmentum inter Scolia nr. XLVII. p. 245. et verba in ſeptem verſus trochaicos dimetros diverſae longitudinis diſpeſcuit.

P. 288. *Bacchylidis* Fr. XVII. Locus *Cyrilli* eſt L. I. p. 7. B. ἀληθὲς μὲν γάρ, ὅτι κατὰ τὸ τισὶ παρῳδούμενον, σοφὸς ἄλλος ἀπ' ἄλλου.

P. 289. *Bacchylidis* Fr. XIX. De Νίκῃ Pallantis filia vide *Daviſium* ad Cicer. de Nat. Deor. III. 23. *Boettiger* de Victoria in der A. L. Z. 1803. T. III. p. 111. ſqq.

P. 291. De Scoliis diſputavit *Adrian. Junius* in Animadvſſ. L. III. 7. in Theſ. crit. IV. p. 387 ſqq. ubi quaedam ab *Athenaeo* ſervata Scolia laudantur et explicantur. Omnia graecae antiquitatis Scolia, Lyricis nonnullis admixtis, quae huic carminum generi adnumerari non debebant, in unum corpus collegit et docte illuſtravit, praemiſſa copioſa de Scoliis Diſſertatione, *Carol. Dav. Ilgen.* Jenae 1798. 8. — P. 292. *Scolion* I. *Ilgen* nr. XXX. p. 134. v. 3. λαλέει. v. 4. καρδίῃ metri cauſa ſcripſit. V. 1. et 3. conſtat penthemimeri jambica et hephthemimeri dactylica. v. 2. eſt anapaeſticus dimeter. v. 4. poſt *Ilgenii* emendationem anapaeſticus logaoedicus. Comparat idem in Addend. p. 267. *Homer.* Ιλ. ι. 312. ſq. — *Scolion* II. *Ilgen* nr. XXIX. p. 133. Hoc Scolion reſpicit *Stobae.* Flor. T. CVI. p. 170. 20. Πιττακὸς συνετῶν μὲν ἀνδρῶν εἶπεν ἔργον ἵνα μὴ γένηται (legendum videtur ἵνα μή τι γένηται) κωλῦσαι, ἀνδρείων δὲ γενόμενα φέρειν ἐγκρατῶς. — V. 2. *Ilgen* προνοῆσ' ὅπως, numerorum cauſa, qui ſunt Ionici a majori. — *Scolion* III. *Ilgen* nr. XXVIII. p. 130. ſic verba diſpeſcuit: Ἀστοῖσιν – πόλει || αἴκε – χάριν || αὐθάδης – βλαβερὰν || Ἐξάταν. Numeri ſunt Ionici a majori, intermixtis trochaicis. — *Scolion* IV. *Ilgen* nr. VIII. p. 31. V. 1. triſyllabum deeſſe initio verſus ſuſpicatus eram, ut verſus evaderet Alcaïcus. In eadem haereſi fuit V. D. in libro menſtruo *Monthly Review.* 1798. January. p. 10. qui ἄδηλον ſupplet. Idem v. 3. tentat ἐπεὶ δ' ἂν ἔμπορος γένηται. inepte! et v. 2. δύναιτ' ἄν. At meae conjecturae aſſenſum denegavit cl. *Ilgen* et poſt eum *Raphaël Fiorillo* ad *Herod. Attic.* p. 118. ſq. et iterum in Obſſ. ad *Athenae.* p. 117. Hic etiam v. 3 in eandem cum docto Britanno conjecturam incidit. Senſum *Ilgenius* ſic explicuit: E terra oportet nautam de navigatione videre, an poſſit per temporis opportunitatem (εἰ δύναιτο) et ſcientiam rei nauticae habeat (καὶ παλάμην ἔχοι); in mari

deprehenſus tempeſtate, quaecunque eſt, cogitur curſum continuare. — *Scolion* V. *Ilgen* nr. VI. p. 23. — *Scol.* VI. *Ilgen* nr. XXIV. p. 98. V. 1. προδωσέταιρον a futuro προδώσω derivandum. — V. 4. Ex ἦσαν *Athenaei* fecit ἔσαν, ut hic verſus ſimilis fieret ultimo verſui eorum Scoliorum, in quibus idem ſyſtema regnat. — *Scolion* VII. *Ilgen* nr. X. XI. XII. XIII. p. 47. ſqq. Hoc carmen in duo dividendum eſſe monuit *Caſaubonus*, qui verbis φίλταθ' Ἁρμόδιε novi Scolii initium fieri ſtatuebat; *Ilgen* autem quatuor Scolia perperam in unum contracta eſſe. Omnia enim Scolia μονόστροφα eſſe; et quae hujus Scolii haberentur ſtrophae, tertiam et quartam, eas eſſe imitationes primi Scolii vel, quae putaretur, ſtrophes primae. — V. 2. καὶ Ἀρ. *Athen.* quod verſum jugulat. — V. 7. ἵνα περ ποδώκη' Ἀχιλέα Τυδείδην τε ἐσθλὸν Διομήδεα *Ilgen* emendavit. Neſcio, quid alii ſentiant. At mihi *Lowthii* emendatio, quam *Brunckius* exhibuit, lenior eſſe videtur et elegantior. — V. 4. Ἁρμόδιος ſcripſit *Ilgen*, quia breves vocales in trochaïcis numeris propter caeſuram non producuntur. Eſt nominativus attice pro vocativo. Conſtantiae cauſa etiam Ἀριστογείτων retinuit. — *Scol.* VIII. *Ilgen* nr. IV. p. 10. qui acute monuit, hoc Scolion ex *Pindari* carmine expreſſum eſſe imitatione. „*Pindarus* dixit ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων, laudante *Schol. Pindari* Pyth. III. 139. auctor Scolii ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας μεδὼν κλεεννᾶς. *Pindarus* μητρὸς μεγάλας ὀπαδὲ (erat nimirum Pan πάρεδρος Rheae, magnae matris divum); ſcriptor Scolii βρομίαις ὀπαδὲ νύμφαις. *Pindarus*, teſte *Ariſtide* T. I. p. 29. vocarat eum χορευτὴν, dederatque Baccho comitem; auctor Scolii vocat eum ὀρχηστάν.“ V. 1. idem V. D. retinuit ἰώ, μονοσυλλάβως pronuntiandum, et μεδὼν ſcripſit. — V. 4. γελάσαις, ἰὼ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς E. in reliquis cum *Hermanno* conſpirat. In Addendis p. 256. opportune comparat *Ariſt.* Theſm. v. 977. Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, Καὶ Πᾶνα καὶ Νύμφας φί-

λας, Ἐπιγελάσαι προθύμοις Ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις. At haec non ſatis placuerunt *Raphaëli Fiorillo*, qui in Obſſ. ad Athen. p. 114. poſteriorem Scolii partem ſic emendari poſſe putavit:

βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις
γλασίαις· Ἰὼ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
Εὐφροσύναις ἄειδε
κεχαρημένος.

γλασίαις, vocabulum aliunde non cognitum, ipſe emendationis auctor derivat a verbo γλάζειν, *clamare*, et pro ſynonymo τοῦ βρόμιος habet. At hoc ipſum parum probabile, poëtam duo epitheta ejusdem ſignificationis cum uno ſubſtantivo junxiſſe. Et verbum γλάσιος, novum ſane et inauditum, quem fidejuſſorem inveniet? — V. 8 - 11. qui peculiare Scolion conſtituunt, *Ilgen* exhibuit nr. 5. p. 21. et ſic explicuit: „Eſt carmen ἐπινίκιον poëtae, cui in Panathenaicis ludis victoria obtigerat. — Pandroſus, filia Cecropis, quum una cum reliquis ſororibus ciſtam, qua Erichthonius incluſus erat, a Minerva acceperat, addito mandato, ne curioſe inſpicerent, ſola dictis paruit, fidemque praeſtitit; haec igitur templo digna eſt habita, reliquae, quae aperuerant, in furorem actae ſunt. Templum ejus proximum erat templo Minervae, atque adeo cum eo cohaerebat. vid. *Pauſan.* I. 21. p. 64. Hinc intelligitur, cur dicat poëta: νίκην ἔδοσαν οἱ θεοὶ φέροντες παρὰ Πανδρόσου, ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.“ — *Scolion* IX. *Ilgen* nr. I. p. 1. *Guil. Jones* in Comment. Poëſ. Aſiat. (Works. T. II. p. 555.) hoc Scolion et tria alia, nempe nr. X. XI. et nr. VIII. in Pana, pro totidem ſtrophis unius ejusdemque Hymni habet, in Minervam ac Jovem, Cererem et Proſerpinam, Apollinem et Pana decantati; eamque ſententiam probari putat metri in ſingulis ſtrophis continua-

tione. — *Scol.* X. *Ilgen* nr. II. p. 4. V. 1. Πλ. μῆτερ, Ὀλυμπία, σ' ἀείδω, in reliquis cum *Hermanno* conſpirans. Cererem Ὀλυμπίαν dictam eſſe ſuſpicatur discriminis cauſa; nam ap. Lacedaemonios et Hermionenſes Δημήτηρ χθονία colebatur. — Ad noſtram correctionem Δήμητρα στεφανηφόροις (ſic corrige) σὺν Ὥραις facit etiam *Orpheus* Hymn. XXVIII. 9. ubi Proſerpina dicitur Ὡρῶν συμπαίκτειρα ex certiſſima emendatione *Heringae* in Obſſ. crit. p. 87. quod monuit *Ilgen* in Addend. p. 254. — *Scolion* XI. *Ilgen* nr. III. p. 7. qui v. 2. Ἀπόλλω emendavit, ſimul fontem hujus Scolii indicans Hymn. Homer. in Apoll. Del. 14 - 18. χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ, ἐπεὶ τέκες ἀγλαὰ τέκνα, Ἀπόλλωνά τ' ἄνακτα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν, Κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον. — *Scolion* XII. *Ilgen* in duo diviſit nr. XV. et XVI. a verbis Τὸν Τελαμῶνα alterius initium faciens, quod pro imitatione prioris habet. Ea autem ſic conſtituit:

Παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν,
αἰχμητά, λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

* *

Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον,
Αἴαντα δὲ δεύτερον Τροίαν λέγουσιν
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

Aliam viam inſtitit *R. Fiorillo* in Obſſ. ad Athen. p. 116. qui lectiones *Athenaei* preſſe ſequitur, Τροίαν tantum et v. 6. λέγοιεν, ſcribens; ceterum totum Scolion in octo verſus dactylicos et anapaeſticos logaoedicos diſtribuit. — *Scolion* XIII. *Ilgen* nr. XIV. p. 73. — *Scolion* XIV. *Ilgen* nr. IX. p. 36. ex *Canteri* (Nov. Lect. IX. 1.) lectt. ſic conſtituit:

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφη
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν τὸν ἕταρον ἦμεν,
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

qui ſunt verſus ionici a majori dimetri catalectici. Sententiam eſſe putat eandem, quam exponit *Cato* I. Diſt. 30. *Quae culpare ſoles, ea ne tu feceris ipſe. Turpe eſt doctori, quum culpa redarguit ipſum.* Cancer ridiculus et impudens reprehenſor eſt; forfice arripit ſerpentem, cum quo amicitiam colit, monetque, non decere ſodalem tortuoſam perſequi viam, ſed recta incedendum eſſe; non meminit, ſe graviori laborare vitio, et retrogradum incedere; unde illud ap. *Ariſt.* in Pac. 1083. οὔ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν. — *Scolion* XV. *Ilgen* nr. XXI. p. 88. — *Scolion* XVI. *Ilgen* nr. XXV. p. 101. — *Scolion* XVII. *Ilgen* nr. XXIII. v. 1. ἔγχεε corr. verba ſic distribuens: Ε. κ. διάκονε || Μ. ἐπιλήθου || εἰ δὴ χ. τ. α. || α. ο. Idem hoc Scolion antiquitus elegiacis numeris ſcriptum eſſe ſuſpicatur, fortaſſe ſic:

ἔγχει κώθωνι, διάκονε, παῖ, οὐκ ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρὴ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

ſive ſic:

ἔγχει κώθωνι, διάκουσον, μηδ' ἐπιλήθου — —

— *Scolion* XVIII. *Ilgen* nr. XIX. p. 86. — *Scolion* XIX. p. 82. *Ilgen* nr. XVII. p. 82. etiam hoc in duo diſpeſcuit, alterius initium faciens a verbis εἴθ' ἄπυρον. V. 1. 2. 3. ſic plane conſtituit, ut *Brunckius*; reliquos, ex imitatione priorum, ut exiſtimat, natos, illis ſimiles reddidit, v. 4. et 5. in unum conjungens. Idem in Addend. p. 263. χρύσεον fortaſſe legendum eſſe ſuſpicatur, ut ἄπυρον ſit vas feſti aliqua

ſolemnitate a femina geſtatum. Hac ratione enim geſtationem hujus ἀπύρου majorem ſimilitudinem habere cum lyrae geſtatione. — *Scolion* XX. *Ilgen* nr. XXI. p. 91. — *Scolion* XXI. *Ilgen* nr. XXII. p. 93. v. 1. τωὐτόν. — P. 307. lin. 10. in *Alciphronis* loco lege potius cum *Berglero*: κἂν ἑνὸς εἶναι δοκῇ. — *Scolion* XXII. *Ilgen* nr. XXVI. p. 102. verſus paulo aliter diſtribuit ac *Hermannus*, verſum primum ἔστι μοι πλ. μέγας, δ. κ. ξ. καὶ τ. κ. λ. π. χρωτὸς efficiens Ionicum a maj. hexametrum acatalecticum; λαισήϊον eſſe τρισυλλάβως pronuntiandum; huic ſimilem effecit v. 5. τοὶ δὲ μὴ τ. ε. δ. κ. ξ. καὶ τὸ κ. λ. πρόβλημα χρωτός. quae eſt *Athenaei* lectio. In vſſ., qui his interpoſiti ſunt, cum *Hermanno* conſpirat, niſi quod ἀμπέλων ſervavit. — In v. penult. *Ilgen* emendavit γονυπεπτηότες ἔμ' ὃν κυνέοντι Δ. *me, qui ſum dominus eorum, venerantur oſculo.* et v. ult. καὶ μέγαν βασιλῆα Φ. Vult miles, eos, qui arma non ferrent, meticuloſe ipſum tanquam Perſarum regem venerari, genubusque flexis, benevolentiae aucupandae gratia, dicere magnum regem. Idem V. D. olim emendaverat: πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμὸν κυνέοντι, Δεσπόταν καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντες. — P. 307. lin. penult. Adde poſt ἀρῶ haec: πρόβλημα ſimiliter dixit *Ariſtoph.* in Veſp. 613. τάδε κέκτημαι πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν. *Euripid.* Suppl. 208. πρὸς δὲ τοῖσι χείματος Προβλήματα. In his tamen genitivus appoſitus rerum, contra quas defenſio paratur, cum apud *Hybriam* genitivus rem defendendam indicet. Cf. *Valcken.* ad *Callim.* Eleg. p. 291. — *Fiorillo* in Obſſ. in Athen. p. 118. totum carmen in duas ſtrophas deſcripſit, nonnullis reciſis, aliis immutatis, ſic:

Ἐστὶ ἐμοὶ πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός,
τούτῳ γὰρ ἀρῶ,
τούτῳ πατέω

τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλων,
τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός,
πάντες γονυ-
πεπτηότες
ἐμὲ κυνέοντι δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι.

— *Scolion* XXIII. *Ilgen* nr. XXVII. p. 120. nihil a *Brunckio* diſcrepans.

P. 311. *Aſtydamantis* Epigr. v. 4. προσέχουσ' habet *Apoſtolius*, qui hoc Ep. laudat Proverb. Cent. XVII. 29. p. 212. *Bentlejus* in Emend. in Menandri Fr. p. 135. corrigit: νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ', ᾧ φθόνος οὐχ ἕπεται.

P. 312. lin. 23. Lege περιπτύξατο πήχει, pro πτόρθῳ, quod calami errore ſcriptum. In αἰθέρος arboris nomen, cui vitis applicatur, latere, non dubito. δένδρεα longius abeſt.

P. 315. *Ionis* fr. II. 5. Scribe Ἡρακλέϊ, quo verſus evadit concinnior. Eandem ob cauſam lege ap. *Callim.* H. in Apoll. 40. ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν, ἐν ἄστεϊ δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι, pro ἄστει. et in Ep. *Archiae* XXIV. 9. Ἡρακλέϊ.

Ibid. *Ionis* fr. III. 1. σῶς ὁ μὲν emendabat doctiſſimus *Lenz* pro ὡς ὁ μέν. Cf. *Schaefer* V. D. ad *Longi* Paſt. p. 346. ſq.

P. 317. *Empedoclis* Ep. I. De Acrone medico videndus *Fabricius* Bibl. Gr. T. XIII. p. 32.

P. 320. *Eveni* Ep. II. Similia congeſſit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* II. Halieut. 53.

P. 325. lin. 7. dele verba *pro zona – utuntur.* μίτραι ſunt muliebria capitis ornamenta. Cf. *Graevius* in Lectt. Heſiodeis c. XXIII. Ariadne ap. *Catull.* LXIV. 62. *Non flavo retinens ſubtilem vertice mitram – Non tereti ſtrophio luctantes vincta papillas.* Bacchus, ut in

reliquis muliebri veſtitu ornatus, mitrâ quoque redimitus repraeſentabatur. v. *Lucian.* T. VII. p. 304. ubi etiam p. 305. θηλύμιτρις vocatur.

P. 327. *Eveni* Ep. XV. Aptiſſime *Mitſcherlich* hoc Epigr. contulit ad *Horat.* III. Carm. XXI. 1 – 4. T. II. p. 208. ſq.

P. 328. *Eveni* Ep. XVI. 3. 4. aut ex alio Epigrammate huc traductos, aut diverſam praecedentium lectionem eſſe, ſuſpicatur *Corn. de Pauw*, qui v. 2. tentat σοφίης στέμματα aut λήμματα. At ſi verum video, vitium non eſt in κλέμματα, ſed in proximo verbo. Fortaſſe fuit:

ἀεὶ σοφίης κλέμματα δερκομένη.

*ſemper furtis ex literis et libris faciendis intenta.* Sic dicunt ἰδεῖν, βλέπειν κέρδος, et ſimilia. — V. 4. *Pauw* ſic interpretatur: τὴν φθονερὴν εἰκόνα πλαττομένη. pro τὴν φθόνου εἰκόνα. ſcil. blatta libros exedens, eo ipſo *invidiae imaginem erigit*; ſinguli enim morſus vel foramina potius oſtendunt, illam chartae et libris ſalutem et vitam invidere. Idem in ultimo diſticho nihil mutandum eſſe contendit praeter ἐπεισαγάγῃς, vertitque: „A Muſis procul ſis, longe abeas, neque, quamdiu vivas, in calculo malevolam ſententiam exprimas. ψήφῳ hic elegantiſſimam habet emphaſin, nam et libros denotat, et calculum, quo olim ſententia lata in judiciis; patet ex voce δόξαν et ἐπεισαγάγῃς.“ — In hac explicatione inepta ſunt verba ὅσον ὄψει, quod *Pauw* pro ὄψῃ accipiebat. Num fuit: ὅσον ὀψέ? *nec tantum ſero* i. e. *et ne ſero quidem.* Reliqua fortaſſe ſic fuerunt concepta:

βάσκανον ἐν ψήφοις δόξαν ἐμαῖς ἀγάγῃς.

Quum libri inutiles et oblivioni tradendi tineis et blattis concedi dicantur, poëta, qui ſua opera in hominum

manibus verſari cupit, optat, ut tinea nunquam ea invadat et quaſi judicium de iis ferat. — — In *tineam* eſt Aenigma *Sympoſiani* XVI. *Litera me pavit, nec, quid ſit litera, novi. In libris vixi, nec ſum ſtudioſior inde. Exedi Muſas, nec adhuc tamen ipſa profeci.*

P. 334. in *Philiſci* Epigrammate v. 1. emendationem a me propoſitam nunc improbo, quippe qua hexametri bucolici elegantia perit. Hoc Epigramma, quo *Philiſcus* hymnum in Lyſiae honorem polliceri exiſtimatur, mihi nunc *orationem* potius *funebrem* promittere videtur. Tale quid Philiſco, oratori, convenit; nec ὕμνος de oratione panegyrica abſonum foret. At incerta eſt hujus vocis lectio, et fortaſſe cum αἶνον commutanda. Jam ſi de oratione agitur, Καλλιόπης θυγάτηρ eloquentia fuerit, quae magnorum hominum laudes pedeſtri oratione celebrat, ut mater Calliope verſibus et numeris. Hoc ſi mihi concedatur, totum hoc Epigramma ſic conſtituendum eſſe credam:

Καλλιόπης θυγάτηρ, πολυήγορε Φρόντι, διδάξεις,
εἴτι φρονεῖς, σοφίης καί τι περισσὸν ἔχεις.
τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι καὶ ἄλλοις
ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ᾽ ἕτερον,
δεῖ σ᾽ ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ αἶνον,
ζῶντι κατὰ φθιμένων, καὶ στέφος ἀθάνατον·
ὃς τό τ᾽ ἐμῆς ψυχῆς δείξει φιλέταιρον ἅπασι
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

V. 1. Φρόντις eſt ſtudium et cura, quam orator operi elaborando impendit; h. l. pro ipſa *eloquentia* accipiendum eſt. Jam minime ineptus eſt luſus in verbis Φρόντις et εἴτι φρονεῖς: *jam docebis, an nomine tuo digna ſis.* — V. 3. Verba ἐς ἄλλο σχῆμα ducta fortaſſe ex *Euripid.* Medea v. 1039. εἰς ἄλλο σχῆμ᾽ ἀποστάντες βίου. — V. 5. Id quod repoſui, ΛΥΣΙΑΙ ΑΙΝΟΝ, proxime abeſt a vulgata

ΛΥΣΙΔΑΙΜΝΟΝ. Quod ſi cui tamen ὕμνον magis arriſerit, etiam hoc cum noſtra interpretatione conciliari poteſt. — V. 6. *ζῶντι κατὰ φθιμένων Wyttenbachio* debeo, de cujus emendationibus ſtatim dicam. Junge: ἀρετῆς κήρυκα καὶ στέφος ἀθάνατον. Poſteriora haec jam olim illuſtravi in Notis. — Paulo diverſa ratione hoc carmen emendavit Vir acutiſſimus *Wyttenbach.* in not. ad *Plutarchum* Tom. IV. p. 356. ubi haec poſuit: „Equidem non in Lyſiam, ſed Lyſidem Pythagoreum, ſcriptum arbitror. Ceterum ita conſtituendum videtur:

Εἰ δ' ἄγε, Καλλιόπης θύγατερ, πολυηγόρε Φρόντι,
    δείξεις εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις.
τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι καὶ ἄλλοις
    ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λύσιδι ὕμνον,
    ζῶντι κατὰ φθιμένων καὶ σοφῷ, ἀθάνατον,
ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι (δείξει) φιλέταιρον ἄπαυστον,
    καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν."

Poſtremi diſtichi emendationem neceſſariam non puto. At in reliquis ſi qui elegantiſſimas eruditiſſimi viri lectiones meis conjecturis praetulerint, non intercedam equidem, nec me a tanto viro ſuperari aegre feram.

P. 337. *Platonis* Ep. I. 1. εἰςάθρει, vulgo. Emendavit *Joſ. Scaliger.*

P. 349. *Platonis* Ep. XIII. 3. 4. *Gregorius Nazianz.* Ep. XXVIII. in *Muratorii* Anecd. p. 27. αὖραί τοι μαλακὸν συρίγμασι κῶμα φέρουσαι Καὶ κῆποι Χαρίτων εἷς ἓν ἀγειρομένων.

P. 351. *Platonis* Ep. XVII. 3. 4. Haec facile crediderim obverſata eſſe *Heliodoro* in Aethiop. L. V. 14. p. 33. ed. Bip. ubi, deſcriptâ gemmâ, cui grex ovium inſculptus, ὅσοι δὲ αὐτῶν, addit, πρωτόγονοι καὶ

θρασύτεροι καὶ ὑπερβάλλεσθαι βουλομένοις τὸν κύκλον ἐῴκεσαν, εἰργομένοις δὲ ὑπὸ τῆς τέχνης ὥςπερεὶ μάνδραν χρυσῆν τὴν σφενδόνην αὐτοῖς τε καὶ τῇ πέτρᾳ περιβαλλούσης.

P. 353. *Platonis* Ep. XXI. Expreſſiſſe hoc *Virgilium* Aen. VIII. 587. de Pallante: *qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer unda, Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes, Extulit os ſacrum coelo, tenebrasque reſolvit*; exiſtimat *Gorius* in Inſcr. T. II. p. 31.

P. 355. *Platonis* Ep. XXVI. 1 — 4. Diſtinctione juvandus locus, non emendatione. Scribendum eſt ſcilicet:

ναυηγόν με δέδορκας· ὃν οἰκτείρασα θάλασσα
γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾐδέσατο,
ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις ἀπέδυσε.

verbis ſic junctis: ἐμέ, ὃν θάλασσα ᾐδέσατο γυμνῶσαι, ἀπέδυσε ἄνθρωπος. Sic omnia optime procedunt et apparet antitheſis, quae in vulgata diſtinctione deſiderabatur.

P. 356. *Platonis* Ep. XXVIII. ἅρμενος ἦν ξείνοισι. *Plutarch.* T. II. p. 773. C. ἦν δὲ χρηστὸς ὁ Σκέδασος καὶ τοῖς ξένοις ἐπιτήδειος. — Quae ſequuntur, φίλος ἀστοῖς, manifeſto reſpiciunt locum *Pindari* in Nem. VIII. 64. ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἁδὼν καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαιμι. — P. 358. Ep. XXX. 4. *Bion.* fr. IV. ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται.

P. 362. *Ariſtotelis Hymnus in Virtutem.* Praeter eos, quos in Notis laudavi, eum edidit et illuſtravit cl. *Ilgen* inter Scolia nr. XXXI. p. 137. qui v. 1 — 5. ſequitur V. D. ap. *Hurd.*, cujus emendationes nos ſub textu notavimus. — V. 6. *Ilgen* τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις Καρπὸν σεῖ' ἀθάνατον, talem tuum fructum animo objicis, repraeſentas, qui majorem poteſtatem in animum exerceat, quam aurum, parentes et ſomnus. Aurum

vim habet animos alliciendi; parentum amor ac deſiderium multos a nobilibus auſis abstrahit; ſomnus et vitae mollities multum ſuavitatis ſpondet; ſed horum omnium vires, quae ſunt maximae, non poſſunt cum vi virtutis comparari, ſi quem ſui haec alumnum elegerit. — At ſi hunc ſenſum efficere voluit poëta, γονέων cum reliquis non bene coïre apparet. — Mox idem V. D. κρέσσονα adoptavit et μαλακαυγήτοιο, quod vocabulum ab αὐγή, αὐγάζεσθαι derivat, ut ſit, *qui molliter tuetur, qui viſu res contuetur molli ac languido*. — Ad v. 12. praeter ea *Horatii* loca, quae jam attuli, laudandus erat inprimis III. Carm. 3. 9. ubi cum virtutis vim laudavit poëta, *Hac arte*, ait, *Pollux et vagus Hercules Eniſus arces attigit igneas.* ubi cl. *Mitſcherl.* noſtrum locum aliosque ſimiles comparavit. — P. 365. lin. 7. falſa ſunt, quae de metris dixeram, monente *Ilgenio*. Verſ. ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες eſt antiſpaſticus dimeter; alter δύναμιν σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεύς eſt logaoedicus cum baſi anapaeſtica. — V. 18. καὶ ὁ Ἀταρνέος ε. *Ilgen.* — Ead. pag. lin. 7. a fine lege *decaſyllabus* pro *hendecaſyllabus.* — V. 19. „Exquiſitius dictum eſt ἡελίου χήρωσεν αὐγὰς *ſolis viduavit lumen* pro *mortuus eſt*, quam ἡελίου χ. αὐγᾶς *ſolis luce orbus factus eſt.* quanquam ap. *Plutarch.* Ἐρωτ. p. 764. χηρόω intransitive legitur. Maittairio placuit legere χήρευσεν. *Homer.* Od. ι. 124. ἀνδρῶν χηρεύει νῆσος. Sed verum eſt χήρωσεν αὐγάς. *Homer.* Ιλ. ε. 642. ἐχήρωσεν ἀγυιὰς i. e. ἐρήμους ἀνθρώπων ἐποίησε. Sic declaratur deſiderium, quod Sol ſentiat, quum Hermias non amplius in conſpectum ejus veniat.“ Haec cl. *Ilgen.* — V. 20. 21. idem ἀοίδιμον et αὐξήσουσι recepit, deleto Μοῦσαι; item v. 23. αὔξουσαι delevit. — Iis locis, quae p. 366. de Hermia tyranno collegi, adde *Himerium* Orat. VI. 6. p. 506. ubi plura de familiaritate inter tyrannum et Ariſtotelem commemorantur, interque ea etiam hoc: πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα τῶν ἐπ' αὐτῷ πόθων Ἀριστοτέλης

*ἐπεδείξατο, ὡς ἔστιν ἀκούειν γνωρίσματα· καὶ γὰρ λόγους αὐτὸν ἐξήσκησε, καὶ ἀρετὴν ἐξεπαίδευσε, καὶ ἐλεγείῳ τὸν θάλαμον μόνῳ τῶν γνωρίμων ἐκόσμησεν.* ad quem locum *Wernsdorfius*, Hermiam nuptias nunquam celebraſſe, non ſatis caute pronuntiat. *Ilgen*, eum ſpadonem fuiſſe, veriſimile eſſe negat propter ea, quae de filia et concubina traduntur. At illum revera mutilum fuiſſe et ſemivirum, non dubitavit *Lucianus*, apud quem Eunuchus quidam, philoſophiam publice profeſſurus, Hermiae exemplum citat, quem, Eunuchum licet, Ariſtoteles mirum in modum coluerit. Vide T. V. p. 211. ed. Bip.

P. 368. *Ariſtotelis* Peplum ordinem heroum in Catalogo Navium Homerico ſequi, acute monuit cl. *Lenz.* in Bibl. Artium, quae ipſiae prodir, T. LXIV. p. 193. Idem ſuſpicatur, poſt nr. 3. excidiſſe Epigr. in Schedium et Epiſtrophum, Phocenſes. Poſt nr. 9. idem collocat diſtichon in Diomedis matrem, quod a *Tzetza* ſervatum, edidi ad Ejus Homerica. v. 113. — Epigr. nr. 6. propter ſtili diverſitatem aliunde in Peplum veniſſe cenſet *Lenzius*, qui etiam nr. 16. 2. Παφίων recte emendavit pro Ταφίων. Agapenor poſt Trojam everſam Paphum in Cypro condidit. In eandem emendationem, quod ſero vidi, inciderat *Vindingius* in Hellade. Vide *Gronov.* Theſ. Ant. Gr. T. XI. p. 63. E. — Nr. 20. *Slotbower* in Tirocin. crit. quod prodiit Leovardiae 1792. nomen viri deſiderans p. 36. corrigit: Λαερτιάδην πολυμ. cujus emendationis, ut et aliarum, indicium *Schneidero* debeo Viro cl. — Nr. 27. Prioris verſus numeros, qui vehementer elumbes ſunt, nonnihil emendaveris ſcribendo:

Φείδιππον Τροίην πέρσαντα καὶ Ἄντιφον ἥρω.

ſed non tanti eſt. De v. 2. diſputat *Lenzius* l. c. p. 195. Phidippus et Antiphus Coi erant; quomodo fit,

ut h. l. in *patria Ephyra* ſepulti dicantur? Suſpicatur V. D. quem modo laudavi, traditionem fuiſſe de Theſſalo, Ephyrae in Theſſalia conditore; in quam urbem filiorum ejus cineres relati fuerint. Res obſcura. — N. 31. *Slothower* l. c. p. 35. proponit: Ποδάρκην, ὄζον Ἄρηος, ex Ιλ. β. 211. — N. 35. idem p. 36. emendavit Ὀρμενίῳ, ut nos quoque ſcripſimus.

P. 375. De *Choerili* Epigrammate vide inprimis *Olivetum* ad calcem notarum in Cicer. Qu. Tuſc. (*Rémarques ſur les Tuſcul. de Ciceron*) T. III. p. 372. ſqq. — Locus *Suidae*, quem excitavi p. 376. lin. 17., ductus eſt ex *Arriani* Exp. Alex. II. 5. 5. — V. 5. λέλειπται. Sic *Theocrit.* Eid. XVI. 42. ἄμναστοι δέ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο. Attigit hunc locum *D. Heraldus* ad *Martialem* L. IX. p. 184.

P. 378. *Cratetis* Ep. I. inter Scolia retulit *Ilgen* p. 246. nr. XLVIII. — Item Fr. III. nr. XLIX. p. 248. ubi cl. Editor λεπτὸν ſe malle ait pro καπνόν. Illud eſt monetae genus minutiſſimum, τοῦ χαλκοῦ pars ſeptima. — P. 383. lin. 5. poſt *gibbere* adde: *Julian.* Orat. VI. p. 201. B. ὁ Κράτης εἰς τὸ σῶμα βλαβεὶς ἔσκωπτεν ἑαυτὸν τὴν χωλότητα τοῦ σκέλους καὶ τὸ κυρτὸν τῶν ὤμων.

P. 387. *Philetae* Epigr. I. 1. ἔτι eſt in marg. Ap. G. et R. — V. 5. 6. *Brunckius* dedit ex emendatione *Salmaſii*, qui τῶν σχημάτων τῶν ἀφροδισίων πίνακας intelligebat; quod reliquis parum convenit. Unde enim tabulae pictae inter veſtimenta et ornamenta muliebria? Nunc etiam inſtrumenta intelligi puto, libidini exſtinguendae adhibita; at conjecturam a me olim propoſitam, nec tum valde probabam, et nunc prorſus repudio. Satis erat dixiſſe ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας, nullo ſubſtantivo addito. Vide, an ſcribendum ſit:

ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας·
ἀλλ' ἴδ' ὁμῆ πάσης Κύπριδος ὀπτασίην.

Aliam propoſuit emendationem doctiſſ. *Lenzius*:

ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας,
οὔτ' ἐσορητά, πάσης Κύπριδος ὀπτασίην.

Loquitur de his rebus, velut ad arcana nec viris adeunda ſacra pertinentibus. Cf. *Hymn.* in Cerer. v. 477. ex emend. *Ilgenii.*

P. 388. Fr. III. 2. Emendationem ſuam τὸ μένος *Valckenarius* repetivit ad *Callimach.* Eleg. p. 268. at veriſſima eſt vulgata lectio ἀνέμων τέμενος, quam jam olim, poſt *Heinrichium* V. cl., tueri conati ſumus. Rem extra dubium ponit uſus ſynonymorum ἄλσος et ἀλωὴ ap. *Aeſchyl.*, qui πόντιον ἄλσος habet in Perſ. v. 109. ἁλίῤῥυτον ἄλσος in Suppl. 868. utrumque de mari *Oppian.* Halieut. I. 796. ἀπειρεσίῃσι . . . περιπληθὴς ἀγέλῃσι φαίνεται ἀργινόεσσα Ποσειδάωνος ἀλωή.

P. 391. *Philetae* Fr. VI. 2. Legendum ὅμως *mei, quamvis defuncti, memineritis.* — Ibid. lin. 20. Verſſ. ex *Plutarcho* citati, ſunt *Aeſchyli* in Prom. 378. ſq — *Ejusd.* Fr. XI. *Fiorillo* ad *Herodis* Inſcr p. 89. ſq. hos verſus non *Philetae*, ſed ex *Philetae* gloſſa ab *Athenaeo* cum reliquis translatos eſſe exiſtimat, v. 1. corrigens: ἔστηκ', ἀμφὶ κόμαις εὐώδεσιν, ἀγχ. π. *prope patrem puella adſtitit, comisque ſuaveolentibus impoſuit pulchram coronam Iacchéam.* Eadem repetivit in Obſſ. ad *Athenaeum* p. 103. Lubrica in ejusmodi locis critica. Non minori enim probabilitate ſcripſeris:

ἔστηκ' ἀμφὶ κόμαις εὐώδεος ἀγχόθι παστοῦ.

*prope aedem thure et odoribus fragrantem ſtabat, Iacchéa corona comas cincta.*

P. 393. Fr. XIII. 1. Ad αἰὲν propius accedit ἀνίαν. Νῦν δ' ἀνίαν πέσσω. Media in hac voce apud poëtas epicos et lyricos paſſim corripitur. V. *Ruhnk.* Ep. crit. p. 276. et *Porſon.* ad *Eurip.* Phoen. v. 1334. — Ibid. lin. 15. Verſus *Alcaei* ſic fortaſſe ſunt diſtinguendi et emendandi:

πρὸς δ' αὖ γε κῦμα
τῷ προτέρῳ με νεωρὲς ἥκει.

Poſtrema haec ΝΕΩΡΕΣΗΚΕΙ a vulgatis ΝΕΟΜΩΣΤΙΧΕΙ proxime abſunt. Alterum *Alcaei* fragmentum a *D. Heinſio* ad *Silium Ital.* X. 325. tentatum, ſed minime perſanatum eſſe, video ex *T. H.* notis ad *Lucian.* T. I. p. 341. ed. Bip. Idem ne de noſtris quoque conaminibus pronuntietur, valde vereor. — V. 2. vitioſe expreſſum τὸ μέσον pro τὸ μέσσον, quod metrum poſtulat. Pro φορήμεθα legendum φορεύμεθα cum *Hermanno im Handbuch der Metrik* p. 224. ſq. qui nihil praeterea mutandum cenſet.

P. 398. *Mnaſalcae* Ep. II. 4. ἐκόνισσας ἴτυν debetur *Salmaſio.* — Ibid. Ep. III. 1. revocanda membranarum lectio ἱερὸν ᾇδε pro ἇδε. ut etiam Ep. XI. 1. *Theocrit.* Eid. V. 33: ὧδε πεφύκει Ποία, χᾆ στιβὰς ᾇδε καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

P. 399. *Mnaſalcae* Ep. IV. 1. *Hermannus* de Diff. proſ. et poëſ. P. I. p. 13. „Neminem puto fore, cui placeat καλὸν στέρνον, viro bellatori tributum, praeſertim cum idem περιμάκεα πᾶχυν habuiſſe dicatur. Tamen quis neget, pulcrum pectus poſſe etiam tale intelligi, quale vel maxime virum valentem et robuſtum deceat. Nihilominus quis non perſuaſiſſimum ſibi habeat, illud καλὸν non eſſe a *Mnaſalca* profectum? Hic, ni fallor, κάμνον ſcripſerat. “

P. 400. *Mnaſalcae* Ep. VI. 1. In marg. Ap. G. et R. „τοῦτο σύ γ' εὐ τήρου. nota ellipſin.“ Ibidem notatur, in fine ſaltem unum diſtichon deſiderari. At nihil deeſſe apparebit, modo recte emendaveris. *Mnaſalcas* enim ſic videtur ſcripſiſſe:

Τῇδέ σοι, Ἄρτεμι δῖα, Κλεώνυμος εἵσατ' ἄγαλμα
τοῦτο· σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρισχε ῥίου,
ᾗ γε κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ πότνια βαίνεις,
δεινὸν μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσίν.

Haec proxime abſunt a lectionibus membranarum et *Suidae*. V. 1. τῇδε verum videtur. Ep. IV. ἤδη τῇδε μένοι πολέμου δίχα. *Anyte* Ep. I. ἕσταθι τῇδε κράνεια. Ib. Ep. IX. Ἑρμᾶς τᾷδ' ἕστακα. — V. 2. adoptavi *Suidae* lectionem τοῦδε, ſecutus ejusdem interpretationem verbi ὑπέρισχε. ὑπερμάχει. προΐστασο. Etiam *Heſych.* ὑπερέχει. βοηθεῖ. — ῥίου et βίου ſimillima. Ne quis ῥίον minus aptum exiſtimet, cf. *Theocrit.* XXV. 227. αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι. *Apoll. Rhod.* L. I. 1223. μέλε γὰρ σφίσι πάσαις, Ὅσσαι κεῖσ' ἐρατὸν Νύμφαις ῥίον ἀμφενέμοντο, Ἄρτεμιν ἐννυχίῃσιν ἀεὶ μέλπεσθαι ἀοιδαῖς.

P. 407. *Mnaſalcae* Ep. XV. Habetur in Certamine Homeri c. Heſiod p. 491. ed. *Loesneri.* — P. 408. Ejusd. Ep. XVII. *Fiorillo* in Obſſ. ad Athen. p. 99. ſic conſtituit:

Αἲ αἲ παρθενικᾶς ὀλοόφρονος, ἅ σ' ἀπὸ φαιδρὰν
Ἔκλασ' ἂν' ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ,
Κάδδε σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἵδ' ἐπὶ τύμβῳ
Λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

His additis: „Carmen hoc viros doctiſſimos fruſtra exercuit; nos vero vix literula mutata elegantiſſimam le-

ctionem exſculpſimus." Interpretationem non adjecit.

P. 412. lin. 14. poſt *notum eſt*, adde: Sunt haec verba ex Ap. Guy. Recte ſic emendatum eſſe, dubitare licet, cum ob ductuum diſſimilitudinem, tum propter numeros minus concinnos. ὄλβια autem, quod in membranis eſt, hexametrum efficit bucolicum. Quare vide, an in his verbis ἅδιον οὐδὲν ἔρωτος τάδ' ὄλβια δεύτερα πάντα haec lateant:

ἅδιον οὐδὲν ἔρωτος, ἀνόλβια ὃν πάρα πάντα ἐστίν.

i. e. παρ' ὃν πάντα ἐστὶν ἀνόλβια, *quocum comparata alia omnia jacent et ſordent.* Hoc mihi in mentem venit; alii fortaſſe meliora reperient.

P. 414. (*Noſſidis* Ep. III. 2.) lin. ult. poſt νισσομένη adde: Sed rectius fortaſſe ad Εἰληθυίας βέλη reſpici dicas, quod exiſtimat V. D. in Bibl. Phil. T. II. p. 120. Cf. *Homer.* ΙΛ. XI. 269.

P. 416. *Noſſidis* Ep. VI. I. βρούττιοι. Marg. Ap. G. et R.

P. 419. *Noſſidis* Ep. XI. 2. exhibuit cl. Editor ad mentem *Salmaſii*. *Sladus*, cujus emendationes paſſim laudat *C. de Pauw*, τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐνοψόμενος corrigit, nihil praeterea immutandum cenſens. At Sapphus carmina i. e. χάριτες etiam in peregrinis terris ſpectari poterant, nec opus erat, propterea Mitylenen navigaretur. Ob eandem cauſam nunc meam conjecturam repudio ἀμησόμενος, quod pro *frui* deberet eſſe poſitum; et rectius de eo diceretur, qui ipſum puellae florem decerperet, aut de poëta in Muſarum viretis flores colligente. Vide, an fuerit:

τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθεσι γαννυμέναν.

*Mitylenen*, *Sapphûs carminibus ſuperbientem et ſpectabilem.* Haec lectio proxime accedit ad lectionem membranarum, ſi ab ultima ſyllaba diſceſſeris, in qua Cod. Vat. ſaepe vitioſus deprehenditur.

P. 421. lin. 7. ante πολὺς ſupple: *Alciphr.* L. III. 48. T. II. p. 151. ed. *Wagn.* — V. 3. κορύμβων probat *Koppiers* in Obſſ. p. 87.

P. 422. *Anytes* Ep. I. 3. ἡμένα emendavit *Salmaſius.*

P. 423. *Anytes* Ep. II. 2. Margo Ap. G. et R. „Κλεύβροτος an Κλεόβροτος. ex quo Κλεόμβροτος pleonasmo." — V. 3. In membr. Vat. non ἐβόησε, ut *Br.* ait, ſed ἐπόησεν legitur. ἐποίησε marg. Ap. G. et R.

Ibid. *Anytes* Ep. IV. Amorem hirco inſidentem exhibet gemma in *Begeri* Theſ. Brandenb. p. 176.

P. 427. *Anytes* Ep. VIII. 3. Talia de Fauno praedicat *Horat.* I. Carm. XVII. ubi capellas nihil per ſylvas periculi timere ait: *utcunque dulci - fiſtula Valles et Uſticae cubantis Laevia perſonuere ſaxa.*

P. 428. *Anytes* Ep. X. 1. Βρομίου τράγος. Non ea tantum, quibus Dii delectantur, ſed ea quoque, a quibus poenas petunt, iis ſacra dicuntur.

P. 430. lin. 6. ad *Vir Doctus* adde: qui *Salmaſius* eſt. In Ap. Ruhnk. ἐν ῥαχιῷ in contextu exhibetur. — Ibid. Ep. *Anytes* XIII. C. *de Pauw* prius diſtichon ſic refingere conatus eſt: „ἥβᾳ μὲν σύ, Πρόαρχε, μέσᾳ παίδων τά τε ματρὸς Εὔχεα ἐν δνοφερῷ πένθει ἔθου φθίμενος. *In media juventa tu quidem, Proarche, liberorum gloriam et eorum matris; uxoris tuae, in tenebricoſo luctu collocaſti occumbens.* παίδων τά τε ματρὸς εὔχεα ſcriptum pro εὔχεα παίδων ματρός τε." — V. 3. Margini Apogra-

phorum quorundam adſcriptum τύμβος ἀείδει, idque arripuit C. *de Pauw.*

P. 435. *Anytes* Ep. XXII. *Salmaſius* in notis ineditis cum Epigrammate *Mnaſalcae* XVII. jungendum cenſebat. In Cod. Vat. (p. 285.) juxta leguntur, auctorum tamen nominibus recte diſtincta.

## AD TOMUM SEPTIMUM

SIVE

## ANIMADVERSIONUM TOM. I. P. II.

---

P. 3. *Simmiae* Ep. I. *Boettiger* V. D. in literis ad me datis agi putat de ibicis cornu, a venatore olim arbori affixo, ita ut ei corollae in Dianae Panisve honorem appenderentur. Hoc cornu poſtea detractum a fabro in arcum mutatum eſſe. Tum haec addit: Si de victima ageretur, putarem, v. 2. legendum eſſe δ. ἐπιχρύσοις ε. πετάλοις, et interpretarer de aureis bracteolis, quibus hoſtiarum cornua inducebantur. *Virgil.* Aen. IX. 627. *Homer.* Od. γ. 382. 423. 436. Has bracteolas qui faciebant, πεταλοῦργοι appellabantur, bracteolae ipſae πέταλα, quod docuit *Taylor* ad Marm. Sandv. p. 75. ſq.

P. 4. lin. 17. poſt *viciſti* adde: *Callimach.* Ep. LXII. ὁ δ' ᾔεισε κρέσσονα βασκανίης. *Horat.* II. Odar. XX. 4. *neque in terris morabor Longius; invidiaque major Urbes relinquam.* ubi cf. *Mitſcherl.*

P. 7. *Simmiae Alae.* Figurata haec carmina ἀναθήμασι inſcripta et hinc figuram nacta eſſe, me monuit *Boettigerus.* Certe hic uſus ejusmodi luſibus grammaticis originem dediſſe putandus eſt. *Simmiae* Alam et

Securim illuſtrare conatus eſt *I. Brodaeus* in Miſcell. L. VII. 25.

P. 22. *Aſclepiadae* II. 2. καί eſt in marg. Ap. Guy. et R.

P. 24. *Aſclepiad.* Ep. V. 1. „An ſic legendum: Μητρὸς Ἔρως ἐκ χειρὸς ἔτ' εὐθήρατος ἀποπτὰς Εἰς οἶκον τρυφεροῦ Δ. οὐ π.“ Margo Ap. Guy. et R. — V. 4. εὐχὰς marg. Ap. Guy. Multa hic inepte molitur *Pauw*. Ad noſtram conjecturam εἷς ἑνὶ συμφέρομαι confirmandam facit *Athenaeus*, de caſtis, quas Cerops primus inter Atticos inſtituiſſe dicitur, nuptiis agens L. XIII. p. 555. D. ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν. Alia hujus generis collegit *Toup.* in Emend. ad Suid. I. p. 221.

P. 25. *Aſclepiad.* Ep. VI. 1. οὐράγιος *Salmaſio* debetur. Elegans eſt emendatio et docta; an vera, non dixerim. Propius etiam ad membranarum ſcripturam accederet:

οὔπω τοξοφορῶν, οὐδ' ὥριος, ἀλλὰ νεογνὸς —

et ſenſum praeſtaret aut contextui aptiorem, aut certe non deteriorem. οὔπω τοξοφορῶν, nondum ſagittis inſtructus, ſed innocens adhuc et plane puer; οὐδ' ὥριος, nondum adultus. — V. 3. In not. Ap. Ruhnk. vertitur: „Pugillares habet aureos et molli et tracta voce recitat carmina amatoria Philocratis tibicinis in Antigenem.“ ubi vides Δίαυλον in *tibicinem* mutatum. — V. 4. ψυχῆς eſt in Ap. G. et R. Rectius C. *de Pauw* ψυχῇ emendavit, male tamen totum locum interpretatur. Sic accipe: Amor meus, quamvis nondum armatus nec adultus, tamen vires ſuas experitur, blaeſa et puerili lingua Philocratis illecebras *animae* recitat. Poëta ſibi Amorem finxit ſimilem puero, qui literas apud magiſtram, Pſychen, diſcit; ſed innata ipſi laſcivia jam ipſam magiſtram tentat et verbis vulnerare conatur. Similis eſt

ἔννοια in *Bionis* Fr. III. — Sic tamen haeremus in verbis κατ' Ἀντιγένους.

P. 26. *Aſclepiad.* Ep. VII. 1. In marg. Ap. G. et R. εὗρεν ἔρως καλὴν μῖξιν καλός. et v. 2. „ὃ μήτ' ἄνθει, ſubint. ἐν ἴσῳ. ἴσως, ἀπὸ κοινοῦ, ex poſterioribus ad anteriora.“ — *C. de Pauw* haec notavit: „Veriſſime emendatum a Salmaſio εὗρεν ἔρως τι καλῷ μῖξαι καλόν. mox pro ὃ μήτ' recte Guyetus ἃ μήτ', nam et aurum et ſmaragdum haec reſpiciunt ſimul. Elegans autem illud ἐν ἴσῳ, quae nec decora ſunt ſatis, nec ſibi invicem aequalia. Fulvus ſcilicet auri color, ſmaragdo viridis; elephas candidus, ebenus niger; in quibus ſumma proinde inaequalitas et tantum discrimen, ut vix miſceri poſſe videantur. At illa mixtura Cleandri cum ipſis floſculis Suadae et amicitiae, quam ipſe Cupido fecerat, ita egregia, ut nihil in ea diſſimile conſpici poſſit, ut una eademque materia eſſe videatur.“ — Mea in v. 2. conamina nunc damno, licet vulgata lectio mihi nunc non magis expedita videatur quam olim.

P. 28. *Aſclepiad.* Ep. IX. 5. δάκτυλος ἠώς. Vide de hac paroemia *H. Stephanum* in Schediasm. L. III. 30. — P. 29. lin. 12. poſt *Salmaſius* adde: cui diſerte tribuitur haec emendatio in Ap. *Rubnk.* — Eidem debetur emendatio vſ. 3.

P. 29. *Aſclepiad.* Ep. XI. 1. „ἐθλίβετο. mihi affricabat latus, ſe frottait à moi. Sed forte legendum ἐφλίβετο. Cf. Heſych. Sed ἐπέχω.“ Margo Ap. R. et G. — Hoc loco nuper ad *Horatium* illuſtrandum uſus eſt doctiſſ. *Lenzius* in Miſc. phil. quae Altenburgi prodeunt, I. p. 54.

P. 31. *Aſclepiad.* Ep. XII. In marg. Ap. G. et R. „ἐπίσταται ὡς α. π. ἕσθαι i. e. ἱέναι. mittere, jaculari. v. 3. κατ' ὄμμ. i. e. ἐξ ὄμματος.“ V. 4. ἐν πετάλῳ contextus. In marg. „ἐν πετάσῳ legendum videtur. Sic autem locus forte corrigendus: ἧς ὑπὲρ ὤμων ἐν πετάσῳ γυμνόν. notae

ſunt φαινομηρίδες." — Deinde additum: „De hoc loco, quem corruptiſſimum eſſe mihi conſtat, neſcio quomodo emendandus ſit, melius tamen legi puto σὺν πετάσῳ aut πετάλῳ, ut per πέταλον vel πέτασον τὸν ἐφηβαῖον intelligat."

P. 32. *Aſclepiad.* Ep. XIII. 1. ἔρωτες. marg. Ap. G. et R. Ibid. v. 5. ἐμ' ἐσκληκώς. — V. 6. ἐξ ὑμέων τοῦτό γ' εἰσέτι β. ε. emendabat *Pauw.* An fuit:

ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις
ἐξ ὑμέων, τούτων μείζονα βούλομ' ἔχειν.

P. 34. *Aſclepiad.* Ep. XV. 1. a *Salmaſio* emendatus eſt, ut et Ep. XVIII. 1.

P. 37. lin. 9. Lege *conciliat* pro *conciliavit.* — *Aſclepiad.* Ep. XVIII. 4. μέμψεαι marg. *Ruhnk.* ubi etiam ποτε reperitur. — Ibid. lin. 5 a fin. poſt *videri* adde: ex mente V. D. in marg. Ap. G. et R. — *Aſclepiad.* Ep. XIX. 3. μοιχὸς marg. Ap. G. et R.

P. 40. lin. 14. Lege *pronae ruebant* pro *nubant.* — *Aſclep.* Ep. XXII. 2. εἰς ἕτερα. ἑτερόζηλον pro *cinaedo* poſuit *Lucill.* Ep. V. 4.

P. 44. lin. 3. Ut h. l. Καρίων διευλλάβως pronuntiandum eſt, ſic in Epigr. ap. *Pauſan.* L. V. 10. p. 397. Φειδίας Χαρμίδου υἱὸς Ἀθηναῖός μ' ἐποίησε. et L. V. 22. p. 435. μνάματ' Ἀπολλωνίας ἀνακείμεθα. quamvis in poſteriore loco *Brunckius* (Anal. T. III. p. 177. nr. CXXXV.) Ἀπολλονίας exhibuit. — *Aſclepiad.* Ep. XXVII. 4 Λαπίθην. V. D. in Ephemerid. Goth. ann. 1799. nr. 30. p. 253. de Ixione, qui Lapitha fuit, cogitabat. Nonne quis eum ut Ixionem rotae illiget?

P. 48. *Aſclepiad.* Ep. XXIX. 1. Plangon famoſa meretrix Mileſia. *Athen* L. XIII. p. 594. B. — V. 3. „τὴν πολύχαρμον. τὴν πολεμικήν. margo Ap. G. et R. In Ap.

Ruhnk. πολύκαρπον. — In Ep. XXX. *Brunckius* v. 3. ad *Salmaſii* mentem emendatum dedit.

P. 51. *Aſclepiad.* Ep. XXXI. *Martorelli* de Theca calam. II. p. 392. ſic interpretatur: „Vides in hoc Epigr. pucros de poëſeos victoria certantes, vincentemque Conarum, ita ut tulerit octoginta aſtragalos i. e. puncta omnia, atque adeo eam ob rem exhilaratus eſt Conarus, ut etiam comoedum Charetem, ſervum licet longaevum, cum pueris poëſi ſtudere coëgerit, quo de imperio ſenex conqueritur.“ — Neſcio, quid alii ſentiant; mihi quidem haec explicatio vehementer videtur inepta. *Tali* inter munera pueris data numerantur in *Glauci* Ep. I. ubi vide not. *Euſtath.* ad Ιλ. ψ. p. 1398. 45. τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους ἀστρίας ἢ ἄστριας ἔλεγον. Καλλίμαχος οὖν ζορκός που λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμήκτους ἄστριας.

P. 54. *Aſclepiad.* Ep. XXXIV. 8. emendatus ad mentem *Salmaſii.* In ἡμιθέων incidit etiam *Daviſius* ad *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXVIII. 2. p. 219. ed. *R.* qui comparat *Heſiod.* Oper. et D. v. 159. ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. — In noſtro loco ſuſpectum voc. γένος, quod modo praeceſſit. Num fuit:

καὶ κλέος ἀρχαίων ἔγραφες ἡμιθέων.

P. 56. *Aſclepiad.* Ep. XXXVII. *Brunckius* ad *Salmaſii* mentem emendatum dedit. — V. 1. Cod. offert εἴ τι κακὸν εἴης ἄκουσον. χαρτόν, quod *Salmaſius* emendavit, non ſatisfacit.

P. 56. *Aſclepiad.* Ep. XXXVIII. 3. ante oculos habuit *Gregor. Nazianz* in Anecdot. Murator. p. 163. τίπτε μ' ἀνοχλίζεις κενεὸν τάφον; ὀστέα μοῦνα Κεύθω καὶ σποδιὴν τοῖσιν ἐπερχομένοις. et p. 164. τίπτε μ' ἀνοχλίζεις; νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Μοῦνα φέρω· τύμβων ὀστέα πλοῦτος ἅπας.

P. 58. lin. 7. poſt *diſtinguuntur* adde: De Antigenide diſputavit etiam *Nic. Loënſis* in Epiphyll. VI. 8. — *Leonid. Tar.* Ep. I. 1. παννύλικες habet jam Ap. G. et R. Ibid. v. 2. καὶ M. v. 3. τραχυχειλεῖς. παχυχειλεῖς non improbavit *Schneider* in Lexic. crit. Append. p. 1024. — V. 7. marg. Ap. G. et R. σὺν ᾧ ποθ' ὑπέρφυιος ἠῶς Αὔγασεν αὐλείους ἐγκονέουσα θύρας.

P. 60. *Leonidae* Ep. III. 3. Verba ἐκ τόκου cum praecedentibus arcte cohaerent, quod vel ex ſequ. Epigr. apparet. Zonam et cypaſſin tibi, o Latonia, Atthis poſt puerperium dedicavit, quod etc. — V. 4. rectius fortaſſe ſcripſeris: σῶον ἀπ' ὠδ.

P. 64. *Leonidae* Ep. VI. 1. τὸν μόνιον *Salmaſio* debetur, qui h. v. recte de *lupo* interpretabatur.

P. 65. *Leonidae* Ep. VII. 5. προνήϊα. an τὰς πρὸ τοῦ ναοῦ ὀρχήσεις, χοράς. marg. Ap. G. et R. — P. 66. Ep. VIII. 5. pro ἱστῶν *Salmaſ.* in marg. ἰσχνὰν emendavit; omnino male. V. 6. ſic, ut *Br.* habet, legitur in marg. Ap. G. et R. ἐργασταὶ *videntur eſſe inſtrumenta textoria.* — V. 6. ποτιρρογεας Codicis fortaſſe ortum ex

ποτ' εἰροδεχεῖς

quod formatum ut πανδεχής. Ea, quae ad rem textoriam in hoc et ſeq. Epigr. ſpectant, illuſtravit *Schneider* in Indice ad Scr. Rei Ruſt. v. *Tela.* p. 366. ſqq.

P. 69. *Leonidae* Ep. IX. 4. ὀρφνίτην *Salmaſ.* in Ap. G. et R. per νυκτοῦργον interpretatur, ab ὀρφνὴ derivans. At ὀρφνίτης idem eſt quod ὀρφανός; *calathus orbus Leonidae* ingenium ſapit. Ejusdem autem originis ὀρφνὴ et ὀρφανία; unde ὀρφανὸς modo *orbum*, modo *tenebricoſum* ſignificat. *Heſych.* ὀρφανός· ὁ γονέων ἐστερημένος καὶ τέκνων. Ὀρφνῆεν· μέλαν. σκοτεινόν. καὶ ὀρφανόν. Ὀρφαναία· νυκτερινή. σκοτεινή. ὅθεν καὶ ὀρφανὸν εἰρῆσθαι τὸν ἐν σκότει ὄντα.

P. 71. *Leonidae* Ep. X. 6. στεπτοῖς *Salmaſii* eſt emendatio. Idem praeterea θ' εἶσατ' ἐπὶ πρ. corrigit. — Ep. XI. 1. πήρην, οὐ δίψ. margo Ap. G. et R. — V. 2. membranarum veſtigiis proxime accederet:

καὶ βάκτρον τοῦτο πάλαι κοτίνου,

*baculum, olim oleaſtro detractum.* κοτίνου, quod jam olim poſui, etiamnum verum puto. *Theocrit.* VII. 18. ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν. *Ovid.* II. Metam. 680. *illud erat tempus, quo te paſtoria pellis Texit, onusque fuit baculum ſilveſtre ſiniſtrae.* — V. 3. revocandum ex Cod. κῶλπαν ἄστλ. — In marg. Ap. G. et R. haec habentur: „ἄστλεγγ. ſine oleo. ἀφ' ἧς οὐ στλεγγίζουσι, μετ' ἐλαίου γὰρ ἡ στλέγγισις γίνεται. an vero ſic. *Heſych.* στλέγγισμα, ὃ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός· ἄστλ. ὄλπη ἐστιν ἡ οὐδὲ στλέγγισμα ἐν αὐτῇ ἔχουσα ἤγουν γλοιόν." — V. 6. *Fames* ſub mulieris forma picta viſebatur in templo apud Cromnios. *Athen.* L. X. p. 452. B.

P. 74. *Leonidae* Ep. XII. 1. αἰθυκτῆρας debetur *Salmaſio*, qui interpretatur ὁρμητικούς, βιαίους. — Ep. XIV. 3. κυογάστορας ejusdem eſt auctoris.

P. 79. *Leonidae* Ep. XV. 2. ῥωπικὰ γραψαμένα. *Photii* Lex. Mſc. ῥῶπος, μίγμα χρωμάτων, ὅσα βαφεῦσι, ζωγράφοις, μυρεψοῖς χρησιμεύει. ῥωπογραφία in regionum, arborum, et minutarum omnino rerum deſcriptione verſata eſſe putatur ex *Cicerone* ad Att. XV. Epiſt. 16. ubi vide *Gronov.* — V. 3. σὺ δ' εὖ σώοις ſuſpicabatur *Salmaſ.* in marg. Ap. G. et R. male.

P. 79. *Leonidae* Ep. XVI. 1. Non video, cur non ſervanda ſit Cod. lectio τὠγάλματ', qui dualis eſt. Binas enim Micalionem ſtatuas poſuiſſe Mercurio, cur non credamus? — V. 2. procul dubio retinenda erat Cod. lectio leviter emendata: Ἑρμῆς ἈΛΛ' ἴδε τὸν κρ. υ. quae nihil diſcrepant a membr. veſtigiis: ΔΑΛΙΔΕ ΤΟΝ. Ne arti-

culus in caeſura offendat, ſic noſter iterum Ep. XXII. 2. αἴδε καὶ Ἑλλάδι τὰν δουλοσύναν ἔπορον. ἴδε eſt *novit*. Mercurius novit, bonum hunc virum dona ſibi ex tenui ſane fortuna afferre. — Mox v. 3. iterum reſtituenda Cod. lectio, quae *Salmaſii* conjecturae ceſſit, ὡς ἐξ ὀλιζυρῆς. Sic enim hoc vocabulum ſcriptum τρισυλλάβως offenſioni eſſe non debebat. Cf. not. ad Ep. ἀδεσπ. DCLXXIX.

P. 80. *Leonidae* Ep. XVII. habet *Grotius* in Mantiſſa Quarta p. 423. — V. 4. propius ad membr. lect. accedit συναγρεύω. quod expreſſit *Grotius*: *Et calamis opifer ſum bonus et canibus.*

P. 81. *Leonidae* Ep. XIX. 3. revocanda vulgata: ὧν ἀπὸ μὲν πτ. Πίγρης τάδε. ὧν ad τρισσοὶ ὅμαιμοι in praecedentibus referendum: *Horum* unus Pigres ab avibus haec. Hujus genitivi ab omiſſo εἷς vel ἐκ pendentis plurima exempla congeſſit *Fiſcher* ad Veller. Gramm. T. III. p. 355. ſq.

P. 83. *Leonidae* XXII. 1. 2. 3. Male hîc tentat quaedam *Fleetwood.* in Syll. Inſcr. p. 22.

P. 86. lin. 13. Scribe: *quod vocabulum nulla* Codicum *auctoritate nititur.*

P. 87. lin. ult. Poſt *fugit* adde: Cf. *Otto* de Diis Vialibus. p. 202.

P. 93. *Leonidae* Ep. XXXIV. 1. *Lenzius* acute ſuſpicabatur, χιμαιροβάτου legendum eſſe. σκύλος χιμαιροβάτου, *capri*, *capellas inſcendentis*, *pellem.* Propius accederet Doricum χιμαιροβάτα.

P. 94. lin. 10. De *Anacreontis* loco aliter ſtatuit V. D. *Schweighäuſer* in Anim. ad Athen. T. II. p. 659. — Mox l. 13. corrige *animum tuum* pro *meum*.

P. 99. *Leonidae* Ep. XL 3. Vulgatam ὃν περὶ Φρύνῃ δερκόμενος docte tuetur cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 69. cujus haec ſunt: Fingit auctor Epigrammatis, Praxitelem Amoris ſignum non ab alio vel inchoatum abſolviſſe, vel repraeſentatum imitando expreſſiſſe, ſed a primo

inſtituiſſe, *intuendo* veram Dei imaginem, a Phryne acceptam, quam in Phrynes viderat ocellis. Hinc reddidit, tanquam mercedem, fictum Amorem illi, a qua verum acceperat, ὃν ἔγνω θεόν, ὃν περὶ Φρύνῃ Δερκόμενος σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων. *Simonides* Ep. XC. *Plin.* XXXIV. 8. *Spectantur et duo ſigna ejus diverſos affectus exprimentia, flentis matronae et meretricis gaudentis: hanc putant Phrynen fuiſſe, deprehenduntque in ea* amorem *artificis*, et mercedem *in vultu meretricis*. Δέρκεσθαι autem eo ſenſu dixiſſe videtur *Leonidas*, quo Latini *intueri*. *Cicero* de Fin. B. et M. IV. 13. Or. pro Archia c. VI. *Xenoph.* Symp. c. IV. 21. Ἢν δὲ μὴ ὀνομάζω, ἧττόν τι με οἴει μεμνῆσθαι αὐτοῦ. οὐκ οἶσθα, ὅτι οὕτω σαφῶς ἔχω εἴδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς, εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον ἐκ τοῦ εἰδώλου, ἢ πρὸς αὐτὸν ὁρῶν, ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην.

P. 107. *Leonidae* Ep. L. 1. Repone ποτὶ τὰν Κ. quod vulgo legitur et membr. offerunt.

P. 108. *Leonidae* Ep. LI. 2. in βουπάμων jam inciderat *Valcken.* ad *Ammon.* p. 190. — V. 3. mutilum ex *Suida* reſarcivit *Canterus* in Nov. Lect. III. 23. — V. 6. εἶδε, *expertus eſt*, multis illuſtrat *Fr. Aſt* in Comment. Soc. Phil. Lipſ. II. 1. p. 25.

P. 111. *Leonidae* Ep. LIV. 1. ὀλιγήπλαξ in marg. notavit *Salmaſius*.

P. 112. *Leonidae* Ep. LV. Memineris, *Leonidam* multis itineribus jactatum fuiſſe, quod apparet ex Epigr. ultimo. — V. 8. ἁλομιγὴς corr. *Salmaſius*, hac nota addita: χόνδρος ἁλομιγὴς *gari* (in Ap. *Pauw.* eſt: *panis*) genus eſſe videtur, quod ἐπὶ τῷ ὄψῳ ſumitur. Marg. Ap. Guy.

P. 114. *Leonidae* Ep. LVII. 1. *Ibi expecto* λαλαγεῦσαν *illam tuam* (i. e. hirundinem) *Cicero* ad Atticum L. IX. 18. 10. — Ep. LVIII. 5. ſervanda cod. lectio minima mutatione:

*χαίρετ'· Ἀριστοκλέης δέ, ὁδοιπόρος ὧπερ ἀπῶσα*
*δίψαν βαψάμενος, τοῦτο δίδωμι κέρας.*

*κέρας* debetur *Salmaſio.* — V. 3. *ὕδασι ταύτῃ*, *hoc loco*, corrigit *C. de Pauw.*

P. 120. lin. 13. Corrige *κακὸς* ſic enim in membr. legitur. et p. 121. lin. 16. lege *in Cod Vat.* pro *in Cod. Plan.* Haud ſcio, an reſtituenda ſit membranarum lectio:

*εἰ μικρός τις ἰδεῖν καὶ ἐπούδειος, ὦ παροδῖτα.*

non enim opus eſt *καὶ* addatur. Vide notata ad Ep. ἀδεσπ. DXXIII. Notandum *ει* in media voce correptum, ut in ἐπειὴ Ιλ. α. 156. *ἀραιὰ* in Ep. *Niciae* VIII. et aliis quibusdam vocabulis. — P. 122. l. 21. adde: *χηράμενοι* pro *χαίροντες* occurrit ap. *Simylum* in *Plutarch.* Vit. Rom. p. 115. ed *R* monente V. D. in Bibl. Philol. IV. p. 72. *ἐπεχήρατο Apoll Rhod.* L. IV. 55. 1627.

P. 126. *Leonidae* Ep. LXX. 7. *Grotius* vertit: *Has tempeſtates igitur fuge et arripe portum.* — Caeterum *Salmaſius* in notis ined. exiſtimat, v. 1—4. eſſe peculiare Epigramma; item v. 7. 8. Deinde v. 5. 6. praefigit obſcuris illis verſibus, quos ex Cod. Vat. exhibuimus p. 127.

P. 128. *Leonidae* Ep. LXXIV. 2. Margo Ap. Guy. „οὐ πολλῇ. οὐ μεγάλῃ. an *οὐ πολλαῖς νηυσίν.*" — P. 129. Ep. LXXV. 1. 3. *Ὄνθων* et *φίλης* eſt in Ap. G. et R.

P. 130. lin. 3. a fin. corrige ſic: Cum ap. *Jenſium* legeretur *εἰς ἄνεμος*, quod ipſe tamen editor in *ἴς ἀνέμου* aut in *εἷς ἄνεμος* mutandum cenſebat. Poſterius verum. — V. 6. *ἄλλαχι* habet Ap. G. et R. — V. 7. *ἐπεὶ* corr. *Jenſius.*

P. 133. *Leonidae* Ep. LXXVIII. 5. κινευμένη. margo Ap. G. Ibid. v. 7. ἡ ῥικνὴ ῥινὸν περιγούνατος ἄρτιον ἵστον. *rugoſa illa anus, incurva, in genua prona.* Tandem v. 8. στραγγαλάουσα i. e. συστρέφουσα. *denſans.*

P. 134. *Leonidae* Ep. LXXIX. 1. κάμακι debetur *Salmaſio.* — P. 135. lin. 2. corrige: *paſſivum* θάλπεσθαι *aut* θάλψασθαι. At omnino me h. l. a *Brunckio* in errorem abripi ſum paſſus, quem ipſum *Salmaſii* decepit auctoritas. Revocanda enim membranarum lectio:

τί τοι χαριέστερον ἢ τρεῖς
ἢ πίσυρας ποιάς θάλψαι ὑπ' ἠελίῳ.

ubi *activum* eſt pro *paſſivo*, ut ſaepe. *Eurip.* Med. v. 320. γυνὴ ὀξύθυμος ῥάων φυλάσσειν. *Soph.* Oed. T. 968. ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς. Cf. *Brunck.* ad *Eurip.* Bacch. 1041. ad *Soph.* Oed. Colon. v. 74.

P. 136. *Leonidae* Ep. LXXX. 3. *Salmaſius* in not. ined. εἰ δ' ὅγε λαισθὸς h. e. ἀχθεινός. *ſi eſt gravis hic tumulus.* — Quae ipſe olim ad h. l. hariolatus ſum, ea nunc deleta vellem.

P. 137. *Leonidae* Ep. LXXXII. 1. ἀλιφθόρος. *Huſchke* in Anal. cr. p. 115. comparat κυματοφθόρες, qua voce uſus eſt *Euripides* in Fr. Polyidi ap. *Valcken.* Diatr. p. 201. et ἀλιφθορίη in Ep. *Theonis* I. Anal. T. II. p. 405. ἀλιφθερῶσαι, ἀφανίσαι. *Heſ.*

P. 138. *Leonidae* Ep. LXXXIII. 4. propius ad membr. ductus ſcripſeris: ἦ ποτ' ἐγώ, quod in Cod. ἦι ſcriptum, facile in ην abire potuit.

P. 139. *Leonidae* Ep. LXXXV. 6. *Salmaſius* in not. ineditis: „Non dubium, quin Planudes h. l. ex ingenio emendarit et expleverit. Quis enim non agnoſcat, eſſe illius hunc verſum, non Leonidae, στρεβλὴν etc. qualem me feciſſe profecto valde poeniteret.“ — V. 8. Fortaſſe verum eſt ἰθῦναι κείνην ε. λ. quod emphatice dictum.

P. 142. *Leonidae* Ep. XC. 1. καταιγὶς illuſtrat *Mitſcherlich* ad *Horat.* III. Carm. XVII. 9.

P. 145. *Leonidae* Ep. XCII. 5. ἄγρης ἐξ αὐτῆς nimis abeſt a vulgata πρώτης. An fuit τρωτῆς, *piſce vulnerato periit?*

P. 149. *Leonidae* Ep. XCVIII. 5. Tales inferias deſcribit *Nemeſianus* Ecl. I. 64. *Felix, o Meliboeë, vale! tibi frondis odorae Munera dat, lauros carpens, ruralis Apollo: Dant Fauni, quod quisque valet, de vite racemos, De campo culmos, omnique ex arbore fruges. Dat grandaeva Pales ſpumantia cymbia lacte. Mella ferunt Nymphae, pictas dat Flora coronas. Manibus hic ſupremus honos: dant carmina Muſae, Carmina dant Muſae; nos te modulamur avena.*

P. 153. *Niciae* Ep. I. 1. θοῦρι. marg. Ap. G. et R. Ibid. v. 4. ἐν προμάχοις ἴθυσας δήϊον ἀμπέδιον. At ἴθυσας mediam producit. — P. 154. Ep. III. Δαμαρέτις vel Δαμαρέτης. Marg. Ap. G. et R. — P. 155. Ep. VI. 3. 4. *Grotius* vertit: *ite manusque Hinc avidas, tacitos et removete pedes.* cujus errorem notavit *Huſchke* in Anal. cr. p. 143. ſq. qui recte monuit, Pana h. l., ut in aliis ſimilibus, furibus ſuarum vim manuum pedumque celeritatem minaciter indicare.

P. 157. *Niciae* Ep. IX. 2. Conf. *Hadrianum Junium* de Coma in *Gruteri* Theſ. cr. IV. p. 552.

P. 160. *Diotimi* Ep. III. 2. Margo Ap. G. et R. „κυσαμένη legendum. Nota phraſin pro ἐλθοῦσα εἰς φιλότητα Ἡρακλέους ἐκύσατο.“

P. 163. lin. 6. Lege: *Paraſitus.* — *Diotimi* Ep. VI. Omnia, in quibus Brunckiana lectio a Vat. Cod. diſcrepat, ducta ſunt ex emendationibus *Salmaſii*, quae in marg. Ap. Guy. leguntur, niſi quod ibi v. 6. ἰσόβιοι habetur.

P. 165. *Diotimi* Ep. VII. 1. πολυπένθιον ἢ πολυπένθεα. Marg. Ap. Guy.

P. 168. *Arati* Ep. I. 2. ταῦτὰ β. marg. Ap. G. et R. Ibidem λοετρῷ perperam legitur. V. 4. πειθόμεθα eadem apogr. exhibent, membranarum lectione λειπόμεθα in margine poſita; vertitur autem: *ſed pauci fidem habemus tabulis.* — V. 6. Ad ἑτέρου in marg. Ap. R. notatur, τοῦ Φιλοκλέους. — *Schneiderus* in literis ad me datis haec fere ſcripſit: Suſpicor, in monimento nihil fuiſſe praeter verba .... Πρηνεύς. Juvenem formoſum fuiſſe defunctum, apparebat. Jam poëta dicit: Argos Philoclem ſuum pulcrum celebrat: alium quendam cippus Corinthi et Megarae, (in quibus legebatur: Φιλοκλέους τοῦ καλοῦ, ſeu Χαῖρε Φιλόκλεις καλέ, ſive Φιλοκλῆς ὁ καλός). V. 4. lego: ὃς καλός, ſcil. ἦν, γέγραπται ἐν στήλαις. Tum poëta pergit: At in meo monimento deſunt paucae illae literae (καλὸς ſive καλοῦ), ſed pro me teſtantur nec lapides nec cippi, ſed Πρηνεύς, quo nullus élegantior pulcritudinis ſpectator.

P. 176. *Hegeſippi* Ep. VII. 1. ἐνδέξια. *Lenzius* V. cl. comparat *Virgil.* Aen. VI. 540. ſqq. *Hic locus eſt partis, ubi ſe via findit in ambas; Dextera, quae Ditis magni ſub moenia tendit; Hac iter Elyſium nobis: at laeva malorum Exercet poenas, et ad impia Tartara mittit.*

P. 178. *Euphorionis* Ep. II. 1. οὐχ ὁ λίθος τρηχύς σε καὶ ὀστέα. Marg. Ap. G. et R. — V. 5. etiam *Salmaſius* ſic emendavit, ut ap. *Br.* exhibetur.

P. 181. *Pamphili* Ep. II. 4. μεταπεπταμένα emendat *Salmaſius* in not. mſt. — Quod olim emendavi, παιδὸς ἀπηναίου, licet aliquam habeat ſpeciem, verum tamen non videtur. Certe χεὶρ ἀπὸ παιδὸς periphraſin efficit elegantiorem, quam quae librarii oſcitantiae tribui poſſit. Quare vide, an legendum ſit:

παιδὸς ἀπ' ἠλιθίου χ. α.

*manus pueri ſtolidi*, qui ſcil. canoram cicadam interemerat.

P. 184. *Phaedimi* Ep. I. a *Brunckio* totum ad mentem *Salmaſii* emendatum eſt. Ex conjecturis, quibus olim hoc carmen tentavi, plurimae mihi etiamnum videntur verae; totum ſic ſcripſerim:

Τόξον μὲν, ᾧ Γίγαντος ὤλεσας σθένος,
ἴσχε βίης, Ἑκάεργ', ἀνάκτωρ·
δὴ σοι φαρέτρη λυέτω λυκοκτόνος,
τόνδε δ' ἐπ' ἠϊθέοις οἰστὸν
στρέφειν Ἔρωτος, ὄφρ' ἀλέξωνται πάτρῃ
θαρσαλέοι φιλότατι κούρων.
πυρὸς γὰρ ἀλκὴν πνεῖ θεῶν ὑπέρτατος·
αἰὲν ὅδε, προμάχους ἀέξων.

Haec ad membranarum veſtigia proxime accedunt. Senſus eſt: *Vim arcus, quo Gigantis proſtraviſti robur, o Phoebe, cobibe. Jam depone pharetram, unde ſagittas in lupos hoſtesque promis; et illum in juvenes converte Amoris ſpiculum, ut amore puerorum incenſi patriae ſuccurrere velint. Hinc enim Deorum potentiſſimus* (Amor) *ſemper inſpirat pectoribus robur igneum et propugnatoribus virtutem praebet.* — In ult. vſ. ἀέξειν fortaſſe ſervari debet; i. e. ὥςτε ἀέξειν πρ., πνεῖ ἀλκὴν καὶ αὐξάνει πρ. — Ejusmodi amorem, qualem hoc carmen praedicat, Pythius Apollo θείαν φιλίαν appellare non dedignatus eſt, ſecundum *Aelian.* V. H. II. 4. quem locum non praeterſiit de caſtra illa Thebanorum paederaſtia agens *Valckenar.* ad *Callimachi* Eleg. Fragm. p. 219. ſqq.

P. 187. *Phaedimi* Ep. II. 3. pro χάρις marg. Ap. G. et R. κῆρυξ. — Ejusd. Ep. III. ex *Kuſteri* Not. ad *Suidam* repetivit *Paciaudius* in Monim. Peloponn. T. I. p. 24. qui πέδιλα de ἐνδρομίσι, i. e. calceis venatoriis interpretatur.

P. 194. *Theocriti* Ep. IV. 3. τρισκελές. nam Priapi mentula utramque tibiam brachialem paene exaequat;

*Brodaei* verba ſunt, qui *Theocriti* Epigrammata Scholiis illuſtravit in Miſc. L. VII. 23.

P. 205. *Theocriti* Ep. XVI. 8. ἐπίηρα emendavi, quam formam multos veterum probaſſe conſtat. *Soph.* Oed. T. 1094. ὡς ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις. Ap. *Homer.* etiam Ιλ. α. 578. plurimi ſcribunt ἐπίηρα φέρειν, non ἐπὶ ἦρα. ubi vide Euſtath. p. 115. 18. et *Heynium* ad Homer. T. IV. p. 151. — V. 9. πᾶσιν etiamnum vulgatae praefero. Fieri tamen poſſit, ut poëta ſcripſerit:

πολλὰ καὶ ποττὰν ζωὰν ΤΟΙ ῞ΤΑΙΣΙΝ εἶπε χρήσιμα.

i. e. ἔταισιν. *multa civibus ſuis ad vitam utilia dixit.* ἔται. πολῖται. ἑταῖροι. συνήθεις. *Apollon.* Lex. Hom. Hac ſignificatione Danai filiae ad regem Argivorum in *Aeſchyli* Suppl. 262. ἐγὼ δὲ πρός σε πότερον ὡς ἔτην (i. e. δημότην) λέγω Ἢ τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον ἢ πόλεως ἀγόν; In foedere Lacedaemoniorum et Argivorum ap. Thucyd. V. 79. αἰ δέ τις τῶν συμμάχων πόλις πόλει ἐρίζοι, ἐς πόλιν ἐλθεῖν, ἄν τινα ἴσαν ἀμφοῖν ταῖς πολίεσσι δοκοίη. τοῖς δὲ ῞ΕΤΑΙΣ καττὰ πάτρια δικάζεσθαι.

P. 255. lin. 6. In *Phanoclis* diſticho, quod ex *Plutarcho* laudavi, *Lenzius* acute ſuſpicabatur, legendum eſſe ἢ ὡς θεῖον ῎Αδ. ſimul monens, poëtas ad *Heſiodi* imitationem, qui hiſtorias per ἢ οἵη connectebat, ſimilibus initiis uſos eſſe. Sic ënim *Phanocles* etiam aliam hiſtoriam de Orpheo orditur. — P. 226. lin. 7. a fin. poſt *ſcribit* adde: *Ariſtides* T. I. p. 57c. ed. *Jebb.* ἄνδρες Λέσβιοι, ποῖ προήχθητε; οἳ φατὲ μὲν τὴν νῆσον ἅπασαν ὑμῖν εἶναι μουσικὴν, καὶ τούτων τὴν Ὀρφέως κεφαλὴν αἰτιᾶσθε. — P. 227. lin. 5. a fin. adde: et *Interpp. Valerii Flacci* L. II. 150. — Ibid. *Phanoclis* Fr. II. in antiquis *Clementis* editionibus vitioſe editum emendavit *H. Stephan.* in Schediaſm. V. 4. qui οὐδέπω ἔστιν legit.

P. 228. *Nicaeneti* Ep. I. Deſcribam h. l. quae *Weſſelingius* de hoc Ep. disputavit in Diſſ. Herodot. p. 12. „*Guyetus* adſcripſerat, ὄρος eſſe Atlantem et ἄκριταν non aliud ac μέγα. In poſterius ſedulo inquiſivit diligentiſſimus Florilegii editor, veſtigavitque *Nicaeneti* ſententiam, planiorem utique multoque expeditiorem futuram, ſi levi opera et mutatione vocabuli legatur:

Ἡρῶσσαι Λιβύων, Χαρίτων ὄρος αἶπε νέμεσθε.

quae mihi quidem conjectura non blanditur tantum, ſed vera cenſetur: tum quoniam ὄρος ἄκριτον incommode dicitur et difficillimos habet explicatus; tum etiam, quod Libyae collis χαρίτων ſive *Gratiarum* fuerit amoeniſſimus, opportunusque adeo Ἡρώσσαις Λιβύης, quales *Apollonio Rhodio* IV. 1422. De colle *Herodotus* IV. 175. *Cinyps fluvius labitur* ἐκ λόφου τοῦ καλευμένου Χαρίτων: addit eſſe δασὺν ἴδῃσι, cum cetera, et vicina quidem Africa omnis, ſit arboribus nuda: meminit ejusdem *Callimachus* in fragmento, quod ex Scholiis in Pindari Od. V. Pyth. excerpſit *R. Bentlejus*: Ἡ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον — ubi ἀσταλέων belliſſime correxit *Ruhnkenius*.“

P. 230. lin. 6. Lege *Athenienſes* pro *Marathonem*, ut aliud agens ſcripſi.

P. 232. *Nicaeneti* Ep. IV. 5. Vatic. Cod. lectionem τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγης ἔβρυεν unice probat *Huſchke* in Anal. cr. p. 27. Sic certe *Erycius* Ep. XIII. ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους. Comparat idem V. D. *Propert.* L. III. 5. 21. *Me juvat et mentem multo vincire Lyaeo Et caput in verna ſemper habere roſa* Ciceron. de Fin. II. 20. *potantem in roſa Thorium* Gronov. ad *Senec.* Vit. Beat. c. II. — Ibid. Ep. V. 4. lectionem Cod. et Planud. Στρυμονίης revocandam eſſe vidit doctiſſ. *Schaefer* ad *Longum* p. 417. Στρυμονίης eſt *Boreas* a Strymone flans. Vide *Intrpp. Herodoti* p. 675. 6. Hujus no-

minis nec *Brunckius* meminerat, qui vulgatam mutavit, nec *Grotius*, qui male vertit: *de matre quod unicus illi Strymonia periit, dum ſubit haedus aquas.*

P. 235. *Alexandri Aetoli* Ep. III. habet *Grotius* in Mantiſſa IV. T. III. p. 426. ubi v. 2. 3. ſic vertit: *ſpado nunc ad cyathosve forem, Auratus quatiens cava tympana.*

P. 241. lin. 18. poſt αὐτές. adde: Tetrametrum *Archilochi* ſervavit *Origines* c. Celſum II. p. 72. Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἅλας τε καὶ τράπεζαν. Hujus dictionis ex patribus praeſertim exempla collegit *Valckenar.* in Adnot. crit. ad N. T. p. 369. ſq. alia *Huſchke* in Diſſ. de Fabulis Archilochi p. 14. ſq. — *Alexandri* Fr. V. 21. οὖσον, vocabulum raro obvium, librariis deberi non exiſtimat *Lenzius*, qui κακὸν ἤρικεν οὖσον emendat: *putridum disrupit funem. Lycophron* v. 20. ubi *Schol.* Οὖσα, τὰ σχοινία, παρὰ τὸ οἴω, τὸ κομίζω, οἶσα, καὶ Ἰωνικῶς οὖσα. ἢ τὰ ἀπὸ οἰσύας φυτοῦ, ἤτοι λύγου· πρότερον γὰρ ἀπὸ λύγου σχοίνους ἐποίουν. — Ibid. v. 30. Vocem λιρὰ attigit *Valcken.* ad *Callim.* Eleg. p. 229.

P. 246. *Phalaeci* Ep. I. 5. ὕμμιν et v. 6. Ἰσθμοῖ *Salmaſio* debetur. — Etiam ſq. Ep. v. 5. et 7. ad *Salmaſii* mentem conſtituti.

P. 248. *Phalaeci* Ep. III. 2. Marg. Ap. Guy. et R. „F. ἀρτιδόρου recens excoriati. τὸ ἀμφιδόρου hîc non placet, ut nec ἀντιδόρου." — Ibid. v. 4. κισσοφόρου. et v. 6. pro πολλάκι corrigitur πόρπακι i. e. τῇ λαβῇ τοῦ λίκνου.

P. 250. *Phalaeci* Ep. V. 1. ξείνης ſuppeditavit *Salmaſius*, cui etiam reliquae hujus carminis emendationes debentur. Caeterum ἐπὶ ξείνῃ revocandum, ut exquiſitius. Vide *Bach.* ad *Xenoph.* Symp. III. 10. p. 132.

P. 252. *Callimachi* Ep. I. habet *Grotius* in Mantiſſa IV. T. III. p. 428. ubi duo priora diſticha vertuntur. — Ut hîc v. 1. κυκλικὸν ποίημα de eo, in quo omnia trita et nota, ita ῥαψῳδία ap. *Plutarch.* T. II. p. 514. C.

garrulus εἰς τὰς ἐώλους καὶ πολυπατήτους περιῶν εἰξελαύνει ῥαψῳδίας τὸν λόγον. *Heſych.* ῥαψῴδημα. ψεῦσμα. φλυαρία. Hinc ῥαψῳδεῖν pro φλυαρεῖν ap. *Liban.* Epiſt. MXXXIII. p. 481. et alios paſſim. — V. 5. σύγε *Valckenar.* corr. in *Callim.* Eleg. p. 19. qui v. 6. τοῦτο σαφῶς ex Cod. mecum reſtituendum judicat.

P. 254. *Callim.* Ep. III. tractat *Valcken.* ad *Callim.* El. p. 23. ſq. qui v. 4. Vat. C. lectionem εὑμὸς ἔρως revocat, quam ipſe quoque unice probabam: *an idem ille, qui me, te Deus etiam* (tenet, habet) *premit? Negare noli; rem omnem novi; te, Cleonice, meus quoque corripuit Euxitheus.* — V. 2. idem τίς γέγονας; haeſitabundus proponit; et v. 3. miratur *capillos* in hoc contextu commemoratos. Simaethae certe Theocriteae Eid. II. 89. eodem morbo laboranti ἔῤῥευν ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες. Suſpicatur igitur, μοῦνον ex ſimili loco H. in Cerer. v. 93. adſcriptam, genuinae locum occupaſſe, et proinde emendandum eſſe: ὀστέα σοι καὶ ῥινὸς ἔτ', οὐ τρίχες. *Oſſa tibi adhuc* (ſola) *ſunt et pellis, non amplius capilli*; atque adeo caeſaries tibi jam amore marceſcenti defluxit. In H. in Cererem quoque v. 93. corrigendum eſſe: μέσφ' ἐπὶ νευραῖς Δειλαίῳ ῥινός τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν. — Docta emendatio; an vera, haud dixerim. Certe ſic verba οὐ τρίχες parum eleganter cum praecedentibus cohaerent; nec μοῦνον, in quo vocabulo mira eſt emphaſis, e textu circumſcriptum velim. Suſpectum mihi locum eſſe, olim indicavi; conjectura eum tangere non audebam. Nunc ſummi viri exemplo incitatus, proponam, quid mihi in mentem venerit. Num fuit:

Ὀστέα σοι χ' ἶνες μοῦνον πάρι.

i. e. *oſſa et nervi, nihil amplius ſupereſt.* ἶνες. *Schol. Theocrit.* Eid. α. 43. ἶνες τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. *Philo*, quem ipſe *Valckenarius* excitat, p. 933. E.

ῥικνοὶ γεγόνασιν· ἶνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὰ δορά. Solent autem ἶνες conjungi *oſſibus*; ut in *Callimachi* loco, (in quo equidem in vulgata acquieſco, diſtinctione poſita poſt νευράς, quod ad ἐτάκετο pertinet) δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν. *Apoll. Rhod.* L. I. 828. μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσεν. *Homer.* Οδ. λ. 218. οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν. *Horat.* I. Od. XXVIII. 13. *nervos atque cutem morti conceſſerat atrae.*

P. 255. *Callim.* Ep. IV. 2. ἔρος eſt in Ap. Guy. V. 5. de ἔφηβον cogitabat *Salmaſius. Valcken.* ad *Callim.* Eleg. p. 236. corrigit:

Οὐκ εἰς Εὐξίθεον; κἀκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος
τείνει, καὶ δυςέρως οἶδ' ὅτ' ἐπιστρέφεται.

*nam et illuc ſolet tendere peſſima.* Euxitheum deperiſſe *Callimachum* apparet ex Ep. III. Cum verbis κἀκεῖσε τείνει *Valcken.* comparat *Theocrit.* Eid. II. 98. τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι. cum ſeqq. *Lucian.* T. I. p. 637. ἐπιστρέφονται εἰς τοὐπίσω, ὥςπερ οἱ δυςέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται. et ſimilia.

P. 257. *Callim.* Ep. V. 6. ἐφίλησα τὴν μιαρὴν inepte tentat acerbus *Pierſoni* cenſor in Actis Eruditor. ann. 1753. p. 278. — τὴν αἶραν in mentem venit C. *de Pauw*, qui *malleum*, quo fores pulſantur et attrahuntur, interpretatur.

P. 258. *Callim.* Ep. VI. 1. 2. „Alloquitur amantem Callimachus. V. 3. 4. reſpondet amans.“ Marg. Ap. G. et R. Ibid. v. 3. μὴ δή γε emendatur. Ex eodem fonte profluxit v. 5. lectio *Annae Dacieriae.*

P. 259. *Callim.* Ep. VII. 2. τοὐμὸν ὄνειρον. Adde *Julian.* Epiſt. L. p. 432. ἐμοὶ σὺ διηγῇ τοὐμὸν ὄναρ.

P. 260. *Callim.* Ep. VIII. 1. ἐμ' ἔχθει offert Cod. Voſſ. — In Ep. IX. v. 2. ductus ex *Homeri* H. in Merc. 523. αὐτὰρ Ἀπόλλων Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φι-

λότητι, μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτῃσιν ἔσεσθαι; Μήτε θεόν, μήτ' ἄνδρα.

P. 261. *Callim.* Ep. X. Edidit *Proſpero Petroni* in *Notizie Litterarie Oltramontane.* T. II. P. II. p. 339. — Cauſa nulla erat ſatis gravis, cur ὡρχαῖος tentarem. — *Corn. de Pauw* verbum eſſe putabat ταλαμαμεῖν, ut ταλαταθεῖν, nimis inepte; idem v. 2. μαίνων legebat. Feliciori ſucceſſu *Heuſingerus* in Act. Erudit. p. 366. anni 1768. λευκοπρωκτομανῶν οὐκ ε. — V. 7. ἀλλ' αἰσχρὸν δρ. margo Apogr. Voſſ. — Sq. Epigr. XI. habuit *Grotius* in Mantiſſa IV. T. III. p. 444. Ἔννοια, quam tractat, poſt *Horatium* pluribus placuit, etiam recentioribus, inter quos duo laudaſſe ſuffecerit, ingenio facile principes, *Arioſtum* in *Orlando fur.* C. X. 7.

*Come ſegue la lepre il cacciatore*
*Al freddo, al caldo, alla montagna, al lito,*
*Ne più l'eſtima poi che preſa vede,*
*E ſol dietro a chi fugge affretta il piede.*

et *Cervantem* in *Novelas Exempl.* T. I. p. 65. *no querria io que fueſes tu conmigo como es el cazador, que en alcanzando la liebre que ſigue, la coge, y la dexa por correr tras otra que le huye.*

P. 264. *Callim.* Ep. XII. 2. ἐκτὸς *Salmaſii* eventum. — Ad v. 3. *Fiorillo* in Obſſ. ad *Athen* p. 97. quaerit, cur roſae abjecta folia? et poëtam dediſſe autumat: τὰ δὲ ῥόδ' ἀκανθοβολεῦντα. Vulgatam ſalvam praeſtat locus *Propertii*, quem in notis laudavi.

P. 267. *Callim.* Ep. XIII. 4. Margo Ap. G. et R. „Nondum dies XX praeterierunt, ex quo te monuimus. Sed neſcio quid proverbii latere videtur ἐν τῷ εἴκοσι.“ In Ap. Kuhnk. praeterea additur: „ταῖς pro ταῖς dorice. De viginti illis diebus non querimur.“

P. 269. *Callim.* Ep. XIV. attigit *Valckenar.* in Callim. Eleg. p. 82. ubi v. 2. ſcribit ad mentem *Huberti van Eldik*: τὰν ἐπαοιδὰν Τῷ ’ραμένῳ, μανίαν οὐκ ἀμαθής, ὁ Κ. In his veriſſimum et elegantiſſimum eſt τῷ ’ραμένῳ, quod adoptavit V. D. in Ephem. liter. Jenenſ. an. 1799. nr. 199. p. 764. praeterea corrigens Μοισᾶν οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κ. Aliud quid latere videtur, quod et ipſum repertum iri non dubito. — V. 5. *Valckenar.* τῷ (δοκέω) χ’ ὁ λιμὸς — τῷ *idcirco*, ut ſaepe ap. *Callimachum*; fatetur tamen, ſibi non ſatis liquere, qua ratione haec cum praecedentibus cohaereant; quaedam fortaſſe periiſſe olim interpoſita. Hoc nomine praeſtat *Brunckii* lectio.

P. 271. *Callim.* Ep. XV. Tanquam ineditum protulit *Proſpero Petroni* in Notiz. Oltremont. T. II. P. II. p. 337. qui v. 3. 4. ſatis inepte vertit: Sic dormias, improbiſſima, ut amatorem tuum necas, neque in ſomno miſericordia mota accurrens.

P. 272. *Callim.* Ep. XVII. 1. μικρή ῥῆσις. *Dio Chryſoſtomus* Or. LXXV. p. 408. de νόμῳ· οὗτός ἐστιν ὁ τὸν κότινον οὕτως μέγαν καὶ τηλικαύτης ἄξιον σπουδῆς ἀποδείξας· — οὗτος ὁ τὰ τρία ῥήματα, οἷς ἕκαστος κηρύττεται τῶν ἀγαθῶν, πολλοῖς ἀποφήνας τοῦ ζῆν τιμιώτερα. — Ep. XVIII. habet *Grotius* Mantiſſa IV. T. III. p. 434. — V. 3. Ap. Guyet. ἔθηκε τῷ κεραστῇ δέδωκε καὶ φ. *Heuſinger* in Actis Erudit. ann. 1768. p. 366. ἔθηκά ται γέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην. — Epigr. XIX. 2. Σειρὴν ἡ περίφ. corr. *Corn. de Pauw.* V. 5. ἡ παστοὺς ἐφίλησε τόν τε Π. *quae thalamos amabat et Pana in illis*, idem. Tandem v. 7. 8. καὶ τοὺς αὐτῆς Χρόῃ μελαίνᾳ ταρσούς. Somnia! — Lectio v. 5. ἡ μαστοὺς ἐφύλασσε debetur *Salmaſio*. Sed unice verum eſt ἐφίλησε. *Martial.* L. XIV. 149. in *Amictorium*: *Mammoſas metuo: tenerae me trade puellae, Ut poſſint nivea pectore lina frui.* Eidem lectioni patrocinatur cl. *Mitſcherlich*, ubi de translato uſu v. *amare* agit, ad *Horat.* I. Od. XXV. p. 241.

P. 275. *Callim.* Ep. XX. 2. *Salmaſius* temere haerens in ταῦθ' emend. πάνθ' i. e. ὅλον. Nihil certius, quam ταῦτα δῶρα jungendum eſſe — Ep. XXII. 2. ἀρξάμενος merum eſt vitium deſcribentis *Salmaſii.* In marg. Ap. R. et G. „Legendum videtur εὐξάμενος " — Ep. XXVII. 2. γλεῦκος Ap G. et R. ubi inepte: „muſti inſtar εὐμαθίην inſtillarunt." Mox v. 3. *Salmaſius* quoque de *perſoua tragica* cogitabat; alio tempore de hiſtrione quodam Dionyſio agi cenſebat idem.

P. 280. *Callim.* Ep. XXVIII. Margo Ap. G. et R. „δεδαγμένον. βεβλημένον. Cf. Heſych. v. Amore non turbatum, ut amantes eſſe ſolent in theatris." — P. 281. lin. 12. dele *quoque.* — Mox adde *Claudian.* in Eutrop. L. I. 111. *Jamque aevo laxata cutis, ſulcisque genarum Corruerat paſſa facies rugoſior uva.*

P. 283. *Callim.* Ep. XXXI. 1. Ζεφυροῖο tentat V. D. in Actis Erudit. ann. 1748. p. 407. et v. 2. προῦπτον, quod idem eſſe cenſet ac περίσκεπτον. Ejusdem farinae ſunt emendationes v. 5. ab eodem propoſitae: εἰ δὲ γ. λιγυρηχέος οὖδας ἐρέσσων Ποσσὶν ἁλός, ὡς —. Siquidem venti procelloſi ſpirarent, navigabam olim, e domeſticis et nativis meis antennis praetenſum tollens velum: obtinente vero tranquillitate navigabam, ſuaviter ſonori maris pavimentum (aut aequor) ſulcans pedibus; quemadmodum et nomen meum teſtatur, donec etc. — P. 285. lin. 3. Verba ἐν θαλάμῃσιν minus recte accepi de *templi penetralibus*; agitur de *cubilibus*, in quibus nautilus degerat, bene monente *Fiorillo* in Not. ad *Herod. Att.* p. 124. Hoc ſenſu θαλάμας poſuit *Homer.* Οδ. ε. 432. πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο; et *Oppianus* paſſim, I. Halieut. 139. 264. 445. Caeterum nondum me poenitet emendationis olim propoſitae, ita tamen, ut nunc diſtinguendum cenſeam ſic:

μηδ᾽ ἐμοὶ ἐν θαλάμῃσιν ἔθ᾽, ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνευς,
τηρεῖται γοερῆς ὤεον ἀλκυόνος.

*non amplius, ut olim in cubilibus meis, quaerulae halcyonis partum obſervo. Fiorillo* l. c. proponit emendandum: τίκτοιτ᾽ αἰνοτέρῃ ὤεον ἀλκυονίς. quod non diſerte explicat. Vide ipſum.

P. 287. *Callim.* Ep. XXXV. *Grotius* in Mantiſſ. IV. T. III. p. 439. ſic vertit:

*Heſiodi tenor hoc in carmine: non malus ille*
*Vates: ſed metuo, ne ſatus ille Solis,*
*Quod pertricoſum eſt, ſibi legerit. I procul a me,*
*Noctis Arateae, tenuia verba, labor.*

P. 297. *Callim.* Ep. XLII. 2. ᾤχεθ᾽ ἑλοῦσα κύλιξ emendat *Valcken.* ad *Callim.* Eleg. p. 260. ſq. i. e. εἷλε, *vicit. ſuperavit.* Cf. cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 78.

P. 298. *Callim.* Ep. XLIV. tanquam ineditum exhibuit *Proſpero Petroni* in *Notizie Oltremontane* T. II. P. II. p. 339. *Heuſinger* in Act. Erudit. ann. 1768. p. 367. ſic corrigit: „Μήνυε, καὶ σὺ γὰρ ὧδε, Μενέκρατες, οὐκέτι πουλὺς Ἦσθα, τίς ἦ (ἦν) ξείνων, ὅς σε κατειργάσατο; β. Ἤρατο (ἦ ῥα τὸ) καὶ Κ. Menecrates, vino immoderatius potato, mortem ſibi acceleraverat. Hunc paulo poſt, quam ad inferos traductus erat, Menippus aliquis, quaſi mortis cauſam adhuc ignoraret, ſimulansque, ſibi parum credibile videri, virum ejus aetatis naturali morte occubuiſſe, interrogat, quis hoſtis eum interfecerit. Menecrates, ut ſi puderet ſe tam turpem mortis cauſam diſerte pronuntiare, reſpondet, eundem auctorem mortis ſuae fuiſſe, qui Centaurum Eurytiona labefecerit, ſc. vinum. Deinde Menecrates, ut etiam hac re pudori ſuo conſuleret, culpam a vino transfert in fa-

tum.“ — Haec nemo facile felicia dixerit. In Ap. G. et R. v. 1. αἲ αἴ, καὶ σὺ legitur, v. 2. τίς ἐξ οἴνων. poſterius hoc probabat Vir eruditiſſimus, *Chardon de la Rochette*, cui Anthologia Conſtantini Cephalae vitam aliquando debebit et ſpiritum, in libello menſtruo *Magazin encycl.* an. V. T. VI. nr. 22. p. 179. τίς σ' ἐξ οἴνων ὧς σε κ. reliqua ſana eſſe pronuntians, quae ſic interpretatur: *Et toi auſſi, Menecrate, te voilà auſſi dans la tombe, tu n' a plus été le plus fort. Quel vin t'a ainſi privé de la vie?* πουλὺς per σφοδρὸς interpretatur, ut ap. *Philipp.* Ep. LX. Idem V. D. ex *Ruhnkenii* ſchedis protulit haec: „Hemſterhuſius diſcipulis Callimachum enarrans, judicabat, non Callimachi illud Epigramma eſſe, ſed recentioris cujusdam graeculi. Omnibus iterum perpenſis, ſic legendum puto:

α. Αἴνιε, καὶ σὺ γὰρ ὧδε, Μενέκρατες, εἰσέτι πουλὺς
ἦσθα· τί σε, ξείνων λῷστε, κατειργάσατο;
β. ἤρατο (?) καὶ Κένταυρον.

Tu quoque, Menecrates, in hunc usque diem frequens nobiscum eras. Quid tibi, hoſpitum optime, mortis cauſa fuit? Idem ſomnus, qui Centaurum, me etiam oppreſſit.“

P. 300. *Callim.* Ep. XLV. 3. *Hagenbuch.* in Diatr. in Inſcr. quasdam Murat. p. 25. lacunam ſic explet: ἡ χορηγὸς ἤμην, improbante *Bouherio*, qui proponit in Epiſt. ad Hagenb. p. 42. ἤγε πρὶν κλεεννὴ vel ſimile quid. *Hagenbuchio* p. 75. praeterea in mentem venit: ἣ τὸ πρὶν κεκάσμην π. προστασίῃ v. γ. — Ad Ep. XLVI. inprimis comparandum Ep. ἀδεσπ. DCCXI. et DCCIX. — Ep. XLVII. 3. Cf. *Mitſcherl.* ad *Horat.* IV. Od. V. 29. p. 369. — Ep. LIII. 6. *Fonteinius* cogitaſſe videtur de proverbio, quod eſt inter *Callim.* fr. LXXXV. ubi umbrae ap. Orcum ſic deſcribuntur: ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολ-

χύβου (i. e. λεπτοῦ τινος νομισματίου) πιπρήσκουσιν. quandoquidem umbrae et ſimulacra carnes non amplius comedere ſolent.

P. 302. lin. 9. poſt *Planud.* adde: et Vat. Cod. — *Callimachi* Ep. LXIII. 2. ἐν δ' οἴνῳ corr. *Valcken.* ad *Callim.* Eleg. p. 15. „Inter pocula quae fierent vel dicerentur, fieri dicuntur παρ' οἴνῳ· ἐπὶ τοῦ ποτηρίου· vel ἐν οἴνῳ. *Sophoclem Ion Chius*, cujus fuerat uſus hoſpitio, ἄνδρα dixit παιδιώδη παρ' οἴνῳ καὶ δεξιὸν ap. *Athen.* XIII. p. 603. F. Ap. *Lucian.* T. III. p. 502. *Aeſchylum Calliſthenes* dixit τὰς τραγῳδίας ἐν οἴνῳ γράφειν. τὰς ἐν οἴνῳ καὶ παιδιᾷ φωνὰς dixit *Plutarch.* I. p. 612. B. παρ' οἴνῳ ipſius eſt *Sophoclis* Oed. T. v. 790.“ Similia, eandem emendationem repetens, dedit p. 262.

P. 315. *Eratoſthenis* Epiſtolam illuſtravit *Nicol. Loënſis* in Epiphyll. III. 1. ubi etiam Carmen ejus exhibet. — P. 319. *Rhiani* Fr. I. cum interpretatione ſua dedit *H. Stephanus* in Gnomis de Virtutibus p. 18. ſq. iterum tractavit in Schediaſm. I. 16. — V. 14. μνᾶται δ' εὔπηχυν Ἀθάναν hyperbolice et paroemiace dictum cenſebam de eo, qui in ambiendis nuptiis ſumma quaeque et tantum non ἀδύνατα captat. At *Stephanus* monuit, hiſtoriam ſpectari, quam narrat *Theopompus* ap. *Athen.* L. XII. p. 531. F. de Cotye, rege Thraciae, ὃς δεῖπνον κατεσκεύασεν, ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ θάλαμον κατασκευάσας ἀνέμενε μεθύων τὴν θεόν. — De ἐπίηρα v. 21. vide ad *Theocriti* Ep. XVI. 8.

P. 322. lin. 3. adde poſt ἀμβρότῳ· *Homer.* Hymn. in Vener. v. 61. cujus auctor exſcripſit Od. Θ. 364. — *Rhiani* Ep. III. 2. In Ap. Ruhnk. συνήσας ſive αἰνήσας conjicitur. — *Rhiani* Ep. IV. 5. ὅττι καθ' ὕψος Οὐ μέγα, conj. *Corn. de Pauw*: *cui frons eſt non magna; at viret in ea Gratia coeleſtis.* — V. 8. ἀλύτῳ ὡς ἀδάμαντι. Quae firmo vinculo nexa ſunt, ἀδάμαντι δεδέσθαι dicuntur. Hinc Dionyſius, potentia ſua fretus, ἀδάμαντι δεδεμένην τὴν ἀρχὴν

κεκτῆσθαι ſibi perſuadebat, ut eſt ap. *Aelian.* in V. H. VI. 12. et ap. *Diodor.* XVI. p. 86. ubi conſule Interpretes. Hinc explicandus *Horatius* III. Od. XXIV. 5. *Si figit adamantinos Summis verticibus dira Neceſſitas.* ad quem locum apta comparavit *Mitſcherlichius.*

P. 323. *Rhiani* Ep. V. 1. νύ σοι eſt in Ap. *Guy. Ruhnk. Pauw.* unde v. 3. etiam ῥοδέρσιν in *Brunckii* textum venit. — V. 6. εἴρπειν α. ἆ φίλος eadem Apogr. In marg. ἕρπειν ἄφιλοι ſive ἆ φίλοι, ut ἆ δειλοί. In Ap. Pauw. etiam ἀνθέρικα tanquam *Guyeti* laudatur emendatio. — *Rhiani* Ep. VII. 3. οὐ κενεαῖς. Ap. quaedam. In membr. ductus ſunt obſcuriores. *Salmaſius* aut σὺν aut νῦν emendandum cenſebat. — *Rhiani* Ep. IX. 1. Margo Ap. Guy. et Ruhnk.: „Legendum videtur ab ἀγρὸς ἀγρυλίς· ab ἀχρὰς ἀχρυλίς ductum.“

P. 327. *Hedyli* Ep. I. 1. παρ' οἶνον, in conviviorum feſtivitate. Cf. *Valcken.* ad *Herodot.* p. 188. 49. et ad *Callimachi* Eleg. p. 15. et 262. — *Hedyli* Ep. II. 3. ποῦ τυχὸν pro ὡς ἔτυχε, *quo ebrietas eum ducebat*, interpretatur V. D. in Ephem. Gothan. an. 1799. nr. 30. p. 254. recte; at non apparet, quo conſilio poëta hanc ῥῆσιν poſuerit, cui nihil additur, quod ad rem faciat: Paſiſocles a primo mane usque ad noctem, a nocte iterum usque ad ſolis ortum potat; *tum ſubito abit, quo pedes ferunt*; *at* in conviviis ſuavius ludit vel ipſo Sicelida. — In his igitur etiamnum haereo.

P. 330. lin. 3. a fin. adde: et not. ad *Straton.* Ep. XLIII. T. II. P. III. p. 89. — Fragmentum *Antiphanis* ex *Athenaeo*, quod tentavi p. 331., rectius conſtituit *Koppierſius* Obſſ. p. 48.

P. 338. *Hedyli* Ep. VIII. (IV.) 10. Temere de ſinceritate v. νέοι dubitabam. Juvenes compotationum amantes poëta alloquitur. Caeterum hic verſus, ut cum praecedenti coëat, ſic videtur ſcribendus:

ἀλλ', οἱ Κτησιβίου σοφὸν εὕρεμα τίετε τοῦτο,
δεῦτε, νέοι, νηῷ τῷδε παρ' Ἀρσινόης.

P. 339. *Hedyli* Ep. IX. (V.) 3. Vera videtur membr. lectio ἀκόνιτος. — *Ejusd.* Ep. X. (VI.) Similia collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* Cyn. II. 82. — P. 342. lin. 17. Lege παλαμῶν. et ſic l. 23. et 25.

P. 344. *Samii* Ep. II. 3. βρεχμῷ verſus non admittit, niſi aliis, quae ſincera ſunt, mutatis. Vera igitur videtur *Brunckii* lectio, quae et ſenſum habet optimum et verſum efficit elegantem.

P. 345. *Alcaei Meſſen.* II. 2. λάθοι et λάχοι notatum in marg. Ap. Ruhnk. *Pauwio* in mentem venit λαθοῦσα πάθῃ. — *Ejusd.* Ep. IV. 2. Nulla cauſa erat, cur membr. lectio ἰοβολεῖ mutaretur. — *Ejusd.* Ep. VI. Agitur de aurea Homeri ſtatua, a Salaminiis poëtae poſita. Qui cum eum apud ſe natum eſſe putari vellent, hunc honorem Homerus ſibi habitum eſſe ait, quo ipſe corruptus litem ſecundum Salaminios daret. Quare φλογέαις ἐν Διὸς ἀστεροπαῖς omnino de *ſplendore fulguris ſplendori comparando* accipienda videntur. ἐν in talibus ſignificat *inſtructum et ornatum eſſe*, quam ſignificationem multi illuſtrarunt, nuper etiam cl. *Schaefer* ad *Longum* p. 404. ſq. — Mox βασανίζειν non eſt torquere, ſed explorare, an corrumpi queat. Cf. *Interpp. Thomae Mag.* p. 143. et quae de βάσανος notavimus in his Animadvſſ. T. I. P. I. p. 407. ad *Mnaſalcae* Ep. XV.

P. 350. *Alcaei Meſſen.* Ep. VIII. 2. *Schneideri* correctioni Ἴδης, jam per ſe ſatis certae, magnum robur accedit a loco *Varronis* ap. *Nonium* in *Manſues*: *Non vidiſti ſimulacrum leonis ad Idam eo loco, ubi quondam ſubito eum cum viderent quadrupedem, Galli tympanis adeo fecere manſuem, ut tractarent manibus.* — V. 10. ὀρχησμῶν ob membr. auctoritatem fortaſſe praeferendum.

P. 354. lin. 4. *Teleſtis* locum ex *Athenaeo* minus recte a me tentatum eſſe judicat cl. *Hermann* ad *Ariſtotelis* Poët. I. 2. p. 89. quid reprehendat, non indicans. *Fiorillo* in Obſſ. ad Athen. p. 48. aliis reſectis, aliis transpoſitis, eundem reſtituere conatus eſt; quo ſucceſſu, judicent alii.

P. 355. *Alcaei* Ep. XII. *Matthaei* v. cl. ad Hymn. Homer. p. 437. comparat cum Hymn. in Pana XVIII. 14 — 18. δονάκων ὕπο Μοῦσαν ἀθύρων Νήδυμον· οὐκ ἂν τόν γε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν Ὄρνις, ἥτ᾽ ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι Θρῆνον ἐπιπροχέουσ᾽ ἀχέει, μελίγηρυν ἀοιδήν.

P. 356. *Alcaei* Ep. XIII. Monere neglexi, in Vat. C. altero loco prius diſtichon ſecundo poſtponi. Hinc C. *de Pauw* duo eſſe Epigrammata ſuſpicabatur. Unice veram eſſe lectionem χθὼν μὲν δή, quam male feriati Grammatici, hoc diſticho alteri ſubjecto, mutaverint, idem cenſet.

P. 358. lin. 6. a fin. corr. *Homer.* Οδ. φ. *pro* Ιλ.

P. 366. *Dioscoridis* Ep. I. 2. ὑελίνην ſuſpicabatur C. *de Pauw*, quod non ineptum, modo ὑαλένην ſcribas. Vide not. ad *Straton.* Ep. LXXXVIII. T. II. P. III. p. 122. Sed emendatione non eſt opus. — *Ejusd.* Ep. III. 2. ὅ τι σοι eſt in Ap. Ruhnk. et aliis. V. 3. ἀλλ᾽ ἐδύση eſt in Ap. Ruhnk. cum nota *Salmaſii*: ἀλιδύσῃ, quod proprium eſt piſcatorum. -- V. 5. ἕλξεις – πολλὴν δρόσον. Paroemiace dici nullus dubito. Sic ſpe fruſtratum irridens mulier ap. *Ariſtoph.* in Theſm. 928. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε. ad quam paroemiam idem reſpexit in Veſp. 175. ἀλλ᾽ οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γε. Vitium eſt igitur in verbis ἐκ λιμένος, in quibus participium latere puto, ut μαιόμενος, quod non ſine elegantia hîc interponeretur:

ἕλξεις μαιόμενος πολλὴν δρόσον.

*labore impenſo non piſces, ſed aquam extrahes.* Cf. *Apollon. Rhod.* II. 1196. 126. Idem ſic utitur verbo λιλαίεσθαι. I. 350. III. 80. IV. 802.

P. 368. *Dioscoridis* Ep. IV. 2. *Salmaſii* emendationem οὐκ ἔφυγον tuetur cl. *Hermannus* in not. ad Vigerium p. 721. *Effugi te: at vix dixeram, cum non effugiſſe me ſenſi.* — Me nondum poenitet ſententiae de hoc Epigrammate olim prolatae, quod ſic, membranarum lectionibus ſervatis, diſtinguendum exiſtimo:

Ἐξέφυγον, Διόδωρε, τὸ σὸν βάρος· ἀλλ' ὅσον εἶπα,
ἐξέφυγον τὸν ἐμὸν δαίμονα πικρότατον,
πικρότερός με κάτεσχεν· Ἀριστοκράτει δὲ λατρεύων
μύρια, δεσπόσυνον καὶ τρίτον ἐκδέχομαι.

Effugi, Diodore, onus a te mihi impoſitum; at vixdum dixeram haec verba, „effugi acerbiſſimum fatum meum," cum longe gravius me deprehenderet. Nunc enim Ariſtocratis imperio obnoxius, jam tertium dominum, cujus ſubiturus ſim imperium, *exſpecto.* Sic noviſſimum verbum accipiendum eſſe, cl. *Schneiderus* per literas me monuit; qua explicatione admiſſa, emendatione non opus eſſe apparet. V. 1. tamen haud ſcio an melius legatur εἶπας, quod *Pauwio* in mentem venit. Idem haerebat in καὶ τρίτον, ſuſpicatus, χἄτερον legendum eſſe: *et alterum nactus ſum herum.*

P. 370. *Dioscoridis* Ep. V. 2. marg. Ap. Guy. et Ruhnk ἔρματ' i. e. ὑπερείσματα. male. — P. 371. *Ejusd.* Ep. VII. Ex hujus carminis lemmate male intellecto errorem de *Soſipatro* poëta ortum eſſe cenſet *Chardon de la Rochette* V. cl. in *Magazin Encycl.* T. II. nr. 1. p. 103. qui hujus nominis poëtam unquam fuiſſe merito dubitat. V. 2. ὄρχον – θέμενον. Marg. Ap. Guy. et R. — V. 5. pro κληΐσιν nec φλιῇσιν (cf. Odyſſ. XVII. 221.) ineptum foret. κλισίῃσιν tamen propius ad literas accedit. —

P. 372. Ep. IX. ἀγαλλέκτιν', ut eſt in Vat., pro epitheto Adonidis habebat V. D. in marg. Ap. Guy. et R. Ibidem ἀποπνεῦσαι et ἄπαγε notatum. — P. 375. *Ejusd.* Ep. XI. 13. βοήσας debetur *Salmaſio.* V. 15. ἱερά σοι παλάμης margo Ap. Guy. et R. — P. 377. *Ejusd.* Ep. XII. 4. nondum me poenitet conjecturae in Notis expromtae, quamquam Vir Doctus in Addend. ad Horat. T. II. p. 707. nihil mutandum cenſet, explicatione prolata, quam et ipſe dedi: Jam Zephyri refrigerio permulcetur ἡ ἑταίρα, tabellis Veneri dedicatis.

P. 379. *Dioscorid.* Ep. XIV. σᾶμα τόδ' οὐχί. margo Ap. G. et R. — P. 381. *Ejusd.* Ep. XV. 5. *Matthaeus Sladus* in notis *C. de Pauw* tentabat: ἦν δὲ Κελ. π. πάρος, εὔπερ α. ſenſu mihi quidem non ſatis expedito. *Pauw* εὔπερ ſcribendum cenſebat, reliquis ſervatis: „Si vero Marſyas antea canens non fuiſſet cognitus, Phoebi contentio eum ſatis feciſſet celebrem. Marſyae meminit poſt Hyagnidem, quia Hyagnis pater Marſyae, qui artem ab eo didicerat." — P. 383 *Ejusd.* Ep. XVI. 1. 2. *Brunckius* exhibuit ad mentem *Salmaſii* emendatos ſive potius depravatos. ὅδε verum eſt. Sic noſter infra Ep. XXIII. αἵδε Λυκάμβεω, αἳ λάχομεν στυγερὴν κληδόνα, θυγατέρες. *Theocrit.* Eid. α. 65. Θύρσις ὅδ' ὡ'ξ Αἴτνας. — P. 384. lin. 7. μετεπλάσσαντο eſt in Apogr. Ruhnk. et in marg. Guy.

P. 385. *Dioscorid.* Ep. XVII. 3. ὀνήσιμα πάντα. Ap. Ruhnk. et marg. Guy. — V. 4. non omittendus erat *Horatius* IV. Od. II. 5. de Pindaro: *Monte decurrens velut amnis, imbres Quem ſuper notas aluere ripas, Fervet immenſusque ruit.* quem locum Graecis ſcriptoribus comparatis optime explicuit cl. *Mitſcherlich.*

P. 390. *Dioscorid.* Ep. XXIV. 10. Inepte *Salmaſius* Εὐρυπύλην interpretatur τὴν Περσεφόνην παρὰ τὰς πύλας τὰς εὐρείας. — *Ejusd.* Ep. XXV. 8. ὀδυρομένη 'Αφροδίτη. Ap. Guy. et R. in marg. ὀδυρομένης 'Αφροδίτης. et mox

τέας ἴσας γὰρ ἀοιδὰς αἱ Ordo: ἔχομεν γὰρ ἔτι νῦν ἀοιδάς, τέας θυγατέρας, ἴσας ἀθανάτοις. — *Ejusd.* Ep. XXVI. 2. πλήθυμε. ut ſit ὤνερ πλήθυμε ἴθι προςειπεῖν πλ. σ. margo Ap. Guy. Male. V. 7. Ibidem τοὐμὸν ἀναψύξαι. recreabit, meliori famae tradet; non minus inepte. Ineptius tamen *Fleetwoodius* ἀναπτύσαι legit: tempus nomen illius exſpuat, ejiciat.

P. 394. *Dioscorid.* Ep. XXVIII. illuſtravit cl. *Huſchke im deutſchen Mercur.* ann. 1800. 5. p. 52. ſqq. et in Anal. crit. p. 3. ſqq. qui v. 1. 2. probans Planudeae lectionem ὃς παρὰ Μουσῶν Ἱρὴν παρθενίην, ι. ω. ἔλαχεν. *ſanctam illam virginem* de imagine Κηληδόνος interpretatur, quae tumulo impoſita fuerit una cum Baccho aliave perſona tragica. Quae Vir doctiſſimus acute ſane de mythicis illis virginibus disputavit, non hujus loci ſunt; hoc unum monendum, in vaſe ſepulcrali a *Michaële Ardito* edito, non ΚΑΛΕΔΟΝΕΣ, ſed ΚΑΛΕΔΟΚΕΣ legi, (quod variis conjecturis locum dedit. Vide *Zarillo* in Differt. ſopra un Medaglione Καυσταυων. 1792. et *Villoiſon.* in *Magaz. Enc.* VII. an. T. II. 8. p. 473.) quo conjectura, Κηληδόνας ſub virginum figura repraeſentatas fuiſſe, valde debilitatur. Nec probabile, *Dioscoridem* duas in Sophoclis tumulo figuras indicare voluiſſe. *Lenzius* V. cl. quem vide in Bibl. Artium T. LXIV. 2. p. 201. ſqq. lectionem Brunckianam probat, παρθεσίην de *pignore*, *bono* alicui *concredito* interpretatus. Idem recte monuit, non Bacchum loqui, ſed chori antiſtitem, ſive Satyrum, quod ex ſq. Epigr. 1. 2. probabile fit.

P. 397. Ep. *Dioscoridis* XXIX. *Hermannus*, qui de hoc Ep. disputavit in Epiſtola de Dramate Comico - Satyrico, (quae inſerta eſt Commentariis Societatis philologicae Lipſ. T. I. P. II. p. 254.) v. 6. intactum ſervat; v. 9. nobiscum refingit, τύπος tamen ſincerum exiſtimans: Εὔαδέ μοι θύρσων τύπος ἐν χερὶ κ. Poſteriorem

autem hujus Epigrammatis partem ſic explicat: „Me, Satyrus inquit tragoediae et ſatyrici dramatis partes agens, novis jam moribus accommodatum, in memoriam hominum revocavit Soſitheus, patriamque Alexandriam ad antiquitatis exemplum conformavit: itaque reduxit maſculos Dorici carminis numeros, et ad ſonoros verſus ſaltans, renovatos manibus teneo thyrſos audaci poëtae conatu.“ Verba πρὸς τ' αὐδὴν ἑλκόμενος μεγάλην proxime jungenda eſſe cum ſequentibus, mutata conſtructione eo modo, quem ad *Sophocl.* Electr. 480. illuſtravit *Brunckius.* Colligendum eſſe vero ex hoc epigrammate, veterem tragoediae formam a Soſitheo inſtauratam eſſe. Quod vero idem Vir doctiſſ. verba τὸν ἄρσενα Δωρίδι Μούσῃ ῥυθμὸν de chori uſu reſtaurato, non de dorico ſermone ubique adhibito, interpretatur, mecum ſentit; nec aliter ipſe haec verba acceperam p. 399. — Ceterum ad v. 1. in marg. Ap. Ruhnk. notatum reperio: an γέννυν τὸ προσωπεῖον. i e. τὸν ὑποκριτήν. V. 3. σκίρτης. i. e. σκιρτητής. V. 6. πάλιν ἀναρχαΐζειν ἐποίησεν ἐμέ. V. 9. lectio Brunckiana ſic eſt in Ap. Ruhnk. et Guy. In Ap. Pauw. ἑπτὰ δέ μοι νσων. quod ineptis conjecturis locum dedit. — Pro ἐν χερὶ *Salmaſius* οὐ χερὶ et ἐν χερὶ i. e. χερῷ corrigit, *ſimplicem*, *non affectatum.*

P. 400. *Dioscoridis* Ep. XXX. 2. ζῶντι Μάχωνι corrigebat *Jenſius.* V. 3. iis, quae de *fucis* notavimus, addenda inprimis praeclara nota *Ruhnkenii* ad *Timae.* p. 157. — P. 401. lin. 4. a fin. dele commata, quibus vox *Machon* male includitur.

P. 404. *Dioscoridis* Ep. XXXV. 1. ἐλευθερίῳ τύμβῳ. ad liberam ſepulturam referendum, de qua *Deſ. Heraldus* ad *Martial.* p. 30. et nos ad Ep. *Damaſcii* T. II. P. III. p. 332.

P. 406. Tria haec Epigrammata *Dioscoridis* ſunt, non *Soſipatri.* Vide not. ad *Dioscorid.* Ep. VIII. — P. 407. Ep. II. ἄνθεσιν ἐν χλοεροῖς. De corporis flore re-

ęte mihi explicuiſſe videor. *Theocrit.* Eid. XXVII. 66. ὣς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν Ἀλλάλοις ψιθύριζον. Hac autem explicatione admiſſa, dubitari non poteſt, quin v. 5. τὰ δὲ male trahatur ad ὄμματα. Diſtingue: τὰ δ', ἠΰτε πνεύματι, φύλλα, A. Intelligenda eſt πυγὴ puellae ῥοδοπύγου, quae lubrico motu tremebat, ceu vento commota. φύλλα πορφύρεα illuſtrat *Alciphron* in deſcriptione certaminis meretricum de pygarum pulcritudine L. I. Ep. XXXIX. ὑποσιμώσασα τὴν ὀσφύν, ἰδού, σκόπει τὸ χρῶμα, φησίν, ὡς ἀκριβές, ὡς ἀκήρατον, ὡς καθαρόν. τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτί. — ἀλλ' οὐ τρέμει, νὴ Δία. Ἀλλ' ὑπομειδιῶσα ὥσπερ ἡ Μυῤῥίνη ἐστέναξε καὶ τοσοῦτον παλμὸν ἐξειργάσατο τῆς πυγῆς, καὶ ἅπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὀσφῦν τῇδε καὶ τῇδε ὡς ἐνεργοῦσαν περιεδίνησεν.....Sic hic locus fortaſſe integrandus et emendandus. Verbo ἐνεργεῖν ſic ſupra uſus eſt *Alciphron*; et iterum L. III. Ep. LV. ubi vid. *Berglerum.* In ſimili certamine *Rufin.* Ep. II. τῆς δὲ διαιρομένης φοινίσσετο χιονέη σὰρξ, Πορφυρέοιο ῥόδου μᾶλλον ἐρυθροτέρη. — In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. haec leguntur: „φύλλα πορφύρεα. pallia purpurea, ſive potius plagulae lecti purpureae." — V. 7. ἀπεσβέσθη γλυκερὸν μ. marg. Ap. Guy. et R. et v. 8. παρέτοις ἐξέλυτο μ.

## AD TOMUM OCTAVUM

### SIVE

## ANIMADVERSIONUM TOM. II. P. I.

---

P. 4. *Polyſtrati* Ep. I. 8. ἕλοιντο adſcriptum margini Ap. Guy. et R. in quorum contextu ἕλοισθε habetur. — P. 5. *Nicandri* Ep. I. 3. Vatic. Cod. lectionem

*Salmaſius* in not. mſt. elegantiſſimam vocat, alibi ſe eam explicaturum promittens. Equidem ſenſum in ea non video. — P. 7. *Ejusdem* Ep. III. 5. Σπάρτα μὲν μέγα κῦδος. Sic plane *Euripid.* Phoen. v. 1072. de Menoeceo, qui ſe ſponte pro patria devoverat: Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους, Τὰ δ' ἑπτάπυργα κλεῖθρα γᾶς Καλλίνικα θήσων. et v. 1221. Κρέων — παιδὸς στερηθεὶς Τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς Ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς.

P. 7. *Cratetis* Epigr. 3. κατάγλωττα ποιήματα. Adde *Eunapium* in Vit. Libanii p. 173. παιδείας ὑπερβολὴν καὶ ἀναγνώσεως ἔστιν εὑρεῖν ἐν τοῖς λόγοις, λέξεσι κατεγλωττισμέναις ἐντυγχάνοντα. *dictionibus peregrinis et obſcuris*, ut interpretatur *Th. Reineſius* Var. Lect. III. 5. p. 428. quod ille, ut multa alia, derivavit ex *Philoſtrati* V. Apollon. I. 17. p 21. λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν, οὐ διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατεγλωττισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσαν, ubi vide *Olearium*. De osculis impudicis, quae καταγλωττίσματα appellantur, vide *Pierſon.* ad *Moer.* p. 224.

P. 14. *Perſae* Ep. VI. pro *Antiphanes* et Παφίης corrige *Oneſtis* et Κύπριδος.

P. 20. *Antipatri* Ep. VIII. 2. ὠρύου. debetur *Salmaſio*. — P. 21. *Ejusdem* Ep. IX. 3. repudio conjecturam olim prolatam, qua elegans vulgatae rhythmus tollitur. *Lenzius* eleganter corrigebat: καὶ τήνδ' ἔχε· χαῖρε· ἐγὼ γάρ — —.

P. 24. *Antipatri* Ep. XIV. 3. nunc aut *Kuſteri* emendationem veram eſſe puto, aut legendum:

ὅλον πεφορυγμένον ἀφρῷ

quod facile in πολλῷ mutari potuit. — V. 4. pro σπιλάδι margo Ap. Guy. ψεκάδι, *undis verberatum*, proponit. Ibidem v. 7. ξηρὸν corrigitur, quod εὐρὼν poſt ἐκίχανεν ſuperfluum eſſet.

P. 30. *Antipatri* Ep. XXI. 7. Armillis cruralibus ſerpentum ſimilitudinem fuiſſe datam ab artificibus, dubitari nequit poſt ea, quae ex veteribus monimentis obſervavit *Boettigerus in der Furienmaske* p. 87. ſq. et iterum *in Archaeol. Muſeum* T. I. p. 46. not. 10. — V. 9. margo Ap. Guy. et Ruhnk. „συνόμιλοι legendum videtur. συνομήθεις. ὁμοιότροποι."

P. 31. *Antipatri* Ep. XXIII. 1. πότνια γυναικῶν. *mulierum domina.* quod docuit cl. *Hermannus* in Obſſ. crit. l. c. XII. p. 165. — P. 32. *Ejusd.* Ep. XXV. 1. Vat. Cod. lectio ἀνεδήσατο eo ducit, ut lectum fuiſſe exiſtimem:

ἡ πολύθριξ οὔλας ἀπαμήσατο παρθένος Ἱππὴ χαίτας.

V. 6. nominis Φίλας, quod reſtituendum exiſtimabam, exempla vide ap. *Reiskium* in Not. ad Anth. p. 113. nr. 554. Pro φιλαστραγάλῃ Vir Doct. in Ephem. Goth. ann. 1799. nr. 101. p. 868. legendum putabat παῖδ' εὐαστραγάλῳ. Θευγενὶς εὔσφυρος eſt ap. *Theocrit.* Eid. XXVIII. 13. At diphthongus εὐ ante vocalem non dividitur. ἀστράγαλοι laudantur in puellis. *Myrin.* Ep II. Φαικάδα εὐταρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν. Non dubitaverim equidem ſervare terminationem a codice oblatam — ἀστραγάλῃ, cum noſter etiam ὑπωροφίαισι (ſic Vat.) γυναιξὶ dixerit Ep. LXXXVII. et μετὰ Μούσαις ἀθανάταις Ep. LXX. Cf. ſimilia colligentem *Fiſcher.* ad *Weller.* Gramm. T. II. p. 65. ſq.

P. 35. *Antipatri* Ep. XXVII. 2. „Pro ῥομβητοὺς eſt qui legere malit ῥομβώδης, quod vereor ne ſit ridiculum. πλόκαμοι ῥομβητοὶ ſunt crines, ſumma vi jactati, rotati. Εὐστροφάλιγγα κόμαν vocat *Antipater* v. 18. *Catull.* Atys v. 23. *Ubi capita Maenades vi jaciunt hederigerae.* *Juvenal.* Sat. VI. 313. *crinemque rotant, ululantque Priapi Maenades.*" Verba ſunt *Huſch.*

*kii* diſputantis contra *Slotbowerum*, hunc verſum tentantem in Tirocin. crit. p. 38. — P. 36. lin. 9. corrige ἔμματί τ' ἀντᾶν pro ἀπαντᾶν. Sed audacior haec conjectura, quam cui fidem habeas. Num fuit:

εὖ μάλα πάντα
ἐν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον.

quod ad cod. lectionem proxime accedit. Sic autem hae voculae junguntur innumeris in locis. *Theocrit.* Eid. XXIV. 92. κόνιν πυρὸς εὖ μάλα πᾶσαν — ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα. XXV. 19. αὖλις - Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα.

P. 37. *Antipatri* Ep. XXVIII. 4. ἓν θύος tentari non debuit. Ut enim in praecedente verſu ἕνα poſitum eſt pro τινὰ; ſic etiam ἓν θύος pro θύος τι accipiendum. Vide *Bergler*. ad *Alciphr*. I. 3. p. 26. ed. *Wagn*. *Schweigh*. in Lex. Polyb. p. 184. et *Valcken*. in Ann. ad N. T. p. 347. — V. 6. Conf. *Themiſt*. Or. XIII. p. 171. ποιμένος μὲν τὸ σώζειν τὴν ποίμνην· βουκόλου δὲ τὸ ῥύεσθαι τὴν ἀγέλην· καὶ μὴ τοὺς μὲν λύκους ἀποσοβεῖν, αὐτῶν δὲ τῶν λύκων γίνεσθαι χαλεπώτερον, κόπτοντα καὶ δαιτρεύοντα ἀεὶ τὰ πιότερα τῶν προβάτων.

P. 38. lin. 10. corr. ἅδε pro ἇδε.

P. 41. *Antipatri* Ep. XXXIV. 1. minori mutatione legendum videtur:

οὐ δ' ἄστεσιν οἷά τ' ἐν ἄλλοις —

Ibid. lin. 6. a fine corr. *lilium*.

P. 46. *Antipatri* Ep. XLIII. 1. ſcribendum puto:

Ταντάλις ἅδε ποχ' ἅδε, δὶς ἑπτάκι τέκνα τεκοῦσα

pro ἑπτά. Hoc iis, qui aures hexametri numeris tritas habent, non improbatum iri ſpero. — Mox corrige

lin. 3. a fin. *crinibus ſparſis* pro *paſſis*, qui error *Huſchkii* animum advertit in Anal. crit. p. 81. ubi ἔνθεον κόμαν comparat cum *caeſarie inſana* ap. *Statium* X. Theb. 598. et μαινομένῃ κόμῃ ap. *Dioscorid.* Ep. XI. Idem v. 1. praeclare emendavit:

> τίπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα χεῖρ' ἀνέ-
> φεικας

pro χεῖρα νένευκας, quod nimis diu tulerunt Anthologiae editores. Verſu 10. mecum conſentit, non tamen κάδει, ſed κήδει ſcribens, *permultum* inter utrumque intereſſe affirmans. Fateor, mihi ſemper lubricum fuiſſe viſum, de minutis hisce discriminibus ſtatuere, praeſertim in ejusmodi carminibus, quorum auctores ſibi in uſurpanda dialectorum ratione parum conſtare apparet. Recte vero idem monuit, πέτρος non mutandum eſſe, participio ſcilicet ad Νιόβα relato. Poſtremum hoc diſtichon ita vertit *Grotius*, ut ſuum acumen poëtae tribueret: *Infauſta prognata die: nec meta laborum Mors tibi: nam fies, Tantali, morte ſilex.* In primo vſ. cum *Huſchkio* conſpirat: *Non pudet, ad coelum quod palmas femina tollis.*

P. 51. *Antipatri* Ep. XLIX. in Anthol. Grotii T. III. p. 436. ed. *Boſch.* ubi alterum diſtichon longe aliter legitur ac apud *Burmannum*: *Errantes ſimul et ſtantes, ad lumina quorum Multiplici clauſus ſaltat in orbe polus.*

P. 53. *Antipatri* Ep. LII. *Gregorius Nazianzenus* in Murat. Anecd. p. 142. miracula mundi hoc diſticho complexus eſt:

> Ἑπτὰ βίοιο πέλει τάδε θαύματα, τεῖχος, ἄγαλμα,
> κῆποι, πυραμίδες, νηός, ἄγαλμα, τάφος.

Idem ex noſtro aſſumſit verſum Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος Ep. CCXXV. p. 213. et iterum ἄλλος μὲν Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, Ἄλλος δ' Αἰγύπτου δείματο πυραμίδας.

P. 59. *Antipatri* LXIII. 1. χελιδόνα corrigebat *Salmaſius* in not. ined. quod Vaticanae lectioni minime praeferendum. Cf. *Huſchke* in Anal. cr. p. 99. — V. 5. κινυρομέναν. Liberos quaerens Calaſiris ap. *Heliodorum* L. II. 22. p. 132. ed. Bip. θρήνοις παραπέμπω τὸ πάθος, ὥσπερ, οἶμαι, τις ὄρνις, ὄφεως αὐτῆς τὴν καλιὰν πορθοῦντος, ἐν ὀφθαλμοῖς τε τὴν γονὴν θοινωμένου — τετριγυῖα δὲ περιποτᾶται τὴν πολιορκίαν, εἰς ὦτα ἀνήμερα — ἀνήνυτον ἱκετηρίαν τὸν μητρῷον εἰσάγουσα θρῆνον. — V. 7. non recedendum erat in voce ἠλιτοεργὸς a *Suidae* interpretatione, quam reliquit etiam cl. *Schneider* in Lexico T. I. p. 629. *ſceleſtum* explicans. Aliter poſtea ſtatuit in notis ad *Orphei* Argon. 1365. p. 228. Senſus eſt: *Sic obiit, facinore, quod ſibi propoſuerat, non effecto.* unde nihil mutandum eſſe, ſponte apparet.

P. 62. *Antipatri* Ep. LXVII. 3. Orpheo tribuitur, quod ſomno perſonatus *Orpheus* tribuit in Argon. v. 1007. κοιμίσσας δ' ὅγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων, Καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιὰς καὶ κύματα πόντου, Πηγάς τ' ἀενάων ὑδάτων ποταμῶν τε ῥέεθρα. Paulo poſt in eadem ῥήσει v. 1013. depravata eſt deſcriptio potentiae, quam ſomnus in draconem exercuit:

κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος,
ἰσοπαλὲς θανάτῳ, δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν
θῆκε καρηβαρέων φολίσιν.

Liceat mihi, variis doctorum virorum conjecturis meam quoque addere. Scribendum puto:

δολιχὴν δ' ἀμφίσχανε δειρήν.
θῆκε κάρη βαρύθων φολίσιν.

Somnus draconis obſedit oculos, et longum ejus collum occupavit. Tum ſomno onuſtus caput depoſuit, inclinavit una cum ſquamis, i. e. caput ſquamatum. — Collum belluae reſolutum indicat poëta (αὐτὰρ ὅγ' ἤδη Οἴμῃ θελγόμενος δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν. *Apollon. Rhod.* IV. 150.). βαρύθων i. e. βαρυνόμενος. Ep. ἀδεσπ. CCLXXXV. ὕπνῳ βεβαρημένος. *Statyll. Flacc.* Ep. XI. — Ad φολίσιν σὺν ſubaudiendum videtur.

P. 62. *Antipatri* Ep. LXVIII. habetur in Marmor. Taurin. p. 169. *Bonadae* Anthol. p. 405. *Fleetwood.* Sylloge p. 173. — V. 3. ἀγήραντον emendavit *Salmaſ.* in not. ined. — P. 65. *Antipatri* Ep. LXXI. ex marmore Pergami in Aſia edidit *Donius* in Inſcr. p. 336. *Bonada* p. 410.

P. 68. *Antipatri* Ep. LXXIII. 10. Comparat *Schaefer* V. cl. *Longum* L. II. p. 39, 20. εἰ δὲ μὴ μάτην ταύτας τὰς πολιὰς ἔφυσα — ἔρωτι, ὦ παῖδες, κατέσπεισθε καὶ ἔρωτι ὑμῶν μέλει.

Ibid. *Antipatri* Ep. LXXIV. 5. Egregie h. l. emendavit *Huſchke* in Anal. cr. p. 98. ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος ἤθάσι κώμοις. „h. e. homo *conviviis adſuetus*, qualis Anacreon fuit. Ita loquitur *Nonnus* XXXVII. 493. ἤθάδι πυγμαχίῃ μεμελημένος. Idem l. c. 36. παντοίαις ἀρετῇσι μεμηλότες. plane ut Pindar. Ol. I. 145. ἃ τέκε λαγέτας ἓξ Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς. Plura exempla collegit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 580. et alibi. Eſt igitur μεμελημένος ἤθάσι κώμοις idem, qui φιλόκωμος, ut Anacreontem vocat Simonides Ep. LIV.“ Idem V. D. ad *Antipatri* Ep. LXXV. 4. haec notavit in Anal. cr. p. 95. „ἀνακρούεσθαι νέκταρ eſt *percutere lyrae carmen*, ut loquitur *Propertius* II. El. I. 9. Alii eodem ſenſu dicunt κρέκειν, ἀράσσειν μέλος. *Theocrit.* Eid. IV. 30. κηὖ μὲν τὰ Γλαύκας

ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω. *Antipater Sidonius* ante oculos habuiſſe videtur locum *Anacreontis*, cujus meminit *Himerius* Orat. XIV. p. 612. ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι." V. 5. *Grotius* ἔφυ legit: *Nam fuit ardori juvenum ſcopus ille, ſed in quem Tela truce ex arcu mitteret, unus erat.* Haec omnia ad Smerdin puerum relata vereor, ut multis placitura ſint. ἔφυς ſincerum eſt; modo reliqua emendatius legerentur.

P. 72. *Antipater* Ep. LXXVIII. 2. βάντ' ἐς legendum cenſet *H. Stephanus* in Not. ad Epigr. Sel. p. 303. multo enim tolerabiliorem eſſe defectum copulativae particulae inter βάντα et ἐπιβωσάμενον, quam defectum praepoſitionis inter βάντα et accuſativum. Nulla emendandi neceſſitas; verbis enim *eundi* accuſativus paſſim additur. *Euripid.* Helen. v. 539. πορθμοὺς δ' ἀλᾶσθαι μυρίους πεπλωκότα. *Theocrit.* Eid. XIII. 66. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν Ὤρεα καὶ δρυμώς. Etiam βαίνειν. *Eurip.* Helen. 623. ἄστρων βεβηκυῖαν μυχούς.

P. 80. *Antipatri* Ep. LXXXV. 1. 2. laudat *Stoſch.* in Antiqq. Thyat. p. 306.

P. 81. *Antipatri* Ep. LXXXVII. Sex priores verſus vertit *Grotius* T. III. p. 430. ſq. qui v. 1. ſequitur emendationem *Salmaſii*: *Dic mihi, quis ſculpſit res occultantia ſigna Lyſidica, in cippi marmore, quaeſo, tui?* — V. 3. marg. Ap. Guy. „lego ἐν εὐόρνι τε πανάγρα Οἰωνοπλακτῶν 9. εὐόρνι pro εὐόρνιθι. πανάγρα hic eſt cavea, in qua pugnat gallus gallinaceus οἰωνοπλακτῶν i. e. ὁ πληκτιζόμενος." Τανάγρα ſcribendum eſſe non fugit *Corn. de Pauw.* — Notabilis forma ἐγερσιμάχας, cui ſimilia quaedam Anthologia exhibet. — V. 5. ὑπωροφίαισι revocandum. Cf. Addenda ad Noſtri Ep. XXIII. Temere in Actis Eruditor. ann. 1746. p. 319. *Leichius* reprehenditur, quod hanc formam admiſerit.

P. 82. *Antipatri* Ep. LXXXVIII. 2. *Slotbower* in Tirocin. crit. p. 38. tentat γέρανον, χᾶνα, temere omnino. Verum eſt χαροπάν. *Oppian.* Hal. IV. 312. χαροπὴ θάλασσα. — V. 3. πανεύτονον. Ap. Ruhnk. et Guy. Apogr. Gothano iterum inſpecto, vidi, in membr. Vat. eſſe αὐδάσει με τὰν εὔτονον. quare lectio πανεύτονον, quae *Pauwio* in mentem venit, haud abſurda videbitur. — V. 7. χὰν δὲ δόμων φυλακᾶς μ. τάνδε. *Salmaſius* emendavit in marg. Ap. Guy.

P. 86. *Antipatri* Ep. XCI. 2. βουφόνε habet Ap. Guy. et Ruhnk. V. 3. τελεύτησε. margo Ap. Guy. — Haec ante oculos habuiſſe videtur auctor Inſcriptionis ap. *Pocock.* in Inſcr. ant. p. 46. quantum quidem ex laceris ejus veſtigiis intelligimus, quae nos ſic interpretamur:

καὶ θάνον ἀτρέστῳ μαρνά[μενοι πολέμῳ]
ευμμα . . . . . εμος ενθεμενος . . . . . . . . . .
πατρίδι τὰν κλεινὰν ὤπασαν . . . . . . . . . . .
ἢ ῥ' ἐτύπωσε σᾶμα λέοντε . . . . . . . . . . . .
οἱ μὲν γὰρ θηρῶν φέρτατοι, οἱ δὲ βροτῶν.

Poſtremum diſtichon parum feliciter tentavit V. D. in Actis Erud. an. 1753. p. 584.

P. 89. *Antipatri* Ep. XCIII. 2. τραθὲν exhibet margo Ap. Guy. additis verbis: „ſed κναθὲν placet melius.“ Ibid. ad v. 10. „Ἴων Κρ. ὀρθὸς ὀϊστ. i. e. ἐγω Ἴων ὁ ποιητὴς τοῦ ἐπιγράμματος τούτου ὀρθὸς ὀϊστοβόλος.“

P. 92. *Antipatri* Ep. XCVI. 5. *Homer.* Οδ. μ. 415. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν· Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, Ἐν δὲ θεείου πλῆτο. — V. 6. *Lenzius* verba καὶ φράσεν languere ratus, nec immerito, epitheton v. ἀγγελίην latere exiſtimabat, δύσφατον vel ſimile quid. Propter ſequentia mallem ἐμφανῆ, *diſer-*

*tum nuntium.* Sed vide, an lateat dativus indicans eos, ad quos nuntius ille pertinuerit.

P. 93. *Antipatri* Ep. XCVII. 3. ἀπήμεεν. Apogr. Ruhnk. et margo Ap. Guy. ἐκεῖ tentabat *Pauw*, in quod nos quoque incidimus. V. 4. In marg. Ap. Guy. haec leguntur: „τόσσῳ χρώμενον ἐν π. τὸ τοσσὸς, τὸ τυτθὸς, μικρός. τοσὸς cum ſimplici σ habet Scaliger e veteri poëmate ad Priapum.“

P. 94. lin. 22. corr. *emendationem* pro *interpretationem.* — διωλένιος emendabat *Salmaſius* hac explicatione addita: τὴν δι' ὠλένων ἤγουν χειρῶν ἐχομένην, φερομένην. — V. 8. πάταγον jam *Salmaſius* correxit, cum hac interpretatione: „non ſtrepitum, qui forium pulſatione fieri ſolet nuptiarum die, ſed horrendum illum, qui planctu in funere editur, οὐ τὸν πάταγον τὸν γαμικὸν, ἀλλὰ τὸν ἐν τῷ πένθει γινόμενον κοπετόν.“

P. 100. *Antipatri* Ep. CV. 3. λινοῦ corrigebat *Salmaſius* in not. inedit. quia in lemmate eſt εἰς Ἀλκιμένην λινοθήραν.

P. 110. *Demagetae* Ep. V. 5. Orphica et Bacchica myſteria pro iisdem habuerunt haud pauci. *Apollodor.* I. 2. 3. ubi vid. *Heyn. Diodor.* III. 64. p. 234. *Boettiger* in Muſeo Att. I. 2. p. 332. ſq. — V. 8. θυμὸν ἔθελξε. De Amore *Plato* in Conviv. p. 197. E. ἡγεμὼν κάλλιστος καὶ ἄριστος, ᾧ δεῖ ἕπεσθαι πάντα ἄνδρα ἐφυμνοῦντα καλῶς, καλῆς ᾠδῆς μετέχοντα, ἣν ᾄδει θέλγων πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων νόημα.

P. 115. *Demagetae* Ep. XII. Non ſatis diſerte, quid ſentirem, expoſui, unde factum eſt, ut V. D. in Bibl. German. exiſtimaret, me negare, Praxitelis patriam in *Demagetae* Epigrammate indicari At hoc equidem volui: In lemmate hoc Epigramma ad Praxitelem *ſtatuarium* refertur. Hoc ſi certum eſſet, ex hoc carmine intelligeretur, quod aliunde non conſtat, ſtatuarium illum *Andrium* fuiſſe. At dubia fides ejus, qui lemma

concepit, et in ipſo Epigrammate nihil eſt, quod nos de *ſtatuario* cogitare cogat. Plures fuerunt inter Graecos Praxitelis nomine.

P. 117. lin. 15. ante *Parum* inſere: *ut legitur etiam in marg. Ap. Rubnk. et Guy.*

P. 119. *Theodorid.* Ep. III. 1. πιληθέντα debetur *Salmaſio.*

P. 121. lin. 20. lege *illud* pro *illum.* — De *Crobylo* disputat, v. 1. 2. hujus Ep. ex *Suida* excitans, *Nicol. Loënſis* in Epiphyll. VIII. 25. nihil tamen attulit, quod ad difficultatem hujus loci expediendam valeat.

P. 126. *Theodoridae* Ep. VIII. 6. in διθυραμβοχώνα non proprio ſenſu accipienda vox διθύραμβος, quaſi *Mnaſalcas* dithyrambos ſcripſiſſe dicatur, ſed *tumidum* et *inflatum* dicendi genus, in elegis ab eo adhibitum, ſignificat. *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 205. 29. ψόφοι ταῦτ' ἔστι καὶ διθύραμβοι, κόμπον ὀνομάτων πολύν, νοῦν τ' ὀλίγον ἔχοντες. et ap. eundem T. II. p. 272. 39. Τάχ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σεαυτοῦ λόγοις ἁλισκοίμεθα ἄν, δαιμονιώτατε Πλάτων, ὡς διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότος. ut hunc locum reſtituit *Valcken.* ad Callim. Eleg. p. 286. — V. 8. marg. ap. Ruhnk. et Guy. τύμπανόν γε τύπτει. ſed ἐπέχω.

P. 128. lin. 9. ante *Myrtis* inſerenda ſunt haec: In ciſta myſtica, quae in Bacchi feſto circumferebatur, etiam ῥοιὰν fuiſſe, tradit *Clemens Alex.* p. 14. B. Plura vide de malo punico in myſteriis adhibito ap. *Boettigerum* in Proluſ. altera de Medea Euripid. p. XIII. ſq. ubi etiam cauſas illius uſus docte perſequitur. Noſtrum carmen non attigit. — *Myrtum* Cereri non minus ac Veneri ſacram eſſe, dicit *Artemidor.* Onirocr. L. I. c. LXXIX. — Poſtrema Epigr. verba ſic fortaſſe accipientur rectius: *nam etiam, dum viveret, eadem amabat.*

P. 130. *Theodoridae* Ep. XII. 1. ὀηρίφατον emendavit *Salmaſius.* Eidem debetur emendatior lectio in Ep. XVII. 3. αἰνόλινε. — Ep. XVIII. 2. ἔχω ſervandum, δ' ante ἔνδον recepto. V. 3. fortaſſe fuit νῦν αἰών μ' ἔτρεψε κρόκαις ἴσον. certe νῦν ante αἰ facile excidere potuit.

P. 137. *Poſidippi* Ep. VI. 1. 2. minori fortaſſe mutatione legendum:

Ἐν Παφίῃ, Κυθέρεια, ποτ' ἠόνι εἶδε Κλέανδρος
Νικὼ ἐν χαροποῖς κύμασι νηχομένην.

Scena in litoribus Paphi inſulae: ἐν Παφίῃ ἠόνι. Jam apparet, quo referenda ſint verba in fine Epigrammatis: τᾶς κείνης εὔξατ' ἐπ' ἠϊόνος. ἠόνι, quod membranae habent, procul dubio verum eſt. *Salmaſius* in not. ined. corrigebat: ἐν Παφίῃ Κ. παρ' ἠόνι εἶδε Κλ. Νίκην ἐν χ. quae quomodo acceperit, ignoro equidem. In Νικὼ longa vocalis etiam ante ἐν produci poteſt, neque opus eſt ἐνὶ ſcribas.

P. 138. *Poſidippi* Ep. VII. 2. ἐρχομένην emendavit etiam *Martorell.* in Theca calam. I. p. 22. — V. 3. 4. λυγδὸν λεπτὴν legitur in antiquis *Suidae* edd. — Ap. eundem Ep. VIII. 4. cl. *de Boſch* in literis ad me datis corrigendum proponit: καὶ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης, Ἄλγος ὁ μὴ κρίνων, καινὸν ἄγει τι πόθος. a Venere immiſſus amor, qui, quem inde dolorem capiam, pro nihilo habet, ſemper mihi novam amandi ſuppeditat materiam. Simili ratione haec tentabat doctiſſimus *Lenzius*: καὶ δέ μοι ἐξ Ἀ. Ἄλγος ὁ μὴ κραίνων καινὸν ἄγει τι πόθος i. e. πόθος ἐξ Ἀφροδίτης ὁ μὴ κραίνων (eventu deſtitutus) καὶ ἐμοὶ ἄλγος καινόν τι ἄγει.

P. 141. *Poſidippi* Ep. IX. 3. *C. de Pauw* tentat πεποτημένη, his additis: „Vox βύβλος ſignificationis eſt ambiguae; nam et *chartam* denotat et libros ex ea compactos, vel herbam ipſam, ex cujus tenuiſſimis philyri

charta conſiciebatur. Poſterior σημασία hujus loci eſt. Aſſimilat enim Poſidippus ſemetipſum vel amicorum nonneminem Muſarum cicadae, cui ſupervenit Amor et inſidias ſtruit, quamobrem illud ἐν βύβλοις reſpondere debet τοῖς ἐπ' ἀκάνθαις, ſcilicet quae vepribus tunc inhaerebat cicada, prius inter byblum et papyri herbam vagari erat ſolita; altera ſignificatio propoſito et intentioni poëtae ſatisfacit, qui κατ' ἀλληγορίαν hic locutus eſt. Quae ſequuntur, ita emacules: ἀλλὰ θερίζει ψυχῇ, ἀνιηρῷ δ. μ. illa vero cum papyreta pervolaſſet antea, anima colligit alia atque alia, nec ad ignem amoris ejusque calorem ſenſum applicat, quo ſopor ei fuiſſet inductus, verum diverſiſſima repetit animo, increpans Deo iſti moleſto. "

P. 142. *Poſidippi* Ep. X. 1. φέρ' ἕκαστα, *ſingulis ſingula pocula*, legebat *Pauw*. V. 3. ἐμοῦ et ἑαυτοῦ eſt in marg. Ap. Guy. — V. 3. 4. Improbo nunc conjecturas ad h. l. expromtas. Recte *Valckenarius* ad *Theocrit*. X. p. 127. "ἐρᾶν τι vereor ut a Graecis veteribus dicatur." Certe talia antiquis non temere obtrudi debent. τὸν δ' ἕκτον ἑκάστου, quod membranae praebent, ſincerum eſt: Septimum poculum omnibus miſce, qui amoris flammam experti ſunt. Hi enim *Mimnermo* et *Antimacho*, poëtis calidiſſimis, recte ſubjiciuntur. Totum autem diſtichon ſic ſcripſerim:

σύγκερασον τὸν πέμπτον ἐμοῦ· τὸν δ' ἕκτον ἑκάστου,
Ἡλιόδωρ', εἴπαις, ὅστις ἐρῶν ἔτυχεν.

In nonnullis Apogr. eſt εἴπας. *Pauw* οἶδας legit. — V. 7. 8. V. D. in marg. Guy. addititium et ἀσύστατον pronuntiat. Mihi autem depravatum nec facile reſtituendum videtur.

P. 144. *Poſidippi* Ep. XI. 2. ῥαῖνε emendatum in marg. Ap. Guy. et Ruhnk. — Ep. XII. 4. ibidem ἄπεισι, *abſunt, deſunt duo congii.*

P. 154. *Poſidippi* Ep. XVIII. Tanquam *Callimachi* hoc Epigramma edidit *Proſper. Petron.* in Notiz. Oltremont. T. II. P. II. p. 338.

P. 158. *Poſidippi* Ep. XXI. 3. Ζεφυρίτιδος ἄκρης corrigit *Valcken.* ad Callim. Eleg. p. 165.

P. 158. *Phaniae* Ep. I. In *Themide* haerebat etiam *C. de Pauw*, qui καὶ μέθυ legendum cenſebat; et v. 5. ἀλλ' εἴ τι σπινθῆρας etc. — P. 159. *Ejusdem* Ep. II. 1. *Lori* uſum in ſcholis confirmat vſ. Grammatici in capite Satyrae Horatianae L. I. X. *qui multum pueros loris et funibus udis Exhortatus*, etc. quem locum cl. *Lenzius* mihi indicavit. V. 3. *Purgold.* in Obſſ. crit. p. 284. emendabat: κέρκιν τ' εὔογμον φιλοκαμπέα. radium mathematicum, qui bene quaſi arat, ſulcos atque lineas findit in pulvere. φιλοκαμπὴς flexibilis atque lentus ad radium canna factum appoſite. *Heſych.* κερκίδας. δονακίδας. Idem Ep. III. 1. Σμίλαν Κεστώνδας metri cauſa ſcribendum cenſebat p. 284.

P. 169. *Phaniae* Ep. VI. Apparatum tonſtrinae explicuit cl. *Boettigerus* in libro multifaria eruditione referto, cui titulus *Sabina oder Morgenſcenen im Putzzimmer einer reichen Römerin*. p. 330. ſqq. ubi in noſtro Epigr. v. 2. πετάσου φάρσος ἐπιξυρίου de fruſto veteris pilei interpretatur, acuendis novaculis adhibito. Idem p. 334. loca de linteis ſive mantilibus priſcorum tonſorum collegit.

P. 172. *Phaniae* Ep. VIII. 5. αὖον γ' αὐγάσσεις με acute corrigit *Purgold.* Obſſ. crit. p. 284. quod de eſuriente accipiendum eſt, qui deſiderio enecatur. αὖος ὑπὸ λιμοῦ. *Alciphr.* L. III. 4. p. 282. Cf. *Valcken.* in Adoniaz. p. 292. C.

P. 174. *Chaeremonis* Ep. I. 1. Similiter ac nos hunc verſum tentavit *Salmaſius* in not. mſt. τοῖς Ἄργει καὶ Σπάρτῃ ἴσαι χέρες. i. e. τοῖς Ἀργείοις. ut hoſpes Zacyntho pro Zacynthius. — P. 175. *Ejusdem* Ep. II. 1. In

marg. Ap. Guy. Κλαύσατε Τιμοκλῆ', ὃς υ. Θ. δ. τ. Κάτθανεν α. γ. ἐπεινυμένος. — In *Ejusdem* Ep. III. 1. ſaltem legendum: Εὔβουλον τέκνωσεν. In marg. Ap. Guy. πάντα appictum.

P. 177. lin. 2. poſt *denotat* adde: Vid. *Petavius* ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 292. D.

Ibid. *Hippiae* Epigr. reperitur etiam ap. *Dominicum Gallum* in Annali della città di Meſſina T. I. L. II. p. 34. qui ea, quae *Gualterus* in Omiſſis addidit, non magis obſervavit, quam *Reynam* et *Murator*. Denuo deſcriptum exhibuit Editor Collect. novae Inſcript. Sicular. p. 191.

Αὐρήλιος Εὐτύχης τοῖς κατοιχομένοις μνείας χάριν.

Κύζικος ἦν μία πᾶσι πατρίς, καὶ μοῖρα δὲ πάντας
ὠ . . σενηιθεους ωπ. ροδειτα μια . . . . . . . . . .
δημας ανε . . . . . . . . .
. . . . . . . τ . . . . . . . .
. . . . . . . . . . . . .
. . . . . . . αὐτὸς ἔχει
πόθησεν καὶ . . . . . . .
. . . . . . . . . . . .
τεῦξε λυγροῖς ὄμμ
ατα μυρομένη
οὗ τὸ καλὸν κοσμεῖ
περικείμενον οὔνο
μα τυμβους συκλυκυς
εσθημειν κανφθι
μενοισιν Ἔρως.

In prima lacuna Editor ſupplet δέμας ἀνέθηκε, corpus depoſuit. Deinde verba αὐτὸς ἔχει πόθησεν vertit idem: ipſe habet, quae deſideravit. μυρομένη triſtibus (oculis)

perfuſa. Si vera eſt lectio v. 1. Κύζικος, ſponte corruit *Brunckii* conjectura de Hippia carminis auctore.

P. 181. *Philoxeni* Ep. eſt in Anth. Grot. T. III. p. 432. qui v. 3. vertit: *Viginti ut praeſit ſtadiis*, eodem ſenſu, ni fallor, quo *Reiskius* h. l. accepit. Hujus explicationem unice probat cl. *Schaefer* ad *Longum* p. 329. ubi praepoſitionem ἀπὸ, ſpatium ſignificantem, illuſtrat.

P. 186. *Zeuxidis* elegos ſic reſarcire conatus eſt *Fiorillo* in Obſſ. in Athen. p. 93.

Δείξας νικάτω, πρότερον μηδ' ἄλλο γενέσθαι
τέχνης τῆςδε. Δοκῶ δ' οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν.

interpretatione non addita. A talibus manum abſtinere mihi quidem videtur prudentius. Idem in *Parrhaſii* Fragm. v. 1. ſic reſtituit: κἀγὼ ἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε· Φημὶ γ. η. Illum vero dixiſſe οὐκ ἄπιστα, ex *Athenaeo* apparet L. XIII. p. 543. E et in *Ariſtide* etiam hujus lectionis ſunt veſtigia, τουτονὶ κἄπιστα. Quare mihi probabilius videtur, illum ſcripſiſſe: οὐχὶ ἄπιστα κλύουσι λέγω τ.

P. 188. *Arceſilai* Ep. II. 1. 2. excitavit *Ferdin. Stoſch* in Antiqq. Thyatir. p. 48. ubi pro Καδανέδη, cujus vocis idoneam explicationem non reperiebat, Καδανὲ δὴ legit. Κάδοι eſſe urbem Myſiae in finibus Lydiae et Phrygiae; hinc eſſe Καδηνὸς ſive Καδανὸς. Thyatiram autem ob Cadorum viciniam Cadanam dici, uti mons Σάρδαιος a viciniis Sardibus. Idem V. D. totum Epigr. profert p. 265. ſuſpicionem expromens hanc: Menodorum diem obiiſſe Athenis, quando cum Arceſilao ſtudiorum cauſa in illa urbe haereret; Eudamum vero, patrem ejus, monimentum ei poſuiſſe dici, quod miſſa pecunia illud ponendum curaſſet. — Latinae verſionis vitio in errorem inductus *Stoſchius* Menodorum pro

Eudami habuit filio, a quo illum amatum fuiſſe tradit *Diogenes*. Καδανάδη patronymicum videtur a nomine Καδάνης.

P. 190. In *Doriei* Epigr. v. 8. verba κατ' οὖν μοῦνος perperam de vitio ſuſpecta habui. Sic veteres, Ionas praeſertim, locutos eſſe, particula οὖν inter praepoſitionem et verbum poſita, docuit *Schaeferus* ad *Longum* p. 418. Cf. *Weſſel.* in Diſſert. Herod. p. 105. in not. ad Herod. p. 308.

P. 191. in *Archimeli* Ep. 10. *Aeſchyl.* VII. c. Th. 32. πληροῦτε θωρακεῖα κἀπὶ σέλμασι Πύργων στάθητε. — P. 192. lin. 8. corr. μελανῶν pro μελάνων.

P. 193. *Archimeli* Ep. II. 3. λείη. Sic plane *Gregor. Nazianz.* Ep. CXCII. in *Muratori* Anecd. p. 177. τὴν δὲ τραχεῖαν καὶ προσάντη μοι τρίβον λείαν τιθείης εὔπορόν τε σῷ λάτρι. De ultimo diſticho disputavit *Huſchke* in Anal. cr. p. 157. qui grave ulcus in eo latere ſuſpicatus, nihil quidem tentat, ſed ſimilem *Propertii* locum indicat II El. X. 21. *Ut caput in magnis ubi non eſt tangere ſignis, Ponitur hic imos ante corona pedes: Sic nos, nunc inopes laudis conſcendere carmen, Pauperibus ſacris vilia tura damus.* Similiter *Euripid.* Phoen. 1744. μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλλίνικον οὐράνιόν τ' ἔβαν. Nuper eundem locum explicare conatus eſt cl. *Lenzius* in Bibl. Nova Lipſ. T. LXVII. I. p. 151. ἄκρον eſt cacumen artis, quod Euripides adſcendit, ſive ipſa Medea, quae primum locum inter Euripidis Tragoedias obtinet. Sic *Dioscorid.* Ep. XXVII. de Antigone et Electra: ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον. *Alexander Aetolus* ap. *Athen.* L. XV. p. 699. C. Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών. Senſum eſſe igitur: Quodſi graſſatus fueris ad Medeam in ſumma conſtitutam, tanto graviori caſu praecipitaberis, inglorius triſtem acturus vitam. Noli itaque tantam coronam appetere, quam nunquam aſſequeris. — Nondum mihi perſuaſum eſt de lectionis

ſinceritate. ἄκρα quidem doctiſſ. virorum obſervationes ſalvum praeſtant; at naevus in χαράξῃς haeret.

P. 195. *Ptolemaei* Ep. I. Anthol. Grot. T. III. p. 438. — P. 196. *Ejusd.* Ep. II. 3. *Juvat inter ſidera ipſa vagantem divitum pavimenta ridere, et totam cum auro ſuo terram. Seneca* Qu. Nat. I. 1. — Ibid. Ep. *Zenodoti* v. 2 σὺν πολιῷ σεμνὸς ἐπισκυνίῳ. An fuit ἐν π.? Vide cl. *Schaeferum* ad *Longum* p. 404. — V. 3. ἄρσενα λόγον. *Seneca* Conſ. ad Helv. c. 12, 3. *Zenoni, a quo coepit Stoicorum rigida et virilis ſapientia.* — V. 5. Lectio ἐν ap. *Suidam* anſam dedit cl. *Porſon* emendandi: εἰ δὲ πάτρα Φοίνιξ σύ, τίς ὁ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κ.

P. 198. *Artemonis* Ep. II. edidit *Klotzius* in Lectt. Venuſ. p. 190. quae nunc non ad manus ſunt. V. 1. φλιῆν exhibet Ap. *Guy. Ruhnk. Pauw.* nulla lectionis diverſitate notata. V. 3. 4. editi ad mentem *Salmaſii*, quae praeterea et ἀντάων conjiciebat pro αἰταίων. *C. de Pauw* legendum cenſebat: δειμαίνω, καὶ γάρ μοι ἐνύπνιον ἦλθε φαρέτρῃ Ἀντιάων, καὶ δοὺς εἶχετ' ἀλεκτρυόνας. *metuo, etenim mihi in ſomnio venit obviam cum pharetra, et alectruonas habuit redditurus ſecum.* Sic manifeſtam eſſe ominis infelicitatem; gallos gallinaceos enim eſſe inter munera a paediconibus pueris exhibita. Deinde αἰτιάων aptius eſſe cenſet: *jurgia nectens, objurgans, incuſans.* Pro ἀνὰ, quod eſt in Cod., ἄντα corrigit: cum vero nobis inimicus puer, aperte apum examen, urticam et ignem manu tetigimus. — In marg. Ap. Ruhnk. *Lege* ἀντὶ *vel* ἀλλὰ *vel* ἄρα. In contextu Ap. Guy. eſt ἀλλά.

P. 202. *Diodori Zonae* Ep. II. 1. Margo Ap. Guy. et R ἐναυλακοκοιτίσιν. ὧραι αἱ τὸν σῖτον καὶ τοὺς καρποὺς πεπαίνουσαι ἐν τοῖς αὔλαξι κοιταζόμεναι. — V. 3. ἀλοιήτης ſive ἀλωρίτης corr. V. D. in Ap. Lennep.

P. 205. *Diodori Zonae* Ep. IV. 6. legendum:

καὶ εὐαγρεῖν τῷδε πέτασσον ὄρος.

*eique hunc montem pande, in quo felicem venationem exerceat.* τῷδε ad Teleſonem referendum. — P. 206. *Ejusd.* Ep. VI. ἢ θυμέων Ap. Guy. et R. ut eſt in Vat. C. cujus lectionem perperam indicavi. V. 7. ἰδὲ βλ. χ. margo Ap. Guy.

P. 209. *Diodori* Ep. IX. 4. *Huſchke* in Anal. crit. p. 297. σὸν μόρον tuetur, *cadaver* ſignificare docens, ut θάνατος ap. *Crinagor.* Ep. XXXV. *mors* ap. *Propert.* L. II. El. XIII. 22. *Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.* ubi *N. Heinſius*, hanc dicendi rationem et ipſe ignorans, corrigere conatus eſt: *corpora nixa toro.* Deinde idem Vir acutiſſimus, cum ἀλίξαντον et εἰνάλιον non bene conveniat, legendum proponit: εἶδεν ἀλιξάντῳ σὸν μόρον αἰγιαλῷ.

P. 212. lin. 1. lege *Demo* pro *Demus.* — P. 214. *Philodemi* Ep. V. 1. ἐὸν κλ. ſuperſcriptum in Ap. Guy. ubi etiam inter primum et ſecundum diſtichon aliquid deeſſe notatur. Contradicit *C. de Pauw*, qui Epigr. in capite mutilum eſſe pronuntiat. Idem v. 3. legit τοῦ 'νεκ' ἐν ἀ. i. e. τίνος ἕνεκα. In marg. Ap. Guy. ἐν ἀπρήκτοις κατακείμεθα.

P. 215. *Philodemi* Ep. VI. Cl. *Huſchke* in Anal. cr. comparat *Ariſtaenet.* I. Ep. XXI. τοσοῦτον δεδυστύχηκεν Ἀρχιτέλης, καὶ σύνεστι ποθουμένῃ καθάπερ εὐνοῦχος τὰ ἐρωτικὰ περιεργαζόμενος καὶ λιχνεύων. Idem V. D. v. 4. malit καὶ σὺ μένεις ἀπτώς, quod melius reſpondere putat voci παράκειμαι. *Philodemum* fortaſſe alluſiſſe ad ὑπτιασμοὺς palaeſtritarum, et quos vocant τρόπους χαμαί. Sic certe *Ovidius*, quem ille comparat, in A. A. II. 727. *Ad metam properate ſimul: tum plena voluptas, Quum pariter victi femina virque jacent.*

P. 216. *Philodemi* Ep. VII. 1. ἀθανάτοις debetur *Salmaſio.* Revocanda lectio Vat. C.

P. 220. *Ejusdem* Ep. X. 1. ne dubites, quin φιλαίνιον ſincera ſit lectio. — P. 222. *Ejusd.* Ep. XII. 3. an fuit:

οἴμοι, καὶ τοῦτ' αὐτὸ κατὰ βραχύ.

i. e. βραχέως. *ſenſim, paulatim, lente* itaque et *aegre.* Opponitur κατὰ τάχος. Sic enim κατὰ circumſcriptionem facit adverbii. V. 3. 4. minori etiam mutatione aliquando reſtitutum iri ſuſpicor. Vitium fortaſſe eſt in θνήσκει, cui cum ἡμιθανὲς non convenit. Senſus eſſe potuit: τοῦτο i. e. partem virilem (cf. not. ad *Straton.* Ep. L. T. II. P. III. p. 95.) ſaepe jam ſemimortuam et fere exſtinctam ad metam pervenire. ad ἡμιθανὲς facit *Martial.* L. XI. Ep. XLVI. *Truditur et digitis pannucea mentula laſſis, Nec levat exſtinctum ſollicitata caput.*

P. 223. *Philodemi* Ep. XIV. 3. καταστείρουσιν. *Propert.* III. El. 3. 46. *Sparſerit et nigras alba ſenecta comas.* — V. 6. ἀσβέστῳ τ. ε. κραδίᾳ tentat *Slotbower* in Tirocin. crit. p. 38. quod cur vulgatae praeferatur, cauſam idoneam non video. — P. 224. *Ejusd* Ep. XV. 3. τόξα θήγουσιν. Commode haec compoſuit cl. *Mitſcherlich.* cum Horatianis II. Od. VIII. 14. *ferus et Cupido Semper ardentes acuens ſagittas Cote cruenta.* — P. 224. *Ejusd.* Ep. XVI. 5. *Salmaſ.* in notis ined. ὁ γὰρ θρασύς, ἠδ' ὅταν ἕλκῃ — hoc blanditur, ſed obſtat ἠδ'. An fuit:

ἀλλὰ τί μοι πλέον ἐστιν; ὁ γὰρ θρασὺς, ἄνδρ' ὅταν ἕλκῃ
πάντοσ' Ἔρως, ἀρχὴν οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβον.

P. 226. *Philodemi* Ep. XVII. 5. Verſus exitum *Brunckius* ad *Salmaſii* mentem conſtituit, qui praeterea, quod Anthologiae ſoſpitatorem fugit, in ξανθῷ puellae nomen Ξανθὼ latere vidit. Hoc nec *Huſchkium* fugit,

virum acutiſſimum, qui in Anal. crit. p. 152. ſervata membranarum ſcriptura, legit:

καὶ σὺ, φίλη Ξανθώ, με . . . . σὺ δ', ὦ φιλεράστρι'
ἄκοιτις,
ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Apoſiopeſis, qua haec verba explicanda veniunt, et elegans eſt et nota. Vocem φιλεράστρια uſurpavit *M. Argentarius* in Ep. ab *Huſchkio* edito nr. XXVII. p. 247. φιλεράστρια Κύπρις, ut cl. editor emendavit pro φιλελάστρια. Ibidem ſe a lectione in Cod. notata: καὶ σὺ φίλει, Ξανθώ, με, non plane alienum profitetur. — V. 8. τῆς ἐτέων δεκάδος. Cf. not. ad *Lucillii* Ep. CXX. T. II. P. II. p. 511.

P. 231. *Philodemi* Ep. XXI. 1. Sic haec laudat *Suidas* in ῥαδινή· Ὦ ποδός, ὢ κνήμης, ὢ τοῦ ῥαδινοῖο τραχήλου. — V. 6. θύομαι legendum cenſebat *Salmaſius*, hanc ſe lectionem alibi adſtructurum promittens. *Visconti* in not. ad Iſcriz. Triop. p. 68. tentabat: ὢ τῶν θύαε φωνερίων. *vaculas, quibus pruriebat.* θυᾷν eſt *ſubare.* *Heſych.* θυᾷν. καπρᾷν. ἐπὶ ὑός. *Diogen.* Paroem. IV. 10. γραῦς ἀναθυᾷ. ἀντὶ τοῦ καπρᾷ. ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικιζομένων. ὡς καὶ τὸ, γραῦς ἀναβακχεύει.

P. 241. *Philodemi* Ep. XXX. 3. ἀρτιπαγὴς ἀλλ τύρος legebat *Salmaſius* in not. mſt. — P. 244. *Ejusd.* Ep. XXXII. *Huſchke* in Anal. cr. p. 149. cum *Schneidero* in ſumma re conſpirans, corrigit:

Ξανθὼ κηρόπλαστε, μυρόχροε, μουσοπρόσωπε,
Εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων.
Ψηλὸν μοι χερσὶ δροσίμαις μύρον. ἐν μονοκλίνῳ
Δεῖ με λιθοδμήτῳ δή ποτε πετριδίῳ
Εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον. ᾆδε πάλιν μοι,
Ξανθάριον, ναὶ, ναὶ, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.

Οὐχ ἀΐεις, ὤνθρωπε τοκογλύφος; ἐν μονοκλίνῳ
Δεῖ σ' ἄβιον ναίειν, δύσμορε, πετριδίῳ.

Ξανθάριον nomen eſt ὑποκοριστικὸν puellae, cujus verum nomen erat Ξανθώ. Sic *Philodemus* Ep. I. quam primo verſu vocaverat Δημώ, eandem verſu 5. appellat Δημάριον. Similiter a Τιμώ fecit Τιμάριον *Meleager* Ep. LXV.

P. 249. lin. 5. a fin. leg. *paederaſtici* pro *praederaſtici*.

P. 250. *Archiae* Ep. I. 1. πόρθει τὸν ὀΐζυρον emendat V. D. in marg. Ap. Guy. et R.

P. 251. *Ejusd.* Ep. II. 2. vulgo ὧδε τόπον. — P. 254. *Archiae* Ep. IX. 1. Vat. Cod. lectionem οὐρέσσοι καὶ κασ. temere probabat *Salmaſ.* in not. mſt. — *Ejusd.* Ep. X. 1. δηναιὰ debetur *Salmaſio*, qui id vocabulum per ἀρχαῖα, σαθρὰ, πολυχρόνια interpretatur. V. 5. ad τριτάνυστον marg. Ap. Guy. et R. „triplicem, ex tribus arundinibus ſibi invicem inſertis compoſitam.“ — P. 264. *Archiae* Ep. XXIV. 9. legendum 'Ηρακλεῖ. Cf. Addenda ad *Ionis* Fr. II.

P. 268. *Archiae* Ep. XXX. 1. 2. *Heſiodi* Scutum v. 211. δοιοὶ ἀναφυσιόωντες ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς· Τῶν ὕπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες. — V. 2. V. D. in Ap. Lennep. ποιφύξεις corrigit. *Homer.* Ιλ. Φ. 22. ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι Φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου, Δειδιότες. — V. 3. blanditur Vat. C. lectio πολυτρήτοιο μ. καλάμοιο, (cf. *Antipatr.* Ep. XXIX.) qua admiſſa tamen χορεύων ſtare nequit. An fuit δονεύων, attendens? — V. 5. 6. minima mutatione ſic emendandos et diſtinguendos ſuſpicor:

ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλείης, ὡς ἐκυκήθη
κῦμα πνοαῖς, ἄνεμοί σ' ὦσαν ἐπὶ ψαμάθους.

Haec uncialibus ſcripta ΠΝΟΑΙΣ ΑΝΕΜΟΙΣ non multum diſtant a lectione Cod. ΠΟΛΥΨΑΜΜΟΥΣ. Recte autem

mihi ſcripſiſſe videor κῦμα ἐκυκήθη πνοαῖς. *Alciphr.* L. I. 10. p. 36. ἄνεμοι ὅσον οὔπω κυκήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται. Cf. not. ad *Archilochi* Fr. XIV. T. I. P. I. p. 158. Poſſit etiam eodem ſenſu legi: – ὡς ἐκυκήθη κῦμα, πνοή σ' ἀνέμου ὦσεν ε. ψ. quod etiam propius ad membranarum ductus accedit. — V. 7. 8. Margo Ap. Guy. „Hoc diſtichum ſpurium videtur."

P. 271. *Archiae* Ep. XXXIII. 1. Vat. C. θηρσὶν ἐλασθείς. Hoc probabat *Salmaſius* in not. mſt. θηρσὶν κύμασιν pro ἀγρίοις dictum putans. Mihi Planudea lectio vera videtur, cujus auctoritatem non evertit lemma Vat. C. Εἰς ναυηγὸν ἀνώνυμον· ἀλλὰ θαυμαστόν. — P. 272. *Archias* Ep. XXXIII. 8. Lectionem vulgatam λείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ praeclare tuetur *Huſchke* in Anal. cr. p. 122. *Archias* quietem, fluctibus turbatam, ἡσυχίην dicit οὐ λείην, metaphora ſumta a mari pacato, quod λεῖον poëtae vocant. Ποταμοὺς λείους e *Pindaro* commemorat *Plutarchus* T. II. p. 1130. *Aeſchin.* Dial. III. 17. γαληνὸς – βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. Senſus eſt: *ne mortuus quidem in ſepulcro repoſitus ſum quieto.* ἡσυχίη enim, ut *quies* Latinorum, de ipſo quietis loco ſeu cubili hic dicitur. *Lucretius* I. 406. Adde *Plutarch.* de Ser. N. V. ap. *Stobae.* CXIX. p. 603. 11. ubi de ſomno: ὁ ὕπνος ἀποκλείει τῆς ψυχῆς ὥσπερ ἀπὸ ῥεύματος λείου καὶ βαθέος ὑποφερομένης. — P. 272. *Ejusdem* Ep. XXXV. 1. *Libanius* Orat. IX. init. τὸν μὲν οὖν Ἕκτορα τῆς Τροίας ἤδη τις ἐκάλεσεν ἀστραβῆ κίονα, ὀρθῶς προσειπών· πεσόντος γάρ, ἐπὶ σαθροῦ τὸ Ἴλιον εἱστήκει, καὶ αὐτίκα ἔμελλε κεῖσεσθαι μετὰ τοῦ Ἕκτορος.

P. 273. *Laureae* Ep. I. 2. in nonnullis apogr. quae ex Guyetano profluxerunt, ſic habetur: οἷος ἀφ' ἡμείων, κοίρανε . . et in marg. „an οἷος ἔην ὑπ' ἐμοῦ vel quod propius ſcripturae οἷος ὑφ' ἡμῶν ἦν, κ. π. τὸ ἦν primum excidiſſe videtur, et poſtea τὸ ἡμείων pro ἡμῶν ad fulciendum verſum irrepſiſſe." V. 1. χαρμόσυνος V. D. in marg.

Ap. Lennep. — V. 7. 8. ſuppoſititii videbantur Viro D. in marg. Ap. Ruhnk. et Guy.

P. 275. *Scythini Teii* Ep. I. 2. ἠλίθιος corrigit *Zeune* in Not. ad Anacr. p. 69. nec hujus nec aliarum in hoc carmine emendationum rationem reddens. Idem v. 6. καὶ τὸ βαλεῖν ἔγχος aut λαβεῖν ἄγγος. Nihil vidi ineptius. In prius tamen *Pauwius* quoque inciderat. V. 7. *Zeune* ἐρᾷν μόνον. Hunc vſ. cum ſq. excitat *Pierſon* ad *Moerin* p. 407. qui ſibi obſcurum eſſe ait, quo ſenſu χειρομαχεῖν dictum ſit. Cf. *Agath.* Ep. III. 19. 20. *Martial.* L. X. 42. *pellice laeva Uteris, et Veneri ſervit amica manus.*

P. 278. *Aelii Galli* Ep. I. 1. pro πρὸς ἓν τάχος non λέχος legendum videtur, ſed potius:

πρὸν ἓν τέλος.

*Lyde, quae tribus viris ad unum finem properantibus inſervit.* Hoc omnino verum. Vir tamen doctiſſimus, *Chardon de la Rochette* dans le Magaſ. Encl. V. année, T. IV. nr. 15. p. 332. membranarum lectionem tuetur πρὸς ἓν τάχος, quod ſignificare exiſtimat *celeriter et ſimul, leſtement et en même tems.* Idem v. 2. emendationem probat, in quam *Leonardum* quoque *Philyram* incidiſſe monet. In v. 4. nullam mutationem admittit. Senſum enim eſſe: Si vous vous empreſſez de venir avec deux amis, ne craignez pas d'être éconduit; vous ferez ſervis tous les trois a la fois. Iis autem, qui voluptatis finem peterent, omnino feſtinandi cauſam eſſe. — Ad v. 4. notatum in marg. Ap. Ruhnk. et Guy. ἐθέλων, σὺν δυσὶν ἧκε τάχος.

P. 280. *Myrini* Ep. II. 1. Margo Ap. G. et R. „an Σταφιδύλλιον. σταφὶς in Anth. pro vetula ſumitur.“ et ad ἀνδρόγυνον· „utriusque patientiae ſcortum.“ Ad v. 6. „τριττοδέκην. trium capacem.“ — P. 283. *Ejusdem* Ep. III. monere neglexi, in Vat. C. ultimum diſtichon de-

ſiderari. — P. 284. *Ejusdem* Ep. IV. 4. λέγε παισὶ ταῦτα corrigendum cenſebat *Deſider. Heraldus* in Anim. ad Martial. L. X. 67. p. 206. quaſi dicat poëta: filios etiam tuos *patres* appella ὑποκοριστικῶς καὶ ὑποκριτικῶς.

P. 289. lin. 2. a fin. in loco *Ariſtaeneti* ſcribendum potius: τοὺς πρεσβύτας παντελῶς ἀπείργεις καὶ π. α.

P. 290. *Antipatri Theſſ.* Ep. IV. 1. comparavit *Mitſcherl.* Horat. Ep. VIII. 5. 6. V. 4. Interjectiones χοῖ, χοῖ, imitantur grunnitum ſuum, quae κοΐζειν dicuntur ap. *Ariſtoph.* Acharn. v. 746. Eaedem grunnientes κοΐ, κοΐ clamant ap. eundem v. 780. Hinc apparet, earum uſum eſſe potuiſſe, ubi turpis et abominanda res indicanda erat. Similiter Byzantini Eunuchis illudebant, voculas κλοῦ, κλοῦ illis oggannientes, quae gallorum ſemimarium glocitum imitantur. Vide *du Cange* ad *Nicephor.* p. 219.

P. 293. *Antipatri* Ep. X. De Piſone, Thracum victore, poëtarumque fautore, cf. Ep. XIV. et quae de eo disputavit *Wernsdorf.* in Poët. Min. T. IV. p. 150. Is fuit, cujus filiis *Horatius* artem inſcripſit poëticam.

P. 295. *Antipatri* Ep. XIII. Iterum hoc Ep. attigit *Joſ. Scaliger* contra *Guilandinum* p. 7. 8. qui illud *Alcaeo Lyrico* tribuerat.

P. 301. *Antipatri* Ep. XIX. 6. γαῖαν πάτρας. Vat. C. — *Ejusd.* Ep. XX. ἐπ' Εὐφρ. emendatur in marg. Ap. Guy. — V. 3. κεχαλασμένα τόξα. De victis et cedentibus item *Horatius* III. Od. VIII. 23. *Jam Scythae laxo meditantur arcu Cedere campis.* *Silius* L. III. 612. *Huic laxos arcus olim Gangetica pubes Submittet, vacuasque oſtendent Bactra pharetras.*

P. 302. lin. 4. a fin. lege *nomini* pro *uomini.*

P. 304. *Antipatri* Ep. XXIV. Anthol. Grotii T. III. p. 424.

P. 307. *Antipatri* Ep. XXVI. 6. λέαινα notatum reperitur in marg. Ap. G. et R. cui conjecturae obloquitur *C. de Pauw.*

P. 318. *Antipatri* Ep. XXXVII. 2. ἔνδον ἔχει. Ap. Guy. et R. Ibidem v. 5. in marg. proponitur conjeſtura: ἐμὴ τροφὸς ἤ ποτε λευκή. In Ed. Holſten. hoc diſtichon ἐρωτηματικῶς effertur, quod minus probandum.

P. 319. *Antipatri* Ep. XXXVIII. 1. aut probanda *Reiskii* lectio κατίχνιος aut κατ' ἴχνια legendum. Cf *Apollon Rhod* L. I. 741. — V. 5. Doctiſſimus *Lenzius*, probata mea emendatione κρύσσας, in ſq. verſu Vat. C. lectionem διδασκόμεναι tuetur: *fugite, cervi, catulos ex matre noſcentes*. Haec mihi interpretatio vera videtur.

P. 320. *Antipatri* Ep. XXXIX. Anth. Grot. T. III. p. 426. et in Miſcell. Lipſ. Nov. T. IV. p. 96. V. 3. 4. ſic expreſſit *Grotius*: *Flava Ceres choreas en Nymphis imperat: illae Saltantes ſummo molliter orbe ſuper Circumagunt axem*; unde apparet, eum χορῶν μόχθους pro periphraſi *choreae* accepiſſe.

P. 321. *Antipatri* Ep. XL. 1. 2. editi ad mentem *Salmaſii*, cujus emendationes proſtant in marg. Ap. Guy. et R. — Ibid. lin. 5. a fin. poſt *eant*. adde: *Ipſa laurus loquitur.*

P. 323. *Antipatri* Ep. XLII. 5. Cum vulgo legatur ἄλιος πανκλάστωρ χύρων, *Stephanus* in not. ad ſelect. Epigr. p. 300. nihil certius eſſe putat, quam auctorem Epigrammatis hic poſuiſſe nomen alicujus, quem hoc carmine compellaret. Fefellit haec opinio virum doctiſſ. *Salmaſius* in not. mſt. haec poſuit: „Locus manifeſte mendoſus. Forte legendum: ἐστὶν ἀλάστωρ Χεῖρον, οὐδ' ὑγρῷ π. quamvis non admodum placeat, ut libere fatear. Legendum, ut opinor, λήρων."

P. 325. *Antipatri* Ep. XLIV. 5. Similem imaginem oculis ſubjicit *Virgilius* XI. Aen. 751. *Utque volans alte raptum cum fulva draconem Fert aquila, implicuitque pedes atque unguibus haeſit.*

P. 327. *Antipatri* Ep. XLV. 6. Cf. quae notavimus ad *Antipatri Sidonii* Ep. VIII. p. 20. ubi laudavi

*Philoſtrati* locum, quem ex *Demoſthene* expreſſum eſſe, nunc demum memineram. Sic enim orator Philipp. II. T. I. p. 73. ed. R. λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος. — *Ibid. Ejusd.* Ep. XLVI. *Salmaſius* in not. inedit. „In Vat. C. eſt lemma in Ἀντιγένην γελωτοποιόν. quisquis fuit, qui lemma illud appoſuit, valde γελοῖος fuit; γελῷος eſt Gelous ex urbe Gela Siciliae."

P. 331. *Antipatri* Ep. L. 3. ἐλέῳ. *Oppian.* Halieut. II. 631. delphinos narrat morituros, relicto mari, ad litus accedere: Ἔνθα δ' ἀποπνείουσι καὶ ἐν χθονὶ μοῖραν ἕλοντο, Ὄφρα τις ἢ μερόπων ἱερὸν τρόχιν Ἐννοσιγαίου Κείμενον αἰδέσσαιτο, χυτῇ δ' ἐπὶ θινὶ καλύψῃ, Μνησάμενος φιλότητος ἐνηέος, ἠὲ καὶ αὐτὴ Βρασσομένη ψαμάθοισι δέμας κρύψειε θάλασσα.

P. 334. lin. 18. lege: *ſe amare ſignificant.*

P. 336. *Antipatri* Ep. LX. 4. τύμβῳ ἐλευθερίῳ male explicui. Vide quae notavi in Addendis ad *Dioscoridis* Ep. XXXV.

P. 337. *Antipatri* Ep. LXIII. Anthol. Grotii T. III. p. 432. — V. 4. βελοκεντήτους margo Ap. Guy. et R. — V. 5. ἐμοῦ vel ἐμὴν ſuſpicatur C. *de Pauw.* — Mox v. 5. minori fortaſſe mutatione legendum:

ἔμπαλι δ' ἡ μὲν ἔλυσε πορῶν ὠδῖνα μολοῦσα —

quod probatum iri ſpero ab illis, qui ſciunt, quantillum interſit inter ΕΜΩΝ et ΟΡΩΝ. Plurimis enim in locis ρ et μ confunduntur. Facilitas emendationis efficit, ut eam pro vera habeam; nec hoc me moratur, quod κόρας in proximo verſu anteceſſit. Ejusmodi repetitiones ne optimi quidem poëtae vitaverunt.

P. 338. *Antipatri* Ep. LXIV. 1. margo Ap. Guy. et R. λέγε νεκρόν με. V. 3. *Brunckius* ad *Salmaſii* mentem edidit. Ibidem v. 4. habetur κούρην, quod legen-

dum eſſe vidit etiam V. D. in Act. Erud. ann. 1746. p. 320.

P. 339. *Antipatri* Ep. LXVI. Neſcio quomodo factum ſit, ut hujus Ep. varietatem ex Vat. C. non enotaverim. V. 1. habet Νικάνωρ π. μεμοραμμένε. V. 4. φροῦδα πάσης. omiſſis voculis τε καί. *Salmaſius* φροῦδ' ἄρα καὶ π. malebat.

P. 341. *Antipatri* Ep. LXVIII. 3. 4. *Brunckius* exhibuit, ut in Ap. Guyet. leguntur. Ceterum vitium hujus loci non eſt in τόνδε πρόσθεν, ſed potius in τὸ πρῶτον. Certam medicinam inveterati ulceris non reperio; ſed fac, ſcriptum fuiſſe:

ἄρβοντι τὸν δὲ πρόσθεν οὔτ' ἐν Ἰταλοῖς,
οὔθ' Ἑλλάδι 'τάρασσον, οὔτ' ἐν Ἀσίδι,
ὁ πάντα νικῶν Ἀΐδης ἀνέτρεπε.

et nihil difficultatis ſupererit. *Is, quem olim nec in Italicis ludis, nec in Graecis, nec in Aſiaticis concutere valebant, nunc a Plutone victus et proſtratus jacet.* Commoda ſic antitheſis in verbis ταράσσειν et ἀνατρέπειν, qualem etiam verbum σαλεύειν effeciſſet valde idoneam. Cf. *Lucillii* Ep. XV.

P. 342. *Antipatri* Ep. LXX. 2. ἐντύνουσι etiam *Pauw* inter plures alias conjecturas profert. Idem v. 3. ἀεργάζουσα corrigit, et v. 8. ἐκπλαγέος λύσσα δαίμονος Εὐϊάδες.

P. 350. lin. 20. At *Scaliger* procul dubio ſcripſit: κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου, cum hoc Epigr. Epigrammati Antipatri oppoſitum eſſe indicare vellet.

P. 353. *Apollonidae* Ep. IV. πεῦν et δοιοτόκῳ exhibet Ap. Guy. et R. *Jenſius* δυστέκνῳ ſcribebat, omnino male. Non felicius idem v. 4. προτέρως. πυριθαλπὲς v. 3. debetur *Salmaſio.* — P. 355. *Ejusd.* Ep. V. Quae in hoc Ep. ap. *Brunckium* abhorrent a membr. lectione, e *Guyetano* Apogr. derivata ſunt.

P. 361. *Apollonidae* Ep. XIII. 2. ἐν inſerto carere poſſumus. καὶ ab hisce poëtis ante vocalem frequenter producitur. — P. 363. *Ejusd.* Ep. XV. 3. verius fortaſſe Ἐλπίδι φρoύδῃ. Cum toto hoc carmine comparandus inprimis *Virgil.* III. Georg. 368. de hieme agens:

*— — ſtant circumfuſa pruinis*
*Corpora magna boum; confertoque agmine cervi*
*Torpent mole nova, et ſummis vix cornibus extant.*
*Hos non inmiſſis canibus, non caſſibus ullis,*
*Puniceaeve agitant pavidos formidine pinnae,*
*Sed fruſtra oppoſitum trudentes pectore montem*
*Comminus obtruncant ferro, graviterque rudentes*
*Caedunt, et magno laeti clamore reportant.*

P. 367. *Apollonidae* Ep. XIX. 5. Repudianda correctio, quam propoſui, quippe qua rhythmus turbatur. Μῆνις (ſic enim initiali majuscula ſcribendum) pro Diva quadam, Furiae ultrici haud diſſimili, habenda videtur.

P. 371. *Apollonidae* Ep. XXIV. 1. Ε. κιβδήλοιο marg. Ap. Guy. inepte. Δήλοιο ſcribendum eſſe vidit C. *de Pauw.* — Ibid. lin. 10. a fin. lege 136 pro 139. — Ibid. Ep. XXV. Plura in hoc Ep. ad *Salmaſii* mentem ſunt edita, qui v. 4. tentabat etiam τὴν ἐρημίαν. V. 3. in nonnullis Apogr. eſt ῥανίζων.

P. 376. *Apollonidae* Ep. XXXI. Fortaſſe nihil in hoc carmine deſideratur, ſi ſcribas:

μητρὶ περιστεφέα σηκὸν, Κυθέρεια, θαλάσσῃ
κρηπῖδας βυθίας οἴδματι πῆξα μέσῳ.

Secundum diſtichon ſic ſcribendum exiſtimabat G. *Wakefield* ad *Lucret.* I. 8. p. 6. αἴρει δ' ἀμφί σε πόντος, ὑπὸ Ζεφύροιο πνοῇσιν, Ἀφρὸν ὑπὲρ νώτου κυανέου, γελάσας. Ibidem

que verbum γελᾷν de mari uſurpatum multis exemplis illuſtrat.

P. 381. *Crinagorae* Ep. VI. 6. ſic, ut ap. *Brunckium* legitur, emendatur in marg. Ap. R. et Guy. — Ibid. Ep. VII. 5. Marg. Ap. Guy. et R. „De ſalgamis et ſalſamentis agitur hîc, quae ſitim provocant. Quî autem ὄγχναι, quae pyra ſylveſtria, inter ſalgama recenſeantur, non video. Voces hae depravatae videntur.“

P. 388. *Crinagorae* Ep. XI. 2. *Triſtanus* T. I. p. 138. verba κρανᾶης τ. παρ' Ἰταλίης interpretatur de parte ſuperiore Italiae, quae Alpibus eſt ſuppoſita. Hinc Marcellum etiam contra Gallos ſtipendia feciſſe putat. Caeterum τέλσα, quod ſuſpectum erat *Brunckio*, reddendum eſt etiam *Paulo Silentiario* in Deſcr. S. Sophiae v. 12. ubi poëta urbem Conſtantinopolin exhortatur, ut Juſtinianum laudibus extollat, non quod imperium auxerit,

> οὐχ ὅτι σὸν ζογόδεσμον ἐφήρμοσεν ἔθνεσι γαίης,
> οὐχ ὅτι σῶν ἐτάνυσσεν ὑπέρβια μέτρα θοώκων,
> ΤΕΛΣΑ παρ' ἐσχατόωντα, παρ' ὠκεανίτιδας ἀκτάς.

Vulgo ἄλσεα legitur, quod ferri non poſſe, ex *Dufresnii* interpretatione ſponte apparet: „non quod jugum tuum populis omnibus impoſuit, aut quod immenſos ſolii tui fines ultra remotiora *nemora*, Oceanique litora longe dilatarit.“ At ἄλσα pro ἄλσεα ne graecum quidem.

P. 388. *Crinagorae* Ep. XII. 4. ἠϊθέοισιν a πρῶτον pendet. Hoc ferri poſſe negabat *Salmaſius* in marg. Ap. Guy. et Ruhnk. qui aliquid h. l. tentabat, quod tamen in iis Codd., quos oculis uſurpavi, et ipſum depravatum erat.

P. 391. *Crinagorae* Ep. XV. 1. *Plato* in Phaedro p. 295. ed. Bip. ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται. Vide cl. *Eichſtaedt* in Epiſt. ad Aſtium p. 187. — V. 5. *Salmaſ.* in not. ined. „fort. τῷ σοὶ καὶ νεαρόν. Hic

Marcellus forte fuit librarius, qui hoc Callimachi poëma exaraverat. " Rectius haec accepit *Triſtanus* Comm. Hiſt. I. p. 138.

P. 394. *Crinagorae* Ep. XX. 3. καὶ γάζης. marg. Ap. Guy. et R.

P. 396. *Crinagorae* Ep. XXI. C. *de Pauw.* hoc Epigramma ſic reſtituendum eſſe cenſebat:

Κῆν μυχὸν Ἑρκυναῖον, ἢ ἐς πύματον Σολόεντα
ἔλθῃς, καὶ Λιβυκῶν κράσπεδον Ἑσπερίδων,
Καῖσαρ ὁ πουλυσέβαστος· ἅμα κλέος εἶσιν ἐκείνῳ
πάντῃ. Κυρήνης ὕδατα μαρτύρια,
οἷσιν ἄρ' οὐδὲ πέριξ δρυτόμοι ἀπεφαιδρύναντο
λουτρὰ καὶ ἠπείρων ἔσσεται ἀμφοτέρων.

Putabat autem, haec in amicum ſcribi, cui libido fuerit, celeberrima orbis terrarum λουτρὰ viſendi. V. 1 - 4. ſic explicat: Sive intimos ſaltus Hercynii receſſus, ſive ultimam Ciliciam adeas, ſive crepidinem Libyae, ubique invenies τὸν Καίσαρα πουλυσέβαστον, cujus nomen referunt τὰ λουτρὰ, quae in iſtis ſunt oris. Inſcriptiones reſpiciuntur, quibus ſuperbiebant lavacra. *Pyrenes* autem lavacra ferri non poſſe h. l., ubi ultimi fines orbis Romani commemorentur; contra Κυρήνης tantum non poſtulari verbis Λιβυκῶν κράσπεδον Ἑσπερίδων.

P. 399. lin. 12. lege *Homericam* pro *Homericum.*

P. 400. *Crinagorae* Ep. XXIV. in Anthol. Grot. T. III. p. 424. — Ibid. Ep. XXV. Haec notavit *Salmaſius* in not. mſt. „Temere Planudes hoc diſtichon ( v. 1. 2.) cum ſq. Epigr. incerti auctoris conjunxit, quod non potuiſſemus deprehendere, niſi adfuiſſet Cod. auxilium. Apparet, Planudem, cum nullum ſenſum in illo diſticho cerneret, cenſuiſſe conjungendum cum ſq. Ep. et putaſſe, temere fuiſſe avulſum culpa librariorum, quo facto hoc Epigr. videatur dicere Crinagoras, virtu

tem Othryadae aut Cynegiri aut alius antiqui nihil fuiſſe, ſi comparetur cum hoc geſto militis Romani; quod ſane perquam veriſimile eſt; et vixit Crinagoras illis temporibus, quibus hoc forte facinus in Germania contigit. Quamvis paene diſſentire videantur membranae et ſuadere, ut de alio loco intelligatur, in quibus παρὰ χεύμασι Νείλου legitur, non Ῥήνου. Tamen ſuperſcriptum pro variante lectione ῥήνου, quod verius putamus. Haec, ut dicimus, veriſimilia ſunt, ſi quis diſtichon Crinagorae ad ſq. Epigr. pertinere putaverit. Aut igitur aliquid intercidit, aut quaedam omiſſa ſunt. Sed ſi reſtituamus veterem ſcripturam et in ſq. verſu legamus κάλει πολέμων, poterit locus uterque reſtitui et ſenſus non male procedere hoc modo: Ὀθρυάδην – κάλει πολέμων Ἄρεος α. Ιτ. hoc ſenſu: Revoca mihi vel ex antiquiſſima memoria Othryaden illum et Cynegirum et omnia proeliorum aut bellorum fortia geſta; nil ſunt, ſi comparentur cum iſto facinore militis Romani."

P. 402. *Crinagorae* Ep. XXVI. 3. An fuit:

ἐπεὶ τόδ' ἐφράσσατο πῖαρ.

P. 406. *Crinagorae* Ep. XXXII. 4. *Joſ. Scaliger* Epiſt. ad Salmaſ. ann. 1608. nr. CCXLVIII. p. 53 (edit. anni 1627.) corrigit: χρίονται νεφροῖς πῖαρ ἄπιστ' ὅσον. quod monuit Vir cl. *Chardon de la Rochette* Ma. Enc. V. an. T. II. nr. 5. p. 29. qui vertit: „Ils ſe frottent les reins d'une quantité incroyable de graiſſe, et trompent l'odorat fin de ces animaux." — V. 6. Famoſae Ligurum malae artes. *Virgil.* Aen. I. 701. *Haud Ligurum extremus, dum fallere fata ſinebant.* et 715. *Vane Ligus, fruſtraque animis elate ſuperbis, Nequidquam patrias tentaſti lubricus artes.*

P. 408. *Crinagor.* Ep. XXXV. 5. „Corruptiſſimus et depravatiſſimus hic verſus, cui ab omni parte mederi

non poſſumus; monemus tamen, legendum eſſe παρ' ἀτροπόν. non παρὰ τρόπον. Vox illa κατὰ πρ. vel, ut habent membranae, καταπρέμνοιο, quomodo ſit emendanda, ignoramus.“ *Salmaſius* in not. ined.

P. 409. *Crinagor.* Ep. XXXVI. 1. Dubitari nequit, de ſplendido monimento peſſimi hominis agi, poëtamque viatores monere, ne ſepulcri magnificentia corrupti bonum virum ſub eo habitare exiſtiment. — V. 4. ἡ λίθος. candidum illud marmor, ἡ λυγδίνη πλάξ. Hoc ex v. 1. repetitum ſatis oſtendit, antitheſin eſſe inter ἡ λίθος et ζοφώδης νέκυς, quam olim deſiderabam. Nihil itaque deeſt.

P. 410. *Crinagorae* Ep. XXXVII. 3. Pro εὔοδμον *Salmaſius* in not. ined. εὔκοσμον tentabat. — P. 411. *Ejusd.* Ep. XXXVIII. 1. καὐτὴ δή ῥ' ἤχλ. Sic margo Ap. Guy. V. 2. ſenſus eſt procul dubio, Lunam ſe caligine et tenebris texiſſe, ut luctum, in Dea non ſatis decorum, celaret. — P. 412. *Ejusd.* Ep. XXXIX. ineptum et puerile judicabat *Guyetus.* — P. 414. *Ejusd.* Ep. XLI. edidit *Br.* ad *Salmaſii* mentem, qui et haec notavit: „V. 1 — 4. Quatuor hi verſus ſubdititii videntur eſſe et inepti. Poſtremum diſtichon genuinum et integrum dignumque, quod legatur.“

Et haec quidem hactenus. Quae in ſequentibus Voluminibus addenda et emendanda veniunt, ultimo reſervamus Volumini, quod praeterea *Vitas Poëtarum* una cum *Indicibus* complectetur. Scripſi Gothae nundinis autumnal. 1803.

*Finis Secundae Partis Tertii Voluminis.*

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA 3458 A2 1794 t.12
Anthologia graeca
Anthologia graeca